

“Τα Θανάσιμα Εργαλεία
είναι ένας φανταστικός
κόσμος στον οποίο
λατρεύω να ζω.
Υπέροχο!”

— STEPHENIE MEYER
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΛΥΚΟΦΩΤΟΣ

ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

βιβλίο τρίτο

Γυάλινη Πόλη

CASSANDRA CLARE

New York Times Bestseller

New York Times Best Seller

“Αυτό το γρήγορο, συναρπαστικό θρίλερ θα κρατήσει τους αναγνώστες σε αγωνία μέχρι το τέλος”. –*VOYA*

“Το ατμοσφαιρικό σκηνικό της Κλερ είναι ακριβές και εμπνέεται τόσο από τα νεο-γκόθικ θρίλερ, όσο και από τη σύγχρονη φανταστική λογοτεχνία του Νιλ Γκάιμαν...”

Οι θαυμαστές της *Μπάφι της Κυνηγού Βρικολάκων* θα λατρέψουν αμέσως αυτή τη σειρά”.

–*Publishers Weekly*

“Μια θαυμάσια περιπέτεια, γεμάτη φανταστικές ανατροπές. Θυμίζει αρκετά τα βιβλία *Χάρι Πότερ* –και αυτός είναι πολύ μεγάλος έπαινος!”

–*Teensreadtoo.com*, 5 αστέρια και Χρυσό Βραβείο

“Μια ιστορία με τη λάμψη του κεραυνού, γεμάτη ένταση και αγάπη”.

–*Tamora Pierce*

“Οι αναγνώστες μοντέρνας φανταστικής λογοτεχνίας θα λατρέψουν αυτή την απολαυστική πλούσια περιπέτεια”.

–*Kirkus Reviews*

“Κοφτερή σαν σιλέτο, φάνκι και κουλ... ανάμεσα στις καλύτερες σάγκα κυνηγών τεράτων μετά την *Μπάφι*. Τέλειο”.

Christopher Golden, συγγραφέας του *The Myth Hunters*.

“Δυνατή πλοκή, πανέξυπνη ηρωίδα και χαρακτήρες ενδιαφέροντες και καλοδουλεμένοι”.

–*Bulletin*

ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Βιβλίο Τρίτο

Γυάλινη Πόλη

CASSANDRA CLARE

μετάφραση: Φωτεινή Μοσχή

PLATYPUS

Τίτλος πρωτοτύπου
MORTAL INSTRUMENTS - CITY OF GLASS
Συγγραφέας
CASSANDRA CLARE

Copyright © 2009 by Cassandra Clare, LLC
All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with the author.

Copyright © 2011 για την Ελληνική γλώσσα σε όλο τον Κόσμο
ΠΛΑΤΥΠΟΥΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ
Αρτέμιδος 1β', 15342 Αγ. Παρασκευή, Αθήνα
Τηλ. 210 6002605, Fax 210 6081164
info@platypus.gr
www.platypus.gr

Μετάφραση: Φωτεινή Μοσχή
Επιμέλεια: Ελίνα Μιαούλη

Εκτύπωση: Starprint A.E.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

ISBN 978-960-6665-61-5

*Για τη μητέρα μου.
«Μετράω μόνο τις ώρες που λάμπουν»*

Ευχαριστίες

Όταν αναπολείς τη συγγραφή ενός βιβλίου, δεν γίνεται να μη συνειδητοποιήσεις ότι πρόκειται για μια ομαδική προσπάθεια και ότι όλα θα κατέρρεαν γρήγορα, σαν τον Τιτανικό, αν δεν είχες τη βοήθεια των φίλων σου. Γι' αυτό, ευχαριστώ την ομάδα NB και τα Αστέρια της Μασαχουσέτης, την Έλκα, την Έμιλι και την Κλίο για τις ατέλειωτες ώρες βοήθειας, όπως και τη Χόλι Μπλακ για τις ώρες υπομονετικής ανάγνωσης των ίδιων σελίδων ξανά και ξανά. Τη Λίμπα Μπρέι για τα κρουασάν και τον καναπέ, τη Ρόμπιν Ουάσερμαν που με αποσπούσε με επεισόδια *Gossip Girl*, τη Μορίν Τζόνσον που με κοίταζε με έντρομο ύφος όταν προσπαθούσα να δουλέψω, και τους Τζάστιν Λαρμπαλεστιέρ και Σκοτ Γουέστερφελντ που με ανάγκαζαν να σηκωθώ από τον καναπέ και να πάω κάπου να γράψω. Ευχαριστώ επίσης την Ιωάννα που με βοήθησε με τα (ανύπαρκτα) Ρουμάνικά μου. Ακόμα, όπως πάντα, ευχαριστώ τον ατζέντη μου, Μπάρι Γκόλντμπλατ, την επιμελήτριά μου, Κάρεν Γουίτιλα, τις ομάδες στον εκδοτικό οίκο Simon and Schuster και στον Walker Books που στήριξαν αυτήν τη σειρά, καθώς και τη Σάρα Πέιν που έκανε αλλαγές ακόμα και πολύ μετά την προθεσμία. Και βέβαια την οικογένειά μου –τη μητέρα και τον πατέρα μου, τους Τζιμ και Κέιτ, τους Έσον, και φυσικά τον Τζος, που πιστεύει ακόμη ότι ο Σάιμον βασίστηκε σε αυτόν (και μπορεί να έχει και δίκιο).

*Ο δρόμος είναι μακρύς
Και δύσκολος, που απ' την Κόλαση οδηγεί στο Φως
—Τζον Μίλτον Χαμένος Παράδεισος*

Μέρος πρώτο

Όπως οι φλόγες ανεβαίνουν
προς τα πάνω

*Ο άνθρωπος είναι επιρρεπής στα προβλήματα
όπως οι φλόγες ανεβαίνουν προς τα πάνω.*

Ιώβ 5:7

1

η πνύηη

Το κύμα κρύου της προηγούμενης εβδομάδας είχε τελειώσει· ο ήλιος άστραφτε λαμπρός καθώς η Κλέρι διέσχισε τρέχοντας τη σκονισμένη αυλή του Λουκ, φερόντας την κουκούλα του μπουφάν της για να μην πέφτουν τα μαλλιά μπροστά στα μάτια της. Ο καιρός μπορεί να είχε ζεστάνει, αλλά ο αέρας του Ηστ Ρίβερ ήταν ακόμη σκληρός. Κουβαλούσε μαζί του μια αχνή χημική οσμή, ανακατεμένη με τη μυρωδιά ασφάλτου από το Μπρούκλιν, βενζίνη και καμένη ζάχαρη απ' το εγκαταλελειμμένο εργοστάσιο στο τέρμα του δρόμου.

Ο Σάιμον την περίμενε στην μπροστινή αυλή, απλωμένος σε μια πολυθρόνα με σπασμένα ελατήρια. Είχε το Νιντέντο του στερεωμένο στο μπλουτζίν του και έπαιζε με τη γραφίδα προσηλωμένος. «Πάρ' τα!» είπε καθώς η Κλέρι έφτασε στα σκαλιά. «Το 'σκισα πάλι».

Η Κλέρι έσπρωξε πίσω την κουκούλα της, έβγαλε τα μαλλιά μπροστά από το πρόσωπό της και ψαχούλεψε την τσέπη της για να βρει τα κλειδιά της. «Πού ήσουν;

Σε έπαιρνα όλο το πρωί».

Ο Σάιμον σηκώθηκε και έχωσε το φωτεινό ορθογώνιο στην τσάντα του. «Ήμουν στο σπίτι του Έρικ. Κάναμε πρόβα».

Η Κλέρι σταμάτησε να προσπαθει να βάλει το κλειδί στην κλειδαριά –πάντα κολλούσε– τόσο όσο χρειάστηκε για να του κάνει μια γκριμάτσα. «Πρόβα; Θες να πεις ότι είσαι ακόμη...»

«Στο συγκρότημα; Γιατί να μην είμαι;» Άπλωσε το χέρι του γύρω της. «Άσε με να ανοίξω εγώ».

Η Κλέρι έμεινε ακίνητη όσο ο Σάιμον έστριβε επιδέξια το κλειδί, με την κατάλληλη πίεση, κάνοντας την πεισματάρα παλιά κλειδαριά να ανοίξει. Το χέρι του άγγιξε το δικό της· το δέρμα του ήταν δροσερό, στη θερμοκρασία του αέρα. Η Κλέρι ανατρίχιασε λιγάκι. Είχαν διακόψει τις απόπειρές τους για μια ρομαντική σχέση μόλις πριν μία εβδομάδα, και ένιωθε ακόμη μπερδεμένη όποτε τον έβλεπε.

«Ευχαριστώ». Πήρε το κλειδί χωρίς να τον κοιτάξει.

Στο σαλόνι έκανε ζέστη. Η Κλέρι κρέμασε το μπουφάν της στο καρφί στο διάδρομο και πήγε προς τον ξενώνα, με τον Σάιμον ξοπίσω της. Κατσούφιασε. Η βαλίτσα της ήταν ανοιχτή σαν στρείδι πάνω στο κρεβάτι, τα ρούχα και οι ζωγραφιές της πεταμένα παντού.

«Νόμιζα ότι θα πήγαινες στην Άιντρις μόνο για μερικές μέρες», είπε ο Σάιμον βλέποντας το χαμό με ένα ίχνος απογοήτευσης.

«Ναι, αλλά δεν ξέρω τι να πάρω μαζί μου. Δεν έχω φορέματα και φούστες, αλλά αν δεν μπορώ να φοράω παντελόνια εκεί;»

«Γιατί να μην μπορείς; Σε άλλη χώρα πας, όχι σε άλ-

λον αιώνα».

«Ναι, αλλά οι Κυνηγοί είναι τόσο παλιομοδίτες, και η Ίζαμπελ φοράει πάντα φορέματα...» Η Κλέρι σταμάτησε και αναστέναξε. «Δεν είναι τίποτα. Απλώς προβάλλω όλη την ανησυχία μου για τη μητέρα μου στη βαλίτσα. Ας μιλήσουμε για κάτι άλλο. Πώς ήταν η πρόβα; Δεν έχετε βρει ακόμη όνομα;»

«Μια χαρά». Ο Σάιμον κάθισε πάνω στο γραφείο, με τα πόδια να κρέμονται στο πλάι. «Σκεφτόμαστε να υιοθετήσουμε νέο σλόγκαν. Κάτι ειρωνικό, όπως: "Έχουμε δει ένα εκατομμύριο πρόσωπα και έχουμε μαγέψει περίπου τα μισά"».

«Έχεις πει στον Έρικ και στους υπόλοιπους ότι...»

«Είμαι βρικόλακας; Όχι. Δεν είναι από τα πράγματα που αναφέρεις σε μια συζήτηση».

«Μπορεί να μην είναι, αλλά τα παιδιά είναι φίλοι σου. Πρέπει να το ξέρουν. Και στο κάτω-κάτω, αυτό θα σε κάνει ακόμα μεγαλύτερο θεό του ροκ στα μάτια τους, σαν αυτόν το βρικόλακα τον Λέστερ».

«Τον Λεστάτ», είπε ο Σάιμον. «Το βρικόλακα Λεστάτ, μάλλον, εννοείς. Αυτός είναι φανταστικός. Άλλωστε, δεν σε είδα να τρέχεις να πεις σε όλους σου τους φίλους ότι είσαι Κυνηγός των Σκιών».

«Σε ποιους φίλους; Εσύ είσαι ο φίλος μου». Κάθισε βαριά στο κρεβάτι και κοίταξε τον Σάιμον. «Και εμένα σ' το είπα, έτσι δεν είναι;»

«Γιατί δεν είχες επιλογή». Ο Σάιμον έγειρε το κεφάλι του στο πλάι και την κοίταξε εξεταστικά: το πορτατίφ στο κομοδίνο έφεγγε στα μάτια του, κάνοντάς τα ασημένια. «Θα μου λείψεις».

«Κι εμένα», είπε η Κλέρι, αν και ένιωθε το δέρμα της

να ανατριχιάζει με μια νευρική προσμονή που δεν την άφηνε να συγκεντρωθεί. *Θα πάω στην Άιντρις! τραγουδούσε το μυαλό της. Θα δω την πατρίδα των Κυνηγών, τη Γυάλινη Πόλη. Θα σώσω τη μητέρα μου.*

Και θα είμαι με τον Τζέις.

Τα μάτια του Σάιμον άστραψαν, σαν να μπορούσε να ακούσει τις σκέψεις της, αλλά η φωνή του ήταν απαλή. «Πες μου ξανά, γιατί πρέπει να πας εσύ στην Άιντρις; Γιατί δεν μπορούν να το κάνουν αυτό η Μαντλίν και ο Λουκ;»

«Η μαμά μου έμαθε το ξόρκι που την έφερε σ' αυτή την κατάσταση από ένα μάγο —τον Ρείγκνορ Φελ. Η Μαντλίν λέει ότι πρέπει να τον εντοπίσουμε αν θέλουμε να μάθουμε πώς να λύσουμε το ξόρκι. Αλλά ο Φελ δεν γνωρίζει τη Μαντλίν. Γνώριζε τη μητέρα μου, και η Μαντλίν λέει ότι εμένα θα με εμπιστευθεί, επειδή της μοιάζω τόσο πολύ. Και ο Λουκ δεν μπορεί να έρθει. Θα μπορούσε να έρθει στην Άιντρις, αλλά, απ' ό,τι κατάλαβα, δεν μπορεί να μπει στο Αλικάντε χωρίς άδεια από το Κονκλάβιο, και δεν θα του τη δώσουν. Και μην του πεις τίποτα, σε παρακαλώ, γιατί δεν χαιρέται και πολύ που δεν μπορεί να έρθει μαζί μου. Αν δεν ήξερε τη Μαντλίν από παλιά, δεν νομίζω να με άφηνε να πάω.

«Ναι, αλλά θα είναι εκεί και οι Λάιτγουντ. Και ο Τζέις. Θα σε βοηθήσουν. Εννοώ, ο Τζέις δεν είχε πει ότι θα σε βοηθούσε; Έχει πρόβλημα να πας;»

«Και βέβαια θα με βοηθήσει», είπε η Κλέρι. «Και φυσικά και δεν έχει πρόβλημα».

Αλλά αυτό ήταν ένα ψέμα, και το ήξερε καλά.

Η Κλέρι είχε πάει κατευθείαν στο Ινστιτούτο μετά τη συνάντησή με τη Μαντλίν στο νοσοκομείο. Ο Τζέις ήταν ο πρώτος στον οποίο είχε πει το μυστικό της μητέρας της, πριν καν το πει στον Λουκ. Και ο Τζέις καθόταν εκεί και την κοίταζε, όλο και πιο χλωμός καθώς του μιλούσε, σαν να μην του έλεγε πώς να σώσει τη μητέρα της, αλλά σαν να του στράγγιζε το αίμα αργά και βασανιστικά.

«Δεν πρόκειται να πας» της είχε πει όταν σταμάτησε να μιλάει. «Αν χρειαστεί, θα σε δέσω και θα κάτσω πάνω σου μέχρι να σου περάσει αυτό το παράλογο καπρίτσιο, πάντως δεν υπάρχει περίπτωση να σε αφήσω να πας στην Άιντρις».

Η Κλέρι ένιωθε σαν να την είχε χαστουκίσει. Περίμενε να τον δει να χαιρείται. Είχε τρέξει όλη την απόσταση από το νοσοκομείο στο Ινστιτούτο για να του το πει, κι αυτός στεκόταν στην πόρτα κοιτάζοντάς την άγρια, με ένα βλέμμα θανατηφόρο. «Μα, αφού εσείς θα πάτε».

«Ναι, θα πάμε. Πρέπει να πάμε. Το Κονκλάβιο έχει καλέσει στην Άιντρις όλα τα ενεργά μέλη της που μπορούν να αφήσουν το πόστο τους για μια μεγάλη σύσκεψη του Συμβουλίου. Θα ψηφίσουν για το τι να κάνουν με τον Βάλενταϊν, και εφόσον εμείς είμαστε οι τελευταίοι που τον είδαν...»

Η Κλέρι το προσπέρασε. «Άρα, αφού πάτε εσείς, γιατί δεν μπορώ να έρθω κι εγώ;»

Η αμεσότητα της απάντησής έμοιαζε να τον εξοργίζει ακόμα περισσότερο. «Γιατί εκεί είναι επικίνδυνα για σένα».

«Α, ναι, γιατί εδώ δεν είναι; Παραλίγο να σκοτωθώ δέκα φορές μέσα σε ένα μήνα, και ήταν όλες εδώ, στη

Νέα Υόρκη».

«Επειδή ο Βάλενταϊν ενδιαφερόταν για τα Θανάσιμα Αντικείμενα που βρίσκονταν εδώ». Ο Τζέις έτριξε τα δόντια του καθώς μιλούσε. «Τώρα όμως θα εστιάσει στην Άιντρις, όλοι το ξέρουμε αυτό...»

«Δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι για τίποτα» είπε η Μαρίζ Λάιτγουντ. Στεκόταν στη σκιά του διαδρόμου, και δεν την είχε δει κανένας απ' τους δύο τους. Έκανε ένα βήμα μπροστά, κάτω από τα σκληρά φώτα της εισόδου. Αυτά φώτιζαν τις γραμμές εξάντλησης που έμοιαζαν να τραβάνε το πρόσωπό της προς τα κάτω. Ο σύζυγός της, ο Ρόμπερτ Λάιτγουντ, είχε πληγωθεί από δηλητήριο δαίμονα κατά τη διάρκεια της μάχης την προηγούμενη εβδομάδα και χρειαζόταν συνεχή φροντίδα. Η Κλέρι φανταζόταν πόσο κουρασμένη θα ήταν η Μαρίζ.

«Το Κονκλάβιο θέλει να γνωρίσει την Κλαρίσα. Το ξέρεις αυτό, Τζέις».

«Να πάει στο διάβολο το Κονκλάβιο».

«Τζέις», είπε η Μαρίζ και ακούστηκε για μια φορά σαν γονιός. «Πρόσεχε πώς μιλάς».

«Το Κονκλάβιο θέλει πολλά πράγματα», είπε διορθώνοντάς το ο Τζέις. «Δεν σημαίνει ότι πρέπει να τα παίρνει πάντα όλα».

Η Μαρίζ τού έριξε ένα βλέμμα σαν να ήξερε ακριβώς τι εννοούσε, αλλά δεν της άρεσε. «Το Κονκλάβιο συνήθως έχει δίκιο, Τζέις. Δεν είναι παράλογο να θέλουν να μιλήσουν στην Κλέρι μετά από όλα όσα πέρασε. Όσα μπορεί να τους πει...»

«Μπορώ να τους τα πω κι εγώ», είπε ο Τζέις.

Η Μαρίζ αναστέναξε και κοίταξε με τα γαλάζια της μάτια την Κλέρι. «Θέλεις να πας στην Άιντρις, απ' ό,τι

κατάλαβα;»

«Μόνο για λίγες μέρες. Δεν θα σας είμαι βάρος», είπε η Κλέρι κοιτάζοντας ικετευτικά τη Μαρίζ, αγνοώντας την καυτή θυμωμένη ματιά του Τζέις. «Το ορκίζομαι».

«Το θέμα δεν είναι αν θα μας είσαι βάρος. Το θέμα είναι αν θέλεις να συναντηθείς με το Κονκλάβιο όσο θα είσαι εκεί. Θα θέλουν να σου μιλήσουν. Αν πεις όχι, αμφιβάλλω αν θα μας δώσουν την άδεια να σε πάρουμε μαζί μας».

«Όχι...» άρχισε να λέει ο Τζέις.

«Θα πάω στο Κονκλάβιο», τον διέκοψε η Κλέρι, αν και η σκέψη έστελνε ένα ρίγος στη ραχοκοκαλιά της. Η μόνη εκπρόσωπος του Κονκλάβιου που είχε γνωρίσει ως τότε ήταν η Ανακρίτρια, και δεν ήταν και ο πιο ευχάριστος άνθρωπος του κόσμου.

Η Μαρίζ έτριψε τους κροτάφους της με τα ακροδάχτυλά της. «Άρα, είμαστε σύμφωνοι». Ωστόσο, δεν έμοιαζε και πολύ σίγουρη. Ακουγόταν μάλλον εύθραυστη, και τεντωμένη σαν χορδή βιολιού. «Τζέις, συνόδευσε την Κλέρι έξω και έλα να με βρεις στη βιβλιοθήκη. Θέλω να σου μιλήσω».

Εξαφανίστηκε στις σκιές χωρίς να πει καν αντίο. Η Κλέρι την κοίταξε να απομακρύνεται, νιώθοντας σαν να της είχαν πετάξει παγωμένο νερό. Ο Άλεκ και η Τζαμπελ έμοιαζαν να αγαπάνε πολύ τη μητέρα τους, και ήταν σίγουρη ότι η Μαρίζ δεν ήταν κακός άνθρωπος, αλλά δεν ήταν και πολύ δερμή.

Το στόμα του Τζέις ήταν τεντωμένο σαν μια λεπτή γραμμή. «Κοίτα τι κατάφερες τώρα».

«Πρέπει να πάω στην Άιντρις, ακόμα και αν δεν καταλαβαίνεις το γιατί», είπε η Κλέρι. «Πρέπει να το κάνω

για τη μητέρα μου».

«Η Μαρίζ εμπιστεύεται υπερβολικά το Κονκλάβιο», είπε ο Τζέις. «Έχει ανάγκη να πιστεύει ότι είναι τέλειο, και δεν μπορώ να της πω ότι δεν είναι, γιατί...»

Σταμάτησε απότομα.

«Γιατί κάτι τέτοιο θα έλεγε ο Βάλενταιν».

Περίμενε μια έκρηξη, αλλά το μόνο που είπε ο Τζέις ήταν: «Κανείς δεν είναι τέλειος». Άπλωσε το χέρι του και πάτησε με δύναμη το κουμπί του ανελκυστήρα. «Ούτε καν το Κονκλάβιο».

Η Κλέρι σταύρωσε τα χέρια στο στήθος της. «Αλήθεια, γι' αυτό δεν θέλεις να έρθω; Επειδή δεν είναι ασφαλές;»

Μια σπίθα έκπληξης φώτισε το πρόσωπό του. «Τι εννοείς; Για ποιον άλλο λόγο να μη θέλω να έρθεις;»

Ξεροκατάπие. «Γιατί...» Γιατί μου είπες ότι δεν νιώθεις πια τίποτα για μένα, και, βλέπεις, αυτό είναι πολύ άβολο. Γιατί εγώ ακόμη νιώθω. Και βάζω στοίχημα ότι το ξέρεις.

«Γιατί δεν θέλω να με ακολουθεί παντού η μικρή μου αδερφή;» Η φωνή του είχε μια παράξενη νότα, μισή πειρακτική και μισή κάτι άλλο.

Το ασανσέρ έφτασε και σταμάτησε μπροστά τους με έναν κρότο. Η Κλέρι έσπρωξε την πόρτα, μπήκε μέσα και γύρισε προς τον Τζέις. «Δεν θέλω να πάω επειδή θα πας εσύ. Πάω επειδή θέλω να βοηθήσω τη μητέρα μου. Τη μητέρα μας. Πρέπει να τη βοηθήσω. Δεν το καταλαβαίνεις; Αν δεν το κάνω αυτό, μπορεί να μην ξυπνήσει ποτέ. Θα μπορούσες τουλάχιστον να προσποιηθείς ότι σε νοιάζει έστω και λίγο».

Ο Τζέις έβαλε τα χέρια του στους ώμους της και άγγι-

Ξε με τις άκρες των δαχτύλων του το γυμνό δέρμα στην άκρη του λαιμού της, κάνοντάς τη να ανατριχιάσει απεγνωσμένα και δίχως νόημα μέχρι τα κόκαλα. Κάτω από τα μάτια του είχε σκιές, πρόσεξε η Κλέρι, και τα μάγουλά του ήταν ρουφηγμένα. Το μαύρο μπλουζάκι που φορούσε τόνιζε ακόμα περισσότερο το μελανιασμένο του δέρμα· ήταν μια σπουδή στις αντιθέσεις, κάτι που θα μπορούσε να ζωγραφίσει με αποχρώσεις του μαύρου, του γκρι και του λευκού, με στίγματα χρυσού σε κάποια σημεία, όπως στα μάτια του, για μια ιδέα χρώματος...

«Άσε με να το κάνω εγώ». Η φωνή του ήταν απαλή, επιτακτική. «Μπορώ να τη βοηθήσω εγώ για σένα. Πες μου πού να πάω, ποιον να ρωτήσω. Θα κάνω εγώ ό,τι χρειαστεί».

«Η Μαντλίν είπε στο μάγο ότι θα πάω εγώ. Θα περιμένει την κόρη της Τζόσλιν, όχι το γιο της».

Τα χέρια του Τζέις έσφιξαν τους ώμους της. «Πες της ότι άλλαξαν τα σχέδια. Θα πάω εγώ, όχι εσύ. Όχι εσύ».

«Τζέις...»

«Θα κάνω ό,τι, μα ό,τι χρειαστεί», είπε. «Ό,τι θέλεις, αρκεί να μου υποσχεθείς ότι θα μείνεις εδώ».

«Δεν μπορώ».

Την άφησε σαν να τον είχε σπρώξει. «Γιατί;»

«Γιατί» του είπε «είναι η μητέρα μου, Τζέις».

«Και δική μου». Η φωνή του ήταν ψυχρή. «Μάλιστα, γιατί η Μαντλίν δεν μίλησε και σε μένα γι' αυτό; Γιατί μόνο σε σένα;»

«Ξέρεις γιατί».

«Επειδή» είπε ο Τζέις, και αυτήν τη φορά η φωνή του ακούστηκε ακόμα πιο ψυχρή «γι' αυτήν είσαι η κόρη της Τζόσλιν. Ενώ εγώ θα είμαι πάντα ο γιος του

Βάλενταϊν».

Έκλεισε με δύναμη την πόρτα ανάμεσά τους. Για μια στιγμή τον κοίταξε πίσω από τα κάγκελα... το πλέγμα της πόρτας χώριζε το πρόσωπό του σε μια σειρά από ρόμβους σαν διαμάντια, με μεταλλικό περίγραμμα. Ένα χρυσό μάτι την κοίταζε μέσα από το ένα διαμάντι, και μέσα στα βάθθη του άστραφτε ένας μεγάλος θυμός.

«Τζέις...» άρχισε να λέει.

Αλλά με ένα τίναγμα και ένα ηχηρό τράνταγμα, ο ανελκυστήρας είχε αρχίσει ήδη να κατεβαίνει, παίρνοντας τη μαζί του στη σκοτεινή σιωπή του καθεδρικού.

«Γη καλεί Κλέρι». Ο Σάιμον κούνησε τα χέρια του μπροστά στο πρόσωπό της. «Είσαι εδώ;»

«Ναι, συγγνώμη». Ανασηκώθηκε και κούνησε το κεφάλι της για να το καθαρίσει από τις αράχνες. Εκείνη ήταν η τελευταία φορά που είχε δει τον Τζέις. Δεν είχε σηκώσει το τηλέφωνο όταν τον είχε πάρει, έτσι είχε κάνει όλα τα σχέδια για το ταξίδι της στην Άιντρις με τον Άλεξ να μοιάζει με απρόθυμο και ντροπαλό διαμεσολαβητή. Ο καημένος ο Άλεξ, που είχε μπει ανάμεσα στη μητέρα του και στον Τζέις, που πάντα προσπαθούσε να κάνει το σωστό. «Είπες κάτι;»

«Απλώς ότι μου φάνηκε ότι γύρισε ο Λουκ», είπε ο Σάιμον και πήδηξε απ' το γραφείο τη στιγμή που άνοιγε η πόρτα του δωματίου. «Και όντως γύρισε».

«Γεια σου, Σάιμον». Ο Λουκ ακουγόταν ήρεμος, ίσως λίγο κουρασμένος —φορούσε ένα φθαρμένο τζιν μπουφάν, ένα λινό πουκάμισο και παλιά κορδόνια δεμένα σε κάτι μπότες που οι καλύτερες μέρες τους πρέπει να ήταν πριν από κάμποσα χρόνια. Τα γυαλιά του ήταν

στερεωμένα στα καστανά μαλλιά του που έμοιαζαν στολισμένα με περισσότερο γκριζο απ' ό,τι θυμόταν η Κλέρι. Κάτω από τη μασχάλη του κρατούσε ένα πακέτο δεμένο με πράσινη κορδέλα. Το έδωσε στην Κλέρι. «Σου πήρα κάτι για το ταξίδι».

«Μα, δεν ήταν ανάγκη!» διαμαρτυρήθηκε η Κλέρι. «Έχεις ήδη κάνει πάρα πολλά...» Σκέφτηκε τα ρούχα που της είχε αγοράσει όταν όλα τα δικά της καταστράφηκαν. Της είχε πάρει καινούριο κινητό, καινούρια υλικά για τη ζωγραφική της, χωρίς καν να του το ζητήσει. Σχεδόν όλα όσα τώρα της ανήκαν ήταν δώρο από τον Λουκ. Και δεν εγκρίνεις καν το ότι θα πάω στην Άιντρις. Η τελευταία σκέψη έμεινε να αιωρείται ανάμεσά τους.

«Το ξέρω. Αλλά το είδα και σε σκέφτηκα». Της έδωσε το κουτί.

Το αντικείμενο που είχε μέσα ήταν τυλιγμένο σε στρώσεις από χαρτί. Η Κλέρι το έσκισε και άγγιξε κάτι μαλακό σαν γούνα. Αναφώνησε έκπληκτη. Ήταν ένα βελούδινο κυπαρισσί παλτό, με μεταξωτό χρυσό τελείωμα, μπρούτζινα κουμπιά και μια φαρδιά κουκούλα. Το έφερε κοντά της και χάιδεψε με λατρεία το απαλό υλικό του. «Μοιάζει με κάτι που θα φορούσε η Τζαμπελ», είπε. «Σαν ταξιδιωτικό παλτό ενός Κυνηγού».

«Ακριβώς. Τώρα που θα πας στην Άιντρις θα είσαι ντυμένη σαν κι αυτούς».

Τον κοίταξε. «Θέλεις να μοιάζω με αυτούς;»

«Κλέρι, είσαι μία από αυτούς». Το χαμόγελό του είχε μια θλιμμένη απόχρωση. «Άλλωστε, ξέρεις ότι δεν τους αρέσουν οι ξένοι. Ό,τι μπορείς να κάνεις για να τους μοιάζεις...»

Ο Σάιμον έκανε έναν παράξενο ήχο, και η Κλέρι τον

κοίταξε ένοχα. Είχε σχεδόν ξεχάσει την παρουσία του. Κοιτούσε επίμονα το ρολόι του. «Καλύτερα να πηγαίνω».

«Μα, μόλις ήρθες!» διαμαρτυρήθηκε η Κλέρι. «Νόμιζα ότι θα καθόμασταν να δούμε καμία ταινία ή κάτι τέτοιο...»

«Εσύ πρέπει να φτιάξεις τα πράγματά σου», είπε ο Σάιμον και χαμογέλασε αστραφτερά, σαν τη λάμψη του ήλιου μετά τη βροχή. Θα μπορούσε σχεδόν να πιστέψει ότι δεν τον απασχολούσε τίποτα στον κόσμο. «Θα έρθω αργότερα να σε χαιρετήσω».

«Έλα», διαμαρτυρήθηκε η Κλέρι. «Μείνε λίγο».

«Δεν μπορώ». Το ύφος του ήταν αποφασιστικό. «Θα βρεθώ με τη Μάγια».

«Α, ωραία», είπε η Κλέρι. Η Μάγια ήταν καλή κοπέλα, είπε από μέσα της. Ήταν έξυπνη και όμορφη. Και ήταν λυκάνθρωπος. Μία λυκάνθρωπος ερωτευμένη με τον Σάιμον. Ίσως όμως έτσι να έπρεπε να γίνει. Ίσως η καινούρια του φίλη να έπρεπε να είναι Πλάσμα του Σκότους. Άλλωστε, ήταν πια κι ο ίδιος ένα Πλάσμα του Σκότους. Κανονικά δεν θα έπρεπε να κάνει καν παρέα με Κυνηγούς των Σκιών σαν την Κλέρι. «Άρα, καλύτερα να πηγαίνεις».

«Μάλλον ναι». Τα σκούρα μάτια του Σάιμον ήταν αδύνατον να διαβαστούν. Αυτό ήταν κάτι καινούριο –στο παρελθόν, πάντα μπορούσε να τον καταλάβει. Αναρωτήθηκε αν ήταν κάποια συνέπεια του ότι είχε γίνει βρικόλακας ή κάτι τελείως διαφορετικό. «Αντίο», της είπε, και έκανε να τη φιλήσει στο μάγουλο, χαϊδεύοντας με το χέρι του τα μαλλιά της. Μετά όμως το μετάνιωσε, και απομακρύνθηκε με μια αβέβαιη έκφραση. Η

Κλέρι συνοφρυώθηκε έκπληκτη, αλλά εκείνος είχε ήδη φύγει, περνώντας πλάι από τον Λουκ που στεκόταν στο κατώφλι. Άκουσε την μπροστινή πόρτα να χτυπάει στο βάθος.

«Φέρεται τόσο παράξενα», αναφώνησε, αγκαλιάζοντας το πράσινο παλτό για να νιώσει καλύτερα. «Λες να φταίει το ότι έγινε βρικόλακας;»

«Δεν νομίζω». Ο Λουκ έμοιαζε αμυδρά να το διασκεδάζει. «Όταν γίνεσαι Πλάσμα του Σκότους, δεν αλλάζουν τα αισθήματά σου για τα πράγματα. Ούτε για τους ανθρώπους. Εσύ τον χώρισες, άλλωστε».

«Όχι, αυτός με χώρισε».

«Επειδή δεν ήσουν ερωτευμένη μαζί του. Είναι πολύ λεπτή κατάσταση, και νομίζω ότι τη χειρίζεται αρκετά καλά. Πολλά αγόρια στη θέση του θα μούτρωναν, ή θα σου έκαναν καντάδα κάτω από το παράθυρό σου».

«Κανείς δεν κάνει πια καντάδες. Αυτά τα έκαναν στην εποχή σου». Η Κλέρι κατέβηκε απ' το κρεβάτι και έβαλε το παλτό. Το κούμπωσε μέχρι το λαιμό, απολαμβάνοντας την πλούσια αίσθηση του βελούδου. «Απλώς θα ήθελα να γίνει ξανά φυσιολογικός». Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και ένιωσε μια ευχάριστη έκπληξη. Το πράσινο τόνιζε τα κόκκινα μαλλιά της και έκανε το χρώμα των ματιών της πιο αστραφτερό. Γύρισε στον Λουκ. «Τι λες;»

Εκείνος ακουμπούσε στην πόρτα με τα χέρια στις τσέπες. Μια σκιά πέρασε από το πρόσωπό του καθώς την κοίταξε. «Η μητέρα σου είχε ένα ολόιδιο όταν ήταν στην ηλικία σου», ήταν το μόνο που της είπε.

Η Κλέρι άγγιξε με τα δάχτυλά της τα μανίκια του παλτού, χαϊδεύοντας το απαλό βελούδο. Η αναφορά

στη μητέρα της, σε συνδυασμό με τη θλίψη της έκφρασης του, την έκανε να θέλει να κλάψει. «Θα πάμε να τη δούμε απόψε, έτσι;» τον ρώτησε. «Θέλω πριν φύγω να της πω γεια και... και τι θέλω να κάνω. Ότι θα γίνει καλά».

Ο Λουκ κούνησε το κεφάλι του. «Θα επισκεφθούμε το νοσοκομείο αργότερα. Κλέρι;»

«Τι;» Σχεδόν δεν ήθελε να τον κοιτάξει, αλλά όταν το έκανε, είδε με ανακούφιση ότι η θλίψη είχε φύγει από τα μάτια του.

Της χαμογέλασε. «Το να είσαι φυσιολογικός δεν είναι πάντα το καλύτερο».

Ο Σάμιον κοίταξε το χαρτάκι που κρατούσε, και μετά τον καθεδρικό, μισοκλείνοντας τα μάτια του στον ήλιο του απογεύματος. Το Ινστιτούτο υψωνόταν στο γαλάζιο ουρανό, ένα κομμάτι γρανίτη με μυτερές αψίδες, με έναν ψηλό πέτρινο τοίχο να το περιβάλλει. Τερατόμορφα στόμια υδρορροών τον κοιτούσαν αφ' υψηλού από τις κορνίζες της στέγης σαν να τον προκαλούσαν να πλησιάσει την είσοδο. Δεν είχε καμία σχέση με την πρώτη φορά που το είχε δει, μεταμφιεσμένο σε ερειπωμένο γιαπί, μιας και τώρα που ήταν Πλάσμα του Σκότους τα ξόρκια δεν έπιαναν.

Δεν ανήκεις εδώ. Οι λέξεις ήταν σκληρές, τραχιές, και καυστικές σαν οξύ· ο Σάμιον δεν ήταν σίγουρος αν του μιλούσε το πέτρινο τέρας ή η φωνή μες στο κεφάλι του. *Εδώ είναι εκκλησία, κι εσύ είσαι καταραμένος.*

«Βούλωσ' το», μουρμούρισε με μισή καρδιά. «Άλλωστε, δεν με νοιάζει. Είμαι Εβραίος».

Στον πέτρινο τοίχο βρισκόταν στερεωμένη μια σιδερέ-

για πόρτα. Ο Σάμιον έβαλε το χέρι του στο μάνταλο περιμένοντας σχεδόν να νιώσει το δέρμα του να καίγεται από πόνο, αλλά δεν συνέβη τίποτα. Προφανώς η πόρτα δεν ήταν ιδιαίτερα ιερή. Την έσπρωξε, και είχε διασχίσει το μισό μονοπάτι από σπασμένες πέτρες που οδηγούσε στην είσοδο του κτιρίου όταν άκουσε φωνές –αρκετές, και μάλιστα οικείες– εκεί κοντά.

Η, ίσως, όχι και τόσο κοντά. Είχε σχεδόν ξεχάσει πόσο πολύ είχε οξυνθεί η ακοή –όπως και η όρασή– του από την ημέρα της Μεταμόρφωσής του. Ήταν λες και οι φωνές βρισκόνταν λίγα μέτρα πιο πίσω, αλλά όταν ακολούθησε ένα στενό μονοπάτι γύρω από το κτίριο, είδε ότι οι άνθρωποι στέκονταν αρκετά πιο πέρα, στο βάθος του κήπου. Εκεί το γρασίδι ήταν πυκνό και σκέπαζε σχεδόν τα μονοπάτια που διακλαδίζονταν, οδηγώντας σε κάτι που κάποτε ήταν μάλλον καλοκλαδεμένες τριανταφυλλίες. Υπήρχε ακόμα και ένα πέτρινο παγκάκι, γεμάτο πρασινάδες –πρέπει να ήταν όντως εκκλησία πριν την καταλάβουν οι Κυνηγοί των Σκιών.

Πρώτα είδε τον Μάγκνους, που ακουμπούσε σε έναν πέτρινο τοίχο γεμάτο βρύα. Ήταν δύσκολο να περάσει απαρατήρητος –φορούσε ένα λευκό μπλουζάκι γεμάτο πιτσιλιές από χρώματα και ένα δερμάτινο παντελόνι με όλες τις αποχρώσεις του ουράνιου τόξου. Τραβούσε το βλέμμα σαν ορχιδέα θερμοκηπίου έτσι ανάμεσα όπως ήταν στους μαυροντυμένους Κυνηγούς: ο Άλεκ έδειχνε χλωμός και αμήχανος, ενώ η Ίζαμπελ, με τα μακριά μαύρα μαλλιά της τυλιγμένα πλεξούδες και δεμένα με ασημένιες κορδέλες, ήταν δίπλα σε ένα μικρό αγόρι που πρέπει να ήταν ο Μαξ, ο μικρός τους αδερφός. Δίπλα της ήταν η μητέρα τους, σαν μια πιο ψηλή, πιο λεπτή

εκδοχή της κόρης της, με τα ίδια μακριά μαύρα μαλλιά. Στο πλευρό της στεκόταν μια γυναίκα που ο Σάιμον δεν γνώριζε. Στην αρχή τού φάνηκε ότι ήταν ηλικιωμένη, αφού τα μαλλιά της ήταν σχεδόν λευκά, αλλά όταν γύρισε για να μιλήσει στη Μαρίζ, είδε ότι δεν ήταν πάνω από τριάντα πέντε με σαράντα.

Και ήταν και ο Τζέις, λίγο πιο πέρα από τους άλλους, σαν να μην ανήκε πλήρως εκεί. Φορούσε από πάνω μέχρι κάτω τα μαύρα των Κυνηγών, όπως και οι υπόλοιποι. Όταν ο Σάιμον φορούσε μαύρα, έμοιαζε σαν να πήγαινε σε κηδεία, αλλά ο Τζέις έδειχνε απλώς σκληρός και επικίνδυνος. Και πιο ξανθός. Ο Σάιμον ένιωσε να σφίγγει τις γροθιές του και αναρωτήθηκε αν υπήρχε οτιδήποτε, ο χρόνος ας πούμε ή η λησμονιά, που θα μπορούσε να σβήσει κάποτε την αντιπάθειά του για τον Τζέις. Δεν ήθελε να νιώθει έτσι, αλλά δεν γινόταν διαφορετικά. Ήταν σαν μια πέτρα που βάραινε τη δίχως σφυγμό καρδιά του.

Κάτι στη συνάθροιση αυτή του φάνηκε παράξενο. Μετά όμως, ο Τζέις στράφηκε προς το μέρος του σαν να είχε νιώσει την παρουσία του, και ο Σάιμον είδε, ακόμα και από εκείνη την απόσταση, τη λεπτή λευκή γραμμή στο λαιμό του, λίγο πιο πάνω απ' το στέρνο. Η αντιπάθεια μέσα του έγινε κάτι διαφορετικό. Ο Τζέις κούνησε διακριτικά το κεφάλι του προς το μέρος του. «Έρχομαι αμέσως», είπε στη Μαρίζ, με ένα ύφος που ο Σάιμον δεν θα χρησιμοποιούσε ποτέ απευθυνόμενος στη μητέρα του. Ήταν σαν ενήλικας που απευθυνόταν σε κάποιο συνομήλικό του.

Η Μαρίζ τού έδωσε την άδειά της με ένα αφηρημένο νεύμα. «Δεν καταλαβαίνω γιατί αργεί τόσο», έλεγε στον

Μάγκνους. «Είναι φυσιολογικό αυτό;»

«Αυτό που δεν είναι φυσιολογικό είναι η έκπτωση που σας έκανα». Ο Μάγκνους χτυπούσε με το τακούνι του τον τοίχο. «Κανονικά χρεώνω τα διπλά».

«Είναι απλώς μια προσωρινή Πύλη. Το μόνο που θέλουμε είναι να μας πάρει στην Άιντρις. Και ύστερα περιμένω να την κλείσεις αμέσως. Αυτή ήταν η συμφωνία μας. Στράφηκε στη γυναίκα δίπλα της. «Και εσύ θα μείνεις εδώ, για να εξασφαλίσεις ότι θα το κάνει, έτσι, Μαντλίν;»

Μαντλίν. Άρα, αυτή ήταν η φίλη της Τζόσλιν. Όμως, δεν υπήρχε καιρός για χάσιμο, και ο Τζέις είχε ήδη αρπάξει τον Σάιμον από το μπράτσο και τον έσερνε στο πλάι της εκκλησίας για να μην τους βλέπουν οι άλλοι. Εκεί, ο κήπος ήταν ακόμα πιο χορταριασμένος και απεριοίητος, ενώ το μονοπάτι γεμάτο χαμηλή βλάστηση. Ο Τζέις έσπρωξε τον Σάιμον πίσω από μια μεγάλη βελανιδιά και άφησε το μπράτσο του, κοιτώντας γύρω του για να βεβαιωθεί ότι δεν τους είχε ακολουθήσει κανείς. «Εντάξει. Μπορούμε να μιλήσουμε εδώ».

Ήταν πιο ήσυχα εκεί πίσω —αυτό ήταν σίγουρο— καθώς η κίνηση της Λεωφόρου Γιορκ έσβηνε πίσω από τον όγκο του Ινστιτούτου. «Εσύ με κάλεσες», είπε ο Σάιμον. «Πήρα το μήνυμα που είχες κολλήσει στο παράθυρό μου μόλις ξύπνησα το πρωί. Δεν παίρνετε ποτέ τηλέφωνο σαν κανονικοί άνθρωποι;»

«Όχι αν μπορώ να το αποφύγω, βρικόλακα», είπε ο Τζέις. Μελετούσε προσεκτικά τον Σάιμον, σαν να διάβαζε ένα βιβλίο. Στην έκφρασή του υπήρχαν αναμειγμένα δύο συναισθήματα: ένας αδιόρατος θαυμασμός και κάτι που του Σάιμον του φαινόταν σαν απογοήτευση.

«Άρα, ισχύει ακόμη. Μπορείς να περπατήσεις στο σκοτάδι. Ούτε και ο μεσημεριανός ήλιος δεν σε καίει».

«Ναι», είπε ο Σάιμον. «Αλλά αυτό το ήξερες, ήσουν εκεί». Δεν χρειαζόταν να αναλύσει τι σήμαινε το “εκεί”. Έβλεπε στο πρόσωπο του συνομιλητή του ότι θυμόταν πολύ καλά το ποτάμι, το πίσω μέρος του φορτηγού, τον ήλιο να ανατέλλει απ’ το νερό, την Κλέρι να ουρλιάζει. Το θυμόταν το ίδιο καλά με τον Σάιμον.

«Νόμιζα ότι ίσως να είχε περάσει η επίδρασή του», είπε ο Τζέις, αλλά δεν έμοιαζε να το πιστεύει.

«Αν νιώσω την ανάγκη να αναλυθώ σε φλόγες, θα σε ειδοποιήσω», είπε ο Σάιμον, που δεν είχε και μεγάλη υπομονή με τον Τζέις. «Δεν μου λες, μου ζήτησες να έρθω απ’ την άλλη άκρη της πόλης μέχρι εδώ για να με κοιτάξεις σαν να ήμουν κανένα σπάνιο ψάρι; Την άλλη φορά πες μου να σου στείλω φωτογραφία».

«Ναι, θα τη βάλω σε κορνίζα και θα στολίσω το κομοδίνο μου», είπε ο Τζέις, αλλά φαινόταν ότι σκεφτόταν κάτι άλλο. «Άκου, σου ζήτησα να έρθεις εδώ για κάποιο λόγο. Όσο κι αν μου τη σπάει να το παραδέχομαι, βρικόλακα, εμείς οι δύο έχουμε κάτι κοινό».

«Υπέροχα μαλλιά;» πρότεινε ο Σάιμον, αλλά ούτε κι αυτός το εννοούσε. Κάτι στην έκφραση του Τζέις τον έκανε να νιώθει όλο και περισσότερη ανησυχία.

«Την Κλέρι», είπε ο Τζέις.

Ο Σάιμον ξαφνιασθηκε. «Την Κλέρι;»

«Την Κλέρι», ξαναείπε ο Τζέις. «Ξέρεις, την κοντούλα με τα κόκκινα μαλλιά, την πεισματάρρα...»

«Δεν καταλαβαίνω πώς η Κλέρι είναι κάτι που έχουμε κοινό», είπε ο Σάιμον, αν και καταλάβαινε μια χαρά. Αλλά αυτή δεν ήταν μια συζήτηση που ήθελε να κάνει

με τον Τζέις εκείνη τη στιγμή, ή, μάλλον, οποιαδήποτε στιγμή. Δεν υπήρχε κάποιος άγραφος αντρικός κανόνας που να απαγόρευε τέτοιες συζητήσεις... συζητήσεις για αισθήματα;

Μάλλον όχι. «Νοιαζόμαστε και οι δύο γι' αυτή», δήλωσε ο Τζέις ρίχνοντάς του ένα βλέμμα όλο νόημα. «Είναι σημαντική και για τους δυο μας. Σωστά;»

«Με ρωτάς αν νοιάζομαι για την Κλέρι;» Η λέξη νοιάζομαι έμοιαζε τελείως ακατάλληλη γι' αυτό που ένιωθε για εκείνη. Ο Σάιμον αναρωτήθηκε αν ο Τζέις τον δούλευε —κάτι που έμοιαζε ασυνήθιστα σκληρό ακόμα και για τον Τζέις. Τον είχε κουβαλήσει μέχρι εκεί μόνο και μόνο για να τον κοροϊδέψει, επειδή δεν τα είχε φτιάξει τελικά με την Κλέρι; Αν και ο Σάιμον ήλπιζε ακόμη, έστω και κάπου πολύ βαθιά μέσα του, ότι τα πράγματα ίσως να άλλαζαν, ότι η Κλέρι και ο Τζέις ίσως να άρχιζαν να νιώθουν ο ένας για τον άλλον όπως θα έπρεπε, όπως υποτίθεται ότι έπρεπε να νιώθουν μεταξύ τους τα αδέρφια...

Κοίταξε τον Τζέις και ένιωσε αυτήν τη μικρή ελπίδα να συρρικνώνεται. Το βλέμμα στο πρόσωπο του αγοριού δεν ήταν το βλέμμα που είχαν τα αγόρια όταν μιλούσαν για τις αδερφές τους. Από την άλλη, ήταν προφανές ότι ο Τζέις δεν τον είχε κουβαλήσει ως εκεί για να τον δουλέψει για τα αισθήματά του. Η θλίψη που ο Σάιμον ήξερε ότι ήταν γραμμένη στο δικό του πρόσωπο, καθρεφτιζόταν ολόγεια στα μάτια του Τζέις.

«Μη νομίζεις ότι μου αρέσει να σου κάνω αυτές τις ερωτήσεις», είπε κοφτά ο Τζέις. «Θέλω να μάθω τι θα έκανες για την Κλέρι. Θα έλεγες ψέματα για χάρη της;»

«Για ποιο πράγμα; Τι γίνεται εδώ;» Ο Σάιμον συνει-

δητοποίησε τι ήταν αυτό που τον ενοχλούσε στη συγκέντρωση των Κυνηγών που είχε αντικρίσει στον κήπο. «Περίμενε λίγο», είπε. «Φεύγετε τώρα για την Άιντρις; Η Κλέρι νομίζει ότι θα φύγετε το βράδυ».

«Το ξέρω», είπε ο Τζέις. «Και θέλω να πεις στους άλλους ότι σε έστειλε η Κλέρι να μας πεις ότι δεν θα έρθει. Να τους πεις ότι τελικά δεν θέλει να πάει στην Άιντρις». Υπήρχε μια χροιά στη φωνή του, κάτι που ο Σάιμον δεν μπορούσε ακριβώς να εντοπίσει, ή ίσως να ήταν τόσο παράξενο που το άκουγε απ' τον Τζέις που δεν το πίστευε. Ο Τζέις τον παρακαλούσε. «Εσένα θα σε πιστέψουν. Ξέρουν πόσο... δεμένοι είστε».

Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του. «Δεν σε πιστεύω. Κάνεις σαν να μου ζητάς κάτι για χάρη της Κλέρι, αλλά στην ουσία το ζητάς για τον εαυτό σου». Πήγε να φύγει. «Ξέχνα το».

Ο Τζέις τον έπιασε από το μπράτσο και τον σταμάτησε. «Είναι για την Κλέρι. Προσπαδώ να την προστατεύσω. Νόμιζα ότι θα σε ενδιέφερε έστω και λίγο να κάνεις κι εσύ το ίδιο».

Ο Σάιμον κοίταξε με έμφαση το χέρι του Τζέις στο σημείο όπου έσφιγγε το μπράτσο του. «Πώς μπορώ να την προστατεύσω όταν δεν ξέρω από τι κινδυνεύει;»

Ο Τζέις δεν τον άφησε. «Δεν μπορείς απλώς να με πιστέψεις όταν σου λέω ότι είναι σημαντικό;»

«Δεν καταλαβαίνεις πόσο πολύ θέλει να πάει στην Άιντρις», είπε ο Σάιμον. «Αν πρόκειται να την εμποδίσω να το κάνει, θέλω τουλάχιστον να ξέρω το λόγο».

Ο Τζέις αναστέναξε αργά και απρόθυμα, και άφησε το μπράτσο του Σάιμον. «Αυτό που έκανε η Κλέρι στο πλοίο του Βάλενταϊν», είπε χαμηλόφωνα. «Με το

ρούνο στον τοίχο... το Ρούντο του Ανοιγματος, είδες τι έγινε...»

«Κατέστρεψε το πλοίο» είπε ο Σάιμον «και μας έσωσε τη ζωή».

«Σσ, μη φωνάζεις», είπε ο Τζέις, κοιτώντας γύρω του.

«Μη μου πεις ότι δεν το ξέρει κανένας άλλος αυτό», είπε ο Σάιμον μη πιστεύοντας στα αφτιά του.

«Το ξέρω εγώ. Κι εσύ. Και ο Λουκ και ο Μάγκνους. Κανένας άλλος».

«Και τι νομίζουν ότι συνέβη; Ότι το πλοίο έσπασε μόνο του ξαφνικά;»

«Τους είπα ότι, μάλλον, η Τελετή Μετατροπής της Κολάσεως του Βάλενταϊν δεν πήγε όπως την περίμενε».

«Είπες ψέματα στο Κονκλάβιο;» Ο Σάιμον δεν ήξερε αν έπρεπε να εντυπωσιαστεί ή να απογοητευθεί.

«Ναι, είπα ψέματα στο Κονκλάβιο. Η Ίζαμπελ και ο Άλεκ ξέρουν ότι η Κλέρι έχει κάποια ικανότητα στο να δημιουργεί νέους ρούνους, οπότε αμφιβάλλω αν θα μπορέσω να το κρατήσω κρυφό από το Κονκλάβιο ή τον καινούριο Ανακριτή. Αν όμως ήξεραν τι μπορεί να κάνει —να μεγεθύνει γνωστούς ρούνους, ώστε να έχουν απίστευτη καταστροφική δύναμη—, θα την ήθελαν στη μάχη, θα τη χρησιμοποιούσαν ως όπλο. Και δεν είναι εκπαιδευμένη γι' αυτό. Δεν ανατράφηκε για να...» Σταμάτησε όταν είδε τον Σάιμον να κουνάει το κεφάλι του.

«Τι;»

«Είσαι Νεφιλίμ», είπε ο Σάιμον αργά. «Δεν θα ήθελες το καλύτερο για το Κονκλάβιο; Και αν αυτό σημαίνει ότι πρέπει να χρησιμοποιηθεί η Κλέρι...»

«Θέλεις να την πάρουν; Να τη βάλουν στις πρώτες

γραμμές, απέναντι στο Βάλενταϊν και σε ένα στρατό που ποιος ξέρει από τι αποτελείται;»

«Όχι», είπε ο Σάιμον. «Δεν το θέλω αυτό. Αλλά εγώ δεν είμαι ένας από σας. Δεν χρειάζεται να μπω στο δίλημμα ποιον θα βάλω πρώτο, την Κλέρι ή την οικογένειά μου».

Ο Τζέις κοκκίνισε, ένα βαθύ, οργισμένο κόκκινο. «Δεν είναι έτσι. Αν πίστευα ότι θα βοηθούσε το Κονκλάβιο... αλλά δεν πρόκειται. Το μόνο που θα γίνει είναι να πληγωθεί εκείνη...»

«Ακόμα και αν πίστευες ότι θα βοηθούσε το Κονκλάβιο» είπε ο Σάιμον «δεν θα τους την έδινες ποτέ».

«Τι σε κάνει να το λες αυτό, βρικόλακα;»

«Γιατί δεν μπορεί να την έχει κανείς άλλος εκτός από σένα», είπε ο Σάιμον.

Το χρώμα έσβησε από τα μάγουλα του Τζέις. «Άρα, δεν θα με βοηθήσεις», είπε με δυσπιστία. «Δεν θα βοηθήσεις ούτε εκείνη;»

Ο Σάιμον δίστασε. Πριν προλάβει όμως να απαντήσει, ένας ήχος έσκισε τη σιωπή ανάμεσά τους. Ήταν μια ψιλή, δυνατή κραυγή, απαίσια και απελπισμένη, και ακόμα πιο ανατριχιαστική λόγω της απότομης διακοπής της. Ο Τζέις έκανε απότομα μεταβολή. «Τι ήταν αυτό;»

Η κραυγή συνοδεύτηκε από άλλες φωνές και σκληρούς κρότους που έξυσαν τα τύμπανα του Σάιμον. «Κάτι έγινε... οι άλλοι...»

Ο Τζέις όμως είχε ήδη φύγει και έτρεχε στο μονοπάτι αποφεύγοντας τα χορτάρια. Μετά από μια στιγμή δισταγμού, ο Σάιμον τον ακολούθησε. Είχε ξεχάσει πόσο γρήγορα μπορούσε να τρέχει... πρόφτασε τον Τζέις τη στιγμή που έστριβε στη γωνία και όρμησε στον κήπο.

Μπροστά τους επικρατούσε ένα χάος. Μια λευκή ομίχλη σκέπαζε τον κήπο σαν κουβέρτα, ενώ στον αέρα υπήρχε μια βαριά μυρωδιά... η όξινη ταγκή μυρωδιά του όζοντος και κάτι άλλου, γλυκερού και δυσάρεστου. Μορφές πηγαινοέρχονταν —ο Σάιμον μπορούσε να τις δει μόνο αποσπασματικά καθώς εμφανίζονταν και εξαφανίζονταν μέσα στην ομίχλη. Είδε την Τζαμπελ με τα μαλλιά της να στροβιλίζονται γύρω της σαν μαύρα σκοινιά καθώς κράδαινε το μαστίγιό της. Ήταν σαν μια θανατηφόρα αστραπή χρυσού μες στην ομίχλη. Προσπαθούσε να ανακόψει την πορεία ενός μεγάλου και δυσκίνητου θηρίου —κάποιου δαίμονα, υπέθεσε ο Σάιμον—, αν και αυτό φαινόταν απίθανο, μιας και ήταν μέρα. Καθώς πήγε πιο κοντά, είδε ότι το πλάσμα ήταν ανθρωποειδές στην όψη, αλλά καμπουριασμένο και διαστρεβλωμένο, και κάπως λάθος. Κρατούσε μια χοντρή ξύλινη σανίδα στο ένα χέρι και την κράδαινε ενάντια στην Τζαμπελ σχεδόν στα τυφλά.

Μόλις λίγα μέτρα πιο πέρα, μέσα από μια τρύπα στον πέτρινο τοίχο, ο Σάιμον έβλεπε την κίνηση στη Λεωφόρο Γιορκ να συνεχίζεται ακάθεκτη και γαλήνια. Ο ουρανός πάνω από το Ινστιτούτο ήταν καθαρός.

«Καταραμένοι», ψιθύρισε ο Τζέις. Το πρόσωπό του άστραψε καθώς έβγαλε ένα απ' τα σπαδιά απ' τη ζώνη του. «Και μάλιστα πολλοί!». Έσπρωξε τον Σάιμον στο πλάι, σχεδόν βίαια. «Μείνε εδώ, κατάλαβες; Μείνε εδώ πέρα».

Ο Σάιμον έμεινε ακίνητος για μια στιγμή, ενώ ο Τζέις όρμησε εμπρός μες στην ομίχλη. Το φως του σπαδιού που κρατούσε στο χέρι του έκανε την ομίχλη γύρω του ασημένια: σκοτεινές μορφές έτρεχαν μέσα της, και ο Σάι-

μον ένιωθε λες και κοιτούσε πίσω από ένα φιμέ τζάμι, προσπαθώντας απεγνωσμένα να διακρίνει τι γινόταν από πίσω. Η Ίζαμπελ είχε εξαφανιστεί· είδε τον Άλεξ, με το μπράτσο να αιμορραγεί, να καρφώνει το στήθος ενός Καταραμένου πολεμιστή που σωριάστηκε στο χώμα. Ένας άλλος είχε πλησιάσει από πίσω του, αλλά εκείνη τη στιγμή έφτασε ο Τζέις, κρατώντας δυο σπαθιά στα δυο του χέρια· πήδηξε στον αέρα, τα ύψωσε, και τα κατέβασε με μια ανατριχιαστική κίνηση σαν ψαλίδι. Το κεφάλι του Καταραμένου κύλησε στο χώμα τινάζοντας μαύρο αίμα. Ο Σάιμον ένιωσε το στομάχι του να σφίγγεται –το αίμα μύριζε πικρά, σαν δηλητήριο.

Άκουγε τους Κυνηγούς να φωνάζουν ο ένας το όνομα του άλλου πίσω από την ομίχλη, αν και οι Καταραμένοι ήταν απόλυτα σιωπηλοί. Ξαφνικά, η ομίχλη καθάρισε και ο Σάιμον είδε τον Μάγκνους, να στέκεται με μάτια φρενιασμένα πλάι στον τοίχο του Ινστιτούτου. Τα χέρια του ήταν σηκωμένα, και ανάμεσά τους σπίδιζαν μπλε φωτιές. Πάνω στον τοίχο άρχισε να ανοίγει μια τετράγωνη μαύρη τρύπα. Δεν ήταν άδεια, ούτε ακριβώς μαύρη, αλλά έλαμπε σαν καθρέφτης με μια φωτιά που στροβιλιζόταν στο κέντρο του. «Η Πύλη!» φώναξε. «Μπείτε στην Πύλη!»

Συνέβησαν ταυτόχρονα πολλά πράγματα. Η Μαρίζ Λάιτγουντ βγήκε απ' την ομίχλη, κρατώντας το αγόρι, τον Μαξ, στην αγκαλιά της. Σταμάτησε για να φωνάξει κάτι πίσω της, και μετά όρμησε κατά πάνω στην Πύλη, πέρασε από μέσα και εξαφανίστηκε στον τοίχο. Ο Άλεξ την ακολούθησε, σέρνοντας πίσω του την Ίζαμπελ, με το αιματοβαμμένο της μαστίγιο να σέρνεται στο χώμα. Καθώς την έσπρωχνε προς την πόρτα, κάτι όρμησε απ'

την ομίχλη πίσω τους —ένας Καταραμένος πολεμιστής που κραδαινε ένα μαχαίρι με δύο λεπίδες.

Ο Σάιμον ξύπνησε. Όρμησε εμπρός και φώναξε το όνομα της Ίζαμπελ —μετά όμως παραπάτησε και έπεσε μπροστά, τόσο δυνατά, που θα του είχε κοπεί η ανάσα, αν είχε ακόμη. Ανακάθισε και γύρισε να δει σε τι είχε σκοντάψει.

Ήταν ένα σώμα. Το σώμα μιας γυναίκας, με κομμένο το λαιμό και μάτια ορθάνοιχτα, μελανιασμένα από το θάνατο. Αίμα λέκριαζε τα λευκά της μαλλιά. Η Μαντλίν.

«Σάιμον, φύγε από κει!» του φώναξε ο Τζέις. Ο Σάιμον σήκωσε το κεφάλι του και είδε το άλλο αγόρι να τρέχει προς το μέρος του μέσα από την ομίχλη, κρατώντας στα χέρια του τα ματωμένα του σπαθιά. Μετά σήκωσε το βλέμμα του. Ο Καταραμένος πολεμιστής που πριν λίγο κυνηγούσε την Ίζαμπελ στεκόταν από πάνω του, με ένα φρικιαστικό χαμόγελο στο παραμορφωμένο του πρόσωπο. Ο Σάιμον κύλησε στο πλάι καθώς το διπλό μαχαίρι ορμούσε εναντίον του, αλλά, ακόμα και με τα βελτιωμένα του αντανακλαστικά, δεν ήταν αρκετά γρήγορος. Ένας οξύς πόνος διαπέρασε το σώμα του ενώ όλα γύρω του μαύρισαν και έσβησαν.

2

οι πύργοι του αλίκαντε

Δεν υπήρχε καμία μαγική τέχνη, σκεφτόταν η Κλέρι, καθώς έκανε με τον Λουκ τον τρίτο κύκλο γύρω απ' τὸ τετράγωνό τους, που να μπορούσε να δημιουργήσει νέες θέσεις πάρκιγκ στους δρόμους της Νέας Υόρκης. Δεν υπήρχε κανένα σημείο για να παρκάρουν το φορτηγάκι, και ακόμα και οι μισοί δρόμοι ήταν διπλοπαρκαρισμένοι. Τελικά, ο Λουκ σκαρφάλωσε σε ένα πεζοδρόμιο και άφησε το αμάξι στη νεκρά ταχύτητα. «Πήγαινε» είπε «να τους πεις ότι ήρθες, και θα φέρω εγώ τη βαλίτσα σου».

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της καταφατικά, αλλά δίστασε καθώς άνοιγε την πόρτα. Το στομάχι της ήταν σφιγμένο από την αγωνία, και ευχήθηκε, όχι για πρώτη φορά, να μπορούσε να πάει μαζί της ο Λουκ. «Πάντα πίστευα ότι την πρώτη φορά που θα ταξίδευα στην άλλη άκρη του Ατλαντικού θα είχα μαζί μου τουλάχιστον ένα διαβατήριο».

Ο Λουκ δεν γέλασε. «Ξέρω ότι έχεις άγχος», είπε.

«Αλλά όλα θα πάνε καλά. Οι Λάιτγουντ θα σε φροντίσουν μια χαρά».

Το ίδιο σου το έχω πει κι εγώ ένα εκατομμύριο φορές, σκέφτηκε από μέσα της η Κλέρι. Χάιδεψε απαλά τον ώμο του Λουκ πριν πηδήξει απ' το φορτηγό. «Τα λέμε μέσα».

Ανέβηκε το ραγισμένο πέτρινο μονοπάτι, με τον ήχο της κίνησης να σβήνει όσο πλησίαζε τις πόρτες της εκκλησίας. Της πήρε κάμποσα δευτερόλεπτα αυτήν τη φορά να δει πίσω από το ξόρκι που σκέπαζε το Ινστιτούτο. Ένωθε λες και είχε προστεθεί ένα επιπλέον στρώμα προστασίας στο παλιό κτίριο του καθεδρικού, σαν ένα καινούριο χέρι μπογιάς στον τοίχο. Το να το σβήσει με το μυαλό της ήταν σκληρό, σχεδόν επώδυνο. Τελικά τα κατάφερε και μπόρεσε να δει την εκκλησία όπως ήταν. Οι ψηλές ξύλινες πόρτες έλαμπαν σαν να είχαν μόλις λουστραριστεί.

Στον αέρα μύριζε κάτι παράξενο, σαν όζον και κάψιμο. Με μια γκριμάτσα, έβαλε το χέρι της στο πόμολο. *Είμαι η Κλέρι Μόργκενστερν, Νεφιλίμ, και ζητώ την άδεια να μπω στον ιερό χώρο...*

Η πόρτα άνοιξε διάπλατα. Η Κλέρι μπήκε μέσα. Κοίταξε γύρω της, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια, προσπαθώντας να καταλάβει τι ήταν διαφορετικό από την τελευταία φορά που είχε πάει εκεί.

Το συνειδητοποίησε τη στιγμή που η πόρτα έκλεινε πίσω της με κρότο, παγιδεύοντάς τη σε ένα σκοτάδι που το έσπαγε μόνο το θαμπό φως του παραθύρου ψηλά στην οροφή. Δεν είχε δει ποτέ το Ινστιτούτο χωρίς τα χιλιάδες κεριά που έκαιγαν στα περίτεχνα κηροπήγια στο διάδρομο, ανάμεσα στα στασίδια.

Έβγαλε τη μαγική της πέτρα και τη σήκωσε ψηλά. Μια λάμψη ξεπήδησε απ' αυτήν, στέλνοντας αστραφτερές ακτίνες φωτός ανάμεσα από τα δάχτυλά της. Φώτισε τις σκοτισμένες γωνιές του καθεδρικού καθώς πήγαινε προς το ασανσέρ κοντά στη γυμνή Τράπεζα και πάτησε ανυπόμονα το κουμπί.

Τίποτα. Μετά από μισό λεπτό το ξαναπάτησε. Ξανά και ξανά. Έβαλε το αφτί της στην πόρτα του ανελκυστήρα και αφουγκράστηκε. Τίποτα. Το Ινστιτούτο ήταν σκοτεινό, και σιωπηλό σαν μηχανικό παιχνίδι που η κουρδιστή καρδιά του είχε από ώρα ξεκουρδίσει.

Με την καρδιά της να χτυπάει δυνατά, η Κλέρι έτρεξε πίσω, ανάμεσα απ' τα στασίδια, και έσπρωξε τις βαριές πόρτες. Στάθηκε στα σκαλιά της εκκλησίας, κοιτώντας γύρω της σαν τρελή. Ο ουρανός σκοτεινίαζε και έπαιρνε το μπλε του κοβαλτίου, ενώ ο αέρας μύριζε ακόμα πιο έντονα καμένο. Είχε πιάσει πουθενά φωτιά; Είχαν εκκενώσει το κτίριο οι Κυνηγοί; Το κτίριο ωστόσο έμοιαζε άδικοτο...

«Δεν ήταν φωτιά». Η φωνή ήταν απαλή, βελούδινη και οικεία. Μια ψηλή μορφή εμφανίστηκε απ' τις σκιές, με τα μαλλιά σηκωμένα σαν κορόνα από ανόμοια καρφάκια. Φορούσε ένα μαύρο μεταξωτό σακάκι πάνω από ένα αστραφτερό σμαραγδί πουκάμισο και λαμπερά δαχτυλίδια με πολύτιμους λίθους στα χέρια του. Φορούσε μπότες, και αρκετή ποσότητα γκλίτερ.

«Μάγκνους;» ψιθύρισε η Κλέρι.

«Ξέρω τι σκεφτόσουν», της είπε. «Αλλά δεν ήταν φωτιά. Αυτή η μυρωδιά είναι διαβολική ομίχλη, κάτι σαν μαγεμένος δαιμονικός καπνός. Μειώνει την αποτελεσματικότητα της μαγείας».

«Δαιμονική ομίχλη; Άρα, έγινε...»

«Μια επίθεση στο Ινστιτούτο. Ναι. Νωρίς το απόγευμα. Καταραμένοι. Μερικές δεκάδες».

«Ο Τζέις», ψιθύρισε η Κλέρι. «Οι Λάιτγουντ...»

«Ο δαιμονικός καπνός μείωσε την αποτελεσματικότητά μου στο να αντιμετωπίσω τους Καταραμένους. Το ίδιο και τη δική τους. Αναγκάστηκα να τους στείλω στην Άιντρις μέσα από την Πύλη».

«Αλλά δεν έπαθαν κάτι;»

«Η Μαντλίν», είπε ο Μάγκνους. «Η Μαντλίν σκοτώθηκε. Λυπάμαι, Κλέρι».

Η Κλέρι κάθισε στα σκαλιά. Δεν ήξερε τη γυναίκα πολύ καλά, αλλά η Μαντλίν ήταν μια λεπτή σύνδεση με τη μητέρα της —την αληθινή της μητέρα, τη σκληρή, δυναμική Κυνηγό που η Κλέρι δεν είχε γνωρίσει ποτέ.

«Κλέρι;» Ο Λουκ ανέβαινε το μονοπάτι στο σκοτάδι που πύκνωνε. Κρατούσε στο ένα του χέρι τη βαλίτσα της. «Τι έγινε;»

Η Κλέρι καθόταν, έχοντας αγκαλιάσει τα γόνατά της, ενώ ο Μάγκνους τού εξηγούσε. Κάτω από τη θλίψη της για τη Μαντλίν, ένιωθε μια ένοχη ανακούφιση. Ο Τζέις ήταν καλά. Οι Λάιτγουντ ήταν καλά. Το έλεγε στον εαυτό της σιωπηλά, ξανά και ξανά. Ο Τζέις ήταν καλά.

«Οι Καταραμένοι;» ρώτησε ο Λουκ. «Σκοτώθηκαν όλοι;»

«Όχι όλοι», είπε ο Μάγκνους και κούνησε το κεφάλι του. «Όταν έστειλα τους Λάιτγουντ στην Άιντρις, οι Καταραμένοι σκορπίστηκαν· δεν φάνηκαν να ενδιαφέρονται για μένα. Μέχρι να κλείσω την Πύλη, είχαν φύγει όλοι».

Η Κλέρι σήκωσε το κεφάλι της. «Έκλεισες την Πύλη;

Μα... μπορείς να με στείλεις και εμένα, όμως, ε;» ρώτησε. «Δηλαδή, μπορώ να περάσω από την Πύλη και να τους βρω εκεί, σωστά;»

Ο Λουκ και ο Μάγκνους αντάλλαξαν ένα βλέμμα. Ο Λουκ άφησε κάτω τη βαλίτσα.

«Μάγκνους;» Η φωνή της Κλέρι υψώθηκε και αντήχησε ψιλή ακόμα και στα δικά της αφτιά. «Πρέπει να πάω».

«Η Πύλη έκλεισε, Κλέρι...»

«Άνοιξε άλλη, τότε!»

«Δεν είναι τόσο εύκολο», είπε ο μάγος. «Το Κονκλάβιο φρουρεί οποιαδήποτε μαγική είσοδο στο Αλικάντε πολύ προσεκτικά. Η πρωτεύουσά τους είναι ιερό μέρος γι' αυτούς. Είναι όπως το Βατικανό, η Απαγορευμένη Πόλη τους. Δεν μπορούν να μπουν Πλάσματα του Σκότους χωρίς άδεια, ούτε θνητοί».

«Μα, εγώ είμαι Κυνηγός!»

«Στη θεωρία», είπε ο Μάγκνους. «Άλλωστε, οι πύργοι εμποδίζουν την απευθείας είσοδο στην Πόλη μέσω Πυλών. Για να ανοίξω μια Πύλη που θα έφτανε μέχρι το Αλικάντε, θα έπρεπε να τους ειδοποιήσω να βρισκονται στην άλλη πλευρά και να σε περιμένουν. Αν προσπαθούσα να σε στείλω από μόνος μου, θα συνιστούσε άμεση παραβίαση του Νόμου, και δεν έχω σκοπό να το ρισκάρω για σένα, μικρή μου, όσο κι αν σε συμπαθώ».

Η Κλέρι κοίταξε απ' το θλιμμένο πρόσωπο του Μάγκνους το κουρασμένο του Λουκ. «Ναι, αλλά πρέπει να πάω στην Άιντρις», είπε. «Πρέπει να βοηθήσω τη μητέρα μου. Πρέπει να υπάρχει κάποιος άλλος τρόπος να πάω, ένας τρόπος που δεν χρειάζεται Πύλη».

«Το κοντινότερο αεροδρόμιο βρίσκεται μια χώρα πιο

πέρα», είπε ο Λουκ. «Αν καταφέρναμε να περάσουμε τα σύνορα —και αυτό είναι μεγάλο αν—, θα είχαμε ένα μακρύ και επικίνδυνο ταξίδι για να διασχίσουμε τη στεριά, μέσα από μια περιφέρεια με Πλάσματα του Σκότους κάθε είδους. Θα μας έπαιρνε μέρες μέχρι να φτάσουμε».

Τα μάτια της Κλέρι έκαιγαν. Δεν θα κλάψω, είπε στον εαυτό της. Δεν θα κλάψω.

«Κλέρι». Η φωνή του Λουκ ήταν ευγενική. «Θα έρθουμε σε επαφή με τους Λάιτγουντ. Θα βεβαιωθούμε ότι έχουν όλες τις πληροφορίες που χρειάζονται για να βρουν το αντιδοτο για την Τζόσλιν. Θα έρθουν σε επαφή με τον Φελ...»

Η Κλέρι όμως είχε σηκωθεί όρθια και κουνούσε το κεφάλι της. «Όχι, πρέπει να πάω εγώ», είπε. «Η Μαντλίν είπε ότι ο Φελ δεν θα μιλήσει σε κανέναν άλλον».

«Ο Φελ; Ο Ρείγκνορ Φελ;» είπε ο Μάγκνους. «Μπορώ να προσπαθήσω να του στείλω ένα μήνυμα. Να του πω να περιμένει τον Τζέις».

Λίγη απ' την ανησυχία έφυγε απ' το πρόσωπο του Λουκ. «Κλέρι, άκουσες; Με τη βοήθεια του Μάγκνους...»

Η Κλέρι όμως δεν ήθελε να ακούσει για τη βοήθεια του Μάγκνους. Δεν ήθελε να ακούσει τίποτα. Νόμιζε ότι θα κατάφερε να σώσει τη μητέρα της, και τώρα δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο παρά να κάθεται πλάι στο κρεβάτι της, να της κρατάει το άψυχο χέρι και να ελπίζει ότι κάποιος άλλος, κάπου πολύ μακριά, θα μπορούσε να κάνει ό,τι η ίδια δεν μπορούσε.

Κατέβηκε τρέχοντας τα σκαλιά, σπρώχνοντας τον Λουκ που πήγε να την κρατήσει. «Άσε με μόνη μου ένα λεπτό».

«Κλέρι...» Άκουσε τον Λουκ να τη φωνάζει, αλλά τραβήχτηκε μακριά του και έτρεξε στο πλάι του καθεδρικού. Βρέθηκε να κατεβαίνει το πέτρινο μονοπάτι μέχρι το σημείο όπου χωριζόταν στα δύο και πήγε προς το μικρό κήπο στην ανατολική πλευρά του Ινστιτούτου, προς τη μυρωδιά κάρβουνου και στάχτης, αλλά και προς μια πυκνή, βαριά μυρωδιά που διακρινόταν κάτω απ' την πρώτη. Η μυρωδιά της δαιμονικής μαγείας. Στον κήπο υπήρχε ακόμη ομίχλη, διάσπαρτα σημεία σαν σύννεφα καπνού πιασμένα εδώ κι εκεί σε ένα θάμνο, ή κάτω από μια πέτρα. Κοίταζε πού είχε καεί το χρώμα νωρίτερα στη μάχη, και τότε πρόσεξε μια σκούρα κόκκινη κηλίδα δίπλα σε ένα από τα πέτρινα παγκάκια, κάτι που δεν ήθελε ούτε να σκεφτεί τι ήταν.

Η Κλέρι γύρισε το κεφάλι της απ' την άλλη. Και σταμάτησε. Εκεί, πάνω στον τοίχο του καθεδρικού, υπήρχαν κάτι σημάδια που δεν μπορούσε να αγνοήσει — η μαγεία των ρούνων, που έλαμπαν με ένα καυτό, αχνό μπλε πάνω στην γκριζα πέτρα. Σχημάτιζαν ένα κάπως τετράγωνο σχήμα, σαν το περίγραμμα του φωτός γύρω από μια μισάνοιχτη πόρτα...

Η Πύλη.

Κάτι μέσα της σφίχτηκε. Θυμήθηκε κάποια άλλα σύμβολα, να λάμπουν επικίνδυνα πάνω στο λείο μεταλλικό τοίχωμα ενός πλοίου. Θυμήθηκε το τρέμουλο που είχε κάνει το σκάφος καθώς έγινε χίλια κομμάτια, το μαύρο νερό του Ηστ Ρίβερ να μπαίνει από παντού. Είναι μόνο ρούννοι, σκέφτηκε. Σύμβολα. Μπορώ να τους ζωγραφίσω. Αν η μητέρα μου μπορεί να παγιδεύσει την ουσία του Μαγικού Κυπέλλου μέσα σε ένα κομμάτι χαρτί, τότε κι εγώ μπορώ να φτιάξω μια Πύλη.

Ένωσε τα πόδια της να την πηγαίνουν προς τον τοίχο του καθεδρικού, τα δάχτυλά της να ψάχνουν στην τσέπη της το ραβδί της. Πιέζοντας το χέρι της να μην τρέμει, άγγιξε με την άκρη του ραβδιού την πέτρα.

Έκλεισε τα μάτια της σφιχτά και, πίσω από το σκοτάδι των βλεφάρων της, άρχισε να ζωγραφίζει με το μυαλό της γραμμές από φως. Γραμμές που της μιλούσαν για πόρτες, για αέρα που στροβιλιζόταν σαν δίνη, ταξίδια και μακρινά μέρη. Οι γραμμές ενώθηκαν σε ένα ρούνο τόσο κομψό, σαν την πτήση ενός πουλιού. Δεν ήξερε αν ήταν κάποιος που υπήρχε ήδη ή κάποιος καινούριος, αλλά τώρα ήταν εκεί, σαν να υπήρχε πάντα.

Πύλη.

Άρχισε να ζωγραφίζει, και τα σημάδια έβγαιναν απ' την άκρη του ραβδιού της σαν μαύρες γραμμές από κάρβουνο. Η πέτρα τσιτσίριζε, γεμίζοντας την όσφρησή της με την χαρακτηριστική μυρωδιά καμένου. Καυτό γαλάζιο φως δυνάμωνε πίσω απ' τα κλειστά της βλέφαρα. Ένωθε το πρόσωπό της να καίει, σαν να στεκόταν μπροστά σε μια φωτιά. Χαμήλωσε το χέρι της με κομμένη την ανάσα και άνοιξε τα μάτια της.

Ο ρούνος που είχε σχεδιάσει ήταν σαν ένα σκοτεινό λουλούδι που άνθιζε πάνω στον πέτρινο τοίχο. Καθώς το κοιτούσε, οι γραμμές του ήταν σαν να έλιωναν και να άλλαζαν, γυρνούσαν απαλά προς τα κάτω, ξεδιπλώνονταν, άλλαζαν σχήμα. Μέσα σε λίγα λεπτά, το σχήμα του ρούνου είχε αλλάξει. Είχε γίνει το περίγραμμα μιας λαμπερής πόρτας, κάμποσα εκατοστά ψηλότερης από την ίδια την Κλέρι.

Δεν μπορούσε να σταματήσει να την κοιτάζει. Έλαμπε με το ίδιο αστραφτερό φως με αυτό που είχε η Πύλη

πίσω απ' την κουρτίνα της Μαντάμ Δωροθέας. Άπλωσε το χέρι της...

Και το μετάνιωσε. Για να χρησιμοποιήσει μια Πύλη, θυμήθηκε με ένα συναίσθημα απογοήτευσης, έπρεπε να φανταστεί πού ήθελε να πάει, πού ήθελε να τη βγάλει η Πύλη. Αλλά η Κλέρι δεν είχε πάει ποτέ στην Άιντρις. Φυσικά, της την είχαν περιγράψει. Ένα μέρος με πράσινες κοιλάδες, σκοτεινά δάση και λαμπερό νερό, με λίμνες και βουνά, και το Αλικάντε, την πόλη με τους γυάλινους πύργους. Μπορούσε να φανταστεί πώς ήταν, αλλά η φαντασία δεν ήταν αρκετή, όχι με αυτήν τη μαγεία. Αν όμως...

Πήρε μια βαθιά ανάσα. Μα, την είχε δει την Άιντρις. Την είχε δει στο όνειρό της, και ήξερε, χωρίς να γνωρίζει πώς, ότι ήταν ένα αληθινό όνειρο. Άλλωστε, τι της είχε πει ο Τζέις για τον Σάιμον στο όνειρο της; Ότι δεν μπορούσε να μείνει γιατί, "αυτό το μέρος είναι για τους ζωντανούς". Και λίγο αργότερα, ο Σάιμον είχε πεθάνει...

Γύρισε το μυαλό της πίσω στο όνειρο. Χόρευε σε μια αίθουσα χορού στο Αλικάντε. Οι τοίχοι ήταν χρυσοί και λευκοί, με μια διάφανη οροφή σαν διαμάντι από πάνω τους. Υπήρχε ένα σιντριβάνι —ένας ασημένιος δίσκος με μια γοργόνα στη μέση— και, έξω απ' τα παράθυρα, στα δέντρα κρέμονταν λαμπάκια, ενώ η Κλέρι φορούσε πράσινο βελούδο, όπως και τώρα.

Σαν να ήταν ακόμη στο όνειρο, άπλωσε το χέρι της προς την Πύλη. Κάτω απ' το άγγιγμά της ξεπήδησε ένα λαμπερό φως, μια πόρτα που άνοιγε σε ένα φωτεινό χώρο στο βάθος. Βρέθηκε να κοιτάζει μια στροβιλιζόμενη χρυσή δίνη που άρχισε σιγά-σιγά να συγχωνεύεται σε διακριτά σχήματα —της φάνηκε ότι μπορούσε να δει το

περίγραμμα των βουνών, ένα κομματάκι ουρανού...

«Κλέρι!» Ήταν ο Λουκ που έτρεχε προς το μέρος της με το πρόσωπο γεμάτο θυμό και απογοήτευση. Πίσω του ερχόταν ο Μάγκνους, με τα γατίσια του μάτια να λάμπουν σαν μέταλλο στο φως της Πύλης που έλουζε τον κήπο. «Κλέρι, σταμάτα! Οι άμυνες είναι ισχυρές. Μπορεί να σκοτωθείς!»

Αλλά τώρα δεν υπήρχε επιστροφή. Πίσω απ' την Πύλη, το χρυσό φως δυνάμωνε. Σκέφτηκε τους χρυσούς τοίχους της Αίδουσας στο όνειρό της, το χρυσό φως που αντανακλάτο παντού πάνω στο γυαλί. Ο Λουκ δεν είχε δίκιο, δεν καταλάβαινε αυτό το χάρισμά της, πώς λειτουργούσε. Τι νόημα είχαν οι άμυνες όταν μπορούσες να δημιουργήσεις τη δική σου πραγματικότητα απλά και μόνο ζωγραφίζοντάς την; «Πρέπει να πάω», φώναξε και πήγε προς τα εμπρός, με τα δάχτυλα απλωμένα. «Λουκ, συγγνώμη...»

Η Κλέρι έκανε ένα βήμα μπροστά, ενώ ο Λουκ, με ένα τελευταίο απότομο πήδημα, βρέθηκε στο πλευρό της, πιάνοντας τον καρπό της τη στιγμή που η Πύλη έμοιαζε να ανατινάσσεται παντού γύρω τους. Σαν ένας τυφώνας που ξεριζώνει ένα δέντρο απ' τη ρίζα, η δύναμη τούς πέταξε και τους δύο ψηλά. Η Κλέρι έριξε μια τελευταία ματιά στα αμάξια και στα κτίρια του Μανχάταν, να απομακρύνονται από αυτήν, να εξαφανίζονται σαν δίνη καθώς ένα ρεύμα αέρα, σκληρό σαν καμτσικιά, την άρπαξε και την έστειλε μέσα στην Πύλη, με τον καρπό της πιασμένο ακόμη στη σιδερένια λαβή του Λουκ, μέσα σε ένα ιλιγγιώδες χρυσό χάος.

* * *

Ο Σάιμον ξύπνησε με το ρυθμικό παφλασμό του νερού. Ανακάθισε και ένιωσε έναν ξαφνικό τρόμο να παγώνει το στήθος του –την τελευταία φορά που είχε ξυπνήσει με τον ήχο των κυμάτων ήταν αιχμάλωτος στο πλοίο του Βάλενταϊν, και ο απαλός θόρυβος του νερού τον έκανε να θυμηθεί εκείνες τις φρικτές στιγμές με τόση αμεσότητα, που ένιωθε σαν να του είχαν πετάξει παγωμένο νερό στο πρόσωπο.

Κι όμως, όχι –μια γρήγορη ματιά γύρω του τού είπε ότι ήταν κάπου τελείως διαφορετικά. Πρώτα-πρώτα, βρισκόταν κάτω από μια απαλή κουβέρτα σε ένα άνετο ξύλινο κρεβάτι σε ένα μικρό καθαρό δωμάτιο με απαλούς γαλάζιους τοίχους. Στο παράθυρο κρέμονταν βαριές σκούρες κουρτίνες, αλλά το απαλό φως γύρω από τις άκρες τους ήταν αρκετό για τα μάτια του Σάιμον. Στο πάτωμα υπήρχε ένα χρωματιστό χαλί, και μια ντουλάπα με καθρέφτη στον έναν τοίχο.

Υπήρχε και μια πολυθρόνα κοντά στο κρεβάτι. Ο Σάιμον ανακάθισε, βγάζοντας τις κουβέρτες από πάνω του, και συνειδητοποίησε δύο πράγματα: πρώτον, ότι ήταν ακόμη ντυμένος με το ίδιο τζιν και το ίδιο μπλουζάκι που φορούσε όταν είχε πάει να βρει τον Τζέις στο Ινστιτούτο, και δεύτερον, ότι το άτομο που καθόταν στην καρέκλα είχε αποκοιμηθεί, με το κεφάλι ριγμένο στο πλάι και τα μακριά μαλλιά να κρέμονται κάτω σαν μαύρο σάλι με κρόσια.

«Τζαμπελ;» είπε ο Σάιμον.

Το κεφάλι της τινάχτηκε σαν κουρδιστό παιχνίδι που βγαίνει από το κουτί του και τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα. «Αχ! Ξύπνησες!» Ανακάθισε και τίναξε πίσω τα μαλλιά της. «Ο Τζέις θα ανακουφιστεί τόσο πολύ.

Ήμασταν σχεδόν σίγουροι ότι θα πέθαινες».

«Θα πέθαινα;» επανέλαβε ο Σάιμον. Ένιωθε να ζαλλίζεται και να ανακατεύεται. «Από τι;» Κοίταξε γύρω του το δωμάτιο ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του. «Είμαι στο Ινστιτούτο;» ρώτησε, και, τη στιγμή που ξεστόμιζε τις λέξεις, συνειδητοποίησε ότι κάτι τέτοιο ήταν αδύνατον. «Μα... πού είμαστε;»

Μια σκιά αμηχανίας πέρασε πάνω από το πρόσωπο της Ίζαμπελ. «Δηλαδή... θες να πεις... δεν θυμάσαι τι έγινε στον κήπο;» ρώτησε καθώς τράβαγε νευρικά τις ξεφτισμένες άκρες του μπράτσου της πολυθρόνας. «Μας επιτέθηκαν οι Καταραμένοι. Ήταν πάρα πολλοί, και ο δαιμονικός καπνός μάς δυσκόλευε. Ο Μάγκνους άνοιξε την Πύλη, και τρέξαμε όλοι να μπούμε μέσα, όταν σε είδα να έρχεσαι προς το μέρος μας. Σκόνταψες... στο σώμα της Μαντλίν. Και πίσω σου ήταν ένας Καταραμένος· δεν πρέπει να τον είχες δει, αλλά τον είχε εντοπίσει ο Τζέις. Προσπάθησε να έρθει κοντά σου, αλλά δεν πρόλαβε. Ο Καταραμένος έχωσε το μαχαίρι του στο στήθος σου. Έχασες πάρα πολύ αίμα. Και ο Τζέις σκότωσε τον Καταραμένο και σε σήκωσε και σε έσυρε μέσα στην Πύλη μαζί του». Μιλούσε τόσο γρήγορα, που οι λέξεις της ενώνονταν ακατάληπτα, και ο Σάιμον αναγκαζόταν να προσπαθεί πολύ για να τις ξεχωρίσει. «Και εμείς ήμασταν ήδη στην άλλη πλευρά, και δεν χρειάζεται να σου πω πόσο έκπληκτοι ήταν όλοι όταν ήρθε ο Τζέις και σε είχε μαζί του, αιμόφυρτο και μισοπεδαμένο. Ο Ύπατος δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένος».

Το στόμα του Σάιμον είχε στεγνώσει. «Ο Καταραμένος έχωσε το μαχαίρι του στο στήθος μου;» Έμοιαζε αδύνατον. Απ' την άλλη όμως, είχε γίνει καλά και την

προηγούμενη φορά, όταν ο Βάλενταϊν τού είχε σχεδόν κόψει το λαρύγγι. Και πάλι, θα έπρεπε τουλάχιστον να το θυμάται. Κούνησε το κεφάλι του και κοιτάχτηκε. «Πού;»

«Θα σου δείξω». Προς μεγάλη του έκπληξη, η Ίζαμπελ πήγε στο κρεβάτι δίπλα του και έβαλε τα δροσερά της χέρια στο διάφραγμά του. Έσπρωξε το μπλουζάκι του, αποκαλύπτοντας ένα κομμάτι της κοιλιάς του πάνω στην οποία είχε μείνει το σημάδι μιας λεπτής κόκκινης γραμμής που τη χώριζε στα δύο. Ήταν μια αχνή ουλή. «Εδώ», είπε και το χάιδεψε με τα δάχτυλά της. «Πονάς;»

«Ό... όχι». Την πρώτη φορά που είχε δει την Ίζαμπελ, ο Σάιμον την είχε βρει τόσο εντυπωσιακή, τόσο γεμάτη ζωή, ενέργεια και δύναμη, που είχε πιστέψει ότι είχε βρει επιτέλους ένα κορίτσι που να λάμπει αρκετά, ώστε να σβήσει την εικόνα της Κλέρι που είχε εντυπωθεί, θαρρείς, πίσω από τα βλέφαρά του. Όταν όμως είχε καταφέρει να τον μεταμορφώσει σε αρουραίο στο πάρτι του Μάγκνους, άρχισε να συνειδητοποιεί ότι ίσως η Ίζαμπελ να έλαμπε λίγο περισσότερο από ό,τι θα άρεσε σε ένα συνηθισμένο τύπο σαν κι αυτόν. «Δεν πονάει».

«Βρε, βρε, βρε...» είπε μια ψυχρά ειρωνική φωνή από την πόρτα. Ο Τζέις. Είχε μπει τόσο αθόρυβα, που δεν τον είχε ακούσει ούτε ο Σάιμον. Έκλεισε πίσω του την πόρτα και χαμογέλασε καθώς η Ίζαμπελ κατέβασε την μπλούζα του Σάιμον. «Παρενοχλείς το βρικόλακα τώρα που είναι πολύ αδύναμος για να αντισταθεί, Ίζι;» τη ρώτησε. «Είμαι σίγουρος ότι αυτό συνιστά παραβίαση τουλάχιστον μίας από τις Συνθήκες».

«Απλώς του δείχνω πού πληγώθηκε», διαμαρτυρήθη-

κε ἡ Ἰζαμπελ, ἀλλὰ πήγε πίσω στὴν πολυθρόνα τῆς με ἀδικαιολόγητη βιασύνη. «Τι γίνεται κάτω;» ρώτησε. «Εἶναι ἀκόμη ὅλοι ἐκνευρισμένοι;»

Το χαμόγελο ἀπ' το πρόσωπο τοῦ Τζέις ἐξαφανίστηκε. «Ἡ Μαρίζ ἔχει ἀνέβει στο Φρούριο με τον Πάτρικ», εἶπε. «Το Κονκλάβιο συνεδριάζει, καὶ ὁ Μαλαχίας θεώρησε ὅτι θα ἦταν καλύτερα ἀν... τους ἐξηγούσε... αυτοπροσώπως», πρόσθεσε.

Μαλαχίας. Πάτρικ. Φρούριο. Τα ἀγνωστα ονόματα στροβιλιζόνταν στο κεφάλι τοῦ Σάιμον. «Τι να τους ἐξηγήσει;»

Ἡ Ἰζαμπελ καὶ ὁ Τζέις ἀντάλλαξαν ἓνα βλέμμα. «Να ἐξηγήσει ἐσένα», εἶπε τελικά ὁ Τζέις. «Να ἐξηγήσει γιατί φέραμε μαζί μας ἓνα βρικόλακα στο Αλικάντε, κάτι που παρεμπιπτόντως εἶναι πολὺ σαφῶς ἀπαγορευμένο ἀπὸ το Νόμο».

«Στο Αλικάντε; Εἴμαστε στο Αλικάντε;» Ἐνα κύμα μαύρου πανικοῦ κατέλαβε τον Σάιμον, καὶ ἀντικαταστάθηκε ἀμέσως ἀπὸ ἓναν πόνο που διαπέρασε το στήθος του. Διπλώθηκε στα δύο με κομμένη τὴν ἀνάσα.

«Σάιμον!» Ἡ Ἰζαμπελ ἀπλώσε τὸ χέρι τῆς με ἔντονη ἀνησυχία στα σκούρα τῆς μάτια. «Εἶσαι καλά;»

«Φύγε, Ἰζαμπελ», εἶπε ὁ Σάιμον με τὸ χέρι σφιγμένο σαν γροθιά πάνω στο στομάχι του. Κοίταξε τον Τζέις, με ἓνα ἱκετευτικό βλέμμα. «Πες τῆς να φύγει».

Ἡ Ἰζαμπελ ἔκανε πίσω, καὶ στα μάτια τῆς εἶχε ἓνα πληγωμένο βλέμμα. «Καλά, καλά. Θα φύγω. Δεν χρειάζεται να μου το ξαναπεις». Σηκώθηκε ὀρθία, καὶ βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο χτυπώντας πίσω τῆς τὴν πόρτα.

Ὁ Τζέις γύρισε στον Σάιμον, καὶ τα κεχριμπαρένια τοῦ μάτια ἦταν ἀνέκφραστα. «Τι συμβαίνει; Νόμιζα ὅτι

είχες γίνει καλά».

Ο Σάιμον σήκωσε το χέρι του για να σταματήσει τον Τζέις. Μια μεταλλική γεύση έκαιγε το πίσω μέρος του λαιμού του. «Δεν φταίει η Ίζαμπελ», μούγκρισε. «Δεν είμαι πληγωμένος... απλώς... πεινάω». Ένωσε τα μάγουλά του να καίνε. «Έχασα αίμα, και πρέπει να το αντικαταστήσω».

«Μάλιστα», είπε ο Τζέις με το ύφος κάποιου που μόλις είχε διαφωτιστεί από κάποια ενδιαφέρουσα, αν και όχι απαραίτητα χρήσιμη, επιστημονική πληροφορία. Το αμυδρό ενδιαφέρον έφυγε από το πρόσωπό του και αντικαταστάθηκε από κάτι που στον Σάιμον φάνηκε σαν ειρωνική περιφρόνηση. Άγγιξε μια χορδή θυμού μέσα του, και αν δεν ήταν τόσο καταβεβλημένος απ' τον πόνο, θα μπορούσε να είχε πεταχτεί απ' το κρεβάτι και να είχε ορμήσει στον Τζέις οργισμένος. Έτσι όπως ήταν όμως, το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να ψελλίσει: «Άντε πηδήξου, Γουέιλαντ».

«Γουέιλαντ;» Το ειρωνικό ύφος δεν έσβησε απ' το πρόσωπο του Τζέις, αλλά τα χέρια του έπιασαν το λαιμό του και άρχισαν να κατεβάζουν το φερμουάρ του μπουφάν του.

«Όχι!» Ο Σάιμον μαζεύτηκε πίσω στο κρεβάτι. «Δεν με νοιάζει πόσο πεινασμένος είμαι. Δεν πρόκειται να ξαναπιώ απ' το αίμα σου».

Ο Τζέις έκανε μια γκριμάτσα. «Σιγά μη σε άφηνα». Έβαλε το χέρι του στην εσωτερική τσέπη του μπουφάν του και έβγαλε ένα γυάλινο δοχείο. Ήταν μισογεμάτο με ένα αραιό καφέ-κόκκινο υγρό. «Σκέφτηκα ότι ίσως να το ήθελες αυτό», είπε. «Έβγαλα το ζωμό από μερικά κρέατα που βρήκα στην κουζίνα. Ήταν το καλύτερο

που μπορούσα να κάνω».

Ο Σάιμον πήρε το φλασκί με χέρια που έτρεμαν τόσο πολύ, που ο Τζέις αναγκάστηκε να ανοίξει αυτός το καπάκι. Το υγρό μέσα ήταν απαίσιιο –πολύ αραιό και αλμυρό για να είναι κανονικό αίμα, και με την ελαφρώς δυσάρεστη μυρωδιά που ο Σάιμον ήξερε πως σήμαινε ότι το κρέας δεν ήταν πολύ φρέσκο.

«Μπλιάχ», είπε μετά από μερικές γουλιές. «Πεθαμένο αίμα».

Ο Τζέις ανασήκωσε τα φρύδια του. «Δεν είναι πάντα το αίμα πεθαμένο;»

«Όσο περισσότερο καιρό έχει μείνει νεκρό το ζώο, τόσο χειρότερη γεύση έχει», του εξήγησε ο Σάιμον. «Το φρέσκο είναι καλύτερο».

«Ναι, αλλά δεν έχεις πει ποτέ φρέσκο αίμα, έτσι δεν είναι;»

Ο Σάιμον ανασήκωσε τα φρύδια του.

«Εντάξει, εκτός απ' το δικό μου», είπε ο Τζέις. «Και είμαι σίγουρος ότι αυτό είχε καταπληκτική γεύση».

Ο Σάιμον άφησε το άδειο δοχείο στο μπράτσο της πολυθρόνας δίπλα στο κρεβάτι. «Κάτι δεν πάει καθόλου καλά με σένα», είπε. «Στο μυαλό σου, εννοώ». Το στόμα του είχε ακόμη τη γεύση του πολυκαιρισμένου αίματος, αλλά ο πόνος είχε φύγει. Ένιωθε καλύτερα, πιο δυνατός, λες και το αίμα ήταν ένα φάρμακο που ενεργούσε άμεσα, ένα ναρκωτικό που έπρεπε να παίρνει για να ζει. Αναρωτήθηκε αν ένιωθαν το ίδιο οι χρήστες ηρωίνης. «Άρα, βρίσκομαι στην Άιντρις».

«Στο Αλικάντε, για να είμαστε ακριβείς», είπε ο Τζέις. «Στην πρωτεύουσα. Στη μόνη πόλη, βασικά». Πήγε στο παράθυρο και τράβηξε τις κουρτίνες. «Οι Πένχαλου

δεν μας πίστεψαν, ξέρεις», είπε. «Ότι ο ήλιος δεν σε πειράζει. Έβαλαν αυτές τις κουρτίνες για να κρύβουν το φως. Έλα να δεις, όμως».

Ο Σάιμον σηκώθηκε από το κρεβάτι και πήγε στο παράθυρο, όπου στεκόταν ο Τζέις. Και έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

Πριν από μερικά χρόνια, η μητέρα του τους είχε πάει με την αδερφή του ένα ταξίδι στην Τοσκάνη —μία εβδομάδα με βαριές, παράξενες μακαρονάδες, ανάλατο ψωμί, άγρια καφετιά φύση και τη μητέρα τους να γκαζώνει σε στενούς, φιδογυριστούς δρόμους, κινδυνεύοντας να καρφώσει το Φίατ τους στα πανέμορφα παλιά κτίρια που υποτίθεται ότι είχαν πάει να δουν. Θυμήθηκε ότι είχαν σταματήσει σε ένα λόφο απέναντι από μια πόλη που λεγόταν Σαν Τζιμινιάνο, μια συστάδα από κτίρια στο χρώμα της σκουριάς διασκορπισμένα εδώ κι εκεί με ψηλούς πύργους που οι μύτες τους ορμούσαν ψηλά, σαν να ήθελαν να φτάσουν τον ουρανό. Αν αυτό που έβλεπε εκείνη τη στιγμή στο Αλικάντε τού θύμιζε κάτι, θα ήταν αυτό —ήταν όμως και τόσο παράξενα ανοίκειο, που δεν έμοιαζε με τίποτε απ' ό,τι είχε δει ως τότε.

Κοιτούσε έξω από ένα ψηλό παράθυρο, ενός μάλλον ψηλού σπιτιού. Αν κοιτούσε προς τα πάνω, έβλεπε πέτρινες κρηπίδες, και μετά τον ουρανό. Απέναντι υπήρχε ένα άλλο σπίτι, όχι τόσο ψηλό, και ανάμεσά τους πέραγε ένα στενό, σκοτεινό κανάλι, που το διασταύρωναν πού και πού γέφυρες —από εκεί ήταν το νερό που άκουγε όταν ξύπνησε. Το σπίτι έμοιαζε να είναι χτισμένο το μισό σε ένα λόφο —από κάτω του, σπίτια στο χρώμα της μελιάς πέτρας συνωστίζονταν κατά μήκος στενών δρόμων και έφταναν στην άκρη ενός πράσινου κύκλου:

ένα δάσος που το περιτριγύριζαν λόφοι πάρα πολύ μακρινοί. Από εκεί, έμοιαζαν με μακριές πράσινες και καφετιές γραμμές διάστικτες με πιτσιλιές από χρώματα του φθινοπώρου. Πίσω από τους λόφους υψώνονταν απότομα βουνά στολισμένα με λευκό χιόνι.

Τίποτε απ' όλα αυτά όμως δεν ήταν παράξενο. Αυτό που ήταν παράξενο ήταν ότι εδώ κι εκεί στην πόλη, φαινομενικά σε τυχαία σημεία, υψώνονταν μυτεροί πύργοι εστεμμένοι με σπείρες από ασημόλευκο υλικό σαν καθρέφτες. Έμοιαζαν να τρυπάνε τον ουρανό σαν λαμπερά στιλέτα, και ο Σάιμον συνειδητοποίησε πού είχε ξαναδεί αυτό το υλικό —στα σκληρά όπλα σαν γυαλί που χρησιμοποιούσαν οι Κυνηγοί, αυτά που αποκαλούσαν σπαδιά σερράφ.

«Αυτοί είναι οι Δαιμονικοί Πύργοι», είπε ο Τζέις, σαν να απαντούσε στην ερώτηση που ο Σάιμον δεν είχε κάνει. «Ελέγχουν τα συστήματα ασφαλείας που φρουρούν την πόλη. Χάρη σ' αυτούς, κανένας δαίμονας δεν μπορεί να μπει στο Αλικάντε».

Ο αέρας που έμπαινε απ' το παράθυρο ήταν ψυχρός και καθαρός, ένας αέρας που δεν θα έβρισκες ποτέ στη Νέα Υόρκη —δεν είχε καμία γεύση, ούτε βρομιά, ούτε καυσαέριο, ούτε μέταλλο, ούτε τη μυρωδιά των ανδρών. Ήταν απλώς αέρας. Ο Σάιμον πήρε μια πολύ βαθιά ανάσα, αν και δεν του χρειαζόταν, και κοίταξε τον Τζέις —κάποιες ανθρωπίνες συνήθειες ήταν πολύ δύσκολο να κοπούν. «Πες μου» του είπε «ότι με έφερες εδώ κατά λάθος. Πες μου ότι δεν ήταν όλο αυτό ένα μέρος του σχεδίου σου, για να σταματήσεις την Κλέρι απ' το να έρθει εδώ μαζί σας».

Ο Τζέις δεν τον κοίταξε, αλλά το στήθος του ανέβηκε

και κατέβηκε μια φορά βιαστικά, σαν έναν καταπιεσμένο αναστεναγμό. «Σωστά», είπε. «Έφτιαξα μια στρατιά από Καταραμένους πολεμιστές, τους έβαλα να επιτεθούν στο Ινστιτούτο και να σκοτώσουν τη Μαντλίν και να απειλήσουν να μας σκοτώσουν και τους υπόλοιπους, μόνο και μόνο για να κρατήσω την Κλέρι πίσω. Και κοίτα να δεις, το διαβολικό μου σχέδιο τελικά έπιασε».

«Όντως, έπιασε», είπε ο Σάιμον. «Δεν έπιασε;»

«Άκου, βρικόλακα», είπε ο Τζέις. «Το να κρατήσω την Κλέρι μακριά από την Άιντρις ήταν το βασικό σχέδιο. Το να σε φέρω εδώ δεν ήταν προσχεδιασμένο. Σε πέρασα μέσα από την Πύλη γιατί αν σε άφηνα εκεί, έτσι όπως αιμορραγούσες και ήσουν αναισθητος, σίγουρα θα σε είχαν σκοτώσει οι Καταραμένοι».

«Θα μπορούσες να είχες μείνει πίσω μαζί μου...»

«Θα μας είχαν σκοτώσει και τους δύο. Με τόση δαιμονική ομίχλη, δεν μπορούσα ούτε καν να δω πόσοι ήταν. Ούτε εγώ δεν μπορώ να αντιμετωπίσω εκατό Καταραμένους μόνος μου».

«Κι όμως» είπε ο Σάιμον «είμαι σίγουρος ότι σε καίει που πρέπει να το παραδεχτείς».

«Είσαι μαλάκας» είπε ο Τζέις τελείως πεζά «ακόμα και για Πλάσμα του Σκότους. Σου έσωσα τη ζωή, και παραβίασα το Νόμο για να το κάνω. Και όχι για πρώτη φορά, πρέπει να προσθέσω. Θα μπορούσες να δείξεις λίγη ευγνωμοσύνη».

«Ευγνωμοσύνη;» Ο Σάιμον ένωσε τα δάχτυλά του να σφίγγονται στις παλάμες του. «Αν δεν με είχες καλέσει στο Ινστιτούτο, δεν θα ήμουν εδώ. Δεν με ρώτησες αν ήθελα να έρθω».

«Δέχτηκες» είπε ο Τζέις «όταν είπες ότι θα έκανες οτι-

δήποτε για την Κλέρι. Αυτό είναι το οτιδήποτε».

Πριν ο Σάιμον προλάβει να του δώσει κάποια θυμωμένη απάντηση, ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα. «Παιδιά;» φώναξε η Ίζαμπελ. «Σάιμον, σου πέρασαν τα νευράκια; Να μπω; Πρέπει να μιλήσω στον Τζέις».

«Έλα μέσα, Ίζι». Ο Τζέις δεν πήρε το βλέμμα του απ' τον Σάιμον· στα μάτια του είχε έναν ηλεκτρισμένο θυμό, και μια πρόκληση που έκανε τον Σάιμον να θέλει να τον χτυπήσει με κάτι βαρύ. Με μια μπουλντόζα, ας πούμε.

Η Ίζαμπελ μπήκε στο δωμάτιο τινάζοντας τα μαύρα της μαλλιά. Φορούσε μια φούστα με βολάν. Ο ασημένιος κορσές που είχε από πάνω άφηγε τα μπράτσα και τους ώμους της γυμνούς, αποκαλύπτοντας τα σημάδια από τους ρούνους. Ο Σάιμον υπέθεσε ότι θα ήταν μια ευχάριστη αλλαγή να μπορεί να δείχνει τα Σημάδια της σε ένα μέρος όπου κανείς δεν θα τα θεωρούσε ασυνήθιστα.

«Ο Άλεξ πάει στο Φρούριο», είπε χωρίς προλόγους. «Πριν φύγει, θέλει να σου μιλήσει σχετικά με τον Σάιμον. Μπορείς να έρθεις κάτω;»

«Καλά». Ο Τζέις πήγε προς την πόρτα. Όταν έφτασε στη μέση του δρόμου, συνειδητοποίησε ότι ο Σάιμον τον ακολουθούσε, και γύρισε αγριεμένος. «Εσύ μείνε εδώ».

«Όχι», είπε ο Σάιμον. «Αν πρόκειται να μιλήσετε για μένα, θέλω να είμαι μπροστά».

Για μια στιγμή τού φάνηκε ότι η παγερή ηρεμία του Τζέις θα κατέρρεε. Άνοιξε το στόμα του και κοκκίνισε. Τα μάτια του άστραφταν. Το ίδιο απότομα όμως, ο θυμός εξαφανίστηκε και καταπνίγηκε από μια εμφανή παρέμβαση της λογικής του. Έσφιξε τα δόντια του και

χαμογέλασε. «Καλά» είπε. «Έλα κάτω, βρικόλακα. Θα γνωρίσεις όλη τη χαρούμενη οικογένεια».

Την πρώτη φορά που είχε περάσει η Κλέρι από μια Πύλη είχε νιώσει μια αίσθηση πετάγματος, σαν να κουτρουβαλούσε δίχως βάρος. Αυτήν τη φορά ήταν σαν να την είχαν πετάξει μέσα στην καρδιά ενός κυκλώνα. Δυνατοί άνεμοι την πετούσαν εδώ κι εκεί, αποσπούσαν το χέρι της από το χέρι του Λουκ και έσβηναν την κραυγή από το στόμα της. Ένιωθε σαν να στροβιλιζόταν στην καρδιά ενός χρυσού και μαύρου ανεμοστρόβιλου.

Κάτι επίπεδο, σκληρό και ασημί, σαν την επιφάνεια ενός καθρέφτη, υψώθηκε μπροστά της. Έπεσε κατά πάνω του ουρλιάζοντας, σηκώνοντας ψηλά τα χέρια της για να προστατευθεί. Ρίχτηκε πάνω στην επιφάνεια και τη διαπέρασε, μπαίνοντας έτσι σε έναν κόσμο αβάσταχτου ψύχους και πνιγηρής ασφυξίας. Βούλιαζε σε ένα πηχτό μπλαβί σκοτάδι, προσπαθώντας να αναπνεύσει, αλλά στα πνευμόνια της δεν έφτανε αέρας, παρά μόνο το παγωμένο σκοτάδι...

Ξαφνικά, κάτι την άρπαξε από το πίσω μέρος του παλτού της και την τράβηξε προς τα πάνω. Κλότσησε αδύναμα, αλλά δεν ήταν αρκετά δυνατή, για να απελευθερωθεί από τη λαβή του αγνώστου. Την τράβηξε προς τα πάνω, και το λουλακί σκοτάδι γύρω της έγινε απαλό γαλάζιο, και έπειτα χρυσό καθώς βγήκε απ' την επιφάνεια του νερού —νερό ήταν, τελικά—, και τότε εκείνη πήρε μια απεγνωσμένη βαθιά ανάσα. Ή, μάλλον, προσπάθησε. Αντί να αναπνεύσει, πνίγηκε, και μαύρες κουκκίδες πλημμύρισαν την όρασή της. Κάτι την έσερνε βιαστικά μέσα στο νερό, ενώ τα φύκια πιάνονταν στα

ρούχα της, στα χέρια και στα πόδια της —προσπάθησε να ξεφύγει από τη λαβή που την κρατούσε και είδε τρομοκρατημένη ένα πλάσμα μισό λύκο και μισό άνθρωπο, με αφτιά μυτερά σαν στιλέτα, και χείλη τραβηγμένα, να αποκαλύπτουν μυτερά λευκά δόντια. Προσπάθησε να ουρλιάξει, αλλά το μόνο που βγήκε ήταν νερό.

Μετά από ένα λεπτό είχε βγει απ' το νερό και έπεφτε στο υγρό, σκληρό χώμα. Στους ώμους της ένωσε κάτι χέρια, να την πιέζουν με δύναμη μπρούμυτα στο χώμα. Τα χέρια τη χτύπησαν στην πλάτη, ξανά και ξανά, μέχρι που το στήθος της αντέδρασε, και άρχισε να βγάζει ένα πικρό ποτάμι από νερό.

Πνιγόταν ακόμη όταν τα χέρια τη γύρισαν ανάσκελα. Κοίταξε πάνω και είδε τον Λουκ, μια μαύρη σκιά μπροστά από ένα μακρινό γαλάζιο ουρανό με διάσπαρτα λευκά σύννεφα. Η τρυφερότητα που είχε συνηθίσει να βλέπει στην έκφρασή του δεν υπήρχε πια —δεν ήταν λύκος, αλλά φαινόταν έξω φρενών. Την ανασήκωσε απότομα και την ταρακούνησε με δύναμη, ξανά και ξανά, μέχρι που η Κλέρι πήρε μια ανάσα και πήγε να τον χτυπήσει αδύναμα. «Λουκ! Σταμάτα! Σταμάτα! Με πονάς».

Τα χέρια του άφησαν τους ώμους της. Έπιασε με το ένα του χέρι το πιγούνι της και σήκωσε το πρόσωπό της προς το δικό του. «Το νερό», της είπε. «Έβγαλες όλο το νερό;»

«Νομίζω», του ψιθύρισε. Η φωνή της βγήκε αχνή απ' τον πρησμένο της λαιμό.

«Πού είναι το ραβδί σου;» τη ρώτησε επιτακτικά. «Κλέρι. Το ραβδί σου. Βρες το».

Ξέφυγε απ' τη λαβή του και έψαξε στις βρεγμένες της τσέπες, με την καρδιά να σφίγγεται καθώς τα δάχτυλά

της δεν έβρισκαν τίποτε άλλο εκτός από βρεγμένο ύφασμα. Γύρισε απογοητευμένη στον Λουκ. «Μάλλον θα το έχασα στη λίμνη», μουρμούρισε βουρκωμένη. «Ήταν της μητέρας μου...»

«Θεούλη μου, Κλέρι!» είπε ο Λουκ, και σηκώθηκε ενώνοντας μηχανικά τα χέρια του πίσω από το κεφάλι του. Έσταζε κι εκείνος, με το νερό να τρέχει ποτάμι από το τζιν και το βαρύ φανελένιο του παλτό. Τα γυαλιά που συνήθως φορούσε στη μέση της μύτης του δεν ήταν εκεί. Την κοίταξε σκεπτικός. «Είσαι καλά», είπε, αν και δεν ήταν ακριβώς ερώτηση. «Εννοώ, τώρα νιώθεις καλά;»

Έγνεψε καταφατικά. «Λουκ, τι συμβαίνει; Γιατί χρειάζομασταν το ραβδί μου;»

Ο Λουκ δεν είπε τίποτα. Κοιτούσε γύρω του σαν να ήλπιζε να βρει κάποια βοήθεια από το περιβάλλον. Η Κλέρι ακολούθησε το βλέμμα του. Βρίσκονταν στη γεμάτη λάσπη, φαρδιά όχθη μιας αρκετά μεγάλης λίμνης. Το νερό ήταν απαλό γαλάζιο, με το φως του ήλιου να γυαλίζει χρυσό εδώ κι εκεί. Αναρωτήθηκε αν ήταν αυτή η πηγή του χρυσού φωτός που είχε δει μέσα από τη μισάνοιχτη Πύλη. Δεν υπήρχε τίποτε απειλητικό στη λίμνη, τώρα που στεκόταν πλάι της και όχι μέσα της. Ήταν τριγυρισμένη από πράσινους λόφους με δέντρα που άρχιζαν σιγά-σιγά να γίνονται καστανοκόκκινα και χρυσά. Πέρα από τους λόφους υψώνονταν ψηλά βουνά με τις κορυφές τους σκεπασμένες από χιόνι.

Η Κλέρι ανατρίχιασε. «Λουκ, όταν ήμασταν στο νερό... έγινες λύκος; Μου φάνηκε ότι είδα...»

«Όταν είμαι λύκος, μπορώ να κολυμπάω καλύτερα απ' ό,τι ως άνθρωπος», είπε κοφτά ο Λουκ. «Και είμαι πιο δυνατός. Αναγκάστηκα να σε σύρω μέσα στο νερό,

και δεν μπορώ να πω ότι βοήθησες και πολύ».

«Το ξέρω», είπε. «Συγγνώμη. Δεν... δεν ήθελα να σε φέρω εδώ μαζί μου».

«Αν δεν είχα έρθει, τώρα θα είχες πεθάνει», της τόνισε. «Ο Μάγκνους σου το είπε, Κλέρι. Δεν μπορείς να χρησιμοποιήσεις μια Πύλη για να μπεις στη Γυάλινη Πόλη παρά μόνο αν έχεις κάποιον να σε περιμένει εκεί».

«Είπε ότι ήταν παράνομο. Δεν μου είπε ότι, αν προσπαθούσα να μπω, θα με τίναζε πίσω».

«Σου είπε ότι γύρω από την πόλη υπάρχουν μέτρα ασφαλείας που δεν επιτρέπουν σε οποιονδήποτε να μπει μέσα. Δεν φταίει αυτός που αποφάσισες να παίξεις με μια μαγεία που σχεδόν δεν καταλαβαίνεις ακόμη. Μόνο και μόνο επειδή έχεις κάποια δύναμη δεν σημαίνει ότι ξέρεις και πώς να τη χρησιμοποιήσεις», είπε σκυθρωπός.

«Συγγνώμη», είπε χαμηλόφωνα η Κλέρι. «Απλώς... πού είμαστε τώρα;»

«Στη Λίμνη Λυν», είπε ο Λουκ. «Νομίζω ότι η Πύλη μάς έβγαλε όσο πιο κοντά μπορούσε στην πόλη και μας πέταξε εδώ. Είμαστε στα περίχωρα του Αλικάντε». Κοίταξε γύρω του και κούνησε το κεφάλι του με μια έκφραση μισή θαυμασμού και μισή κούρασης. «Τα κατάφερες, Κλέρι. Είμαστε στην Άιντρις».

«Άιντρις;» είπε η Κλέρι και έμεινε να κοιτάζει σαστισμένη τη λίμνη. Άστραφτε μπροστά της μπλε και γαλήνια. «Μα... είπες ότι είμαστε στα περίχωρα του Αλικάντε. Δεν βλέπω πουθενά την πόλη».

«Απέχουμε μίλια απ' την πόλη», είπε ο Λουκ και της έδειξε στο βάθος. «Βλέπεις αυτούς τους λόφους εκεί κάτω; Πρέπει να τους διασχίσουμε. Η πόλη βρίσκεται

στην άλλη πλευρά. Αν είχαμε αμάξι, θα μας έπαιρνε μία ώρα περίπου, αλλά τώρα πρέπει να περπατήσουμε, και θα μας πάρει μάλλον όλο το απόγευμα». Μισόκλεισε τα μάτια του προς τον ουρανό. «Καλύτερα να πηγαίνουμε».

Η Κλέρι κοιτάχτηκε με απελπισία. Η προοπτική να περπατά μια ολόκληρη ημέρα με μουσκεμένα ρούχα δεν της άρεσε καθόλου. «Δεν μπορούμε να κάνουμε...;»

«Κάτι άλλο;» είπε ο Λουκ, και στη φωνή του ακούστηκε ένας έντονος εκνευρισμός. «Μήπως έχεις καμία ιδέα, Κλέρι, μιας και εσύ είσαι αυτή που μας έφερε εδώ πέρα;» Της έδειξε απ' την άλλη πλευρά. «Από εκεί έχει βουνά. Τα οποία μπορείς να τα περάσεις με τα πόδια μόνο το κατακαλόκαιρο. Θα πεθαίναμε απ' το κρύο σ' αυτές τις κορυφές». Γύρισε και έδειξε σε μια άλλη κατεύθυνση. «Από εκεί βρίσκονται μίλια και μίλια δάσους. Απλώνεται κατά μήκος όλων των συνόρων. Είναι ακατοίμητο, τουλάχιστον από ανθρώπους. Μετά το Αλικάντε υπάρχουν χωράφια και εξοχικά. Ίσως να μπορούσαμε να βγούμε απ' την Άιντρις, αλλά και πάλι θα έπρεπε να περάσουμε μέσα από την πόλη. Μια πόλη, να προσθέσω, στην οποία τα Πλάσματα του Σκότους, όπως εμένα, δεν είναι και τόσο ευπρόσδεκτα».

Η Κλέρι τον κοίταξε με ανοιχτό το στόμα. «Λουκ, δεν ήξερα...»

«Φυσικά και δεν ήξερες. Δεν ξέρεις τίποτα για την Άιντρις. Δεν σε νοιάζει καν να μάθεις. Το μόνο που σε νοιάζει είναι ότι θύμωσες που δεν σε πήραν μαζί, και, σαν παιδί, αποφάσισες να ξεσπάσεις το πείσμα σου. Και τώρα είμαστε εδώ. Χαμένοι και μουσκεμένοι και...» Σταμάτησε, και το πρόσωπό του ήταν σφιγμένο. «Έλα,

πρέπει να φύγουμε».

Η Κλέρι τον ακολούθησε γύρω από τη λίμνη σωπαίνοντας θλιμμένα. Καθώς περπατούσαν, ο ήλιος στέγνωσε τα μαλλιά και το δέρμα της, αλλά το βελούδινο παλτό είχε απορροφήσει το νερό σαν σφουγγάρι. Κρεμόταν πάνω της σαν σιδερένια κουρτίνα καθώς περνούσε βιαστικά πάνω από πέτρες και λάσπη, και προσπαθούσε να προλάβει το μεγάλο διασκελισμό του Λουκ. Επιχείρησε λίγο να του πιάσει κουβέντα, αλλά εκείνος παρέμενε πεισματικά σιωπηλός. Δεν είχε κάνει ποτέ κάτι τόσο κακό, ώστε μια συγγνώμη να μην μπορεί να μαλακώσει το θυμό του Λουκ. Αυτήν τη φορά φαινόταν ότι δεν ήταν έτσι.

Τα βράχια γίνονταν πιο απότομα καθώς προχωρούσαν και είχαν διάσπαρτα σκοτεινά σημεία σαν πιτσιλιές από μαύρη μπογιά. Όταν η Κλέρι κοίταξε πιο προσεκτικά, κατάλαβε ότι στα βράχια υπήρχαν σπηλιές. Κάποιες έμοιαζαν να πηγαίνουν πολύ βαθιά μέσα στην πέτρα και στο σκοτάδι. Φαντάστηκε νυχτερίδες και ερπετά κρυμμένα εκεί μέσα και ανατρίχιασε.

Επιτέλους, κάποια στιγμή, ένα στενό μονοπάτι ανάμεσα στα βράχια τούς οδήγησε σε ένα φαρδύ δρόμο με πατημένα χαλίκια. Η λίμνη βρισκόταν πια πίσω τους, χρωματισμένη βαθύ μπλε από το φως του απομεσήμερου. Ο δρόμος διέσχιζε μια επίπεδη χορταριασμένη πεδιάδα που έφτανε σε κάτι χαμηλούς λόφους στο βάθος. Η καρδιά της Κλέρι σφίχτηκε. Η πόλη δεν φαινόταν πουθενά.

Ο Λουκ κοιτούσε προς τους λόφους με μια έκφραση έντονης απογοήτευσης. «Είμαστε πολύ πιο μακριά απ' ό,τι νόμιζα. Έχει περάσει τόσος καιρός...»

«Τίως αν βρίσκαμε ένα μεγαλύτερο δρόμο» πρότεινε η Κλέρι «να μπορούσαμε να κάνουμε οτοστόπ, ή να βρούμε κάποιον να μας πάρει στην πόλη, ή...»

«Κλέρι. Στην Άιντρις δεν υπάρχουν αυτοκίνητα». Όταν είδε την έκπληκτη έκφρασή της, ο Λουκ γέλασε αν και δεν έδειχνε να το διασκεδάζει. «Τα συστήματα ασφαλείας βραχυκυκλώνουν τα μηχανήματα. Τα περισσότερα προϊόντα τεχνολογίας στην Άιντρις δεν λειτουργούν –υπολογιστές, κινητά και τα λοιπά. Το ίδιο το Αλικάντε φωτίζεται, και παίρνει ενέργεια, κυρίως από μαγικό φως.

«Α», είπε δειλά η Κλέρι. «Δηλαδή... περίπου πόσο απέχουμε από την πόλη;»

«Αρκετά». Χωρίς να την κοιτάξει, ο Λουκ πέρασε και τα δυο του χέρια μέσα από τα κοντά του μαλλιά. «Υπάρχει κάτι που θα έπρεπε να σου πω».

Η Κλέρι σφίχτηκε. Πριν, το μόνο που ήθελε ήταν να αρχίσει ο Λουκ να της μιλάει πάλι. Τώρα, ξαφνικά, δεν το ήθελε πια. «Δεν πειράζει...»

«Πρόσεξες» της είπε ο Λουκ «ότι στη Λίμνη Λυν δεν υπήρχαν βάρκες, ούτε προβλήτες, αλλά και τίποτα που να δείχνει ότι η λίμνη χρησιμοποιείται με οποιοδήποτε τρόπο από τους κατοίκους της Άιντρις;»

«Νόμιζα ότι ήταν επειδή είναι τόσο μακριά».

«Δεν είναι και τόσο μακριά. Λίγες ώρες με τα πόδια από το Αλικάντε. Το θέμα είναι ότι η λίμνη...» σταμάτησε. «Έχεις προσέξει ποτέ το σχέδιο του πατώματος στη Βιβλιοθήκη της Νέας Υόρκης;»

Η Κλέρι ανοιγόκλεισε τα μάτια της. «Ναι, αλλά δεν μπόρεσα ποτέ να καταλάβω τι είναι».

«Είναι ένας άγγελος που βγαίνει από μια λίμνη κρα-

τώντας ένα κύπελλο και ένα σπαθί. Είναι ένα επαναλαμβανόμενο μοτίβο στις εικονογραφήσεις των Νεφιλίμ. Ο θρύλος λέει ότι ο αρχάγγελος Ραζιήλ βγήκε από τη Λίμνη Λυν όταν πρωτοεμφανίστηκε στον Κυνηγό Τζόναθαν, τον πρώτο Νεφιλίμ, και του έδωσε τα Θανάσιμα Αντικείμενα. Από τότε η λίμνη είναι...»

«Ιερή;» είπε η Κλέρι.

«Καταραμένη», είπε ο Λουκ. «Το νερό της λίμνης είναι για κάποιο λόγο δηλητηριώδες για τους Κυνηγούς. Τα Πλάσματα του Σκότους δεν επηρεάζονται από αυτό —μάλιστα, οι Νεράιδες την αποκαλούν Καθρέφτη των Ονείρων, και πίνουν το νερό της γιατί υποστηρίζουν ότι τους χαρίζει αυθεντικά οράματα. Για έναν Κυνηγό όμως, το να πει το νερό είναι πολύ επικίνδυνο. Προκαλεί παραισθήσεις, πυρετό —μπορεί να οδηγήσει κάποιον στην τρέλα».

Η Κλέρι ένιωσε να παγώνει ολόκληρη. «Γι' αυτό προσπάθησες να με κάνεις να βγάλω το νερό».

Ο Λουκ έγνεψε καταφατικά. «Ναι, και γι' αυτό ήθελα το ραβδί σου. Με ένα θεραπευτικό ρούντο θα μπορούσαμε να καθυστερήσουμε τις συνέπειες του νερού. Χωρίς όμως αυτήν, πρέπει να σε πάμε στο Αλικάντε όσο πιο γρήγορα γίνεται. Υπάρχουν βότανα και φάρμακα που μπορούν να σε κάνουν καλά, και ξέρω κάποιον που σίγουρα θα τα έχει».

«Τους Λάιτγουντ;»

«Όχι, όχι—αυτούς. Κάποιον άλλον. Κάποιο γνωστό μου».

«Ποιον;»

Κούνησε το κεφάλι του. «Ας προσευχηθούμε απλώς να μην έχει μετακομίσει, γιατί έχω να πάω στο σπίτι του

δεκαπέντε χρόνια».

«Μα, νόμιζα ότι είπες πως απαγορεύεται να μπουν Πλάσματα του Σκότους στο Αλικάντε χωρίς άδεια».

Το χαμόγελό του, όταν απάντησε, ήταν μια ανάμνηση του Λουκ που την έπιανε καθώς έπεφτε απ' την τσουλήθρα όταν ήταν μικρή, του Λουκ που πάντα την προστάτευε. «Μερικοί Νόμοι είναι φτιαγμένοι για να παραβιάζονται», είπε.

Το σπίτι των Πένχαλου θυμίζε στον Σάιμον το Ινστιτούτο –είχε αυτή την αίσθηση μιας αλλοτινής εποχής. Οι διάδρομοι και οι σκάλες ήταν στενοί, φτιαγμένοι από πέτρα και σκούρο ξύλο, ενώ τα παράθυρα ήταν ψηλά και στενά και έβλεπαν σε διάφορα σημεία της πόλης. Υπήρχε έντονο ασιατικό ύφος στη διακόσμηση –ένα παρβάν στο κεφαλόσκαλο του πρώτου ορόφου και ψηλά κινέζικα βάζα με αποξηραμένα λουλούδια στα περβάζια. Υπήρχαν ακόμα αρκετές μεταξοτυπίες στους τοίχους, δείχνοντας κάτι που πρέπει να ήταν σκηνές από τη μυθολογία των Κυνηγών, αλλά με ένα ανατολίτικο στυλ –πολεμιστές που κρατούσαν αστραφτερά σπαθιά, μαζί με χρωματιστά πλάσματα σαν δράκους και απειλητικούς δαίμονες με γουρλωτά μάτια.

«Η κυρία Πένχαλου, η Τζία, ήταν Επικεφαλής του Ινστιτούτου στο Πεκίνο. Μοιράζει το χρόνο της ανάμεσα στο Αλικάντε και στην Απαγορευμένη Πόλη», είπε η Τζαμπελ καθώς ο Σάιμον σταμάτησε για να θαυμάσει μια μεταξοτυπία. «Και οι Πένχαλου είναι πολύ παλιά οικογένεια. Πολύ πλούσια».

«Φαίνεται», είπε ο Σάιμον, κοιτώντας τους πολυελαίους που είχαν κρύσταλλα κομμένα σαν αστραφτερά δά-

κρυα.

Ο Τζέις, που βρισκόταν ένα βήμα πίσω τους, μούγκρισε: «Κουνηθείτε. Δεν κάνουμε ιστορική ξενάγηση».

Ο Σάιμον σκέφτηκε να του πετάξει μια αναιδή απάντηση, αλλά μετά αποφάσισε ότι δεν άξιζε τον κόπο. Κατέβηκε τα υπόλοιπα σκαλιά βιαστικά· τον οδήγησαν σε ένα μεγάλο δωμάτιο του ισογείου. Ήταν ένας παράξενος συνδυασμός παλιού και καινούριου – μια τζαμαρία με θέα στο κανάλι και μουσική που έπαιζε από ένα στερεοφωνικό που ο Σάιμον δεν μπορούσε να δει. Δεν υπήρχε όμως τηλεόραση, ούτε CD ή DVD, συσκευές που ο Σάιμον συσχέτιζε με ένα σύγχρονο σαλόνι. Αντίθετα, υπήρχαν αρκετοί παραγεμισμένοι καναπέδες τοποθετημένοι γύρω από ένα μεγάλο τζάκι, στο οποίο έκαιγε μια φωτιά.

Ο Άλεξ στεκόταν πλάι σε αυτό, ντυμένος με τα σκούρα ρούχα των Κυνηγών και φορούσε ένα ζευγάρι γάντια. Σήκωσε το κεφάλι του όταν ο Σάιμον μπήκε στο δωμάτιο και έκανε τη γνωστή απαξιωτική του γκριμάτσα, αλλά δεν είπε τίποτα.

Στους καναπέδες κάθονταν δύο έφηβοι που ο Σάιμον δεν είχε ξαναδεί ποτέ, ένα αγόρι και ένα κορίτσι. Το κορίτσι έμοιαζε σαν να ήταν η μισή Ασιάτισσα, με όμορφα αμυγδαλωτά μάτια, λαμπερά μαύρα μαλλιά τραβηγμένα πίσω και μια παιχνιδιάρικη έκφραση. Το λεπτεπίλεπτο πιγούνι της ήταν μυτερό, σαν γατίσιο. Δεν ήταν ακριβώς όμορφη, αλλά ήταν πολύ εντυπωσιακή.

Ωστόσο, το αγόρι με τα μαύρα μαλλιά, που καθόταν δίπλα της, ήταν πολύ πιο εντυπωσιακό. Πιθανότατα ήταν στο ύψος του Τζέις, αλλά έμοιαζε ψηλότερος ακόμα και καθιστός. Ήταν αδύνατος και μυώδης, με

γλωμό, κοιμψό, αικίνητο πρόσωπο, έντονες γωνίες και διαπεραστικό βλέμμα. Είχε κάτι παράξενα οικείο, σαν να τον είχε κάπου ξαναδεί.

Πρώτο μίλησε το κορίτσι. «Αυτός είναι ο βρικόλακας;» Κοίταξε τον Σάιμον από πάνω μέχρι κάτω σαν να του έπαιρνε τα μέτρα. «Δεν έχω ξαναβρεθεί ποτέ τόσο κοντά σε βρικόλακα... ή τουλάχιστον κάποιον που να μη σκοπεύω να σκοτώσω». Έγειρε το κεφάλι της στο πλάι. «Είναι χαριτωμένος, για Πλάσμα του Σκότους».

«Πρέπει να τη συγχωρήσεις. Έχει την ομορφιά ενός Αρχαγγέλου και τους τρόπους ενός δαίμονα Μολώχ», είπε το αγόρι χαμογελώντας και σηκώθηκε όρθιος. Άπλωσε το χέρι του στον Σάιμον. «Είμαι ο Σεμπάστιαν. Σεμπάστιαν Βέρλακ. Και αυτή είναι η ξαδέλφη μου, Αλίν Πένχαλου. Αλίν...»

«Δεν κάνω χειραψίες με Πλάσματα του Σκότους. Δεν έχουν ψυχή, ξέρεις, οι βρικόλακες».

Το χαμόγελο του Σεμπάστιαν εξαφανίστηκε. «Αλίν...»

«Αλήθεια είναι. Γι' αυτό δεν μπορούν να δουν τον εαυτό τους στον καθρέφτη, ούτε να βγουν στον ήλιο».

Πολύ επιδεικτικά, ο Σάιμον έκανε ένα βήμα πίσω, στο κοιματάκι ήλιου που έμπαινε από το παράθυρο. Ένιωσε τον ήλιο να ζεσταίνει την πλάτη και τα μαλλιά του. Η σκιά του σχηματίστηκε μακριά και κοιμψή στο πάτωμα, φτάνοντας σχεδόν μέχρι τα πόδια του Τζέις.

Η Αλίν πήρε μια βαθιά ανάσα, αλλά δεν είπε τίποτα. Αυτός που μίλησε ήταν ο Σεμπάστιαν, που κοίταξε τον Σάιμον με περιέργεια στα σκούρα του μάτια. «Άρα, είναι αλήθεια. Μου το είπαν οι Λάιτγουντ, αλλά δεν πίστεψα...»

«Ότι λέγαμε αλήθεια;» ρώτησε ο Τζέις, που μίλησε για πρώτη φορά από τη στιγμή που κατέβηκαν κάτω. «Δεν θα λέγαμε ψέματα για κάτι τέτοιο. Ο Σάιμον είναι... μοναδικός».

«Τον έχω φιλήσει, κιόλας», είπε η Ίζαμπελ χωρίς να απευθύνεται σε κάποιον συγκεκριμένα.

Η Αλίν σήκωσε τα φρύδια της. «Είναι αλήθεια λοιπόν, ότι σας αφήνουν να κάνετε ό,τι θέλετε στη Νέα Υόρκη», είπε με ύφος μισό έντρομο και μισό γεμάτο ζήλια. «Την τελευταία φορά που σε είδα, Ίζι, δεν θα σκεφτόσουν καν...»

«Την τελευταία φορά που ειπωθήκαμε, η Ίζι ήταν οχτώ χρονών», είπε ο Άλεξ. «Τα πράγματα αλλάζουν. Λοιπόν, η μαμά έπρεπε να φύγει βιαστικά, οπότε κάποιος πρέπει να της πάει στο Φρούριο τις σημειώσεις και τα αρχεία της. Είμαι ο μόνος δεκαοχτάχρονος, άρα και ο μόνος που μπορεί να πάει εκεί όσο το Κονκλάβιο συνεδριάζει».

«Το ξέρουμε», είπε η Ίζαμπελ και ξάπλωσε σε έναν καναπέ. «Μας το έχεις πει μόνο πέντε φορές».

Ο Άλεξ, που είχε πάρει ύφος σπουδαίου, την αγνόησε. «Τζέις, εσύ έφερες το βρικόλακα εδώ, οπότε είσαι υπεύθυνος γι' αυτόν. Μην τον αφήσεις να βγει έξω».

Το βρικόλακα, σκέφτηκε ο Σάιμον. Δεν ήταν ότι ο Άλεξ δεν ήξερε το όνομά του. Μάλιστα, ο Σάιμον τού είχε σώσει τη ζωή. Κι όμως, τώρα είχε γίνει "ο βρικόλακας". Ακόμα και για τον Άλεξ, που είχε πάντα τάσεις για ανεξήγητες κρίσεις θυμού, αυτό ήταν ιδιαίτερα προσβλητικό. Ίσως να είχε κάποια σχέση με το ότι βρισκόνταν στην Άιντρις. Ίσως ο Άλεξ να ένιωθε μεγαλύτερη ανάγκη να επιβεβαιώσει την ιδιότητά του ως Κυνηγός

εκεί πέρα.

«Με κατέβασες για να μου πεις αυτό; Να μην αφήσω το βρικόλακα να βγει έξω; Δεν είχα σκοπό να τον αφήσω, έτσι κι αλλιώς». Ο Τζέις κάθισε στον καναπέ δίπλα στην Αλίν, η οποία έδειξε να χαιρέται. «Καλύτερα να πας στο Φρούριο και να γυρίσεις γρήγορα. Ένας Θεός ξέρει σε τι ανωριμότητες θα υποπέσουμε χωρίς την καθοδήγησή σου εδώ πέρα».

Ο Άλεξ κοίταξε τον Τζέις με ήρεμη ανωτερότητα. «Προσπαθήστε να τα καταφέρετε. Θα έρθω σε μισή ώρα». Εξαφανίστηκε σε μια αφιδωτή στοά που οδηγούσε σε ένα σκοτεινό διάδρομο. Κάπου στο βάθος, μια πόρτα έκλεισε με κρότο.

«Μην τον πειράζεις», είπε η Τζαμπελ ρίχνοντας ένα αυστηρό βλέμμα στον Τζέις. «Όντως, τον άφησαν να μας προσέχει».

Ο Σάιμον δεν μπορούσε να μην προσέξει ότι η Αλίν καθόταν υπερβολικά κοντά στον Τζέις και οι ώμοι τους ακουμπούσαν παρόλο που στον καναπέ δίπλα τους υπήρχε αρκετός χώρος. «Έχεις σκεφτεί ποτέ ότι στην προηγούμενη ζωή του ο Άλεξ ήταν μια γριά με ενενήντα γάτες που φώναζε πάντα στα παιδιά της γειτονιάς να φύγουν απ' τον κήπο της; Εγώ ναι», είπε ο Τζέις, και η Αλίν χαχάνισε. «Μόνο και μόνο επειδή είναι ο μόνος που μπορεί να ανέβει στο Φρούριο...»

«Τι είναι το Φρούριο;» ρώτησε ο Σάιμον, που είχε κουραστεί να μην καταλαβαίνει για τι πράγμα μιλούσαν.

Ο Τζέις τον κοίταξε. Η έκφρασή του ήταν ψυχρή, καθόλου φιλική. Το χέρι του ήταν πάνω στο χέρι της Αλίν, το οποίο ήταν πάνω στο γοφό της. «Κάθισε», είπε και κούνησε το κεφάλι του προς μια πολυθρόνα. «Ή μήπως

σχεδιάζεις να κάτσεις στη γωνία σαν νυχτερίδα;»

Τέλεια. Αστεία με νυχτερίδες. Ο Σάιμον κάθισε αμήχανα σε μια καρέκλα.

«Το Φρούριο είναι ο επίσημος χώρος συνεδριάσεων του Κονκλάβιου», είπε ο Σεμπάστιαν, που μάλλον λυπήθηκε τον Σάιμον. «Εκεί γράφεται ο Νόμος, εκεί μένουν ο Υπατος και ο Ανακριτής. Μόνο οι ενήλικες Κυνηγοί επιτρέπεται να μπουν στους χώρους του όταν συνεδριάζει το Κονκλάβιο».

«Συνεδριάζει;» ρώτησε ο Σάιμον που θυμήθηκε τι είχε πει νωρίτερα ο Τζέις. «Για μένα;»

Ο Σεμπάστιαν γέλασε. «Όχι. Για τον Βάλενταϊν και τα Θανάσιμα Αντικείμενα. Γι' αυτό έχουν συγκεντρωθεί όλοι εδώ. Για να συζητήσουν τι θα κάνει στη συνέχεια ο Βάλενταϊν».

Ο Τζέις δεν είπε τίποτα, αλλά, στο άκουσμα του ονόματος του Βάλενταϊν, το πρόσωπό του σφίχτηκε.

«Εντάξει, θα ψάξει να βρει τον Καθρέφτη», είπε ο Σάιμον. «Το τρίτο Θανάσιμο Αντικείμενο, έτσι δεν είναι; Είναι εδώ, στην Άιντρις; Γι' αυτό είναι όλοι εδώ;»

Μεσολάβησε μια σύντομη σιωπή, και μετά απάντησε η Ίζαμπελ. «Το θέμα με τον Καθρέφτη είναι ότι δεν ξέρει κανείς πού είναι. Βασικά, δεν ξέρει κανείς τι είναι».

«Είναι ένας καθρέφτης», είπε ο Σάιμον. «Ξέρεις, γυαλί, που βλέπεις μέσα... Λέμε τώρα».

«Αυτό που εννοεί η Ίζαμπελ» είπε ευγενικά ο Σεμπάστιαν «είναι ότι κανείς δεν ξέρει τίποτα για τον Καθρέφτη. Υπάρχουν πολλές αναφορές σε ιστορίες των Κυνηγών, αλλά τίποτα συγκεκριμένο για τη θέση του, τη μορφή του, ή, το πιο σημαντικό, για το τι κάνει».

«Υποθέτουμε ότι ο Βάλενταϊν τον θέλει» είπε η Ίζα-

μπελ «αλλά αυτό δεν μας βοηθάει και πολύ, μιας και δεν έχουμε ιδέα για το πού βρίσκεται. Οι Σιωπηλοί Αδελφοί ίσως να είχαν κάποια στοιχεία, αλλά ο Βάλενταϊν τους σκότωσε όλους. Δεν υπάρχουν άλλοι, τουλάχιστον για λίγο καιρό».

«Όλους;» ρώτησε έκπληκτος ο Σάιμον. «Νόμιζα ότι σκότωσε μόνο όσους ήταν στη Νέα Υόρκη».

«Η Πόλη των Οστών δεν βρίσκεται ακριβώς στη Νέα Υόρκη», είπε η Ίζαμπελ. «Είναι κάπως... θυμάσαι την είσοδο στο Παλάτι των Σίλι στο Σέντραλ Παρκ; Επειδή η είσοδός του ήταν εκεί, δεν σημαίνει ότι και το ίδιο το Παλάτι βρισκόταν εκεί. Το ίδιο και με την Πόλη των Οστών. Υπάρχουν διάφορες εισοδοι, αλλά η ίδια η πόλη...» Η Ίζαμπελ σταμάτησε καθώς η Αλίν τής έκανε γύρημα να σωπάσει. Ο Σάιμον κοίταξε ένα-ένα τα πρόσωπά τους. Είχαν όλοι την ίδια έκφραση, σαν να είχαν μόλις συνειδητοποιήσει τι έκαναν –αποκάλυπταν τα μυστικά των Νεφιλίμ σε ένα Πλάσμα του Σκότους. Σε ένα βρικόλακα. Δεν ήταν ακριβώς ο εχθρός, αλλά σίγουρα κάποιος που δεν μπορούσαν να εμπιστευθούν.

Η Αλίν ήταν η πρώτη που έσπασε τη σιωπή. Καρφώνοντας το όμορφο, σκοτεινό της βλέμμα στον Σάιμον, ρώτησε: «Λοιπόν... πώς είναι να είσαι βρικόλακας;»

«Αλίν!» αναφώνησε έντρομη η Ίζαμπελ. «Δεν μπορείς να ρωτάς έτσι τον κόσμο πώς είναι να είναι βρικόλακας!»

«Γιατί όχι;» είπε η Αλίν. «Δεν είναι και πολύ καιρό βρικόλακας, έτσι δεν είναι; Άρα, θα θυμάται πώς είναι να είναι άνθρωπος». Γύρισε πάλι στον Σάιμον. «Το αίμα έχει γεύση αίμα; Ή τώρα σου φαίνεται διαφορετική η γεύση του, σαν χυμός, ας πούμε, ή κάτι τέτοιο; Γιατί

νομίζω ότι η γεύση του αίματος...»

«Έχει γεύση κοτόπουλο», είπε ο Σάιμον μόνο και μόνο για να την κάνει να το βουλώσει.

«Αλήθεια;» ρώτησε έκπληκτη η Αλίν.

«Σε κοροϊδεύει, Αλίν» είπε ο Σεμπάστιαν «και, βασικά, καλά κάνει. Ζητώ ξανά συγγνώμη για την εξαδέλφη μου, Σάιμον. Όσοι έχουμε μεγαλώσει έξω από την Άιντρις είμαστε πιο εξοικειωμένοι με τα Πλάσματα του Σκότους».

«Εσύ δεν μεγάλωσες στην Άιντρις, δηλαδή; Νόμιζα ότι οι γονείς σου...» πήγε να πει η Ίζαμπελ.

«Ίζαμπελ», τη διέκοψε ο Τζέις, αλλά ήταν αργά. Η όψη του Σεμπάστιαν είχε σκοτεινιάσει.

«Οι γονείς μου έχουν πεθάνει», είπε. «Ένας δαίμονας κοντά στο Καλαί... δεν πειράζει, έχει περάσει πολύς καιρός». Κούνησε το χέρι του για να σταματήσει τις εκφράσεις συμπόνιας της Ίζαμπελ. «Η θεία μου, η αδερφή του πατέρα μου, με μεγάλωσε στο Ινστιτούτο του Παρισιού».

«Δηλαδή, μιλάς Γαλλικά;» ρώτησε η Ίζαμπελ και αναστέναξε. «Μακάρι να μιλούσα κι εγώ μια άλλη γλώσσα. Όμως, ο Κοτζ μάς μάθαινε μόνο Αρχαία Ελληνικά και Λατινικά, και κανείς δεν τα μιλάει πια».

«Μιλώ επίσης Ρώσικα και Ιταλικά. Και λίγα Ρουμάνικα», είπε ο Σεμπάστιαν με ένα ταπεινό χαμόγελο. «Θα μπορούσα να σου μάθω μερικές φράσεις...»

«Ρουμάνικα; Πολύ εντυπωσιακό», είπε ο Τζέις. «Δεν ξέρουν και πολλοί...»

«Εσύ ξέρεις;» ρώτησε με ενδιαφέρον ο Σεμπάστιαν.

«Όχι και πολλά», είπε ο Τζέις με ένα χαμόγελο τόσο αφοπλιστικό, που ο Σάιμον κατάλαβε ότι έλεγε ψέματα.

«Τα Ρουμάνικά μου περιορίζονται σε χρήσιμες φράσεις όπως: “Τα φίδια αυτά είναι δηλητηριώδη;” και: “Μα, φαίνεστε πολύ νέος για αστυνομικός”».

Ο Σεμπάστιαν δεν γέλασε. Του Σάιμον τού φαινόταν κάπως περιεργη η έκφρασή του. Ήταν ήπια –τα πάντα πάνω του ήταν γαλήνια–, αλλά ο Σάιμον είχε την αίσθηση ότι αυτή η ηπιότητα έκρυβε κάτι μέσα της που διέψευδε αυτή την εξωτερική γαλήνια όψη. «Μου αρέσει να ταξιδεύω», είπε με το βλέμμα καρφωμένο στον Τζέις. «Αλλά είναι ωραία η επιστροφή, έτσι δεν είναι;»

Ο Τζέις σταμάτησε να παίζει με τα δάχτυλα της Αλίν. «Τι εννοείς;»

«Απλώς ότι δεν υπάρχει κάποιο μέρος πιο ωραίο απ’ την Άιντρις, όσο κι αν μπορούμε εμείς οι Νεφιλίμ να ζήσουμε οπουδήποτε αλλού. Δεν συμφωνείς;»

«Γιατί ρωτάς εμένα;» Το βλέμμα του Τζέις ήταν παγερό.

Ο Σεμπάστιαν ανασήκωσε τους ώμους του. «Γιατί έζησες εδώ όταν ήσουν μικρός, έτσι δεν είναι; Και έχουν περάσει χρόνια από την τελευταία φορά που ήρθες. Ή κάνω λάθος;»

«Δεν κάνεις λάθος», είπε ανυπόμονα η Ίζαμπελ. «Του Τζέις τού αρέσει απλώς να προσποιείται ότι δεν μιλάνε γι’ αυτόν ακόμα και όταν ξέρει ότι έτσι είναι.»

«Έτσι είναι, πράγματι». Παρόλο που ο Τζέις τον αγριοκοιτούσε, ο Σεμπάστιαν έμοιαζε απτόητος. Ο Σάιμον ένιωθε κάτι σαν απρόθυμη συμπάθεια γι’ αυτόν το νεαρό Κυνηγό με τα σκούρα μαλλιά. Δεν ήταν εύκολο να βρεθεί κάποιος που δεν αντιδρούσε στα πειράγματα του Τζέις. «Αυτές τις μέρες στην Άιντρις όλοι γι’ αυτό μιλάνε. Για εσένα, για τα Θανάσιμα Αντικείμενα, για τον

πατέρα σου, για την αδερφή σου...»

«Υποτίθεται ότι θα ερχόταν μαζί σας και η Κλαρίσα, σωστά;» ρώτησε η Αλίν. «Ήθελα να τη γνωρίσω. Τι έγινε;»

Αν και η έκφραση του Τζέις δεν άλλαξε, τράβηξε το χέρι του απ' το χέρι της Αλίν και το έσφιξε σε μια γροθιά. «Δεν ήθελε να φύγει από τη Νέα Υόρκη. Η μητέρα της είναι άρρωστη στο νοσοκομείο». Δεν λέει ποτέ "η μητέρα μας", παρατήρησε ο Σάιμον. Πάντα λέει "η μητέρα της".

«Παράξενο», είπε η Ίζαμπελ. «Νόμιζα ότι ήθελε πραγματικά να έρθει.

«Ήθελε», είπε ο Σάιμον. «Βασικά...»

Ο Τζέις σηκώθηκε όρθιος τόσο απότομα, που ο Σάιμον δεν πρόλαβε να τον δει να κινείται. «Τώρα που το σκέφτομαι, έχω να συζητήσω για κάτι μαζί σου, Σάιμον. Ιδιαίτερώς». Έδειξε με το κεφάλι του τη διπλή πόρτα στο βάθος του δωματίου, και τα μάτια του έλαμψαν προκλητικά. «Έλα, βρικόλακα», είπε με ένα ύφος που έδωσε στον Σάιμον την εντύπωση πως, αν δεν έκανε ό,τι του έλεγε, θα κατέφευγε σε κάποια μορφή βίας. «Πάμε να τα πούμε».

3

αματις

Μέχρι το σούρουπο, ο Λουκ και η Κλέρι είχαν αφήσει τη λίμνη πολύ πίσω τους και περπατούσαν σε φαρδιές, επίπεδες, φαινομενικά ατέλειωτες εκτάσεις με γρασίδι. Εδώ κι εκεί μια ανηφόρα κατέληγε σε έναν απότομο λόφο με μαύρα βράχια. Η Κλέρι ήταν εξαντλημένη απ' το να περπατάει πάνω-κάτω τους λόφους, τον ένα μετά τον άλλο, με τις μπότες να γλιστράνε στο υγρό γρασίδι σαν να ήταν λαδωμένο μάρμαρο. Μέχρι να αφήσουν πίσω τους τα λιβάδια και να μπουν σε ένα στενό χωματόδρομο, τα χέρια της είχαν ματώσει και ήταν γεμάτα χόρτα.

Ο Λουκ περπατούσε μπροστά της με αποφασιστικές δρασκελιές. Πότε-πότε, της έδειχνε διάφορα με θλιβερή φωνή, σαν τον πιο βαρετό ξεναγό του κόσμου. «Μόλις περάσαμε την Πεδιάδα Μπρόσελιν», είπε όταν ανέβηκαν σε ένα ύψωμα και είδαν μια έκταση σκούρων δέντρων να απλώνεται προς τα δυτικά, όπου ο ήλιος κρεμόταν χαμηλά στον ουρανό. «Αυτό είναι το δάσος. Τα δέντρα σκέπαζαν κάποτε το μεγαλύτερο μέρος της χώρας. Πολ-

λά κόπηκαν, για να γίνει χώρος για την πόλη και να καθαριστούν οι αγέλες λυκανθρώπων και οι φωλιές των βρικόλακων που συνήθιζαν να κατασκηνώνουν εδώ πέρα. Το Δάσος του Μπρόσελιν ήταν πάντα καλό κρησφύγετο για τα Πλάσματα του Σκότους».

Συνέχισαν σιωπηλοί καθώς ο δρόμος πήγαινε κατά μήκος του δάσους για κάμποσα μίλια μέχρι που έκανε μια απότομη στροφή. Τα δέντρα έμοιαζαν να ανασηκώνονται καθώς ένας λόφος ανέβαινε από πάνω τους, και της Κλέρι της φάνηκε, όταν ανέβηκαν στην κορυφή ενός υψώματος –εκτός αν την ξεγελούσαν τα μάτια της–, ότι είδε σπίτια κάπου στο βάθος. Μικρά, λευκά σπιτάκια στη σειρά, σαν ένα χωριό από καρτούν. «Φτάσαμε!» φώναξε και έτρεξε μπροστά, αλλά σταμάτησε όταν κατάλαβε ότι ο Λουκ δεν την ακολουθούσε.

Γύρισε και τον είδε να στέκεται στη μέση του σκονισμένου δρόμου κουνώντας το κεφάλι του. «Όχι», της είπε και πήγε κοντά της. «Δεν είναι η πόλη».

«Τότε, τι είναι, χωριό; Είπες ότι δεν υπάρχουν χωριά εδώ γύρω...»

«Είναι νεκροταφείο. Η Πόλη των Οστών του Αλικάντε. Η Πόλη των Οστών δεν είναι το μόνο κοιμητήριο που έχουμε». Ακούστηκε θλιμμένος. «Είναι μια νεκρόπολη, το μέρος όπου θάβουμε όσους πεθαίνουν στην Άιντρις. Θα δεις. Θα περάσουμε από μέσα για να φτάσουμε στο Αλικάντε».

Η Κλέρι δεν είχε πάει σε νεκροταφείο απ' τη μέρα που είχε πεθάνει ο Σάιμον, και η ανάμνηση την έκανε να ανατριχιάσει ως το κόκαλο καθώς περνούσε ανάμεσα απ' τους στενούς διαδρόμους που διέσχιζαν τα μαυσωλεία σαν λευκή κορδέλα. Κάποιος φρόντιζε το χώρο –το

μάρμαρο έλαμπε σαν να ήταν φρεσκογουαλισμένο και το γρασίδι ήταν καλοκουρεμένο. Υπήρχαν μπουκέτα από λευκά λουλούδια εδώ κι εκεί πάνω στους τάφους: στην αρχή τής φάνηκε ότι ήταν κρίνοι, αλλά μετά αντιλήφθηκε ένα πιπεράτο, άγνωστο άρωμα που την έκανε να αναρωτηθεί μήπως φύτρωναν μόνο στην Άιντρις. Κάθε τάφος ήταν σαν μικρό σπιτάκι μερικά είχαν και μεταλλικές ή συρμάτινες πόρτες, και τα ονόματα των οικογενειών των Κυνηγών ήταν χαραγμένα πάνω από τις πόρτες. ΚΑΡΤΡΑΪΤ, ΜΕΡΙΓΟΥΕΔΕΡ, ΧΑΪΤΑΟΥΕΡ, ΜΠΛΑΚΤΟΥΕΛ, ΜΙΝΤΓΟΥ-ΙΝΤΕΡ. Σταμάτησε μπροστά από έναν -ΧΕΡΟΝΤΕΪΛ.

Στράφηκε στον Λουκ. «Έτσι έλεγαν την Ανακρίτρια».

«Αυτός είναι ο οικογενειακός της τάφος. Κοίτα». Της έδειξε δίπλα από την πόρτα τα λευκά γράμματα που ήταν χαραγμένα πάνω στο γκριζο μάρμαρο. Ήταν ονόματα. ΜΑΡΚΟΣ ΧΕΡΟΝΤΕΪΛ, ΣΤΕΦΕΝ ΧΕΡΟΝΤΕΪΛ. Είχαν πεθάνει και οι δύο τον ίδιο χρόνο. Όσο και αν είχε μισήσει η Κλέρι την Ανακρίτρια, δεν μπόρεσε να μη νιώσει ένα τσίμπημα μέσα της, έναν οίκτο που δεν μπορούσε να καταπνίξει. Να χάσεις τον άνδρα και το γιο σου τόσο σύντομα... Τρεις λέξεις στα Λατινικά ήταν γραμμένες κάτω από το όνομα του Στέφεν: AVE ATQUE VALE.

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε τον Λουκ.

«Σημαίνει "Χαίρε και Αντίο". Είναι από ένα ποίημα του Κάτουλλου¹. Κάποια στιγμή έγινε ο τυπικός χαιρετισμός των Κυνηγών στις κηδείες. Και στις μάχες. Έλα όμως, πάμε. Δεν είναι ανάγκη να μείνουμε πολλή ώρα σ' αυτά εδώ, Κλέρι». Ο Λουκ την έπιασε από τον ώμο και

¹ Ρωμαίος νεοτεριστής λυρικός ποιητής, γεννημένος στη Βερόνα το 84 π.Χ. (Σ.Τ.Ε.)

την οδήγησε τρυφερά πιο πέρα.

Ίσως να είχε δίκιο, σκέφτηκε η Κλέρι. Ίσως να ήταν καλύτερα να μη σκέφτεται πολύ το θάνατο και άλλα τέτοια εκείνη τη στιγμή. Κράτησε τα μάτια της μακριά όσο περνούσαν μέσα από τη νεκρόπολη. Κάποια στιγμή, όταν είχαν σχεδόν φτάσει στις σιδερένιες πύλες στο βάθος του νεκροταφείου, το μάτι της έπεσε σε ένα μικρότερο μαυσωλείο, σαν λευκό μανιτάρι κάτω από τη σκιά μιας βελανιδιάς. Το όνομα πάνω από την πόρτα χτύπησε στο μάτι της σαν να ήταν γραμμένο με νέον.

ΦΕΡΤΣΑΪΑΝΤ

«Κλέρι...» Ο Λουκ άπλωσε το χέρι του, αλλά εκείνη είχε ήδη απομακρυνθεί. Την ακολούθησε αναστενάζοντας στη σκιά του δέντρου όπου στεκόταν σαν μαγεμένη, διαβάζοντας τα ονόματα των παππούδων και των προπάππων που δεν ήξερε ποτέ ότι είχε. ΑΛΟΪΣΙΟΥΣ ΦΕΡΤΣΑΪΑΝΤ, ΑΝΤΕΛ ΦΕΡΤΣΑΪΑΝΤ, ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΝΑΪΤΣΕΪΝΤ, ΓΚΡΑΝΒΙΑ ΦΕΡΤΣΑΪΑΝΤ. Και από κάτω από αυτά, ΤΖΟΣΛΙΝ ΜΟΡΓΚΕΝΣΤΕΡΝ, ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΦΕΡΤΣΑΪΑΝΤ.

Ένα παγωμένο κύμα συντάραξε την Κλέρι. Το να δει εκεί γραμμένο το όνομα της μητέρας της ήταν σαν τους εφιάλτες που είχε όταν ήταν μικρή, ότι πήγαινε στην κηδεία της μητέρας της και δεν της έλεγε κανείς τι είχε γίνει ή πώς είχε πεθάνει.

«Μα, δεν έχει πεθάνει», είπε κοιτώντας τον Λουκ. «Δεν έχει...»

«Το Κονκλάβιο όμως δεν το ήξερε...» της είπε τρυφερά.

Η Κλέρι πήρε μια βαθιά ανάσα. Δεν μπορούσε να ακούσει τη φωνή του Λουκ, ούτε τον έβλεπε να στέκεται μπροστά της. Τη θέση του πήρε ένας απότομος λόφος με

τάφους να βγαίνουν απ' τη λάσπη σαν παραμορφωμένα κόκαλα. Μια μαύρη ταφόπλακα εμφανίστηκε μπροστά της με γράμματα χαραγμένα παράταιρα στην πέτρα: ΚΛΑΡΙΣΑ ΜΟΡΓΚΕΝΣΤΕΡΝ, 1991-2007. Από κάτω υπήρχε ένα κακοζωγραφισμένο παιδικό σκίτσο μιας νεκροκεφαλής με άδειες κόγχες ματιών. Η Κλέρι έκανε ένα βήμα πίσω ουρλιάζοντας.

Ο Λουκ την έπιασε από τους ώμους. «Τι είναι, Κλέρι; Τι είδες;»

Του έδειξε. «Εκεί... κοιτά...»

Αλλά είχε εξαφανιστεί. Το χορτάρι απλωνόταν μπροστά της, πράσινο και περιποιημένο, τα λευκά μαυσωλεία καθαρά και ήρεμα στις ολόισιες σειρές τους.

Γύρισε και τον κοίταξε. «Είδα την ίδια μου την ταφόπλακα», είπε. «Έλεγε ότι θα πέθαινα τώρα... φέτος». Άνατρίχιασε.

Ο Λουκ ήταν σοβαρός. «Το νερό της λίμνης», είπε. «Έχεις αρχίσει να έχεις παραισθήσεις. Πάμε, δεν έχουμε πολύ καιρό».

Ο Τζέις οδήγησε τον Σάιμον στον επάνω όροφο, σε ένα κοντό διάδρομο γεμάτο πόρτες· σταμάτησε μόνο για να ανοίξει μία με τον αγκώνα του, με μια γκριμάτσα στο πρόσωπό του. «Έλα από δω», είπε μισοσπρώχνοντας τον Σάιμον στην πόρτα. Ο Σάιμον είδε κάτι που έμοιαζε με βιβλιοθήκη –σειρές από ράφια με βιβλία, μεγάλοι καναπέδες και πολυθρόνες. «Καλό θα ήταν να μείνουμε λίγο μόνοι...»

Σταμάτησε καθώς από μία πολυθρόνα σηκώθηκε αμήχανα μια μορφή. Ήταν ένα μικρό αγόρι με καστανά μαλλιά και γυαλιά. Είχε μικρό, σοβαρό πρόσωπο, και

σε ένα απ' τα χέρια του κρατούσε ένα βιβλίο. Ο Σάιμον είχε εξοικειωθεί αρκετά με τις αναγνωστικές συνήθειες της Κλέρι και αναγνώρισε το μάνγκα ακόμα και από τόσο μακριά.

«Συγγνώμη, Μαξ», είπε σκυθρωπιάζοντας ο Τζέις. «Θέλουμε το δωμάτιο. Σοβαρή συζήτηση».

«Μα, με έδιωξαν απ' το σαλόνι η Ίζι και ο Άλεξ, για να κάνουν σοβαρή συζήτηση», παραπονέθηκε ο Μαξ. «Πού να πάω εγώ;»

Ο Τζέις ανασήκωσε τους ώμους του. «Στο δωμάτιό σου, μήπως;» Έκανε νόημα προς την πόρτα. «Έλα, μικρέ, δίνε του. Πρέπει να κάνεις το καθήκον σου για την πατρίδα».

Ο Μαξ πέρασε δίπλα τους με διγμένο ύφος, σφίγγοντας το βιβλίο του στο στήθος του. Ο Σάιμον ένιωσε ένα τσίμπημα κατανόησης —ήταν χάλια να νιώθεις αρκετά μεγάλος ώστε να θέλεις να ξέρεις τι συμβαίνει, αλλά αρκετά μικρός ώστε να μη σου λείει κανείς τίποτα. Το αγόρι τού έριξε ένα βλέμμα όταν περνούσε από δίπλα του —ένα φοβισμένο, καχύποπτο βλέμμα. Αυτός είναι ο βρικόλακας, έλεγαν τα μάτια του.

«Έλα», είπε ο Τζέις τραβώντας τον Σάιμον να μπει στο δωμάτιο και έκλεισε και κλείδωσε πίσω του την πόρτα. Με αυτήν κλειστή, το δωμάτιο ήταν τόσο σκοτεινό, που ακόμα και ο Σάιμον δυσκολευόταν να δει. Ο Τζέις πήγε στο παράθυρο και άνοιξε τις κουρτίνες αποκαλύπτοντας μια μονοκόμματη τζαμαρία που άνοιγε στο κανάλι. Στον τοίχο του σπιτιού, μόλις λίγα μέτρα πιο κάτω, πάφλαζε το κύμα, κάτω από πέτρινες κουπαστές σκαλισμένες με ένα ταλαιπωρημένο σχήμα από ρούνους και αστέρια.

Ο Τζέις στράφηκε στον Σάιμον κατσουφιασμένος. «Ποιο είναι το πρόβλημά σου, βρικόλακα;»

«Το δικό μου πρόβλημα; Εσύ με έσυρες εδώ πέρα χωρίς να με ρωτήσεις».

«Γιατί ήσουν έτοιμος να τους πεις ότι η Κλέρι δεν ήξερε ότι θα ερχόμασταν στην Άιντρις νωρίτερα. Ξέρεις τι θα γινόταν τότε; Θα έρχονταν σε επαφή μαζί της και θα κανόνιζαν να έρθει. Και σου είπα ήδη γιατί δεν πρέπει να συμβεί αυτό».

Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του. «Δεν σε καταλαβαίνω», είπε. «Μερικές φορές κάνεις λες και το μόνο που σε ενδιαφέρει είναι η Κλέρι, και μερικές άλλες...»

Ο Τζέις τον κοίταξε. Το δωμάτιο ήταν γεμάτο μόρια σκόνης που χόρευαν στο φως· έφτιαχναν μια γυαλιστερή κουρτίνα ανάμεσα στα δύο αγόρια. «Τι;»

«Φλέρταρες με την Αλίν», είπε ο Σάιμον. «Δεν μου φάνηκε ότι νοιαζόσουν και πολύ για την Κλέρι τότε».

«Αυτό δεν είναι δική σου δουλειά», είπε ο Τζέις. «Και άλλωστε, η Κλέρι είναι αδερφή μου. Το ξέρεις αυτό».

«Ήμουν όμως κι εγώ στο Παλάτι των Σίλι», είπε ο Σάιμον. «Θυμάμαι τι είπε η Βασίλισσα. Το φιλί που θα απελευθερώσει το κορίτσι είναι το φιλί που επιθυμεί πιο πολύ».

«Είμαι σίγουρος ότι το θυμάσαι. Τυπώθηκε για τα καλά μέσα σου, έτσι, βρικόλακα;»

Ο Σάιμον έκανε ένα θόρυβο με το πίσω μέρος του λαιμού του, που δεν ήξερε καν ότι μπορούσε να κάνει. «Α, όχι. Δεν πρόκειται να κάνω αυτήν τη συζήτηση. Δεν διεκδικώ την Κλέρι από σένα, είναι γελοίο».

«Τότε, γιατί το ανέφερες;»

«Γιατί», είπε ο Σάιμον. «Αν θέλεις να πω ψέματα, όχι

στην Κλέρι, αλλά σε όλους τους φίλους σου τους Κυνηγούς, αν θέλεις να πω ότι ήταν απόφαση της Κλέρι να μην έρθει και αν θέλεις να προσποιηθώ ότι δεν έχω ιδέα για τη δύναμή της, ή για το τι μπορεί πραγματικά να κάνει, τότε πρέπει να κάνεις κάτι για μένα».

«Εντάξει», είπε ο Τζέις. «Τι θέλεις;»

Ο Σάιμον έμεινε για ένα λεπτό σιωπηλός, κοιτάζοντας πίσω από τον Τζέις τη γραμμή από πέτρινα σπίτια κατά μήκος του αστραφτερού καναλιού. Πίσω από τις επάλξεις των σκεπών τους μπορούσε να δει τις γυαλιστερές κορυφές των γυάλινων πύργων. «Θέλω να κάνεις ό,τι χρειάζεται για να πείσεις την Κλέρι ότι δεν έχεις αισθήματα γι' αυτήν. Και όχι, μη μου πεις ότι είσαι αδερφός της, το ξέρω αυτό. Σταμάτα να την κρατάς πίσω όταν ξέρεις ότι εσείς οι δύο δεν έχετε μέλλον μαζί. Και δεν το λέω επειδή τη θέλω για μένα. Το λέω επειδή είμαι φίλος της και δεν θέλω να πληγωθεί».

Ο Τζέις κοίταξε τα χέρια του για κάμποση ώρα πριν απαντήσει. Ήταν λεπτά, και τα δάχτυλά του ήταν σημαδεμένα με κάλους. Το πάνω μέρος τους ήταν γεμάτο από τις λεπτές γραμμές των ρούνων. Ήταν τα χέρια ενός στρατιώτη, όχι ενός εφήβου. «Το έχω ήδη κάνει», είπε. «Της είπα ότι το μόνο που με νοιάζει είναι να είμαι αδερφός της».

«Α». Ο Σάιμον περίμενε ότι ο Τζέις θα αντιδρούσε, θα διαμαρτυρόταν, όχι ότι θα συμφωνούσε άνευ όρων. Ένας Τζέις που συμφωνούσε έτσι απλά ήταν κάτι καινούριο... και έκανε τον Σάιμον σχεδόν να ντρέπεται που ρώτησε. Η Κλέρι όμως δεν μου το είπε, ήθελε να πει, αλλά γιατί να του το αποκαλύψει; Αν το καλοσκεφτόταν, τελευταία, ήταν όντως ασυνήθιστα ήσυχη και

απόμακρη όποτε αναφερόταν το όνομα του Τζέις. «Άρα λοιπόν, είμαστε εντάξει, υποθέτω. Α, και κάτι τελευταίο».

«Ναι;» ρώτησε ο Τζέις χωρίς ιδιαίτερο ενδιαφέρον. «Τι είναι;»

«Τι είχε πει ο Βάλενταϊν όταν ζωγράφισε η Κλέρι εκείνον το ρούνο στο πλοίο; Έμοιαζε με ξένη γλώσσα. Meme κάτι...»

«Mene mene tekel upharsin» είπε ο Τζέις με ένα αχνό χαμόγελο. «Δεν το αναγνωρίζεις; Είναι απ' τη Βίβλο, βρικόλακα. Απ' την Παλαιά Διαθήκη. Το βιβλίο σου δεν είναι;»

«Μόνο και μόνο επειδή είμαι Εβραίος δεν σημαίνει ότι πρέπει να ξέρω απ' έξω όλη την Παλαιά Διαθήκη».

«Είναι η Γραφή στον Τοίχο. «Μένε, εμέτρησεν ο Θεός τη Βασιλεία σου και ετελείωσεν αυτήν, Θέκελ, εζυγίσθεις εν τη πλάστιγγι και ευρέθης ελλιπής»¹. Είναι μια προφητεία καταστροφής, σημαίνει το τέλος μιας αυτοκρατορίας».

«Και τι σχέση έχει με τον Βάλενταϊν;»

«Όχι μόνο με τον Βάλενταϊν», είπε ο Τζέις. «Με όλους μας. Το Κονκλάβιο και το Νόμο. Αυτό που έκανε η Κλέρι ανατρέπει όλα όσα ήξεραν πως είναι αληθινά. Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να δημιουργήσει καινούριους ρούνους, ούτε να ζωγραφίσει ρούνους σαν αυτούς που μπορεί να φτιάξει η Κλέρι. Μόνο οι άγγελοι έχουν αυτήν τη δύναμη. Και εφόσον η Κλέρι μπορεί να το κάνει αυτό... είναι σαν ένας οϊωνός. Τα πράγματα αλλάζουν. Οι Νόμοι αλλάζουν. Οι παλιοί νόμοι ίσως να μην είναι

¹ Η προφητεία που έγραψε το χέρι του Θεού στον τοίχο του Ναβουχοδονόσορα, όπως την ερμήνευσε ο προφήτης Δανιήλ. (Σ.τ.Μ.)

ποτέ ξανά σωστοί. Ὅπως ἡ επανάσταση των αγγέλων ἀλλάξε τελείως τὴν ὄψη τοῦ κόσμου –χώρισε τὸν Παράδεισο στα δύο καὶ δημιούργησε τὴν Κόλαση– ἴσως αὐτὸ νὰ σημαίνει τὸ τέλος των Νεφιλίμ ὅπως εἶναι αὐτὴν τὴ στιγμῇ. Αὐτὸς εἶναι ὁ πόλεμός μας στους ουρανοὺς, βρικόλακα, καὶ μόνο μια πλευρὰ μπορεῖ νὰ κερδίσει. Καὶ ὁ πατέρας μου σκοπεύει αὐτὴ νὰ εἶναι ἡ δική του».

Παρόλο που ὁ αἶρας ἦταν ἀκόμη κρύος, ἡ Κλέρι ἐβραζε μέσα στο βρεγμένο τῆς παλτό. Ὁ ιδρώτας ἔτρεχε στο μέτωπό τῆς σαν ρυάκι, μουσκεύοντας τὸ γιακὰ τῆς καθὼς ὁ Λουκ, με τὸ χέρι του στο μπράτσο τῆς, τὴν τραβούσε στο δρόμο κάτω ἀπ' τὸν ουρανὸ που σκοτεινίαζε γρήγορα. Τώρα πια ἐβλεπαν τὴν πόλη στο βάθος. Ἦταν σε μια ρηχὴ κοιλάδα καὶ χωριζόταν στα δύο ἀπὸ ἓνα ἀσημένιο ποτάμι που ἔμπαινε ἀπὸ τὴ μία μεριά τῆς πόλης, ἐμοιαζε νὰ εξαφανίζεται, καὶ ἐβγαίνει πάλι ἀπ' τὴν ἄλλη. Ἐνα κουβάρι ἀπὸ σπίτια στο χρῶμα τοῦ μελιού με κόκκινες πλάκες στις σκεπές, καὶ σκούροι μπερδεμένοι δρόμοι ἀκουμπούσαν στὴ ρίζα ἐνὸς ἀπότομου βράχου. Στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου υπῆρχε ἓνα οἰκοδόμημα ἀπὸ σκούρα πέτρα, με κολόνες, καὶ πολὺ ψηλὸ, με ἓναν ἀστραφτερὸ πύργο σε κάθε σημεῖο τοῦ ὀρίζοντα –τέσσερις στο σύνολο. Ἀνάμεσα στα ἄλλα κτίρια ἦταν διασκορπισμένοι οἱ ἴδιοι ψηλοὶ λεπτοὶ πύργοι σαν ἀπὸ γυάλι, που ἔλαμπαν σαν κουάρτς. Ἦταν σαν γυάλινες βελόνες που τρυπούσαν τὸν ουρανὸ. Τὸ ἀχνὸ λυκόφως τοῦ δειλινοῦ ἔριχνε θολὰ ουράνια τόξα ἀπὸ τις κορυφές τους σαν ἓνα σπίρτο που πετάει σπίδες. Ἦταν ἓνα ὁμορφο θέαμα, καὶ πολὺ παράξενο.

Δεν ἔχεις δεῖ ποτὲ πιο ὁμορφή πόλη, ἀπὸ τὸ Αλικάντε

με τους γυάλινους πύργους.

«Τι ήταν αυτό;» είπε ο Λουκ. «Τι είπες μόλις τώρα;»

Η Κλέρι δεν είχε καταλάβει ότι είχε μιλήσει δυνατά. Επανέλαβε ντροπαλά τις λέξεις, και ο Λουκ την κοίταξε έκπληκτος. «Πού το άκουσες αυτό;»

«Ο Χοτζ», είπε η Κλέρι. «Μου το είχε πει μια φορά ο Χοτζ».

Ο Λουκ την κοίταξε πιο προσεκτικά. «Κλέρι», είπε. «Πώς νιώθεις;»

Ο λαιμός της Κλέρι πονούσε. Το σώμα της έκαιγε ολόκληρο. Το στόμα της ήταν στεγνό. «Καλά είμαι», είπε. «Ας προχωρήσουμε».

«Εντάξει». Ο Λουκ τής έδειξε ένα σημείο στο βάθος. Στην άκρη της πόλης, εκεί όπου τέλειωναν τα κτίρια, η Κλέρι είδε μια αφίδα, δυο πλευρές που ενώνονταν σε μια μυτερή κορυφή. Ένας Κυνηγός με σκούρα στολή στεκόταν φρουρός στη σκιά της αφίδας. «Αυτή είναι η Βορινή Πύλη· από εδώ μπορούν να μπουκ νόμιμα τα Πλάσματα του Σκότους αν έχουν όλα τα έγγραφα σωστά. Φρουρείται μέρα και νύχτα. Τώρα, αν ήμασταν σε επίσημη αποστολή ή είχαμε άδεια για να μπούμε, θα μπορούσαμε να περάσουμε από δω.

«Μα, δεν υπάρχουν τείχη», επεσήμανε η Κλέρι. «Τι Πύλη είναι αυτή;»

«Είναι αόρατα, αλλά είναι εκεί. Οι δαιμονικοί πύργοι ελέγχουν τις ασπίδες προστασίας. Το κάνουν εδώ και χίλια χρόνια. Θα το καταλάβεις όταν περάσεις από μέσα τους». Κοίταξε άλλη μια φορά το αναψοκοκκινισμένο της πρόσωπο, και στις γωνίες των ματιών του έλαμπε η ανησυχία. «Έτοιμη;»

Κούνησε το κεφάλι της.

Απομακρύνθηκαν από την Πύλη προς την ανατολική πλευρά της πόλης, όπου τα κτίρια ήταν πιο πυκνοχτισμένα. Με ένα σινιάλο να μην κάνει θόρυβο, ο Λουκ την τράβηξε προς ένα στενό άνοιγμα ανάμεσα σε δύο σπίτια. Η Κλέρι έκλεισε τα μάτια της καθώς πλησίαζαν, σχεδόν σαν να περίμενε να πέσει με τα μούτρα πάνω σε έναν αόρατο τοίχο μόλις θα πατούσε το πόδι της στους δρόμους του Αλικάντε. Όμως, δεν ήταν έτσι. Ξαφνικά ένιωσε την πλεση, σαν να ήταν σε ένα αεροπλάνο που έπεφτε. Τα αφτιά της βούλωσαν, και μετά αυτή η αίσθηση έφυγε, και στεκόταν στο δρομάκι ανάμεσα στα κτίρια.

Σαν ένα δρομάκι της Νέας Υόρκης —ή μιας οποιαδήποτε άλλης πόλης στον κόσμο, δηλαδή— μύριζε ούρα από γάτες.

Η Κλέρι κοίταξε προσεκτικά πίσω απ' τα κτίρια. Ένας πιο φαρδύς δρόμος ανέβαινε το λόφο, με μικρά μαγαζάκια και σπίτια δεξιά και αριστερά. «Δεν υπάρχει κανείς τριγύρω», παρατήρησε κάπως έκπληκτη.

Στο ημίφως του δειλινού ο Λουκ ήταν γκρίζος. «Πρέπει να γίνεται κάποια συνεδρίαση στο Φρούριο. Είναι το μόνο που θα μπορούσε να ερημώσει έτσι την πόλη. Δεν είναι κανείς εδώ».

«Καλό δεν είναι αυτό; Σημαίνει ότι δεν θα μας δει κανείς».

«Και καλό και κακό. Οι δρόμοι είναι σχετικά έρημοι, που είναι καλό. Αλλά όποιος μας δει είναι πιο πιθανό να μας προσέξει και να υποπτευθεί κάτι».

«Αφού είπες ότι δεν είναι κανείς εδώ».

«Μην τα παίρνεις όλα τόσο κυριολεκτικά, Κλέρι. Εννοούσα οι περισσότεροι κάτοικοι. Τα παιδιά, οι έφηβοι,

όλοι όσοι δεν μπορούν να πάρουν μέρος στη συνέλευση θα είναι εδώ».

Έφηβοι. Η Κλέρι σκέφτηκε τον Τζέις, και, άδελιά της, ο σφυγμός της δυνάμωσε σαν άλογο που άρχιζε να καλπάζει με δύναμη.

Ο Λουκ σκυθρόπιασε, σαν να διάβασε τη σκέψη της. «Από αυτήν τη στιγμή, παραβιάζω το Νόμο με το να βρίσκομαι στην πόλη χωρίς να δηλώσω στο Κονκλάβιο την είσοδό μου. Αν με αναγνωρίσει κανείς, θα έχω πολύ μεγάλο πρόβλημα». Κοίταξε τη στενή λωρίδα καστανοκόκκινου ουρανού ανάμεσα στα κτίρια. «Πρέπει να μείνουμε μακριά απ' τους δρόμους».

«Νόμιζα ότι θα πηγαίναμε στο σπίτι του φίλου σου».

«Ναι. Και δεν είναι ακριβώς φίλος».

«Τότε...;»

«Ακολουθήσέ με». Ο Λουκ έσκυψε στο πέρασμα ανάμεσα σε δύο σπίτια, που ήταν τόσο στενό, που η Κλέρι μπορούσε να αγγίξει τους τοίχους και των δυο σπιτιών αν άνοιγε τα χέρια της καθώς προχωρούσαν σε ένα στενό λιθόστρωτο, φιδογυριστό δρομάκι με μαγαζιά. Τα ίδια τα κτίρια έμοιαζαν με διασταύρωση γοτθικού ονειρικού τοπίου με παιδικό παραμύθι. Οι πέτρινες προσόψεις ήταν σκαλισμένες με κάθε είδους πλάσματα από μύθους και θρύλους –τα κεφάλια των τεράτων ήταν ένα έντονο χαρακτηριστικό, κι ανάμεσά τους υπήρχαν φτερωτά άλογα, κάτι που έμοιαζε με σπίτι πάνω σε πόδια κότας, γοργόνες, και φυσικά άγγελοι. Από κάθε γωνία πετάγονταν τερατάκια σαν αυτά των υδρορροών και τα ειρωνικά τους πρόσωπα ήταν διαστρεβλωμένα σε κάθε είδους γκριμάτσα. Παντού υπήρχαν ρούνι –χαραγμένοι

στις πόρτες, κρυμμένοι σε αφηρημένα σχέδια, κρεμασμένοι από μεταλλικές αλυσίδες σαν ονειροπαγίδες που κουνουνίζουν στο αεράκι. Ρούνιοι για προστασία, για καλή τύχη, ακόμα και για καλές δουλειές. Έτσι όπως τους κοίταζε όλους μαζί, η Κλέρι άρχισε να ζαλίζεται.

Περπατούσαν σιωπηλοί, μένοντας στις σκιές. Το λιθόστρωτο δρομάκι ήταν έρημο, οι πόρτες των καταστημάτων κλειστές και αμπαρωμένες. Η Κλέρι έριχνε κλεφτές ματιές στα παράθυρα καθώς περνούσαν. Ήταν παράξενο να βλέπει σε μια βιτρίνα ακριβές σοκολάτες και στη διπλανή μια εξίσου πολυτελή διακόσμηση από θανατηφόρα όπλα —σπάδες, σιδερένια ρόπαλα, ράβδους με καρφιά, και κάμποσα σπαθιά σεράφ σε διάφορα μεγέθη. «Δεν υπάρχουν πυροβόλα», είπε. Η φωνή της ακουγόταν πολύ μακρινή στα αφτιά της.

Ο Λουκ την κοίταξε με απορία. «Ορίστε;»

«Οι Κυνηγοί», είπε η Κλέρι. «Δεν έχουν πυροβόλα όπλα».

«Οι ρούνιοι εμποδίζουν την ανάφλεξη του μπαρουτιού», της είπε. «Δεν ξέρει κανείς γιατί. Παρ' όλα αυτά, οι Κυνηγοί χρησιμοποιούν πού και πού ντουφέκια για τους λυκανθρώπους. Δεν χρειάζονται ρούνους για να μας σκοτώσουν —μόνο ασημένιες σφαίρες».

Η φωνή του ήταν σοβαρή και θλιμμένη. Ξαφνικά τίναξε το κεφάλι του. Στο θαμπό φως ήταν εύκολο να φανταστεί τα αφτιά του να τεντώνονται σαν λύκου. «Φωνές», είπε. «Πρέπει να τέλειωσαν στο Φρούριο».

Πήρε το χέρι της και την τράβηξε πλαγίως σε ένα πιο στενό δρομάκι. Βγήκαν σε μια μικρή πλατεία με ένα πηγάδι στο κέντρο. Μια πέτρινη γέφυρα περνούσε πάνω από ένα στενό κανάλι λίγο πιο πάνω απ' τα κεφάλια

τους. Στο αγνό φως, το νερό στο κανάλι ήταν σχεδόν μαύρο. Τώρα άκουγε και η ίδια τις φωνές, οι οποίες έρχονταν από τους κοντινούς δρόμους. Έμοιαζαν άγριες, θυμωμένες. Η ζαλάδα της Κλέρι έγινε πιο έντονη, ένιωθε λες και το έδαφος έγερνε κάτω από τα πόδια της και απειλούσε να τη ρίξει ανάσκελα. Ακούμπησε στον τοίχο του δρόμου λαχανιασμένη.

«Κλέρι» είπε ο Λουκ «Κλέρι, είσαι καλά;»

Η φωνή του έμοιαζε τραχιά, παράξενη. Τον κοίταξε, και η ανάσα πάγωσε στο λαιμό της. Τα αφτιά του είχαν γίνει μακριά και μυτερά, τα δόντια του κοφτερά σαν ξυράφι, τα μάτια του ένα άγριο κίτρινο...

«Λουκ», του ψιθύρισε. «Τι σου συμβαίνει;»

«Κλέρι». Άπλωσε τα χέρια του, που ήταν παράξενα επιμηκυμένα, τα νύχια του μυτερά και στο χρώμα της σκουριάς. «Τι έγινε;»

Εκείνη ούρλιαξε και απομακρύνθηκε απ' το άγγιγμά του. Δεν ήταν σίγουρη γιατί ένιωθε τόσο τρομοκρατημένη. Είχε ξαναδεί τον Λουκ να Αλλάζει, και δεν της είχε κάνει ποτέ κακό. Ο τρόμος όμως ήταν σαν κάτι ζωντανό μέσα της, ανεξέλεγκτος. Ο Λουκ την έπιασε απ' τους ώμους κι αυτή μαζεύτηκε όσο πιο μακριά του μπορούσε, μακριά απ' τα κίτρινα ζώδη μάτια του, παρόλο που της έλεγε να ησυχάσει με τη συνηθισμένη, ανθρωπίνη φωνή του. «Κλέρι, σε παρακαλώ...»

«Άσε με! Άσε με!»

Δεν την άφησε, όμως. «Φταίει το νερό. Κλέρι, έχεις παραισθήσεις. Προσπάθησε να συνέλθεις». Την τράβηξε προς τη γέφυρα, σχεδόν σέρνοντάς τη. Ένιωθε τα δάκρυα να τρέχουν στο πρόσωπό της, να δροσίζουν τα καυτά της μάγουλα. «Δεν είναι αληθινό. Προσπάθησε να

συνέλθεις, σε παρακαλώ», της είπε και τη βοήθησε να ανέβει στη γέφυρα. Μπορούσε να μυρίσει το νερό, πράσινο και στάσιμο. Μέσα του επέπλεαν πράγματα. Καθώς το κοιτούσε, βγήκε ένα μαύρο πλοκάμι με τις βεντούζες του γεμάτες μυτερά δόντια σαν βελόνες. Απομακρύνθηκε απ' το νερό, μη μπορώντας να ουρλιάξει. Απ' το λαιμό της έβγαινε μόνο ένα υπόκωφο κλάμα.

Ο Λουκ την έπιασε τη στιγμή που τα πόδια της λύγισαν και τη σήκωσε στην αγκαλιά του. Είχε να τη σηκώσει έτσι από τότε που ήταν πέντε ή έξι χρονών. «Κλέρι», είπε, αλλά τα υπόλοιπα λόγια του έλιωσαν σε ένα ακατάληπτο μουγκρητό καθώς κατέβαιναν από τη γέφυρα. Έτρεξαν πλάι σε μια σειρά ψηλών στενών σπιτιών που θύμιζαν στην Κλέρι σχεδόν τα σπίτια του Μπρούκλιν — ίσως όμως να είχε παραισθήσεις και να ονειρευόταν τη γειτονιά της. Ο αέρας έμοιαζε να τους τυλίγει, τα φώτα των σπιτιών έλαμπαν γύρω τους σαν πυρσοί, ενώ το κανάλι έλαμπε με ένα σατανικό φωσφορισμό. Η Κλέρι ένιωθε τα κόκαλά της να διαλύονται μέσα στο σώμα της.

«Εδώ είμαστε». Ο Λουκ σταμάτησε μπροστά σε ένα ψηλό σπίτι στην όχθη του καναλιού. Κλότσησε με δύναμη την πόρτα φωνάζοντας. Ήταν βαμμένη ένα λαμπερό, σχεδόν φανταχτερό κόκκινο, με ένα ρούνο ζωγραφισμένο πάνω της με χρυσή μπογιά. Ο ρούνος άρχισε να λιώνει και να στάζει όσο τον κοιτούσε η Κλέρι, και να παίρνει το σχήμα ενός απαίσιου χαμογελαστού κρανίου. Δεν είναι αληθινό, είπε στον εαυτό της αυστηρά, πνίγοντας την κραυγή της με τη γροθιά της, δαγκώνοντας το χέρι της μέχρι που ένιωσε στο στόμα της το αίμα.

Ο πόνος καθάρισε για μια στιγμή το μυαλό της. Η

πόρτα άνοιξε, και μπροστά τους εμφανίστηκε μια γυναίκα με ένα σκούρο φόρεμα, με ένα μίγμα έκπληξης και δυσφορίας στο πρόσωπό της. Είχε μακριά μαλλιά, ένα μπερδεμένο γκριζοκαφέ σύννεφο που ξέφευγε από δύο πλεξούδες. Τα γαλάζια της μάτια ήταν κάπως οικεία. Μια μαγική πέτρα-ρούνος έλαμπε στο χέρι της. «Ποιος είσαι;» ρώτησε. «Τι θέλεις;»

«Άματις», είπε ο Λουκ και πλησίασε στην ακτίνα της μαγικής πέτρας. «Εγώ είμαι».

Η γυναίκα χλόμιασε και κλονίστηκε. Άπλωσε το χέρι της στην πόρτα για να στηριχθεί. «Λούσιαν;» Ο Λουκ προσπάθησε να κάνει ένα βήμα μπροστά, αλλά η γυναίκα τού έκλεισε το δρόμο. Κουνούσε το κεφάλι της τόσο δυνατά, που οι πλεξούδες της μαστίγωναν τον αέρα δεξιά κι αριστερά της. «Πώς μπορείς να έρχεσαι εδώ, Λούσιαν; Πώς τολμάς να έρχεσαι εδώ;»

«Δεν είχα άλλη επιλογή». Ο Λουκ έσφιξε περισσότερο την Κλέρι. Η Κλέρι έπνιξε μια κραυγή. Ολόκληρο το σώμα της ένιωθε λες και καιγόταν, κάθε νευρική της απόληξη έκαιγε από πόνο.

«Τότε, πρέπει να φύγεις», είπε η Άματις. «Αν φύγεις αμέσως...»

«Δεν ήρθα για μένα. Ήρθα για το κορίτσι. Πεθαίνει». Καθώς η γυναίκα τον κοιτούσε ανέκφραστη, εκείνος είπε: «Άματις, σε παρακαλώ. Είναι η κόρη της Τζόσλιν».

Μεσολάβησε μια μεγάλη σιωπή όσο η Άματις καθόταν σαν άγαλμα, ακίνητη, μπροστά στην πόρτα. Έμοιαζε να έχει παγώσει, αλλά η Κλέρι δεν μπορούσε να καταλάβει αν ήταν από έκπληξη ή θυμό. Η Κλέρι έσφιξε τη γροθιά της -κολλούσε από το αίμα στο σημείο που το είχε δαγκώσει, αλλά ούτε ο πόνος δεν τη βοηθούσε πια. Ο κό-

σμος γινόταν κομμάτια σιγά-σιγά, με απαλά χρώματα, σαν ένα παζλ που επιπλέει στην επιφάνεια του νερού. Ίσα που άκουσε τη φωνή της Άματις να λέει: «Πολύ καλά, Λούσιαν. Φέρ' τη μέσα».

Μέχρι να φτάσουν ο Σάιμον με τον Τζέις πίσω στο σαλόνι, η Αλίν είχε στρώσει για φαγητό το χαμηλό τραπεζάκι ανάμεσα στους καναπέδες. Είχε βγάλει ψωμί και τυρί, κέικ, μήλα, καθώς και ένα μπουκάλι κρασί, το οποίο είχαν απαγορεύσει αυστηρά στον Μαξ. Καθόταν στη γωνία με ένα πιάτο γεμάτο κέικ και το βιβλίο του ανοιχτό στην αγκαλιά του. Ο Σάιμον τον καταλάβαινε. Ένιωθε κι εκείνος το ίδιο μόνος ανάμεσα στην παρέα που γελούσε και μιλούσε για τα πάντα.

Είδε την Αλίν να αγγίζει τον καρπό του Τζέις με τα δάχτυλά της καθώς πήγε να πιάσει ένα μήλο, και ένιωσε να σφίγγεται κάτι μέσα του. Αυτό όμως του ζήτησες να κάνει, σκέφτηκε, κι όμως, κατά κάποιο τρόπο, δεν μπορούσε να μη νιώθει ότι αποτελούσε ασέβεια προς την Κλέρι.

Ο Τζέις τού ανταπέδωσε το βλέμμα και χαμογέλασε. Παρόλο που δεν ήταν βρικόλακας, είχε έναν τρόπο να χαμογελάει και να δείχνει απειλητικά τα δόντια του. Ο Σάιμον κοίταξε απ' την άλλη, παρατηρώντας το δωμάτιο. Πρόσεξε ότι η μουσική που είχε ακούσει νωρίτερα δεν έβγαινε από κάποιο στερεοφωνικό, αλλά από μια μηχανική συσκευή που φαινόταν ιδιαίτερα περίπλοκη.

Σκέφτηκε να πιάσει κουβέντα με την Ίζαμπελ, αλλά ήταν απορροφημένη να μιλάει με τον Σεμπάστιαν, που το κομψό του πρόσωπο ήταν γυρισμένο με προσήλωση στο δικό της. Ο Τζέις κορόιδευε κάποτε τον έρωτα του

Σάιμον για την Τζαμπελ, αλλά ο Σεμπάστιαν θα μπορούσε μια χαρά να αντεπεξέλθει. Άλλωστε, υποτίθεται ότι οι Κυνηγοί διδάσκονταν πώς να χειρίζονται στα πάντα, έτσι δεν ήταν; Παρόλο που η έκφραση στο πρόσωπο του Τζέις όταν είχε πει ότι σχεδίαζε να είναι μόνο αδερφός της Κλέρι από εκεί και πέρα έκανε τον Σάιμον να αναρωτηθεί.

«Μας τέλειωσε το κρασί», δήλωσε η Τζαμπελ αφήνοντας με δύναμη το μπουκάλι στο τραπέζι. «Πάω να φέρω κι άλλο». Έκλεισε το μάτι στον Σεμπάστιαν και πήγε προς την κουζίνα.

«Αν μου επιτρέπεις, θα ήθελα να σου πω ότι φαίνεσαι λίγο σιωπηλός», είπε ο Σεμπάστιαν, που είχε ακουμπήσει στην πλάτη της καρέκλας του Σάιμον με ένα αποφιστικό χαμόγελο. Για κάποιον με τόσο σκούρα μαλλιά, σκέφτηκε ο Σάιμον, το δέρμα του Σεμπάστιαν ήταν πολύ χλωμό, σαν να μην έβγαινε και πολύ στον ήλιο. «Όλα καλά;»

Ο Σάιμον ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν είχα και πολλά να πω σ' αυτήν τη συζήτηση. Μιλάτε είτε για την πολιτική των Κυνηγών είτε για άτομα που δεν έχω δει ποτέ στη ζωή μου».

Το χαμόγελο εξαφανίστηκε. «Ναι, είμαστε λίγο κλειστός κύκλος, εμείς οι Νεφιλίμ. Είναι επειδή είμαστε αποκλεισμένοι από τον υπόλοιπο κόσμο».

«Δεν νομίζεις ότι είναι επιλογή σας; Εσείς περιφρονείτε τους συνηθισμένους ανθρώπους...»

«Η Περιφρόνηση είναι λίγο σκληρή λέξη», είπε ο Σεμπάστιαν. «Και νομίζεις πραγματικά ότι ο κόσμος των θνητών θέλει να έχει οποιαδήποτε σχέση μαζί μας; Το μόνο που είμαστε είναι μια ζωντανή απόδειξη ότι όποτε

καθησυχάζουν τους εαυτούς τους ότι δεν υπάρχουν βρικόλακες, δαίμονες, ή τέρατα κάτω από το κρεβάτι τους, λένε ψέματα». Γύρισε το κεφάλι του στον Τζέις, που, όπως συνειδητοποίησε ο Σάιμον, τους κοιτούσε απ' την αρχή. «Δεν συμφωνείς;»

Ο Τζέις χαμογέλασε. «*De ce crezi că vă ascultam conversația?*¹»

Ο Σεμπάστιαν τού ανταπέδωσε το βλέμμα με μια έκφραση ευχάριστου ενδιαφέροντος. «*M-ai urărit de când ai ajuns aici?*»², απάντησε. «*Nu-mi dau seama dacă nu mă plăci ori dacă ești atât de bănuitor cu toată lumea?*»³. Σηκώθηκε όρδιος. «Καλή η εξάσκηση των Ρουμανικών, αλλά, αν δεν σε πειράζει, πάω να δω γιατί κάνει τόση ώρα η Ίζαμπελ στην κουζίνα». Εξαφανίστηκε στο διάδρομο αφήνοντας τον Τζέις να τον κοιτάζει με μια απορημένη έκφραση.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Σάιμον. «Τελικά δεν μιλάει Ρουμάνικα;»

«Όχι», είπε ο Τζέις. Μια μικρή ρυτίδα είχε εμφανιστεί στο μέτωπό του. «Όχι, μια χαρά μιλάει».

Πριν προλάβει να τον ρωτήσει ο Σάιμον τι εννοούσε, μπήκε στο δωμάτιο ο Άλεξ. Είχε την ίδια σκυθρωπή έκφραση που είχε όταν έφυγε. Το βλέμμα του έμεινε για μια στιγμή στον Σάιμον, με μια έκφραση σχεδόν απορίας στα γαλάζια του μάτια.

«Κιόλας;» ρώτησε ο Τζέις.

«Δεν θα μείνω πολύ». Ο Άλεξ έπιασε ένα μήλο απ' το τραπέζι με το γαντοφορεμένο του χέρι. «Απλώς γύρισα

¹ «Γιατί νομίζεις ότι ακούω τη συζήτησή σας;» (Σ.τ.Μ.)

² «Με κοιτάξεις από τη στιγμή που ήρθες». (Σ.τ.Μ.)

³ «Δεν ξέρω αν δεν με συμπαθείς, ή αν απλώς είσαι τόσο καχύποπτος με όλους». (Σ.τ.Μ.)

για να πάρω... αυτόν», είπε δείχνοντας τον Σάιμον με το μήλο. «Τον θέλουν στο Φρούριο».

Η Αλίν ξαφνιάστηκε. «Αλήθεια;» είπε, αλλά ο Τζέις είχε ήδη σηκωθεί από τον καναπέ, αφήνοντας το χέρι της.

«Για ποιο λόγο;» ρώτησε με μια επικίνδυνη ηρεμία. «Ελπίζω τουλάχιστον να το ρώτησες πριν υποσχεθείς να τον πάρεις».

«Φυσικά και ρώτησα», είπε ο Άλεξ. «Δεν είμαι χαζός».

«Έλα τώρα», είπε η Ίζαμπελ. Είχε σταθεί στην πόρτα μαζί με τον Σεμπάστιαν που κρατούσε ένα μπουκάλι. «Μερικές φορές είσαι λίγο χαζούλης, ξέρεις. Λιγάκι μόνο», διόρθωσε όταν ο Άλεξ τής έριξε ένα δολοφονικό βλέμμα.

«Θα τον στείλουν πίσω στη Νέα Υόρκη», είπε. «Μέσω της Πύλης».

«Μα, μόλις ήρθε!» είπε η Ίζαμπελ με μια πεισιμωμένη γκριμάτσα. «Δεν θα έχει καθόλου πλάκα».

«Δεν το κάναμε για πλάκα, Τζι. Ο Σάιμον ήρθε εδώ κατά λάθος, οπότε το Κονκλάβιο τον στέλνει πίσω».

«Τέλεια», είπε ο Σάιμον. «Ίσως να καταφέρω να γυρίσω πριν καταλάβει η μητέρα μου ότι έλειπα. Τι διαφορερά ωρας έχουμε με το Μανχάταν;»

«Έχεις μητέρα;» ρώτησε έκπληκτη η Αλίν.

Ο Σάιμον αποφάσισε να το αγνοήσει. «Αλήθεια», είπε καθώς ο Άλεξ και ο Τζέις κοιτάχτηκαν. «Δεν έχω πρόβλημα. Το μόνο που θέλω είναι να φύγω από εδώ πέρα».

«Θα πας μαζί του;» ρώτησε ο Τζέις τον Άλεξ. «Και θα βεβαιωθείς ότι θα πάνε όλα καλά;»

Κοιτάζονταν με έναν τρόπο που ο Σάιμον ήξερε καλά.

Με τον ίδιο τρόπο κοιταζόταν μερικές φορές ο ίδιος με την Κλέρι όταν δεν ήθελαν να καταλάβουν οι γονείς τους τι ετοίμαζαν.

«Τι;» ρώτησε και κοίταξε μία τον έναν και μία τον άλλον. «Τι έγινε;»

Σταμάτησαν να κοιτάζονται. Ο Άλεξ γύρισε απ' την άλλη και ο Τζέις γύρισε με ένα κενό χαμογελαστό βλέμμα στον Σάιμον. «Τίποτα», είπε. «Όλα είναι μια χαρά. Συγχαρητήρια, βρικόλακα. Θα πας στο σπίτι σου».

4

ημεροβιατης

Στο Αλικάντε είχε πέσει η νύχτα όταν ο Σάιμον και ο Άλεξ έφυγαν από το σπίτι των Πένχαλου και ανέβηκαν το λόφο προς το Φρούριο. Οι δρόμοι της πόλης ήταν στενοί και στριφογυριστοί, ανεβαίνοντας προς τα πάνω σαν χλωμές κορδέλες από πέτρα υπό το φως του φεγγαριού. Ο αέρας ήταν ψυχρός, αν και ο Σάιμον ένιωθε το κρύο μόνο επιφανειακά.

Ο Άλεξ περπατούσε σιωπηλός, πηγαίνοντας λίγο πιο μπροστά απ' τον Σάιμον, σαν να ήταν μόνος του. Στην προηγούμενη ζωή του ο Σάιμον θα αναγκαζόταν να τρέχει, αναπνέοντας με δυσκολία, για να τον προλάβει. Τώρα όμως ανακάλυψε ότι μπορούσε να τον φτάσει επιταχύνοντας απλώς το βηματισμό του. «Πρέπει να έχεις ξενερώσει», είπε ενώ ο Άλεξ κοιτούσε αφηρημένα μπροστά του. «Εννοώ που σε ανάγκασαν να με συνοδεύσεις».

Ο Άλεξ ανασήκωσε τους ώμους του. «Είμαι δεκαοχτώ. Είμαι ενήλικας πια, οπότε πρέπει να αναλάβω κάποιες

ευθύνες. Μόνο εγώ μπορώ να μπω και να βγω απ' το Φρούριο όσο συνεδριάζει το Κονκλάβιο, και άλλωστε ο Ύπατος με γνωρίζει».

«Ποιος είναι ο Ύπατος;»

«Είναι ένα πολύ υψηλά ιστάμενο πρόσωπο του Κονκλάβιου. Μετράει τις ψήφους, ερμηνεύει τους νόμους και συμβουλεύει το Κονκλάβιο και τον Ανακριτή. Αν διοικείς ένα Ινστιτούτο και έχεις ένα πρόβλημα που δεν μπορείς να λύσεις, καταφεύγεις στον Ύπατο».

«Αυτός συμβουλεύει τον Ανακριτή; Νόμιζα... δεν πέθανε η Ανακρίτρια;»

Ο Άλεξ ρουθούνησε αποδοκιμαστικά. «Αυτό είναι σαν να λες: “Δεν πέθανε ο πρόεδρος;” Πέθανε, και τώρα έχουμε άλλον Ανακριτή. Τον Ανακριτή Άλντερτρι».

Ο Σάιμον έριξε μια ματιά στο σκοτεινό νερό των καναλιών πίσω τους. Είχαν απομακρυνθεί από την πόλη και διέσχιζαν ένα στενό δρόμο ανάμεσα σε σκιερά δέντρα. «Πάντως, Ανακριτές και Ιεροεξεταστές δεν ήταν κι ό,τι καλύτερο για τους ανθρώπους στο παρελθόν». Ο Άλεξ έμεινε ανέκφραστος. «Ξέχνα το. Ιστορικό αστείο για ανθρώπους. Δεν θα σε ενδιέφερε».

«Εσύ δεν είσαι άνθρωπος», τόνισε ο Άλεξ. «Γι' αυτό ήθελαν τόσο πολύ να σε γνωρίσουν η Αλίν και ο Σεμπάστιαν. Όχι ό,τι δείχνει ο Σεμπάστιαν. Πάντα κάνει σαν να μην τον ενδιαφέρει τίποτα».

Ο Σάιμον μίλησε χωρίς να το σκεφτεί. «Με τον Σεμπάστιαν και την Ίζαμπελ... παίζει κάτι;»

Αυτό έκανε τον Άλεξ να γελάσει ξαφνιασμένος. «Η Ίζαμπελ με τον Σεμπάστιαν; Ούτε κατά διάνοια. Ο Σεμπάστιαν είναι καλό παιδί, και της Ίζαμπελ της αρέσει να βγαίνει με εντελώς ακατάλληλους τύπους, που δεν

θα ενέκριναν με τίποτα οι γονείς μας. Θνητούς, Πλάσματα του Σκότους, αλητάκους...»

«Ευχαριστώ», είπε ο Σάιμον. «Χαίρομαι που βρίσκομαι ανάμεσα σ' όλους αυτούς».

«Νομίζω ότι το κάνει για να τραβήξει την προσοχή», είπε ο Άλεξ. «Είναι το μόνο κορίτσι στην οικογένεια, οπότε πρέπει να αποδείξει πόσο σκληρή είναι. Τουλάχιστον, έτσι πιστεύει».

«Ή ίσως προσπαθεί να τραβήξει την προσοχή πάνω της για να μην ασχολούνται μαζί σου», είπε σχεδόν αφηρημένα ο Σάιμον. «Ξέρεις, αφού οι γονείς σου δεν ξέρουν ότι είσαι γκέι και τα λοιπά».

Ο Άλεξ σταμάτησε στη μέση του δρόμου τόσο ξαφνικά, που ο Σάιμον παραλίγο να πέσει πάνω του. «Όχι, δεν το ξέρουν» είπε «αλλά μάλλον το ξέρουν όλοι οι άλλοι».

«Εκτός από τον Τζέις», είπε ο Σάιμον. «Αυτός δεν το ξέρει, έτσι δεν είναι;»

Ο Άλεξ πήρε μια βαθιά ανάσα. Του Σάιμον του φάνηκε ότι ήταν χλωμός, αλλά θα μπορούσε να είναι απλώς το φως του φεγγαριού που έσβηνε το χρώμα από τα πάντα. Τα μάτια του ήταν μαύρα στο σκοτάδι. «Ειλικρινά δεν καταλαβαίνω γιατί πιστεύεις ότι αυτό σε αφορά κάπου. Εκτός κι αν προσπαθείς να με εκβιάσεις. Αυτό είναι;»

«Να σε εκβιάσω;» είπε έκπληκτος ο Σάιμον. «Δεν ήθελα...»

«Τότε, γιατί;» είπε ο Άλεξ, και η φωνή του είχε μια έντονη, πικρή, πληγωμένη χροιά που ξάφνιασε τον Σάιμον. «Γιατί το αναφέρεις;»

«Επειδή», είπε ο Σάιμον. «Τις περισσότερες φορές δεί-

χνεις να με μισείς. Δεν το παίρνω προσωπικά, αν και σου έσωσα τη ζωή. Άλλωστε, απ' ό,τι φαίνεται, μισείς ολόκληρο τον κόσμο. Και στο κάτω-κάτω, δεν έχουμε και τίποτα κοινό εμείς οι δύο. Αλλά όταν σε βλέπω να κοιτάς τον Τζέις, είναι σαν να βλέπω τον εαυτό μου να κοιτάει την Κλέρι, και σκέφτομαι ότι ίσως αυτό να είναι κάτι κοινό που έχουμε. Και ίσως να σε κάνει να με αντιπαθήσεις λίγο λιγότερο».

«Δηλαδή, δεν θα το πεις στον Τζέις;» ρώτησε ο Άλεξ. «Εννοώ, εσύ είπες στην Κλέρι πώς ένιωδες, και...»

«Και δεν ήταν η καλύτερη ιδέα», είπε ο Σάιμον. «Τώρα αναρωτιέμαι πώς γίνεται να γυρίσω το χρόνο πίσω. Αν μπορούμε να είμαστε πάλι φίλοι, ή αν αυτό που είχαμε έχει ραγίσει και δεν φτιάχνει. Όχι εξαιτίας της, αλλά εξαιτίας μου. Ίσως αν έβρισκα κάποια άλλη...»

«Κάποια άλλη...» μουρμούρισε ο Άλεξ και άρχισε να περπατάει ξανά, πολύ βιαστικά, κοιτώντας μόνο το δρόμο ευθεία μπροστά τους.

Ο Σάιμον έτρεξε για να τον προφτάσει. «Ξέρεις τι εννοώ. Για παράδειγμα, μου φαίνεται ότι του Μάγκνους Μπέν του αρέσεις. Και δεν είναι άσχημος. Κάνει ωραία πάρτι, πάντως. Παρόλο που έγινα αρουραίος την προηγούμενη φορά».

«Ευχαριστώ για τις συμβουλές», είπε ο Άλεξ με ύφος στεγνό. «Αλλά δεν νομίζω ότι του αρέσω και τόσο. Ούτε που μου μίλησε την άλλη φορά που ήρθε να ανοίξει την Πύλη στο Ινστιτούτο».

«Ίσως πρέπει να τον πάρεις εσύ τηλέφωνο», πρότεινε ο Σάιμον, προσπαθώντας να μη σκέφτεται πόσο περιεργό ήταν να δίνει ρομαντικές συμβουλές σε έναν Κυνηγό δαιμόνων.

«Δεν μπορώ», είπε ο Άλεξ. «Δεν υπάρχουν τηλέφωνα στην Άιντρις. Έτσι κι αλλιώς, δεν έχει νόημα». Ο τόνος του ήταν κοφτός. «Φτάσαμε. Εδώ είναι το Φρούριο».

Μπροστά τους υψωνόταν ένας μεγάλος τοίχος με μια τεράστια δίφυλλη πόρτα. Η πύλη ήταν σκαλισμένη με τα στρογγυλά, στριφογυριστά σχέδια των ρούνων, και αν και ο Σάιμον δεν μπορούσε να τους διαβάσει όπως η Κλέρι, υπήρχε κάτι εκτυφλωτικό στην περιπλοκότητά τους και μια αίσθηση δύναμης που έβγαινε από μέσα τους. Οι πύλες φυλάσσονταν από πέτρινα αγάλματα αγγέλων δεξιά κι αριστερά, με πρόσωπα άγρια και όμορφα. Ο καθένας κρατούσε ένα σκαλισμένο σπαθί στο ένα χέρι και ένα πλάσμα —κάτι ανάμεσα σε αρουραίο, νυχτερίδα και σαύρα, με μυτερά επικίνδυνα δόντια— κειτόταν νεκρό στα πόδια τους. Ο Σάιμον έμεινε να τα κοιτάζει για αψευδή ώρα. Δαίμονες, σκέφτηκε, αν και θα μπορούσαν εύκολα να είναι βρικόλακες.

Ο Άλεξ έσπρωξε την πόρτα και έκανε νόημα στον Σάιμον να μπει μέσα.

Μόλις την πέρασε, κοίταξε γύρω του μπερδεμένος. Από τότε που είχε γίνει βρικόλακας, η νυχτερινή του όραση είχε οξυνθεί πάρα πολύ, όμως οι δεκάδες πυρσοί που βρισκόνταν στο δρομάκι που οδηγούσε στις πύλες του φρουρίου ήταν από μαγικό φως, και η σκληρή λευκή λάμψη έμοιαζε να σβήνει τις λεπτομέρειες από οτιδήποτε έβλεπε. Ένιωθε κάπως αόριστα τον Άλεξ να τον οδηγεί σε ένα στενό πέτρινο μονοπάτι που έλαμπε από κάποια αντανάκλαση, και μετά κάποιον να στέκεται μπροστά του και να του φράζει το δρόμο σηκώνοντας το ένα του χέρι.

«Αυτός είναι ο βρικόλακας, λοιπόν;» Η φωνή ήταν

τόσο βαθιά, που θα μπορούσε να είναι μουγκρητό. Ο Σάιμον σήκωσε το κεφάλι του, και το φως πόνεσε τόσο πολύ τα μάτια του, που τα ένιωσε σαν να τον έκαιγαν. Θα είχαν βουρκώσει αν μπορούσε να δακρύνει. Μαγικό φως, σκέφτηκε, το φως του Αρχαγγέλου, γι' αυτό με καίει. Μάλλον θα έπρεπε να το περιμένω.

Ο άνδρας που στεκόταν μπροστά τους ήταν πολύ ψηλός, με χλωμό δέρμα τεντωμένο πάνω από έντονα ζυγωματικά. Κάτω από τα κοντοκουρεμένα του μαύρα μαλλιά είχε ένα μεγάλο μέτωπο και μυτερή γαμψή μύτη. Η έκφρασή του όταν κοίταξε τον Σάιμον ήταν σαν το βλέμμα ενός επιβάτη του μετρό που κοιτάει έναν αρουραίο να διασχίζει τις γραμμές, ελπίζοντας να έρθει γρήγορα το τρένο και να τον λιώσει.

«Από δω ο Σάιμον», είπε ο Άλεξ, κάπως αβέβαια. «Σάιμον, από δω ο Ύπατος Μαλαχίας Ντιεντονέ. Είναι έτοιμη η Πύλη, κύριε;»

«Ναι». Η φωνή του ήταν τραχιά και είχε μια ελαφριά απροσδιόριστη προφορά. «Όλα είναι σε ετοιμότητα. Έλα, Πλάσμα του Σκότους». Έκανε νόημα στον Σάιμον. «Όσο πιο γρήγορα τελειώσουμε, τόσο το καλύτερο.

Ο Σάιμον ετοιμάστηκε να πάει προς το μέρος του, αλλά ο Άλεξ τον σταμάτησε βάζοντας το χέρι του στο μπράτσο του. «Μια στιγμή», είπε απευθυνόμενος στον Ύπατο. «Θα σταλεί απευθείας στο Μανχάταν; Και θα τον περιμένει κάποιος στην άλλη πλευρά;»

«Μάλιστα», είπε ο Μαλαχίας. «Ο μάγος Μάγκνους Μπείν. Μιας και τελείως απερίσκεπτα επέτρεψε στο βρικόλακα να μπει στην Πύλη, έχει αναλάβει την ευθύνη της επιστροφής του».

«Αν δεν είχε επιτρέψει ο Μάγκνους στον Σάιμον να

περάσει την Πύλη, τώρα θα ήταν νεκρός».

«Ίσως», είπε ο Μαλαχίας. «Αυτό λένε οι γονείς σου, και το Κονκλάβιο επέλεξε να τους πιστέψει. Ενάντια στις συμβουλές μου, μάλιστα. Και πάλι, δεν φέρνει κανείς τόσο εύκολα Πλάσματα του Σκότους στη Γυάλινη Πόλη».

«Δεν ήταν καθόλου εύκολο», είπε ο Σάιμον νιώθοντας το θυμό να ξεχειλίζει στο στήθος του. «Μας επιτέθηκαν...»

Ο Μαλαχίας στράφηκε στον Σάιμον. «Θα μιλάς όποτε σου απευθύνουν το λόγο, βρικόλακα, ακούς;»

Το χέρι του Άλεξ έσφιξε τη λαβή του στο μπράτσο του Σάιμον. Στο πρόσωπό του είχε ένα βλέμμα, μισό δισταγμού μισό καχυποψίας, σαν να αμφέβαλλε για το πόσο σοφό ήταν που είχε πάει τον Σάιμον εκεί πέρα.

«Υπατε, για όνομα του Θεού!» Η φωνή που ακούστηκε μέσα από την αυλή ήταν ψιλή, λίγο λαχανιασμένη, και ο Σάιμον είδε με κάποια έκπληξη ότι ανήκε σε άντρα —ένα μικρόσωμο, παχουλό άνδρα που πήγαινε βιαστικά από το μονοπάτι προς το μέρος τους. Φορούσε ένα φαρδύ γκριζό παλτό πάνω απ' τα ρούχα των Κυνηγών, και το φαλακρό του κεφάλι έλαμπε κάτω απ' το φως της μαγικής πέτρας. «Δεν χρειάζεται να αναστατώνεις τον καλεσμένο μας».

«Καλεσμένο;» ρώτησε έξω φρενών ο Μαλαχίας.

Ο μικρόσωμος άνδρας σταμάτησε μπροστά στον Άλεξ και στον Σάιμον και τους χαμογέλασε αστραφτερά. «Είμαστε τόσο χαρούμενοι —πραγματικά, ειλικρινά— που αποφάσισες να συμμορφωθείς με την απόφασή μας να επιστρέψεις στη Νέα Υόρκη. Κάνει τα πάντα πολύ ευκολότερα». Κόιταξε τον Σάιμον, που του ανταπέδωσε το

βλέμμα με απορία. Δεν είχε δει ποτέ κάποιον Κυνηγό που να χαιρείται πραγματικά που τον έβλεπε —ούτε όταν ήταν θνητός, και σίγουρα όχι από τότε που είχε γίνει βρικόλακας. «Α, παραλίγο να το ξεχάσω!» Ο μικρόσωμος άνδρας χτύπησε το μέτωπό του εμφατικά. «Θα έπρεπε να έχω συστηθεί. Είμαι ο Ανακριτής —ο νέος Ανακριτής. Το όνομά μου είναι Ανακριτής Άλντερτρι».

Ο Άλντερτρι άπλωσε το χέρι του και ο Σάιμον αντάλλαξε μια σαστισμένη χειραψία. «Κι εσύ, είσαι ο Σάιμον;»

«Ναι», είπε ο Σάιμον και τράβηξε το χέρι του μόλις μπόρεσε. Η χειραψία του Άλντερτρι ήταν δυσάρεστα υγρή και ιδρωμένη. «Δεν χρειάζεται να με ευχαριστείτε. Το μόνο που θέλω είναι να πάω σπίτι μου».

«Είμαι σίγουρος, είμαι σίγουρος!» Αν και ο τόνος του Άλντερτρι ήταν ευχάριστος, ο Σάιμον ένιωθε κάτι στην έκφρασή του που δεν μπορούσε να το προσδιορίσει. Εξαφανίστηκε όμως αμέσως μόλις ο Άλντερτρι χαμογέλασε και τους έδειξε ένα στενό μονοπάτι που οδηγούσε κατά μήκος του Φρουρίου. «Από δω, Σάιμον, παρακαλώ».

Ο Σάιμον ξεκίνησε, και ο Άλεξ πήγε να τον ακολουθήσει. Ο Ανακριτής σήκωσε το χέρι του. «Δεν θα σε χρειαστούμε άλλο, Αλεξάντερ. Ευχαριστούμε πολύ».

«Μα, ο Σάιμον...»

«Θα είναι μια χαρά», τον διαβεβαίωσε ο Ανακριτής. «Μαλαχία, συνόδεψε τον Αλεξάντερ, σε παρακαλώ. Και δώσ' του μια μαγική πέτρα για να βλέπει το δρόμο αν δεν έχει μαζί του. Το μονοπάτι είναι δύσκολο τη νύχτα».

Και με άλλο ένα αστραφτερό χαμόγελο, οδήγησε τον Σάιμον προς το Φρούριο, αφήνοντας τον Άλεξ να τους κοιτάζει.

Ο κόσμος γυρνούσε γύρω από την Κλέρι σαν απτός στρόβιλος καθώς ο Λουκ την κουβαλούσε μέσα στο σπίτι, σε ένα μακρύ διάδρομο. Η Άματις έτρεχε μπροστά τους κρατώντας τη μαγική πέτρα. Η Κλέρι, μισολιπόθυμη, έβλεπε το διάδρομο να ξεδιπλώνεται μπροστά της, να μεγαλώνει όλο και περισσότερο σαν το διάδρομο σε έναν εφιάλτη.

Ο κόσμος γύρισε στο πλάι. Ξαφνικά βρέθηκε ξαπλωμένη σε μια παγωμένη επιφάνεια, και κάποια χέρια άπλωναν πάνω της μια κουβέρτα. Γαλάζια μάτια την κοιτούσαν. «Είναι τόσο άρρωστη, Λούσιαν», είπε η Άματις με φωνή τόσο διαστρεβλωμένη και κομπιασμένη, σαν από παλιό δίσκο. «Τι έπαθε;»

«Ήπια τη μισή λίμνη Λυν». Ο ήχος της φωνής του Λδουκ έσβησε, και για μια στιγμή η όραση της Κλέρι καθάρισε —βρισκόταν στο κρύο πάτωμα μιας κουζίνας, και κάπου πάνω από το κεφάλι της ο Λουκ έψαχνε μανιωδώς σε ένα ντουλάπι. Η κουζίνα είχε κίτρινους τοίχους που ξεφλούδιζαν και μια παλιομοδίτικη σόμπα στον έναν τοίχο. Πίσω από το μάτι ξεπήδησαν φλόγες που έκαναν τα μάτια της να πονέσουν. «Άνισο, μπελαντόνα, ελλέβορο...» Ο Λουκ γύρισε από το ντουλάπι με μια χούφτα γεμάτη μαντζούνια. «Μπορείς να τα βράσεις όλα αυτά μαζί, Άματις; Θα τη βάλω πιο κοντά στη σόμπα. Τρέμει».

Η Κλέρι προσπάθησε να μιλήσει, να πει ότι δεν χρειαζόταν να τη ζεστάνουν, ότι έκαιγε, αλλά οι ήχοι που βγήκαν από το στόμα της δεν ήταν αυτοί που ήθελε. Άκουσε τον εαυτό της να κλαψουρίζει καθώς τη σήκωνε ο Λουκ, και μετά ένιωσε ζέστη να ξεπαγώνει την αριστε-

ρή της πλευρά. Δεν είχε καταλάβει καν ότι ήταν παγωμένη. Τα δόντια της κροτάλισαν με δύναμη και ένωσε στο στόμα της αίμα. Ο κόσμος άρχισε να τρέμει γύρω της σαν νερό σε ποτήρι.

«Τη Λίμνη των Ονείρων;» Η φωνή της Άματις ήταν γεμάτη δυσπιστία. Η Κλέρι δεν μπορούσε να τη δει καθαρά, αλλά έμοιαζε να στέκεται κοντά στο μαγκάλι με ένα κουτάλι με μακριά λαβή στο ένα χέρι. «Τι κάνατε εκεί; Ξέρει η Τζόσλιν ...;»

Και τότε ο κόσμος έσβησε. Ο πραγματικός τουλάχιστον, η κουζίνα με τους κίτρινους τοίχους και την καθησυχαστική φωτιά στη σόμπα. Αντί γι' αυτά, έβλεπε τα νερά της λίμνης Λυν με τη φωτιά να αντανακλάται πάνω τους σαν να ήταν η επιφάνεια ενός γυαλιστερού γυαλιού. Και πάνω στο γυαλί περπατούσαν άγγελοι —άγγελοι με λευκά φτερά που κρέμονταν ματωμένα και σπασμένα απ' τις πλάτες τους, και όλοι τους είχαν το πρόσωπο του Τζέις. Και μετά υπήρχαν και άλλοι άγγελοι, με φτερά από μαύρες σκιές που άγγιζαν με τα χέρια τους τη φωτιά και γελούσαν...

«Φωνάζει συνέχεια το όνομα του αδερφού της», είπε η φωνή της Άματις που ακουγόταν κούφια, σαν να ερχόταν από κάπου απίστευτα ψηλά. «Είναι με τους Λάιτγουντ, έτσι δεν είναι; Μένουν στους Πένχαλου, στην οδό Πρίνσγουοτερ. Θα μπορούσα...»

«Όχι», είπε κοφτά ο Λουκ. «Καλύτερα να μη μάθει ο Τζέις ότι είναι εδώ η Κλέρι».

Φώναξα τον Τζέις; αναρωτήθηκε η Κλέρι. Γιατί όμως; Η σκέψη της δεν κράτησε πολύ. Το σκοτάδι ξαναγύρισε και οι παραισθήσεις την κέρδισαν ξανά. Αυτήν τη φορά ονειρεύτηκε την Ίζαμπελ και τον Άλεξ —έμοιαζαν και οι

δύο σαν να είχαν περάσει από μια πολύ δύσκολη μάχη, με πρόσωπα γεμάτα βρομιά και δάκρυα. Έπειτα έσβησαν, και ονειρεύτηκε έναν άνδρα δίχως πρόσωπο και με μαύρα φτερά που έβγαιναν από την πλάτη του σαν νυχτερίδα. Αίμα έτρεξε απ' το στόμα του όταν χαμογέλασε. Η Κλέρι έκλεισε σφιχτά τα μάτια της και προσευχήθηκε να εξαφανιστούν τα οράματα...

Πέρασε αρκετή ώρα πριν ανέβει στην επιφάνεια των φωνών γύρω της. «Πιες αυτό», της είπε ο Λουκ. «Κλέρι, πρέπει να το πιεις» Και τότε ένιωσε στην πλάτη της δυο χέρια, και ένα υγρό να στάζει στο στόμα της από ένα μουσκεμένο κουρέλι. Ήταν πικρό και απαίσιο, και θέλησε να βήξει και να το φτύσει, αλλά τα χέρια την κρατούσαν σφιχτά. Κατάπιε, παρά τον πόνο στον προσημένο της λαιμό. «Μπράβο», είπε ο Λουκ. «Μπράβο, τώρα θα γίνεις καλά».

Η Κλέρι άνοιξε αργά τα μάτια της. Ο Λουκ και η Άματις είχαν γονατίσει δίπλα της. Τα σχεδόν ολόιδια μάτια τους ήταν γεμάτα ανησυχία. Κοίταξε πίσω τους και δεν είδε τίποτα —ούτε Αρχαγγέλους ούτε δαίμονες με φτερά νυχτερίδας, μόνο κίτρινους τοίχους και μια ανοιχτόχρωμη ροζ τσαγιέρα που ισορροπούσε επικίνδυνα πάνω σε ένα περβάζι.

«Θα πεθάνω;» ψιθύρισε.

Ο Λουκ χαμογέλασε κουρασμένα. «Όχι. Θα περάσει λίγος καιρός για να συνέλθεις, αλλά... θα ζήσεις».

«Εντάξει». Ήταν πολύ εξαντλημένη για να νιώσει οτιδήποτε, ακόμα και ανακούφιση. Αισθανόταν λες και τα κόκαλά της είχαν μετακινηθεί, αφήνοντας πίσω τους ένα άδειο σακί από δέρμα. Κοιτώντας νυσταγμένη πίσω από τις βλεφαρίδες της, είπε χωρίς να το πολυσκεφτεί:

«Τα μάτια σου είναι ίδια».

Ο Λουκ την κοίταξε. «Με τι;»

«Με τα δικά της», είπε η Κλέρι, μετακινώντας το νυσταγμένο της βλέμμα στην Άματις. «Το ίδιο χρώμα».

Πάνω από το πρόσωπο του Λουκ πέρασε το φάντασμα ενός αχνού χαμόγελου. «Εντάξει, δεν είναι και τόσο παράξενο αν το καλοσκεφτείς...» είπε. «Δεν πρόλαβα να σας συστήσω νωρίτερα. Κλέρι, από δω η Άματις Χέρο-ντεϊλ, η αδερφή μου».

Ο Ανακριτής σώπασε τη στιγμή που Άλεκ και ο επικεφαλής διοικητής απομακρύνθηκαν. Ο Σάιμον τον ακολούθησε στο στενό μονοπάτι που φωτιζόταν από τις μαγικές πέτρες, προσπαθώντας να μην κλείνει τα μάτια του στο δυνατό φως. Ένιωθε το Φρούριο να υψώνεται μπροστά τους σαν την καρίνα ενός πλοίου που έβγαινε από τον ωκεανό. Από τα παράθυρά του ξεπετάγονταν φώτα, θαμπώνοντας τον ουρανό με ένα ασημένιο φως. Υπήρχαν και πιο χαμηλά παράθυρα, στο ύψος του εδάφους. Αρκετά είχαν κάγκελα, και μέσα τους υπήρχε μόνο σκοτάδι.

Μετά από λίγη ώρα έφτασαν σε μια ξύλινη πόρτα σε μια αψίδα στο πλάι του κτιρίου. Ο Άλντερτρι πήγε να ανοίξει την κλειδαριά, και το στομάχι του Σάιμον σφίχτηκε. Είχε προσέξει, από τότε που είχε γίνει βρικόλακας, ότι οι άνθρωποι είχαν ένα άρωμα που άλλαζε ανάλογα με τη διάθεσή τους. Ο Ανακριτής μύριζε κάτι πικρό και δυνατό σαν καφέ, αλλά πολύ πιο δυσάρεστο. Ο Σάιμον ένιωσε το γαργαλητό στο σαγόνι του, που σήμαινε ότι οι κυνόδοντές του ήθελαν να βγουν έξω, γι' αυτό και απομακρύνθηκε από τον Ανακριτή καθώς

έμπαινε μέσα.

Μπροστά τους ο διάδρομος ήταν λευκός και μακρύς, σχεδόν σαν τούνελ, σαν να είχε σκαλιστεί πάνω στο λευκό βράχο. Ο Ανακριτής προχώρησε βιαστικά, με τη μαγική του πέτρα να αντανακλάται στους λευκούς τοίχους. Για έναν τόσο κοντό άνδρα περπατούσε αξιοθαύμαστα γρήγορα, και έστριβε το κεφάλι του δεξιά κι αριστερά, σαν να οσφραινόταν τον αέρα. Ο Σάιμον αναγκάστηκε να βιαστεί για να τον προλάβει καθώς πέρασαν μια τεράστια δίφυλλη πόρτα ορθάνοιχτη, σαν να ήταν φτερά. Στην αίθουσα πίσω της ο Σάιμον είδε ένα αμφιθέατρο με πολλές σειρές από έδρανα, στα οποία κάθονταν μαυροντυμένοι Κυνηγοί. Στους τοίχους αντηχούσαν φωνές, και ο Σάιμον έπιασε κομματάκια από τη συζήτηση, αν και οι λέξεις μπερδεύονταν μεταξύ τους καθώς οι ομιλητές μιλούσαν όλοι μαζί.

«Μα, δεν έχουμε καμία απόδειξη για το τι θέλει ο Βάλενταϊν. Δεν έχει αποκαλύψει σε κανέναν τις προθέσεις του...»

«Τι σημασία έχει τι θέλει; Είναι ένας αποστάτης και ένας ψεύτης –υπάρχει περίπτωση οποιαδήποτε πρότασή του να ωφελήσει εμάς;»

«Ξέρετε ότι μια περίπολος βρήκε το νεκρό σώμα ενός μικρού λυκάνθρωπου στα περίχωρα της Μπρόσελιν; Δεν είχε καθόλου αίμα. Φαίνεται ότι ο Βάλενταϊν ολοκλήρωσε την Τελετή εδώ στην Άιντρις.»

«Με δύο από τα Θανάσιμα Αντικείμενα στην κατοχή του, είναι πιο δυνατός απ' ό,τι δικαιούται να είναι ένας Νεφιλίμ. Ίσως να μην έχουμε επιλογή...»

«Ο ξάδερφός μου πέθανε πάνω σ' εκείνο το πλοίο στη Νέα Υόρκη! Δεν υπάρχει περίπτωση να αφήσουμε τον

Βάλενταιϊν ατιμώρητο μετά από όσα έκανε! Πρέπει να σχεδιάσουμε την εκδίκηση!»

Ο Σάϊμον δίστασε, θέλοντας να ακούσει περισσότερα, αλλά ο Ανακριτής γυρνούσε γύρω του σαν μια παχιά, εκνευρισμένη μέλισσα. «Έλα, έλα, προχώρα», του είπε κουνώντας μπροστά του το μαγικό φως. «Δεν έχουμε και πολύ καιρό για χάσιμο. Πρέπει να γυρίσω πριν τελιώσει το συμβούλιο».

Απρόθυμα, ο Σάϊμον άφησε τον Ανακριτή να τον σύρει στο διάδρομο, με τη λέξη “εκδίκηση” να αντηχεί ακόμη στα αφτιά του. Η ανάμνηση εκείνης της νύχτας στο πλοίο ήταν ψυχρή και δυσάρεστη. Όταν έφτασαν σε μια πόρτα με ένα μαύρο αστέρι χαραγμένο πάνω της, ο Ανακριτής έβγαλε ένα κλειδί και την άνοιξε, σπρώχνοντας τον Σάϊμον μέσα με μια εγκάρδια κίνηση σαν καλωσόρισμα.

Το δωμάτιο ήταν γυμνό, στολισμένο μόνο με ένα χαλί που έδειχνε έναν άγγελο να βγαίνει από μια λίμνη κρατώντας στο ένα χέρι ένα σπαθί και στο άλλο ένα κύπελλο. Το ότι είχε ξαναδεί και τα δύο αντικείμενα απέσπασε για λίγο την προσοχή του Σάϊμον. Μόνο όταν άκουσε το κλικ της κλειδαριάς πίσω του αντιλήφθηκε ότι ο Ανακριτής είχε κλειδώσει το λουκέτο, παγιδεύοντας και τους δυο τους μέσα στο δωμάτιο.

Ο Σάϊμον κοίταξε γύρω του. Δεν υπήρχαν έπιπλα εκτός από ένα παγκάκι με ένα χαμηλό τραπέζι στο πλάι. Ένα διακοσμητικό ασημένιο κουδούνι ήταν πάνω στο τραπέζι. «Η Πύλη... είναι εδώ;» ρώτησε αβέβαια.

«Σάϊμον, Σάϊμον». Ο Άλντερτρι έτριψε τα χέρια του σαν να περίμενε ένα πάρτι γενεθλίων ή κάποιο άλλο συναρπαστικό γεγονός. «Τόσο πολύ βιάζεσαι να φύγεις;

Υπάρχουν κάποια πράγματα που θα ήθελα να σε ρωτήσω πρώτα».

«Εντάξει», είπε ο Σάιμον. «Βασικά, ρωτήστε με ό,τι θέλετε».

«Πόσο συνεργάσιμος! Υπέροχο!» Ο Άλντερτρι ακτινοβολούσε από ευχαρίστηση. «Λοιπόν, ακριβώς πόσο καιρό είσαι βρικόλακας;»

«Περίπου δύο εβδομάδες».

«Και πώς έγινε; Σου επιτέθηκαν στο δρόμο ή ίσως όταν κοιμόσουν; Ξέρεις ποιος ήταν αυτός που σε Μεταμόρφωσε;»

«Ε... όχι ακριβώς».

«Μα, αγόρι μου!» αναφώνησε ο Άλντερτρι. «Πώς γίνεται να μην το ξέρεις αυτό;» Το βλέμμα του ήταν απροκάλυπτο και γεμάτο περιέργεια. Έμοιαζε τόσο άκακος, σκέφτηκε ο Σάιμον. Σαν να ήταν ο παππούς ή ο αστείος θείος ενός φίλου του. Πρέπει να την είχε φανταστεί την πικρή μυρωδιά.

«Δεν ήταν και τόσο απλό», είπε ο Σάιμον και του εξήγησε για τις δυο φορές που είχε πάει στο Ξενοδοχείο Ντιμόρ, τη μία ως αρουραίος και την άλλη υπακούοντας σε μια παρόρμηση τόσο έντονη, που ήταν σαν να τον είχε πιάσει μια γιγάντια τανάλια και να τον είχε σπρώξει παρά τη θέλησή του προς τα εκεί. «Και βλέπετε» ολοκλήρωσε «τη στιγμή που μπήκα στο ξενοδοχείο, μου επιτέθηκαν, και έτσι, δεν ξέρω ποιος απ' όλους με Μεταμόρφωσε ή εάν, κατά κάποιο τρόπο, ήταν όλοι μαζί».

Ο Ανακριτής πλατάγισε τη γλώσσα του. «Ποπό, αυτό δεν είναι καθόλου καλό. Αυτό είναι πολύ ανησυχητικό».

«Το ίδιο πίστευα κι εγώ», είπε ο Σάιμον.

«Το Κονκλάβιο θα δυσανεστηθεί πολύ».

«Ορίστε;» ρώτησε ο Σάιμον. «Τι το νοιάζει το Κονκλάβιο το πώς έγινα εγώ βρικόλακας;»

«Κοίταξε, θα ήταν άλλο αν σου είχαν επιτεθεί», είπε απολογητικά ο Άλντερτρι. «Αλλά εσύ πήγες από μόνος σου, και ουσιαστικά παραδόθηκες στους βρικόλακες, κατάλαβες; Φαίνεται σαν να ήθελες να γίνεις ένας από αυτούς».

«Δεν ήθελα καθόλου! Δεν πήγα γι' αυτό στο ξενοδοχείο!»

«Μα και βέβαια, και βέβαια». Η φωνή του Άλντερτρι ήταν καθησυχαστική. «Ας αλλάξουμε θέμα, σύμφωνοι;» Χωρίς να περιμένει απάντηση, συνέχισε να μιλάει. «Πώς εξηγείς το ότι οι βρικόλακες σε άφησαν να ξαναγεννηθείς, Σάιμον; Αν σκεφτούμε ότι παραβίασες την περιοχή τους, η κανονική τους συμπεριφορά θα ήταν να σε ρουφήξουν μέχρι θανάτου και να κάψουν το σώμα σου για να μην ξαναγεννηθείς».

Ο Σάιμον άνοιξε το στόμα του για να μιλήσει, να του πει ότι ο Ραφαέλ τον είχε πάρει στο Ινστιτούτο και ότι η Κλέρι, ο Τζέις και η Ίζαμπελ τον είχαν μεταφέρει στο νεκροταφείο και τον είχαν δει να σκάβει για να βγει από τον ίδιο του τον τάφο, μετά όμως δίστασε. Είχε μια πολύ αόριστη ιδέα για το πώς λειτουργούσε ο Νόμος, ωστόσο αμφέβαλλε αρκετά ότι ήταν τυπική διαδικασία για τους Κυνηγούς να παρακολουθούν το ξύπνημα των βρικόλακων, ή να τους δίνουν αίμα για την πρώτη τους τροφή. «Δεν ξέρω», είπε. «Δεν έχω ιδέα γιατί με Μεταμόρφωσαν αντί να με σκοτώσουν».

«Όμως, ένας από αυτούς πρέπει να σε άφησε να πιεις το αίμα του, αλλιώς δεν θα ήσουν... αυτό που είσαι

σήμερα. Θέλεις να πεις ότι δεν ξέρεις ποιος ήταν ο βρικόλακας που σε γέννησε;»

Ο βρικόλακας που με γέννησε; Ο Σάιμον δεν το είχε σκεφτεί ποτέ έτσι –το αίμα του Ραφαέλ είχε μπει στο στόμα του σχεδόν κατά λάθος. Και ήταν δύσκολο να σκεφτεί ότι το άλλο αγόρι τον είχε γεννήσει με κάποιο τρόπο. Έμοιαζε μικρότερο από τον Σάιμον. «Φοβάμαι πως όχι».

«Αχ, τι κρίμα». Ο Ανακριτής αναστέναξε. «Τι ατυχία».

«Ατυχία;»

«Το ότι μου λες ψέματα, νεαρέ». Ο Άλντερτρι κούνησε το κεφάλι του. «Και ήλπιζα ότι θα συνεργαζόσουν. Αυτό είναι τραγικό. Απλά τραγικό. Δεν υπάρχει περίπτωση να μου πεις την αλήθεια; Έστω σαν χάρη;»

«Μα, την αλήθεια σάς λέω».

Ο Ανακριτής μαράδθηκε σαν λουλούδι που είχε μείνει απότιστο. «Τι κρίμα». Αναστέναξε ξανά. «Τι κρίμα». Διέσχισε το δωμάτιο και χτύπησε την πόρτα κουνώντας ακόμη το κεφάλι του.

«Τι συμβαίνει;» Πανικός και ανησυχία κατέλαβαν τη φωνή του Σάιμον. «Και η Πύλη;»

«Πύλη;» Ο Άλντερτρι γέλασε. «Δεν πιστεύεις στ' αλήθεια ότι θα σε άφηνα να φύγεις, έτσι δεν είναι;»

Πριν προλάβει ο Σάιμον να απαντήσει, η πόρτα άνοιξε διάπλατα και μερικοί Κυνηγοί με μαύρα ρούχα όρμησαν στο δωμάτιο και τον άρπαξαν. Πάλεψε καθώς τα μπράτσα του τα έσφιγγαν δυνατά χέρια και ένωσε μια κουκούλα να μπαίνει στο κεφάλι του και να του κρύβει το φως. Κλότσησε στα τυφλά. Ένωσε κάποιον και τον άκουσε να βρίζει.

Τινάχτηκε πίσω βίαια. Μια καυτή φωνή γρούλισε στο αφτί του. «Ξανακάν' το αυτό, βρικόλακα, και θα σου χύσω αγιασμό στο λαρύγγι και θα σε δω να πεθάνεις βήχοντας και ξερνώντας αίμα».

«Αρχετά!» Η ανήσυχη, λεπτή φωνή του Ανακριτή υψώθηκε σαν μπαλόκι με ήλιο. «Αρχετά με τις απειλές! Προσπαθώ απλώς να διδάξω στον καλεσμένο μας ένα μάθημα». Πρέπει να είχε πλησιάσει, γιατί ο Σάιμον ένιωσε πάλι την παράξενη, πικρή μυρωδιά πίσω από την κουκούλα. «Σάιμον, Σάιμον», είπε ο Άλντερτρι. «Πολύ χάρηκα που σε γνώρισα. Ελπίζω μια νύχτα στα κελιά του Φρουρίου να έχει το επιθυμητό αποτέλεσμα και να είσαι λίγο πιο συνεργάσιμος το πρωί. Εξακολουθώ να βλέπω ένα λαμπρό μέλλον για εμάς τους δύο αν ξεπεράσουμε αυτό το μικρό εμποδιάκι». Το χέρι του ακούμπησε στον ώμο του Σάιμον. «Πάρτε τον κάτω, Νεφιλίμ».

Ο Σάιμον άρχισε να φωνάζει, αλλά οι κραυγές του πνίγηκαν απ' την κουκούλα. Οι Κυνηγοί τον έσυραν έξω από το δωμάτιο και τον έσπρωξαν προς τα κάτω, σε κάτι που έμοιαζε με ατέλειωτο λαβύρινθο από διαδρόμους, με άπειρες στροφές και γωνίες. Κάποια στιγμή έφτασαν σε κάτι σκαλιά, και ένιωσε να τον σπρώχνουν με βία και να γλιστράει στα σκαλιά. Δεν μπορούσε να καταλάβει πού βρισκόταν, μόνο ότι ήταν κοντά του μια σκοτεινή μυρωδιά, σαν βρεγμένη πέτρα, και ότι ο αέρας γινόταν όλο και πιο υγρός και ψυχρός όσο κατέβαιναν.

Επιτέλους σταμάτησαν. Ακούστηκε ένας ήχος σαν σίδηρο που σέρνεται πάνω στην πέτρα, και μετά ο Σάιμον έπεσε μπροστά και προσγειώθηκε στα τέσσερα σε ένα σκληρό πάτωμα. Αντήχησε μια δυνατή μεταλλική κλαγγή, σαν πόρτα που έκλεινε, και ο ήχος βημάτων που

απομακρύνονταν. Η ηχώ από τις μπότες στο πέτρινο πάτωμα έσβηνε σιγά-σιγά καθώς ο Σάιμον άρχισε να σηκώνεται παραπατώντας όρθιος. Έβγαλε την κουκούλα από το κεφάλι του και την πέταξε κάτω. Το ζεστό, πνιγηρό αίσθημα γύρω από το κεφάλι του εξαφανίστηκε και ο Σάιμον καταπολέμησε την επιθυμία να πάρει βαθιά ανάσα. Ήξερε ότι ήταν απλά ένα ένστικτο, ωστόσο το στήθος του πονούσε σαν να είχε όντως ανάγκη τον αέρα.

Βρισκόταν σε ένα τετράγωνο πέτρινο δωμάτιο με ένα μόνο παράθυρο με κάγκελα στον τοίχο πάνω από το μικρό κρεβάτι, που δεν φαινόταν και πολύ άνετο. Πίσω από μια χαμηλή πόρτα, ο Σάιμον είδε μια μικροσκοπική τουαλέτα με νιπτήρα και λεκάνη. Ο δυτικός τοίχος είχε κι αυτός κάγκελα —χοντρές σιδερένιες μπάρες που έφταναν από το ταβάνι ως το πάτωμα, στερεωμένες καλά στην πέτρα. Μια σιδερένια πόρτα με μεντεσέδες, επίσης από κάγκελα, ήταν στερεωμένη στον τοίχο. Είχε ένα μπρούτζινο πόμολο που είχε χαραγμένο στο πάνω μέρος έναν έντονο σκούρο ρούντο. Βασικά, όλα τα κάγκελα είχαν χαραγμένους ρούντους. Ακόμα και στο παράθυρο διακρίνονταν οι αχνές αραχνοειδείς γραμμές τους. Παρόλο που ήξερε ότι η πόρτα θα ήταν κλειδωμένη, ο Σάιμον δεν μπορούσε να μη δοκιμάσει. Πήγε προς τα εκεί και έπιασε το πόμολο. Ένας καυτός πόνος διαπέρασε το χέρι του. Ούρλιαξε και τράβηξε το χέρι του κοιτάζοντας έκπληκτος. Απ' την καμένη του παλάμη έβγαινε καπνός —ένα περίτεχνο σχέδιο είχε χαραχτεί στο δέρμα του. Ήταν σαν ένα άστρο του Δαβίδ μέσα σε έναν κύκλο με περίτεχνους ρούντους ζωγραφισμένους στα κενά μεταξύ των γραμμών.

Ο πόνος ήταν καυτός σαν φλόγα. Ο Σάιμον έκανε το χέρι του γροθιά και δάγκωσε τα χείλη του. «Τι είναι αυτό;» ψιθύρισε, αν και ήξερε ότι δεν θα τον άκουγε κανείς.

«Η σφραγίδα του Σολομώντα», του απάντησε μια φωνή. «Περιέχει, λένε, ένα από τα αληθινά ονόματα του Θεού. Διώχνει τους δαίμονες... όπως και πλάσματα σαν εσένα, γιατί είναι ένα άρθρο της πίστης σου».

Ο Σάιμον τινάχτηκε, σχεδόν ξεχνώντας τον πόνο στην παλάμη του.

«Ποιος είναι; Ποιος μίλησε;»

Σιωπή. Έπειτα, η φωνή είπε: «Είμαι στο διπλανό κελί, Ημεροβάτη». Ήταν η φωνή ενός ενήλικου άντρα, ελαφρώς τραχιά. «Οι φρουροί ήταν εδώ όλη τη μέρα συζητώντας πώς θα σε κρατήσουν μέσα. Άρα, μην προσπαθήσεις να την ανοίξεις. Καλύτερα να κρατήσεις τις δυνάμεις σου μέχρι να μάθεις τι θέλει από σένα το Κονκλάβιο».

«Δεν μπορούν να με κρατήσουν εδώ», διαμαρτυρήθηκε ο Σάιμον. «Δεν ανήκω σ' αυτό τον κόσμο. Η οικογένειά μου θα καταλάβει ότι λείπω... οι δάσκαλοί μου...»

«Το έχουν τακτοποιήσει αυτό. Υπάρχουν αρκετά απλά ξόρκια —ακόμα και ένας αρχάριος μάγος θα μπορούσε να τα κάνει— που θα δώσουν στην οικογένειά σου την ψευδαίσθηση ότι υπάρχει ένας αρκετά καλός λόγος για την απουσία σου. Μια εκπαιδευτική εκδρομή. Μια επίσκεψη σε ένα μακρινό συγγενή. Είναι εύκολο». Η φωνή δεν περιείχε καμία απειλή, ούτε θλίψη. Ήταν απλώς συγκαταβατική. «Λες να μην έχουν ξανακάνει ένα Πλάσμα του Σκότους να εξαφανιστεί;»

«Ποιος είσαι;» ρώτησε ο Σάιμον με ραγισμένη φωνή.

«Είσαι Πλάσμα του Σκότους; Εδώ μας φυλακίζουν;»

Αυτήν τη φορά δεν πήρε απάντηση. Ο Σάιμον φώναξε ξανά, αλλά ο γείτονάς του είχε αποφασίσει προφανώς ότι είχε πει όλα όσα ήθελε. Ο Σάιμον δεν πήρε άλλη απάντηση στις κραυγές του, παρά μόνο σιωπή.

Ο πόνος στο χέρι του είχε περάσει. Κοίταξε την παλάμη του και είδε ότι το κάψιμο στο δέρμα είχε φύγει, παρ' όλα αυτά το σημάδι είχε μείνει, σαν να ήταν γραμμένο με μελάνι. Κοίταξε πίσω στα κάγκελα του κελιού. Συνειδητοποίησε ότι δεν ήταν όλοι οι ρούνοι ίδιοι —ανάμεσά τους υπήρχαν χαραγμένες πεντάλφες και στίχοι από την Τορά στα Εβραϊκά. Και φαίνονταν φρεσκογραμμένοι.

Οι φρουροί ήταν εδώ όλη τη μέρα συζητώντας πώς θα σε κρατήσουν μέσα, είχε πει η φωνή.

Όμως, όχι μόνο επειδή ήταν βρικόλακας. Αλλά κι επειδή ήταν Εβραίος. Είχαν περάσει ολόκληρη τη μέρα χαράζοντας τη Σφραγίδα του Σολομώντα στο πόμολο για να τον κάψει όταν θα το άγγιζε. Είχε χρειαστεί μόλις μία μέρα για να στρέψουν τα σύμβολα της πίστης του εναντίον του.

Για κάποιο λόγο, αυτή η συνειδητοποίηση κλόνισε και το τελευταίο ίχνος της αυτοκυριαρχίας του Σάιμον. Βούλιαξε στο κρεβάτι και έβαλε το κεφάλι του στα χέρια του.

Η οδός Πρίνσγουοτερ ήταν σκοτεινή καθώς ο Άλεξ επέστρεφε από το Φρούριο, τα παράθυρα των σπιτιών κλειστά και τα παντζούρια τραβηγμένα, και μόνο πού και πού φώτιζε το δρόμο κάποια λάμπα με μαγικό φως, ρίχνοντας μια θαμπή λευκή λίμνη φωτός στο λιθόστρω-

το. Το σπίτι των Πένχαλου ήταν το πιο λαμπερό σ' όλο το τετράγωνο. Στα παράθυρα έκαιγαν κηροπήγια, και η μπροστινή πόρτα ήταν ελαφρώς ανοιχτή, ρίχνοντας ένα κομματάκι λευκού φωτός στο δρόμο.

Ο Τζέις καθόταν στο χαμηλό πέτρινο τοίχο που περιέβαλλε τον μπροστινό κήπο των Πένχαλου. Τα μαλλιά του έλαμπαν πολύ ανοιχτόχρωμα κάτω από το φως της κοντινότερης λάμπας. Σήκωσε το κεφάλι του καθώς πλησίαζε ο Άλεξ, και ανατρίχιασε λίγο. Ο Άλεξ πρόσεξε ότι φορούσε ένα πολύ λεπτό σακάκι, ενώ η θερμοκρασία είχε πέσει μετά τη δύση του ήλιου. Η μυρωδιά των τελευταίων τριαντάφυλλων κρεμόταν στον αέρα σαν απαλό άρωμα.

Ο Άλεξ κάθισε στον τοίχο δίπλα στον Τζέις. «Με περιμένες όλη αυτή την ώρα;»

«Ποιος σου είπε ότι περιμένω εσένα;»

«Μια χαρά πήγε, αν αυτό σε ανησυχεί. Τον άφησα με τον Ανακριτή».

«Τον άφησες; Δεν έμεινες εκεί να δεις ότι πήγαν όλα εντάξει;»

«Όλα πήγαν μια χαρά», επανέλαβε ο Άλεξ. «Ο Ανακριτής είπε ότι θα φρόντιζε προσωπικά να φτάσει ο Σάιμον σώος...»

«Ο Ανακριτής είπε, ο Ανακριτής είπε», τον διέκοψε ο Τζέις. «Η τελευταία Ανακρίτρια που γνωρίσαμε έκανε υπέρ του δέοντος το καθήκον της —αν δεν είχε πεθάνει, το Κονκλάβιο θα την είχε σίγουρα καθαιρέσει, μπορεί να την είχε καταραστεί κιόλας. Ποιος μας λέει ότι αυτός ο Ανακριτής δεν θα κάνει το ίδιο;»

«Μου φάνηκε καλός», είπε ο Άλεξ. «Σχεδόν συμπαθητικός. Ήταν πάρα πολύ ευγενικός με τον Σάιμον. Άκου,

Τζέις, έτσι λειτουργεί το Κονκλάβιο. Δεν μπορούμε να ελέγχουμε ό,τι συμβαίνει. Πρέπει όμως να τους εμπιστευθείς, γιατί αλλιώς θα οδηγηθούμε στο χάος».

«Ναι, αλλά τα έχουν κάνει θάλασσα κάμποσες φορές τελευταία –αυτό πρέπει να το παραδεχθείς».

«Ίσως» είπε ο Άλεκ «αλλά αν αρχίσεις να σκέφτεσαι ότι εσύ ξέρεις καλύτερα από το Κονκλάβιο και καλύτερα από το Νόμο, τότε τι σε κάνει καλύτερο από την Ανακρίτρια; Ή τον Βάλενταϊν;»

Ο Τζέις τινάχτηκε. Ήταν λες και ο Άλεκ τον είχε χτυπήσει, ή κάτι πολύ χειρότερο.

Το στομάχι του Άλεκ σφίχτηκε. «Συγγνώμη», είπε και άπλωσε το χέρι του. «Δεν το εννοούσα...»

Ξαφνικά ο κήπος φωτίστηκε από μια αχτίδα λαμπερού κίτρινου φωτός. Ο Άλεκ σήκωσε το κεφάλι του και είδε την Ίζαμπελ στην ανοιχτή πόρτα, με το φως να χύνεται γύρω της. Ήταν μόνο μια σιλουέτα κόντρα στο δυνατό φως, αλλά κατάλαβε από τα χέρια της, που τα είχε στερεώσει στη μέση της, ότι ήταν εκνευρισμένη. «Τι κάνετε εσείς οι δύο εκεί έξω;» φώναξε. «Όλοι απορούν πού είστε».

Ο Άλεκ γύρισε στο φίλο του. «Τζέις...»

Ο Τζέις σηκώθηκε όρθιος και αγνόησε το απλωμένο χέρι του φίλου του. «Το καλό που σου θέλω να έχεις δίκιο για το Κονκλάβιο», είπε μόνο.

Ο Άλεκ τον κοίταξε να πηγαίνει εκνευρισμένος προς το σπίτι. Η φωνή του Σάιμον ήρθε απρόσκλητη στο μυαλό του. *Τώρα αναρωτιέμαι πώς γίνεται να γυρίσω το χρόνο πίσω. Αν μπορούμε να είμαστε πάλι φίλοι, ή αν αυτό που είχαμε έχει ραγίσει και δεν φτιάχνει. Όχι εξαιτίας της, αλλά εξαιτίας μου.*

Η μπροστινή πόρτα έκλεισε και άφησε τον Άλεκ στο μισοσκότεινο κήπο, μόνο. Έκλεισε για ένα λεπτό τα μάτια του, και πίσω από τα κλειστά του βλέφαρα εμφανίστηκε ένα πρόσωπο. Για μια φορά δεν ήταν το πρόσωπο του Τζέις. Τα μάτια στο πρόσωπο ήταν πράσινα και γατίσια.

Άνοιξε τα μάτια του, έβαλε το χέρι του στην τσάντα του και έβγαλε ένα κομμάτι χαρτί, σκισμένο από το σπιράλ σημειωματάριο που κουβαλούσε μαζί του. Έγραψε μερικές λέξεις, και μετά σχεδίασε το ρούνο της φωτιάς με το ραβδί του στο κάτω μέρος της σελίδας. Απλώθηκε πιο γρήγορα απ' ό,τι περίμενε. Άφησε το χαρτί καθώς καιγόταν, και αυτό αιωρήθηκε στον αέρα σαν πυγολαμπίδα. Πολύ σύντομα, το μόνο που είχε απομείνει ήταν μια λεπτή στάχτη, που κάθισε σαν λευκή σκόνη πάνω στις τριανταφυλλιές.

5

προβλήματα μνημης

Η Κλέρι ξύπνησε από το φως του απογεύματος, από μια ακτίνα λάμψης που είχε σταθεί ακριβώς πάνω στο πρόσωπό της φωτίζοντας το εσωτερικό των βλεφάρων της. Άλλαξε πλευρό ενοχλημένη και άνοιξε κουρασμένα τα μάτια της.

Ο πυρετός είχε περάσει, το ίδιο και η αίσθηση ότι τα κόκαλά της έλιωναν και έσπαγαν μέσα της. Ανακάθισε και κοίταξε γύρω της με περιέργεια. Πρέπει να βρισκόταν στον ξενώνα της Άματις —ένα μικρό, λευκό δωμάτιο, με μια έντονα πολύχρωμη κουβέρτα στο κρεβάτι. Πάνω από τα στρογγυλά παράθυρα κρέμονταν δαντελένιες κουρτίνες, αφήνοντας κύκλους από φως να μπουν στο δωμάτιο. Σηκώθηκε αργά, περιμένοντας τη ναυτία να την κατακλύσει. Δεν έγινε τίποτα. Ένωθε απόλυτα υγιής, σχεδόν ξεκούραστη. Σηκώθηκε απ' το κρεβάτι και κοιτάχτηκε. Κάποιος της είχε φορέσει ένα ζευγάρι σιδερωμένες λευκές πιτζάμες, αν και ήταν ζαρωμένες απ' τον ύπνο, και κάπως μεγάλες. Τα μανίκια κρέμονταν

πολύ πιο κάτω από τα δάχτυλά της.

Πήγε σε ένα από τα στρογγυλά παράθυρα και κοίταξε έξω. Σπίτια από χρυσή πέτρα συνωστιζόνταν στην πλαγιά ενός λόφου, και οι οροφές έμοιαζαν λες και είχαν αλειφθεί με μπρούντζο. Αυτή η πλευρά του σπιτιού έβλεπε στην άλλη πλευρά του καναλιού, σε ένα στενό πλαϊνό κήπο με καφέ και χρυσά φθινοπωρινά χρώματα. Μια αναρριχώμενη τριανταφυλλιά σκαρφάλωνε στον τοίχο —ένα μοναχικό τελευταίο τριαντάφυλλο κρεμόταν από ένα κλαδί, ρίχνοντας τα μαραμένα του πέταλα.

Το πόμολο της πόρτας τραντάχτηκε, και η Κλέρι έτρεξε βιαστικά στο κρεβάτι της. Μέσα μπήκε η Άματις κρατώντας ένα δίσκο. Σήκωσε τα φρύδια της όταν είδε ότι η Κλέρι είχε ξυπνήσει, αλλά δεν είπε τίποτα.

«Πού είναι ο Λουκ;» ρώτησε η Κλέρι και τύλιξε γύρω της την κουβέρτα για να νιώσει καλύτερα.

Η Άματις άφησε το δίσκο στο τραπέζι δίπλα στο κρεβάτι. Είχε μέσα ένα φλιτζάνι με ένα ζεστό ρόφημα και μερικές φέτες βουτυρωμένο ψωμί. «Πρέπει να φας κάτι», είπε. «Θα νιώσεις καλύτερα».

«Είμαι μια χαρά», είπε η Κλέρι. «Πού είναι ο Λουκ;»

Δίπλα στο τραπέζι υπήρχε μια καρέκλα. Η Άματις κάθισε, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, και κοίταξε ήρεμα την Κλέρι. Στο φως της μέρας η Κλέρι μπορούσε να διακρίνει πιο καθαρά τις γραμμές στο πρόσωπό της —φαινόταν αρκετά μεγαλύτερη από τη μητέρα της, αν και δεν μπορεί να είχαν μεγάλη διαφορά. Τα καστανά μαλλιά της είχαν γκριζες τούφες, ενώ τα μάτια της ήταν ελαφρώς πρησμένα, σαν να έκλαιγε. «Δεν είναι εδώ».

«Δεν είναι εδώ επειδή πετάχτηκε στη γωνία να πάρει πατατάκια, ή δεν είναι εδώ...»

«Έφυγε σήμερα το πρωί, τα χαράματα, αφού είχε ξε-
 νυχτήσει όλο το βράδυ δίπλα σου. Όσο για τον προορι-
 σμό του, δεν ήταν σαφής». Το ύφος της Άματις ήταν
 στεγνό, και αν η Κλέρι δεν ήταν τόσο εξαντλημένη, ίσως
 να διασκέδαζε με το πόσο πολύ την έκανε να μοιάζει
 με τον Λουκ. «Όταν ζούσε εδώ, πριν φύγει από την Άι-
 ντρις, όταν είχε... Μεταμορφωθεί... ήταν αρχηγός μιας
 αγέλης λυκανθρώπων. Είπε ότι θα πήγαινε να τους βρει,
 αλλά δεν είπε γιατί ή για πόσο καιρό... μόνο ότι θα έρ-
 θει σε μερικές μέρες».

«Και... με άφησε έτσι εδώ; Τι να κάνω, να κάτσω να
 τον περιμένω;»

«Κοίτα, δεν μπορούσε να σε πάρει μαζί του, έτσι δεν
 είναι;» της είπε η Άματις. «Και δεν θα είναι εύκολο να
 επιστρέψεις σπίτι. Παραβιάσες το Νόμο με το να έρθεις
 εδώ, και το Κονκλάβιο δεν πρόκειται να το παραβλέψει,
 ούτε να φανεί γενναιόδωρο με την επιστροφή σου».

«Δεν θέλω να επιστρέψω σπίτι». Η Κλέρι προσπάθη-
 σε να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία της. «Ήρθα εδώ
 για να... συναντήσω κάποιον. Είναι κάτι που πρέπει να
 κάνω».

«Μου το είπε ο Λουκ», είπε η Άματις. «Άσε με να σου
 δώσω μια συμβουλή —θα βρεις τον Ρέιγκνορ Φελ μόνο
 αν αυτός το θελήσει».

«Μα...»

«Κλαρίσα». Η Άματις την κοίταξε εξεταστικά. «Πε-
 रिμένουμε επίθεση από τον Βάλενταιν από στιγμή σε
 στιγμή. Σχεδόν όλοι οι Κυνηγοί στην Άιντρις είναι εδώ
 στην πόλη, μέσα στις ασπίδες προστασίας. Το να μείνεις
 εδώ είναι το πιο ασφαλές».

Η Κλέρι έμεινε ακίνητη. Τα λόγια της Άματις είχαν

μια λογική, ωστόσο δεν έκαναν τη φωνή μέσα της, που φώναζε ότι δεν μπορούσε να περιμένει, να σωπάσει. Έπρεπε να βρει τον Ρείγκνορ Φελ άμεσα. Έπρεπε να σώσει τη μητέρα της άμεσα, έπρεπε να φύγει άμεσα. Έπνιξε τον πανικό της και προσπάθησε να μιλήσει ήρεμα. «Ο Λουκ δεν μου είπε ποτέ ότι είχε αδερφή».

«Ναι», είπε η Άματις. «Καταλαβαίνω. Δεν ήμασταν πολύ... δεμένοι».

«Ο Λουκ είπε ότι το επίθετό σου είναι Χέροντεϊλ», είπε η Κλέρι. «Αυτό ήταν το όνομα της Ανακρίτριας, έτσι δεν είναι;»

«Ναι», είπε η Άματις, και το πρόσωπό της σφίχτηκε σαν να την πονούσε η σκέψη. «Ήταν πεθερά μου».

Τι της είχε πει ο Λουκ για την Ανακρίτρια; Ότι είχε ένα γιο που είχε παντρευτεί μια γυναίκα με "ανεπιθύμητες οικογενειακές επαφές". «Ήσουν παντρεμένη με τον Στέφεν Χέροντεϊλ;»

Η Άματις ξαφνιασθηκε. «Ξέρεις το όνομά του;»

«Ναι... μου το είχε πει ο Λουκ... αλλά νόμιζα ότι η γυναίκα του είχε πεθάνει. Νόμιζα ότι γι' αυτό ήταν τόσο -απαίσια, ήθελε να πει, αλλά της φάνηκε σκληρό- κακιά... η Ανακρίτρια».

Η Άματις άπλωσε το χέρι της, το οποίο έτρεμε, για να πιάσει το φλιτζάνι που είχε φέρει. «Ναι, πέθανε. Αυτοκτόνησε. Αυτή ήταν η Σελίν, η δεύτερη γυναίκα του Στέφεν. Εγώ ήμουν η πρώτη».

«Και πήρατε διαζύγιο;»

«Κάτι τέτοιο». Η Άματις έδωσε το φλιτζάνι στην Κλέρι. «Πιες αυτό. Πρέπει να βάλεις κάτι στο στομάχι σου».

Η Κλέρι πήρε αφηρημένη την κούπα και κατάπιε μια

καυτή γουλιά. Το υγρό ήταν παχύρρευστο και αλμυρό —δεν ήταν τσάι, όπως νόμιζε, αλλά σούπα. «Εντάξει» είπε «και μετά τι έγινε;»

Η Άματις κοιτούσε στο κενό. «Όταν ο Λουκ... Όταν συνέβη αυτό που συνέβη στον Λουκ, ο Βάλενταϊν χρειάζοταν νέο υπαρχηγό. Διάλεξε τον Στέφεν —είχαμε μπει πρόσφατα στον Κύκλο. Και όταν επέλεξε τον Στέφεν, αποφάσισε ότι δεν ήταν σωστό η γυναίκα του πιο στενού του φίλου να είναι αδερφή ενός...»

«Λυκανθρώπου».

«Δεν χρησιμοποίησε αυτήν τη λέξη». Η φωνή της έκρουβε μια πικρία. «Έπεισε τον Στέφεν να ακυρώσει το γάμο μας και να βρει μια άλλη γυναίκα. Η Σελίν ήταν τόσο νέα, τόσο απόλυτα πειθήνια».

«Αυτό είναι απαίσιο».

Η Άματις κούνησε το κεφάλι της με ένα ζωηρό γέλιο. «Έχει περάσει πολύς καιρός από τότε. Ο Στέφεν μού φέρθηκε καλά, θα έλεγα. Μου έδωσε το σπίτι και μετακόμισε πίσω στο αρχοντικό των Χέροντεϊλ με τους γονείς του και τη Σελίν. Δεν τον ξαναείδα από τότε. Φυσικά, έφυγα από τον Κύκλο. Δεν θα με δέχονταν, ούτως ή άλλως. Η μόνη που ερχόταν ακόμη να με δει ήταν η Τζόσλιν. Μου είχε μάλιστα πει όταν πήγε να βρει τον Λουκ...» Έβαλε τα γκριζα της μαλλιά πίσω από τα αφτιά της. «Άκουσα για το θάνατο του Στέφεν μέρες αφότου είχε συμβεί. Και η Σελίν... τη μισούσα, αλλά τη λυπήθηκα. Είπαν ότι έκοψε τις φλέβες της... είχε αίματα παντού...» Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Είδα αργότερα την Ίμοτζεν, στην κηδεία του Στέφεν, όταν έβαλαν το σώμα του στο μαυσωλείο της οικογένειας. Ούτε που φάνηκε να με αναγνωρίζει. Λίγο αργότερα

την έκαναν Ανακρίτρια. Το Κονκλάβιο πίστευε ότι δεν υπήρχε κανείς άλλος που θα μπορούσε να κυνηγήσει τα παλιά μέλη του Κύκλου πιο ανελέητα από αυτήν –και είχαν δίκιο. Αν μπορούσε να ξεπλύνει τις αναμνήσεις της με το αίμα τους, θα το είχε κάνει».

Η Κλέρι σκέφτηκε τα ψυχρά μάτια της Ανακρίτριας, το κλειστό, βαρύ της βλέμμα, και προσπάθησε να νιώσει οίκτο. «Νομίζω ότι την τρέλανε», είπε. «Ότι την έκανε να χάσει τα λογικά της. Ήταν πολύ σκληρή απέναντί μου, αλλά κυρίως απέναντι στον Τζέις. Ήταν λες και ήθελε να τον σκοτώσει».

«Το καταλαβαίνω», είπε η Άματις. «Εσύ μοιάζεις με τη μητέρα σου, και σε μεγάλωσε εκείνη, αλλά ο αδερφός σου...» Έγειρε το κεφάλι της στο πλάι. «Μοιάζει στον Βάλενταϊν όσο εσύ στην Τζόσλιν;»

«Όχι», είπε η Κλέρι. «Ο Τζέις δεν μοιάζει με κανέναν». Ανατρίχιασε στη σκέψη του. «Είναι εδώ στην Άιντρις. Αν μπορούσα να τον δω...» είπε χωρίς να καταλάβει ότι μιλούσε δυνατά.

«Όχι», είπε ζωηρά η Άματις. «Δεν μπορείς να βγεις από το σπίτι. Για να δεις κανέναν. Και σίγουρα όχι τον αδερφό σου».

«Δεν μπορώ να βγω από το σπίτι;» είπε έντρομη η Κλέρι. «Εννοείς ότι θα μείνω εδώ παγιδευμένη; Σαν αιχμάλωτη;»

«Μόνο για μια-δυο μέρες» είπε καθησυχαστικά η Άματις «άλλωστε, δεν είσαι καλά. Χρειάζεσαι ανάπαυση. Το νερό της λίμνης παραλίγο να σε σκοτώσει».

«Μα, ο Τζέις...»

«Ο Τζέις είναι ένας Λάιτγουντ. Δεν μπορείς να πας εκεί. Μόλις σε δουν, θα πουν στο Κονκλάβιο ότι είσαι

εδώ. Και τότε δεν θα έχεις μόνο εσύ πρόβλημα με το Νόμο. Θα μπλέξει και ο Λουκ».

Μα, οι Λάιτγουντ δεν θα με προδώσουν στο Κονκλάβιο. Δεν θα το έκαναν...

Οι λέξεις όμως πάγωσαν στα χείλη της. Δεν υπήρχε περίπτωση να έπειθε την Άματις ότι οι Λάιτγουντ που ήξερε πριν δεκαπέντε χρόνια δεν υπήρχαν πια, ότι ο Ρόμπερτ και η Μαρίζ δεν ήταν πια τυφλοί φανατικοί. Μπορεί αυτή η γυναίκα να ήταν η αδερφή του Λουκ, αλλά για την Κλέρι ήταν μια ξένη. Ήταν σχεδόν ξένη και για τον Λουκ. Δεν την είχε δει για δεκαέξι χρόνια, δεν είχε αναφέρει καν την ύπαρξή της. Η Κλέρι ακούμπησε πίσω στο μαξιλάρι, νιώθοντας μια έντονη κούραση. «Έχεις δίκιο», είπε. «Δεν νιώθω καλά. Καλύτερα να κοιμηθώ».

«Καλή ιδέα». Η Άματις σηκώθηκε και έπιασε την άδεια κούπα από το χέρι της. «Αν θέλεις να κάνεις ντους, το μπάνιο είναι απέναντι. Και κάτω από το κρεβάτι υπάρχει ένα μπαούλο με τα παλιά μου ρούχα. Μου φαίνεται ότι φοράς το ίδιο νούμερο που φορούσα στην ηλικία σου, άρα μπορεί να σου κάνουν. Σε αντίθεση με τις πιτζάμες...» πρόσθεσε, και χαμογέλασε, ένα μικρό χαμόγελο που η Κλέρι δεν ανταπέδωσε. Προσπαθούσε να καταπνίξει την ανάγκη να χτυπήσει τις γροδιές της στο κρεβάτι από θυμό.

Τη στιγμή που έκλεισε η πόρτα, η Κλέρι σηκώθηκε από το κρεβάτι και πήγε στο μπάνιο, ελπίζοντας ότι το ζεστό νερό θα καθάριζε το μυαλό της. Προς μεγάλη της ανακούφιση, παρά τις παλιομοδίτικες ιδέες τους, οι Κυνηγοί των Σκιών πίστευαν στη σύγχρονη υδραυλική, οπότε το μπάνιο είχε ζεστό νερό. Υπήρχε ακόμα και ένα

σαπούνι με έντονη μυρωδιά λεμονιού για να βγάλει από πάνω της τη μυρωδιά της λίμνης Λυν. Μέχρι να βγει από το μπάνιο, τυλιγμένη σε δύο πετσέτες, ένιωθε πολύ καλύτερα.

Στο δωμάτιο έφαξε τα ρούχα της Άματις. Ήταν τακτοποιημένα ανάμεσα σε στρώσεις από λεπτό χαρτί. Είχε κάτι ρούχα που έμοιαζαν σχολικά —μάλλινα πουλόβερ με ένα σύμβολο που έμοιαζε με τέσσερα Κ το ένα κολλημένο με το άλλο ραμμένο στην τσέπη του στήθους, φούστες με πιέτες και πουκάμισα με στενές μανσέτες. Υπήρχε ένα λευκό φόρεμα, τυλιγμένο με πολύ χαρτί —μάλλον νυφικό, σκέφτηκε η Κλέρι, και το άφησε στην άκρη με προσοχή. Ένα άλλο φόρεμα ήταν από κάτω του, από ασημένιο μετάξι, με λεπτές τιράντες κεντημένες με χάντρες, κομψό και βαρύ. Η Κλέρι δεν μπορούσε να φανταστεί την Άματις να το φοράει, αλλά... Κάτι τέτοιο θα φορούσε η μητέρα μου, σκέφτηκε, όταν θα πήγαινε στους χορούς με τον Βάλενταϊν, και το άφησε να γλιστρήσει στο μπαούλο, νιώθοντας το υλικό του λείο και δροσερό στο άγγιγμά της.

Και τότε, στο βάθος, βρήκε τη στολή των Κυνηγών.

Η Κλέρι έβγαλε τα ρούχα και τα άπλωσε μπροστά της με περιέργεια. Την πρώτη φορά που είχε δει τον Τζέις και τους άλλους ήταν ντυμένοι με τα ρούχα της μάχης —στενά μπλουζάκια και παντελόνια από ένα σκούρο, ανθεκτικό υλικό. Από κοντά διέκρινε ότι το υλικό δεν ήταν ελαστικό αλλά σκληρό, ένα λεπτό δέρμα που είχε γίνει πολύ λεπτό ώστε να είναι εύκαμπτο. Ήταν ένα μπλουζάκι σαν τζάκετ, με φερμουάρ, και ένα παντελόνι με πολύπλοκες δηλιές για τη ζώνη. Οι ζώνες των Κυνηγών ήταν κάτι βαριά εξαρτήματα που προορίζονταν για

να κρεμάνε οι πολεμιστές τα όπλα τους.

Έπρεπε, προφανώς, να φορέσει ένα πουλόβερ, και ίσως μια φούστα. Πιθανότατα αυτό να εννοούσε η Άματις. Κάτι όμως στη στολή την προκαλούσε. Πάντα ήταν περίεργη, πάντα αναρωτιόταν πώς θα ήταν...

Μετά από λίγα λεπτά, οι πετσέτες κρέμονταν στη βάση του κρεβατιού και η Κλέρι κοιταζόταν στον καθρέφτη με έκπληξη, και όχι χωρίς κάποια ικανοποίηση. Τα ρούχα τής έκαναν –ήταν στενά, αλλά όχι υπερβολικά, και αγκάλιαζαν τις καμπύλες των ποδιών και του στήθους τής. Βασικά την έκαναν να φαίνεται σαν να είχε καμπύλες, κάτι που ήταν αρκετά πρωτόγνωρο. Δεν έμοιαζε επικίνδυνη –αμφέβαλλε αν υπήρχε κάτι που θα το κατάφερνε αυτό–, αλλά τουλάχιστον έδειχνε ψηλότερη, και τα μαλλιά τής ήταν απίστευτα λαμπερά πάνω στο σκούρο υλικό. Βασικά μοιάζω με τη μητέρα μου, σκέφτηκε η Κλέρι με έκπληξη.

Και έτσι ήταν. Η Τζόσλιν είχε πάντα μια ατσάλινη σκληράδα κάτω από το όμορφο παρουσιαστικό τής. Η Κλέρι πάντα αναρωτιόταν τι να είχε πάθει η μητέρα τής για να έχει γίνει έτσι –δυνατή και αλύγιστη, πεισματάρικη και ατρόμητη. Ο αδερφός σου μοιάζει στον Βάλενταϊν όσο εσύ στην Τζόσλιν; είχε ρωτήσει η Άματις, και η Κλέρι ήθελε να απαντήσει ότι δεν έμοιαζε καθόλου με τη μητέρα τής, ότι η μητέρα τής ήταν όμορφη ενώ αυτή δεν ήταν. Όμως, η Τζόσλιν που ήξερε η Άματις ήταν το κορίτσι που είχε συνωμοτήσει εναντίον του Βάλενταϊν, που είχε οργανώσει μυστικά μια συνεργασία μεταξύ Νεφιλίμ και Πλασμάτων του Σκότους, που είχε διασπάσει τον Κύκλο και είχε σώσει τις Συνθήκες. Εκείνη η Τζόσλιν δεν θα συμφωνούσε ποτέ να μείνει ήσυχη στο σπίτι

και να περιμένει να τελειώσουν όλα όσο ο κόσμος της θα γινόταν χίλια κομμάτια.

Χωρίς να το πολυσκεφτεί, η Κλέρι διέσχισε το δωμάτιο και κλείδωσε την πόρτα. Μετά πήγε στο παράθυρο και το άνοιξε. Είδε την πέργκολα στην οποία ήταν σκαρφωλωμένη η τριανταφυλλιά, κολλημένη στον τοίχο σαν... Σκάλα, σκέφτηκε η Κλέρι. Σαν μια σκάλα, και οι σκάλες είναι απόλυτα ασφαλείς.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και σκαρφάλωσε στο περβάζι.

Οι φρουροί γύρισαν την επόμενη μέρα στο κελί του και ταρακουνώντας τον με βία τον ξύπνησαν από έναν ούτως ή άλλως ανήσυχο ύπνο, γεμάτο παράξενα όνειρα. Αυτήν τη φορά δεν του σκέπασαν τα μάτια καθώς τον οδήγησαν και πάλι επάνω, κι έτσι πρόλαβε να ρίξει μια βιαστική ματιά πίσω από τα κάγκελα του διπλανού κελιού. Αν ήλπιζε να δει τον ιδιοκτήτη της τραχιάς φωνής που είχε ακούσει το προηγούμενο βράδυ, θα απογοητεύθηκε. Το μόνο που φαινόταν πίσω από τα κάγκελα ήταν κάτι που έμοιαζε με μια στοίβα από πεταμένα κουρέλια.

Οι φρουροί τον έσπρωξαν σε μια σειρά από γκρίζους διαδρόμους. Τελικά σταμάτησαν σε ένα δωμάτιο με παχιά ταπετσαρία. Στους τοίχους υπήρχαν πορτρέτα ανδρών και γυναικών με στολές Κυνηγών, και οι κορνίζες ήταν διακοσμημένες με ρούνους. Κάτω από ένα από τα μεγαλύτερα πορτρέτα υπήρχε ένας κόκκινος καναπές, στον οποίο καθόταν ο Ανακριτής, με κάτι που έμοιαζε με ασημένιο κύπελλο στο χέρι του. Το άπλωσε προς το μέρος του Σάιμον. «Αίμα;» του είπε. «Θα πρέπει να πεινάς».

Έγειρε το κύπελλο προς το μέρος του Σάιμον, και η όψη του κόκκινου υγρού μέσα του τον χτύπησε όπως και η μυρωδιά του. Οι φλέβες του αντιδρούσαν στο αίμα σαν τις κλωστές στο χέρι του μαριονετίστα. Η αισθηση ήταν δυσάρεστη, σχεδόν επώδυνη. «Είναι... ανθρώπινο;»

Ο Άλντερτρι χαχάνισε. «Παιδί μου! Μη γίνεσαι γελοίος. Είναι από ελάφι. Φρεσκότατο».

Ο Σάιμον δεν είπε τίποτα. Το κάτω του χείλος πονούσε στο σημείο που πήγαιναν να βγουν τα δόντια του βρικόλακα, και στο στόμα του ένωσε το ίδιο του το αίμα. Ένωσε να ζαλιζεται.

Το πρόσωπο του Άλντερτρι συστράφηκε σαν αποξηραμένο δαμάσκηνο. «Ω», είπε. Γύρισε προς τους φρουρούς. «Αφήστε μας τώρα μόνους, κύριοι», είπε, και εκείνοι έκαναν μεταβολή. Μόνο ο Ύπατος δίστασε στην πόρτα, ρίχνοντας στον Σάιμον ένα βλέμμα απόλυτης αηδίας.

«Όχι, ευχαριστώ», είπε ο Σάιμον παρά το μούδιασμα στο στόμα του. «Δεν το θέλω».

«Άλλα λένε τα δόντια σου, νεαρέ Σάιμον», απάντησε χαρωπά ο Άλντερτρι. «Έλα, πάρ' το». Άπλωσε το κύπελλο, και η μυρωδιά του αίματος απλώθηκε στο δωμάτιο σχεδόν σαν το άρωμα τριαντάφυλλων σε έναν κήπο.

Τα δόντια του Σάιμον βγήκαν έξω, εμφανώς ορατά πια, σκίζοντας τα χείλη του. Ο πόνος ήταν σαν ένα χαστούκι: πήγε μπροστά, σχεδόν χωρίς να το θέλει, και άρπαξε το κύπελλο απ' το χέρι του Ανακριτή. Το στράγγιξε σε τρεις γουλιές, και έπειτα, συνειδητοποιώντας τι είχε κάνει, το άφησε στο μπράτσο του καναπέ. Το χέρι του έτρεμε. Ένα-μηδέν, σκέφτηκε.

«Ελπίζω η νύχτα σου στο κελί να μην ήταν πολύ

δυσάρεστη. Δεν πρόκειται για θαλάμους βασανιστηρίων, νεαρέ μου, δες το μάλλον σαν ένα χώρο αναγκαστικής ενδοσκόπησης. Θεωρώ ότι η ενδοσκόπηση είναι πολύ εποικοδομητική για το μυαλό, δεν νομίζεις; Είναι απαραίτητη για να καθαρίσει η σκέψη μας. Ελπίζω να σκέφτηκες μερικά πράγματα. Μου φαίνεσαι αξιόλογος νέος». Ο Ανακριτής έγειρε το κεφάλι του στο πλάι. «Σου έφερα την κουβέρτα ο ίδιος, ξέρεις. Δεν ήθελα να κρυώσεις».

«Είμαι βρικόλακας», είπε ο Σάιμον. «Δεν κρυώνουμε».

«Α». Ο Ανακριτής φάνηκε να απογοητεύεται.

«Εκτίμησα τα Αστέρια του Δαβίδ και τη Σφραγίδα του Σολομώντα», είπε στεγνά ο Σάιμον. «Πάντα είναι ευχάριστο να βλέπω ότι ενδιαφέρονται για τη θρησκεία μου».

«Α, ναι, φυσικά!» Ο Άλντερτρι έλαμψε. «Ωραία δεν ήταν; Απλώς υπέροχα και φυσικά αδιαπέραστα. Φαντάζομαι ότι οποιαδήποτε απόπειρα να αγγίξεις την πόρτα του κελιού θα σου έκαψε το χέρι!» Χαχάνισε, διασκεδάζοντας εμφανώς με τη σκέψη. «Τέλος πάντων. Θα μπορούσες να κάνεις ένα βήμα πίσω, σε παρακαλώ, νεαρέ; Σαν χάρη σ' το ζητώ, σαν μια απλή χάρη».

Ο Σάιμον έκανε ένα βήμα πίσω.

Δεν έγινε τίποτα, αλλά τα μάτια του Ανακριτή άνοιξαν διάπλατα, ενώ το πρησμένο δέρμα γύρω τους άρχισε να μοιάζει τεντωμένο και γυαλιστερό. «Κατάλαβα», είπε.

«Τι πράγμα;»

«Κοίτα πού βρίσκεσαι, νεαρέ Σάιμον. Κοίτα παντού γύρω σου».

Ο Σάιμον κοίταξε. Στο δωμάτιο δεν είχε αλλάξει τίποτα, και χρειάστηκε ένα λεπτό για να καταλάβει τι εννοούσε ο Άλντερτρι. Στεκόταν σε ένα σημείο που έλουζε ο ήλιος που έμπαινε από το παράθυρο στο ταβάνι.

Ο Άλντερτρι ήταν κατενθουσιασμένος. «Στέκεσαι ακριβώς κάτω από τον ήλιο, και όμως δεν σε επηρεάζει καθόλου. Δεν θα το πίστευα —φυσικά, μου το είχαν πει, αλλά δεν έχω ξαναδεί ποτέ κάτι τέτοιο».

Ο Σάιμον δεν είπε τίποτα. Ένιωθε ότι δεν είχε κάτι να πει.

«Το ερώτημα βεβαίως είναι» συνέχισε ο Άλντερτρι «αν ξέρεις γιατί συμβαίνει αυτό;»

«Ίσως να είμαι πιο καλός από τους άλλους βρικόλακες», είπε ο Σάιμον, και το μετάνιωσε αμέσως. Τα μάτια του Άλντερτρι μισόκλεισαν και μια φλέβα άρχισε να πάλλεται στον κρόταφό του σαν παχιά κάμπια. Προφανώς δεν του άρεσαν τα αστεία παρά μόνο αν τα έκανε ο ίδιος.

«Πολύ αστείο, πολύ αστείο», είπε. «Να σε ρωτήσω κάτι; Ήσουν Ημεροβάτης από τη στιγμή που βγήκες από τον τάφο;»

«Όχι», είπε διστακτικά ο Σάιμον. «Όχι. Στην αρχή ο ήλιος με έκαιγε. Ακόμα και το παραμικρό κομματάκι φως μού έκαιγε το δέρμα».

«Μάλιστα». Ο Άλντερτρι κούνησε δυνατά το κεφάλι του σαν να ήθελε να πει ότι έτσι θα έπρεπε να είναι τα πράγματα. «Και πότε κατάλαβες για πρώτη φορά ότι μπορούσες να βγεις στον ήλιο χωρίς πρόβλημα;»

«Ήταν το πρωί μετά τη μεγάλη μάχη στο πλοίο του Βάλενταϊν...»

«Κατά τη διάρκεια της οποίας σε αιχμαλώτισε ο Βάλε-

νταῖν, σωστά; Σε αιχμαλώτισε και σε κράτησε παγιδευμένο στο σκάφος του, θέλοντας να χρησιμοποιήσει το αίμα σου για να ολοκληρώσει την Τελετή Μετατροπής της Κολάσεως».

«Μάλλον τα γνωρίζετε ήδη όλα», είπε ο Σάιμον. «Δεν με έχετε ανάγκη».

«Όχι, όχι, το αντίθετο!» φώναξε ο Άλντερτρι και σήκωσε τα χέρια ψηλά. Ο Σάιμον παρατήρησε ότι είχε πολύ μικρά χέρια, τόσο μικρά, που έμοιαζαν τελείως παράταιρα με τα παχουλά του μπράτσα. «Έχεις πάρα πολλά να συνεισφέρεις, αγαπητό μου αγόρι! Για παράδειγμα, δεν μπορώ να μην αναρωτηθώ αν έγινε κάτι στο σκάφος, κάτι που σε άλλαξε. Υπάρχει κάτι που μπορείς να σκεφτείς;»

Ήπια το αίμα του Τζέις, σκέφτηκε ο Σάιμον, και παραλίγο να το πει στον Ανακριτή μόνο και μόνο για να τον προκαλέσει, μετά όμως το συνειδητοποίησε. Ήπια το αίμα του Τζέις! Να ήταν άραγε αυτό που τον είχε αλλάξει; Ήταν δυνατόν; Και είτε ήταν δυνατόν είτε όχι, θα μπορούσε να πει στον Ανακριτή τι είχε συμβεί; Το να προστατεύσει την Κλέρι ήταν κάτι, το να προστατεύσει όμως τον Τζέις ήταν κάτι άλλο. Δεν του χρωστούσε τίποτα.

Αν και αυτό δεν ήταν αλήθεια. Ο Τζέις τού είχε προσφέρει το αίμα του και είχε σώσει μ' αυτό τη ζωή του. Θα το είχε κάνει αυτό κάποιος άλλος Κυνηγός, για ένα βρικόλακα; Και ακόμα και αν το είχε κάνει για χάρη της Κλέρι, είχε σημασία; Σκέφτηκε τι του είχε πει. Θα μπορούσα να σε είχα σκοτώσει. Και ο Τζέις είχε απαντήσει, Θα σε είχα αφήσει. Δεν μπορούσε να διανοηθεί τι μπλεξίματα θα είχε ο Τζέις αν ήξερε το Κονκλάβιο ότι είχε

σώσει τη ζωή του Σάιμον, και με ποιο τρόπο.

«Δεν θυμάμαι τίποτε από το πλοίο», είπε ο Σάιμον. «Νομίζω ότι ο Βάλενταϊν πρέπει να με είχε ναρκώσει, ή κάτι τέτοιο».

Το πρόσωπο του Άλντερτρι σκυθρόπιασε. «Άσχημα νέα. Πολύ άσχημα. Πολύ λυπάμαι που το ακούω αυτό».

«Κι εγώ», είπε ο Σάιμον, αν και δεν ήταν αλήθεια.

«Δεν θυμάσαι τίποτα, ούτε ένα πράγμα; Ούτε μια λεπτομέρεια;»

«Θυμάμαι απλώς να λιποθυμώ τη στιγμή που μου επιτίθετο ο Βάλενταϊν, και έπειτα ξύπνησα πάνω στο... στο φορτηγάκι του Λουκ, κατευθυνόμενος προς το σπίτι. Δεν θυμάμαι τίποτε άλλο».

«Αχ, τι κρίμα, τι κρίμα». Ο Άλντερτρι τύλιξε γύρω του το μανδύα του. «Βλέπω ότι οι Λάιτγουντ σε έχουν συμπαθήσει ιδιαίτερα, αλλά τα υπόλοιπα μέλη του Κονκλάβιου δεν έχουν τόση... κατανόηση. Αιχμαλωτίστηκες από τον Βάλενταϊν, βγήκες από τη μάχη με μια παράξενη, καινούρια δύναμη που δεν είχες πριν, και τώρα κατάρφες να τρυπώσεις στην καρδιά της Άιντρις. Βλέπεις πώς φαίνονται όλα αυτά;»

Αν η καρδιά του Σάιμον μπορούσε ακόμη να χτυπάει, θα χτυπούσε σαν τρελή εκείνη τη στιγμή. «Νομίζετε ότι είμαι κατάσκοπος του Βάλενταϊν;»

Ο Άλντερτρι φάνηκε να σοκάρεται. «Αγόρι μου, αγόρι μου -εγώ φυσικά και σε εμπιστεύομαι. Σε εμπιστεύομαι απόλυτα! Αλλά το Κονκλάβιο, α, το Κονκλάβιο, φοβάμαι ότι είναι πολύ καχύποπτοι. Βλέπεις... αν και δεν θα έπρεπε να σ' το πω αυτό, αλλά πιστεύω ότι μπορώ να σου πω κάτι εμπιστευτικά, νεαρέ μου... το Κονκλάβιο

βρίσκεται σε δεινή κατάσταση».

«Το Κονκλάβιο;» Ο Σάιμον είχε μπερδευτεί. «Μα, τι σχέση έχει αυτό...»

«Βλέπεις» συνέχισε ο Άλντερτρι «το Κονκλάβιο έχει διχαστεί —ένας εμφύλιος πόλεμος, θα μπορούσες να πεις, παρά την εξωτερική απειλή. Έχουν γίνει λάθη, από την προηγούμενη Ανακρίτρια και από άλλους... Ίσως είναι καλύτερο να μην τα αναλύσουμε. Βλέπεις όμως, η ίδια η εξουσία του Κονκλάβιου, του Ύπατου και του Ανακριτή, κινδυνεύει. Ο Βάλενταιν βρίσκεται πάντα ένα βήμα μπροστά από εμάς, σαν να γνωρίζει τα σχέδιά μας. Το Συμβούλιο δεν έχει εμπιστοσύνη στις συμβουλές τις δικές μου και του Μαλαχία, ιδίως μετά από ό,τι έγινε στη Νέα Υόρκη».

«Μα, νόμιζα ότι γι' αυτό έφταιγε η Ανακρίτρια...»

«Και ο Μαλαχίας, μιας και εκείνος την είχε θέσει στο αξίωμα αυτό. Τώρα βέβαια δεν είχε ιδέα ότι θα έχανε τα λογικά της...»

«Αλλά» είπε ο Σάιμον, με ελαφριά πικρία «το θέμα είναι πώς φαίνονται τα πράγματα».

«Μπράβο, είσαι πολύ έξυπνος» είπε ο Άλντερτρι, και στον κρόταφό του άρχισε να πάλλεται ξανά η φλέβα. «Και έχεις δίκιο. Οι εντυπώσεις είναι σημαντικές, ιδιαίτερα στην πολιτική. Μπορείς πάντα να επηρεάσεις το πλήθος, αρκεί να έχεις μια καλή ιστορία». Έγειρε προς τα εμπρός, και τα μάτια του καρφώθηκαν στα μάτια του Σάιμον. «Άσε με να σου πω εγώ μια ιστορία. Άκου πώς έγινε. Οι Λάιτγουντ ήταν κάποτε στον Κύκλο. Κάποια στιγμή τον αποκήρυξαν και κέρδισαν την επιείκεια του Κονκλάβιου με τον όρο να μείνουν μακριά από την Άιντρις, να πάνε στη Νέα Υόρκη και να διευθύνουν το

εκεί Ινστιτούτο. Το καθαρό τους μητρώο τους βοήθησε να ξανακερδίσουν την εμπιστοσύνη του Κονκλάβιου. Ήξεραν όμως τόσο καιρό ότι ο Βάλενταϊν ήταν ζωντανός. Όλο αυτό το διάστημα ήταν οι πιστοί του υπηρέτες. Πήραν το γιο του...»

«Μα, δεν το ήξεραν...»

«Σιωπή», γρύλισε ο Ανακριτής, και ο Σάιμον έκλεισε το στόμα του. «Τον βοήθησαν να βρει τα Θανάσιμα Αντικείμενα και να κάνει την Τελετή Μετατροπής της Κολάσεως. Όταν ανακάλυψε η Ανακρίτρια τι σχεδίαζαν, κανόνισαν να τη σκοτώσουν κατά τη διάρκεια της μάχης στο πλοίο. Και τώρα έχουν έρθει εδώ, στην καρδιά του Κονκλάβιου, για να κατασκοπεύσουν τα σχέδιά μας και να τα αποκαλύψουν στον Βάλενταϊν, έτσι ώστε να μας νικήσει και να καταφέρει να υποτάξει όλους τους Νεφιλίμ στη θέλησή του. Και έφεραν μαζί τους κι εσένα –εσένα, ένα βρικόλακα που αντέχει το φως–, για να μας αποσπάσουν από τα πραγματικά τους σχέδια: να ξαναστήσουν τον Κύκλο στην παλιά του δόξα και να καταστρέψουν το Νόμο». Ο Ανακριτής έγειρε προς τα εμπρός, και τα γουρουνίσια μάτια του γυάλισαν. «Πώς σου φαίνεται αυτή η ιστορία, βρικόλακα;»

«Μου φαίνεται παρανοϊκή», είπε ο Σάιμον. «Και έχει τεράστια κενά, μεγαλύτερα κι απ' τις λακκούβες στη Λεωφόρο Κεντ στο Μπρούκλιν –που, παρεμπιπτόντως, δεν έχει ασφαλτοστρωθεί εδώ και χρόνια. Δεν ξέρω τι ελπίζετε ότι θα καταφέρετε μ' αυτήν...»

«Ελπίζω;» επανέλαβε ο Άλντερτρι. «Δεν ελπίζω τίποτα, Πλάσμα του Σκότους. Το ξέρω στην καρδιά μου. Ξέρω ότι είναι το ιερό μου καθήκον να σώσω το Κονκλάβιο.»

«Λέγοντας ψέματα;» ρώτησε ο Σάιμον.

«Με μια ιστορία», είπε ο Άλντερτρι. «Οι μεγάλοι πολιτικοί υφαίνουν ιστορίες για να εμπνεύσουν τον κόσμο».

«Δεν αποτελεί και μεγάλη έμπνευση το να κατηγορήσεις τους Λάιτγουντ για τα πάντα...»

«Κάποιος πρέπει να θυσιαστεί», είπε ο Άλντερτρι. Το πρόσωπό του έλαμπε με ένα ιδρωμένο φως. «Όταν το Συμβούλιο αποκτήσει έναν κοινό εχθρό, και ένα λόγο για να εμπιστευθεί και πάλι το Κονκλάβιο, θα συνεργαστεί. Τι αξία έχει η θυσία μιας οικογένειας απέναντι σε όλο αυτό; Αν και τα παιδιά των Λάιτγουντ δεν νομίζω να πάθουν τίποτα. Δεν θα κατηγορηθούν. Ίσως το μεγαλύτερο αγόρι. Οι άλλοι, όμως...»

«Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό», είπε ο Σάιμον. «Δεν θα το πιστέψει κανείς».

«Οι άνθρωποι πιστεύουν αυτό που θέλουν να πιστέψουν» είπε ο Άλντερτρι «και το Κονκλάβιο χρειάζεται να κατηγορήσει κάποιον. Μπορώ να τους το δώσω αυτό. Το μόνο που χρειάζομαι είσαι εσύ».

«Εγώ; Τι σχέση έχει αυτό με εμένα;»

«Θέλω να ομολογήσεις». Το πρόσωπο του Ανακριτή ήταν κόκκινο από ενθουσιασμό. «Ομολόγησε ότι υπηρετείς τους Λάιτγουντ, ότι είστε όλοι μαζί με τον Βάλενταϊν. Ομολόγησε, και θα δείξω επιείκεια. Θα σε στείλω πίσω στους δικούς σου. Το ορκίζομαι. Χρειάζομαι όμως την ομολογία σου για να πείσω το Κονκλάβιο».

«Θέλετε να ομολογήσω ένα ψέμα», είπε ο Σάιμον. Ήξερε ότι απλώς επαναλάμβανε αυτό που του είχε πει ο Ανακριτής, αλλά το μυαλό του στριφογύριζε. Δεν μπορούσε να σκεφτεί καθαρά. Τα πρόσωπα των Λάιτγουντ πέρασαν μπροστά από τα μάτια του: ο Άλεξ, λαχανια-

σμένος, να τον οδηγεί στο Φρούριο, τα σκούρα μάτια της Ίζαμπελ καρφωμένα στα δικά του, τον Μαξ, σκυμμένο πάνω από ένα βιβλίο.

Και τον Τζέις. Ο Τζέις ήταν ένας από αυτούς, παρόλο που δεν είχε το ίδιο αίμα. Ο Ανακριτής δεν είχε πει το όνομά του, αλλά ο Σάιμον ήξερε ότι θα έπρεπε να πληρώσει μαζί με τους άλλους. Και οτιδήποτε περνούσε εκείνος, θα το περνούσε και η Κλέρι. Πώς είχε γίνει, σκέφτηκε ο Σάιμον, να δεθεί μ' αυτούς τους ανθρώπους, που δεν τον θεωρούσαν κάτι περισσότερο από ένα Πλάσμα του Σκότους, μισό άνθρωπο στην καλύτερη περίπτωση;

Σήκωσε το βλέμμα του και κοίταξε τον Ανακριτή. Τα μάτια του Άλντερτρι ήταν μαύρα σαν κάρβουνο —όταν τα κοιτούσε, ήταν σαν να κοιτάζε το σκοτάδι. «Όχι», είπε ο Σάιμον. «Δεν θα το κάνω».

«Αυτό το αίμα που σου έδωσα» είπε ο Άλντερτρι «ήταν και το τελευταίο μέχρι να αλλάξεις γνώμη». Στη φωνή του δεν υπήρχε ίχνος καλοσύνης, ούτε καν ψεύτικης. «Δεν φαντάζεσαι πόση δίψα μπορεί να νιώσεις».

Ο Σάιμον δεν είπε τίποτα.

«Άλλη μια νύχτα στα κελιά, λοιπόν», είπε ο Άλντερτρι και σηκώθηκε όρθιος. Πάτησε ένα κουδούνι, για να καλέσει τους φρουρούς. «Ήσυχα δεν είναι εκεί κάτω; Πιστεύω ότι μια ήσυχη ατμόσφαιρα θα βοηθήσει το προβληματάκι της μνήμης σου... τι λες;»

Αν και η Κλέρι νόμιζε ότι θυμόταν το δρόμο που είχαν πάρει με τον Λουκ το προηγούμενο βράδυ, συνειδητοποίησε ότι δεν ήταν ακριβώς έτσι. Είχε σκεφτεί να πάει προς το κέντρο για να μπορέσει να βρει το δρόμο, αλλά

όταν έφτασε στην πέτρινη πλατεία με το παλιό πηγάδι, δεν μπορούσε να θυμηθεί αν έπρεπε να στρίψει δεξιά ή αριστερά. Πήγε αριστερά, και βρέθηκε σε ένα λαβύρινθο από στενά δρομάκια, το καθένα ίδιο με το διπλανό, και κάθε στροφή την έκανε να νιώθει όλο και πιο χαμένη.

Τελικά βγήκε σε ένα φαρδύτερο δρόμο γεμάτο μαγαζιά. Γύρω της περνούσαν βιαστικά πεζοί, χωρίς να την κοιτάξει κανείς τους παράξενα. Μερικοί ήταν επίσης ντυμένοι με τις στολές της μάχης, αν και όχι πολλοί —έξω έκανε κρύο, και τα μακριά, παλιομοδίτικα παλτό ήταν απαραίτητα μια τέτοια μέρα. Ο αέρας ήταν ψυχρός, και η Κλέρι σκέφτηκε με νοσταλγία το πράσινο παλτό της, να κρέμεται στον ξενώνα της Άματις.

Ο Λουκ είχε δίκιο όταν της είχε πει ότι είχαν έρθει για τη σύνοδο Κυνηγοί από όλο τον κόσμο. Η Κλέρι πέρασε δίπλα από μια Ινδή με ένα υπέροχο χρυσό σάρι και ένα ζευγάρι σπαδιά να κρέμονται από μια φαρδιά ζώνη στη μέση της. Ένας ψηλός σκουρόχρωμος άνδρας με γωνίες κοιτούσε μια βιτρίνα γεμάτη όπλα· φορούσε στους καρπούς του βραχιόλια φτιαγμένα από το ίδιο σκληρό υλικό που ήταν φτιαγμένοι οι πύργοι. Στο βάθος του δρόμου ένας άνδρας με μακρύ λευκό νομαδικό χιτώνα κοιτούσε κάτι που έμοιαζε με χάρτη. Η όψη του της έδωσε το θάρρος να πλησιάσει μια περαστική γυναίκα με βαρύ μπροκάρ παλτό και να τη ρωτήσει πού ήταν η οδός Πρίνσγουοτερ. Αν υπήρχε κάποια στιγμή που οι κάτοικοι της πόλης δεν θα ήταν καχύποπτοι απέναντι σε κάποιον που δεν ήξερε τους δρόμους ήταν αυτή.

Το ένστικτό της τη δικαίωσε. Χωρίς ίχνος δισταγμού, η γυναίκα τής έδωσε κάτι βιαστικές οδηγίες. «Και μετά δεξιά, στο τέλος του Καναλιού Όλντκαστλ, θα περάσεις

πάνω από την πέτρινη γέφυρα, και εκεί θα βρεις την Πρίνσγουοτερ». Χαμογέλασε στην Κλέρι. «Ψάχνεις κάποιιο συγκεκριμένο σπίτι;»

«Ναι, τους Πένχαλουου».

«Α, είναι το μπλε σπίτι με τη χρυσή μετόπη που βλέπει στο κανάλι με την πίσω πλευρά. Είναι μεγάλο, αποκλείεται να μην το δεις».

Είχε δίκιο. Σχεδόν. Ήταν όντως μεγάλο, αλλά η Κλέρι το πέρασε πριν συνειδητοποιήσει ότι ήταν αυτό, και μετά γύρισε πίσω και το ξανακοίταξε. Ήταν περισσότερο λουλακί απ' ό,τι μπλε, σκέφτηκε, αλλά απ' την άλλη δεν πρόσεχαν όλοι τα χρώματα με τον ίδιο τρόπο. Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν μπορούσαν να καταλάβουν τη διαφορά μεταξύ του καναρινί και της ώχρας. Λες και είχαν καμία σχέση αυτά τα δύο! Και η μετόπη του σπιτιού δεν ήταν χρυσή. Ήταν μπρονζέ. Ένα ωραίο βαθύ χρώμα, σαν να ήταν το σπίτι πολύ παλιό —που μάλλον ήταν. Όλα σ' αυτό το μέρος ήταν τόσο αρχαία...

Φτάνει, είπε στον εαυτό της. Συνήθιζε να το κάνει όταν ήταν αγχωμένη, να αφήνει δηλαδή το μυαλό της να τρέχει. Και τότε έτριψε τα χέρια της πάνω στο παντελόνι, αφού οι παλάμες της ήταν ιδρωμένες και υγρές. Το υλικό ήταν σκληρό και στεγνό κόντρα στο δέρμα της, σαν λέπια φιδιού.

Ανέβηκε τα σκαλιά και έπιασε το βαρύ σιδερένιο κουδούνι. Είχε το σχήμα φτερών αγγέλου, και όταν το χτύπησε, το άκουσε να αντηχεί μέσα στο σπίτι σαν το χτύπο μιας τεράστιας καμπάνας. Μετά από ένα λεπτό η πόρτα άνοιξε διάπλατα, και στο κατώφλι φάνηκε η Ίζαμπελ Λάιτγουντ, με μάτια διάπλατα ανοιχτά από έκπληξη.

«Κλέρι;»

Η Κλέρι χαμογέλασε αγνά. «Γεια σου, Ίζαμπελ».

Η Ίζαμπελ ακούμπησε στην κάσα της πόρτας, με μια κουρασμένη έκφραση. «Γαμώτο...»

Όταν επέστρεψε στο κελί, ο Σάιμον κατέρρευσε στο κρεβάτι, ακούγοντας τα βήματα των φρουρών να αντηχούν στο πέτρινο πάτωμα καθώς απομακρύνονταν από την πόρτα του. Άλλη μια νύχτα. Άλλη μια νύχτα στη φυλακή, ενώ ο Ανακριτής περίμενε να "θυμηθεί". Καταλαβαίνεις πώς φαίνονται όλα αυτά. Ούτε στους χειρότερους εφιάλτες του, ούτε στις πιο άσχημες σκέψεις του, ο Σάιμον δεν είχε ποτέ φανταστεί ότι κάποιος θα μπορούσε να σκεφτεί ότι ήταν με το μέρος του Βάλενταϊν. Ο Βάλενταϊν μισούσε τα Πλάσματα του Σκότους, ήταν πασίγνωστο αυτό. Ο Βάλενταϊν τον είχε μαχαιρώσει και είχε χρησιμοποιήσει το αίμα του και τον είχε αφήσει να πεθάνει. Ωστόσο, έπρεπε να παραδεχθεί, ο Ανακριτής δεν το γνώριζε αυτό.

Από την άλλη άκρη του τοίχου του κελιού ακούστηκε ένας ήχος. «Πρέπει να παραδεχθώ ότι αναρωτιόμουν αν θα γυρνούσες», είπε η τραχιά φωνή που θυμόταν ο Σάιμον από την προηγούμενη νύχτα. «Να υποθέσω ότι δεν έδωσες στον Ανακριτή αυτό που ήθελε;»

«Μπα». Ο Σάιμον πλησίασε τον τοίχο. Πέρασε τα χέρια του πάνω από τις πέτρες, σαν να έψαχνε μια ρωγμή, ένα σημείο απ' όπου θα μπορούσε να δει κάτι, αλλά δεν υπήρχε τίποτα. «Ποιος είσαι;»

«Είναι πολύ πεισματάρης ο Άλντερτρι», είπε η φωνή, σαν να μην είχε μιλήσει ο Σάιμον. «Θα συνεχίσει να προσπαθεί».

Ο Σάιμον ακούμπησε στον πέτρινο τοίχο. «Άρα, να

υποθέσω ότι θα μείνω εδώ κάτω για κάμποσο καιρό».

«Δεν πιστεύω να θέλεις να μου πεις τι περιμένει από σένα;»

«Γιατί θέλεις να μάθεις;»

Το γέλιο που του απάντησε έμοιαζε περισσότερο με τον ήχο του μέταλλου που τρίβεται στον τοίχο. «Βρίσκομαι σ' αυτό το κελί περισσότερο απ' ό,τι εσύ, Ημεροβάτη, και όπως βλέπεις, δεν υπάρχουν και πολλά πράγματα για να απασχολήσω το μυαλό μου. Οποιαδήποτε πληροφορία είναι ευπρόσδεκτη».

Ο Σάιμον έβαλε τα χέρια του πάνω στο στομάχι του. Το αίμα είχε καθησυχάσει κάπως την πείνα του, αλλά δεν ήταν αρκετό. Το σώμα του πονούσε ακόμη από δίψα. «Με λες συνέχεια έτσι», είπε. «Ημεροβάτη».

«Άκουσα τους φρουρούς να μιλάνε για σένα. Ένας βρικόλακας που αντέχει το φως της μέρας. Κανένας δεν έχει ξαναδεί κάτι τέτοιο».

«Κι ωστόσο υπάρχει μια λέξη γι' αυτόν. Τι βολικό...»

«Είναι μια λέξη των Πλασμάτων του Σκότους, όχι του Κονκλάβιου. Έχουν θρύλους για πλάσματα σαν εσένα. Με εκπλήσσει που δεν το γνωρίζεις».

«Δεν είμαι και πολύ καιρό Πλάσμα του Σκότους», είπε ο Σάιμον. «Και φαίνεται να ξέρεις πολλά για μένα».

«Στους φρουρούς αρέσει το κουτσομπολιό», είπε η φωνή. «Και το να εμφανιστούν οι Λάιτγουντ μέσα από την Πύλη με ένα αιμόφυρτο, μισοπεθαμένο βρικόλακα, αυτό είναι καλό υλικό για κουτσομπολιό. Αν και πρέπει να παραδεχθώ ότι δεν περίμενα να εμφανιστείς εδώ κάτω –μέχρι που άρχισαν να ετοιμάζουν το κελί σου. Με εκπλήσσει που το δέχτηκαν οι Λάιτγουντ».

«Γιατί όχι;» είπε με πικρία ο Σάιμον. «Είμαι ένα τίπο-

τα. Είμαι ένα Πλάσμα του Σκότους».

«Ίσως για τον Ύπατο», είπε η φωνή. «Οι Λάιτγουντ όμως...»

«Τι πράγμα;»

Μεσολάβησε μια σύντομη παύση. «Οι Κυνηγοί που ζουν έξω από την Άιντρις –ιδίως όσοι διευθύνουν Ινστιτούτα– είναι συνήθως πιο ανεκτικοί. Το τοπικό Κονκλάβιο, από την άλλη... είναι πολύ πιο αυστηρό».

«Κι εσύ;» ρώτησε ο Σάιμον. «Είσαι Πλάσμα του Σκότους;»

«Πλάσμα του Σκότους;» Ο Σάιμον δεν ήταν σίγουρος, αλλά στη φωνή του αγνώστου υπήρχε μια χροιά θυμού, σαν να τον ενόχλησε η ερώτηση. «Το όνομά μου είναι Σαμουήλ. Σαμουήλ Μπλάκμπερν. Είμαι Νεφιλίμ. Πριν από πολλά χρόνια ήμουν στον Κύκλο του Βάλενταϊν. Έσφαξα πολλά Πλάσματα του Σκότους κατά την Εξέγερση. Δεν είμαι ένα από αυτά».

«Α». Ο Σάιμον ξεροκατάπιε. Το στόμα του είχε μια αλμυρή γεύση. Θυμόταν ότι τα μέλη του Κύκλου του Βάλενταϊν είχαν αιχμαλωτιστεί και είχαν τιμωρηθεί από το Κονκλάβιο, εκτός από όσους είχαν καταφέρει να κάνουν συμφωνίες, ή να δεχθούν την εξορία αντί για τιμωρία, όπως οι Λάιτγουντ. «Και είσαι εδώ μέσα από τότε;»

«Όχι. Μετά την Εξέγερση, το έσκασα από την Άιντρις πριν με πιάσουν. Έμεινα μακριά για χρόνια ολόκληρα, μέχρι που, σαν ηλίθιος, ήρθα πίσω πιστεύοντας ότι θα με είχαν ξεχάσει. Όπως ήταν φυσικό, με έπιασαν τη στιγμή που γύρισα. Το Κονκλάβιο έχει τους τρόπους του να εντοπίζει τους εχθρούς του. Με έσυραν μπροστά στον Ανακριτή και με ανέκριναν για μέρες. Όταν τέλειωσαν, με πέταξαν εδώ μέσα». Ο Σαμουήλ αναστέναξε. «Στα

Γαλλικά, αυτού του είδους η φυλακή λέγεται oubliette. Σημαίνει "χώρος λήθης". Εκεί πετάς τα σκουπίδια που δεν θέλεις να θυμάσαι, για να σαπίσουν εκεί μέσα χωρίς να ξανασχοληθείς μαζί τους».

«Ωραία. Εγώ είμαι Πλάσμα του Σκότους. Ένα σκουπίδι. Εσύ όμως δεν είσαι. Ήίσαι Νεφιλίμ».

«Νεφιλίμ που συνεργάστηκε με τον Βάλενταϊν. Αυτό με κάνει χειρότερο από σένα. Γιατί είμαι προδότης».

«Αλλά υπάρχουν πολλοί Κυνηγοί που ήταν μέλη του Κύκλου, οι Λάιτγουντ και οι Πένχαλου...»

«Τον αποκήρυξαν όλωι. Του γύρισαν την πλάτη. Εγώ όχι».

«Αλήθεια; Γιατί όμως;»

«Γιατί φοβάμαι τον Βάλενταϊν πολύ περισσότερο απ' ό,τι το Κονκλάβιο, και αν είχες λίγο μυαλό, Ημεροβάτη, το ίδιο θα έκανες κι εσύ».

«Μα, υποτίθεται ότι ήσουν στη Νέα Υόρκη!» αναφώνησε η Τζαμπελ. «Ο Τζέις είπε ότι το μετάνιωσες και δεν ήθελες να έρθεις. Είπε ότι ήθελες να μείνεις με τη μητέρα σου!»

«Ο Τζέις είπε ψέματα», είπε στεγνά η Κλέρι. «Δεν ήθελε να έρθω, γι' αυτό είπε ψέματα σε μένα για το πότε θα φεύγατε, και σε σας, για το ότι δεν ήθελα να έρθω. Θυμάσαι που μου είχες; πει ότι δεν λέει ποτέ ψέματα; Είχες τόσο άδικο, τελικά.»

«Συνήθως δεν λέει», είπτε η Τζαμπελ, που είχε χλωμιάσει. «Κοίτα, έχεις έρθει για... Θέλω να πω, έχει σχέση με τον Σάιμον;»

«Με τον Σάιμον; Όχι.. Ο Σάιμον είναι σώος και αβλαβής στη Νέα Υόρκη, εωτυχώς. Αν και θα εκνευριστεί

πάρα πολύ όταν καταλάβει ότι δεν τον χαιρέτησα...» Το ανέκφραστο πρόσωπο της Ίζαμπελ είχε αρχίσει να εκνευρίζει την Κλέρι. «Έλα, Ίζαμπελ, άσε με να μπω. Πρέπει να δω τον Τζέις».

«Δηλαδή... ήρθες εδώ πέρα μόνη σου; Πήρες άδεια από το Κονκλάβιο; Πες μου, σε παρακαλώ, ότι είχες άδεια από το Κονκλάβιο».

«Ε... τυπικά...»

«Παραβίασες το Νόμο;» Η Ίζαμπελ ύψωσε τη φωνή της, και μετά τη χαμήλωσε. Συνέχισε σχεδόν ψιθυριστά. «Αν το μάθει ο Τζέις, θα φρικάρει. Κλέρι, πρέπει να γυρίσεις πίσω».

«Όχι, πρέπει να μείνω», είπε η Κλέρι, που δεν ήξερε πού έβρισκε τόσο πείσμα. «Και πρέπει να δω τον Τζέις».

«Δεν είναι η κατάλληλη στιγμή». Η Ίζαμπελ κοίταξε γύρω της νευρικά, σαν να έψαχνε για κάποιον που θα τη βοηθούσε να ξεφορτωθεί την Κλέρι. «Σε παρακαλώ, γύρνα πίσω στη Νέα Υόρκη. Σε παρακαλώ...»

«Νόμιζα ότι με συμπαθούσες, Ίζι». Η Κλέρι προσπάθησε να της προκαλέσει τύψεις.

Η Ίζαμπελ δάγκωσε τα χείλη της. Φορούσε ένα λευκό φόρεμα και είχε πιάσει τα μαλλιά της πάνω. Φαινόταν πιο μικρή απ' ό,τι συνήθως. Πίσω της η Κλέρι έβλεπε ένα ψηλοτάβανο χολ με ελαιογραφίες που φαίνονταν παλιές. «Σε συμπαθώ. Απλώς, ο Τζέις... αχ, Θεέ μου, τι φοράς; Πού το βρήκες αυτό;»

Η Κλέρι κοιτάχτηκε. «Είναι μεγάλη ιστορία».

«Δεν μπορείς να μπεις μέσα έτσι. Αν σε δει ο Τζέις...»

«Και τι έγινε αν με δει; Ίζαμπελ, ήρθα εδώ εξαιτίας

της μητέρας μου. Για χάρη της μητέρας μου. Ο Τζέις μπορεί να μη με θέλει εδώ, αλλά δεν μπορεί να με αναγκάσει να μείνω σπίτι. Πρέπει να είμαι εδώ. Η μητέρα μου περίμενε να το κάνω γι' αυτήν. Κι εσύ θα το έκανες για τη δική σου μητέρα, έτσι δεν είναι;»

«Φυσικά και θα το έκανα», είπε η Τζαμπελ. «Αλλά, Κλέρι, ο Τζέις έχει τους λόγους του...»

«Πολύ θα ήθελα να τους ακούσω, λοιπόν», είπε η Κλέρι και έσκυψε κάτω από το χέρι της Τζαμπελ και μπήκε στο σπίτι.

«Κλέρι!» φώναξε η Τζαμπελ, και έτρεξε πίσω της, αλλά η Κλέρι είχε ήδη διασχίσει το μισό χολ. Είδε, με το μέρος του μυαλού της που δεν προσπαθούσε να αποφύγει την Τζαμπελ, ότι το σπίτι ήταν χτισμένο σαν εκείνο της Άματις, ψηλοτάβανο και στενό, αλλά πιο μεγάλο και με πολύ περισσότερα έπιπλα. Το χολ οδηγούσε σε ένα δωμάτιο με ψηλή τζαμαρία που έβλεπε σε ένα μεγάλο κανάλι. Στην επιφάνεια του νερού συνωστιζόνταν λευκά σκάφη, με τα πανιά τους να ανεμίζουν σαν πικραλίδες στον άνεμο. Ένα μελαχρινό αγόρι καθόταν στον καναπέ δίπλα από ένα παράθυρο διαβάζοντας ένα βιβλίο.

«Σεμπάστιαν!» φώναξε η Τζαμπελ. «Μην την αφήσεις να ανέβει πάνω!»

Το αγόρι φάνηκε να ξαφνιάζεται, και μετά από ένα λεπτό βρισκόταν μπροστά της, κλείνοντάς της το πέρασμα για τη σκάλα. Η Κλέρι σταμάτησε απότομα. Δεν είχε ξαναδεί ποτέ κάποιον να κινείται τόσο γρήγορα —εκτός από τον Τζέις. Το αγόρι δεν είχε καν λαχανιάσει. Βασικά, της χαμογελούσε κιόλας.

«Αυτή είναι η διάσημη Κλέρι, λοιπόν». Το χαμόγελό του φώτισε το πρόσωπό του, και η Κλέρι ένιωσε την

ανάσα της να κόβεται. Για χρόνια ζωγράφιζε ένα δικό της μυθιστόρημα σε μορφή κόμικ –την ιστορία του γιου ενός βασιλιά που είχε μια κατάρρα, και όποιον αγαπούσε πέθαινε. Είχε βάλει όλο της το ταλέντο για να ονειρευτεί το σκοτεινό, ρομαντικό, παράξενο πρίγκιπα, και τώρα ήταν εκεί, στεκόταν μπροστά της –με το ίδιο χλωμό δέρμα, τα ίδια σγουρά μαλλιά, και μάτια τόσο σκούρα, που οι κόρες έμοιαζαν να ενώνονται με τις ίριδες. Τα ίδια έντονα ζυγωματικά και τα βαθιά, σκούρα μάτια με τις μακριές βλεφαρίδες. Ήξερε ότι δεν είχε ξαναδεί ποτέ αυτό το αγόρι, κι όμως...

Το αγόρι φάνηκε να ξαφνιάζεται. «Δεν νομίζω... έχουμε ξανασυναντηθεί;»

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της άφωνη.

«Σεμπάστιαν!» Τα μαλλιά της Ίζαμπελ είχαν λυθεί και έπεφταν στους ώμους της. Αγριοκοίταζε το αγόρι. «Μην είσαι ευγενικός μαζί της. Δεν πρέπει να βρίσκεται εδώ. Κλέρι, γύρνα πίσω».

Με μεγάλη προσπάθεια η Κλέρι επιχείρησε να πάρει το βλέμμα της από πάνω του και έριξε μια ματιά στην Ίζαμπελ. «Τι, να πάω πίσω στη Νέα Υόρκη; Και πώς ακριβώς θα το κάνω αυτό;»

«Πώς ήρθες εδώ;» ρώτησε ο Σεμπάστιαν. «Το να μπεις κρυφά στο Αλικάντε είναι πραγματικό κατόρθωμα».

«Μέσω μιας Πύλης», είπε η Κλέρι.

«Πύλης;» Η Ίζαμπελ φάνηκε να ξαφνιάζεται. «Μα, δεν υπάρχει άλλη Πύλη στη Νέα Υόρκη. Ο Βάλενταϊν κατέστρεψε και τις δύο...»

«Δεν χρειάζεται να σας δώσω αναφορά», είπε η Κλέρι. «Εκτός αν μου δώσετε κι εσείς. Πού είναι ο Τζέις;»

«Δεν είναι εδώ», απάντησε η Ίζαμπελ, ακριβώς τη

στιγμή που ο Σεμπάστιαν έλεγε: «Είναι πάνω».

Η Ίζαμπελ γύρισε προς το μέρος του. «Σεμπάστιαν! Βούλωσ' το!»

Ο Σεμπάστιαν έδειξε να απορεί. «Μα, είναι αδερφή του. Δεν θα ήθελε να τη δει;»

Η Ίζαμπελ άνοιξε το στόμα της και το ξανάκλεισε. Η Κλέρι έβλεπε ότι η Ίζαμπελ ζύγιζε το ενδεχόμενο να εξηγήσει την περίπλοκη σχέση της με τον Τζέις στον εμφανώς άσχετο Σεμπάστιαν και το ενδεχόμενο να επιτρέψει μια μάλλον δυσάρεστη έκπληξη για τον Τζέις. Τελικά σήκωσε τα χέρια της με απόγνωση. «Εντάξει, Κλέρι», είπε με μια ασυνήθιστη δόση θυμού, ακόμα και για την Ίζαμπελ. «Πήγαινε και κάνε ό,τι θέλεις, άσχετα από το ποιον θα πληγώσεις. Άλλωστε, πάντα αυτό δεν κάνεις;»

Αυτός. Η Κλέρι έριξε στην Ίζαμπελ ένα δολοφονικό βλέμμα πριν στραφεί προς τον Σεμπάστιαν, που παραμέρισε σιωπηλός. Τον προσπέρασε και ανέβηκε τα σκαλιά, ακούγοντας αφηρημένα τις φωνές τους καθώς η Ίζαμπελ κατσάδιαζε τον καημένο τον Σεμπάστιαν. Αν υπήρχε τριγύρω ένα αγόρι και ήταν ανάγκη να κατηγορηθεί κάποιος για κάτι, η Ίζαμπελ ήταν σίγουρο ότι θα κατηγορούσε αυτόν.

Η σκάλα άνοιγε σε έναν όροφο με μια μεγάλη τζαμαρία που έβλεπε στην πόλη. Ένα αγόρι καθόταν στο περβάζι και διάβαζε. Σήκωσε το κεφάλι του καθώς η Κλέρι ανέβαινε τη σκάλα και την κοίταξε έκπληκτο. «Σε ξέρω εμένα».

«Γεια σου, Μαξ. Είμαι η Κλέρι, η αδερφή του Τζέις. Με θυμάσαι;»

Ο Μαξ έλαμψε. «Ναι, μου έδειξες πώς να διαβάζω το *Ναρούτο*», είπε και της έδειξε το βιβλίο του. «Κοίτα,

πήρα κι άλλο, το λένε...»

«Μαξ, δεν προλαβαίνω τώρα. Υπόσχομαι να δω το βιβλίο σου μετά, ξέρεις πού είναι ο Τζέις;»

Το πρόσωπο του Μαξ κατσούφιασε. «Εκεί», είπε και έδειξε την τελευταία πόρτα του διαδρόμου. «Ήθελα να μπω μαζί του, αλλά μου είπε ότι ήταν μόνο για μεγάλους. Όλοι αυτό μου λένε».

«Κρίμα», είπε η Κλέρι, αλλά το μυαλό της ήταν αλλού. Τι θα έλεγε στον Τζέις όταν τον έβλεπε, τι θα της έλεγε εκείνος; Καθώς πήγαινε προς την πόρτα, σκεφτόταν, Καλύτερα να είμαι φιλική, όχι θυμωμένη αν του φωνάξω, θα εκνευριστεί περισσότερο και θα αρχίσει την άμυνα. Πρέπει να καταλάβει ότι ανήκω εδώ, όπως κι εκείνος. Δεν χρειάζεται να με προστατεύει σαν ένα εύθραυστο μπιμπελό. Είμαι κι εγώ δυνατή...

Άνοιξε με δύναμη την πόρτα. Το δωμάτιο ήταν κάτι σαν βιβλιοθήκη, με τοίχους γεμάτους βιβλία. Ήταν φωτεινό, και το φως έμπαινε από ένα ψηλό παράθυρο σαν τζαμαρία. Στη μέση του δωματίου στεκόταν ο Τζέις. Δεν ήταν όμως μόνος του —αντιθέτως. Μαζί του βρισκόταν ένα μελαχρινό κορίτσι —η Κλέρι δεν την είχε ξαναδεί ποτέ—, και οι δυο τους ήταν ενωμένοι σε μια παδιασμένη αγκαλιά.

6

πικρο αιμα

Η Κλέρι ζαλίστηκε, σαν να είχε φύγει ξαφνικά όλος ο αέρας απ' το δωμάτιο. Προσπάθησε να κάνει πίσω, αλλά παραπάτησε και χτύπησε με τον ώμο της στην πόρτα. Αυτή έκλεισε με δύναμη, και ο Τζέις και το κορίτσι γύρισαν προς το μέρος της.

Η Κλέρι πάγωσε. Την κοίταζαν και οι δύο έκπληκτοι. Πρόσεξε ότι το κορίτσι είχε μακριά μαύρα μαλλιά μέχρι τους ώμους και ήταν πολύ όμορφο. Τα δύο πάνω κουμπιά στο μπλουζάκι της ήταν ανοιχτά, και από μέσα διακρινόταν η τιράντα ενός δαντελένιου σουτιέν. Η Κλέρι ένιωσε ότι ήθελε να κάνει εμετό.

Τα χέρια της κοπέλας πήγαν στο μπλουζάκι, κουμπώνοντας το βιαστικά. Δεν έδειχνε και πολύ χαρούμενη. «Συγγνώμη, ποια είσαι εσύ;» είπε με μια γκριμάτσα.

Η Κλέρι δεν απάντησε —κοιτούσε τον Τζέις, που την κοίταζε σαν να μην μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του. Το δέρμα του είχε χλωμιάσει και τόνιζε τους μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια του. Κοίταξε την Κλέ-

ρί σαν να έβλεπε μπροστά του την κάννη ενός όπλου.

«Αλίν», είπε με φωνή άχρωμη και παγερή. «Από δω η αδερφή μου, η Κλέρι».

«Α. Α». Το πρόσωπο της Αλίν πήρε μια ελαφρώς ντροπαλή έκφραση. «Συγγνώμη! Ακατάλληλη στιγμή για γνωριμία. Γεια σου, είμαι η Αλίν».

Πήγε προς την Κλέρι χαμογελαστή απλώνοντάς της το χέρι. Δεν μπορώ να την αγγίξω, σκεφτόταν η Κλέρι με ένα αίσθημα τρόμου. Κοίταξε τον Τζέις που φάνηκε να καταλαβαίνει την έκφρασή της. Πήρε την Αλίν από τους ώμους και της ψιθύρισε κάτι στο αφτί. Αυτή έδειξε να ξαφνιάζεται, ανασήκωσε τους ώμους της και πήγε προς την πόρτα χωρίς δεύτερη λέξη.

Η Κλέρι έμεινε μόνη με τον Τζέις. Μόνη με κάποιον που εξακολουθούσε να την κοιτάζει σαν να ήταν ο χειρότερος εφιάλτης του που είχε βγει αληθινός.

«Τζέις», είπε η Κλέρι και έκανε ένα βήμα προς το μέρος του.

Εκείνος έκανε ένα βήμα πίσω, σαν να ήταν καλυμμένη με κάτι δηλητηριώδες. «Τι» της είπε «στο όνομα του Αρχάγγελου νομίζεις ότι κάνεις εδώ, Κλέρι;»

Παρόλο που το περίμενε, η τραχύτητα στο ύφος του την πλήγωσε. «Θα μπορούσες τουλάχιστον να προσποιηθείς ότι χάρηκες που με είδες. Έστω λίγο».

«Δεν χαίρομαι που σε βλέπω», είπε. Λίγο από το χρώμα είχε επιστρέψει στο πρόσωπό του, αλλά οι σκιές κάτω από τα μάτια του ήταν ακόμη γκριζες μουτζούρες πάνω στο δέρμα του. Η Κλέρι περίμενε να της πει κάτι, αλλά φαινόταν να του αρκεί να την κοιτάζει με μια απροκάλυπτη ενόχληση. Πρόσεξε με μια αφηρημένη διαύγεια ότι φορούσε ένα μαύρο πουλόβερ που κρεμόταν στα

χέρια του σαν να είχε αδυνατίσει και ότι τα νύχια του ήταν φαγωμένα ως τη ρίζα. «Ούτε λίγο».

«Δεν είσαι εσύ έτσι», είπε. «Το σιχαίνομαι όταν φέρεσαι με αυτό τον τρόπο».

«Α, ναι; Τότε, να σταματήσω να το κάνω, σωστά; Στο κάτω-κάτω, εσύ κάνεις ό,τι και να σου ζητήσω».

«Δεν είχες κανένα δικαίωμα να κάνεις ό,τι έκανες», του απάντησε κοφτά, με ξαφνικό θυμό. «Να μου πεις αυτό το ψέμα! Δεν είχες κανένα δικαίωμα...»

«Είχα κάθε δικαίωμα!» της φώναξε. Δεν θυμόταν να της έχει ξαναφωνάξει. «Είχα κάθε δικαίωμα, ανόητο, ανόητο κορίτσι. Είμαι αδερφός σου και...»

«Και τι; Νομίζεις ότι σου ανήκω; Δεν σου ανήκω, είτε είσαι αδερφός μου είτε όχι!»

Η πόρτα πίσω της άνοιξε με δύναμη. Ήταν ο Άλεξ, ντυμένος επίσημα με ένα μακρύ σκούρο μπλε παλτό, και τα μαύρα του μαλλιά ανακατεμένα. Φορούσε λασπωμένες μπότες και μια σαστισμένη έκφραση στο συνήθως ήρεμο πρόσωπό του. «Τι, στο καλό, συμβαίνει εδώ πέρα;» είπε και κοίταξε μία την Κλέρι και μία τον Τζέις. «Μήπως προσπαθείτε να αλληλοσκοτωθείτε;»

«Κάθε άλλο», είπε ο Τζέις. Και τότε η Κλέρι είδε πως, ως διά μαγείας, ο θυμός και ο πανικός του είχαν εξαφανιστεί, και ήταν πάλι παγερά ήρεμος. «Η Κλέρι μόλις έφευγε».

«Ωραία» είπε ο Άλεξ «γιατί πρέπει να μιλήσουμε, Τζέις».

«Κανείς μέσα σ' αυτό το σπίτι δεν μπορεί να πει: "Γεια σου, Κλέρι, χαίρομαι που σε βλέπω";» ρώτησε εκείνη χωρίς να απευθύνεται σε κάποιο συγκεκριμένα.

Ήταν πολύ πιο εύκολο να κάνει τον Άλεξ να νιώσει

τύψεις απ' ό,τι την Ίζαμπελ. «Χαίρομαι που σε βλέπω, Κλέρι» είπε «αν εξαιρέσεις το γεγονός ότι δεν θα έπρεπε να είσαι εδώ. Μου είπε η Ίζαμπελ ότι ήρθες εδώ πέρα με κάποιο τρόπο μόνη σου, και έχω εντυπωσιαστεί...»

«Μπορείς να μην την ενδιαφέρουν;» πετάχτηκε ο Τζέις.

«Αλλά πραγματικά, πρέπει να μιλήσω με τον Τζέις σχετικά με κάτι. Μπορείς να μας αφήσεις για πέντε λεπτά;»

«Κι εγώ πρέπει να του μιλήσω», είπε η Κλέρι. «Σχετικά με τη μητέρα μας...»

«Δεν έχω όρεξη να μιλήσω», είπε ο Τζέις. «Βασικά, με κανένα σας».

«Ναι, έχεις», είπε ο Άλεξ. «Θέλεις πάρα πολύ να μιλήσουμε γι' αυτό».

«Αμφιβάλλω», είπε ο Τζέις και στράφηκε στην Κλέρι. «Δεν ήρθες μόνη σου, έτσι δεν είναι;» είπε αργά, σαν να συνειδητοποιούσε ότι η κατάσταση ήταν πολύ χειρότερη απ' ό,τι είχε φανταστεί. «Με ποιον ήρθες;»

Δεν είχε νόημα να πει ψέματα.

«Με τον Λουκ. Ήρθαμε μαζί».

Ο Τζέις χλώμιασε. «Ο Λουκ είναι ένα Πλάσμα του Σκότους. Ξέρεις τι κάνει το Κονκλάβιο σε παράνομα Πλάσματα του Σκότους που περνάνε απ' τις άμυνες χωρίς άδεια; Το να μπεις στην Άιντρις είναι ένα πράγμα, αλλά το να μπεις στο Αλικάντε είναι κάτι εντελώς διαφορετικό. Ιδίως αν δεν το πεις σε κάποιον».

«Όχι» είπε η Κλέρι σχεδόν ψιθυρίζοντας «αλλά ξέρω τι πας να πεις...»

«Ότι, αν δεν φύγετε εσύ κι ο Λουκ αμέσως για τη Νέα Υόρκη, θα μάθεις;»

Για μια στιγμή ο Τζέις έμεινε σιωπηλός κοιτάζοντάς

τη στα μάτια. Η απόγνωση στην έκφρασή του τη σόκαρε. Στο κάτω-κάτω, εκείνος την απειλούσε, όχι εκείνη.

«Τζέις», είπε ο Άλεκ σπάζοντας τη σιωπή, με μια υποψία πανικού στη φωνή του. «Δεν αναρωτήθηκες πού ήμουν όλη μέρα;»

«Φοράς καινούριο παλτό», είπε ο Τζέις χωρίς να τον κοιτάξει. «Φαντάζομαι ότι πήγες για ψώνια. Ωστόσο, δεν έχω ιδέα γιατί θέλεις τόσο πολύ να μου μιλήσεις γι' αυτό».

«Δεν πήγα για ψώνια», είπε εκνευρισμένος ο Άλεκ. «Πήγα...»

Η πόρτα άνοιξε ξανά. Όρμησε μέσα η Ίζαμπελ, με το λευκό της φόρεμα να ανεμίζει, και έκλεισε πίσω της την πόρτα. Κοίταξε την Κλέρι και κούνησε το κεφάλι της. «Σου είπα ότι θα φρίκαρε», της είπε. Δεν σ' το είπα;»

«Α, ναι, "της το είχες πει"», είπε ο Τζέις. «Κλασική ατάκα».

Η Κλέρι τον κοίταξε έντρομη. «Πώς μπορείς να κάνεις πλάκα;» του είπε ψιθυριστά. «Μόλις απείλησες τον Λουκ. Τον Λουκ, που σε συμπαθεί και σε εμπιστεύεται. Μόνο και μόνο επειδή είναι Πλάσμα του Σκότους. Τι, στο καλό, έχεις πάθει;»

«Είναι εδώ ο Λουκ; Αχ, Κλέρι...» είπε με έντρομο ύφος η Ίζαμπελ.

«Δεν είναι εδώ», τόνισε η Κλέρι. «Έφυγε σήμερα το πρωί, και δεν ξέρω πού πήγε. Τώρα όμως καταλαβαίνω γιατί έπρεπε να φύγει». Σχεδόν δεν μπορούσε να κοιτάξει τον Τζέις. «Εντάξει, λοιπόν. Κέρδισες. Δεν έπρεπε να έχουμε έρθει, δεν έπρεπε να έχω ανοίξει εκείνη την Πύλη...»

«Άνοιξες Πύλη;» Η Ίζαμπελ έμεινε άναυδη. «Κλέρι,

μόνο ένας μάγος μπορεί να ανοίξει Πύλη. Και δεν υπάρχουν και πολλοί. Η μόνη Πύλη στην Άιντρις βρίσκεται στο Φρούριο».

«Για το οποίο ήθελα να σου μιλήσω», είπε πνιχτά ο Άλεκ στον Τζέις —ο οποίος ήταν, πρόσεξε η Κλέρι έκπληκτη, ακόμα πιο χάλια από πριν, σαν να επρόκειτο να λιποθυμήσει. «Σχετικά με τη χτεσινή μου δουλίτσα; Αυτό που έπρεπε να παραδώσω στο Φρούριο...»

«Άλεκ, σταμάτα. Σταμάτα!» είπε ο Τζέις, και η τραχιά απόγνωση στη φωνή του διέκοψε το άλλο αγόρι. Ο Άλεκ έκλεισε το στόμα του και έμεινε να κοιτάζει τον Τζέις, δαγκώνοντας τα χείλη του. Ο Τζέις όμως δεν τον κοίταζε —κοίταζε την Κλέρι, και τα μάτια του ήταν σκληρά σαν κρύσταλλα. «Έχεις δίκιο», είπε τελικά με μια πνιχτή φωνή, σαν να πιεζόταν για να ξεστομίσει τις λέξεις. «Δεν έπρεπε να έχεις έρθει. Ξέρω ότι σου είπα να μην έρθεις επειδή είναι επικίνδυνα για σένα, αλλά δεν ήταν αλήθεια. Η αλήθεια είναι ότι δεν σε ήθελα εδώ, γιατί είσαι απερίσκεπτη και επιπόλαια και θα τα κάνεις όλα χάλια. Έτσι κάνεις πάντα. Ποτέ δεν προσέχεις, Κλέρι».

«Θα... τα κάνω... χάλια...;» Η Κλέρι δεν μπορούσε να πάρει ανάσα για να ξεστομίσει τις λέξεις, οι οποίες βγήκαν σαν αχνός ψίδυρος.

«Αχ, Τζέις», είπε η Ίζαμπελ θλιμμένα, λες και είχε πληγώσει εκείνη ο Τζέις. Όμως, αυτός δεν την κοίταξε. Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στην Κλέρι.

«Κάνεις ό,τι σου κατέβει στο κεφάλι χωρίς να σκεφτείς», είπε. «Το ξέρεις αυτό, Κλέρι. Δεν θα είχαμε καταλήξει ποτέ στο Ντιμόρ αν δεν ήσουν εσύ».

«Και ο Σάιμον θα ήταν νεκρός! Δεν έχει καμία σημασία αυτό για σένα; Μπορεί να ήταν επιπόλαιο, αλλά...»

Η φωνή του υψώθηκε. «Αλλά;»

«Αλλά δεν ήταν όλες οι αποφάσεις που πήρα κακές! Εσύ είπες, μετά από ό,τι έγινε στο πλοίο, εσύ είπες ότι έσωσα τις ζωές όλων...»

Ό,τι χρώμα είχε απομείνει στο πρόσωπο του Τζέις εξαφανίστηκε. Με ξαφνική και απρόσμενη κακία, της απάντησε: «Σκάσε, Κλέρι, ΣΚΑΣΕ!»

«Στο πλοίο;» Ο Άλεξ, έκπληκτος, μπήκε ανάμεσά τους. «Τι έγινε στο πλοίο; Τζέις...;»

«Σ' το είπα μόνο και μόνο για να σταματήσεις την κλάψα», είπε ο Τζέις, αγνοώντας τον Άλεξ, αγνοώντας τα πάντα εκτός από την Κλέρι. Ένιωθε τη δύναμη του ξαφνικού του θυμού σαν ένα κύμα που απειλούσε να τη ρίξει κάτω. «Είσαι καταστροφή για μας, Κλέρι! Είσαι μια θνητή, και πάντα θα είσαι, και δεν θα γίνεις ποτέ μια Κυνηγός, γιατί δεν ξέρεις να σκέφτεσαι όπως εμείς, να σκέφτεσαι τι είναι καλύτερο για όλους και όχι μόνο για σένα! Αλλά τώρα έχουμε πόλεμο, ή θα έχουμε σε λίγο, και δεν έχω ούτε χρόνο ούτε διάθεση να σε ακολουθώ παντού, να προσπαθώ να εξασφαλίσω ότι δεν θα σκοτωθείς κι ότι δεν θα προκαλέσεις το θάνατο κάποιου από εμάς!»

Έμεινε απλώς να τον κοιτάζει. Δεν μπορούσε να σκεφτεί κάτι να πει. Δεν της είχε ξαναμιλήσει ποτέ έτσι. Δεν είχε φανταστεί ποτέ ότι θα μπορούσε να της μιλήσει έτσι. Όσο και αν είχε καταφέρει να τον εξοργίσει στο παρελθόν, δεν της είχε μιλήσει ποτέ σαν να τη μισούσε.

«Πήγαινε σπίτι, Κλέρι», της είπε. Ακουγόταν πολύ κουρασμένος, λες και η προσπάθειά του να της πει πώς ένιωθε τον είχε πραγματικά εξαντλήσει. «Πήγαινε σπίτι».

Όλα τα σχέδιά της έγιναν καπνός —οι μισοσχηματισμένες της ελπίδες ότι θα έτρεχε να βρει τον Φελ, θα έσωζε τη μητέρα της, και ίσως να έβρισκε και τον Λουκ—, τίποτα δεν είχε πια σημασία, δεν έβγαινε ούτε λέξη. Πήγε προς την πόρτα. Ο Άλεξ και η Ίζαμπελ παραμέρισαν για να περάσει. Δεν την κοίταξαν καν —μάλιστα, γύρισαν απ' την άλλη, με έκπληκτο και ντροπιασμένο ύφος. Η Κλέρι ήξερε ότι κανονικά θα έπρεπε να νιώθει ταπεινωμένη και θυμωμένη, παρ' όλα αυτά δεν ένιωθε έτσι. Αισθανόταν απλώς άδεια μέσα της.

Όταν έφτασε στην πόρτα, γύρισε και κοίταξε πίσω της. Ο Τζέις την κοιτούσε. Το φως που έμπαινε απ' το παράθυρο πίσω του σκέπαζε το πρόσωπό του με σκιές. Το μόνο που μπορούσε να δει ήταν τα λαμπερά κομματάκια σκόνης που στόλιζαν τα μαλλιά του, σαν κομματάκια σπασμένου γυαλιού.

«Όταν μου είπες την πρώτη φορά ότι ο πατέρας σου ήταν ο Βάλενταϊν, δεν το πίστεψα», του είπε. «Όχι μόνο επειδή δεν ήθελα να είναι αλήθεια, αλλά επειδή δεν του έμοιαζες καθόλου. Ποτέ δεν νόμισα ότι ήσουν σαν κι αυτόν. Αλλά είσαι, Τζέις. Είσαι».

Και βγήκε απ' το δωμάτιο, χτυπώντας πίσω της την πόρτα.

«Θα με αφήσουν να πεθάνω της πείνας», είπε ο Σάιμον.

Ήταν ξαπλωμένος στο πάτωμα του κελιού του, με το κρύο της πέτρας να παγώνει την πλάτη του. Από εκείνη τη θέση όμως μπορούσε να δει τον ουρανό από το παράθυρό του. Τις ημέρες μετά τη μεταμόρφωσή του, όταν πίστευε ότι δεν θα ξανάβλεπε ποτέ το φως της μέρας, ο Σάιμον σκεφτόταν ασταμάτητα τον ήλιο και

τον ουρανό. Το πώς άλλαζε χρώματα ο ουρανός κατά τη διάρκεια της μέρας –το απαλό γαλάζιο του πρωινού, τα καυτό μπλε του μεσημεριού και το βαθύ σκοτάδι του σούρουπου. Έμενε ξαπλωμένος στο σκοτάδι και έβαζε όλες τις αποχρώσεις του μπλε να περνάνε μπροστά από τα μάτια του. Τώρα, ξαπλωμένος ανάσκελα στο κελί κάτω από το Φρούριο, αναρωτήθηκε αν είχε κερδίσει το φως της μέρας και όλα τα γαλάζια της χρώματα μόνο και μόνο για να περάσει τη σύντομη, δυσάρεστη υπόλοιπη ζωή του κλεισμένος σ' αυτό το μικροσκοπικό κελί με ένα κομματάκι ουρανού πίσω από τα κάγκελα του μοναδικού παραθύρου του.

«Με άκουσες;» είπε πιο δυνατά. «Ο Ανακριτής θα με κάνει να πεθάνω της πείνας. Τέρμα το αίμα».

Ακούστηκε ένα θρόισμα. Ένας ηχηρός αναστεναγμός. «Σε άκουσα. Απλώς δεν ξέρω τι περιμένεις από μένα. Λυπάμαι, Ημεροβάτη, αν αυτό σε βοηθάει».

«Δεν θα το 'λεγα», είπε ο Σάιμον. «Ο Ανακριτής θέλει να πω ψέματα. Θέλει να του πω ότι οι Λάιτγουντ συνωμότησαν με τον Βάλενταϊν. Αν το κάνω, θα με αφήσει να φύγω». Γύρισε ανάσκελα, νιώθοντας τις πέτρες να τρυπάνε το δέρμα του. «Δεν έχει νόημα. Δεν ξέρω γιατί σου τα λέω όλα αυτά. Πιθανότατα δεν έχεις ιδέα για τι πράγμα μιλάω».

Ο Σαμουήλ έβγαλε έναν ήχο, ανάμεσα σε γέλιο και βήχα. «Βασικά, ξέρω. Γνώριζα τους Λάιτγουντ. Ήμασταν μαζί στον Κύκλο. Οι Λάιτγουντ, οι Γουέιλαντ, οι Πάνγκμπορν, οι Χέροντεϊλ, οι Πένχαλοου. Όλες οι καλές οικογένειες του Αλικάντε».

«Και ο Χοτζ Στάρκγουεδερ», είπε ο Σάιμον, που θυμήθηκε το δάσκαλο των Λάιτγουντ. «Δεν ήταν κι αυτός

στον Κύκλο;»

«Ναι, ήταν» είπε ο Σαμουήλ «αλλά η οικογένειά του δεν ήταν ιδιαίτερα αξιοσέβαστη. Ο Χοτζ ήταν κάποτε πολλά υποσχόμενος νέος, αλλά φοβάμαι ότι ποτέ δεν αποδείχθηκε αντάξιος των προσδοκιών που είχαν για αυτόν». Σταμάτησε για λίγο. «Φυσικά, ο Άλντερτρι πάντα μισούσε τους Λάιτγουντ, από τότε που ήμασταν παιδιά. Δεν ήταν πλούσιος, ούτε έξυπνος, ούτε ελκυστικός, και, βασικά, δεν ήταν και πολύ ευγενικοί μαζί του. Δεν νομίζω ότι το ξεπέρασε ποτέ».

«Πλούσιος;» ρώτησε ο Σάιμον. «Νόμιζα ότι οι Κυνηγοί πληρώνονταν από το Κονκλάβιο. Σαν... δεν ξέρω, μια μορφή κομμουνισμού ή κάτι τέτοιο».

«Στη θεωρία, όλοι οι Κυνηγοί αμείβονται εξίσου καλά», είπε ο Σαμουήλ. «Κάποιοι, όπως όσοι έχουν υψηλές θέσεις στο Κονκλάβιο, ή όσοι έχουν μεγάλη ευθύνη —τη διεύθυνση ενός Ινστιτούτου, για παράδειγμα—, παίρνουν υψηλότερο μισθό. Μετά υπάρχουν κάποιοι που ζουν έξω από την Άιντρις και επιλέγουν να κάνουν περιουσία στον κόσμο των θνητών· δεν απαγορεύεται, αρκεί να αποδίδουν ένα μέρος των κερδών τους στο Κονκλάβιο. Αλλά» εκεί ο Σαμουήλ δίστασε «είδες το σπίτι των Πένχαλου, έτσι δεν είναι; Πώς σου φάνηκε;»

Ο Σάιμον σκέφτηκε λίγο. «Πολυτελής».

«Είναι ένα απ' τα πιο ακριβά σπίτια του Αλικάντε», είπε ο Σαμουήλ. «Και έχουν άλλο ένα, ένα αρχοντικό στην εξοχή. Σχεδόν όλες οι πλούσιες οικογένειες έχουν. Βλέπεις, υπάρχει και άλλος τρόπος να πλουτίσουν οι Νεφιλίμ. Το αποκαλούν "λάφυρα". Οτιδήποτε ανήκει σε δαίμονα ή σε Πλάσμα του Σκότους που σκοτώνεται από Κυνηγό των Σκιών γίνεται ιδιοκτησία αυτού του

Κυνηγού. Οπότε, αν ένας πλούσιος μάγος παραβιάσει το Νόμο, και σκοτωθεί από κάποιο Νεφιλίμ...»

Ο Σάιμον ανατρίχιασε. «Δηλαδή το να σκοτώνεις Πλάσματα του Σκότους είναι επικερδές επάγγελμα;»

«Μπορεί να γίνει» είπε με πικρία ο Σαμουήλ «ειδικά αν δεν είσαι και πολύ επιλεκτικός στο ποιον σκοτώνεις. Καταλαβαίνεις γιατί υπάρχει τόσο μεγάλη αντίδραση προς τις Συνθήκες. Μειώνει τις απολαβές του κόσμου, γιατί πλέον πρέπει να προσέχεις ποια Πλάσματα του Σκότους σκοτώνεις. Ίσως γι' αυτό να μπήκα στον Κύκλο. Η οικογένειά μου δεν ήταν ποτέ πλούσια, και το να σε θεωρούν κατώτερο επειδή δεν δέχεσαι λεφτά λερωμένα από αίμα...» δεν ολοκλήρωσε τη φράση του.

«Ναι, αλλά και ο Κύκλος σκότωνε Πλάσματα του Σκότους», είπε ο Σάιμον.

«Επειδή το θεωρούσαν ιερό καθήκον», είπε ο Σαμουήλ. «Όχι από απληστία. Αν και δεν μπορώ να φανταστώ γιατί πίστευα τότε ότι υπήρχε διαφορά». Ακουγόταν εξαντλημένος. «Ήταν ο Βάλενταϊν. Είχε έναν τρόπο να σε πείθει. Μπορούσε να σε πείσει για τα πάντα. Θυμάμαι να στέκομαι δίπλα του με τα χέρια μου βαμμένα στο αίμα, να κοιτάω το σώμα μιας νεκρής γυναίκας και να σκέφτομαι μόνο ότι αυτό που έκανα πρέπει να ήταν σωστό, γιατί έτσι μου είχε πει ο Βάλενταϊν».

«Ένα νεκρό Πλάσμα του Σκότους;»

Ο Σαμουήλ αναστέναξε τραχιά πίσω από τον τοίχο. Τελικά είπε: «Πρέπει να καταλάβεις. Θα έκανα ό,τι κι αν μου ζητούσε. Όλοι μας αυτό θα κάναμε. Οι Λάιτγουντ το ίδιο. Ο Ανακριτής το ξέρει αυτό, και γι' αυτό προσπαθεί να το εκμεταλλευτεί. Αλλά θα πρέπει να ξέρεις ότι υπάρχει περίπτωση να ενδώσεις και να πεις αυτό

που θέλει, κατηγορώντας έτσι τους Λάιτγουντ, και να σε σκοτώσει ούτως ή άλλως, για να σου κλείσει το στόμα. Θα εξαρτηθεί από το αν η ιδέα τού να φανεί ευσπλαχνικός θα τον βολέψει εκείνη τη στιγμή».

«Δεν έχει σημασία», είπε ο Σάιμον. «Δεν έχω σκοπό να το κάνω. Δεν θα τους προδώσω».

«Αλήθεια;» ρώτησε με δυσπιστία ο Σαμουήλ. «Υπάρχει κάποιος ειδικός λόγος; Ενδιαφέρεσαι τόσο πολύ για τους Λάιτγουντ;»

«Ό,τι και να του πω γι' αυτούς θα είναι ψέμα».

«Ναι, αλλά μπορεί να είναι το ψέμα που θέλει να ακούσει. Θέλεις να γυρίσεις στο σπίτι σου, δεν θέλεις;»

Ο Σάιμον κοίταξε τον τοίχο σαν να μπορούσε με κάποιον τρόπο να δει τον άνθρωπο που βρισκόταν στην άλλη πλευρά. «Αυτό θα έκανες εσύ; Θα του έλεγες ψέματα;»

Ο Σαμουήλ έβηξε. Ο βήχας του ήταν τραχύς, σαν να μην ήταν πολύ καλά στην υγεία του. Βέβαια, εκεί κάτω στα κελιά είχε πολλή υγρασία και κρύο, κάτι που τον Σάιμον δεν τον ενοχλούσε, αλλά ένα συνηθισμένο θνητό θα τον ενοχλούσε πάρα πολύ. «Δεν θα ζητούσα συμβουλές περί ηθικής από εμένα», είπε. «Αλλά νομίζω πως ναι, αυτό θα έκανα. Έβαζα πάντα το δικό μου τομάρι πάνω απ' όλα».

«Είμαι σίγουρος ότι δεν είναι έτσι».

«Κι όμως» είπε ο Σαμουήλ «έτσι είναι. Ένα πράγμα που θα μάθεις μεγαλώνοντας, Σάιμον, είναι ότι όταν οι άνθρωποι σου λένε κάτι άσχημο για τον εαυτό τους, συνήθως είναι αλήθεια».

Αλλά εγώ δεν πρόκειται να μεγαλώσω, σκέφτηκε ο Σάιμον. Όμως, αυτό που είπε ήταν: «Πρώτη φορά με

λες με το όνομά μου. Σάιμον, και όχι Ημεροβάτη».

«Ναι».

«Όσο για τους Λάιτγουντ» είπε ο Σάιμον «δεν είναι ότι τους συμπαθώ και τόσο. Εντάξει, συμπαθώ την Ίζαμπελ, και κάπως τον Άλεξ και τον Τζέις. Αλλά υπάρχει και ένα κορίτσι. Και ο Τζέις είναι αδερφός της».

Όταν απάντησε ο Σαμουήλ, για πρώτη φορά τού φάνηκε να το διασκεδάζει πραγματικά. «Α, πάντα υπάρχει ένα κορίτσι...»

Τη στιγμή που έκλεισε η πόρτα πίσω από την Κλέρι, ο Τζέις ακούμπησε στον τοίχο, σαν να μην τον άντεχαν άλλο τα πόδια του. Ήταν χλωμός, και η έκφρασή του ήταν κάτι ανάμεσα σε φρίκη, σοκ και κάτι που έμοιαζε σχεδόν με... ανακούφιση, λες και είχε μόλις αποφύγει μια καταστροφή.

«Τζέις», είπε ο Άλεξ πηγαίνοντας κοντά του. «Πιστεύεις πραγματικά...;»

Ο Τζέις μίλησε με μια πνιχτή φωνή και τον διέκοψε. «Βγες έξω», του είπε. «Και οι δυο σας. Βγείτε έξω».

«Γιατί;» ρώτησε επιτακτικά η Ίζαμπελ. «Για να μπορέσεις να διαλύσεις τη ζωή σου λίγο ακόμα; Γιατί, στο καλό, το έκανες αυτό;»

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του. «Της είπα να πάει σπίτι της. Ήταν το καλύτερο γι' αυτήν».

«Δεν έκανες μόνο αυτό, Τζέις, και το ξέρεις. Την κατέστρεψες. Είδες την έκφρασή της;»

«Άξιζε τον κόπο», είπε ο Τζέις. «Δεν καταλαβαίνεις».

«Ίσως», είπε η Ίζαμπελ. «Ελπίζω να άξιζε και για σένα, Τζέις».

Ο Τζέις γύρισε απ' την άλλη. «Απλώς... άσε με λίγο

μόνο, Ίζαμπελ. Σε παρακαλώ».

Η Ίζαμπελ έριξε ένα έκπληκτο βλέμμα στον αδερφό της. Ο Τζέις δεν παρακαλούσε ποτέ κανέναν. Ο Άλεξ έβαλε το χέρι του στον ώμο του. «Μην ανησυχείς, Τζέις», του είπε, όσο πιο τρυφερά μπορούσε. «Θα της περάσει, είμαι σίγουρος».

Ο Τζέις σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τον Άλεξ χωρίς να τον βλέπει —ήταν λες και κοιτούσε στο υπερπέραν. «Δεν θα της περάσει», είπε. «Αλλά το ήξερα. Και τώρα που το λες, ίσως πρέπει να μου πεις τι, στο καλό, ήρθες να μου πεις. Φαινόταν ότι το θεωρούσες πολύ σπουδαίο πριν λίγο».

«Δεν ήθελα να σου το πω μπροστά στην Κλέρι».

«Δεν ήθελες να μου πεις τι μπροστά στην Κλέρι;»

Ο Άλεξ δίστασε. Δεν έβλεπε συχνά τον Τζέις τόσο χάλια, και δεν μπορούσε να φανταστεί τι συνέπειες θα είχαν κι άλλες δυσάρεστες εκπλήξεις στην ψυχολογία του. Δεν μπορούσε όμως να του το κρύψει αυτό. Ο Τζέις έπρεπε να το ξέρει. «Χθες» είπε σιγανά «όταν πήγα τον Σάιμον στο Φρούριο, ο Μαλαχίας μού είπε ότι στην άλλη άκρη της Πύλης, στη Νέα Υόρκη, θα περίμενε τον Σάιμον ο Μάγκνους Μπέν. Έτσι, έστειλα στον Μάγκνους ένα μήνυμα φωτιάς. Μου απάντησε σήμερα το πρωί. Ο Σάιμον δεν πήγε ποτέ στη Νέα Υόρκη. Ουσιαστικά λέει ότι δεν υπήρξε καμία δραστηριότητα ανοίγματος Πύλης από τότε που έφυγε η Κλέρι».

«Ίσως να έκανε λάθος ο Μαλαχίας», είπε η Ίζαμπελ όταν είδε το κατάχλωμο πρόσωπο του Τζέις. «Ίσως να τον περίμενε κάποιος άλλος. Και ο Μάγκνους μπορεί να μην αντιλήφθηκε τη δραστηριότητα ανοίγματος...»

Ο Άλεξ κούνησε το κεφάλι του. «Σήμερα το πρωί ανέ-

βηκα στο Φρούριο με τη μαιμά. Είχα σκοπό να ρωτήσω ο ίδιος τον Μαλαχία, αλλά όταν τον είδα, δεν ξέρω γιατί, κρύφτηκα πίσω από μια κολόνα. Δεν μπορούσα να τον αντιμετωπίσω. Τότε τον άκουσα να μιλάει με ένα φρουρό. Του έλεγε να φέρει το βρικόλακα πάνω, γιατί ήθελε να του μιλήσει ο Ανακριτής Ξανά».

«Είσαι σίγουρος ότι εννοούσε τον Σάιμον;» ρώτησε η Τζαμπελ, αλλά δεν υπήρχε αμφιβολία. «Ίσως...»

«Έλεγαν πόσο ανόητο ή ήταν το Πλάσμα του Σκότους που είχε πιστέψει ότι θα τον άφηναν να πάει στη Νέα Υόρκη χωρίς να τον ανακριθίνουν. Ένας τους είπε ότι δεν μπορούσε να πιστέψει ότι κάποιος είχε το θράσος να τον φέρει στο Αλικάντε, και ο ο Μαλαχίας είπε: “Ε, καλά, τι περιμένεις απ’ το γιο του Βάλενταϊν;”»

«Ωχ», ψιθύρισε η Τζαμπελ. «Θεούλη μου». Κοίταξε τον Τζέις. «Τζέις...»

Τα χέρια του Τζέις ήταν σφιγμένα σε γροθιές. Τα μάτια του ήταν σαν βουλωμένα, σαν να ήθελαν να χωθούν στο κρανίο του. Υπό άλλες συνθήκες ο Άλεξ θα έβαζε το χέρι του στον ώμο του, αλλά όχι αυτήν τη φορά —κάτι στο ύφος του Τζέις τον έκανε να συγκρατηθεί. «Αν δεν τον είχα φέρει εγώ...» είπτε ο Τζέις με χαμηλή, μετρομένη φωνή, σαν να απήγγειλιλε κάτι «ίσως να τον άφηναν να πάει σπίτι του. Ίσως ννα πίστευαν...»

«Όχι», είπε ο Άλεξ. «Όχι, Τζέις, δεν φταις εσύ. Εσύ του έσωσες τη ζωή».

«Τον έσωσα για να τον βρικόλαξει το Κονκλάβιο», είπε ο Τζέις. «Ωραία χάρη, και όταν το μάθει η Κλέρι...» κούνησε το κεφάλι του στα τυφλά. «Θα νομίζει ότι τον έφερα επίτηδες, ότι τον έδωσα στο Κονκλάβιο ξέροντας τι θα του έκαναν».

«Δεν πρόκειται να σκεφτεί κάτι τέτοιο. Δεν έχει κανένα λόγο να το κάνει».

«Ίσως» είπε ο Τζέις «αλλά μετά από όλα αυτά που της είπα...»

«Κανείς δεν θα σκεφτόταν ότι το έκανες επίτηδες, Τζέις», είπε η Ίζαμπελ. «Κανένας από όσους σε ξέρουν. Κανένας...»

Ο Τζέις όμως δεν ήθελε να μάθει τίποτε απ' όλα αυτά. Αντίθετα, έκανε μεταβολή και πήγε προς την τζαμαρία που έβλεπε στο κανάλι. Στάθηκε εκεί για μια στιγμή, και το φως που έμπαινε απ' το παράθυρο έκανε τα μαλλιά του χρυσά. Έπειτα κουνήθηκε τόσο βιαστικά, που ο Άλεξ δεν πρόλαβε να αντιδράσει. Μέχρι να συνειδητοποιήσει τι θα συνέβαινε και να ορμήσει για να το προλάβει, ήταν ήδη πολύ αργά.

Ακούστηκε ένας κρότος, ο ήχος του γυαλιού που σπάει, και μια ξαφνική έκρηξη από σπασμένα γυαλιά σαν ντους από σπασμένα αστέρια. Ο Τζέις κοίταξε το αριστερό του χέρι, τις κλειδώσεις που ήταν βαμμένες κόκκινες, με ένα ενδιαφέρον σχεδόν κλινικό καθώς χοντρές κόκκινες σταγόνες αίματος μαζεύονταν και έσταζαν στο πάτωμα μπροστά του.

Η Ίζαμπελ κοιτούσε μία τον Τζέις και μία το σπασμένο γυαλί, τις γραμμές που απομακρύνονταν απ' το κέντρο σαν ιστός αράχνης από λεπτές ασημένιες ρωγμές. «Τζέις...» του είπε με φωνή τόσο απαλή, που ο Άλεξ δεν την είχε ακούσει ποτέ. «Πώς, στο καλό, θα το εξηγήσουμε αυτό στους Πένχαλου;»

Με κάποιον τρόπο η Κλέρι κατάφερε να βγει απ' το σπίτι. Δεν ήταν σίγουρη για το πώς, όλα ήταν ένα βιαστικό

κουβάρι από σκάλες και διαδρόμους, και μετά βρέθηκε να τρέχει προς την εξώπορτα και να βγαίνει έξω, και έπειτα στάθηκε στα μπροστινά σκαλιά των Πένχαλου προσπαθώντας να αποφασίσει αν θα ξερνούσε ή όχι πάνω στις τριανταφυλλιές τους.

Ήταν στο ιδανικό μέρος για να κάνει εμετό πάνω τους, και το στομάχι της διαμαρτυρόταν επώδυνα, αλλά το γεγονός ότι το μόνο που είχε φάει ήταν λίγη σούπα την έκανε να το ξανασκεφτεί. Δεν πίστευε ότι υπήρχε κάτι να βγάλει. Αντίθετα, κατέβηκε τα σκαλιά και έστριψε στα τυφλά έξω απ' την πόρτα —δεν θυμόταν από πού είχε έρθει, ούτε πώς να επιστρέψει στις Άματις, αλλά δεν είχε και πολλή σημασία εκείνη τη στιγμή. Δεν βιαζόταν να γυρίσει πίσω και να εξηγήσει στον Λουκ ότι έπρεπε να φύγουν από το Αλικάντε αλλιώς ο Τζέις θα τους πρόδιδε στο Κονκλάβιο.

Ίσως ο Τζέις να είχε δίκιο. Ίσως να ήταν επιπόλαια. Ίσως να μη σκεφτόταν ποτέ πώς θα επηρέαζαν οι πράξεις της τους άλλους. Μπροστά της πέρασε το πρόσωπο του Σάιμον, ζωηρό σαν φωτογραφία, και μετά το πρόσωπο του Λουκ...

Σταμάτησε και ακούμπησε σε μια λάμπα του δρόμου. Το τετράγωνο γυαλί της έμοιαζε με τις παλιομοδίτικες λάμπες στο Παρκ Σλόουπ μπροστά απ' τα παλιά βικτοριανά κτίρια. Για κάποιο λόγο τής φαινόταν καθησυχαστικό.

«Κλέρι!» Ήταν μια αγορίστικη φωνή, γεμάτη ανησυχία. Η Κλέρι γύρισε αμέσως το κεφάλι της. Τζέις, σκέφτηκε.

Όμως, δεν ήταν ο Τζέις. Μπροστά της στεκόταν ο Σεμπάστιαν, το μελαχρινό αγόρι που είχε δει στο σαλόνι

των Πένχαλου, ελαφρώς λαχανιασμένος, σαν να την είχε κυνηγήσει απ' το σπίτι ως εκεί.

Ένωσε ένα ξέσπασμα απ' το ίδιο συναίσθημα που είχε νιώσει και νωρίτερα, όταν τον είχε πρωτοδεί — αναγνώριση, μαζί με κάτι που δεν μπορούσε να εντοπίσει. Δεν ήταν θετικό ή αρνητικό, ήταν κάτι σαν έλξη, λες και κάτι την τραβούσε προς αυτό το αγόρι που δεν γνώριζε καν. Ίσως να ήταν η εμφάνισή του. Ήταν όμορφος, όσο και ο Τζέις, αλλά ενώ ο Τζέις ήταν γεμάτος χρυσό φως, αυτό το αγόρι ήταν χλωμό και μελαχρινό. Παρόλο που τώρα που τον κοίταζε πιο προσεκτικά έβλεπε ότι η ομοιότητά του με το φανταστικό της πρίγκιπα δεν ήταν και τόσο μεγάλη. Ακόμα και τα χρώματά τους ήταν διαφορετικά. Ήταν απλώς κάτι στο σχήμα του προσώπου του, στον τρόπο που στεκόταν, στα σκοτεινά μυστικά των ματιών του...

«Είσαι καλά;» ρώτησε με απαλή φωνή. «Έφυγες από το σπίτι σαν...» Η φωνή του έσβησε καθώς την κοιτούσε. Κρατιόταν ακόμη απ' την κολόνα σαν να τη χρειαζόταν για να μείνει όρθια. «Τι έγινε;»

«Τσακώθηκα με τον Τζέις», είπε προσπαθώντας να κρατήσει τη φωνή της σταθερή. «Ξέρεις πώς είναι αυτά».

«Βασικά, δεν ξέρω» της είπε, σχεδόν απολογητικά. «Δεν έχω αδέρφια».

«Τυχερέ», του είπε, και ξαφνιαστήκε και η ίδια απ' την πικρία στη φωνή της.

«Δεν το εννοείς». Την πλησίασε κι άλλο, και όταν το έκανε, η λάμπα τρεμούλιασε ρίχνοντας μια λιμνούλα λευκού φωτός πάνω τους. Ο Σεμπάστιαν κοίταξε το φως και χαμογέλασε. «Είναι σημάδι».

«Για ποιο πράγμα;»

«Για το ότι πρέπει να σε συνοδεύσω σπίτι σου».

«Μόνο που δεν έχω ιδέα πού είναι», είπε όταν το συνειδητοποίησε. «Έφυγα κρυφά για να έρθω εδώ. Δεν θυμάμαι καθόλου πώς ήρθα».

«Ωραία, με ποιον μένεις;»

Δίστασε λίγο πριν απαντήσει.

«Δεν θα το πω σε κανέναν», είπε. «Ορκίζομαι στον Αρχάγγελο».

Τον κοίταξε. Ήταν βαρύς όρκος για Κυνηγό. «Εντάξει», είπε πριν προλάβει να το μετανιώσει. «Μένω στην Άματις Χέροντεϊλ».

«Τέλεια. Ξέρω ακριβώς πού μένει». Της πρόσφερε το μπράτσο του. «Πάμε;»

Κατάφερε να του χαμογελάσει. «Είσαι λίγο πιεστικός, το ξέρεις;»

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους του. «Μου αρέσουν οι αβοήθητες δεσποινίδες».

«Μην είσαι φαλλοκράτης».

«Καθόλου. Προσφέρω τις υπηρεσίες μου και σε αβοήθητους νεαρούς. Είμαι απόλυτα δίκαιος και αντικειμενικός», είπε, και της πρόσφερε ξανά το μπράτσο του κάνοντας μια υπόκλιση.

Αυτήν τη φορά το δέχτηκε.

Ο Άλεξ έκλεισε την πόρτα της μικρής σοφίτας πίσω του και γύρισε στον Τζέις. Τα μάτια του είχαν συνήθως το χρώμα της λίμνης Λυν, ένα απαλό, ήρεμο γαλάζιο, αλλά το χρώμα τους άλλαζε ανάλογα με τη διάθεσή του. Εκείνη τη στιγμή είχαν το χρώμα του Ηστ Ρίβερ κατά τη διάρκεια καταιγίδας. Η έκφρασή του ήταν εξίσου

θυελλώδης. «Κάτσε», είπε στον Τζέις και του έδειξε μια χαμηλή καρέκλα κοντά στο παράθυρο. «Θα φέρω επιδέσμους».

Ο Τζέις κάθισε. Το δωμάτιο που μοιραζόταν με τον Άλεξ στο πάνω μέρος του σπιτιού των Πένχαλουου ήταν μικρό, με δυο στενά κρεβάτια, το καθένα κολλημένο σε έναν τοίχο. Τα ρούχα τους κρέμονταν σε μια σειρά από καρφιά στον τοίχο. Υπήρχε μόνο ένα παράθυρο, που άφηνε λίγο φως να περάσει —είχε πια αρχίσει να σκοτεινιάζει, και ο ουρανός έξω ήταν ένα μπλε-λουλακί.

Ο Τζέις είδε τον Άλεξ να βγάζει το σακίδιο από κάτω από το κρεβάτι του και να το ανοίγει. Έψαξε με θόρυβο μέσα μέχρι που σηκώθηκε όρθιος κρατώντας στα χέρια του ένα κουτί. Ο Τζέις είδε ότι ήταν το μικρό φαρμακείο που χρησιμοποιούσαν μερικές φορές όταν δεν μπορούσαν να κάνουν ρούνους —αντισηπτικό, επίδεσμοι, ψαλίδι και γάζα.

«Δεν θα μου κάνεις ένα θεραπευτικό ρούνο;» ρώτησε ο Τζέις, πιο πολύ από περιέργεια παρά από οτιδήποτε άλλο.

«Όχι. Μπορείς απλώς...» Ο Άλεξ σταμάτησε και πέταξε το κουτί στο κρεβάτι του με μια πνιχτή βρисиά. Πήγε στο μικρό νεροχύτη και έπλυνε τα χέρια του με τόση ορμή που τίναξε παντού νερά. Ο Τζέις τον κοιτούσε με μια απόμακρη περιέργεια. Το χέρι του είχε αρχίσει να καίει, ένας βαθύς, επίμονος πόνος.

Ο Άλεξ έπιασε ξανά το κουτί, τράβηξε μια καρέκλα απέναντι από τον Τζέις και κάθισε με δύναμη. «Δώσε μου το χέρι σου».

Ο Τζέις άπλωσε το χέρι του. Έπρεπε να παραδεχθεί ότι ήταν αρκετά άσχημα. Και οι τέσσερις κλειδώσεις του

ήταν ανοιχτές σαν κόκκινα αστέρια. Ξεραμένο αίμα είχε κολλήσει στο χέρι του, σαν ένα καστανοκόκκινο γάντι που ξεφλούδιζε.

Ο Άλεξ έκανε μια γκριμάτσα. «Είσαι ηλίθιος».

«Ευχαριστώ», είπε ο Τζέις. Τον κοίταζε υπομονετικά όσο εκείνος έσκυβε πάνω από το χέρι του και προσπαθούσε να βγάλει απαλά ένα κομμάτι γυαλί με ένα τσιμπιδάκι. «Γιατί όχι, λοιπόν;»

«Τι πράγμα;»

«Γιατί δεν χρησιμοποιείς θεραπευτικό ρούνο. Αφού δεν είναι πληγή από δαίμονα».

«Επειδή» είπε ο Άλεξ και έπιασε το μπλε μπουκάλι με το αντισηπτικό «νομίζω ότι θα σου κάνει καλό να νιώσεις τον πόνο. Μπορείς να τον αφήσεις να σου περάσει όπως ένας θνητός. Αργά και επώδυνα. Ίσως να μάθεις κάτι». Έριξε το οξύ υγρό πάνω από τις πληγές του Τζέις. «Αν και αμφιβάλλω».

«Μπορώ να κάνω και μόνος μου ρούνο, ξέρεις».

Ο Άλεξ άρχισε να τυλίγει έναν επίδεσμο γύρω από το χέρι του Τζέις. «Μόνο αν θέλεις να πω στους Πένχαλου τι έγινε με το τζάμι τους αντί να τους αφήσω να πιστεύουν ότι ήταν ατύχημα». Έσφιξε έναν κόμπο στον επίδεσμο, κάνοντας τον Τζέις να μισοκλείσει τα μάτια του από τον πόνο. «Ξέρεις, αν πιστευα ότι θα το έκανες αυτό στον εαυτό σου, δεν θα σου έλεγα τίποτα».

«Ναι, θα μου το έλεγες», είπε ο Τζέις και έγριψε το κεφάλι του στο πλάι. «Δεν κατάλαβα ότι η επίθεσή μου στο παράθυρο θα σε αναστάτωνε τόσο».

«Απλώς...» Όταν τέλειωσε με τον επίδεσμο, ο Άλεξ κοίταξε το χέρι του Τζέις, το χέρι που κρατούσε ακόμη ανάμεσα στα δικά του χέρια. Ήταν ένα λευκό κουβάρι

από επιδέσμους, λερωμένο με αίμα στα σημεία όπου το είχε αγγίξει με τα δάχτυλά του. «Γιατί κάνεις αυτά τα πράγματα στον εαυτό σου; Όχι μόνο αυτό με το παράθυρο, αλλά και ο τρόπος που μίλησες στην Κλέρι. Γιατί τιμωρείς τον εαυτό σου. Δεν μπορείς να αλλάξεις το πώς νιώθεις».

«Πώς νιώθω;» Η φωνή του Τζέις ήταν σταθερή.

«Βλέπω πώς την κοιτάς». Το βλέμμα του Άλεκ ήταν απόμακρο, σαν να έβλεπε πίσω από τον Τζέις, κάτι που δεν ήταν εκεί. «Και δεν μπορείς να την έχεις. Ίσως να μην ήξερες ως τώρα πώς είναι να μην έχεις κάτι που θέλεις».

Ο Τζέις τον κοίταξε σταθερά. «Τι τρέχει με σένα και τον Μάγκνους Μπέιν;»

Το κεφάλι του Άλεκ τινάχτηκε. «Εγώ δεν... τίποτα...»

«Δεν είμαι χαζός. Πήγες στον Μάγκνους όταν μίλησες με τον Μαλαχία, πριν το πεις σε μένα, ή στην Ίζαμπελ, ή σε οποιονδήποτε άλλο...»

«Επειδή μόνο εκείνος μπορούσε να μου απαντήσει στην ερώτησή μου, γι' αυτό. Δεν υπάρχει κάτι μεταξύ μας» είπε ο Άλεκ, και μετά, βλέποντας την έκφραση του Τζέις, πρόσθεσε απρόθυμα: «Πια. Δεν υπάρχει κάτι μεταξύ μας πια».

«Ελπίζω όχι εξαιτίας μου», είπε ο Τζέις.

Ο Άλεκ χλώμιασε και τραβήχτηκε σαν να ετοιμαζόταν να αποκρούσει ένα χτύπημα. «Τι εννοείς;»

«Ξέρω πώς νομίζεις ότι νιώθεις για μένα», είπε ο Τζέις. «Αλλά δεν είναι έτσι. Σου αρέσω μόνο και μόνο επειδή είμαι "ασφαλής". Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος. Κι έτσι, με το να χρησιμοποιείς εμένα ως πρόσχημα, δεν

χρειάζεται να προσπαθείς να κάνεις πραγματική σχέση». Ο Τζέις ήξερε ότι ήταν πολύ σκληρός, αλλά δεν τον ένοιαζε. Το να πληγώνει τους ανθρώπους που αγαπούσε ήταν σχεδόν το ίδιο καλό με το να πληγώνει τον εαυτό του όταν είχε τέτοια διάθεση.

«Κατάλαβα», είπε ο Άλεξ. «Πρώτα η Κλέρι, μετά το χέρι σου, τώρα εγώ. Άντε πνίξου, Τζέις».

«Δεν με πιστεύεις;» τον ρώτησε ο Τζέις. «Πολύ καλά. Έλα, φίλα με».

Ο Άλεξ έμεινε να τον κοιτάζει έντρομος.

«Ακριβώς. Όσο εκτυφλωτικά ωραίος και να είμαι, δεν σου αρέσω πραγματικά. Και αν απορρίπτεις τον Μάγκνους, δεν είναι εξαιτίας μου. Είναι επειδή φοβάσαι να αποκαλύψεις σε οποιονδήποτε με ποιον είσαι πραγματικά ερωτευμένος. Η αγάπη μάς κάνει ψεύτες», είπε ο Τζέις. «Μου το είπε η Βασίλισσα των Σίλι. Γι' αυτό, μη με κρίνεις που λέω ψέματα για το τι αισθάνομαι. Κι εσύ το ίδιο κάνεις». Σηκώθηκε όρθιος. «Και θέλω να το ξανακάνεις».

Το πρόσωπο του Άλεξ ήταν άκαμπτο και πληγωμένο. «Τι εννοείς;»

«Να πεις ψέματα για μένα» είπε ο Τζέις και πήρε το μπουφάν του απ' το καρφί όπου κρεμόταν και το φόρεσε. «Ο ήλιος δύει. Σε λίγο θα αρχίσουν να επιστρέφουν από το Φρούριο. Θέλω να πεις σε όλους ότι δεν νιώθω καλά και δεν θα κατέβω για δείπνο. Πες τους ότι λιποθύμησα και σκόνταψα, και έτσι έσπασε το παράθυρο».

Ο Άλεξ σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τον Τζέις ευθέως. «Εντάξει», είπε. «Αν μου πεις πού θα πας».

«Πάω στο Φρούριο», είπε ο Τζέις. «Να βγάλω τον Σάιμον απ' τη φυλακή».

Η μητέρα της Κλέρι έλεγε πάντα την ώρα μεταξύ του λυκόφωτος και της νύχτας “μπλε ώρα”. Έλεγε ότι το φως ήταν πιο δυνατό και πιο ασυνήθιστο, και ότι ήταν η καλύτερη ώρα για να ζωγραφίζει κανείς. Η Κλέρι δεν καταλάβαινε τι ακριβώς εννοούσε, αλλά τώρα που διέσχιζε το Αλικάντε την ώρα του λυκόφωτος το συνειδητοποιούσε.

Η μπλε ώρα της Νέας Υόρκης δεν ήταν και πολύ “μπλε”. Ήταν ξεπλυμένη από τα φώτα και τις πινακίδες από νέον. Η Τζόσλιν πρέπει να εννοούσε την Άιντρις. Εκεί το φως έπεφτε σαν λωρίδες από βιολετί χρώμα πάνω στις χρυσές πέτρες της πόλης, και οι λάμπες με το μαγικό φως έριχναν στρογγυλές λάμπες τόσο φωτεινές, που η Κλέρι περίμενε να νιώσει ζέστη όταν περνούσε από κάτω τους. Ευχήθηκε να ήταν μαζί της η μητέρα της. Η Τζόσλιν θα της έδειχνε τα μέρη της πόλης που της ήταν οικεία, που είχαν μια θέση στις αναμνήσεις της.

Αλλά δεν σου είπε ποτέ τίποτε από όλα αυτά. Τα κράτησε μυστικά επίτηδες. Και τώρα μπορεί να μην τα μάθεις ποτέ. Ένας οξύς πόνος, μισός θυμός και μισός θλίψη, τρύπησε την καρδιά της Κλέρι.

«Είσαι πολύ ήσυχη», είπε ο Σεμπάστιαν. Περνούσαν πάνω από ένα κανάλι, μια γέφυρα που οι πέτρινες κουπαστές της ήταν γεμάτες χαραγμένους ρούνους.

«Απλώς αναρωτιόμουν τι με περιμένει όταν πάω σπίτι. Κατέβηκα απ’ το παράθυρο, αλλά η Άματις θα έχει σίγουρα καταλάβει ότι λείπω».

Ο Σεμπάστιαν σκυθρόπιασε. «Γιατί να το σκάσεις; Γιατί να μη σε αφήνει να επισκεφθείς τον αδερφό σου;»

«Δεν έπρεπε να έρθω στο Αλικάντε», είπε η Κλέρι. «Ύποτίθεται ότι έπρεπε να μείνω σπίτι και να παρακολουθώ απ' τα μετόπισθεν».

«Α, μάλιστα. Τώρα εξηγούνται πολλά».

«Αλήθεια;» Έριξε μια περιεργή λοξή ματιά. Στα σκούρα του μαλλιά έπεφταν μπλε σκιές.

«Όλοι χλώμιασαν όταν αναφέρθηκε το όνομά σου νωρίτερα. Σκέφτηκα ότι θα υπήρχε κάποια πικρία μεταξύ εσένα και του αδερφού σου».

«Πικρία; Είναι ένας τρόπος να το πεις, φαντάζομαι».

«Δεν τον συμπαθείς;»

«Αν τον συμπαθώ;» Είχε αφιερώσει τόσες ώρες τις τελευταίες εβδομάδες να σκέφτεται αν αγαπούσε τον Τζέις και με τι είδους αγάπη, που δεν είχε σταματήσει ποτέ για να σκεφτεί αν τον συμπαθούσε.

«Συγγνώμη. Είναι μέρος της οικογένειάς σου, δεν είναι θέμα συμπάθειας...»

«Όχι» είπε η Κλέρι «τον συμπαθώ. Απλώς... με εκνευρίζει καμιά φορά. Μου λέει πάντα τι να κάνω...»

«Δεν φαίνεται να πιάνει», παρατήρησε ο Σεμπάστιαν.

«Τι εννοείς;»

«Φαίνεται πως κάνεις αυτό που θέλεις έτσι κι αλλιώς».

«Μάλλον ναι». Η παρατήρηση αυτή την ξάφνιασε, μια που ο Σεμπάστιαν ήταν ουσιαστικά ένας άγνωστος. «Αλλά φαίνεται ότι αυτό τον εξοργίζει περισσότερο απ' ό,τι νόμιζα».

«Θα το ξεπεράσει». Το ύφος του Σεμπάστιαν ήταν καθησυχαστικό.

Η Κλέρι τον κοίταξε με απορία. «Εσύ τον συμπαθείς;»

«Ναι. Αλλά δεν νομίζω ότι αυτός με συμπαθεί ιδιαίτερα». Ο Σεμπάστιαν ακούστηκε θλιμμένος. «Ό,τι και να πω νομίζω ότι τον εκνευρίζει».

Έστριψαν σε ένα δρομάκι και βγήκαν σε μια μεγάλη λιθόστρωτη πλατεία με ψηλά, στενά κτίρια. Στο κέντρο βρισκόταν το μπρούτζινο άγαλμα ενός Αρχαγγέλου – του Αρχαγγέλου, που είχε δώσει το αίμα του για να γεννηθούν οι Κυνηγοί. Στο βορινό μέρος της πλατείας υπήρχε ένα τεράστιο κτίσμα από λευκή πέτρα. Ένας καταρράχτης από φαρδιά μαρμάρινα σκαλιά οδηγούσε σε μια αφιδωτή στοά, πίσω απ' την οποία υπήρχε μια τεράστια ξύλινη διπλή πόρτα. Το αποτέλεσμα με τη συμβολή του απογευματινού φωτός ήταν εκπληκτικό – και παράξενα οικείο. Η Κλέρι αναρωτήθηκε αν είχε ξαναδεί κάπου αυτό το κτίριο. Μήπως η μητέρα της το είχε ζωγραφίσει κάπου;

«Αυτή είναι η πλατεία του Αρχαγγέλου» είπε ο Σεμπάστιαν «και αυτή η Μεγάλη Αίδουσα του Αρχαγγέλου. Εδώ υπογράφηκαν για πρώτη φορά οι Συνθήκες, μια που τα Πλάσματα του Σκότους δεν επιτρέπεται να μπουν στο Φρούριο, και τώρα λέγεται Αίδουσα των Συνθηκών. Είναι ένα σημείο συνάντησης – εδώ γίνονται εορτασμοί, γάμοι, χοροί, όλα αυτά. Είναι το κέντρο της πόλης. Λένε ότι όλοι οι δρόμοι οδηγούν στην Αίδουσα».

«Μοιάζει λίγο με εκκλησία, αλλά δεν έχετε εκκλησίες εδώ, έτσι δεν είναι;»

«Δεν χρειάζεται», είπε ο Σεμπάστιαν. «Οι δαιμονικοί πύργοι μάς κρατάνε ασφαλείς. Δεν χρειαζόμαστε τίποτε άλλο. Γι' αυτό μου αρέσει να έρχομαι εδώ. Είναι... γαλήνια».

Η Κλέρι τον κοίταξε ξαφνιασμένη. «Δηλαδή, δεν μέ-

νεις εδώ;»

«Όχι. Μένω στο Παρίσι. Ήρθα απλώς να επισκεφθώ την Αλίν... είναι ξαδέρφη μου. Η μητέρα μου και ο πατέρας της, ο θείος μου ο Πάτρικ, ήταν αδέρφια. Οι γονείς της Αλίν διηύθυναν το Ινστιτούτο στο Πεκίνο για χρόνια. Γύρισαν στο Αλικάντε πριν από καμιά δεκαριά χρόνια».

«Ήταν... δεν ήταν στον Κύκλο, έτσι;»

Μια έκφραση έκπληξης πέρασε πάνω από το πρόσωπο του Σεμπάστιαν. Δεν απάντησε μέχρι που έστριψαν και άφησαν πίσω τους την πλατεία, πηγαίνοντας προς ένα λαβύρινθο από σκοτεινά δρομάκια. «Γιατί το λες αυτό;» τη ρώτησε.

«Βασικά... επειδή ήταν οι Λάιτγουντ».

Πέρασαν κάτω από μια λάμπα του δρόμου. Η Κλέρι κοίταξε λοξά τον Σεμπάστιαν. Με το μακρύ σκούρο του παλτού και το λευκό πουκάμισο, κάτω από το λευκό φως της λάμπας, έμοιαζε σαν μια ασπρόμαυρη εικόνα ενός αριστοκράτη από βικτοριανό βιβλίο. Τα σκούρα του μαλλιά κυμάτιζαν ελαφρώς κοντά στον κρόταφό του και την έκαναν να θέλει να τον ζωγραφίσει με πενάκι και μελάνι. «Πρέπει να καταλάβεις», της είπε. «Σχεδόν οι μισοί από τους νεαρούς Κυνηγούς στην Άιντρις ήταν μέλη του Κύκλου, καθώς και κάμποσοι από αυτούς που δεν ήταν στην Άιντρις. Ο θείος Πάτρικ ήταν στον Κύκλο στην αρχή, αλλά απομακρύνθηκε όταν άρχισε να καταλαβαίνει πόσο επικίνδυνος ήταν ο Βάλενταϊν. Οι γονείς της Αλίν δεν πήραν μέρος στην Εξέγερση —ο θείος μου πήγε στο Πεκίνο για να γλιτώσει απ' τον Βάλενταϊν και εκεί γνώρισε τη μητέρα της Αλίν. Όταν οι Λάιτγουντ και τα άλλα μέλη του Κύκλου δικάστηκαν για προδοσία

απέναντι στο Κονκλάβιο, οι Πένχαλου έκαναν αίτηση για επιείκεια. Έτσι, οι Λάιτγουντ, αντί να δεχτούν μια κατάρα, στάλθηκαν στη Νέα Υόρκη. Γι' αυτό και οι Λάιτγουντ χρωστάνε ευγνωμοσύνη στους Πένχαλου».

«Και οι δικοί σου γονείς;» ρώτησε η Κλέρι. «Ήταν κι αυτοί στον Κύκλο;»

«Όχι. Η μητέρα μου ήταν πιο μικρή απ' τον Πάτρικτην έστειλε στο Παρίσι όταν εκείνος έφυγε για το Περίνο. Εκεί γνώρισε τον πατέρα μου».

«Η μητέρα σου ήταν πιο μικρή απ' τον Πάτρικτη;»

«Έχει πεθάνει», είπε ο Σεμπάστιαν. «Το ίδιο και ο πατέρας μου. Η θεία μου, η Ελοντί, με μεγάλωσε».

«Α», είπε η Κλέρι. «Δεν το ήξερα. Συγγνώμη».

«Δεν τους θυμάμαι», είπε ο Σεμπάστιαν. «Όχι καλά, τουλάχιστον. Όταν ήμουν μικρότερος, ευχόμουν να είχα έναν αδερφό ή μια αδερφή, κάποιον που θα μου έλεγε πώς ήταν οι γονείς μας». Την κοίταξε σκεπτικός. «Να σε ρωτήσω κάτι; Γιατί ήρθες στην Άιντρις αφού ήξερες πόσο άσχημα θα αντιδρούσε ο αδερφός σου;»

Πριν προλάβει να του απαντήσει, βγήκαν από το στενό δρομάκι σε μια γνώριμη σκοτεινή αυλή, με το παλιό πηγάδι στο κέντρο του να γυαλίζει στο φως. «Πλατεία Δεξαμενής», είπε ο Σεμπάστιαν με μια έντονη χροιά απογοήτευσης στη φωνή του. «Φτάσαμε πιο γρήγορα απ' ό,τι νόμιζα».

Η Κλέρι κοίταξε την πέτρινη γέφυρα που διέσχιζε το κοντινό κανάλι. Έβλεπε στο βάθος το σπίτι της Άματις. Όλα τα παράθυρα είχαν φως. Αναστέναξε. «Από δω μπορώ να συνεχίσω μόνη μου. Ευχαριστώ».

«Δεν θέλεις να έρθω μέχρι το...»

«Όχι. Εκτός αν θέλεις να μπλέξεις κι εσύ».

«Λες να μπλέξω; Που ήμουν κύριος και ήρθα μαζί σου;»

«Υποτίθεται ότι δεν πρέπει να μάθει κανείς ότι είμαι στο Αλικάντε», είπε. «Υποτίθεται ότι είναι μυστικό. Και χωρίς παρεξήγηση, δεν σε ξέρω καθόλου».

«Θα μπορούσες να με μάθεις», είπε. «Εγώ θα ήθελα να σε γνωρίσω καλύτερα». Την κοιτούσε με κάτι μεταξύ ευθυμίας και ντροπαλότητας, σαν να μην ήταν σίγουρος πώς θα αντιδρούσε σε αυτό που της είχε πει.

«Σεμπάστιαν», του είπε με μια αίσθηση ξαφνικής κούρασης. «Χαίρομαι που θέλεις να με γνωρίσεις καλύτερα. Αλλά εγώ δεν έχω καθόλου ενέργεια να σε γνωρίσω καλύτερα. Λυπάμαι».

«Δεν εννοούσα...»

Αλλά εκείνη απομακρυνόταν ήδη, προς τη γέφυρα. Όταν βρέθηκε στα μισά, σταμάτησε και γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος του. Φαινόταν παράξενα χαμένος στο φως του φεγγαριού, με τα σκούρα του μαλλιά να πέφτουν στο πρόσωπό του.

«Ρέιγκνορ Φελ», του είπε.

«Ορίστε;» τη ρώτησε.

«Με ρώτησες γιατί ήρθα παρόλο που δεν έπρεπε», είπε η Κλέρι. «Η μητέρα μου είναι άρρωστη. Πολύ άρρωστη. Ίσως να πεθάνει. Το μόνο πράγμα που μπορεί να τη βοηθήσει, το μόνο άτομο είναι ένας μάγος που λέγεται Ρέιγκνορ Φελ. Μόνο που δεν έχω ιδέα πώς να τον βρω».

«Κλέρι...»

«Καληνύχτα, Σεμπάστιαν», είπε και γύρισε προς το σπίτι.

Ήταν πιο δύσκολο να ανέβει στην πέργκολα απ' ό,τι

ήταν να κατέβει. Οι μπότες της γλιστρούσαν στον υγρό πέτρινο τοίχο, και ανακουφίστηκε όταν κατάφερε επιτέλους να ανέβει στο περβάζι του παραθύρου και να πηδήξει, ή μάλλον να πέσει, στο πάτωμα του δωματίου.

Η ευφορία της όμως δεν κράτησε πολύ. Δεν πρόλαβε να πατήσει τα πόδια της κάτω όταν ένα λαμπερό λευκό φως άναψε μπροστά της σαν μια μικρή έκρηξη που φωτίσε όλο το δωμάτιο σαν μέρα.

Στην άκρη του κρεβατιού της καθόταν η Άματις, με την πλάτη ολόγεια και μια μαγική φωτεινή πέτρα στο χέρι. Έκαιγε με ένα σκληρό φως που τόνιζε τις έντονες γωνίες του προσώπου της και τις ρυτίδες στην άκρη των χειλιών της. Κοίταξε την Κλέρι σιωπηλή για μερικές στιγμές που κράτησαν αιώνες. Τελικά είπε: «Μ' αυτά τα ρούχα είσαι ίδια η Τζόσλιν».

Η Κλέρι σηκώθηκε όρθια. «Ε... συγγνώμη», είπε. «Που έφυγα έτσι».

Η Άματις κάλυψε με το χέρι της την πέτρα, μαλακώνοντας το φως. Η Κλέρι δυσκολευόταν να δει καθαρά στο ξαφνικό σκοτάδι. «Βγάλε αυτά τα ρούχα και έλα να με βρεις στην κουζίνα», είπε η Άματις. «Και μη διανοηθείς να φύγεις ξανά απ' το παράθυρο, γιατί την επόμενη φορά που θα επιστρέψεις, θα βρεις το σπίτι σφραγισμένο».

Η Κλέρι ξεροκατάπιε και έγνεψε καταφατικά.

Η Άματις σηκώθηκε και έφυγε χωρίς να πει τίποτε άλλο. Η Κλέρι άλλαξε βιαστικά και φόρεσε τα δικά της ρούχα που κρέμονταν στην άκρη του κρεβατιού στεγνά. Το παντελόνι της ήταν λίγο σκληρό, ωστόσο ήταν ωραίο να φοράει το γνώριμο μπλουζάκι της. Τίναξε πίσω τα ανακατεμένα της μαλλιά και κατέβηκε.

Την προηγούμενη φορά που είχε δει το ισόγειο του σπιτιού της Άματις ήταν μισολιπόθυμη και είχε παραισθήσεις. Θυμόταν κάτι ατέλειωτους διαδρόμους που εκτείνονταν ως την αιωνιότητα και ένα τεράστιο εκκρεμές που το τικ-τακ του αντηχούσε σαν τους χτύπους μιας καρδιάς που αργοπέθαινε. Αυτήν τη φορά βρέθηκε σε ένα μικρό, ζεστό σαλόνι με απλά ξύλινα έπιπλα και μια κουρελού στο πάτωμα. Το μικρό μέγεθος και τα έντονα χρώματα θύμιζαν λίγο στην Κλέρι το δικό της σαλόνι στο Μπρούκλιν. Διέσχισε το δωμάτιο σιωπηλή και μπήκε στην κουζίνα –στη σόμπα έκαιγε μια φωτιά, και το δωμάτιο ήταν γεμάτο ζεστό κίτρινο φως. Η Άματις καθόταν στο τραπέζι και είχε στους ώμους της ριγμένο ένα γαλάζιο σάλι. Την έκανε να φαίνεται ακόμα πιο γκριζα.

«Γεια», είπε η Κλέρι και στάθηκε στην πόρτα. Δεν μπορούσε να καταλάβει αν η Άματις ήταν θυμωμένη ή όχι.

«Υποθέτω ότι δεν χρειάζεται να σε ρωτήσω πού πήγες», είπε η Άματις χωρίς να την κοιτάξει. «Πήγες να δεις τον Τζόναθαν, έτσι δεν είναι; Υποθέτω ότι θα έπρεπε να το περιμένω. Αν είχα δικά μου παιδιά, ίσως να καταλάβαινα πότε μου λείει ψέματα ένα παιδί. Αλλά ήλπιζα τόσο πολύ ότι, αυτήν τη φορά τουλάχιστον, δεν θα απογοήτευα τόσο πολύ τον αδερφό μου».

«Απογοήτευες τον Λουκ;»

«Ξέρεις τι έγινε όταν τον δάγκωσαν;» ρώτησε η Άματις κοιτώντας ευθεία μπροστά της. «Όταν ο αδερφός μου δαγκώθηκε από ένα λυκάνθρωπο –και έπρεπε να το περιμένω, γιατί ο Βάλενταϊν έπαιρνε πάντα ανόητα ρίσκα και για τον ίδιο και για τους οπαδούς του, ήταν απλώς

ζήτημα χρόνου—, ήρθε και μου είπε τι έγινε και πόσο φοβόταν ότι ίσως να είχε κολλήσει την ασθένεια των λυκανθρώπων. Κι εγώ είπα... εγώ είπα...»

«Άματις, δεν χρειάζεται να μου πεις».

«Του είπα να φύγει από το σπίτι μου και να μην ξαναγυρίσει μέχρι να βεβαιωθεί ότι δεν είχε κολλήσει. Απομακρύνθηκα από αυτόν, δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς». Η φωνή της έτρεμε. «Έβλεπε πόσο είχα αηδιάσει, το έβλεπε στο πρόσωπό μου. Μου είπε πως φοβόταν ότι αν είχε κολλήσει, θα γινόταν λυκάνθρωπος, ότι ο Βάλενταϊν θα του ζητούσε να αυτοκτονήσει, κι εγώ... εγώ του είπα ότι ίσως αυτό να ήταν καλύτερο».

Η Κλέρι έβγαλε ένα μικρό επιφώνημα· δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί.

Η Άματις σήκωσε βιαστικά το βλέμμα της. Στο πρόσωπό της ήταν γραμμένη η αηδία για τον εαυτό της. «Ο Λουκ ήταν πάντα τόσο καλός, ό,τι και να προσπαθούσε ο Βάλενταϊν να τον βάλει να κάνει. Μερικές φορές πίστευα ότι αυτός και η Τζόσλιν ήταν οι μοναδικοί καλοί άνθρωποι που ήξερα —και δεν άντεχα την ιδέα ότι θα γινόταν ένα τέρας...»

«Μα, δεν είναι. Δεν είναι τέρας».

«Δεν το ήξερα. Όταν Μεταμορφώθηκε, αφού έφυγε από δω, η Τζόσλιν έκανε τα πάντα για να με πείσει ότι ήταν ο ίδιος άνθρωπος κατά βάθος, ο αδερφός μου. Αν δεν ήταν αυτή, δεν θα είχα δεχτεί ποτέ να τον ξαναδώ. Τον άφησα να μείνει εδώ όταν ήρθε πριν την Εξέγερση, τον έκρυψα στο κελάρι, αλλά καταλάβαινα ότι δεν με εμπιστευόταν πια, από τότε που του είχα γυρίσει την πλάτη. Νομίζω ότι ακόμη δεν με εμπιστεύεται».

«Σε εμπιστεύεται αρκετά για να με φέρει εδώ, σε σένα,

μισολιπόθυμη και άρρωστη», είπε η Κλέρι. «Σε εμπιστεύεται αρκετά για να με αφήσει εδώ μαζί σου...»

«Δεν είχε άλλη επιλογή», είπε η Άματις. «Και δεν είδες πόσο καλά τα κατάφερα; Δεν μπόρεσα να σε κρατήσω ούτε μία μέρα μέσα στο σπίτι».

Η Κλέρι ξεροκατάπιε. Αυτό ήταν χειρότερο απ' το να της φώναζε. «Δεν φταις εσύ. Σου είπα ψέματα και βγήκα έξω. Δεν μπορούσες να κάνεις τίποτα, έτσι κι αλλιώς».

«Αχ, Κλέρι», είπε η Άματις. «Δεν καταλαβαίνεις; Πάντα υπάρχει κάτι που μπορείς να κάνεις. Είναι απλώς κάποιοι άνθρωποι σαν κι εμένα που λένε πάντα το αντίθετο στον εαυτό τους, όπως εγώ είπα ότι δεν μπορούσα να κάνω κάτι άλλο όταν με άφησε ο Στέφεν. Και αρνούμαι ακόμα και να παραστώ στις συνεδριάσεις του Κονκλάβιου, γιατί λέω στον εαυτό μου ότι δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να επηρεάσω τις αποφάσεις τους, ακόμα και αν σιχαίνομαι ό,τι κάνουν. Και όταν επιλέγω να κάνω κάτι τελικά, ε λοιπόν, ούτε αυτό δεν μπορώ να κάνω καλά». Τα μάτια της έλαμπαν, σκληρά και αστραφτερά στο φως της σόμπας. «Πήγαινε για ύπνο, Κλέρι», είπε τελικά. «Και από δω και πέρα μπορείς να έρχεσαι και να φεύγεις όποτε θέλεις. Δεν θα κάνω τίποτα για να σε σταματήσω. Άλλωστε, δεν μπορώ να κάνω κάτι, έτσι κι αλλιώς».

«Άματις...»

«Σταμάτα». Η Άματις κούνησε το κεφάλι της. «Πήγαινε για ύπνο, σε παρακαλώ». Η φωνή της είχε κάτι το οριστικό. Γύρισε απ' την άλλη, σαν να είχε ήδη φύγει η Κλέρι, και κοίταξε τον τοίχο ανέκφραστη.

Η Κλέρι έκανε μεταβολή και ανέβηκε τρέχοντας τις σκάλες. Στο δωμάτιό της χτύπησε με δύναμη την πόρ-

τα και έπεσε στο κρεβάτι. Νόμιζε ότι ήθελε να κλάψει, αλλά τα δάκρυα δεν έβγαιναν. Ο Τζέις με μισεί, σκέφτηκε. Η Άματις με μισεί. Δεν αποχαιρέτησα τον Σάμιον. Η μητέρα μου πεθαίνει. Και ο Λουκ με εγκατέλειψε. Είμαι ολομόναχη. Δεν έχω υπάρξει ποτέ τόσο μόνη, και για όλα φταίω εγώ. Ίσως γι' αυτό δεν μπορούσε να κλάψει, σκέφτηκε, κοιτώντας το ταβάνι με στεγνά μάτια. Γιατί, τι νόημα είχε να κλάψεις εάν δεν υπήρχε κάποιος να σε καθησυχάσει; Και υπήρχε κάτι χειρότερο απ' το να μην μπορείς να καθησυχάσεις τον εαυτό σου;

7

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ ΝΑ ΠΑΤΗΣΟΥΝ

Ο Σάιμον ξύπνησε απότομα από ένα όνειρο γεμάτο αίμα και ήλιο, με τον ήχο μιας φωνής που έλεγε το όνομά του.

«Σάιμον!» Η φωνή ήταν ένας πνιχτός ψιθύρος. «Ξύπνα, Σάιμον».

Ο Σάιμον πετάχτηκε πάνω. Μερικές φορές η καινούρια ταχύτητα της κίνησής του ξάφνιαζε ακόμα και τον ίδιο. Γύρισε προς την πόρτα. «Σαμουήλ;» ψιθύρισε κοιτώντας το σκοτάδι. «Σαμουήλ, εσύ είσαι;»

«Απ' την άλλη μεριά, Σάιμον». Η φωνή, ελαφρώς οικεία, είχε έναν τόνο ενοχλημένο. «Στο παράθυρο». Ο Σάιμον κατάλαβε αμέσως ποιος ήταν και κοίταξε πίσω απ' τα κάγκελα του παραθύρου. Βρήκε τον Τζέις να κάθεται γονατιστός στο γρασίδι, με μια μαγική πέτρα στο χέρι του. Κοιτούσε τον Σάιμον με μια εκνευρισμένη γκριμάτσα. «Νόμιζες ότι έβλεπες εφιάλτη;»

«Μπορεί να βλέπω ακόμη». Στα αφτιά του ο Σάιμον ένιωθε ένα σφυροκόπημα. Αν είχε ακόμη σφυγμό, θα

πίστευε ότι ήταν το αίμα που έτρεχε στις φλέβες του, αλλά ήταν κάτι άλλο, κάτι λιγότερο σωματικό, αλλά πιο άμεσο από το αίμα.

Το μαγικό φως έριχνε ένα παράταιρο φωτεινό σχήμα στο πρόσωπο του Τζέις. «Εδώ σε έβαλαν, λοιπόν. Δεν ήξερα ότι τα χρησιμοποιούσαν ακόμη αυτά τα κελιά». Κοίταξε πλαγίως. «Στην αρχή έκανα λάθος. Τρόμαξα λίγο το φιλαράκο σου εδώ δίπλα. Ωραίος τύπος, με τη γενειάδα και τα κουρέλια του. Μου θυμίζει λίγο τους αλήτες της πατρίδας».

Τότε συνειδητοποίησε ο Σάιμον τι ήταν το σφυροκόπημα στα αφτιά του. Οργή. Σε ένα μακρινό μέρος του μυαλού του ήξερε ότι τα χείλη του είχαν τραβηχτεί και οι άκρες από τα δόντια του χάιδευαν το κάτω του χείλος. «Χαίρομαι που τα βρίσκεις αστεία όλα αυτά».

«Τι, δεν χαίρεσαι που με βλέπεις;» είπε ο Τζέις. «Πρέπει να πω ότι εκπλήσσομαι. Πάντα μου έλεγαν ότι η παρουσία μου φωτίζει κάθε δωμάτιο. Θα περίμενε κανείς αυτό να ίσχυε διπλά για τα σκοτεινά υπόγεια κελιά».

«Ήξερες τι θα γινόταν, έτσι δεν είναι; “Θα σε στείλουν κατευθείαν στη Νέα Υόρκη”, μου είπες. Κανένα πρόβλημα. Αλλά δεν είχαν ποτέ καμία πρόθεση να το κάνουν».

«Δεν το ήξερα». Ο Τζέις τον κοίταξε στα μάτια πίσω από τα κάγκελα, και το βλέμμα του ήταν καθαρό και σταθερό. «Ξέρω ότι δεν θα με πιστέψεις, αλλά νόμιζα ότι έτσι θα γινόταν».

«Ή λες ψέματα, ή είσαι χαζός...»

«Τότε, είμαι χαζός».

«...ή και τα δύο», είπε ο Σάιμον. «Και μάλλον αυτό τείνω να πιστέψω».

«Δεν έχω λόγο να σου πω ψέματα», είπε ο Τζέις. «Όχι τώρα». Το βλέμμα του παρέμεινε σταθερό. «Και σταμάτα να μου δείχνεις τα δόντια σου. Με αγχώνει».

«Ωραία», είπε ο Σάιμον. «Και αν θες να ξέρεις γιατί το κάνω, είναι γιατί μυρίζεις αίμα».

«Είναι το άρωμά μου. Ευωδιά Φρέσκιας Πληγής». Ο Τζέις σήκωσε το χέρι του. Ήταν σαν γάντι από λευκούς επιδέσμους με κόκκινες κηλίδες στις αρθρώσεις, εκεί όπου είχε μουσκέψει από αίμα.

Ο Σάιμον μόρφασε. «Νόμιζα ότι εσείς δεν πληγωνόσασταν. Ή τουλάχιστον ότι θεραπευόσασταν αμέσως».

«Το πέρασα μέσα από ένα παράθυρο» είπε ο Τζέις «και ο Άλεξ με ανάγκασε να το αφήσω να επουλωθεί σαν θνητός, για να πάρω το μάθημά μου. Ορίστε, σου είπα την αλήθεια. Εντυπωσιάστηκες;»

«Όχι», είπε ο Σάιμον. «Έχω πιο σημαντικά προβλήματα από σένα. Ο Ανακριτής μού κάνει συνεχώς ερωτήσεις που δεν μπορώ να απαντήσω. Με κατηγορεί όλη την ώρα ότι έχω πάρει τις δυνάμεις μου από τον Βάλενταϊν. Ότι είμαι κατάσκοπός του».

Στα μάτια του Τζέις έλαμψε μια ανησυχία. «Ο Άλντερτρι το είπε αυτό;»

«Υπονόησε ότι αυτό πιστεύει το Κονκλάβιο».

«Πολύ κακό αυτό. Αν αποφασίσουν ότι είσαι κατάσκοπος, οι Συνθήκες δεν ισχύουν. Ειδικά αν καταφέρουν να πείσουν τον εαυτό τους ότι έχεις παραβιάσει το Νόμο». Ο Τζέις κοίταξε γύρω του βιαστικά πριν στραφεί πίσω στον Σάιμον. «Πρέπει να σε βγάλω γρήγορα από δω».

«Και τι θα γίνει;» Ο Σάιμον δεν πίστευε ότι το έλεγε αυτό. Ήθελε τόσο πολύ να φύγει από εκείνο το μέρος, που το ένιωθε σαν γεύση στο στόμα του, αλλά δεν μπο-

ρούσε να σταματήσει τις λέξεις που έβγαιναν από τα χείλη του. «Πού σκοπεύεις να με κρύψεις;»

«Υπάρχει μια Πύλη εδώ στο Φρούριο. Αν τη βρούμε, μπορώ να σε στείλω πίσω...»

«Και θα μάθουν όλοι ότι με βοήθησες. Τζέις, δεν κυνηγάει μόνο εμένα το Κονκλάβιο. Βασικά, αμφιβάλλω αν τους ενδιαφέρει ένα απλό Πλάσμα του Σκότους. Προσπαθούν να αποδείξουν κάτι για την οικογένειά σου, για τους Λάιτγουντ. Προσπαθούν να αποδείξουν ότι έχουν κάποια σχέση με τον Βάλενταϊν. Ότι δεν έφυγαν ποτέ απ' τον Κύκλο».

Ακόμα και στο σκοτάδι μπορούσε να διακρίνει το χρώμα να βάφει τα μάγουλα του Τζέις. «Μα, αυτό είναι γελοίο. Πολέμησαν τον Βάλενταϊν, πάνω στο πλοίο, ο Ρόμπερτ παραλίγο να πεθάνει...»

«Ο Ανακριτής θέλει να πιστεύει ότι θυσίασαν τους άλλους Νεφιλίμ που πολέμησαν στο πλοίο, για να διατηρήσουν την ψευδαισθηση ότι ήταν εναντίον του Βάλενταϊν. Αλλά, παρ' όλα αυτά, έχασαν το Θανάσιμο Είφος, και αυτό τον ενδιαφέρει. Άκου, προσπάθησες να προειδοποιήσεις το Κονκλάβιο, αλλά δεν σε άκουσαν. Τώρα ο Ανακριτής ψάχνει να κατηγορήσει κάποιον για όλα. Αν καταφέρει να χαρακτηρίσει τους δικούς σου προδότες, τότε δεν θα κατηγορήσει κανείς το Κονκλάβιο για ό,τι έγινε, και θα καταφέρει να κάνει ό,τι θέλει χωρίς αντιπολίτευση».

Ο Τζέις έβαλε το κεφάλι του στα χέρια του και χάιδεψε αφηρημένος τα μαλλιά του με τα μακριά του δάχτυλα. «Δεν μπορώ να σε αφήσω εδώ. Αν το μάθει η Κλέρι...»

«Έπρεπε να το καταλάβω ότι μόνο αυτό σε νοιάζει», είπε γελώντας τραχιά ο Σάιμον. «Μην της το πεις. Έτσι

κι αλλιώς, είναι στη Νέα Υόρκη... Είχες δίκιο», είπε. «Τελικά χαιρόμαι που δεν ήρθε».

Ο Τζέις σήκωσε το κεφάλι του. «Γιατί;»

«Το Κονκλάβιο είναι παρανοϊκό. Ποιος ξέρει τι θα της έκαναν αν γνώριζαν τι μπορεί να κάνει. Είχες δίκιο» επανέλαβε ο Σάιμον, και όταν ο Τζέις δεν απάντησε, πρόσθεσε: «Και μπορείς να το απολαύσεις όσο θέλεις. Δεν πρόκειται να το ξανακούσεις από μένα».

Ο Τζέις έμεινε να τον κοιτάζει με ανέκφραστο πρόσωπο, και ο Σάιμον θυμήθηκε με ένα δυσάρεστο σφίξιμο τον τρόπο που τον είχε κοιτάξει ο Τζέις πάνω στο πλοίο, αιμόφυρτο και μισοπεδαμένο στο μεταλλικό πάτωμα. «Θες να μου πεις ότι σκοπεύεις να μείνεις εδώ μέσα; Στη φυλακή; Μέχρι πότε;»

«Μέχρι να βρούμε μια καλύτερη ιδέα», είπε ο Σάιμον. «Αλλά υπάρχει ένα πρόβλημα».

Ο Τζέις ανασήκωσε τα φρύδια του. «Τι πρόβλημα;»

«Το αίμα», είπε ο Σάιμον. «Ο Ανακριτής σκοπεύει να με αφήσει να πεθάνω της πείνας για να μιλήσω. Νιώθω ήδη αρκετά αδύναμος. Μέχρι αύριο θα είμαι... δεν ξέρω πόσο χάλια. Αλλά δεν θέλω να υποκύψω. Και δεν υπάρχει περίπτωση να ξαναπιώ το αίμα σου ή κάποιου άλλου», πρόσθεσε βιαστικά πριν προλάβει να πει οτιδήποτε ο Τζέις. «Το αίμα από ζώα είναι μια χαρά».

«Μπορώ να σου βρω αίμα», είπε ο Τζέις. Δίστασε. «Είπες... είπες στον Ανακριτή ότι σε άφησα να πιεις το αίμα μου; Ότι σε έσωσα;»

Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του.

Τα μάτια του Τζέις έλαμπαν απ' την αντανάκλαση του φωτός. «Γιατί όχι;»

«Νομίζω ότι δεν ήθελα να έχεις κι άλλα μπλεξίμα-

τα».

«Άκου, βρικόλακα», είπε ο Τζέις. «Αν θες, προστάτευσε τους Λάιτγουντ. Όχι εμένα, όμως».

Ο Σάιμον σήκωσε το κεφάλι του. «Γιατί;»

«Υποθέτω», είπε ο Τζέις, και προς στιγμή ο Σάιμον, καθώς τον κοιτούσε πίσω απ' τα κάγκελα, ένιωσε λες και αυτός βρισκόταν έξω και ότι φυλακισμένος ήταν ο Τζέις, «ότι δεν το αξίζω».

Η Κλέρι ξύπνησε από έναν ήχο σαν πέτρες σε μεταλλική οροφή. Ανακάθισε στο κρεβάτι της και κοίταξε γύρω της ζαλισμένη. Ο ήχος ακούστηκε ξανά, ένα τραχύ κροτάλισμα που ερχόταν από το παράθυρο. Ξεσκεπάστηκε απρόθυμα και πήγε να δει τι συνέβαινε.

Άνοιξε διάπλατα το παράθυρο, και τη χτύπησε ένα ρεύμα παγωμένου αέρα που διαπέρασε τις πιτζάμες της σαν μαχαίρι. Ανατρίχιασε και κοίταξε κάτω.

Κάποιος στεκόταν στον κήπο, και για μια στιγμή, με ένα σφίξιμο στην καρδιά, είδε μια ψηλή αδύνατη μορφή με αγορίστικα, ανακατεμένα μαλλιά. Μετά σήκωσε το κεφάλι του, και η Κλέρι είδε ότι τα μαλλιά του ήταν σκούρα, όχι ανοιχτά, και συνειδητοποίησε ότι για δεύτερη φορά περίμενε τον Τζέις και αντί γι' αυτόν ήταν ο Σεμπάστιαν.

Κρατούσε στο ένα χέρι μια χούφτα χαλίκια. Χαμογέλασε όταν την είδε να βγάζει το κεφάλι απ' το παράθυρο και της έδειξε πρώτα τον εαυτό του και έπειτα την πέργκολα. *Κατέβα κάτω.*

Κούνησε το κεφάλι της και του έδειξε την εξώπορτα. *Περίμενέ με εκεί.* Έκλεισε το παράθυρο και πήγε βιαστικά κάτω. Ήταν αργά το πρωί —το φως που έμπαινε απ'

το παράθυρο ήταν δυνατό και χρυσαφί, αλλά τα φώτα ήταν σβηστά και το σπίτι ήσυχο. Η Άματις πρέπει να κοιμάται ακόμη, σκέφτηκε η Κλέρι.

Πήγε στην μπροστινή πόρτα, την ξεκλείδωσε και την άνοιξε διάπλατα. Ο Σεμπάστιαν στεκόταν εκεί στο κεφαλόσκαλο, και για μία ακόμα φορά η Κλέρι είχε την αίσθηση, την παράξενη εντύπωση ότι τον είχε ξαναδεί κάπου, αν και αυτήν τη φορά δεν ήταν τόσο έντονη. Του χαμογέλασε αχνά. «Μου πετούσες πέτρες στο παράθυρο. Νόμιζα ότι μόνο στις ταινίες γίνονται αυτά».

Χαμογέλασε. «Ωραίες πιτζάμες. Σε ξύπνησα;»

«Μπορεί».

«Συγγνώμη», είπε, αν και δεν φαινόταν να λυπάται ιδιαίτερα. «Αλλά ήταν σημαντικό. Παρεμπιπτόντως, καλύτερα να ανέβεις και να ντυθείς. Θα περάσουμε τη μέρα μαζί».

«Μπα. Πολλή αυτοπεποίδηση δεν έχεις;» είπε, αλλά μετά σκέφτηκε ότι τόσο ωραία αγόρια μάλλον δεν είχαν κανένα λόγο να μην έχουν αυτοπεποίδηση. Κούνησε το κεφάλι της. «Λυπάμαι, αλλά δεν γίνεται. Δεν μπορώ να βγω απ' το σπίτι. Όχι σήμερα».

Μια λεπτή γραμμή ανησυχίας εμφανίστηκε ανάμεσα από τα μάτια του. «Μα, χτες βγήκες».

«Το ξέρω, αλλά αυτό ήταν πριν...» Πριν με κάνει η Άματις να νιώσω σαν σκουλήκι. «Δεν μπορώ. Και, σε παρακαλώ, μην προσπαθήσεις να με πείσεις, εντάξει;»

«Εντάξει», είπε. «Δεν θα το κάνω. Αλλά τουλάχιστον άσε με να σου πω αυτό που θέλω. Μετά σου υπόσχομαι ότι, αν θες ακόμη να φύγω, θα φύγω».

«Τι είναι;»

Σήκωσε το πρόσωπό του, και η Κλέρι αναρωτήθηκε

πώς ήταν δυνατόν τα σκούρα του μάτια να λάμπουν σαν χρυσά. «Ξέρω πού μπορείς να βρεις τον Ρέιγκνορ Φελ».

Η Κλέρι έκανε λιγότερο από δέκα λεπτά για να τρέξει πάνω, να βάλει τα ρούχα της, να γράψει ένα βιαστικό σημείωμα στην Άματις και να επιστρέψει στον Σεμπάστιαν που την περίμενε στην άκρη του καναλιού. Της χαμογέλασε καθώς έτρεχε προς το μέρος του λαχανιασμένη, με το πράσινο παλτό κρεμασμένο στο μπράτσο της. «Ήρθα», του είπε και σταμάτησε. «Πάμε;»

Ο Σεμπάστιαν επέμενε να τη βοηθήσει να βάλει το παλτό της. «Νομίζω ότι δεν με έχει ξαναβοηθήσει κανείς να βάλω το παλτό μου», είπε η Κλέρι, τινάζοντας τα μαλλιά που είχαν παγιδευτεί κάτω από το γιακά της. «Εκτός από τους σερβιτόρους, υποθέτω. Έχεις δουλέψει σερβιτόρος;»

«Όχι, αλλά με μεγάλωσε Γαλλίδα», της θύμισε ο Σεμπάστιαν. «Και αυτή είναι πολύ εντατική εκπαίδευση».

Η Κλέρι χαμογέλασε, παρά τη νευρική της. Ο Σεμπάστιαν την έκανε να γελάει, συνειδητοποίησε με μια ελαφριά αίσθηση έκπληξης. Ήταν υπερβολικά καλός σ' αυτό. «Πού πάμε;» τον ρώτησε ξαφνικά. «Είναι εδώ κοντά το σπίτι του Φελ;»

«Βασικά ζει εκτός πόλης», είπε ο Σεμπάστιαν και άρχισε να πηγαίνει προς τη γέφυρα. Η Κλέρι τον ακολούθησε.

«Είναι μακριά;»

«Πολύ μακριά για να πάμε με τα πόδια. Θα μας πάει κάποιος.»

«Ποιος;» Η Κλέρι σταμάτησε απότομα. «Σεμπάστιαν,

πρέπει να προσέχουμε. Δεν μπορώ να εμπιστευτώ κανένα για το τι κάνουμε, τι κάνω. Είναι μυστικό».

Ο Σεμπάστιαν την κοίταξε με σοβαρά, σκούρα μάτια. «Ορκίζομαι στον Άγγελο ότι ο φίλος που θα μας μεταφέρει δεν πρόκειται να πει κουβέντα σε κανένα για το τι κάνουμε».

«Είσαι σίγουρος;»

«Απόλυτα».

Ρέιγκνορ Φελ, σκέφτηκε η Κλέρι καθώς διέσχιζαν τους γεμάτους δρόμους. Θα συναντήσω τον Ρέιγκνορ Φελ. Την κατέλαβε άγριος ενθουσιασμός, που ερχόταν σε αντίθεση με τον τρόμο που ένιωθε. Η Μαντλίν τον είχε κάνει να ακούγεται τρομακτικός. Κι αν δεν είχε χρόνο ή υπομονή για να την ακούσει; Αν δεν τον έπειθε ότι ήταν αυτή που έλεγε ότι είναι; Αν δεν θυμόταν καν τη μητέρα της;

Και τα νεύρα της γίνονταν χειρότερα κάθε φορά που περνούσε δίπλα από κάποιο ξανθό νεαρό ή κορίτσι με μακριά μαύρα μαλλιά και νόμιζε ότι ήταν ο Τζέις ή η Τζαμπελ. Η Τζαμπελ όμως ήταν πολύ πιθανόν να την αγνοούσε, σκέφτηκε με απογοήτευση, και ο Τζέις ήταν σίγουρα στο σπίτι των Πένχαλου και φιλιόταν με το καινούριο του κορίτσι.

«Ανησυχείς ότι μας ακολουθούν;» τη ρώτησε ο Σεμπάστιαν όταν έστριψαν σε ένα πλάγιο δρομάκι που τους οδηγούσε μακριά απ' το κέντρο καθώς πρόσεξε τον τρόπο που κοιτούσε γύρω της.

«Συνεχώς νομίζω ότι βλέπω άτομα που ξέρω», παραδέχθηκε. «Τον Τζέις ή κάποιον απ' τους Λάιτγουντ».

«Δεν νομίζω ότι ο Τζέις έχει βγει από το σπίτι από τη μέρα που ήρθαν. Φαίνεται να μένει όλη μέρα κλεισμένος

στο δωμάτιό του. Και χτες χτύπησε και αρκετά άσχημα το χέρι του...»

«Αλήθεια; Πώς;» ρώτησε η Κλέρι, που σκόνταψε σε μια πέτρα αφηρημένη. Ο δρόμος είχε γίνει ξαφνικά από λιθόστρωτος σκέτο χαλίκι, και δεν το είχε προσέξει. «Άουτς».

«Φτάσαμε», ανακοίνωσε ο Σεμπάστιαν και στάθηκε μπροστά σε έναν ψηλό τοίχο από ξύλο και σύρμα. Τριγύρω δεν υπήρχαν σπίτια —είχαν βγει κάπως απότομα απ' την κατοικημένη περιοχή, και υπήρχε μόνο ένας φράχτης στη μία μεριά και ένας λόφος που οδηγούσε στο δάσος απ' την άλλη.

Στο φράχτη υπήρχε μια πόρτα, αλλά ήταν κλειστή με λουκέτο. Ο Σεμπάστιαν έβγαλε από την τσέπη του ένα βαρύ ατσάλινο κλειδί και την άνοιξε. «Έρχομαι αμέσως με το μεταφορικό μας». Έκλεισε πίσω του την πόρτα. Η Κλέρι έβαλε το μάτι της στο κενό μεταξύ των ξύλων. Μπόρεσε να διακρίνει κάτι σαν χαμηλό σπίτι από σανίδες. Αν και δεν είχε πόρτα ή κανονικά παράθυρα...

Η πόρτα άνοιξε και ο Σεμπάστιαν εμφανίστηκε χαμογελώντας μέχρι τα αφτιά. Στο ένα του χέρι κρατούσε ένα χαλινάρι. Πίσω του ερχόταν πειθήνια ένα τεράστιο άλογο, γκριζο και λευκό στο χρώμα, με ένα σημάδι σαν αστέρι στο μέτωπο.

«Άλογο; Έχεις άλογο;» Η Κλέρι έμεινε έκπληκτη.

Ο Σεμπάστιαν χάιδεψε τρυφερά το άλογο στον ώμο. «Πολλές οικογένειες Κυνηγών έχουν ένα άλογο στο στάβλο τους εδώ στο Αλικάντε. Αν το πρόσεξες, στην Άιντρις δεν υπάρχουν αυτοκίνητα. Δεν δουλεύουν καλά με όλες αυτές τις άμυνες προστασίας».

Χάιδεψε το απαλό δέρμα της σέλας του αλόγου που

είχε χαραγμένο ένα οικόσημο που έδειχνε ένα ερπετό να βγαίνει από μια λίμνη κουλουριασμένο. Το όνομα Βέρλακ ήταν γραμμένο από κάτω με περίτεχνα καλλιγραφικά γράμματα. «Έλα, ανέβα».

«Δεν έχω ξανανέβει σε άλογο», είπε η Κλέρι.

«Θα οδηγή εγώ τον Γουέιφερερ», την καθησύχασε ο Σεμπάστιαν. «Εσύ θα κάθεσαι απλώς μπροστά μου».

Το άλογο μούγκρισε ελαφρώς. Είχε τεράστια δόντια, παρατήρησε η Κλέρι κάπως ανήσυχη. Το καθένα τους ήταν μεγάλο σαν πακέτο από τσιγάρα. Τα φαντάστηκε να χώνονται στο πόδι της, και μετά θυμήθηκε όλα τα κορίτσια στο σχολείο της που ήθελαν να έχουν πόνι. Αναρωτήθηκε αν ήταν με τα καλά τους.

Μην είσαι δειλή, πίεσε τον εαυτό της. Αυτό θα έκανε και η μητέρα σου.

Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Εντάξει, λοιπόν. Πάμε».

Η απόφαση της Κλέρι να φανεί γενναία κράτησε τόσο όσο χρειάστηκε ο Σεμπάστιαν (αφού τη βοήθησε να ανέβει στη σέλα) για να ανέβει πίσω της στο άλογο και να χτυπήσει μια φορά με τα πόδια του τα καπούλια του αλόγου. Ο Γουέιφερερ όρμησε εμπρός σαν σφαίρα, χοροπηδώντας πάνω στο χαλίκι με τόση δύναμη, που η Κλέρι ένιωθε τα τραντάγματα να διαπερνούν τη σπονδυλική της στήλη. Πιάστηκε απ' το κομμάτι της σέλας που εξείχε μπροστά της, σφίγγοντάς το τόσο δυνατά που τα νύχια της χώθηκαν στο δέρμα.

Ο δρόμος που ακολουθούσαν στένευε όσο απομακρύνονταν απ' την πόλη, και μετά από λίγο δεξιά κι αριστερά τους άρχισαν να υψώνονται πράσινα δέντρα, σαν τοίχοι που έκρυβαν οποιαδήποτε άλλη θέα. Ο Σε-

μπάστιαν τράβηξε τα γκέμια και το άλογο χαλάρωσε το φρενιασμένο του τρέξιμο. Ο σφυγμός της Κλέρι ηρέμησε μαζί με τον καλπασμό του αλόγου. Καθώς ο πανικός της υποχώρησε, άρχισε να νιώθει σιγά-σιγά τον Σεμπάστιαν πίσω της —κρατούσε τα γκέμια με τα χέρια του δεξιά κι αριστερά της, φτιάχνοντας γύρω της κάτι σαν κλουβί που την έκανε να μη φοβάται τόσο πολύ ότι θα έπεφτε από το άλογο. Ξαφνικά ένιωθε πολύ έντονα την παρουσία του, όχι μόνο τη σκληρή δύναμη των χεριών που την κρατούσαν, αλλά και το ότι ακουμπούσε στο στήθος του και ότι μύριζε, για κάποιον παράξενο λόγο, σαν μαύρο πιπέρι. Δεν ήταν δυσάρεστο, ήταν έντονο και ευχάριστο, πολύ διαφορετικό απ' το άρωμα σαπουνιού και ηλιαχτίδας του Τζέις. Όχι ότι οι ηλιαχτίδες είχαν μυρωδιά δηλαδή, αλλά...

Έσφιξε τα δόντια της. Ήταν εκεί με τον Σεμπάστιαν, πηγαίνοντας να δει έναν ισχυρό μάγο, και από μέσα της σκεφτόταν ασυναρτησίες για το πώς μύριζε ο Τζέις. Πίεσε τον εαυτό της να κοιτάξει γύρω της. Οι πράσινοι όγκοι των δέντρων είχαν αραιώσει, και έβλεπε δεξιά κι αριστερά της μια ακανόνιστη εξοχή. Ήταν όμορφη με έναν παράξενο, απόλυτο τρόπο —ένα χαλί από πράσινο που το διέκοπτε εδώ κι εκεί σαν ένα γκριζο σημάδι ένα πέτρινο μονοπάτι ή μια κορυφή μαύρου βράχου που έβγαινε απ' το γρασίδι. Συστάδες από λεπτεπίλεπτα λευκά λουλούδια, σαν αυτά που είχε δει στη νεκρόπολη με τον Λουκ, στόλιζαν τους λόφους σαν σκόρπιες νιφάδες.

«Πώς έμαθες πού βρίσκεται ο Φελ;» ρώτησε τον Σεμπάστιαν που οδήγησε επιδέξια το άλογο για να αποφύγει ένα χαντάκι του δρόμου.

«Από τη θεία Ελοντί. Έχει ένα απίστευτο δίκτυο από πληροφοριοδότες. Ξέρει ό,τι συμβαίνει στην Άιντρις, αν και δεν έρχεται ποτέ εδώ. Δεν της αρέσει να φεύγει απ' το Ινστιτούτο της».

«Κι εσύ; Έρχεσαι συχνά στην Άιντρις;»

«Δεν θα το 'λεγα. Την τελευταία φορά που ήρθα ήμουν περίπου πέντε χρονών. Δεν έχω δει τη θεία και το θείο μου από τότε, άρα χαίρομαι που είμαι εδώ. Είναι μια ευκαιρία να τους δω ξανά. Άλλωστε, όταν λείπω, η Άιντρις μού λείπει. Δεν υπάρχει άλλο μέρος σαν αυτό. Είναι σαν το κέντρο του κόσμου. Θα αρχίσεις να το νιώθεις, και μετά θα σου λείπει».

«Ξέρω ότι του Τζέις του έλειπε», είπε. «Αλλά νόμιζα ότι ήταν επειδή είχε ζήσει εδώ χρόνια. Εδώ μεγάλωσε».

«Στο αρχοντικό των Γουέιλαντ», είπε ο Σεμπάστιαν. «Βασικά δεν είναι πολύ μακριά από εκεί που πηγαίνουμε».

«Μου δίνεις την εντύπωση ότι ξέρεις τα πάντα».

«Όχι τα πάντα» είπε ο Σεμπάστιαν με ένα γέλιο που η Κλέρι ένιωσε να διαπερνάει την πλάτη της. «Ναι, η Άιντρις ασκεί τη γοητεία της σε όλους, ακόμα και σε όσους έχουν τους λόγους τους να τη μισούν, όπως ο Τζέις».

«Γιατί το λες αυτό;»

«Βασικά, γιατί τον μεγάλωσε ο Βάλενταϊν. Και αυτό πρέπει να ήταν αρκετά απαίσιο».

«Δεν ξέρω», είπε διστακτικά η Κλέρι. «Η αλήθεια είναι ότι έχει ανάμικτα συναισθήματα γι' αυτό. Νομίζω ότι ο Βάλενταϊν ήταν απαίσιος πατέρας από μια άποψη, αλλά από μια άλλη τα μικρά κομματάκια καλοσύνης και αγάπης που του έδινε ήταν όλη η καλοσύνη και η αγάπη που γνώρισε ποτέ ο Τζέις». Ένιωσε ένα κύμα θλίψης

καθώς μιλούσε. «Νομίζω ότι, για αρκετό καιρό, θυμόταν τον Βάλενταϊν με πολλή τρυφερότητα».

«Δεν πιστεύω ότι ο Βάλενταϊν έδειξε ποτέ καλοσύνη ή αγάπη στον Τζέις. Είναι ένα τέρας».

«Μπορεί, αλλά ο Τζέις ήταν γιος του. Και ήταν ένα μικρό αγοράκι. Νομίζω ότι ο Βάλενταϊν τον αγαπούσε με τον τρόπο του».

«Όχι». Η φωνή του Σεμπάστιαν ήταν απότομη. «Φοβάμαι ότι αυτό είναι αδύνατον».

Η Κλέρι σχεδόν θέλησε να γυρίσει να δει το πρόσωπό του, αλλά το ξανασκέφτηκε. Όλοι οι Κυνηγοί ήταν κάπως τρελοί με αυτό το θέμα του Βάλενταϊν. Θυμήθηκε την Ανακρίτρια, και ανατρίχιασε. Δεν μπορούσε να τους κατηγορήσει. «Μάλλον έχεις δίκιο».

«Φτάσαμε», είπε απότομα ο Σεμπάστιαν —τόσο απότομα, που η Κλέρι αναρωτήθηκε αν είχε πει κάτι που τον είχε προσβάλει— και κατέβηκε από το άλογο. Όταν την κοίταξε όμως, της χαμογελούσε. «Ήρθαμε γρήγορα», της είπε και έδωσε τα χαλινάρια σε ένα κοντινό δέντρο. «Πιο γρήγορα απ' ό,τι πίστευα».

Της έκανε νόημα να κατέβει, και μετά από μια στιγμή δισταγμού η Κλέρι κατέβηκε από το άλογο και έπεσε στην αγκαλιά του. Τον έσφιξε καθώς προσγειώθηκε στο έδαφος, νιώθοντας τα πόδια της ασταθή μετά από την ιππασία. «Συγγνώμη», του είπε ντροπαλά. «Δεν ήθελα να σε αρπάξω έτσι».

«Δεν ήταν και τόσο άσχημο». Η ανάσα του ήταν ζεστή στο λαιμό της, και η Κλέρι ανατρίχιασε. Τα χέρια του έμειναν λίγο παραπάνω στην πλάτη της πριν την αφήσει απρόθυμα.

Όλο αυτό δεν έκανε τα πόδια της Κλέρι να γίνουν πιο

σταθερά. «Ευχαριστώ», είπε, έχοντας πλήρη συναίσθηση ότι είχε κοκκινίσει, και ευχήθηκε να μην την πρόδιδε τόσο πολύ η λευκή της επιδερμίδα. «Λοιπόν... αυτό είναι;» Στέκονταν σε μια μικρή κοιλάδα ανάμεσα σε χαμηλούς λόφους. Γύρω από ένα ξέφωτο υπήρχαν μερικά ροζιασμένα δέντρα. Τα στραβά τους κλαδιά είχαν μια ομορφιά σαν γλυπτό πάνω στον ατσάλινο γαλανό ουρανό. Απ' την άλλη, όμως... «Δεν υπάρχει τίποτα εδώ», είπε η Κλέρι κάπως κατσουφιασμένα.

«Κλέρι. Συγκεντρώσου».

«Εννοείς ότι είναι ξόρκι; Μα, τις περισσότερες φορές δεν χρειάζεται...»

«Συνήθως τα ξόρκια στην Άιντρις είναι πιο δυνατά απ' ό,τι αλλού. Ίσως πρέπει να προσπαθήσεις περισσότερο». Έβαλε τα χέρια του στους ώμους της και τη γύρισε ελαφρώς. «Κοίτα στο ξέφωτο».

Η Κλέρι ακολούθησε σιωπηλή τη διαδικασία που συνήθιζε να κάνει για να δει πίσω από το ξόρκι. Φαντάστηκε ότι έτριβε με νέφτι έναν καμβά προσπαθώντας να βγάλει το χρώμα που κάλυπτε την εικόνα... και να το, ένα μικρό σπιτάκι με μυτερή μετόπη στην οροφή, και καπνό να βγαίνει από την καμινάδα σαν περίτεχνο ελικοειδές σχέδιο.

Ένα μονοπάτι με πέτρες οδηγούσε στην μπροστινή πόρτα. Είδε τον καπνό να σταματάει να ανεβαίνει και να σχηματίζει το σχήμα ενός ερωτηματικού.

Ο Σεμπάστιαν γέλασε. «Μάλλον αυτό σημαίνει ότι μας είδε».

Η Κλέρι έσφιξε γύρω της το παλτό της. Ο αέρας δεν ήταν και τόσο κρύος, αλλά ένιωθε τα κόκαλά της παγωμένα. «Μοιάζει με κάτι που βγήκε από παραμύθι».

«Κρυώνεις;» Ο Σεμπάστιαν έβαλε το χέρι του γύρω από τους ώμους της. Την ίδια στιγμή το ερωτηματικό έσβησε και έγινε δύο ενωμένες καρδούλες. Η Κλέρι τραβήχτηκε ντροπιασμένη, και κάπως ένοχη, σαν να είχε κάνει κάτι κακό. Πήγε βιαστικά προς την εξώπορτα του σπιτιού, και ο Σεμπάστιαν την ακολούθησε. Με το που έφτασαν στη μέση του μονοπατιού, η πόρτα άνοιξε δι-άπλατα.

Παρά την εμμονή της για την εύρεση του Ρέιγκνορ Φελ από τη στιγμή που της είχε πει το όνομά του η Μαντλίν, η Κλέρι δεν είχε σταματήσει ποτέ να φαντάζεται πώς θα ήταν. Τον περίμενε μεγαλόσωμο, με γενειάδα. Κάποιον σαν Βίκινγκ με μεγάλες πλάτες.

Αλλά το άτομο που βγήκε από την εξώπορτα ήταν ψηλό και αδύνατο, με μαλλιά κουρεμένα καρφάκια. Φορούσε ένα χρυσό πλεχτό γιλέκο και μεταξωτό παντελόνι πιτζάμας. Κοίταξε την Κλέρι με ενδιαφέρον καπνίζοντας μια απίθανα μεγάλη πίπα. Αν και δεν έμοιαζε καθόλου με Βίκινγκ, ήταν απόλυτα και απίστευτα οικείος.

Ήταν ο Μάγκνους Μπείν.

«Μα...» είπε ο Σεμπάστιαν, που ήταν τόσο έκπληκτος όσο και η Κλέρι. Κοιτούσε τον Μάγκνους με το στόμα ελαφρώς ανοιχτό και ένα άδειο βλέμμα στο πρόσωπο. «Εσείς είστε ο Ρέιγκνορ Φελ; Ο μάγος;»

Ο Μάγκνους έβγαλε την πίπα από το στόμα του. «Πάντως, σίγουρα δεν είμαι ο Ρέιγκνορ Φελ ο εξωτικός χορευτής».

«Ε...» Ο Σεμπάστιαν έμοιαζε να έχει χάσει τα λόγια του. Η Κλέρι δεν ήξερε τι περίμενε να δει, αλλά σίγουρα ο Μάγκνους ήταν ένα απίστευτο θέαμα, έτσι κι αλλιώς. «Ελπίζαμε να μας βοηθούσατε. Με λένε Σεμπάστιαν

Βέρλακ, και από δω η Κλαρίσα Μόργκενστερν, η μητέρα της είναι η Τζόσλιν Φέρτσαϊλντ...»

«Δεν με ενδιαφέρει ποια είναι η μητέρα της», είπε ο Μάγκνους. «Δεν μπορείτε να έρχεστε χωρίς ραντεβού. Ελάτε αργότερα. Τον άλλο Μάρτιο είναι καλά».

«Τον Μάρτιο;» Ο Σεμπάστιαν είχε μείνει άναυδος.

«Δίχιο έχεις, θα βρέχει πολύ. Τι λέτε για τον Ιούνιο;»

Ο Σεμπάστιαν ίσιωσε την πλάτη του. «Δεν νομίζω ότι καταλαβαίνετε πόσο σημαντικό είναι αυτό...»

«Σεμπάστιαν, άσ' το», του είπε αηδιασμένη η Κλέρι. «Σε κοροϊδεύει. Δεν μπορεί να μας βοηθήσει, ούτως ή άλλως».

Ο Σεμπάστιαν απλώς μπερδεύτηκε περισσότερο. «Μα, γιατί...;»

«Αρκετά», είπε ο Μάγκνους και χτύπησε μια φορά τα δάχτυλά του.

Ο Σεμπάστιαν πάγωσε στη θέση του, με το στόμα ανοιχτό και το χέρι ελαφρώς απλωμένο.

«Σεμπάστιαν!» φώναξε η Κλέρι και πήγε να τον αγγίξει, αλλά ήταν άκαμptos σαν άγαλμα. Μόνο το ελαφρό ανεβοκατέβασμα του στήθους του έδειχνε ότι ήταν ακόμη ζωντανός. «Σεμπάστιαν;» επανέλαβε, αλλά δεν είχε νόημα. Ήξερε ότι δεν μπορούσε ούτε να τη δει ούτε να την ακούσει. Γύρισε στον Μάγκνους. «Δεν πιστεύω ότι έκανες κάτι τέτοιο. Τι, στο καλό, έχεις πάθει; Σου έχει λιώσει το μυαλό αυτό που έχεις μέσα στην πίπα; Ο Σεμπάστιαν είναι με το μέρος μας».

«Εγώ δεν είμαι με το μέρος κανενός, αγαπητή μου Κλέρι», είπε ο Μάγκνους με μια κίνηση της πίπας του. «Και πραγματικά είναι δικό σου λάθος που αναγκάστηκα να τον παγώσω για λίγο. Ήσουν πολύ κοντά στο να

του πεις ότι δεν είμαι ο Ρέιγκνορ Φελ».

«Ναι, επειδή δεν είσαι».

Ο Μάγκνους φύσηξε τον καπνό από το στόμα του και την κοίταξε σκεπτικός πίσω από το σύννεφο. «Έλα», είπε. «Θέλω να σου δείξω κάτι».

Κράτησε την πόρτα του μικρού αγροκτήματος ανοιχτή και της έκανε νόημα να μπει. Με μια τελευταία ματιά στον Σεμπάστιαν, η Κλέρι τον ακολούθησε.

Το εσωτερικό του αγροκτήματος ήταν σκοτεινό. Το αχνό φως της μέρας που έμπαινε από τα παράθυρα έλεγε στην Κλέρι ότι βρίσκονταν σε ένα μεγάλο δωμάτιο γεμάτο με σκοτεινές σκιές. Υπήρχε μια παράξενη μυρωδιά, σαν καμένα σκουπίδια. Έκανε ένα μικρό ήχο αναγούλας ενώ ο Μάγκνους χτύπησε ξανά τα δάχτυλά του. Ένα λαμπερό μπλε φως άστραψε από τα ακροδάχτυλά του.

Η Κλέρι έβγαλε μια πνιχτή κραυγή. Το δωμάτιο ήταν χάλια —έπιπλα σπασμένα στο πάτωμα, συρτάρια ανοιχτά και το περιεχόμενό τους απλωμένο κάτω. Σελίδες σκισμένες από βιβλία αιωρούνταν στον αέρα σαν στάχτη. Ακόμα και το παράθυρο ήταν σπασμένο.

«Πήρα ένα μήνυμα από τον Φελ χτες το βράδυ» είπε ο Μάγκνους «στο οποίο μου έλεγε να τον συναντήσω εδώ. Ήρθα και βρήκα αυτό. Όλα κατεστραμμένα, και τη μυρωδιά δαιμόνων παντού γύρω».

«Δαίμονες; Μα, οι δαίμονες δεν μπορούν να μπουν στην Άιντρις...»

«Δεν είπα αυτό. Σου λέω απλώς τι έγινε». Ο Μάγκνους μιλούσε με απάθεια. «Το σπίτι μύριζε κάτι δαιμονικής προέλευσης. Το σώμα του Ρέιγκνορ ήταν στο πάτωμα. Δεν ήταν νεκρός όταν τον άφησαν, αλλά όταν έφτασα, είχε πεθάνει». Στράφηκε προς το μέρος της. «Ποιος ήξε-

ρε ότι τον έψαχνες;»

«Η Μαντλίν» ψιθύρισε η Κλέρι «αλλά είναι νεκρή. Ο Σεμπάστιαν, ο Τζέις και ο Σάιμον. Οι Λάιτγουντ...»

«Α» είπε ο Μάγκνους «αν το ήξεραν οι Λάιτγουντ, τότε πιθανότατα να το ξέρει ήδη το Κονκλάβιο, και ο Βάλενταϊν έχει κατασκόπους στο Κονκλάβιο».

«Έπρεπε να το κρατήσω κρυφό αντί να τους ρωτάω όλους αν τον ξέρουν», είπε έντρομη η Κλέρι. «Εγώ φταίω. Έπρεπε να κρατήσω το στόμα μου κλειστό».

«Να σου θυμίσω» της είπε ο Μάγκνους «ότι δεν μπορούσες να τον βρεις, γι' αυτό ρωτούσες. Άκου, εσύ και η Μαντλίν θεωρούσατε τον Φελ απλώς κάποιον που μπορούσε να βοηθήσει τη μητέρα σου, όχι σαν κάποιον που αναζητούσε και ο Βάλενταϊν. Υπάρχει και κάτι ακόμα, όμως. Ο Βάλενταϊν μπορεί να μη γνώριζε πώς να ξυπνήσει τη μητέρα σου, αλλά φαίνεται πως ήξερε ότι αυτό που είχε κάνει η μητέρα σου για να περιέλθει σ' αυτή την κατάσταση, είχε κάποια σχέση με κάτι που ήθελε κι ο ίδιος πάρα πολύ. Ένα συγκεκριμένο βιβλίο μαγείας».

«Πώς τα ξέρεις όλα αυτά;» ρώτησε η Κλέρι.

«Μου τα είπε ο Ρέιγκνορ».

«Μα, αφού είπες...»

Ο Μάγκνους τη σταμάτησε με μια χειρονομία. «Οι μάγοι έχουν τρόπους να επικοινωνούν μεταξύ τους. Έχουν τη δική τους γλώσσα». Σήκωσε το χέρι που κρατούσε την μπλε φλόγα. «Λόγος».

Γράμματα από φλόγες, το καθένα δεκαπέντε εκατοστά ψηλό, εμφανίστηκαν στον τοίχο σαν να ήταν χαραγμένα με υγρό χρυσάφι. Τα γράμματα σκέπαζαν όλους τους τοίχους σχηματίζοντας λέξεις που η Κλέρι δεν μπορούσε να αποκρυπτογραφήσει. Στράφηκε στον Μάγκνους. «Τι

λένε;»

«Ο Ρείγκνορ το έκανε αυτό όταν κατάλαβε ότι θα πεθάνει. Λέει σε όποιο μάγο μπει πρώτος τι συνέβη». Όταν ο Μάγκνους γύρισε προς το μέρος της, το φως από τα χρυσά γράμματα έκανε τα γατίσια του μάτια χρυσαφιά. «Του επιτέθηκαν υπηρέτες του Βάλενταϊν. Του ζήτησαν τη Λευκή Βίβλο. Εκτός από το Γκρι Βιβλίο, αυτό είναι ανάμεσα στα πιο περιζήτητα βιβλία του υπερφυσικού που έχουν γραφτεί ποτέ. Τόσο η συνταγή για το φίλτρο που ήπια η Τζόσλιν όσο και το αντίδοτό του βρίσκονται εκεί μέσα».

Το στόμα της Κλέρι άνοιξε διάπλατα. «Και το πήραν;»

«Όχι. Ανήκε στη μητέρα σου. Το μόνο που έκανε ο Ρείγκνορ ήταν να τη συμβουλευθεί πού να το κρύψει από τον Βάλενταϊν».

«Άρα, είναι...»

«Στο οικογενειακό αρχοντικό των Γουέιλαντ. Οι Γουέιλαντ είχαν το σπίτι τους πολύ κοντά στο σπίτι της Τζόσλιν και του Βάλενταϊν ήταν οι πιο κοντινοί τους γείτονες. Ο Ρείγκνορ πρότεινε στη μητέρα σου να το κρύψει στο σπίτι τους, όπου ο Βάλενταϊν δεν θα το έβγαζε ποτέ. Στη βιβλιοθήκη, μάλιστα».

«Μα, ο Βάλενταϊν πήγε και έμεινε εκεί πολλά χρόνια μετά», διαμαρτυρήθηκε η Κλέρι. «Δεν θα το είχε βρει;»

«Ήταν κρυμμένο μέσα σε ένα άλλο βιβλίο. Ένα βιβλίο που δεν θα άνοιγε ποτέ ο Βάλενταϊν». Ο Μάγκνους χαμογέλασε λοξά. «Το Απλές συνταγές για Νοικοκυρές. Δεν μπορείς να πεις ότι η μητέρα σου δεν είχε αίσθηση του χιούμορ».

«Πήγες στο αρχοντικό; Έψαξες στη βιβλιοθήκη;»

Ο Μάγκνους κούνησε το κεφάλι του. «Κλέρι, στο σπίτι υπάρχουν παραπλανητικά ξόρκια. Δεν κρατάνε μόνο το Κονκλάβιο μακριά, αλλά και όλους τους υπόλοιπους. Ειδικά τα Πλάσματα του Σκότους. Ίσως αν είχα χρόνο, θα μπορούσα...»

«Δεν μπορεί να μπει κανείς μέσα, δηλαδή;» Η απόγνωση άρχισε να την κατατρώνει. «Είναι αδύνατον;»

«Δεν είπα κάτι τέτοιο», είπε ο Μάγκνους. «Μπορώ να σκεφτώ τουλάχιστον ένα άτομο που θα μπορούσε να μπει σχεδόν σίγουρα».

«Εννοείς τον Βάλενταϊν;»

«Εννοώ το γιο του Βάλενταϊν».

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. «Ο Τζέις δεν θα με βοηθήσει, Μάγκνους. Δεν με θέλει εδώ. Βασικά, νομίζω ότι δεν θέλει να μου ξαναμιλήσει ποτέ».

Ο Μάγκνους την κοίταξε με ύφος όλο σκέψη. «Νομίζω» είπε «ότι δεν υπάρχουν πολλά πράγματα που δεν θα έκανε για σένα ο Τζέις αν του τα ζητούσες».

Η Κλέρι άνοιξε το στόμα της, και μετά το ξανάκλεισε. Σκέφτηκε πώς ο Μάγκνους έμοιαζε να ξέρει πάντα πώς ένιωθε ο Άλεξ για τον Τζέις, ο Σάιμον για εκείνη. Τα αισθήματά της για τον Τζέις πρέπει να ήταν γραμμένα στο πρόσωπό της ακόμα και εκείνη τη στιγμή, και ο Μάγκνους ήταν έμπειρος αναγνώστης. Γύρισε το κεφάλι της. «Ας πούμε ότι καταφέρνω να πείσω τον Τζέις να έρθει μαζί μου στο αρχοντικό και να πάρει το βιβλίο», είπε. «Και τότε, τι θα γίνει; Δεν έχω ιδέα από ξόρκια, ούτε πώς να φτιάχνω αντίδοτα...»

Ο Μάγκνους ρουθούνησε αποδοκιμαστικά. «Λες να σου δίνω όλες αυτές τις συμβουλές δωρεάν; Όταν πάρεις τη Λευκή Βίβλο, θέλω να τη φέρεις κατευθείαν σε μένα».

«Το βιβλίο; Το θέλεις κι εσύ;»

«Είναι ένα απ' τα πιο ισχυρά βιβλία μαγείας στον κόσμο. Φυσικά και το θέλω. Άλλωστε, ανήκει δικαίωματικά στα Παιδιά της Λίλιθ, όχι του Ραζιήλ. Είναι βιβλίο μαγείας, και θα πρέπει να βρίσκεται στα χέρια ενός μάγου».

«Μα, το χρειάζομαι, για να θεραπεύσω τη μητέρα μου...»

«Χρειάζεσαι μόνο μια σελίδα, την οποία μπορείς να κρατήσεις. Το υπόλοιπο είναι δικό μου. Και σε αντάλλαγμα, όταν μου φέρεις το βιβλίο, θα σου φτιάξω το αντιδοτο και θα το δώσω στην Τζόσλιν. Δεν μπορείς να πεις ότι δεν είναι δίκαιη η συμφωνία μας». Της άπλωσε το χέρι του. «Σύμφωνοι, λοιπόν;»

Μετά από μια στιγμή δισταγμού, η Κλέρι άπλωσε το χέρι της. «Ελπίζω να μην το μετανιώσω».

«Κι εγώ το ίδιο ελπίζω», είπε ο Μάγκνους και γύρισε χαρούμενος προς την εξώπορτα. Τα φλογερά γράμματα στους τοίχους έσβηναν ήδη. «Η μετάνοια είναι ένα άχρηστο συναίσθημα, δεν βρίσκεις;»

Ο ήλιος έξω φαινόταν ιδιαίτερα λαμπερός μετά το σκοτάδι του σπιτιού. Η Κλέρι έμεινε λίγο σαστισμένη και κοίταξε αργά γύρω της –τα βουνά στο βάθος, τον Γουέιφερερ που μασουλούσε ευχαριστημένος το χορτάρι, και τον Σεμπάστιαν ακίνητο σαν άγαλμα, με το ένα χέρι ακόμη απλωμένο. Γύρισε στον Μάγκνους. «Μπορείς να τον ξεπαγώσεις τώρα, σε παρακαλώ;»

Ο Μάγκνους φάνηκε να το διασκεδάζει. «Ξαφνιάστηκα όταν έλαβα το μήνυμά του το πρωί. Και ιδίως όταν διάβασα ότι μου ζητούσε μια χάρη εκ μέρους σου. Πώς τον γνώρισες;»

«Είναι ξάδερφος κάτι φίλων των Λάιτγουντ ή κάτι τέτοιο. Είναι καλός, αλήθεια».

«Ναι, πολύ καλός. Κούκλαρος». Ο Μάγκνους κοίταξε ονειροπολώντας τον Σεμπάστιαν. «Μπορείς να τον αφήσεις εδώ. Μπορώ να κρεμάω πάνω του τα καπέλα μου».

«Όχι. Δεν σ' τον δίνω».

«Γιατί; Μήπως σου αρέσει;» Τα μάτια του Μάγκνους άστραψαν. «Αυτού φαίνεται ότι του αρέσεις. Τον είδα πώς πήγε να σου πιάσει το χέρι, σαν σκίουρος που ζητιανεύει ένα φιστίκι».

«Γιατί δεν μιλάμε για τη δική σου ερωτική ζωή;» είπε η Κλέρι. «Τι γίνεται με εσένα και τον Άλεξ;»

«Ο Άλεξ αρνείται να παραδεχθεί ότι έχουμε σχέση, οπότε κι εγώ αρνούμαι να ασχοληθώ μαζί του. Μου έστειλε ένα μήνυμα προχθές και μου ζητούσε μια χάρη. Απευθυνόταν στο "Μάγο Μπείν", σαν να ήμουν ένας άγνωστος. Είναι ακόμη κολλημένος με τον Τζέις, νομίζω, αν και αυτή η σχέση δεν πρόκειται να βγάλει πουθενά. Ένα πρόβλημα που φαντάζομαι εσύ δεν έχεις ιδέα τι σημαίνει...»

«Α, βούλωσέ το», είπε η Κλέρι και τον κοίταξε εκνευρισμένη. «Άκου, αν δεν ξεπαγώσεις τον Σεμπάστιαν, δεν θα μπορέσω να φύγω από δω, και δεν θα πάρεις ποτέ τη Λευκή Βίβλο».

«Καλά, καλά. Όμως, θέλω μια χάρη. Μην του πεις τίποτε από αυτά που σου είπα, είναι δεν είναι φίλος με τους Λάιτγουντ». Χτύπησε τα δάχτυλά του νευρικά.

Το πρόσωπο του Σεμπάστιαν ζωντάνεψε σαν ταινία που ξεκινάει ξανά όταν πατήσεις το play. «...βοηθήσετε», έλεγε. «Δεν είναι μικρό προβληματάκι. Είναι ζήτημα

ζωής και θανάτου».

«Εσείς οι Νεφιλίμ πιστεύετε ότι όλα είναι ζητήματα ζωής και θανάτου», είπε ο Μάγκνους. «Τώρα ξεκουμπιστείτε. Αρχίσα να σας βαριέμαι».

«Μα...»

«Ξουτ», είπε ο Μάγκνους με έναν επικίνδυνο τόνο στη φωνή του. Απ' τις άκρες των μακριών του δαχτύλων άστραψαν μπλε σπίδες, και ξαφνικά στον αέρα απλώθηκε μια έντονη μυρωδιά σαν κάψιμο. Τα γατίσια του μάτια έλαμψαν. Παρόλο που ήξερε ότι ήταν προσποιητό, η Κλέρι έκανε ένα βήμα πίσω.

«Νομίζω ότι πρέπει να φύγουμε, Σεμπάστιαν», είπε.

Ο Σεμπάστιαν μισόκλεισε απορημένος τα μάτια του. «Μα, Κλέρι...»

«Φεύγουμε», επέμεινε εκείνη και, αρπάζοντάς τον απ' το μπράτσο, σχεδόν τον έσυρε προς το άλογο. Την ακολούθησε απρόθυμα μουρμουρίζοντας από μέσα του. Με έναν αναστεναγμό ανακούφισης, η Κλέρι κοίταξε πίσω της. Ο Μάγκνους στεκόταν στην πόρτα του αγροκτήματος, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος. Όταν την είδε, της χαμογέλασε και της έκλεισε το μάτι πονηρά και συνωμοτικά.

«Λυπάμαι, Κλέρι». Ο Σεμπάστιαν είχε το ένα χέρι στον ώμο της Κλέρι και το άλλο στη μέση της καθώς τη βοηθούσε να ανέβει στην πλάτη του αλόγου. Η Κλέρι αγνόησε τη μικρή φωνούλα μέσα της που της έλεγε να μην ανέβει στο άλογο —οποιοδήποτε άλογο— και τον άφησε να την ανεβάσει. Πέρασε το ένα της πόδι στην άλλη πλευρά της σέλας, και έπεισε τον εαυτό της ότι βρισκόταν σε ένα μεγάλο, κινητό καναπέ και όχι πάνω

σε ένα ζωντανό πλάσμα που θα μπορούσε να γυρίσει και να τη δαγκώσει από στιγμή σε στιγμή.

«Για ποιο πράγμα;» ρώτησε όταν ανέβηκε κι εκείνος. Ήταν σχεδόν εκνευριστικό το πόσο άνετα το έκανε, σαν να χόρευε, αλλά και καθησυχαστικό ταυτόχρονα. Ήταν εμφανές ότι ήξερε τι έκανε, σκέφτηκε εκείνη καθώς αυτός έσκυψε μπροστά για να πιάσει τα χαλινάρια. Τουλάχιστον ένας απ' τους δύο τους ήξερε να ιππεύει.

«Για τον Φελ. Δεν περίμενα να είναι τόσο απρόθυμος να βοηθήσει. Αν και οι μάγοι είναι πάντα ιδιότροποι. Έχεις γνωρίσει ποτέ μάγο;»

«Έχω γνωρίσει τον Μάγκνους Μπέιν». Γύρισε για μια στιγμή το κεφάλι της και είδε το αγρόκτημα να χάνεται στο βάθος. Απ' την καμινάδα έβγαινε καπνός σε σχήμα μορφών που χόρευαν. Μικροί Μάγκνους; Δεν μπορούσε να δει από τόσο μακριά. «Είναι ο Μέγας Μάγος του Μπρούκλιν».

«Μοιάζει με τον Φελ;»

«Σοκαριστικά. Δεν πειράζει για τον Φελ. Ήξερα ότι υπήρχε περίπτωση να αρνηθεί να μας βοηθήσει».

«Ναι, αλλά εγώ σου υποσχέθηκα τη βοήθειά μου» είπε ο Σεμπάστιαν που ακουγόταν πραγματικά στεναχωρημένος. «Όμως, υπάρχει κάτι άλλο που μπορώ να σου δείξω, που θα κάνει το ταξίδι μας να μην είναι εντελώς χάσιμο χρόνου».

«Τι πράγμα;» Γύρισε το κεφάλι της για να τον κοιτάξει. Ο ήλιος έλαμπε ψηλά στον ουρανό, γεμίζοντας τα σκούρα του μαλλιά με ένα χρυσό περίγραμμα.

Ο Σεμπάστιαν χαμογέλασε. «Θα δεις».

Καθώς απομακρύνονταν από το Αλικάντε, δεξιά κι αρι-

στερά τους περνούσαν βιαστικά φράχτες από πράσινα δέντρα που κάθε τόσο αραίωναν και αποκάλυπταν απίστευτα όμορφα τοπία –γαλανόλευκες λίμνες, πράσινες κοιλάδες, γκριζα βουνά, ασημένια φιδογυριστά ποτάμια και χαράδρες γεμάτες λουλούδια. Η Κλέρι αναρωτήθηκε πώς να ήταν να ζει κανείς σε ένα τέτοιο μέρος. Δεν μπορούσε να μη νιώσει άβολα, σχεδόν εκτεθειμένη, χωρίς τον όγκο των ψηλών κτιρίων γύρω της.

Όχι ότι δεν υπήρχαν καθόλου κτίσματα. Κάθε τόσο, πάνω από τα δέντρα, εμφανιζόταν η οροφή κάποιου μεγάλου πέτρινου κτιρίου. Αυτά ήταν αρχοντικά, της εξήγησε ο Σεμπάστιαν (φωνάζοντας στο αφτί της), εξοχικά των πλούσιων οικογενειών Κυνηγών. Θύμιζαν στην Κλέρι τα μεγάλα παλιά αρχοντικά κατά μήκος του ποταμού Χάντσον στα βόρεια του Μανχάταν, όπου περνούσαν τα καλοκαίρια τους πριν από εκατό χρόνια οι πλούσιοι Νεοϋορκέζοι.

Ο δρόμος είχε γίνει από χαλίκι χώμα, και η Κλέρι βγήκε απ' την ονειροπόλησή της όταν σκαρφάλωσαν στην κορυφή ενός λόφου και ο Σεμπάστιαν σταμάτησε το άλογο. «Αυτό είναι», της είπε.

Η Κλέρι έμεινε να κοιτάζει. «Αυτό» ήταν μια άμορφη μάζα από καμένη, καψαλισμένη πέτρα, αναγνωρίσιμη μόνο από το σχήμα, σαν κάτι που κάποτε ήταν ένα σπίτι. Μια κούφια καμινάδα έδειχνε ακόμη προς τον ουρανό, και υπήρχε μόνο ένα κομμάτι τοίχου με ένα παράθυρο δίχως τζάμι που έχασκε στο κέντρο του. Ανάμεσα στα θεμέλια φύτρωναν ζιζάνια, πράσινα πάνω στο μαύρο. «Δεν καταλαβαίνω», είπε. «Τι είναι εδώ;»

«Δεν το γνωρίζεις;» ρώτησε ο Σεμπάστιαν. «Εδώ ζούσαν οι γονείς σου. Εδώ γεννήθηκε ο αδερφός σου. Είναι

το αρχοντικό των Φέρτσαϊλντ».

Όχι για πρώτη φορά, η Κλέρι θυμήθηκε τον Χοτζ και άκουσε τα λόγια του στο κεφάλι της. Ο Βάλενταϊν έβαλε μια μεγάλη φωτιά και κάηκε, μαζί με την οικογένειά του, τη γυναίκα του και το παιδί του. Μαύρισε τον τόπο. Κανείς δεν χτίζει πια εκεί πέρα. Λένε ότι η γη είναι καταραμένη.

Χωρίς λέξη, κατέβηκε απ' το άλογο. Άκουσε τον Σεμπάστιαν να τη φωνάζει, αλλά είχε ήδη φτάσει στη μέση του δρόμου. Το έδαφος γινόταν επίπεδο στο σημείο όπου βρισκόταν κάποτε το σπίτι· οι μαυρισμένες πέτρες που κάποτε ήταν ένα μονοπάτι ήταν στεγνές και έκαναν θόρυβο καθώς τις πατούσε. Ανάμεσα στα χόρτα διέκρινε μερικά σκαλιά που σταματούσαν απότομα λίγα μέτρα πάνω απ' το έδαφος.

«Κλέρι...» Ο Σεμπάστιαν την ακολουθούσε μέσα στα χορτάρια, αλλά δεν του έδωσε σημασία. Έκανε έναν αργό κύκλο για να τα δει όλα. Καμένα, μισοπεθαμένα δέντρα. Κάτι που κάποτε ήταν σκιερό λιβάδι τώρα απλωνόταν σε έναν κατηφορικό λόφο. Από εκεί φαινόταν η οροφή κάποιου άλλου αρχοντικού στο βάθος, λίγο πιο πάνω απ' τη γραμμή των δέντρων. Ο ήλιος έλαμπε πάνω σε σπασμένα κομμάτια γυαλιού στον έναν τοίχο που στεκόταν ακόμη. Μπήκε στα ερείπια, πάνω από κάτι μαυρισμένες πέτρες. Μπορούσε να δει το περίγραμμα των δωματίων, των διαδρόμων, ακόμα και ένα καμένο ντουλάπι, σχεδόν άθικτο, πεσμένο στο πλάι, με σπασμένα κομματάκια πορσελάνης που μπερδεύονταν με το μαύρο χρώμα.

Κάποτε αυτό ήταν ένα αληθινό σπίτι, στο οποίο κατοικούσαν άνθρωποι που ζούσαν και ανέπνεαν. Εκεί

ζούσε η μητέρα της, εκεί είχε παντρευτεί και είχε κάνει ένα παιδί. Και μετά είχε έρθει ο Βάλενταϊν και τα είχε κάνει όλα στάχτη και σκόνη, αφήνοντας την Τζόσλιν να πιστεύει ότι ο γιος της ήταν νεκρός, κάνοντάς τη να κρύψει την αλήθεια από την κόρη της... Μια αίσθηση έντονης θλίψης κατέλαβε την Κλέρι. Περισσότερες από μία ζωές είχαν καταστραφεί σ' εκείνο το μέρος. Έβαλε το χέρι της στο πρόσωπό της και ξαφνιάστηκε όταν το ένιωσε υγρό. Έκλαιγε χωρίς να το έχει καταλάβει.

«Κλέρι, λυπάμαι. Νόμιζα ότι θα ήθελες να το δεις». Ήταν ο Σεμπάστιαν που πήγαινε προς το μέρος της μέσα απ' τα χαλάσματα, σηκώνοντας στο πέρασμά του συννεφάκια στάχτης. Φαινόταν στεναχωρημένος.

Γύρισε προς το μέρος του. «Ναι, ήθελα. Ευχαριστώ».

Ο αέρας είχε δυναμώσει. Έριχνε τούφες από τα σκούρα του μαλλιά στο πρόσωπό του. Της χαμογέλασε θλιμμένα. «Πρέπει να είναι δύσκολο να σκέφτεσαι όλα όσα έγιναν σ' αυτό το μέρος, τον Βάλενταϊν, τη μητέρα σου... είχε απίστευτο θάρρος».

«Το ξέρω», είπε η Κλέρι. «Ναι, είχε. Έχει».

Ο Σεμπάστιαν άγγιξε απαλά το πρόσωπό της. «Κι εσύ έχεις».

«Σεμπάστιαν, δεν ξέρεις τίποτα για μένα».

«Δεν είναι αλήθεια αυτό». Έβαλε και το άλλο του χέρι στο πρόσωπό της. Το άγγιγμά του ήταν απαλό, σχεδόν διστακτικό. «Έχω ακούσει τόσα για σένα, Κλέρι. Για το πώς αντιστάθηκες στον πατέρα σου για το Θανάσιμο Κύπελλο, πώς μπήκες σ' εκείνο το ξενοδοχείο που ήταν γεμάτο βρικόλακες για να βρεις το φίλο σου. Μου έχει πει άπειρες ιστορίες η Ίζαμπελ, και έχω ακούσει και φήμες. Και από την πρώτη φορά, την πρώτη φορά που

άκουσα το όνομά σου, ήθελα να σε συναντήσω. Το ήξερα ότι θα είσαι κάτι ξεχωριστό».

Η Κλέρι γέλασε δειλά. «Ελπίζω να μην απογοητευτήκες».

«Όχι», είπε και έβαλε τα ακροδάχτυλά του κάτω από το πιγούνι της. «Καθόλου». Σήκωσε το κεφάλι της προς το μέρος του. Η Κλέρι ξαφνιάστηκε τόσο, που δεν πρόλαβε να κουνηθεί, ακόμα και όταν εκείνος έσκυψε προς το μέρος της και η ίδια συνειδητοποίησε, κάπως καθυστερημένα, τι έκανε —έκλεισε ενστικτωδώς τα μάτια της καθώς τα χείλη του άγγιξαν απαλά τα δικά της, κάνοντάς τη να ανατριχιάσει σύγκορμη. Μια ξαφνική βίαιη λαχτάρα να φιληθεί και να αγκαλιαστεί με έναν τρόπο που θα την έκανε να ξεχάσει τα πάντα τη συντάραξε. Σήκωσε τα χέρια της και τα τύλιξε στο λαιμό του, απ' τη μία για να στηριχθεί και απ' την άλλη για να τον τραβήξει πιο κοντά της.

Τα μαλλιά του γαργαλούσαν τα δάχτυλά της —δεν ήταν μεταξένια σαν του Τζέις, αλλά λεπτά και απαλά, και δεν έπρεπε να σκέφτεται τον Τζέις. Έδιωξε μακριά τη σκέψη του καθώς τα δάχτυλα του Σεμπάστιαν χάιδεψαν τα μάγουλα και τη γραμμή του πιγουνιού της. Το άγγιγμά του ήταν απαλό, παρά τους κάλους στις άκρες των δαχτύλων του. Και ο Τζέις είχε τους ίδιους κάλους απ' τις μάχες. Ίσως να τους είχαν όλοι οι Κυνηγοί...

Έδιωξε τη σκέψη του Τζέις, ή μάλλον προσπάθησε, αλλά ήταν αδύνατον. Μπορούσε να τον δει ακόμα και με τα μάτια κλειστά... τις γωνίες και τις πλευρές ενός προσώπου που δεν μπορούσε ποτέ να ζωγραφίσει με ακρίβεια, όσο και να είχε εντυπωθεί η εικόνα του στο μυαλό της: τα λεπτά κόκαλα των χεριών του, το σημα-

δεμένο δέρμα των ώμων του...

Η βίαιη λαχτάρα που την είχε κατακλύσει τόσο απότομα υποχώρησε με μια απότομη κίνηση, σαν σφεντόνα που γυρνάει ανάποδα. Μούδιασε, παρόλο που τα χείλη του Σεμπάστιαν πίεζαν τα δικά της και τα χέρια του χάιδευαν το πίσω μέρος του λαιμού της... μούδιασε, και ένιωσε ένα παγωμένο σοκ σαν να έκανε κάτι κακό. Κάτι ήταν απόλυτα λάθος, κάτι περισσότερο από την καταδικασμένη της επιθυμία για κάποιον που δεν μπορούσε να έχει ποτέ. Αυτό ήταν κάτι άλλο – μια ξαφνική έκρηξη τρόμου, σαν να είχε κάνει ένα θαρραλέο βήμα μπροστά, και εντελώς αναπάντεχα να είχε βρεθεί να πέφτει στο κενό.

Έβγαλε μια πνιχτή κραυγή και απομακρύνθηκε απ' τον Σεμπάστιαν με τόση δύναμη που σχεδόν παραπάτησε. Αν δεν την κρατούσε, θα είχε πέσει.

«Κλέρι». Τα μάτια του δεν εστίαζαν καλά και τα μάγουλά του ήταν κατακόκκινα και λαμπερά. «Τι έπαδες, Κλέρι;»

«Τίποτα». Η φωνή της ακούστηκε παράξενη ακόμα και στα δικά της αφτιά. «Τίποτα. Απλώς... δεν έπρεπε... δεν νιώθω έτοιμη...»

«Το πήγαμε πολύ γρήγορα; Μπορούμε να το πάμε πιο αργά αν θέλεις...» Άπλωσε το χέρι του για να την αγγίξει, αλλά εκείνη τινάχτηκε άθελά της. Εκείνος φάνηκε να απορεί. «Δεν θα σου κάνω κακό, Κλέρι».

«Το ξέρω».

«Συνέβη κάτι;» ρώτησε εκείνος και χάιδεψε τα μαλλιά της. «Ο Τζέις...;»

«Ο Τζέις;» Πού ήξερε ότι σκεφτόταν τον Τζέις, πού το κατάλαβε; Και όμως... «Ο Τζέις είναι αδερφός μου. Γιατί

τον αναφέρεις τώρα; Τι εννοείς;»

«Απλώς, νόμιζα...» Κούνησε το κεφάλι του με πόνο και απορία ζωγραφισμένα στο πρόσωπό του. «...ότι ίσως κάποιος άλλος σε είχε πληγώσει».

Το χέρι του ήταν ακόμη στο μάγουλό της· άπλωσε το χέρι της και το κατέβασε απαλά αλλά αποφασιστικά, βάζοντάς το στη θέση του. «Όχι. Τίποτα τέτοιο. Απλώς μου φάνηκε ότι ήταν λάθος».

«Λάθος;» Ο πόνος στην έκφρασή του εξαφανίστηκε και αντικαταστάθηκε από δυσπιστία. «Κλέρι, έχουμε κάτι κοινό. Το ξέρεις αυτό. Από το πρώτο δευτερόλεπτο που σε είδα...»

«Σεμπάστιαν, μη...»

«Ένιωσα σαν να ήσουν αυτή που περιμένα πάντα. Το ξέρω ότι κι εσύ το ίδιο ένιωσες. Μη μου πεις ότι δεν είναι έτσι».

Όμως, η Κλέρι δεν είχε νιώσει αυτό. Είχε νιώσει σαν να είχε στρίψει σε μια γωνία σε μια άγνωστη πόλη και να είχε πέσει ξαφνικά πάνω στο σπίτι της. Μια παράξενη και όχι απόλυτα ευχάριστη αίσθηση αναγνώρισης, σχεδόν σαν να έλεγε, *Πώς είναι δυνατόν να βρίσκεται αυτό εδώ;*

«Δεν είναι», του είπε.

Ο θυμός που ανέβλυσε στα μάτια του, ξαφνικός, σκοτεινός, ανεξέλεγκτος, την ξάφνιασε. Έπιασε τους καρπούς της τόσο δυνατά που την πόνεσε. «Αυτό δεν είναι αλήθεια».

«Σεμπάστιαν...»

«Δεν είναι αλήθεια». Το σκοτάδι των ματιών του έμοιαζε να έχει καταπιεί τις κόρες. Το πρόσωπό του ήταν σαν μια λευκή μάσκα, ακίνητο και σκληρό.

«Σεμπάστιαν», του είπε όσο πιο ήρεμα μπορούσε. «Με πονάς».

Την άφησε. Το στήθος του ανεβοκατέβαινε βιαστικά. «Συγγνώμη» είπε «νόμιζα...»

Έκανες λάθος, ήθελε να του πει η Κλέρι, αλλά συγκρατήθηκε. Δεν ήθελε να ξαναδεί εκείνη την έκφραση στο πρόσωπό του.

«Καλύτερα να πηγαίνουμε», είπε. «Θα σκοτεινιάσει σε λίγο».

Κούνησε σαστισμένος το κεφάλι του, και φαινόταν εξίσου έκπληκτος με εκείνη απ' το ξέσπασμά του. Γύρισε και πήγε προς το άλογο, που τους περίμενε μασουλώντας το γρασίδι κάτω απ' τη μακρόστενη σκιά ενός δέντρου. Η Κλέρι δίστασε για μια στιγμή, και μετά τον ακολούθησε —δεν μπορούσε να κάνει κάτι άλλο. Κοίταξε κρυφά τους καρπούς της καθώς περπατούσε πίσω του —ήταν κόκκινοι στα σημεία που την είχε αρπάξει, και το πιο παράξενο ήταν ότι τα δάχτυλά της ήταν μαύρα, σαν να είχε λερωθεί με μελάνι.

Ο Σεμπάστιαν έμεινε σιωπηλός καθώς τη βοηθούσε να ανέβει στο άλογο. «Συγγνώμη αν υπονόησα κάτι για τον Τζέις», είπε στο τέλος, όταν εκείνη βολεύτηκε στη σέλα. «Δεν θα έκανε ποτέ κάτι για να σε πληγώσει. Ξέρω ότι για χάρη σου επισκέπτεται το βρικόλακα κρατούμενο στη φυλακή του Φρουρίου...»

Ήταν λες και όλα στον κόσμο ξαφνικά να σταμάτησαν. Η Κλέρι άκουσε την ανάσα της να βγαίνει απ' το στήθος της και είδε τα χέρια της παγωμένα σαν τα χέρια ενός αγάλματος, πάνω στη λαβή της σέλας. «Βρικόλακα κρατούμενο;» ψιθύρισε.

Ο Σεμπάστιαν έστρεψε το ξαφνιασμένο του πρόσωπο

στο δικό της. «Ναι», είπε. «Τον Σάιμον, αυτόν το βρικόλακα που έφεραν μαζί τους από τη Νέα Υόρκη. Νόμιζα, δηλαδή... ήμουν σίγουρος ότι το ήξερες. Δεν σου το είπε ο Τζέις;»

8

αναμεσα στους ζωντανους

Ο Σάιμον ξύπνησε από το φως του ήλιου που έλαμπε πάνω σε ένα αντικείμενο που είχε βάλει κάποιος ανάμεσα στα κάγκελα του παραθύρου του. Σηκώθηκε όρθιος με σώμα που πονούσε από την πείνα και είδε ότι ήταν ένα μεταλλικό φλασκί περίπου στο μέγεθος ενός ισοθερμικού δοχείου. Γύρω απ' το λαιμό του μπουκαλιού ήταν στερεωμένο ένα κομμάτι χαρτί. Το κατέβασε, ξεδίπλωσε το χαρτάκι και διάβασε:

Σάιμον: αυτό είναι αίμα αγελάδας, φρέσκο από τον κρεοπώλη. Ελπίζω να είναι καλό. Ο Τζέις μού είπε τι του είπες, και θα ήθελα να ξέρεις ότι είναι πολύ γενναίο εκ μέρους σου. Κρατήσου, και θα βρούμε έναν τρόπο να σε βγάλουμε από εκεί.

ΧΟΧΟΧΟΧΟΧΟΧΟΧ Ίζαμπελ

Ο Σάιμον χαμογέλασε όταν είδε τα Χ και τα Ο που γέμιζαν το κάτω μέρος του σημειώματος. Ήταν καλό που

η πληθωρική τρυφερότητα της Ίζαμπελ δεν είχε πληγεί από τις συνθήκες. Ξεβίδωσε το καπάκι του δοχείου και ήπιε μερικές γουλιές πριν νιώσει ένα γαργαλητό ανάμεσα στους ώμους του και γυρίσει το κεφάλι του.

Στη μέση του δωματίου στεκόταν ατάραχος ο Ραφαέλ. Είχε τα χέρια του σταυρωμένα πίσω από την πλάτη του, και οι αδύνατοι ώμοι του ήταν σφιγμένοι. Φορούσε ένα καλοσιδερωμένο λευκό πουκάμισο και ένα σκούρο μπουφάν. Στο λαιμό του γυάλιζε μια χρυσή αλυσίδα.

Ο Σάιμον παραλίγο να βγάλει το αίμα που έπινε. Κατάπιε με κόπο, μη μπορώντας να πιστέψει στα μάτια του. «Δεν γίνεται να είσαι εδώ».

Το χαμόγελο του Ραφαέλ έδινε την εντύπωση ότι άφηνε να φανούν τα μυτερά του δόντια, αν και ήταν μια ψευδαίσθηση. «Μην πανικοβάλλεσαι, Ημεροβάτη».

«Δεν πανικοβάλλομαι». Αυτό δεν ήταν ακριβώς αλήθεια. Ο Σάιμον ένιωθε σαν να είχε καταπιεί κάτι αιχμηρό. Είχε να δει τον Ραφαέλ από τη νύχτα που είχε βγει, γεμάτος αίματα και μελανιές, από ένα βιαστικά σκαμμένο τάφο στο Κουίνς. Ακόμη τον θυμόταν να του πετάει πακέτα με αίμα ζώου, και εκείνος να τα ανοίγει με τα δόντια του σαν να ήταν κι ο ίδιος ένα ζώο. Δεν ήταν κάτι που ήθελε να θυμάται. Δεν θα είχε πρόβλημα αν δεν ξανάβλεπε ποτέ το νεαρό βρικόλακα. «Ο ήλιος είναι ακόμη δυνατός. Πώς γίνεται να είσαι εδώ;»

«Δεν είμαι». Η φωνή του Ραφαέλ ήταν απαλή σαν βούτυρο. «Είμαι ένα όραμα. Κοίτα». Πέρασε το χέρι του μέσα απ' τον πέτρινο τοίχο. «Είμαι σαν καπνός. Δεν μπορώ να σου κάνω κακό. Φυσικά, ούτε κι εσύ».

«Δεν έχω σκοπό να σου κάνω κακό», είπε ο Σάιμον και άφησε το φλασκί στο κρεβάτι. «Αν και θέλω να μάθω τι

δουλειά έχεις εδώ».

«Έφυγες απ' τη Νέα Υόρκη πολύ ξαφνικά, Ημεροβγάτη. Έχεις καταλάβει ότι πρέπει να ενημερώνεις τον επικεφαλής βρικόλακα της περιοχής σου όποτε βγαίνεις απ' την πόλη;»

«Επικεφαλής βρικόλακα; Εσένα εννοείς; Νόμιζα ότι ο αρχηγός σας ήταν κάποιος άλλος...»

«Η Καμίλ δεν έχει επιστρέψει ακόμη» είπε ο Ραφαέλ, χωρίς εμφανές συναίσθημα «οπότε διευθύνω εγώ μέχρι να γυρίσει. Θα τα ήξερες όλα αυτά αν είχες ασχοληθεί λίγο με τους νόμους του είδους σου».

«Το ότι έφυγα απ' τη Νέα Υόρκη δεν ήταν ακριβώς προσχεδιασμένο. Και χωρίς παρεξήγηση, δεν σας θεωρώ "είδος μου"».

«Ντίος», είπε ο Ραφαέλ και χαμήλωσε τα μάτια του σαν να έκρυβε το γέλιο του. «Είσαι πεισματάρης».

«Πώς μπορείς να το λες αυτό;»

«Μα, είναι προφανές».

«Εννοώ το...» Ο λαιμός του Σάιμον σφίχτηκε. «Αυτήν τη λέξη. Εσύ πώς μπορείς να την πεις κι εγώ δεν μπορώ;»

Τα μάτια του Ραφαέλ γύρισαν προς το μέρος του. Έμοιαζε όντως να το διασκεδάζει. «Ηλικία», είπε. «Και εξάσκηση. Και η πίστη –ή η απώλειά της– είναι κατά κάποιο τρόπο το ίδιο πράγμα. Θα μάθεις με τον καιρό, μικρό πουλάκι».

«Μη με λες έτσι».

«Μα, αυτό είσαι. Είσαι ένα Παιδί της Νύχτας. Γι' αυτό δεν σε αιχμαλώτισε ο Βάλενταϊν και πήρε το αίμα σου; Επειδή είσαι αυτό που είσαι;»

«Φαίνεσαι αρκετά καλά πληροφορημένος», είπε ο Σάι-

μον. «Μήπως πρέπει να μου πεις εσύ;»

Τα μάτια του Ραφαέλ μισόκλεισαν. «Έχω ακούσει επίσης μια φήμη που λέει ότι ήπιες το αίμα ενός Κυνηγού των Σκιών, γι' αυτό και έχεις αυτό το χάρισμα, την ικανότητα να περπατάς στο φως της μέρας. Είναι αλήθεια;»

Ο Σάιμον ένωσε να σηκώνονται οι τρίχες του. «Αυτό είναι γελοίο. Αν το αίμα των Κυνηγών μπορούσε να δώσει στους βρικόλακες την ικανότητα να περπατάνε στο φως του ήλιου, θα το ήξεραν όλοι. Το αίμα των Νεφιλίμ θα ήταν περιζήτητο. Και δεν θα υπήρχε ποτέ ειρήνη μεταξύ βρικόλακων και Κυνηγών. Γι' αυτό, ευτυχώς που δεν είναι αλήθεια».

Ένα λεπτό χαμόγελο σχηματίστηκε στο στόμα του Ραφαέλ. «Αυτό είναι αλήθεια. Και μια που μιλάμε για περιζήτητα πράγματα, έχεις καταλάβει ότι είσαι ένα αφάνταστα πολύτιμο αγαθό τώρα πια; Δεν υπάρχει ούτε ένα Πλάσμα του Σκότους πάνω στη γη που να μη θέλει να απλώσει τα χέρια του πάνω σου».

«Αυτό περιλαμβάνει κι εμένα;»

«Φυσικά».

«Και τι θα έκανες αν μπορούσες να με πιάσεις;»

Ο Ραφαέλ ανασήκωσε τους αδύνατους ώμους του. «Ίσως μόνο εγώ να πιστεύω ότι η ικανότητα να βγαίνεις έξω τη μέρα δεν είναι και τόσο μεγάλο χάρισμα όσο φαίνεται να πιστεύουν όλοι οι βρικόλακες. Είμαστε τα Παιδιά της Νύχτας για ένα λόγο. Είναι πολύ πιθανό να σε θεωρήσω μια ανωμαλία, όπως ακριβώς θεωρεί εμένα η ανθρωπότητα».

«Αλήθεια;»

«Μπορεί». Η έκφραση του Ραφαέλ ήταν ουδέτερη.

«Θεωρώ ότι αποτελείς κίνδυνο για όλους μας. Έναν κίνδυνο για τη ράτσα των βρικολάκων, αν θέλεις. Και δεν πρόκειται να μείνεις σ' αυτό το κελί για πάντα. Κάποια στιγμή θα πρέπει να βγεις και να αντιμετωπίσεις τον κόσμο. Να αντιμετωπίσεις εμένα. Αλλά θα σου πω ένα πράγμα. Θα σου ορκιστώ ότι δεν θα σου κάνω κανένα κακό και ούτε θα προσπαθήσω να σε βρω, αν ορκιστείς με τη σειρά σου να κρυφτείς κάπου πολύ μακριά όταν σε αφήσει ο Άλντερτρι να φύγεις. Αν ορκιστείς να πας τόσο μακριά, που δεν θα σε ξαναβρεί ποτέ κανένας από όσους ήξερες στη ζωή σου ως θνητός. Δεν μπορώ να γίνω πιο δίκαιος».

Αλλά ο Σάιμον κουνούσε ήδη το κεφάλι του. «Δεν μπορώ να εγκαταλείψω την οικογένειά μου. Ούτε την Κλέρι».

Ο Ραφαέλ, ενοχλημένος, έβγαλε έναν ήχο. «Δεν είναι πια μέρος του ποιος είσαι. Τώρα πια είσαι ένας βρικόλακας».

«Μα, δεν θέλω να είμαι», είπε ο Σάιμον.

«Κοίτα που παραπονιέται κιόλας. Δεν θα αρρωστήσεις ποτέ, δεν θα πεθάνεις. Θα είσαι νέος και δυνατός για πάντα. Δεν θα γεράσεις ποτέ. Τι λόγο έχεις να παραπονηθείς;»

Νέος για πάντα, σκέφτηκε ο Σάιμον. Καλό ακουγόταν, αλλά ποιος ήθελε να μείνει κολλημένος για πάντα στην ηλικία των δεκαέξι; Θα ήταν ωραίο να μείνει παγωμένος στα είκοσι πέντε, αλλά στα δεκαέξι; Να είναι πάντα τόσο αδέξιος, να μην νιώθει ποτέ καλά με το σώμα του, το πρόσωπο ή τον εαυτό του; Για να μη σκεφτεί ότι με αυτή την εμφάνιση δεν θα κατάφερνε ποτέ να μπει σε μπαρ και να παραγγείλει αλκοόλ. Ποτέ. Σε

όλη την αιωνιότητα.

«Και» πρόσθεσε ο Ραφαέλ «δεν χρειάζεται να χάσεις τον ήλιο».

Ο Σάιμον δεν είχε καμία όρεξη να αρχίσει πάλι τα ίδια. «Άκουσα τους άλλους να μιλάνε για σένα στο Ντιμόρ», είπε. «Ξέρω ότι κάθε Κυριακή βάζεις ένα σταυρό και πηγαίνεις να δεις τους δικούς σου. Βάζω στοίχημα ότι δεν έχουν ιδέα ότι είσαι βρικόλακας. Γι' αυτό μη μου λες εμένα να αφήσω όλους όσοι βρίσκονται στη ζωή μου. Δεν πρόκειται να το κάνω, ούτε να πω ψέματα ότι θα το κάνω».

Τα μάτια του Ραφαέλ άστραψαν. «Το τι πιστεύει η οικογένειά μου δεν έχει σημασία. Σημασία έχει το τι πιστεύω εγώ. Τι ξέρω εγώ. Ένας πραγματικός βρικόλακας ξέρει ότι είναι νεκρός. Δέχεται το θάνατό του. Όμως εσύ, εσύ πιστεύεις ότι είσαι ακόμη ανάμεσα στους ζωντανούς. Αυτό σε κάνει τόσο επικίνδυνο. Δεν μπορείς να αποδεχτείς ότι δεν είσαι πια ζωντανός».

Είχε πέσει το λυκόφως όταν η Κλέρι έκλεισε την πόρτα του σπιτιού της Άματις πίσω της και κλείδωσε τις ασφάλειες. Ακούμπησε για κάμποσα λεπτά με την πλάτη πάνω στην πόρτα και τα μάτια μισόκλειστα. Κάθε μέλος της ήταν βαρύ από εξάντληση, και τα πόδια της πονούσαν υπερβολικά.

«Κλέρι;» Η επίμονη φωνή της Άματις διέκοψε την ησυχία. «Εσύ είσαι;»

Η Κλέρι έμεινε στη θέση της, βυθισμένη στο γαλήνιο σκοτάδι πίσω από τα κλειστά της μάτια. Ήθελε τόσο πολύ να πάει σπίτι, που μπορούσε να νιώσει τη μεταλλική γεύση των δρόμων του Μπρούκλιν. Μπορούσε

να φανταστεί τη μητέρα της να κάθεται στην καρέκλα της δίπλα στο παράθυρο, το σκονισμένο κίτρινο φως να μπαίνει από τα ανοιχτά παράθυρα, φωτίζοντας τον καμβά της. Η νοσταλγία για το σπίτι της έσφιγγε το στομάχι της σαν πόνος.

«Κλέρι». Αυτήν τη φορά η φωνή ήταν πολύ πιο κοντά της. Η Κλέρι άνοιξε τα μάτια της. Μπροστά της στεκόταν η Άματις, με τα γκριζα της μαλλιά τραβηγμένα αυστηρά πίσω και τα χέρια στη μέση. «Έχει έρθει να σε δει ο αδερφός σου. Σε περιμένει στην κουζίνα».

«Είναι εδώ ο Τζέις;» Η Κλέρι καταπολέμησε με δυσκολία το θυμό και την έκπληξή της. Δεν είχε νόημα να δείξει στην αδερφή του Λουκ πόσο θυμωμένη ήταν.

Η Άματις την κοίταξε με απορία. «Δεν έπρεπε να τον αφήσω; Νόμιζα ότι θα ήθελες να τον δεις».

«Όχι, δεν πειράζει», είπε η Κλέρι διατηρώντας με κάποια δυσκολία την αυτοκυριαρχία της. «Είμαι απλώς λίγο κουρασμένη».

«Α», είπε η Άματις, αν και δεν φάνηκε να το πιστεύει. «Λοιπόν, θα είμαι πάνω αν με χρειαστείς. Χρειάζομαι έναν υπνάκο».

Η Κλέρι δεν μπορούσε να φανταστεί κάποιο λόγο που ίσως να χρειαζόταν την Άματις, αλλά κούνησε το κεφάλι της και πήγε με βαριά καρδιά προς την κουζίνα, που ήταν λουσμένη στο φως. Στο τραπέζι υπήρχε ένα μπολ με φρούτα —πορτοκάλια, μήλα και αχλάδια— και μια φραντζόλα ψωμί με βούτυρο και τυρί, και δίπλα του ένα πιάτο με κάτι που έμοιαζε με... κουλουράκια; Είχε φτιάξει κουλουράκια η Άματις;

Στο τραπέζι καθόταν ο Τζέις. Έσκυβε μπροστά, ακουμπώντας στους αγκώνες του, με τα χρυσά του μαλλιά

ανακατεμένα και το μπλουζάκι ελαφρώς ανοιχτό στο λαιμό. Μπορούσε να διακρίνει την παχιά γραμμή των Σημαδιών που τριγύριζαν το λαιμό του. Κρατούσε στο χτυπημένο του χέρι ένα μπισκότο. Άρα, ο Σεμπάστιαν τής είχε πει αλήθεια —είχε όντως χτυπήσει. Όχι ότι την ένοιαζε. «Ωραία», της είπε. «Γύρισες. Είχα αρχίσει να πιστεύω ότι έπεσες σε κανένα κανάλι».

Η Κλέρι τον κοίταξε χωρίς να πει λέξη. Αναρωτήθηκε αν θα μπορούσε να διαβάσει το θυμό στα μάτια της. Εκείνος έγειρε πίσω στην καρέκλα του βάζοντας χαλαρά το ένα του χέρι στην πλάτη της. Αν δεν έβλεπε το βιαστικό σφυγμό στη βάση του λαιμού του, θα μπορούσε σχεδόν να πιστέψει το άνετο στιλάκι του.

«Φαίνεσαι εξαντλημένη», της είπε. «Πού ήσουν όλη μέρα;»

«Είχα βγει με τον Σεμπάστιαν».

«Τον Σεμπάστιαν;» Η έκφραση απόλυτης έκπληξης στο πρόσωπό του την ικανοποίησε για μια στιγμή.

«Με συνόδευσε στο σπίτι χθες», είπε η Κλέρι, και στο μυαλό της φώναζαν οι λέξεις *Από εδώ και πέρα, θα είμαι μόνο αδερφός σου*, σαν το ρυθμό μιας χαλασμένης καρδιάς. «Και μέχρι τώρα είναι το μόνο άτομο σ' αυτή την πόλη που μου έχει δείξει έστω και λίγη καλοσύνη. Γι' αυτό, ναι, είχα βγει με τον Σεμπάστιαν».

«Μάλιστα», είπε ο Τζέις και άφησε το μπισκότο του στο πιάτο με πρόσωπο ανέκφραστο. «Κλέρι, ήρθα εδώ για να σου ζητήσω συγγνώμη. Δεν έπρεπε να σου μιλήσω έτσι».

«Όχι» είπε η Κλέρι «δεν έπρεπε».

«Ήρθα επίσης να σε ρωτήσω αν υπάρχει περίπτωση να επιστρέψεις πίσω στη Νέα Υόρκη...»

«Αχ, Θεέ μου», είπε η Κλέρι. «Πάλι τα ίδια...»

«Δεν είναι ασφαλές για σένα εδώ».

«Για ποιο πράγμα ανησυχείς;» τον ρώτησε άτονα. «Μήπως με βάλουν στη φυλακή όπως έκαναν με τον Σάιμον;»

Η έκφραση του Τζέις δεν άλλαξε, αλλά έγειρε την καρτέλα του, με τα μπροστινά της πόδια να σηκώνονται στον αέρα, σαν να τον είχε σπρώξει. «Τον Σάιμον...;»

«Μου είπε ο Σεμπάστιαν τι έγινε», είπε η Κλέρι με την ίδια επίπεδη φωνή. «Τι έκανες. Ότι τον έφερες εδώ πέρα, και μετά τον άφησες μέσα στη φυλακή. Προσπαθείς να με κάνεις να σε μισήσω;»

«Και πίστεψες τον Σεμπάστιαν;» τη ρώτησε. «Ούτε που τον ξέρεις, Κλέρι».

Τον κοίταξε επίμονα. «Δεν είναι αλήθεια;»

Την κοίταξε κι εκείνος, αλλά το πρόσωπό του είχε μείνει ακίνητο, όπως του Σεμπάστιαν όταν δεν τον είχε αφήσει να τη φιλήσει. «Αλήθεια είναι».

Η Κλέρι άρπαξε ένα πιάτο απ' το τραπέζι και του το πέταξε. Ο Τζέις έσκυψε, ρίχνοντας την καρτέλα κάτω, και το πιάτο εκσφενδονίστηκε στον τοίχο πάνω απ' το νεροχύτη και έσπασε σαν βροχή από σπασμένη πορσελάνη. Ο Τζέις σηκώθηκε, ενώ η Κλέρι άρπαξε άλλο ένα πιάτο και το πέταξε χωρίς καν να στοχεύσει. Αυτό προσγειώθηκε στο ψυγείο και έπεσε στο πάτωμα μπροστά στα πόδια του Τζέις όπου έγινε δυο κομμάτια. «Πώς μπόρεσες; Ο Σάιμον σε εμπιστευόταν. Πού είναι τώρα; Τι θα του κάνουν;»

«Τίποτα», είπε ο Τζέις. «Είναι καλά. Πήγα και τον είδα χθες...»

«Πριν ή μετά από μένα; Πριν ή αφού ήρθα εγώ και

μου είπες ότι όλα ήταν καλά και ότι ήσουν μια χαρά;»

«Έφυγες απ' το σπίτι με την εντύπωση ότι ήμουν μια χαρά;» Ο Τζέις πνίγηκε από κάτι που έμοιαζε με γέλιο. «Πρέπει να είμαι πολύ καλύτερος ηθοποιός απ' ό,τι νόμιζα». Στο πρόσωπό του είχε σχηματιστεί ένα στραβό χαμόγελο. Ήταν το κερασάκι στην τούρτα. Πώς τολμούσε να γελάει μαζί της; Πήγε να πιάσει το μπολ με τα φρούτα, αλλά ξαφνικά της φάνηκε πάρα πολύ λίγο. Κλότσησε την καρέκλα και όρμησε κατά πάνω του ξέροντας ότι αυτό αποκλείεται να το περίμενε. Η δύναμη της αναπάντεχής της επίθεσης τον έπιασε απροετοίμαστο. Έπεσε πάνω του, κι εκείνος παραπάτησε προς τα πίσω, πέφτοντας με δύναμη πάνω στον πάγκο. Εκείνη έπεσε πάνω του, τον άκουσε να φωνάζει πνιχτά και τράβηξε το χέρι της με δύναμη προς τα πίσω χωρίς καν να ξέρει τι ήθελε να κάνει.

Είχε ξεχάσει όμως πόσο γρήγορος ήταν. Η γροθιά της δεν έπεσε πάνω στο πρόσωπό του, αλλά στο σηκωμένο του χέρι. Τύλιξε τα δάχτυλά του γύρω απ' τα δικά της, αναγκάζοντάς τη να κατεβάσει το χέρι της. Ξαφνικά, η Κλέρι αντιλήφθηκε πόσο κοντά του ήταν —ακουμπούσε πάνω του, κι εκείνος στον πάγκο της κουζίνας, μαζί με το πρόσθετο βάρος του σώματός της. «Άσε το χέρι μου».

«Θα με χτυπήσεις αν σε αφήσω;» Η φωνή του ήταν τραχιά και απαλή, τα μάτια του άστραφταν.

«Νομίζεις ότι δεν το αξίζεις;»

Ένωσε το στήθος του να ανεβοκατεβαίνει καθώς γέλασε χωρίς χιούμορ. «Λες να τα σχεδίασα όλα αυτά; Πιστεύεις στ' αλήθεια ότι θα έκανα κάτι τέτοιο;»

«Πάντως, δεν συμπαθείς τον Σάιμον. Απ' την αρχή».

Ο Τζέις έβγαλε έναν τραχύ ήχο και άφησε το χέρι της. Όταν η Κλέρι έκανε μερικά βήματα πίσω, ο Τζέις άπλωσε το δεξί του χέρι προς το μέρος της με την παλάμη ανοιχτή. Η Κλέρι χρειάστηκε ένα λεπτό για να καταλάβει τι της έδειχνε — μια λεπτή ουλή στον καρπό του. «Αυτό» είπε, με φωνή τεντωμένη σαν λεπτό σκοινί «έγινε όταν έκοψα τις φλέβες μου για να αφήσω το φίλο σου το βρικόλακα να πει το αίμα μου για να μην πεθάνει. Παραλίγο να πεθάνω εγώ. Πιστεύεις λοιπόν να τον εγκατέλειψα έτσι, χωρίς δεύτερη σκέψη;»

Κοίταξε την ουλή στον καρπό του Τζέις, ένα σημάδι ανάμεσα σε πολλά άλλα σ' ολόκληρο το σώμα του, ουλές κάθε σχήματος και μεγέθους. «Ο Σεμπάστιαν μού είπε ότι έφερες τον Σάιμον, και μετά ο Άλεξ τον πήρε στο Φρούριο και τον έδωσε στο Κονκλάβιο. Πρέπει να ήξερες».

«Τον έφερα εδώ κατά λάθος. Του είχα ζητήσει να έρθει στο Ινστιτούτο για να του μιλήσω. Για σένα, αν θες να ξέρεις. Πίστευα ότι ίσως μπορούσε να σε πείσει να εγκαταλείψεις την ιδέα να έρθεις στην Άιντρις. Αν σε κάνει να αισθάνεσαι καλύτερα, δεν ήθελε ούτε να το σκεφτεί. Όσο ήταν εκεί, μας επιτέθηκαν Καταραμένοι. Αναγκάστηκα να τον σύρω μαζί μου μέσα από την Πύλη. Αλλιώς θα έπρεπε να τον αφήσω εκεί να πεθάνει».

«Γιατί τον παραδώσατε στο Κονκλάβιο, λοιπόν; Πρέπει να ξέρατε...»

«Ο λόγος που τον στείλαμε είναι ότι η μόνη Πύλη που υπάρχει στην Άιντρις βρίσκεται στο Φρούριο. Μας είπαν ότι θα τον έστελναν πίσω στη Νέα Υόρκη».

«Και τους πιστέψατε; Μετά από ό,τι έγινε με την Ανακρίτρια;»

«Η Ανακρίτρια, Κλέρι, ήταν μια ανωμαλία. Μπορεί να ήταν η πρώτη εμπειρία με το Κονκλάβιο για σένα, αλλά όχι για μένα. Το Κονκλάβιο είμαστε εμείς. Ενεργούν σύμφωνα με το Νόμο».

«Μόνο που δεν το έκαναν».

«Όχι», είπε ο Τζέις. «Δεν το έκαναν». Ακουγόταν πολύ κουρασμένος. «Και το χειρότερο απ' όλα» είπε «είναι ότι θυμάμαι τον Βάλενταϊν να αγορεύει για το Κονκλάβιο, να λέει πόσο διεφθαρμένο είναι, πόση κάθαρση χρειάζεται. Και, μα τον Άγγελο, πόσο συμφωνώ...»

Η Κλέρι δεν είπε τίποτα, γιατί δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτα να πει, και μετά ξαφνιάστηκε όταν ο Τζέις άπλωσε το χέρι του — σχεδόν σαν να μη σκεφτόταν τι έκανε— και την τράβηξε κοντά του. Προς μεγάλη της έκπληξη, τον άφησε. Μέσα από το λευκό υλικό της μπλουζας του έβλεπε τις γραμμές των Σημαδιών του, μαύρες και κυματιστές, να γλείφουν το δέρμα του σαν φλόγες. Ήθελε να γείρει το κεφάλι της πάνω του, να νιώσει τα χέρια του γύρω απ' το κορμί της, όπως πονούσε για οξυγόνο όταν πνιγόταν στη λίμνη Λυν.

«Ίσως να έχει δίκιο ότι τα πράγματα πρέπει να διορθωθούν», είπε τελικά. «Αλλά δεν έχει δίκιο για τον τρόπο. Αυτό το καταλαβαίνεις, έτσι δεν είναι;»

Εκείνος μισόκλεισε τα μάτια του. Από κάτω τους υπήρχαν γκριζα μισοφέγγαρα, τα απομεινάρια πολλών βραδιών αϋπνίας. «Δεν είμαι σίγουρος ότι πλέον καταλαβαίνω οτιδήποτε. Έχεις δίκιο που θυμώνεις, Κλέρι. Δεν έπρεπε να εμπιστευτώ το Κονκλάβιο. Ήθελα τόσο πολύ να πιστέψω ότι η Ανακρίτρια ήταν απλώς ένα μελανό σημείο, ότι ενεργούσε χωρίς την έγκρισή τους, ότι υπήρχε ακόμη ένα μέρος τού να είμαι Κυνηγός που

μπορούσα να εμπιστευτώ».

«Τζέις...» του ψιθύρισε.

Άνοιξε τα μάτια του και την κοίταξε. Ήταν τόσο κοντά, που ακόμα και τα γόνατά τους άγγιζαν, και ένιωθε το σφυγμό του. Φύγε μακριά του, πέρασε τον εαυτό της, αλλά τα πόδια της δεν την υπάκουαν.

«Τι;» τη ρώτησε πολύ απαλά.

«Θέλω να πάω να δω τον Σάιμον», είπε. «Μπορείς να με πας να τον δω;»

Την άφησε όσο ξαφνικά την είχε αγκαλιάσει. «Όχι. Υποτίθεται ότι δεν πρέπει να είσαι καν στην Άιντρις. Δεν μπορείς να πηγαίνεις βολτίτσες στο Φρούριο».

«Μα, θα νομίζει ότι τον έχουν εγκαταλείψει όλοι. Θα νομίζει...»

«Πήγα εγώ να τον δω», είπε ο Τζέις. «Πήγα για να τον βγάλω. Θα έσπαγα τα κάγκελα με τα ίδια μου τα χέρια αν χρειαζόταν». Η φωνή του ήταν αποφασιστική. «Δεν με άφησε, όμως».

«Δεν σε άφησε; Είπε ότι ήθελε να μείνει στη φυλακή;»

«Είπε ότι ο Ανακριτής είχε χώσει τη μύτη του στις υποθέσεις της οικογένειάς μου και ότι έψαχνε τρόπο να μας κατηγορήσει. Ο Άλντερτρι θέλει να κατηγορήσει εμάς για ό,τι έγινε στη Νέα Υόρκη. Δεν μπορεί να πιάσει έναν από εμάς και να μας βασανίσει για να το παραδεχθούμε, το Κονκλάβιο δεν θα το επέτρεπε, γι' αυτό προσπαθεί να κάνει τον Σάιμον να του πει ένα παραμύθι, ότι είμαστε όλοι με τον Βάλενταϊν. Ο Σάιμον είπε ότι αν τον βγάλω έξω, τότε ο Ανακριτής θα ξέρει ότι το έκανα εγώ, και θα είναι ακόμα χειρότερο για τους Λάιτγουντ».

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους του, αλλά τι λέει το σχέδιό του για μετά; Σκοπεύει να μείνει στη φυλακή για πάντα;»

Ο Τζέις ανασήκωσε τους ώμους του. «Αυτό δεν το έχουμε σκεφτεί ακόμη».

Η Κλέρι ξεφύσησε εκνευρισμένη. «Αγόρια», είπε. «Λοιπόν, άκου. Αυτό που χρειάζεσαι είναι ένα άλλοδι. Θα βεβαιωθούμε ότι είσαι κάπου όπου μπορούν να σε δουν όλοι, το ίδιο και οι Λάιτγουντ, και μετά θα βάλουμε τον Μάγκνους να βγάλει τον Σάιμον από τη φυλακή και να τον στείλει στη Νέα Υόρκη».

«Δεν θέλω να σε στεναχωρήσω, Κλέρι, αλλά δεν υπάρχει περίπτωση να δεχτεί να το κάνει αυτό ο Μάγκνους. Δεν με νοιάζει πόσο χαριτωμένο βρίσκει τον Άλεξ, αλλά αποκλείεται να έρθει σε άμεση ρήξη με το Κονκλάβιο για να μας κάνει τη χάρη».

«Μπορεί να το κάνει» είπε η Κλέρι «για τη Λευκή Βίβλο».

«Την ποια;»

Η Κλέρι του είπε βιαστικά για το θάνατο του Φελ, τον Μάγκνους που εμφανίστηκε στο σπίτι του και το βιβλίο με τα ξόρκια. Ο Τζέις την άκουγε έκπληκτος μέχρι να τελειώσει.

«Δαίμονες;» ρώτησε. «Ο Μάγκνους είπε ότι ο Φελ σκοτώθηκε από δαίμονες;»

Η Κλέρι προσπάθησε να θυμηθεί. «Όχι. Είπε ότι το μέρος μύριζε από κάτι δαιμονικής προέλευσης. Και ότι ο Φελ σκοτώθηκε από τους "υπηρέτες του Βάλενταϊν". Αυτό είπε».

«Η μαύρη μαγεία αφήνει μια αύρα που βρομάει όπως οι δαίμονες», είπε ο Τζέις. «Αν ο Μάγκνους δεν μίλησε

συγκεκριμένα, μάλλον είναι επειδή δεν είναι πολύ ευχαριστημένος που υπάρχει κάποιος μάγος που εκτελεί μαύρη μαγεία και παραβιάζει το Νόμο. Αλλά δεν είναι η πρώτη φορά που ο Βάλενταϊν βάζει τα Παιδιά της Λίλιθ να κάνουν τις βρομοδουλειές του. Θυμάσαι εκείνον το νεαρό μάγο που είχε σκοτώσει στη Νέα Υόρκη;»

«Ναι, που είχε χρησιμοποιήσει το αίμα του για την Τελετή. Το θυμάμαι». Η Κλέρι ανατρίχιασε. «Τζέις, ο Βάλενταϊν θέλει τη Βίβλο για τον ίδιο λόγο που τη θέλω κι εγώ; Για να ξυπνήσει τη μητέρα μου;»

«Ίσως. Ή, αν είναι όπως τα λέει ο Μάγκνους, μπορεί να τη θέλει μόνο για τη δύναμη που μπορεί να του δώσει. Όπως και να έχει, καλύτερα να τη βρούμε πριν από αυτόν».

«Πιστεύεις ότι υπάρχει περίπτωση να βρίσκεται στο αρχοντικό των Γουέιλαντ;»

«Εκεί είναι», είπε προς μεγάλη της έκπληξη. «Αυτό το βιβλίο με τις συνταγές που σου είπε; Το *Απλές Συνταγές για Νοικοκυρές*; Το έχω ξαναδεί. Στη βιβλιοθήκη του σπιτιού. Ήταν το μόνο βιβλίο με συνταγές».

Η Κλέρι ένιωσε να ζαλίζεται. Σχεδόν δεν είχε αφήσει τον εαυτό της να πιστεύει ότι θα μπορούσε να είναι αλήθεια. «Τζέις... αν με πας στο σπίτι και βρούμε το βιβλίο, θα γυρίσω πίσω με τον Σάιμον. Κάνε αυτό για μένα και θα γυρίσω στη Νέα Υόρκη, και δεν θα ξαναέρθω εδώ, το ορκίζομαι».

«Ο Μάγκνους είχε δίκιο. Στο σπίτι υπάρχουν παραπλανητικά ξόρκια», είπε αργά. «Θα σε πάω, αλλά δεν είναι κοντά. Ίσως να μας πάρει και πέντε ώρες με τα πόδια».

Η Κλέρι άπλωσε το χέρι της και έπιασε το ραβδί που

είχε περασμένο σε μια θηλιά στη ζώνη του. Το κράτησε ανάμεσά τους. Έβγαζε ένα θαμπό λευκό φως που έμοιαζε με το φως των γυάλινων πύργων. «Ποιος είπε ότι θα περπατήσουμε;»

«Πολύ παράξενους επισκέπτες έχεις, Ημεροβάτη», είπε ο Σαμουήλ. «Πρώτα τον Τζόναθαν Μόργκενστερν και τώρα τον επικεφαλής βρικόλακα της Νέας Υόρκης. Έχω εντυπωσιαστεί».

Τζόναθαν Μόργκενστερν; Ο Σάιμον χρειάστηκε μερικά λεπτά για να καταλάβει ότι εννοούσε, φυσικά, τον Τζέις. Καθόταν στο πάτωμα του κελιού του, στριφογυρίζοντας αφηρημένος το άδειο φλασκί στα χέρια του. «Μάλλον είμαι πιο σημαντικός απ' ό,τι νόμιζα».

«Και η Τζαμπελ Λάιτγουντ σου έφερε αίμα...» είπε ο Σαμουήλ. «Φοβερή εξυπηρέτηση».

Το κεφάλι του Σάιμον τινάχτηκε. «Πώς ξέρεις ότι το έφερε η Τζαμπελ; Εγώ δεν είπα τίποτα...»

«Την είδα από το παράθυρο. Είναι ίδια η μητέρα της» είπε ο Σαμουήλ «ή τουλάχιστον ίδια η μητέρα της όπως ήταν πριν από χρόνια». Μεσολάβησε μια αμήχανη σιωπή. «Ξέρεις ότι το αίμα είναι απλώς μια καθυστέρηση», πρόσδεσε. «Πολύ σύντομα ο Ανακριτής θα αρχίσει να αναρωτιέται αν έχεις πεθάνει της πείνας. Αν σε βρει μια χαρά, κάτι θα σκεφτεί και θα σε σκοτώσει ούτως ή άλλως».

Ο Σάιμον κοίταξε το ταβάνι. Οι ρούνι που ήταν χαραγμένοι στην πέτρα ήταν γραμμένοι ο ένας πάνω από τον άλλο, σαν άμμος στην παραλία. «Φαντάζομαι ότι πρέπει να πιστέψω τον Τζέις ότι θα βρουν κάποιο τρόπο να με βγάλουν έξω», είπε. Όταν ο Σαμουήλ δεν απάντη-

σε, πρόσθεσε: «Θα του ζητήσω να σε βγάλει κι εσένα, το υπόσχομαι. Δεν θα σε αφήσω εδώ κάτω».

Ο Σαμουήλ έβγαλε έναν ήχο σαν πνιχτό γέλιο που δεν μπορούσε να ελευθερωθεί απ' το λαιμό του. «Α, δεν νομίζω ότι ο Τζόναθαν Μόργκενστερν θα θέλει να σώσει εμένα», είπε. «Άλλωστε, το να μείνεις εδώ πέρα νηστικός είναι το μικρότερο από τα προβλήματά σου, Ημεροβάτη. Πολύ σύντομα, ο Βάλενταϊν θα επιτεθεί στην πόλη, και θα σκοτωθούμε όλοι».

Ο Σάιμον ανοιγόκλεισε τα μάτια του. «Πώς μπορείς να είσαι τόσο σίγουρος;»

«Ήμουν κοντά του κάποτε. Ήξερα τα σχέδιά του. Τους στόχους του. Σκοπεύει να καταστρέψει τις άμυνες του Αλικάντε και να επιτεθεί στο Κονκλάβιο στην καρδιά της δύναμής του».

«Μα, νόμιζα ότι δεν μπορεί κανείς να περάσει τις άμυνες. Νόμιζα ότι ήταν απόρθητες».

«Έτσι λέγεται. Βλέπεις, χρειάζεται αίμα δαίμονα για να πέσουν, και αυτό μπορεί να γίνει μόνο μέσα από το Αλικάντε. Αλλά επειδή οι δαίμονες δεν μπορούν να περάσουν από τις άμυνες, είναι ένα τέλειο παράδοξο. Η τουλάχιστον έτσι θα έπρεπε να είναι. Ο Βάλενταϊν υποστήριζε ότι είχε βρει τρόπο να ξεπεράσει αυτό το εμπόδιο. Και τον πιστεύω. Θα βρει έναν τρόπο να ρίξει τις άμυνες, και θα έρθει στην πόλη με το δαιμονικό στρατό του και θα μας σκοτώσει όλους».

Η πεζή βεβαιότητα της φωνής του Σαμουήλ έκανε τον Σάιμον να ανατριχιάσει. «Ακούγεται τόσο παραιτημένος. Δεν θα έπρεπε να κάνεις κάτι; Να προειδοποιήσεις το Κονκλάβιο;»

«Τους προειδοποίησα. Όταν με ανέκριναν. Τους είπα

Ξανά και ξανά ότι ο Βάλενταϊν σκοπεύει να καταστρέψει τους πύργους, αλλά με αγνόησαν. Το Κονκλάβιο πιστεύει ότι οι άμυνες θα κρατήσουν για πάντα, γιατί έχουν αντέξει χίλια χρόνια. Το ίδιο όμως έγινε και με τη Ρώμη, μέχρι που ήρθαν οι βάρβαροι. Όλα κάποτε τελειώνουν». Γέλασε —ένας πικρός, θυμωμένος ήχος. «Σκέψου το σαν έναν αγώνα για το ποιος θα σε ξεπαστρέψει πρώτος, Ημεροβάτη —ο Βάλενταϊν, τα άλλα Πλάσματα του Σκότους, ή το Κονκλάβιο;»

Κάπου μεταξύ του εδώ και του εκεί, το χέρι της Κλέρι έφυγε απ' το χέρι του Τζέις. Όταν η δίνη την πέταξε στο πάτωμα, έπεσε μόνη της και κυλίστηκε με κομμένη την ανάσα μέχρι που σταμάτησε.

Ανακάθισε αργά και κοίταξε γύρω της. Βρισκόταν στο κέντρο ενός περσικού χαλιού στη μέση ενός μεγάλου δωματίου με πέτρινους τοίχους. Ύπήρχαν μερικά διάσπαρτα έπιπλα· τα λευκά σεντόνια που ήταν ριγμένα πάνω τους τα έκαναν να μοιάζουν με σκυφτά, βαριά φαντάσματα. Στα τεράστια παράθυρα κρέμονταν σακουλιασμένες βελούδινες κουρτίνες· το ύφασμα είχε γίνει γκριζόλευκο απ' τη σκόνη, και στο φως του φεγγαριού χόρευαν μόρια σκόνης.

«Κλέρι;» Ο Τζέις εμφανίστηκε πίσω από ένα μεγάλο λευκοντυμένο όγκο· θα μπορούσε να είναι ένα πιάνο. «Είσαι καλά;»

«Μια χαρά». Σηκώθηκε όρθια, κάπως μουδιασμένη. Ο αγκώνας της πονούσε. «Αν και όταν γυρίσω, η Άματις θα με σκοτώσει. Αν σκεφτείς ότι έσπασα τα πιάνο της και άνοιξα μια Πύλη στην κουζίνα της».

Της άπλωσε το χέρι του. «Αν σε κάνει πάντως να νιώ-

«δεις καλύτερα» της είπε καθώς τη βοηθούσε να σηκωθεί «εντυπωσιάστηκα».

«Ευχαριστώ». Η Κλέρι κοίταξε γύρω της. «Εδώ μεγά-
λωσες, λοιπόν; Μοιάζει βγαλμένο από παραμύθι».

«Από ταινία τρόμου, θα έλεγα», είπε ο Τζέις. «Θεούλη
μου, πόσα χρόνια έχουν περάσει από τότε που έφυγα.
Δεν ήταν τόσο...»

«Κρύο;» Η Κλέρι ανατρίχιασε και κούμπωσε το παλτό
της. Το κρύο του σπιτιού όμως ήταν κάτι περισσότερο
από φυσικό κρύο. Ήταν παγωμένο, σαν να μην είχε
υπάρξει ποτέ γέλιο ή ζέστη μέσα του.

«Όχι», είπε ο Τζέις. «Πάντα έκανε κρύο. Σκονισμένο
θα έλεγα». Έβγαλε τη μαγική πέτρα απ' την τσέπη του
και την άναψε ανάμεσα στα δάχτυλά του. Η λευκή της
λάμψη φώτισε το πρόσωπό του από κάτω, τονίζοντας
τις σκιές στα μάγουλά του, τα λακκάκια στους κροτά-
φους του. «Είμαστε στο γραφείο, και πρέπει να πάμε
στη βιβλιοθήκη. Έλα».

Την οδήγησε σε ένα μακρύ διάδρομο που ήταν γεμά-
τος με καθρέφτες που αντανακλούσαν τις μορφές τους.
Η Κλέρι δεν είχε συνειδητοποιήσει πώς ήταν –το παλτό
της γεμάτο σκόνη και τα μαλλιά της ανακατεμένα απ'
τον άνεμο. Προσπάθησε να τα φτιάξει διακριτικά και
είδε τον Τζέις να γελάει στον επόμενο καθρέφτη. Για
κάποιο λόγο, που σίγουρα οφειλόταν σε μια μυστική δύ-
ναμη των Κυνηγών, τα δικά του μαλλιά ήταν τέλεια.

Ο διάδρομος ήταν γεμάτος πόρτες, κάποιες ανοιχτές.
Μέσα τους η Κλέρι μπορούσε να δει διάφορα δωμάτια,
σκονισμένα και αχρησιμοποίητα όπως το γραφείο. Ο
Μάικλ Γουέλαντ δεν είχε συγγενείς, έτσι είχε πει ο Βά-
λενταϊν, οπότε υπέθετε ότι δεν είχε κληρονομήσει κανείς

αυτό το μέρος μετά το “θάνατό” του —είχε υποθέσει ότι ο Βάλενταϊν συνέχιζε να μένει εκεί, αλλά ήταν προφανές ότι δεν ήταν έτσι. Όλα μύριζαν θλίψη και ερημιά. Στο ξενοδοχείο Ρένγουικ, ο Βάλενταϊν είχε αποκαλέσει αυτό το μέρος “σπίτι”, το είχε δείξει στον Τζέις μέσα από την Πύλη, μια χρυσωμένη μνήμη πράσινων λιβαδιών και λείας πέτρας, αλλά ακόμα κι αυτό ήταν ένα ψέμα, σκέφτηκε η Κλέρι. Ήταν προφανές ότι ο Βάλενταϊν δεν είχε ζήσει εκεί για χρόνια... ίσως να το είχε αφήσει να σαπίσει έτσι απλά, ή ίσως να πήγαινε πότε-πότε, για να περπατήσει στους διαδρόμους του σαν φάντασμα.

Έφτασαν σε μια πόρτα στο βάθος του διαδρόμου, και ο Τζέις την άνοιξε με τον ώμο του. Παραμέρισε και άφησε την Κλέρι να περάσει πρώτη. Φανταζόταν τη βιβλιοθήκη σαν εκείνη του Ινστιτούτου, και πράγματι δεν ήταν τελείως διαφορετική. Οι ίδιοι τοίχοι, γεμάτοι με άπειρες σειρές από βιβλία, οι ίδιες σκάλες με ροδάκια για να φτάνουν τα ψηλότερα ράφια. Το ταβάνι ήταν επίπεδο και ξύλινο, όμως όχι κωνικό, και δεν υπήρχε γραφείο. Στα παράθυρα, που ήταν από πράσινο και μπλε γυαλί, κρέμονταν πράσινες βελούδινες κουρτίνες, με τις πτυχές τους λευκές από τη σκόνη. Στο φως του φεγγαριού τα τζάμια έλαμπαν σαν χρωματιστό γλάσο. Πίσω απ’ το γυαλί ήταν όλα σκοτεινά.

«Αυτή είναι η βιβλιοθήκη;» ψιθύρισε στον Τζέις, αν και δεν ήξερε γιατί ψιθύριζε. Υπήρχε κάτι τόσο απόλυτα σιωπηλό σ’ εκείνο το τεράστιο άδειο σπίτι.

Εκείνος κοιτούσε μπροστά, με μάτια σκοτεινά απ’ τις μνήμες. «Καθόμουν στο περβάζι του παραθύρου και διάβαζα ό,τι μου είχε βάλει κάθε φορά ο πατέρας μου. Κάθε μέρα είχαμε και διαφορετική γλώσσα —το Σάββατο

Γαλλικά, την Κυριακή Αγγλικά— όμως, δεν θυμάμαι τι μέρα ήταν τα Λατινικά, Δευτέρα ή Τρίτη...»

Η Κλέρι είδε ξαφνικά μπροστά της τον Τζέις σαν μικρό αγόρι, με το βιβλίο στα γόνατα, να κάθεται στο κούφωμα του παραθύρου και να κοιτάζει έξω —τι υπήρχε άραγε έξω; Κήπος; Μια ωραία θέα; Ένας μεγάλος κήπος από αγκαθωτούς θάμνους όπως στο κάστρο της Ωραίας Κοιμωμένης; Τον είδε να διαβάζει, με το φως που έμπαινε απ' τα παράθυρα να ρίχνει μπλε και πράσινες λάμπψεις στα ξανθά του μαλλιά και το μικρό του πρόσωπο πιο σοβαρό απ' ό,τι θα έπρεπε για την ηλικία του.

«Δεν θυμάμαι», επανέλαβε εκείνος μέσα στο σκοτάδι.

Άγγιξε τον ώμο του. «Τζέις, δεν πειράζει».

«Μάλλον όχι». Τινάχτηκε, σαν να ξυπνούσε από ένα όνειρο, και διέσχισε το δωμάτιο κρατώντας το φως στο χέρι του. Γονάτισε για να κοιτάξει μια σειρά από βιβλία, και όταν σηκώθηκε, κρατούσε ένα στο χέρι του. «Ορίστε», είπε. «Απλές συνταγές για Νοικοκυρές».

Η Κλέρι έτρεξε προς το μέρος του και το πήρε απ' τα χέρια του. Ήταν ένα απλό βιβλίο με μπλε δέσιμο, και σκονισμένο, όπως τα πάντα μέσα στο σπίτι. Όταν το άνοιξε, η σκόνη έπεσε πάνω της σαν σμήνος από σκόρους.

Μια μεγάλη τετράγωνη τρύπα είχε σχηματιστεί στο κέντρο του βιβλίου. Μέσα της, σαν κόσμημα σε μενταγιόν, βρισκόταν ένα μικρότερο βιβλιαράκι, δεμένο με λευκό δέρμα και τον τίτλο σε επίχρυσα λατινικά γράμματα. Η Κλέρι αναγνώρισε τις λέξεις “λευκό” και “βιβλίο”, αλλά όταν το άνοιξε, είδε έκπληκτη ότι οι σελίδες του ήταν γεμάτες με μικρές χειρόγραφες γραμμές σε μια γλώσσα που δεν καταλάβαινε.

«Ελληνικά», είπε ο Τζέις που στεκόταν πίσω της. «Αρχαία, μάλιστα».

«Ξέρεις να τα διαβάξεις;»

«Όχι με ευκολία», παραδέχθηκε. «Έχουν περάσει χρόνια. Ο Μάγκνους όμως θα ξέρει, φαντάζομαι». Έκλεισε το βιβλίο και το έβαλε στην τσέπη του πράσινου παλτού της πριν γυρίσει προς τα υπόλοιπα βιβλία. Άπλωσε το χέρι του και χάιδεψε τις ράχες τους.

«Μήπως θέλεις να πάρεις μαζί σου κάποιο από αυτά;» τον ρώτησε τρυφερά. «Αν θέλεις...»

Ο Τζέις γέλασε και κατέβασε το χέρι του. «Μου επιτρεπόταν να διαβάσω μόνο ό,τι μου ανέθετε ο πατέρας μου», είπε. «Κάποια από τα ράφια περιέχουν βιβλία που δεν μπορούσα ούτε να ακουμπήσω». Έδειξε μια σειρά από βιβλία, πιο ψηλά, δεμένα με καφετί ασορτί δέρμα. «Διάβασα μια φορά ένα, μόνο και μόνο για να δω τι ήταν. Αποδείχθηκε ότι ήταν ένα ημερολόγιο που κρατούσε ο πατέρας μου για μένα. Σημειώσεις για "το γιο μου, Τζόνναθαν Κρίστοφερ". Με μαστίγωσε με τη ζώνη του όταν κατάλαβε ότι το είχα διαβάσει. Ήταν η πρώτη φορά που είχα μάθει ότι έχω και δεύτερο όνομα».

Ένα ξαφνικό κύμα μίσους για τον πατέρα της διαπέρασε την Κλέρι. «Ναι, αλλά ο Βάλενταϊν δεν είναι εδώ τώρα».

«Κλέρι...» άρχισε να λέει ο Τζέις με έναν προειδοποιητικό τόνο στη φωνή, αλλά εκείνη είχε ήδη απλώσει το χέρι της και είχε βγάλει ένα απ' τα βιβλία απ' το απαγορευμένο ράφι, πετώντας το στο πάτωμα. Προσγειώθηκε με έναν ικανοποιητικό γδούπο. «Κλέρι!»

«Έλα τώρα». Έκανε το ίδιο και με δεύτερο βιβλίο, και με τρίτο. Απ' τις σελίδες τους σηκωνόταν σκόνη καθώς

χτυπούσαν στο πάτωμα. «Δοκίμασε κι εσύ».

Ο Τζέις την κοίταξε για λίγο, και μετά στο πρόσωπό του σχηματίστηκε ένα μικρό χαμόγελο. Άπλωσε το χέρι του και το κούνησε κατά μήκος του ραφιού ρίχνοντας όλα τα υπόλοιπα βιβλία στο πάτωμα με ένα δυνατό κρότο. Γέλασε, και έπειτα σταμάτησε, σηκώνοντας το κεφάλι του σαν γάτα που τεντώνει τα αφτιά της για να πιάσει ένα μακρινό ήχο. «Το ακούς αυτό;»

Ποιο; πήγε να ρωτήσει η Κλέρι, αλλά σταμάτησε. Υπήρχε όντως ένας ήχος, που σιγά-σιγά δυνάμωνε —ένα ψιλό τρίξιμο και σύρσιμο, σαν τον ήχο ενός μηχανισμού που αρχίζει να λειτουργεί. Ο ήχος έμοιαζε να βγαίνει από τον τοίχο. Η Κλέρι έκανε άδελά της ένα βήμα πίσω καθώς οι πέτρες μπροστά τους γλίστρησαν στο πλάι με ένα τραχύ, σκουριασμένο μουγκρητό. Πίσω τους φάνηκε ένα κενό —κάτι σαν πόρτα, σκαμμένο πρόχειρα στον τοίχο.

Πίσω από την πόρτα υπήρχαν κάτι σκαλιά που οδηγούσαν στο σκοτάδι.

9

ενοχο αιμα

«Δεν θυμάμαι να υπήρχε ποτέ κελάρι εδώ κάτω», είπε ο Τζέις, κοιτώντας πίσω από την Κλέρι, το άνοιγμα στον τοίχο. Σήκωσε το μαγικό φως, και η λάμψη του έπεσε στο κατηφορικό τούνελ. Οι τοίχοι ήταν μαύροι και λείοι, από μια απαλή μαύρη πέτρα που η Κλέρι δεν είχε ξαναδεί. Τα σκαλιά έλαμπαν σαν να ήταν υγρά. Μια παράξενη μυρωδιά βγήκε από το άνοιγμα —υγρή, μουχλιασμένη, με μια παράξενη μεταλλική επίγευση που έκανε τα νεύρα της να τεντωθούν.

«Τι λες να υπάρχει κάτω;»

«Δεν ξέρω». Ο Τζέις πήγε προς τη σκάλα. Έβαλε το πόδι του στο πρώτο σκαλί, σαν να το δοκίμαζε, και μετά ανασήκωσε τους ώμους του σαν να είχε πάρει την απόφασή του. Άρχισε να κατεβαίνει προσεκτικά. Στη μέση της σκάλας σταμάτησε και κοίταξε την Κλέρι. «Θα έρθεις; Αν θέλεις, μπορείς να με περιμένεις εδώ».

Κοίταξε γύρω της, στην άδεια βιβλιοθήκη, ανατρίχιασε και έτρεξε πίσω του.

Τα σκαλιά κατέβαιναν κυκλικά, σε όλο και πιο στενές σπείρες, σαν να οδηγούσαν σε ένα τεράστιο κοχύλι. Η μυρωδιά δυνάμωνε όσο έφταναν κάτω, και τα σκαλιά τελικά άνοιξαν σε ένα μεγάλο τετράγωνο δωμάτιο που οι πέτρες του ήταν λεκιασμένες από τα σημάδια της υγρασίας –και από άλλες πιο σκούρες κηλίδες. Το πάτωμα ήταν γεμάτο σημάδια –πεντάλφες και ρούντοι, λευκές πέτρες πεταμένες εδώ κι εκεί.

Ο Τζέις έκανε ένα βήμα μπροστά, και κάτω από τα πόδια του κάτι έσπασε. Κοίταξαν και οι δύο ταυτόχρονα. «Κόκαλα», ψιθύρισε η Κλέρι. Τελικά δεν ήταν λευκές πέτρες, αλλά κόκαλα κάθε σχήματος και μεγέθους, πεταμένα στο πάτωμα. «Τι έκανε εδώ κάτω;»

Το φως έκαιγε στο χέρι του Τζέις, ρίχνοντας την απόκοσμη λάμψη του στο δωμάτιο. «Πειράματα», είπε ο Τζέις με στεγνό, αγχωμένο ύφος. «Η Βασίλισσα των Σίιλι είπε...»

«Τι κόκαλα είναι αυτά;» είπε η Κλέρι υψώνοντας τη φωνή της. «Είναι από ζώα;»

«Όχι». Ο Τζέις κλότσησε μια στοίβα κόκαλα με το πόδι του σκορπίζοντάς τα στο πάτωμα. «Όχι όλα».

Το στήθος της Κλέρι σφίχτηκε. «Νομίζω ότι πρέπει να γυρίσουμε».

Αντίθετα, ο Τζέις σήκωσε πιο ψηλά το φως. Αυτό έλαμψε, έντονα, και μετά ακόμα πιο έντονα, δίνοντας στον αέρα του δωματίου μια σκληρή λάμψη. Ακόμα και οι πιο μακρινές γωνίες του δωματίου φωτίστηκαν. Οι τρεις ήταν άδειες. Η τέταρτη ήταν κρυμμένη με μια κουρτίνα που κρεμόταν απ' το ταβάνι. Υπήρχε κάτι πίσω από το ύφασμα, μια κουλουριασμένη μορφή.

«Τζέις», ψιθύρισε η Κλέρι. «Τι είναι αυτό;»

Δεν της απάντησε. Στο ελεύθερο του χέρι κρατούσε ξαφνικά ένα σπαθί σεράφ. Η Κλέρι δεν τον είχε δει να το βγάζει, αλλά έλαμπε στο μαγικό φως σαν ένα σπαθί από πάγο.

«Τζέις, μη», του είπε, αλλά ήταν ήδη πολύ αργά. Ο Τζέις προχώρησε και άγγιξε το πανί με την άκρη του σπαθιού του. Μετά το τίναξε και το έριξε κάτω με μια κίνηση. Έπεσε σηκώνοντας ένα απίθανο σύννεφο σκόνης.

Ο Τζέις παραπάτησε, και το μαγικό φως γλίστρησε απ' το χέρι του. Καθώς έπεφτε η φωτεινή πέτρα, η Κλέρι πρόλαβε να δει το πρόσωπό του —ήταν μια λευκή μάσκα τρόμου. Η Κλέρι άρπαξε το φως πριν σβήσει και το σήκωσε ψηλά, θέλοντας απεγνωσμένα να δει τι είχε σοκάρει τον Τζέις —που δεν τρόμαζε ποτέ— τόσο πολύ.

Στην αρχή, το μόνο που είδε ήταν το σχήμα ενός ανθρώπου —ενός ανθρώπου τυλιγμένου με βρόμικα λευκά κουρέλια, κουβαριασμένου στο πάτωμα. Οι καρποί και οι αστράγαλοι του ήταν δεμένοι με χειροπέδες, στερεωμένες με χοντρά μεταλλικά καρφιά στο πέτρινο πάτωμα. Πώς γίνεται να είναι ζωντανός; αναρωτήθηκε η Κλέρι, και ένιωσε τη χολή να ανεβαίνει στο λαιμό της. Η πέτρα έτρεμε στο χέρι της και το φως χόρευε πάνω στον αιχμάλωτο —είδε κοκαλιάρικα χέρια και πόδια, σημαδεμένα παντού με τα ίχνη των ατέλειωτων βασανιστηρίων. Το κρανίο ενός προσώπου γύρισε προς το μέρος της, και εκεί όπου έπρεπε να είναι τα μάτια του υπήρχαν μόνο μαύρες τρύπες, και μετά άκουσε ένα ξερό θρόισμα, και είδε ότι το λευκό κουρέλι που είχε δει ήταν φτερά, λευκά φτερά που υψώνονταν πίσω απ' την πλάτη του σαν δυο αγνά λευκά μισοφέγγαρα, τα μόνα αγνά πράγματα

σ' εκείνο το βρομερό δωμάτιο.

Έβγαλε μια πνιχτή κραυγή. «Τζέις. Είδες...;»

«Ναι», είπε ο Τζέις πίσω της με μια φωνή που έμοιαζε με ραγισμένο γυαλί.

«Είχες πει ότι δεν υπάρχουν άγγελοι, ότι κανείς δεν έχει δει ποτέ...»

Ο Τζέις μουρμουρούσε κάτι σχεδόν από μέσα του, κάτι που έμοιαζε πολύ με βρισιές πανικού. Όρμησε μπροστά, προς το κουλουριασμένο πλάσμα στο πάτωμα, και σταμάτησε απότομα, σαν να είχε πέσει πάνω σε έναν αόρατο τοίχο. Όταν κοίταξε κάτω, η Κλέρι είδε ότι ο άγγελος ήταν κουβαριασμένος μέσα σε ένα πεντάγραμμο από ενωμένους ρούνους, χαραγμένους βαθιά στο πάτωμα. Έλαμπαν με έναν αχνό φωσφορισμό. «Οι ρούντοι», ψιθύρισε. «Δεν μπορούμε να περάσουμε».

«Μα, πρέπει να υπάρχει κάτι...» είπε ο Τζέις με φωνή που ράγιζε «κάτι που να μπορούμε να κάνουμε».

Ο άγγελος σήκωσε το κεφάλι του. Η Κλέρι είδε με μια αφηρημένη, σπαρακτική θλίψη ότι είχε σγουρά χρυσά μαλλιά σαν του Τζέις που έλαμπαν θαμπά μες στο σκοτάδι. Στο δέρμα του κρανίου του κρέμονταν άτονα. Τα μάτια του ήταν δυο άδειες κόγχες και το πρόσωπό του γεμάτο ουλές, σαν ένα όμορφο άγαλμα σακατεμένο από βανδάλους. Καθώς το κοιτούσε, το στόμα του άνοιξε, και απ' το λαιμό του βγήκε ένας ήχος, όχι λέξεις, αλλά μια διαπεραστική χρυσή μουσική, μια μοναχική νότα, που υψωνόταν και υψωνόταν και υψωνόταν, τόσο πολύ και τόσο γλυκά που ήταν σαν πόνος...

Μπροστά στα μάτια της Κλέρι φάνηκαν εικόνες. Κρατούσε ακόμη τη μαγική πέτρα, αλλά το φως της είχε σβήσει. Ήταν σαν να είχε μεταφερθεί κάπου αλλού, κά-

που όπου οι εικόνες του παρελθόντος περνούσαν από μπροστά της σαν ένα όνειρο που έβλεπε στον ξύπνιο της —κομμάτια, χρώματα, ήχοι.

Βρισκόταν σε ένα κελάρι, άδειο και καθαρό, με ένα μοναχικό τεράστιο ρούνο· σχεδιασμένο στο πέτρινο πάτωμα. Δίπλα του στεκόταν ένας άνδρας —κρατούσε ένα ανοιχτό βιβλίο στο ένα χέρι και έναν αναμμένο πυρσό στο άλλο. Όταν σήκωσε το κεφάλι του, η Κλέρι είδε ότι ήταν ο Βάλενταϊν —πολύ νεότερος, με πρόσωπο δίχως ρυτίδες, όμορφο, τα σκούρα του μάτια καθαρά και λαμπερά. Καθώς εκείνος έψαλλε, ο ρούνος αναλύθηκε σε φλόγες, και όταν αυτές υποχώρησαν, μέσα στις στάχτες εμφανίστηκε ένα κουλουριασμένο πλάσμα —ένας άγγελος, με τα φτερά απλωμένα και ματωμένα, σαν πουλί που πέφτει απ' τον ουρανό πληγωμένο...

Η σκηνή άλλαξε. Ο Βάλενταϊν στεκόταν σε ένα παράθυρο, δίπλα σε μια γυναίκα με λαμπερά κόκκινα μαλλιά. Ένα γνώριμο ασημένιο δαχτυλίδι γυάλισε στο δάχτυλό του καθώς άπλωσε τα χέρια του για να την αγκαλιάσει. Η Κλέρι αναγνώρισε με ένα σφίξιμο τη μητέρα της, αλλά ήταν νέα, με χαρακτηριστικά απαλά και τρυφερά. Φορούσε ένα λευκό νυχτικό και ήταν εμφανώς έγκυος.

«Οι Συνθήκες» έλεγε ο Βάλενταϊν «δεν ήταν μόνο η χειρότερη ιδέα που είχε ποτέ το Κονκλάβιο, αλλά το χειρότερο πράγμα που θα μπορούσε να συμβεί στους Νεφιλίμ. Το ότι πρέπει να ενωθούμε με τα Πλάσματα του Σκότους, να συνεργαστούμε με αυτά τα όντα...»

«Βάλενταϊν» είπε η Τζόσλιν με ένα χαμόγελο «φτάνει η πολιτική, σε παρακαλώ». Άπλωσε τα χέρια της και τα τύλιξε στο λαιμό του, και η έκφρασή της ήταν γεμάτη αγάπη, το ίδιο και του Βάλενταϊν, αλλά στη δική του

υπήρχε και κάτι άλλο, κάτι που έκανε την Κλέρι να ανατριχιάσει ως το κόκαλο...

Ο Βάλενταϊν γονάτιζε στο κέντρο ενός κύκλου από δέντρα. Υπήρχε ένα λαμπερό φεγγάρι, που φώτιζε τη μαύρη πεντάλφα που είχε χαραχτεί στο ίσιο έδαφος του ξέφωτου. Τα κλαδιά των δέντρων σχημάτιζαν ένα πυκνό δίχτυ —όπου όμως απλώνονταν κοντά στην πεντάλφα, τα κλαδιά τους μαύριζαν και γυρνούσαν προς τα πίσω. Στο κέντρο του αστεριού καθόταν μια γυναίκα με μακριά, γυαλιστερά μαλλιά· το σώμα της ήταν αδύνατο και χαριτωμένο, το πρόσωπό της κρυμμένο στο σκοτάδι, τα μπράτσα της γυμνά και λευκά. Το αριστερό της χέρι ήταν ανοιχτό μπροστά της, και όταν άνοιξε τα δάχτυλά της, η Κλέρι είδε μια μεγάλη χαρακιά στην παλάμη της, να στάζει ένα αργό ποτάμι από αίμα μέσα σε ένα ασημένιο κύπελλο που βρισκόταν στην άκρη του αστεριού. Το αίμα έμοιαζε μαύρο στο φεγγαρόφως, ή ίσως και να ήταν.

«Το παιδί που θα έχει μέσα του αυτό το αίμα» είπε, και η φωνή της ήταν γλυκιά και απαλή «θα ξεπεράσει σε δύναμη τους Ανώτερους Δαίμονες της αβύσσου ανάμεσα στους κόσμους. Θα είναι πιο δυνατός από τους Ασμοδαίους, πιο δυνατός από τα σεντίμι της καταιγίδας. Αν εκπαιδευθεί σωστά, δεν θα υπάρξει τίποτα που να μην μπορεί να κάνει. Σε προειδοποιώ, όμως» πρόσθεσε «αυτό θα σβήσει κάθε ίχνος ανθρωπιάς μέσα του, όπως το δηλητήριο σβήνει τη ζωή από το αίμα».

«Σ' ευχαριστώ, Κυρά του Έντομ», είπε ο Βάλενταϊν, και καθώς άπλωσε το χέρι του για να πάρει το κύπελλο, η γυναίκα γύρισε το κεφάλι της, και η Κλέρι είδε ότι παρόλο που ήταν όμορφη, τα μάτια της ήταν κούφιας

μαύρες τρύπες απ' όπου έβγαιναν κυματιστά μαύρα πλοκάμια, σαν βεντούζες που ψηλαφούσαν τον αέρα. Η Κλέρι έπνιξε μια κραυγή...

Η νύχτα, το δάσος, όλα εξαφανίστηκαν. Η Τζόσλιν στεκόταν μπροστά σε κάποιον που η Κλέρι δεν έβλεπε. Δεν ήταν πια έγκυος, και τα λαμπερά της μαλλιά ήταν κολλημένα στο αδύναμο, απελπισμένο πρόσωπό της. «Δεν μπορώ να μείνω άλλο μαζί του, Ρέιγκνορ», είπε. «Ούτε μία μέρα. Διάβασα το ημερολόγιό του. Ξέρεις τι έκανε στον Τζόναθαν; Ούτε απ' τον Βάλενταϊν δεν περιμένα κάτι τέτοιο». Οι ώμοι της έτρεμαν. «Χρησιμοποίησε αίμα δαίμονα. Ο Τζόναθαν δεν είναι πια ένα μωράκι. Δεν είναι καν άνθρωπος. Είναι ένα τέρας...»

Εξαφανίστηκε. Ο Βάλενταϊν βηματίζε εκνευρισμένος γύρω από τον κύκλο με τους ρούνους, με ένα σπαθί σεράφ να λάμπει στο χέρι του. «Γιατί δεν μου μιλάς;» μουρμούριζε. «Γιατί δεν μου δίνεις αυτό που θέλω;» Άπλωσε το σπαθί, και ο άγγελος κουλουριάστηκε καθώς απ' την πληγή του χύθηκε χρυσό υγρό, σαν φως που μπαίνει από μια χαραμάδα. «Αν δεν μου δίνεις απαντήσεις» είπε πνιχτά ο Βάλενταϊν «θα μου δώσεις το αίμα σου. Θα κάνει σ' εμένα και στους δικούς μου περισσότερο καλό απ' ό,τι σε σένα».

Τώρα βρίσκονταν στη βιβλιοθήκη των Γουέλαντ. Απ' τα παράθυρα στο σχήμα διαμαντιών έπεφτε το φως, γεμίζοντας το δωμάτιο με μπλε και πράσινο. Από ένα άλλο δωμάτιο ακούγονταν φωνές —οι ήχοι γέλιου και φλυαρίας, σαν ένα πάρτι. Η Τζόσλιν ήταν γονατιστή μπροστά στο ράφι, κοιτώντας δεξιά κι αριστερά. Έβγαλε ένα χοντρό βιβλίο από την τσέπη της και το έβαλε στο ράφι...

Και εξαφανίστηκε. Μετά είδαν ένα κελάρι, το ίδιο κελάρι στο οποίο στέκονταν εκείνη τη στιγμή. Η ίδια πεντάλφα χαραγμένη στο πάτωμα, και στο κέντρο του αστεριού ο άγγελος. Ο Βάλενταϊν στεκόταν από πάνω του με ένα σπαδί στο χέρι του. Ήταν πολύ μεγαλύτερος, δεν ήταν πια ένας νεαρός άνδρας. «Ίθουριήλ», είπε. «Είμαστε πια παλιόφιλοι, έτσι δεν είναι; Θα μπορούσα να σε αφήσω θαμμένο κάτω απ' τα ερείπια, αλλά όχι, σε έφερα εδώ μαζί μου. Όλα αυτά τα χρόνια σε κρατάγα κοντά μου, ελπίζοντας ότι θα μου έλεγες κάποτε αυτό που ήθελα –αυτό που είχα ανάγκη– να μάθω». Πλησίασε απλώνοντας το σπαδί, που το φως του έκανε το περίγραμμα του αστεριού να γυαλίζει. «Όταν σε κάλεσα, ονειρευόμουν ότι θα μου έλεγες γιατί. Γιατί μας δημιούργησε ο Ραζιήλ, μια φυλή από Κυνηγούς, δίχως όμως να μας δώσει τη δύναμη που έχουν τα Πλάσματα του Σκότους –την ταχύτητα των λύκων, την αθανασία του λαού των Νεραϊδών, τη μαγεία των μάγων, ακόμα και την αντοχή των βρικολάκων. Μας άφησε γυμνούς μπροστά στους κινδύνους της κόλασης, μόνο με τις ζωγραφισμένες γραμμές στο σώμα μας. Γιατί να είναι οι δυνάμεις τους μεγαλύτερες απ' τις δικές μας; Γιατί να μην έχουμε κι εμείς ό,τι κι αυτοί; Πώς είναι δυνατόν να είναι δίκαιο αυτό;»

Μέσα στο αστέρι που τον φυλάκιζε, ο άγγελος ήταν σιωπηλός σαν άγαλμα, ακίνητος, με τα φτερά διπλωμένα. Τα μάτια του δεν έδειχναν τίποτε άλλο πέρα από έναν τρομερό, ανείπωτο πόνο. Το στόμα του Βάλενταϊν σφίχτηκε.

«Πολύ καλά. Μη μιλάς. Θα βρω την ευκαιρία μου». Ο Βάλενταϊν σήκωσε το σπαδί του. «Έχω το Θανάσιμο

Κύπελλο, Ιθουριήλ, και σύντομα θα έχω και το Σπαθί, αλλά χωρίς τον Καθρέφτη δεν μπορώ να αρχίσω το κάλεσμα. Το μόνο που χρειάζομαι είναι ο Καθρέφτης. Πες μου πού είναι. Πες μου πού είναι, Ιθουριήλ, και θα σε αφήσω να πεθάνεις».

Η σκηνή διαλύθηκε σαν κομματάκια γυαλιού, και καθώς το όραμα έσβηνε, η Κλέρι είδε εικόνες από μορφές γνώριμες από τους εφιάλτες της – Αρχαγγέλους με φτερά λευκά και μαύρα, καταρράχτες από νερό σαν καθρέφτες, χρυσάφι και αίμα— και τον Τζέις, να απομακρύνεται, πάντα να απομακρύνεται. Η Κλέρι άπλωσε το χέρι της για να τον αγγίξει, και άκουσε για πρώτη φορά τη φωνή του Αρχαγγέλου στο μυαλό της με λέξεις που καταλάβαινε.

Δεν είναι οι πρώτες εικόνες που σου έχω δείξει.

Η εικόνα ενός ρούνου ήρθε στο μυαλό της, σαν πυροτέχνημα... δεν τον είχε ξαναδεί –ήταν δυνατός, απλός, και εύκολος σαν κόμπος. Έφυγε μέσα σε δευτερόλεπτα, και καθώς έσβηνε, το τραγούδι του Αρχαγγέλου χαμήλωνε. Η Κλέρι βρέθηκε ξανά στο σώμα της, νιώθοντας τα πόδια της να λυγίζουν πάνω στο βρόμικο πάτωμα του δύσοσμου δωματίου. Ο άγγελος ήταν σιωπηλός, ακίνητος, με τα φτερά διπλωμένα, ένα πένθιμο άγαλμα.

Η Κλέρι πήγε να μιλήσει και έβγαλε ένα λυγμό. «Ιθουριήλ». Άπλωσε το χέρι της για να τον αγγίξει, ξέροντας ότι δεν μπορούσε να περάσει το τείχος, και η καρδιά της πόνεσε. Χρόνια και χρόνια ο άγγελος ήταν εκεί κάτω, σιωπηλός και μόνος μέσα στο σκοτάδι, δεμένος και πεινασμένος, μη μπορώντας να πεθάνει...

Ο Τζέις ήταν δίπλα της. Από το χλωμό του πρόσωπο κατάλαβε ότι είχε δει ό,τι κι εκείνη. Κοίταξε το σπα-

θί στο χέρι του, και μετά τον άγγελο. Το τυφλό του πρόσωπο ήταν στραμμένο προς το μέρος τους σαν μια σιωπηλή ικεσία.

Ο Τζέις έκανε ένα βήμα μπροστά, και έπειτα άλλο ένα. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στον άγγελο, και ήταν λες και μεταξύ τους υπήρχε μια σιωπηλή επικοινωνία, λέξεις που η ίδια δεν μπορούσε να ακούσει. Τα μάτια του Τζέις ήταν λαμπερά σαν χρυσοί δίσκοι, γεμάτοι φως.

«Ιθουριήλ», ψιθύρισε.

Το σπαδί στο χέρι του έλαμπε σαν πυρσός. Η λάμψη του ήταν εκτυφλωτική. Ο άγγελος σήκωσε το κεφάλι του σαν να μπορούσε να δει το φως με τα τυφλά του μάτια. Άπλωσε τα χέρια του, και οι αλυσίδες που τον κρατούσαν δεμένο τραντάχτηκαν σαν τραχιά μουσική.

«Κλέρι» της είπε «τους ρούνους».

Τους ρούνους. Για μια στιγμή τον κοίταξε με απορία, αλλά τα μάτια του την πλέζαν να κάνει κάτι. Του έδωσε τη μαγική πέτρα και πήρε από την τσέπη της το ραβδί του. Γονάτισε δίπλα στους χαραγμένους ρούνους. Ήταν λες και είχαν σκαφτεί στην πέτρα με κάτι αιχμηρό.

Κοίταξε τον Τζέις. Η έκφρασή του την ξάφνιασε, η λάμψη στα μάτια του... ήταν γεμάτα πίστη στη δύναμή της, εμπιστοσύνη στις ικανότητές της. Με την άκρη του ραβδιού σχημάτισε γραμμές πάνω στο πάτωμα, μεταμορφώνοντας τους ρούνους τής αιχμαλωσίας σε ρούνους απελευθέρωσης. Καθώς περνούσε το ραβδί από πάνω τους, γίνονταν φλόγες, σαν να έτριβε ένα σπίρτο στο θειάφι.

Μόλις τελείωσε, σηκώθηκε όρθια. Οι ρούννοι γυάλιζαν μπροστά της. Ο Τζέις πήγε απότομα δίπλα της. Το φως

της μαγικής πέτρας είχε σβήσει και το μόνο φως που πλέον έβγαινε ήταν από το σπαθί που είχε ονομάσει με το όνομα του Αρχαγγέλου, που άστραφτε στο χέρι του. Το άπλωσε μπροστά, και αυτήν τη φορά δεν το εμπόδιζε τίποτα, σαν να είχε σπάσει ο αόρατος τοίχος.

Ο άγγελος άπλωσε τα χέρια του και πήρε το σπαθί από τον Τζέις. Έκλεισε τα τυφλά του μάτια, και για μια στιγμή η Κλέρι νόμιζε ότι τους χαμογέλασε. Γύρισε το σπαθί προς το μέρος του, έτσι ώστε η άκρη του να αγγίζει το στήθος του. Η Κλέρι έβγαλε μια πνιχτή κραυγή και πήγε προς το μέρος του, αλλά ο Τζέις την έπιασε απ' το μπράτσο με μια ατσάλινη λαβή και την τράβηξε προς τα πίσω ακριβώς τη στιγμή που το σπαθί έμπαινε στο στήθος του Αρχαγγέλου.

Το κεφάλι του Αρχαγγέλου έπεσε προς τα πίσω και τα χέρια του άφησαν τη λαβή, που έβγαινε απ' το σημείο όπου θα έπρεπε να ήταν η καρδιά του —αν οι άγγελοι είχαν καρδιά. Η Κλέρι δεν είχε ιδέα. Απ' την πληγή ανέβλυσαν φλόγες, που απλώθηκαν απ' το σπαθί και προς τα έξω. Το σώμα του Αρχαγγέλου έλαμπε σαν μια λευκή φλόγα, ενώ οι αλυσίδες στους καρπούς του έγιναν πορφυρές, σαν το σίδηρο που μένει πολλή ώρα στη φωτιά. Η Κλέρι θυμήθηκε τους μεσαιωνικούς πίνακες αγίων που καίγονταν από ιερή έκσταση, και τότε τα φτερά του Αρχαγγέλου άνοιξαν διάπλατα, ολόλευκα μπροστά της, και άρπαξαν φωτιά, ένα ολοκαύτωμα από αστραφτερές φλόγες.

Η Κλέρι δεν άντεχε να κοιτάζει άλλο. Γύρισε και έκρυψε το πρόσωπό της στον ώμο του Τζέις. Το μπράτσο του τύλιξε τους ώμους της, σφιχτά και δυνατά. «Μην ανησυχείς» της είπε «μην ανησυχείς». Όμως, ο αέρας

ήταν γεμάτος καπνό, και το έδαφος κάτω από τα πόδια τους έτρεμε. Μόνο όταν ο Τζέις παραπάτησε, κατάλαβε η Κλέρι τι συνέβαινε –το έδαφος κουνιόταν. Άφησε τον Τζέις, και παραλίγο να πέσει –οι πέτρες κάτω από τα πόδια τους κουνιόνταν και μια λεπτή βροχή από λάσπη έπεφτε απ' το ταβάνι. Ο άγγελος ήταν μια κολόνα από στάχτη· οι ρούνοι γύρω του έλαμπαν επώδυνα στα μάτια τους. Η Κλέρι τους κοίταξε για λίγο, προσπαθώντας να τους αποκωδικοποιήσει, και τότε έριξε το βλέμμα της πανικόβλητη στον Τζέις. «Το σπίτι... ήταν δεμένο με τον άγγελο. Αν πεθάνει ο άγγελος, το σπίτι...»

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη φράση της. Ο Τζέις την είχε ήδη αρπάξει απ' το χέρι και την έσερνε προς τη σκάλα. Τα σκαλιά έτρεμαν και έπεφταν ένα-ένα. Η Κλέρι σκόνταψε και χτύπησε το γόνατό της σε ένα σκαλί, αλλά ο Τζέις την κρατούσε ακόμη σφιχτά. Η Κλέρι αγνόησε τον πόνο στο πόδι της και τα πνευμόνια της που πονούσαν από τη σκόνη.

Έφτασαν στην κορυφή της σκάλας και όρμησαν στη βιβλιοθήκη. Πίσω τους η Κλέρι άκουσε τον απαλό κρότο καθώς κατέρρευσαν τα υπόλοιπα σκαλιά. Στο σπίτι τα πράγματα δεν ήταν καλύτερα –το δωμάτιο έτρεμε ολόκληρο και τα βιβλία έπεφταν από τα ράφια. Ένα άγαλμα ήταν πεσμένο στο πάτωμα, χίλια κομμάτια. Ο Τζέις άφησε το χέρι της, άρπαξε μια καρέκλα και, πριν προλάβει να τον ρωτήσει τι έκανε, την πέταξε στο παράθυρο.

Η καρέκλα θρυμματίσε το τζάμι, που έγινε χίλια κομμάτια. Ο Τζέις γύρισε και της άπλωσε το χέρι του. Πίσω του, μέσα από το ραγισμένο γυαλί που είχε μείνει στο παράθυρο, η Κλέρι είδε ένα λιβάδι λουσμένο στο φως

του φεγγαριού και μια γραμμή δέντρων στο βάθος. Πρέπει να βρίσκονταν πολύ ψηλά. Δεν μπορώ να πηδήξω από τόσο ψηλά, σκέφτηκε, και ήταν έτοιμη να κουνήσει αρνητικά το κεφάλι της όταν είδε τον Τζέις να σχηματίζει με το στόμα του μια προειδοποίηση. Μια από τις βαριές μαρμάρινες προτομές που στόλιζαν τα ράφια είχε αρχίσει να πέφτει προς το μέρος της. Έσκυψε για να το αποφύγει, και αυτό έπεσε στο πάτωμα ελάχιστα εκατοστά πιο πέρα απ' το σημείο όπου στεκόταν.

Μετά από ένα δευτερόλεπτο ο Τζέις την είχε αρπάξει και την είχε σηκώσει όρθια. Ήταν τόσο έκπληκτη, που δεν πρόλαβε να αντιδράσει καθώς την κουβάλησε στο παράθυρο και την πέταξε έξω σαν σακί.

Έπεσε σε ένα λοφάκι λίγο πιο κάτω απ' το παράθυρο και κουτρουβάλησε την απότομη πλαγιά μέχρι που σταμάτησε πάνω σε ένα σωρό χώματος με τόση δύναμη που της κόπηκε η ανάσα. Ανακάθισε, τινάζοντας το χώμα απ' τα μαλλιά της. Αμέσως μετά ο Τζέις βρέθηκε δίπλα της. Σε αντίθεση όμως με εκείνη, αυτός ανασηκώθηκε αμέσως, κοιτώντας γονατιστός το αρχοντικό.

Η Κλέρι γύρισε για να δει τι κοιτούσε, αλλά την είχε ήδη αρπάξει και την έσπρωχνε στο κενό μεταξύ των δύο λόφων. Αργότερα ανακάλυψε σκούρες μελανιές στο μπράτσο της στα σημεία όπου την είχε πιάσει· εκείνη τη στιγμή όμως το μόνο που έκανε ήταν να φωνάξει από έκπληξη καθώς την έριξε κάτω και έπεσε από πάνω της, καλύπτοντας το σώμα της, την ώρα που ακούστηκε ένα τεράστιο μουγκρητό. Ένας πίδακας λευκής σκόνης τινάχτηκε στον ουρανό. Η Κλέρι άκουσε παντού γύρω της ένα δυνατό ήχο σαν βροντές. Για μια στιγμή τής φάνηκε ότι είχε αρχίσει να βρέχει, αλλά μετά κατάλα-

βε ότι ήταν πέτρες και χώμα και σπασμένο γυαλί —τα συντρίμμια του διαλυμένου σπιτιού που έπεφταν γύρω τους σαν φονικό χαλάζι.

Ο Τζέις την πίεσε στο χώμα, με το σώμα του κολλημένο στο δικό της και το χτύπο της καρδιάς του σχεδόν τόσο δυνατό όσο και ο ήχος των ερειπίων του σπιτιού.

Το μουγκρητό της έκρηξης υποχώρησε σιγά-σιγά, σαν καπνός που διαλύεται στον αέρα. Αντικαταστάθηκε από το δυνατό τιτίβισμα των ξαφνιασμένων πουλιών. Η Κλέρι τα έβλεπε πάνω απ' τον ώμο του Τζέις, να κάνουν κύκλους αναστατωμένα στο νυχτερινό ουρανό.

«Τζέις» είπε μαλακά «νομίζω ότι έχασα το ραβδί σου».

Εκείνος τραβήχτηκε ελαφρώς, στηρίχθηκε στους αγκώνες του και την κοίταξε. Ακόμα και στο σκοτάδι, έβλεπε τον εαυτό της να καθρεφτίζεται στα μάτια του. Το πρόσωπό του ήταν γεμάτο λάσπη και στάχτη, ενώ ο γιακάς της μπλούζας του είχε σκιστεί. «Δεν πειράζει. Αρκεί να είσαι καλά».

«Καλά είμαι». Χωρίς να το σκεφτεί, άπλωσε το χέρι της και άγγιξε τα μαλλιά του με τα δάχτυλά της. Τον ένιωσε να σφίγγεται, τα μάτια του σκοτεινίασαν.

«Είχες χώμα στα μαλλιά σου», του είπε. Το στόμα της είχε στεγνώσει, η αδρεναλίνη κυλούσε στις φλέβες της. Όλα όσα είχαν μόλις συμβεί —ο άγγελος, το σπίτι που κατέρρεε— έμοιαζαν λιγότερο πραγματικά από ό,τι είδε στα μάτια του Τζέις.

«Δεν πρέπει να με άγγιζεις», είπε.

Το χέρι της πάγωσε, με την παλάμη να ακουμπάει στο μάγουλό του. «Γιατί;»

«Ξέρεις γιατί», είπε και απομακρύνθηκε.

«Είδες ό,τι κι εγώ, έτσι δεν είναι; Το παρελθόν, τον άγγελο, τους γονείς μας».

Ήταν η πρώτη φορά που τους είχε πει έτσι, σκέφτηκε η Κλέρι. *Γονείς μας*. Γύρισε στο πλάι θέλοντας να τον αγγίξει, αλλά δεν ήταν σίγουρη αν μπορούσε. Ο Τζέις κοιτούσε ανέκφραστος τον ουρανό. «Ναι».

«Ξέρεις τι είμαι», είπε, και οι λέξεις ήταν σαν πονεμένος ψίδυρος. «Είμαι μισός δαίμονας, Κλέρι. Μισός δαίμονας. Το κατάλαβες αυτό, δεν το κατάλαβες;» Τα μάτια του την έκαιγαν σαν τρυπάνια. «Είδες τι προσπαθούσε να κάνει ο Βάλενταϊν. Χρησιμοποίησε αίμα δαίμονα, πριν καν γεννηθώ. Είμαι μισός τέρας. Μισός όλα αυτά που προσπαθώ να καταστρέψω και να αφανίσω».

Η Κλέρι έδωξε την ανάμνηση της φωνής του Βάλενταϊν που έλεγε, *Μου είπε ότι έκανα το πρώτο της παιδί ένα τέρας*. «Μα, και οι μάγοι είναι μισοί δαίμονες, Τζέις. Όπως ο Μάγκνους. Αυτό δεν τους κάνει κακούς...»

«Όχι όμως Ανώτεροι Δαίμονες. Άκουσες τι είπε αυτή η γυναίκα...»

Θα σβήσει κάθε ίχνος ανθρωπιάς μέσα του, όπως το δηλητήριο σβήνει τη ζωή από το αίμα. Η Κλέρι μίλησε με φωνή που έτρεμε. «Δεν είναι αλήθεια. Δεν μπορεί να είναι. Δεν είναι λογικό...»

«Κι όμως, είναι». Στην έκφρασή του υπήρχε μια οργισμένη απόγνωση. Μπορούσε να δει την ασημένια αλυσίδα να γυαλίζει στο λαιμό του, σαν μια λευκή σπίδα στο φεγγαρόφωτο. «Αυτό εξηγεί τα πάντα».

«Εννοείς το ότι είσαι τόσο εκπληκτικός Κυνηγός; Το ότι είσαι πιστός και ειλικρινής και ατρόμητος και όλα όσα δεν είναι ένας δαίμονας;»

«Εξηγεί» είπε εκείνος ήρεμα «γιατί νιώθω όπως νιώθω απέναντί σου».

«Τι εννοείς;»

Εκείνος έμεινε σιωπηλός για αρκετή ώρα, κοιτάζοντας την από το μικρό κενό που τους χώριζε. Μπορούσε να τον νιώσει, παρόλο που δεν την ακουμπούσε, σαν να ήταν ακόμη ξαπλωμένος πάνω της. «Είσαι αδερφή μου», της είπε τελικά. «Αδερφή μου, αίμα μου, οικογένειά μου. Θα έπρεπε να θέλω να σε προστατεύσω...» —γέλασε άηχα και χωρίς ευθυμία— «από τα αγόρια που θέλουν να κάνουν μαζί σου αυτά ακριβώς που θέλω να κάνω εγώ».

Η Κλέρι ένιωσε την ανάσα της να κόβεται. «Εσύ είπες ότι από εδώ και στο εξής θέλεις να είσαι μόνο αδερφός μου».

«Είπα ψέματα», της είπε. «Οι δαίμονες λένε ψέματα, ξέρεις, Κλέρι. Υπάρχουν κάποιες πληγές που μπορείς να πάθεις όταν είσαι Κυνηγός —εσωτερικές πληγές από το δηλητήριο ενός δαίμονα. Δεν ξέρεις καν τι έχεις, αλλά από μέσα σιγά-σιγά αιμορραγείς μέχρι θανάτου. Έτσι νιώθω όταν είμαι μόνο ο αδερφός σου».

«Μα, η Αλίν...;»

«Έπρεπε να προσπαθήσω. Και το έκανα». Η φωνή του ήταν άχρωμη. «Αλλά, ένας Θεός ξέρει ότι δεν θέλω καμία άλλη εκτός από σένα. Δεν θέλω καν να θέλω άλλη εκτός από σένα». Άπλωσε το χέρι του και πέρασε απαλά τα δάχτυλά του μέσα από τα μαλλιά της, με τα ακροδάχτυλά του να χαϊδεύουν τα μάγουλά της. «Τουλάχιστον τώρα ξέρω γιατί».

Η Κλέρι, με φωνή που είχε γίνει ψίδυρος, είπε: «Κι εγώ δεν θέλω κανέναν άλλον εκτός από σένα».

Της απάντησε μόνο ο αναστεναγμός του. Ανακάθισε αργά και στηρίχτηκε στους αγκώνες του. Την κοιτούσε, και η έκφρασή του είχε αλλάξει, είχε αποκτήσει ένα νυσταγμένο, σχεδόν θανατηφόρο φως στα μάτια του. Άφησε τα δάχτυλά του να χαϊδέψουν τα χείλη της, σχηματίζοντας το περίγραμμά τους με την άκρη ενός δαχτύλου του. «Καλό θα ήταν» είπε «να μου πεις να σταματήσω».

Δεν είπε τίποτα. Δεν ήθελε να του πει να σταματήσει. Είχε κουραστεί να λέει όχι στον Τζέις, να μην αφήνει ποτέ τον εαυτό της να νιώσει αυτό που η καρδιά της ήθελε να νιώσει. Με οποιοδήποτε κόστος.

Ο Τζέις έσκυψε και άγγιξε με τα χείλη του το μάγουλό της, χαϊδεύοντάς το απαλά, και ήταν αρκετό για να στείλει ένα ρεύμα στα νεύρα της, ένα τρέμουλο που έκανε ολόκληρο το σώμα της να ανατριχιάσει. «Αν θέλεις να σταματήσω, πες το μου τώρα», ψιθύρισε. Όταν εκείνη συνέχισε να μένει σιωπηλή, έβαλε τα χείλη του στη λακκούβα του κροτάφου της. «Ή τώρα». Φίλησε τη γραμμή του πιγουνιού της. «Ή τώρα». Τα χείλη του ήταν πάνω στα δικά της. «Ή...»

Αλλά είχε απλώσει το χέρι της και τον είχε τραβήξει πάνω της, κι έτσι οι υπόλοιπες λέξεις του χάθηκαν ανάμεσα στα χείλη της. Τη φίλησε απαλά, προσεκτικά, αλλά δεν ήθελε τρυφερότητα, όχι εκείνη τη στιγμή, όχι μετά από τόσο καιρό, και έσφιξε τις γροδιές της στη μπλούζα του και τον τράβηξε πιο δυνατά κοντά της. Εκείνος έβγαλε έναν απαλό αναστεναγμό, και μετά τύλιξε τα μπράτσα του γύρω της, φέρνοντάς την κοντά του, και κύλησαν στο γρασίδι αγκαλιασμένοι, κλειδωμένοι σε ένα παθιασμένο φιλή. Η Κλέρι ένιωθε στην πλάτη της τις

πέτρες, και ο ώμος της πονούσε στο σημείο που τον είχε χτυπήσει όταν έπεσε απ' το παράθυρο, αλλά δεν την ένοιαζε. Το μόνο που υπήρχε γύρω της ήταν ο Τζέις· το μόνο που ένιωθε, ήλπιζε, ανάσαινε, ήθελε και έβλεπε ήταν ο Τζέις. Τίποτε άλλο δεν είχε σημασία.

Παρά το παλτό της, ένιωθε τη θέρμη του να τη ζεσταίνει κάτω απ' τα ρούχα τους. Του έβγαλε το σακάκι, και μετά έβγαλε και το μπλουζάκι του. Τα δάχτυλά της εξερευνούσαν το κορμί του όπως τα χείλη του το δικό της —απαλό δέρμα, λείοι μύες, ουλές σαν λεπτά σκοινιά. Άγγιξε την ουλή σαν αστέρι που είχε στον ώμο του —ήταν λεία και επίπεδη, σαν να ήταν μέρος του δέρματός του. Δεν εξείχε όπως οι άλλες ουλές. Υπέθετε ότι ήταν ατέλειες αυτές οι ουλές, αλλά για εκείνη δεν ήταν έτσι· ήταν μια ιστορία, χαραγμένη στο δέρμα του, ο χάρτης μιας ζωής ατέλειωτου πολέμου.

Ο Τζέις πάλευε με τα κουμπιά από το παλτό της, με χέρια που έτρεμαν. Η Κλέρι δεν είχε δει ποτέ τα χέρια του να τρέμουν. «Άσε εμένα», του είπε, και ξεκούμπωσε το τελευταίο μόνη της. Καθώς ανασηκώθηκε, κάτι κρύο και μεταλλικό χτύπησε στο στήθος της, και έβγαλε μια μικρή κραυγή έκπληξης.

«Τι είναι; Σε πόνεσα;» είπε ο Τζέις και έμεινε ακίνητος.

«Όχι, αυτό ήταν». Άγγιξε την ασημένια αλυσίδα γύρω από το λαιμό του. Στην άκρη της κρεμόταν ένα μικρό ασημένιο κυκλάκι. Είχε χτυπήσει πάνω της όταν είχε σκύψει για να ξεκουμπώσει το παλτό. Το κοίταξε.

Αυτό το δαχτυλίδι... το φθαρμένο μέταλλο με το σημάδι του αστεριού... το ήξερε αυτό το δαχτυλίδι.

Ήταν το δαχτυλίδι των Μόργκενστερν. Ήταν το ίδιο

δαχτυλίδι που έλαμπε στο χέρι του Βάλενταϊν στο όνειρο που τους είχε δείξει ο άγγελος. Ήταν δικό του, και το είχε δώσει στον Τζέις επειδή έτσι γινόταν πάντα, πήγαινε από πατέρα σε γιο.

«Συγγνώμη», είπε ο Τζέις. «Το ξέχασα αυτό το παλιόπραμα». Χάιδεψε το μάγουλό της με ένα έντονο ονειροπόλο βλέμμα.

Ξαφνικά η Κλέρι ένωσε το αίμα της να παγώνει. «Τζέις», είπε χαμηλόφωνα. «Τζέις, σταμάτα».

«Τι;» είπε ο Τζέις. «Να βγάλω το δαχτυλίδι;»

«Όχι, σταμάτα... σταμάτα να με αγγίζεις. Σταμάτα ένα λεπτό».

Το πρόσωπό του έμεινε ακίνητο. Οι ερωτήσεις είχαν διώξει την ονειροπόληση από το βλέμμα του, αλλά δεν είπε τίποτα, απλώς τράβηξε το χέρι του.

«Τζέις», του είπε. «Γιατί; Γιατί τώρα;»

Τα χείλη του μισάνοιξαν από έκπληξη. Μπορούσε να δει μια σκούρα γραμμή στο σημείο όπου είχε δαγκώσει τα χείλη του, ή ίσως να τον είχε δαγκώσει εκείνη. «Γιατί τι τώρα;»

«Είπες ότι δεν υπήρχε τίποτα μεταξύ μας. Ότι αν... αν αφήναμε τον εαυτό μας να νιώσει όπως θα θέλαμε, θα πληγώναμε όλους όσους αγαπάμε».

«Σου είπα. Έλεγα ψέματα». Τα μάτια του μαλάκωσαν. «Νομίζεις ότι δεν θέλω...»

«Όχι», του είπε. «Όχι, δεν είμαι χαζή. Ξέρω ότι θέλεις. Αλλά όταν είπες ότι τώρα πια καταλαβαίνεις γιατί νιώθεις έτσι για μένα, τι εννοούσες;»

Όχι ότι δεν ήξερε, βασικά, αλλά έπρεπε να ρωτήσει, έπρεπε να τον ακούσει να το λέει.

Ο Τζέις έπιασε τους καρπούς της και τράβηξε τα χέρια

της στο πρόσωπό του, πλέκοντας τα δάχτυλά του με τα δικά της. «Θυμάσαι τι σου είπα στο σπίτι των Πένχαλου;» τη ρώτησε. «Ότι ποτέ δεν σκέφτεσαι κάτι πριν το κάνεις, και γι' αυτό καταστρέφεις οτιδήποτε αγγίζεις;»

«Όχι, το είχα ξεχάσει. Ευχαριστώ που μου το θυμίσεις».

Έδειχνε να μην έχει προσέξει το σαρκασμό στη φωνή της. «Δεν μιλούσα για σένα, Κλέρι. Μιλούσα για μένα. Έτσι είμαι εγώ». Γύρισε το πρόσωπό του, και τα δάχτυλά της χάιδεψαν το λαιμό του. «Τουλάχιστον τώρα ξέρω γιατί. Ξέρω τι δεν πάει καλά με μένα. Και ίσως, ίσως γι' αυτό να σε χρειάζομαι τόσο πολύ. Γιατί αν ο Βάλενταϊν με έκανε ένα τέρας, τότε ίσως εσένα σε έκανε κάτι σαν άγγελο. Και ο Διάβολος αγαπούσε το Θεό, έτσι δεν είναι; Τουλάχιστον έτσι λέει ο Μίλτον».

Η Κλέρι πήρε μια βαθιά ανάσα. «Δεν είμαι άγγελος. Κι εσύ δεν έχεις ιδέα σε τι χρησιμοποίησε ο Βάλενταϊν το αίμα του Ιθουριήλ... μπορεί να το ήθελε απλώς για τον εαυτό του...»

«Είπε ότι το αίμα ήταν “για μένα και τους δικούς μου”», είπε σιγανά ο Τζέις. «Αυτό εξηγεί γιατί μπορείς να κάνεις όλα αυτά, Κλέρι. Η Βασίλισσα των Σίλιι είπε ότι ήμασταν και οι δύο πειράματα. Όχι μόνο εγώ».

«Δεν είμαι άγγελος, Τζέις», επανέλαβε. «Δεν επιστρέφω τα βιβλία στη βιβλιοθήκη. Κατεβάζω παράνομα μουσική από το Ίντερνετ. Λέω ψέματα στη μαμά μου. Είμαι τελείως φυσιολογική».

«Όχι για μένα». Την κοίταξε. Το πρόσωπό του ήταν από πάνω της, μπροστά σε ένα φόντο γεμάτο αστέρια. Δεν είχε ούτε ίχνος απ' τη συνηθισμένη του αυθάδεια στο ύφος του, δεν τον είχε δει ποτέ τόσο απροκάλυπτα

ανοιχτό, αλλά η έκφρασή του ήταν αναμειγμένη με ένα μίσος για τον εαυτό του τόσο βαθύ, σαν μια πληγή. «Κλέρι...»

«Σήκω από πάνω μου», του είπε.

«Τι;» Η επιθυμία στα μάτια του έγινε χίλια κομματάκια, σαν τον καθρέφτη της Πύλης στο Ρένγουικ, και για μια στιγμή η έκφρασή του ήταν απλώς έκπληκτη. Δεν άντεχε να τον κοιτάει και να του λέει όχι, γιατί ακόμα και ερωτευμένη να μην ήταν μαζί του, ένα κομμάτι της που έμοιαζε στη μητέρα της, ένα κομμάτι που αγαπούσε κάθε τι όμορφο μόνο και μόνο για την ίδια του την ομορφιά θα τον ήθελε και πάλι.

Όμως, επειδή η μητέρα της ήταν αυτή που ήταν, αυτό που ήθελε ήταν αδύνατον.

«Με άκουσες», του είπε. «Και άσε τα χέρια μου». Τράβηξε απότομα τα χέρια της και τα έκανε δυο γροδιές για να σταματήσει το τρέμουλο.

Εκείνος δεν κουνήθηκε. Τα χείλη του τραβήχτηκαν πίσω, και για μια στιγμή τής φάνηκε ότι είδε εκείνο το αρπακτικό ύφος στα μάτια του, αλλά τώρα ήταν αναμειγμένο με θυμό. «Μήπως θέλεις να μου πεις γιατί;»

«Νομίζεις ότι με θέλεις μόνο και μόνο επειδή είσαι δαίμονας, και όχι άνθρωπος. Θέλεις απλώς άλλον ένα λόγο για να μισήσεις τον εαυτό σου. Δεν πρόκειται να σε αφήσω να με χρησιμοποιήσεις για να αποδείξεις στον εαυτό σου πόσο άχρηστος είσαι».

«Δεν είπα κάτι τέτοιο. Δεν είπα ότι σε χρησιμοποιώ».

«Ωραία», είπε. «Τότε, πες μου ότι δεν είσαι τέρας. Πες μου ότι δεν υπάρχει κάτι άσχημο και ότι θα με ήθελες ακόμα και αν δεν είχες αίμα δαίμονα». Γιατί εγώ σε θέλω κι εγώ μην έχω αίμα δαίμονα.

Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν, το δικό του γεμάτο τυφλή οργή· για μια στιγμή δεν ανέπνεε κανείς τους, και μετά ο Τζέις σηκώθηκε απότομα από πάνω της, βρίζοντας, και έπειτα στάθηκε όρθιος. Άρπαξε το μπλουζάκι του απ' το χώμα και το φόρεσε με εξαγριωμένο ύφος. Το τράβηξε πάνω από το τζιν του και γύρισε απ' την άλλη για να ψάξει το σακάκι του.

Η Κλέρι σηκώθηκε κι αυτή, παραπατώντας ελαφρώς. Ο άνεμος έκανε τις τρίχες στα μπράτσα της να ανασηκωθούν. Τα πόδια της τα ένιωθε σαν να ήταν από μισολιωμένο κερί. Κούμπωσε το παλτό της με μουδιασμένα δάχτυλά, καταπολεμώντας την τάση να ξεσπάσει σε κλάματα. Δεν θα έβγαζε πουθενά εκείνη τη στιγμή.

Ο αέρας ήταν ακόμη γεμάτος σκόνη και στάχτη, το χορτάρι γεμάτο με σκουπίδια —κομματάκια από σπασμένα έπιπλα, σελίδες από βιβλία, ροκανίδια από σπασμένα ξύλα, ένα ολόκληρο κομμάτι από μια σκάλα που είχε καταφέρει να βγει αλώβητη με μυστηριώδη τρόπο. Η Κλέρι στράφηκε προς τον Τζέις· κλοτσούσε τα κομμάτια των επίπλων με άγρια ευχαρίστηση. «Βασικά» είπε «τη βιάσαμε».

Δεν περίμενε να ακούσει αυτό. «Ορίστε;»

«Έχασες το ραβδί μου. Το ξέχασες; Τώρα δεν μπορείς να φτιάξεις Πύλη». Είπε τις λέξεις με μια πικρή ικανοποίηση, λες και η κατάσταση, κατά κάποιο παράξενο τρόπο, του έδινε μια ευχαρίστηση. «Δεν έχουμε άλλο τρόπο να γυρίσουμε. Πρέπει να πάμε με τα πόδια».

Ούτε υπό κανονικές συνθήκες δεν θα ήταν μια ευχάριστη βόλτα. Συνηθισμένη στα φώτα της πόλης, η Κλέρι δεν πίστευε πόσο σκοτεινά ήταν στην Άιντρις τη νύχτα.

Οι πυκνές μαύρες σκιές που σκέπαζαν το δρόμο δεξιά κι αριστερά τους ήταν σαν να έκρυβαν διάφορα πράγματα, και ακόμα και με το μαγικό φως του Τζέις δεν έβλεπε παρά μόνο μερικά μέτρα πιο μπροστά τους. Της έλειπαν τα φώτα των δρόμων, η λάμψη των προβολέων, οι ήχοι της πόλης. Το μόνο που άκουγε εκεί ήταν ο σταθερός ήχος από τα βήματά τους στο χαλίκι, και κάθε τόσο η ανάσα της που έβγαινε έκπληκτη όταν σκόνταφτε πάνω σε κάποια πέτρα.

Μετά από μερικές ώρες τα πόδια της άρχισαν να πονάνε, ενώ το στόμα της ήταν στεγνό σαν χαρτί. Ο αέρας είχε παγώσει πάρα πολύ, και περπατούσε σκυφτή τρέμοντας, με τα χέρια της χωμένα στις τσέπες. Όλα αυτά θα τα άντεχε όμως αν της μιλούσε ο Τζέις. Δεν είχε πει λέξη από τη στιγμή που είχαν φύγει από το αρχοντικό, παρά μόνο κάτι κοφτές οδηγίες, όπως το προς τα πού να στρίψει σε μια διχάλα του δρόμου, ή όταν τη διέταζε να πηδήξει προσεκτικά πάνω από μια λακκούβα. Ακόμα και τότε πίστευε ότι δεν θα τον πείραζε και τόσο αν έπεφτε στη λακκούβα, παρά μόνο επειδή θα τους καθυστέρούσε.

Επιτέλους, ο ουρανός στα ανατολικά άρχισε να φωτίζεται. Η Κλέρι, που περπατούσε σκουντουφλώντας, μισοκοιμισμένη, σήκωσε έκπληκτη το κεφάλι της. «Δεν είναι νωρίς για να χαράζει;»

Ο Τζέις την κοίταξε με έκδηλη περιφρόνηση. «Αυτό είναι το Αλικάντε. Ο ήλιος δεν θα βγει για τουλάχιστον τρεις ακόμα ώρες. Είναι τα φώτα της πόλης».

Η Κλέρι ένιωσε τόση ανακούφιση που πλησίαζαν, που δεν έδωσε σημασία στην ειρωνεία του, και επιτάχυνε το βήμα της. Έστριψαν σε μια γωνία και βρέθηκαν να περ-

πατάνε σε ένα φαρδύ μονοπάτι σκαμμένο στην πλαγιά ενός λόφου. Στριφογύριζε κατά μήκος της πλαγιάς και εξαφανιζόταν σε μια στροφή στο βάθος. Αν και η πόλη δεν ήταν ακόμη ορατή, ο αέρας είχε γίνει πιο λαμπερός κι ο ουρανός είχε αποκτήσει μια παράξενη κόκκινη λάμψη.

«Πρέπει να φτάνουμε», είπε η Κλέρι. «Υπάρχει μήπως κανένα μονοπάτι να κόψουμε δρόμο;»

Ο Τζέις όμως είχε σκυθρωπιάσει. «Κάτι δεν πάει καλά», είπε απότομα.

Άρχισε να τρέχει στο δρόμο, σηκώνοντας με τις μπότες του σύννεφα σκόνης που βάφονταν κίτρινα στο παράξενο φως. Η Κλέρι έτρεξε πίσω του, αγνοώντας τις διαμαρτυρίες των κουρασμένων της ποδιών. Έστριψαν στην επόμενη στροφή, και ο Τζέις σταμάτησε απότομα, κάνοντας την Κλέρι να πέσει πάνω του. Υπό άλλες συνθήκες θα ήταν αστείο. Αλλά αυτήν τη φορά δεν ήταν.

Το κοκκινωπό φως ήταν δυνατότερο και έριχνε μια πορφυρή λάμψη στο νυχτερινό ουρανό, φωτίζοντας το λόφο όπου στέκονταν σαν νά ήταν μέρα. Τολύπες καπνού ανέβαιναν από την κοιλάδα σαν τα φτερά ενός μαύρου παγονιού. Από τη μαύρη ατμόσφαιρα εξείχαν μόνο οι δαιμονικοί πύργοι του Αλικάντε, με τις κρυσταλλικές οροφές τους σαν βέλη που τρυπούσαν τον ουρανό. Πίσω απ' τον πυκνό καπνό η Κλέρι διέκρινε τις πύρινες γλώσσες της φωτιάς, διασκορπισμένες στην πόλη σαν μια χούφτα πεταμένα διαμάντια πάνω σε ένα μαύρο βελούδο.

Έμοιαζε απίθανο, αλλά ήταν αλήθεια —στέκονταν σε ένα λόφο πάνω από το Αλικάντε, και μπροστά τους η πόλη καιγόταν.

Μέρος δεύτερο

Τα αστέρια λάμπουν σκοτεινά

Αντόνιο: Δεν θα μείνεις περισσότερο; Ούτε θέλεις να έρθω μαζί σου;

Σεμπάστιαν: Όχι, θα πρέπει να επιμείνω. Τα αστέρια μου λάμπουν επάνω μου σκοτεινά· η δυστυχία της μοίρας μου ίσως να μαυρίσει και τη δική σου· γι' αυτό θα σου ζητήσω την άδεια να με αφήσεις να αντιμετωπίσω μόνος μου τους δαίμονές μου. Θα ήταν μια άσχημη ανταπόδοση της αγάπης σου να ρίξω κάποιον τους σε σένα.

—Ουίλιαμ Σαίξπηρ, *Δωδεκάτη Νύχτα*

10

φωτια και ξιφος

«Είναι αργά», είπε η Ίζαμπελ, τραβώντας τη δαντελένια κουρτίνα στο ψηλό παράθυρο του σαλονιού στη θέση της. «Θα έπρεπε να έχει γυρίσει».

«Σταμάτα να αγχώνεσαι, Ίζαμπελ», της τόνισε ο Άλεκ, με τον ανώτερο τόνο του μεγάλου αδερφού, που υποδήλωνε ότι αν εκείνη, η Ίζαμπελ, είχε τάσεις προς υστερία, εκείνος, ο Άλεκ, ήταν απόλυτα ήρεμος. Ακόμα και η στάση του —καθόταν ξαπλωμένος σε μια παραγεμισμένη πολυθρόνα δίπλα στο τζάκι σαν να μην τον ένοιαζε τίποτα στον κόσμο— έμοιαζε σχεδιασμένη για να δείξει πόσο ήρεμος ήταν. «Ο Τζέις τα κάνει αυτά όταν είναι αναστατωμένος, φεύγει και περιπλανιέται. Είπε ότι θα πήγαινε μια βόλτα. Όπου να 'ναι θα έρθει».

Η Ίζαμπελ αναστέναξε. Σχεδόν ευχόταν να βρίσκονταν εκεί οι γονείς τους, αλλά εκείνοι ήταν ακόμη πάνω στο Φρούριο. Ό,τι κι αν συζητούσε το Κονκλάβιο, η συνεδρίαση είχε καθυστερήσει αδικαιολόγητα και ανησυχητικά πολύ. «Ναι, αλλά τη Νέα Υόρκη την ξέρει. Το

Αλικάντε δεν το ξέρει...»

«Μάλλον το ξέρει πολύ καλύτερα από σένα», πετάχτηκε η Αλίν που καθόταν σε έναν καναπέ και διάβαζε ένα βιβλίο δεμένο με κόκκινο δέρμα. Τα μαύρα της μαλλιά ήταν δεμένα πίσω σε γαλλική πλεξούδα και το βλέμμα της καρφωμένο στο βιβλίο που κρατούσε στα γόνατά της. Η Ίζαμπελ, που δεν ήταν ποτέ δεινή αναγνώστρια, πάντα ζήλευε την ικανότητα που είχαν κάποιοι άνθρωποι να χάνονται σε ένα βιβλίο. Κάποτε θα ζήλευε για πολλά πράγματα την Αλίν –που ήταν μικροκαμωμένη και λεπτεπίλεπτη, ας πούμε, όχι τόσο ψηλή, ώστε να περνάει σχεδόν όλα τα αγόρια που γνώριζε κάθε φορά που φορούσε τακούνια. Απ' την άλλη όμως, η Ίζαμπελ είχε συνειδητοποιήσει πολύ πρόσφατα ότι τα άλλα κορίτσια δεν ήταν μόνο για να τα ζηλεύει, να τα αποφεύγει, ή να τα αντιπαθεί. «Άλλωστε, έμεινε εδώ μέχρι τα δέκα του. Εσείς έχετε έρθει ελάχιστες φορές».

Η Ίζαμπελ έβαλε το χέρι της στο λαιμό της με μια γκριμάτσα. Το μενταγιόν που φορούσε είχε αρχίσει ξαφνικά να πάλλεται, αλλά κανονικά αυτό συνέβαινε μόνο παρουσία δαιμόνων, και στο Αλικάντε δεν υπήρχε περίπτωση να βρίσκονται δαίμονες. Ίσως να είχε χαλάσει. «Πάντως, δεν νομίζω να περιπλανιέται έτσι άσκοπα. Πιστεύω ότι είναι προφανές πού πήγε», απάντησε η Ίζαμπελ.

Ο Άλεξ σήκωσε τα φρύδια του. «Λες να πήγε να δει την Κλέρι;»

«Ακόμη εδώ είναι; Νόμιζα ότι θα πήγαινε πίσω στη Νέα Υόρκη». Η Αλίν έκλεισε το βιβλίο της. «Βασικά, πού μένει η αδερφή του Τζέις;»

Η Ίζαμπελ ανασήκωσε τους ώμους της. «Ρώτα αυτόν»,

είπε δείχνοντας με το βλέμμα της τον Σεμπάστιαν.

Ο Σεμπάστιαν ήταν ξαπλωμένος στον καναπέ απέναντι από την Αλίν. Κρατούσε κι εκείνος ένα βιβλίο, και το σκούρο του κεφάλι ήταν σκυμμένο με αφοσίωση στις σελίδες του. Σήκωσε τα μάτια του σαν να μπορούσε να νιώσει το βλέμμα της Ίζαμπελ.

«Για μένα μιλάς;» ρώτησε ήπια. Όλα όσα είχαν σχέση με τον Σεμπάστιαν ήταν τόσο ήπια, σκέφτηκε η Ίζαμπελ κάπως ενοχλημένη. Στην αρχή την είχε εντυπωσιάσει η εμφάνισή του —τα έντονα ζυγωματικά και τα σκούρα, απύθμενα μάτια του—, αλλά αυτή η ήσυχη, συγκαταβατική του προσωπικότητα είχε αρχίσει να της σπάει τα νεύρα. Δεν της άρεσαν τα αγόρια που φαίνονταν λες και δεν θύμωναν ποτέ και με τίποτα. Στον κόσμο της Ίζαμπελ, ο θυμός σήμαινε πάθος, που σήμαινε διασκέδαση.

«Τι διαβάζεις;» ρώτησε πιο απότομα απ' ό,τι σκόπευε. «Είναι ένα απ' τα κόμικ του Μαξ;»

«Ναι». Ο Σεμπάστιαν κοίταξε τον Ιερό Άγγελο που κρατούσε. «Μ' αρέσουν οι εικόνες».

Η Ίζαμπελ αναστέναξε εκνευρισμένη. Ο Άλεξ τής έριξε ένα βλέμμα, και έπειτα είπε: «Σεμπάστιαν... ξέρει ο Τζέις πού ήσουν νωρίτερα σήμερα;»

«Εννοείς που είχα βγει με την Κλέρι;» Ο Σεμπάστιαν έδειχνε να το διασκεδάζει. «Δεν ήταν μυστικό. Θα το είχα πει στον Τζέις αν τον είχα δει».

«Δεν βλέπω γιατί θα τον ενδιέφερε». Η Αλίν έβαλε το βιβλίο της στην άκρη με ένα περίεργο ύφος στη φωνή. «Δεν έκανε τίποτα κακό ο Σεμπάστιαν. Τι πειράζει αν θέλει να δείξει στην Κλαρίσα την Άιντρις πριν γυρίσει στη Νέα Υόρκη; Ο Τζέις θα έπρεπε να χαίρεται που δεν

κάθεται η αδερφή του μόνη της και που δεν βαριέται, όχι να ενοχλείται».

«Μπορεί να γίνει λίγο... υπερπροστατευτικός», είπε ο Άλεξ μετά από μικρό δισταγμό.

Η Άλιν κατσούφιασε. «Καλά θα κάνει να σταματήσει. Δεν μπορεί να της κάνει καλό, το να είναι τόσο υπερπροστατευτικός. Η έκφρασή της όταν μπήκε μέσα και μας είδε να φιλιόμαστε... ήταν σαν να μην είχε ξαναδεί κανένα να φιλιέται. Μπορεί και να μην έχει δει, δηλαδή...»

«Έχει δει», είπε η Ίζαμπελ καθώς θυμήθηκε τον τρόπο που είχε φιλήσει ο Τζέις την Κλέρι στο Παλάτι των Σίιλι. Δεν ήταν κάτι που της άρεσε να θυμάται – η Ίζαμπελ δεν συνήδιζε να αναμασά το παρελθόν, ούτε το δικό της ούτε των άλλων. «Δεν είναι αυτό».

«Τι είναι, τότε;» ρώτησε ο Σεμπάστιαν που ανασηκώθηκε και τίναξε μια μαύρη μπούκλα που έπεφτε στα μάτια του. Η Ίζαμπελ σαν να είδε κάτι – μια κόκκινη γραμμή στην παλάμη του, σαν ουλή. «Τότε, μήπως μισεί εμένα προσωπικά; Γιατί δεν ξέρω τι έχω κάνει...;»

«Αυτό είναι το βιβλίο μου». Μια μικρή φωνούλα διέκοψε την αγόρευση του Σεμπάστιαν. Ήταν ο Μαξ, που στεκόταν στην πόρτα του σαλονιού. Φορούσε γκριζες πιτζάμες, και τα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα σαν να είχε μόλις ξυπνήσει. Κοιτούσε θυμωμένος το βιβλίο που βρισκόταν πλάι στον Σεμπάστιαν.

«Τι, αυτό;» ρώτησε ο Σεμπάστιαν και του έδειξε το βιβλίο. «Έλα, μικρέ, πάρ' το».

Ο Μαξ πήγε προς το μέρος του και άρπαξε εκνευρισμένος το βιβλίο. Αγριοκοίταξε τον Σεμπάστιαν. «Μη με λες μικρό».

Ο Σεμπάστιαν γέλασε και σηκώθηκε όρθιος. «Πάω να βάλω λίγο καφέ», είπε και πήγε προς την κουζίνα. «Θέλει κανείς;»

Ακούστηκε μια χορωδία από όχι. Ο Σεμπάστιαν εξαφανίστηκε στην κουζίνα αφήνοντας την πόρτα να κλείσει πίσω του.

«Μαξ», είπε απότομα η Ίζαμπελ. «Μην είσαι αγενής».

«Δεν μου αρέσει να μου παίρνουν τα πράγματά μου», είπε ο Μαξ και αγκάλιασε το βιβλίο του.

«Έλα τώρα, Μαξ, απλώς το δανείστηκε». Η φωνή της Ίζαμπελ ήταν πιο εκνευρισμένη απ' ό,τι θα ήθελε ανησυχούσε ακόμη για τον Τζέις, το ήξερε, και ξεσπούσε στο μικρό της αδερφό. «Πρέπει να πας για ύπνο, άλλωστε. Είναι αργά».

«Άκουσα φωνές από το λόφο. Με ξύπνησαν». Ο Μαξ ανοιγόκλεισε τα μάτια του. Χωρίς τα γυαλιά του, δεν έβλεπε καθαρά. «Ίζαμπελ...»

Ο ερωτηματικός τόνος της φωνής του τράβηξε την προσοχή της. Η Ίζαμπελ σταμάτησε να κοιτάει απ' το παράθυρο. «Τι είναι;»

«Ανεβαίνει ποτέ κανείς στους δαιμονικούς πύργους; Για κάποιο λόγο;»

Η Αλίν σήκωσε το κεφάλι της. «Να σκαρφαλώσει στους πύργους;» γέλασε. «Όχι βέβαια, δεν το κάνει ποτέ κανείς. Απ' τη μία είναι τρομερά παράνομο και απ' την άλλη γιατί να το κάνει;»

Η Αλίν, σκέφτηκε η Ίζαμπελ, δεν είχε και μεγάλη φαντασία. Η ίδια μπορούσε να σκεφτεί κάμποσους λόγους για τους οποίους κάποιος θα ήθελε να σκαρφαλώσει στους δαιμονικούς πύργους, ακόμα και για να φτύσει

τσιχλες στους περαστικούς.

Ο Μαξ όμως επέμενε. «Μα, κάποιος ανέβηκε. Το ξέρω γιατί είδα...»

«Ό,τι και να είδες, μάλλον το ονειρεύτηκες», του είπε η Ίζαμπελ.

Το πρόσωπο του Μαξ σκυθρόπιασε. Νιώθοντας μεγάλη πιθανότητα ξεσπάσματος δακρύων, ο Άλεξ σηκώθηκε και του άπλωσε το χέρι του. «Έλα, Μαξ», είπε με τρυφερότητα. «Πάμε να σε βάλω πίσω στο κρεβάτι σου».

«Καλό θα ήταν να πάμε όλοι για ύπνο», είπε η Αλίν και σηκώθηκε. Πήγε στο παράθυρο πλάι στην Ίζαμπελ και τράβηξε τις κουρτίνες κλείνοντάς τες απότομα. «Είναι σχεδόν μεσάνυχτα· ποιος ξέρει πότε θα γυρίσουν από το Συμβούλιο; Δεν έχει νόημα να μείνουμε...»

Το μενταγιόν στο λαιμό της Ίζαμπελ δονήθηκε ξανά, απότομα, και μετά το παράθυρο μπροστά στο οποίο στεκόταν η Αλίν εξερράγη προς τα μέσα. Εκείνη ούρλιαξε καθώς δυο χέρια μπήκαν από το άνοιγμα —δεν ήταν χέρια, όπως είδε η Ίζαμπελ με απίθανη διαύγεια, αλλά τεράστιες, φολιδωτές δαγκάνες, γεμάτες αίμα και ένα μαύρο υγρό. Άρπαξαν την Αλίν και την τράβηξαν μέσα από το σπασμένο παράθυρο πριν προλάβει να βγάλει δεύτερη κουβέντα.

Το μαστίγιο της Ίζαμπελ ήταν στο τραπέζι δίπλα στο τζάκι. Έτρεξε να το αρπάξει αποφεύγοντας τον Σεμπάστιαν, που είχε βγει απ' την κουζίνα. «Φέρε όπλα!» του φώναξε κοφτά καθώς εκείνος είχε μείνει σαστισμένος. «Γρήγορα!» του φώναξε, και έτρεξε προς το παράθυρο.

Δίπλα στο τζάκι, ο Άλεξ κρατούσε τον Μαξ, ενώ το μικρό αγόρι ούρλιαζε και πάλευε, προσπαθώντας να απελευθερωθεί απ' τη λαβή του αδερφού του. Ο Άλεξ

τον τράβηξε προς την πόρτα. Μπράβο, σκέφτηκε η Ίζαμπελ. Πάρε τον Μαξ από δω.

Απ' το θρυμματισμένο παράθυρο έμπαινε παγωμένος αέρας. Η Ίζαμπελ σήκωσε τη φούστα της και κλότσησε τα υπόλοιπα γυαλιά από το τζάμι. Ευτυχώς φορούσε μπότες με χοντρές σόλες. Όταν έσπασε όλο το τζάμι, η Ίζαμπελ πήδηξε έξω και προσγειώθηκε απότομα στο πεζοδρόμιο.

Στην αρχή ο δρόμος φαινόταν άδειος. Δεν υπήρχαν λάμπες κατά μήκος του καναλιού· το μόνο φως ερχόταν απ' τα παράθυρα των κοντινών σπιτιών. Η Ίζαμπελ προχώρησε προσεκτικά, με το κεκριμπαρένιο της μαστίγιο κολλημένο στο πλάι της. Το είχε τόσο καιρό, ήταν ένα δώρο απ' τον πατέρα της όταν είχε γίνει δώδεκα χρονών, που το ένιωθε σαν κομμάτι της, σαν μια ευλύγιστη προέκταση του χεριού της.

Οι σκιές πύκνωσαν όσο απομακρυνόταν απ' το σπίτι προς τη Γέφυρα Όλντκαστλ, που περνούσε πάνω από το κανάλι Πρίνσγουοτερ σχηματίζοντας μια παράξενη γωνία με το πεζοδρόμιο. Οι σκιές στη βάση της ήταν σκοτεινές σαν σμήνος από μαύρες μύγες, και τότε, καθώς κοιτούσε πολύ προσεκτικά, είδε κάτι να κινείται μέσα στις σκιές, κάτι λευκό και γρήγορο.

Η Ίζαμπελ έτρεξε πατώντας κάτι θάμνους ενός γειτονικού κήπου και πήδηξε στο στενό πεζούλι που περνούσε κάτω από τη γέφυρα. Το μαστίγιό της είχε αρχίσει να λάμπει με ένα τραχύ ασημί φως, και στην αχνή του λάμψη διέκρινε την Αλίν, πεσμένη άψυχη στην άκρη του καναλιού. Ένας τεράστιος φολιδωτός δαίμονας βρισκόταν από πάνω της, πιέζοντάς τη με το βάρος του τεράστιου σώματός του, με το πρόσωπο χωμένο στο λαι-

μό της...

Αλλά δεν μπορούσε να είναι δαίμονας. Στο Αλικάντε δεν έμπαιναν δαίμονες. Ποτέ. Ενώ η Ίζαμπελ το κοιτούσε έντρομη, το πλάσμα σήκωσε το κεφάλι του και μύρισε τον αέρα, σαν να την είχε αντιληφθεί. Ήταν τυφλό, απ' ό,τι είδε η Ίζαμπελ, και είχε μια παχιά γραμμή από μυτερά δόντια σαν φερμουάρ στο μέτωπο, εκεί όπου θα έπρεπε να είναι τα μάτια του. Είχε άλλο ένα στόμα στο κάτω μέρος του προσώπου του, γεμάτο δόντια και μυτερούς χαυλιόδοντες που έσταζαν. Οι πλευρές της ουράς του γυάλιζαν καθώς τη χτυπούσε δεξιά κι αριστερά, και πλησιάζοντας η Ίζαμπελ είδε ότι η ουρά ήταν γεμάτη με σειρές από κόκαλα μυτερά σαν ξυράφια.

Η Αλίν κουνήθηκε και έκανε έναν ήχο, σαν πνιχτό κλάμα. Η Ίζαμπελ ένιωσε ανακούφιση, ήταν σχεδόν σίγουρη ότι το κορίτσι ήταν νεκρό, αλλά δεν κράτησε πολύ. Καθώς η Αλίν κουνήθηκε, η Ίζαμπελ είδε ότι η μπλούζα της ήταν σχισμένη μπροστά. Στο στήθος της είχε σημάδια από νύχια, και το πλάσμα είχε την άλλη του δαγκάνα στη μέση της ζώνης της.

Ένα κύμα ναυτίας κατέλαβε την Ίζαμπελ. Ο δαίμονας δεν προσπαθούσε να σκοτώσει την Αλίν, όχι ακόμη —το μαστίγιο της Ίζαμπελ ζωντάνεψε στο χέρι της σαν το πύρινο σπαθί ενός εκδικητή Αρχαγγέλου· όρμησε στο τέρας, κατεβάζοντας με δύναμη το μαστίγιο στην πλάτη του.

Ο δαίμονας ούρλιαξε και απομακρύνθηκε απ' την Αλίν. Όρμησε στην Ίζαμπελ, με τα δύο του στόματα ορθάνοιχτα και τις δαγκάνες να επιτίθενται στο πρόσωπό της. Η Ίζαμπελ έκανε ένα βήμα πίσω και χτύπησε ξανά με το μαστίγιό της· αυτήν τη φορά έπεσε πάνω στο

πρόσωπο του δαίμονα, στο στήθος και στα πόδια του. Ένα εκατομμύριο σημάδια χάραξαν το φολιδωτό του δέρμα, χύνοντας ιχώρ και αίμα. Μια μακριά διχαλωτή γλώσσα βγήκε απ' το πάνω στόμα, ενάντια στο πρόσωπο της Ίζαμπελ. Στην άκρη της είχε κάτι σαν κεντρί, σαν αυτό του σκορπιού.

Τίναξε το μαστίγιό της πλαγίως, και η άκρη του τυλίχτηκε στη γλώσσα του δαίμονα, σφίγγοντάς τη με το ευέλικτο ήλεκτρο. Ο δαίμονας ούρλιαζε και ούρλιαζε καθώς η Ίζαμπελ έσφιξε τη λαβή της και τράβηξε το μαστίγιο. Η γλώσσα του δαίμονα έπεσε με έναν απαίσιο, αηδιαστικό ήχο στα τούβλα.

Η Ίζαμπελ τράβηξε το μαστίγιο. Ο δαίμονας έκανε μεταβολή και απομακρύνθηκε με γρήγορες κινήσεις, σαν φίδι. Η Ίζαμπελ όρμησε ξοπίσω του. Ο δαίμονας έτρεχε στο μονοπάτι που οδηγούσε από το πεζούλι στο δρόμο όταν ξαφνικά μια σκοτεινή μορφή φάνηκε μπροστά του. Κάτι άστραψε μες στο σκοτάδι και ο δαίμονας έπεσε σφαδιάζοντας κάτω.

Η Ίζαμπελ σταμάτησε απότομα. Πάνω από τον πεσμένο δαίμονα στεκόταν η Αλίν, με ένα λεπτό στιλέτο στο χέρι της. Πρέπει να το φορούσε στη ζώνη της. Οι ρούνοι στη λαβή του έλαμπαν σαν αστραφτεροί κεραυνοί καθώς κατέβαζε το στιλέτο ξανά και ξανά στο σώμα του δαίμονα που σπαρταρούσε, μέχρι που το πλάσμα σταμάτησε τελείως να κινείται και εξαφανίστηκε.

Ο Αλίν σήκωσε το κεφάλι της. Το πρόσωπό της ήταν ανέκφραστο. Δεν έκανε καμία κίνηση να κουμπώσει την μπλούζα της παρόλο που ήταν σκισμένη. Από τα βαθιά σημάδια στο στήθος της έσταζε αίμα.

Η Ίζαμπελ σφύριξε σιγανά. «Αλίν, είσαι καλά;»

Η Αλίν άφησε το στιλέτο να πέσει στο έδαφος με κρότο. Χωρίς να πει λέξη, έκανε μεταβολή και άρχισε να τρέχει, μέχρι που εξαφανίστηκε μέσα στο σκοτάδι.

Ξαφνιασμένη, η Ίζαμπελ έβρισε και άρχισε να τρέχει πίσω της. Ευχήθηκε να είχε βάλει κάτι πιο βολικό και όχι το βελούδινο φόρεμα, αλλά τουλάχιστον φορούσε μπότες. Αποκλείεται να έφτανε την Αλίν αν φορούσε τακούνια.

Στο πλάι της γέφυρας υπήρχαν κάτι μεταλλικά σκαλιά που οδηγούσαν στην οδό Πρίνσγουοτερ. Η Αλίν ίσα που διακρινόταν στην κορυφή τους. Σηκώνοντας το βαρύ γύρο του φορέματός της, η Ίζαμπελ την ακολούθησε, με τις μπότες της να τραντάζουν τα σκαλιά. Όταν έφτασε στην κορυφή, κοίταξε γύρω της ψάχνοντας την Αλίν.

Και έμεινε άφωνη. Στεκόταν στην αρχή του φαρδιού δρόμου όπου δέσποζε το σπίτι των Πένχαλου. Δεν μπορούσε να δει την Αλίν, το κορίτσι είχε εξαφανιστεί ανάμεσα στο πανικόβλητο πλήθος που συνωστιζόταν στο δρόμο. Και δεν ήταν μόνο άνθρωποι, όμως. Στο δρόμο υπήρχαν πράγματα —δαίμονες—, δεκάδες, ίσως και παραπάνω, σαν το σαυροειδές πλάσμα με τις δαγκάνες που είχε σύρει την Αλίν κάτω από τη γέφυρα. Δυο-τρία πτώματα βρισκόνταν ήδη στο δρόμο, το ένα μόλις λίγα μέτρα μακριά της. Η Ίζαμπελ μπορούσε να δει από τα γκρίζα του μαλλιά ότι ήταν ηλικιωμένος. Φυσικά, σκέφτηκε, με το μυαλό της να παίρνει σιγά-σιγά στροφές, μιας και η ταχύτητα της σκέψης της είχε επιβραδυνθεί από τον πανικό. Όλοι οι μεγάλοι ήταν στο Φρούριο. Στην πόλη βρισκόνταν μόνο τα παιδιά, οι ηλικιωμένοι και οι άρρωστοι...

Ο κοκκινωπός αέρας ήταν γεμάτος από τη μυρωδιά καμένου και η νύχτα είχε γεμίσει κραυγές και ουρλιαχτά. Παντού, οι πόρτες ήταν ορθάνοιχτες, ενώ απ' όλα τα σπίτια έβγαιναν τρέχοντας άνθρωποι, που σταματούσαν έντρομοι μόλις έβλεπαν το δρόμο γεμάτο τέρατα.

Ήταν αδύνατον, απίστευτο. Ποτέ στην Ιστορία δεν είχε περάσει ούτε ένας δαίμονας από τους μαγικούς δαιμονικούς πύργους του Αλικάντε. Και τώρα ήταν δεκάδες. Εκατοντάδες. Ίσως και παραπάνω, και γέμιζαν τους δρόμους της πόλης σαν ένα δηλητηριώδες κύμα. Η Ίζαμπελ ένιωθε σαν να είχε παγιδευτεί από ένα γυάλινο τοίχο, σαν να μπορούσε να βλέπει τα πάντα δίχως όμως να μπορεί να κουνηθεί — παρακολουθούσε παγωμένη καθώς ένας δαίμονας άρπαξε ένα αγόρι και το σήκωσε απ' το χώμα βυθίζοντας τα πριονωτά του δόντια στον ώμο του.

Το αγόρι ούρλιαξε, αλλά οι κραυγές του χάθηκαν μέσα στον πανικό που έσκιζε τη νύχτα σε χίλια κομμάτια. Ο ήχος υψωνόταν όλο και πιο δυνατός — το ουρλιαχτό των δαιμόνων, οι άνθρωποι που φώναζαν τα ονόματα των δικών τους, οι ήχοι βημάτων, καθώς και γυαλιού που έσπαγε. Κάποιος στο βάθος του δρόμου φώναζε κάτι ακατάληπτο, κάτι για τους δαιμονικούς πύργους. Η Ίζαμπελ σήκωσε το κεφάλι της. Οι ψηλοί πύργοι στέκονταν όρθιοι πάνω από την πόλη, όπως πάντα, αντί όμως να αντανακλούν το ασημένιο φως των αστεριών, ή ακόμα και το κοκκινωπό φως της πόλης που καιγόταν, ήταν λευκοί σαν πεθαμένοι, σαν το δέρμα ενός πτώματος. Ο φωσφορισμός τους είχε χαθεί. Η Ίζαμπελ ανατρίχιασε. Γι' αυτό ήταν οι δρόμοι γεμάτοι τέρατα... με κάποιον ανεξήγητο τρόπο οι πύργοι είχαν χάσει τη μαγεία τους.

Οι άμυνες που προστάτευαν την πόλη για χίλια χρόνια είχαν πέσει.

Ο Σαμουήλ είχε σωπάσει πριν από ώρες, αλλά ο Σάιμον ήταν ακόμη ξύπνιος, κοιτώντας άγρυπνος το σκοτάδι, όταν άκουσε τις κραυγές.

Το κεφάλι του τινάχτηκε. Σιωπή. Κοίταξε γύρω του ανήσυχος... το είχε ονειρευτεί; Αφουγκράστηκε, αλλά ακόμα και με την καινούρια του ακοή δεν μπορούσε να εντοπίσει τίποτα. Ήταν έτοιμος να ξαπλώσει ξανά όταν οι κραυγές ξανακούστηκαν, τρυπώντας τα αφτιά του σαν βελόνες. Ήταν λες και έρχονταν από έξω από το Φρούριο.

Σηκώθηκε, ανέβηκε πάνω στο κρεβάτι και κοίταξε έξω. Είδε το πράσινο λιβάδι μπροστά του, το μακρινό φως της πόλης σαν απόμακρη λάμψη στο βάθος. Μισόκλεισε τα μάτια του. Κάτι δεν πήγαινε καλά με το φως της πόλης, κάτι ήταν... παράταιρο. Ήταν πιο θαμπό απ' ό,τι το θυμόταν, και εδώ κι εκεί μες στο σκοτάδι υπήρχαν κινούμενες βελόνες φωτός, που διαπερνούσαν τους δρόμους. Πάνω από τους πύργους ανέβαινε ένα αχνό σύννεφο, και ο αέρας ήταν γεμάτος από τη μυρωδιά του καπνού.

«Σαμουήλ». Ο Σάιμον διέκρινε τον πανικό στην ίδια του τη φωνή. «Κάτι δεν πάει καλά».

Άκουσε πόρτες να χτυπάνε και βιαστικά βήματα. Τραχιές φωνές να φωνάζουν. Ο Σάιμον πέρασε το πρόσωπό του κοντά στα κάγκελα ενώ απ' έξω έτρεχαν Κυνηγοί, σηκώνοντας χαλίκια και σκόνη με τις μπότες τους, φωνάζοντας μεταξύ τους καθώς έτρεχαν προς την πόλη.

«Έπεσαν οι άμυνες! Έπεσαν οι άμυνες!»

«Δεν μπορούμε να εγκαταλείψουμε το Φρούριο!»

«Δεν έχει σημασία το Φρούριο! Τα παιδιά μας είναι στην πόλη!»

Οι φωνές τους χαμήλωναν βιαστικά. Ο Σάιμον τίναξε το κεφάλι του φωνάζοντας. «Σαμουήλ! Οι ασπίδες προστασίας...»

«Το ξέρω. Το άκουσα». Η φωνή του Σαμουήλ έβγαине δυνατή απ' τον τοίχο. Δεν ακουγόταν φοβισμένος, αλλά παραιτημένος, και ίσως και λίγο θριαμβευτής μιας και είχε αποδειχθεί ότι είχε δίκιο. «Ο Βάλενταιν επιτέθηκε όσο συνεδρίαζε το Κονκλάβιο. Έξυπνο».

«Μα, το Φρούριο είναι ενισχυμένο με προστασίες, γιατί δεν μένουν εδώ;»

«Τους άκουσες. Γιατί όλα τα παιδιά βρίσκονται στην πόλη. Παιδιά, ηλικιωμένοι γονείς, δεν μπορούν να τους αφήσουν εκεί».

Οι Λάιτγουντ. Ο Σάιμον σκέφτηκε τον Τζέις, και μετά, με τρομακτική διαύγεια, το μικρό χλωμό πρόσωπο της Ίζαμπελ κάτω από τα μαύρα της μαλλιά, την αποφασιστικότητά της στη μάχη, τα κοριτσιίστικα ΧΟΧΟΧΟ στο σημείωμα που του είχε γράψει. «Αφού τους το είπες. Τους είχες πει τι θα συνέβαινε. Γιατί δεν σε πίστεψαν;»

«Γιατί οι ασπίδες είναι η θρησκεία τους. Το να μην πιστεύουν στη δύναμη των ασπίδων είναι σαν να μην πιστεύουν στην ίδια τους τη φύση, στη διαφορετικότητα, στο χάρισμα του Αρχαγγέλου. Θα είναι σαν να πιστεύουν ότι είναι συνηθισμένοι θνητοί».

Ο Σάιμον γύρισε πάλι προς το παράθυρο, αλλά ο καπνός είχε γίνει πιο πυκνός και γέμιζε τον αέρα με μια θολή ομίχλη. Δεν άκουγε πια φωνές απ' έξω· ακούγονταν κραυγές, αλλά ήταν πολύ μακρινές. «Μου φαίνε-

ται ότι καίγεται η πόλη».

«Όχι». Η φωνή του Σαμουήλ ήταν πολύ σιγανή. «Πρέπει να καίγεται το Φρούριο. Ο Βάλενταϊν θα το έκαιγε αν μπορούσε».

«Μα...» Οι λέξεις του Σάιμον μπερδεύτηκαν μεταξύ τους. «Αλλά θα έρθει κάποιος να μας βγάλει, έτσι δεν είναι; Ο Ύπατος ή... ή ο Άλντερτρι. Δεν μπορούν να μας αφήσουν έτσι απλά να πεθάνουμε».

«Είσαι ένα Πλάσμα του Σκότους», είπε ο Σαμουήλ. «Κι εγώ ένας προδότης. Λες να τους νοιάζει και πολύ;»

«Ίζαμπελ! Ίζαμπελ!»

Ο Άλεξ είχε βάλει τα χέρια του στους ώμους της αδερφής του και την ταρακουνούσε. Η Ίζαμπελ σήκωσε αργά το κεφάλι της. Είδε το πρόσωπο του αδερφού της μπροστά της και το απόλυτο σκοτάδι πίσω του. Ένα γερό ξύλο κρεμόταν στον ώμο του –πίσω απ' την πλάτη του ήταν κρεμασμένο το τόξο του, το ίδιο τόξο που είχε χρησιμοποιήσει ο Σάιμον για να σκοτώσει τον Ανώτερο Δαίμονα Άμπαντον. Δεν είχε δει τον Άλεξ να την πλησιάζει, δεν τον είχε δει καν μέσα στο δρόμο. Ήταν λες και είχε εμφανιστεί μπροστά της ξαφνικά, σαν φάντασμα.

«Άλεξ». Η φωνή της βγήκε αργή και ασταθής. «Άλεξ, σταμάτα. Καλά είμαι».

Τραβήχτηκε πιο πέρα.

«Δεν μου φαινόσουν και πολύ καλά», είπε ο Άλεξ. Κοίταξε στο δρόμο και έβρισε. «Πρέπει να φύγουμε από δω. Πού είναι η Αλίν;»

Η Ίζαμπελ ανοιγόκλεισε τα μάτια της. Δεν φαίνονταν άλλοι δαίμονες στο δρόμο. Κάποιος καθόταν στα σκαλιά του σπιτιού απέναντί τους και έκλαιγε δυνατά και

με φωνές. Το σώμα του ηλικιωμένου άνδρα βρισκόταν ακόμη στο δρόμο, και η μυρωδιά των δαιμόνων ήταν παντού. «Η Αλίν... ένας από τους δαίμονες προσπάθησε... προσπάθησε να...» Η ανάσα της πιάστηκε. Ήταν η Ίζαμπελ Λάιτγουντ. Δεν θα γινόταν υστερική, ό,τι και να συνέβαινε. «Το σκοτώσαμε, αλλά μετά η Αλίν το έβαλε στα πόδια. Προσπάθησα να την ακολουθήσω, αλλά δεν την πρόλαβα». Κοίταξε τον αδερφό της. «Δαίμονες στην πόλη», είπε. «Πώς είναι δυνατόν;»

«Δεν ξέρω», είπε ο Άλεξ και κούνησε το κεφάλι του. «Πρέπει να έπεσαν οι ασπίδες. Υπήρχαν τρεις ή τέσσερις δαίμονες Όνι όταν βγήκα έξω. Έπιασα έναν που κρυβόταν στους θάμνους. Οι άλλοι έφυγαν, αλλά μπορεί να ξαναγυρίσουν. Έλα. Πάμε πίσω στο σπίτι».

Αυτός που καθόταν στα σκαλιά έκλαιγε ακόμη. Ο ήχος τούς ακολούθησε καθώς έτρεξαν πίσω στο σπίτι των Πένχαλου. Ο δρόμος δεν είχε δαίμονες, αλλά άκουγαν εκρηξείς, φωνές και βήματα από τις σκιές άλλων σκοτεινών δρόμων. Καθώς πλησίασαν τα μπροστινά σκαλιά του σπιτιού, η Ίζαμπελ κοίταξε πίσω της και είδε ένα σκούρο πλοκάμι να απλώνεται από το σκοτάδι μεταξύ δύο σπιτιών και να αρπάζει τη γυναίκα που έκλαιγε στα σκαλιά. Οι λυγμοί της έγιναν ουρλιαχτά. Η Ίζαμπελ προσπάθησε να τρέξει προς το μέρος της, αλλά ο Άλεξ την τράβηξε και την έσυρε στο σπίτι, κλείνοντας πίσω τους με δύναμη την πόρτα. Το σπίτι ήταν σκοτεινό. «Έσβησα τα φώτα, για να μην τραβήξουμε την προσοχή κι άλλων δαιμόνων», της εξήγησε και την έσπρωξε στο σαλόνι.

Ο Μαξ καθόταν στο πάτωμα δίπλα στη σκάλα, αγκαλιάζοντας τα γόνατά του. Ο Σεμπάστιαν ήταν στο πα-

ράθυρο, καρφώνοντας σανίδια εκεί όπου είχε σπάσει το τζάμι. «Ορίστε», είπε, κάνοντας ένα βήμα πίσω και πετώντας το σφυρί στο ράφι. «Αυτό λογικά θα κρατήσει για λίγο».

Η Ίζαμπελ γονάτισε πλάι στον Μαξ και του χάιδεψε τα μαλλιά. «Είσαι καλά;»

«Όχι», είπε με μάτια τεράστια και τρομαγμένα. «Ήθελα να δω από το παράθυρο, αλλά ο Σεμπάστιαν μού είπε να κατέβω».

«Ο Σεμπάστιαν είχε δίκιο», είπε ο Άλεξ. «Εκεί έξω υπήρχαν δαίμονες».

«Είναι ακόμη εκεί;»

«Όχι, αλλά υπάρχουν ακόμη κάποιοι στην πόλη. Πρέπει να σκεφτούμε τι θα κάνουμε τώρα».

«Πού είναι η Αλίν;» είπε σκυθρωπός ο Σεμπάστιαν.

«Έφυγε τρέχοντας», είπε η Ίζαμπελ. «Εγώ φταίω. Αν την είχα προλάβει...»

«Δεν φταις εσύ. Αν δεν την είχες ακολουθήσει, θα είχε πεθάνει». Ο Άλεξ ήταν αυστηρός. «Άκου, δεν έχουμε καιρό για αυτοκριτική. Πάω να βρω την Αλίν. Εσείς οι τρεις μείνετε εδώ. Ίζαμπελ, πρόσεχε τον Μαξ. Σεμπάστιαν, ασφάλισε όλο το σπίτι».

Η Ίζαμπελ διαμαρτυρήθηκε αγανακτισμένη: «Δεν θέλω να βγεις μόνος σου. Θα έρθω κι εγώ».

«Εγώ είμαι ο ενήλικας εδώ. Θα κάνεις αυτό που σου λέω». Το ύφος του Άλεξ ήταν ήρεμο. «Οι γονείς μας θα κατέβουν από το Φρούριο από στιγμή σε στιγμή. Όσοι περισσότεροι είμαστε εδώ, τόσο το καλύτερο. Θα είναι πολύ εύκολο να χαθούμε εκεί έξω. Δεν το ρισκάρω, Ίζαμπελ». Το βλέμμα του πήγε στον Σεμπάστιαν. «Εντάξει;»

Ο Σεμπάστιαν είχε ήδη βγάλει το ραβδί του. «Θα ασφαλίσω το σπίτι με Σημάδια».

«Ευχαριστώ». Ο Άλεξ είχε φτάσει στη μέση του σαλονιού. Γύρισε και κοίταξε την Ίζαμπελ για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Αντάλλαξαν ένα σύντομο βλέμμα. Και μετά εξαφανίστηκε.

«Ίζαμπελ», είπε ο Μαξ με σιγανή φωνή. «Έχεις αίμα στο χέρι σου».

Η Ίζαμπελ κοίταξε το χέρι της. Δεν θυμόταν να είχε χτυπήσει τον καρπό της, αλλά ο Μαξ είχε δίκιο —το μανίκι του λευκού της μπουφάν είχε ήδη λερωθεί. «Πάω να φέρω το ραβδί μου», είπε. Θα έρθω να σε βοηθήσω με τους ρούνους, Σεμπάστιαν».

Εκείνος έγνεψε καταφατικά. «Ναι, θα ήταν χρήσιμη η βοήθειά σου. Δεν είναι η ειδικότητά μου».

Η Ίζαμπελ ανέβηκε χωρίς να τον ρωτήσει ποια ήταν η ειδικότητά του. Ένιωθε κουρασμένη και χρειαζόταν οπωσδήποτε ένα ρούνο Ενέργειας. Θα μπορούσε να κάνει και μόνη της αν ήταν απαραίτητο, αν και ο Άλεξ και ο Τζέις ήταν πάντα πιο καλοί σ' αυτού του είδους τους ρούνους.

Όταν μπήκε στο δωμάτιο, άρχισε να ψάχνει τα πράγματά της, για να βρει το ραβδί της και μερικά έξτρα όπλα.

Καθώς έχωνε σπαθιά και μαχαίρια μέσα στις μπότες της, το μυαλό της ήταν στον Άλεξ και στο βλέμμα που είχαν ανταλλάξει όταν είχε βγει απ' το σπίτι. Δεν ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε τον αδερφό της να φεύγει και δεν ήξερε αν θα τον ξανάβλεπε. Ήταν κάτι που το αποδεχόταν, πάντα το αποδεχόταν, ως μέρος της ζωής της. Μόνο όταν γνώρισε τον Σάιμον και την Κλέρι, συνει-

δητοποίησε ότι για τους περισσότερους ανθρώπους δεν ήταν έτσι. Δεν ζούσαν με το θάνατο μόνιμο σύντροφο, μια παγωμένη ανάσα στο σβέροκο τους ακόμα και τις πιο συνηθισμένες μέρες. Ένιωθε πάντα τόση περιφρόνηση για τους θνητούς, όπως όλοι οι Κυνηγοί –πίστευε ότι ήταν μαλθακοί, ανόητοι, σαν πρόβατα στη μακαριότητά τους. Τώρα αναρωτήθηκε μήπως όλο αυτό το μίσος απέρρεε από το γεγονός ότι ζήλευε. Θα πρέπει να ήταν ωραίο το να μην έχει να ανησυχεί πως κάθε φορά που ένα μέλος της οικογένειάς της έφευγε απ' το σπίτι μπορεί και να μην ξαναγύριζε ποτέ.

Είχε κατέβει τη μισή σκάλα, κρατώντας το ραβδί της, όταν συνειδητοποίησε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Το σαλόνι ήταν άδειο. Ο Μαξ και ο Σεμπάστιαν ήταν άφαντοι. Σε ένα από τα σανίδια που είχε καρφώσει ο Σεμπάστιαν στο παράθυρο υπήρχε ένας μισοτελειωμένος ρούνος Προστασίας. Το σφυρί που είχε χρησιμοποιήσει δεν φαινόταν πουθενά.

Το στομάχι της σφίχτηκε. «Μαξ!» φώναξε κάνοντας έναν κύκλο. «Μαξ! Σεμπάστιαν! Πού είστε;»

Απ' την κουζίνα άκουσε τη φωνή του Σεμπάστιαν. «Ίζαμπελ... εδώ».

Την πλημμύρισε ανακούφιση, τόσο έντονη που ένιωσε να ζαλίζεται. «Σεμπάστιαν... δεν είναι αστείο», είπε και μπήκε ορμητική στην κουζίνα. «Νόμιζα ότι...»

Άφησε την πόρτα να κλείσει πίσω της. Στην κουζίνα ήταν σκοτεινά, πιο σκοτεινά απ' ό,τι στο σαλόνι. Πίεσε τα μάτια της, για να διακρίνει τον Σεμπάστιαν και τον Μαξ, αλλά έβλεπε μόνο σκιές.

«Σεμπάστιαν;» Η φωνή της ήταν αβέβαιη. «Σεμπάστιαν, τι κάνεις εδώ μέσα; Πού είναι ο Μαξ;»

«Ίζαμπελ». Της φάνηκε ότι είδε κάτι να κινείται, μια σκιά λίγο πιο σκούρα από τις άλλες. Η φωνή του ήταν απαλή, σχεδόν γλυκιά. Δεν είχε προσέξει ποτέ πριν πόσο ωραία φωνή είχε.

«Λυπάμαι, Ίζαμπελ».

«Σεμπάστιαν, τι είναι όλα αυτά; Σταμάτα».

«Λυπάμαι που είσαι εσύ», είπε. «Βλέπεις, από όλους, εσένα συμπαθούσα περισσότερο».

«Σεμπάστιαν...»

«Από όλους» ξαναείπε με την ίδια σιγανή φωνή «πίστευα ότι εσύ ήσουν περισσότερο σαν εμένα».

Και κατέβασε τη γροθιά του, που μέσα της έκλεινε το σφυρί.

Ο Άλεξ έτρεχε στους σκοτεινούς, φλεγόμενους δρόμους, φωνάζοντας ξανά και ξανά το όνομα της Αλίν. Καθώς άφησε πίσω του την περιοχή Πρίνσγουοτερ και μπήκε στην καρδιά της πόλης, ο σφυγμός του έγινε ταχύτερος. Οι δρόμοι ήταν σαν πίνακας του Μπος που είχε ζωντανέψει —γεμάτος παράξενα και μακάβρια πλάσματα και φρικτή βία. Πανικόβλητοι άγνωστοι έπεφταν πάνω του χωρίς να κοιτάνε και έτρεχαν στα τυφλά μπρος-πίσω. Ο αέρας βρομούσε δαιμονες και καπνό. Μερικά σπίτια είχαν παραδοθεί στις φλόγες. Κάποια άλλα είχαν σπασμένα παράθυρα. Το λιθόστρωτο γυάλιζε απ' τα σπασμένα γυαλιά. Καθώς πλησίασε σε ένα κτίριο, είδε ότι κάτι που νόμιζε πως ήταν ένα αποχρωματισμένο κομμάτι τοίχου ήταν ένας τεράστιος λεκές από φρέσκο αίμα απλωμένος στο τσιμέντο. Έκανε μεταβολή, κοίταξε προς όλες τις κατευθύνσεις και δεν είδε τίποτα που να το δικαιολογεί· ωστόσο, απομακρύνθηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Ο Άλεξ ήταν ο μόνος από τα παιδιά των Λάιτγουντ που θυμόταν το Αλικάντε. Είχαν φύγει όταν ήταν πολύ μικρός, αλλά θυμόταν ακόμη αποσπασματικά τους αστραφτερούς πύργους, τους δρόμους που ήταν γεμάτοι χιόνι το χειμώνα, τις αλυσίδες από μαγικό φως που στόλιζαν τα μαγαζιά, το νερό που έπεφτε στο σιντριβάνι με τη μορφή της γοργόνας στην Αίδουσα των Συνθηκών. Ένιωθε πάντα ένα παράξενο σφίξιμο στην καρδιά όταν σκεφτόταν το Αλικάντε, τη σχεδόν επώδυνη ελπίδα ότι η οικογένειά του θα επέστρεφε κάποτε στο μέρος όπου ανήκε. Το να βλέπει την πόλη σ' αυτή την κατάσταση ήταν σαν να πέθαινε κάθε χαρά του. Έστριψε σε μια φαρδιά λεωφόρο που οδηγούσε στην πλατεία της Αιδουσας των Συνθηκών και είδε μια αγέλη από δαίμονες Βελιάλ να τρέχουν κάτω από μια στοά, συρίζοντας και ουρλιάζοντας. Τράβαγαν κάτι πίσω τους, κάτι που σφάδαζε και σπαρταρούσε καθώς σερνόταν πάνω στο σκληρό λιθόστρωτο. Όρμησε πίσω τους, αλλά είχαν ήδη φύγει. Κουβαριασμένη στη βάση μιας κολόνας ήταν μια άμορφη μάζα, που έσταζε λίγο αίμα. Κάτω απ' τα πόδια του ακούστηκε ο ήχος του σπασμένου γυαλιού όταν πλησίασε και γονάτισε για να γυρίσει το σώμα. Μετά από μια μόνο ματιά στο μπλαβιασμένο, παραμορφωμένο πρόσωπο, ανατρίχιασε και τραβήχτηκε. Ευτυχώς δεν ήταν κάποιος γνωστός του.

Ένας ήχος τον έκανε να σηκωθεί όρθιος. Μύρισε την απειλή πριν τη δει -η σκιά από κάτι σκυφτό και τεράστιο που σερνόταν προς το μέρος του από την άλλη άκρη της πλατείας. Ανώτερος Δαίμονας; Ο Άλεξ δεν είχε σκοπό να μάθει. Έτρεξε στην άλλη πλευρά του δρόμου, προς ένα από τα ψηλά σπίτια, πηδώντας σε ένα περβά-

ζι, που το παράθυρό του είχε σπάσει. Μετά από μερικά λεπτά βρισκόταν στη σκεπή, με χέρια που πονούσαν και γόνατα γρατζουνισμένα. Σηκώθηκε όρθιος, τινάζοντας τη σκόνη από τα χέρια του, και κοίταξε πάνω από την πόλη.

Οι κατεστραμμένοι πύργοι έριχναν το θαμπό, πεθαμένο τους φως στους πολύβουους δρόμους της πόλης, όπου υπήρχαν πράγματα που χοροπηδούσαν και σέρνονταν και κρύβονταν στις σκιές ανάμεσα απ' τα κτίρια, σαν κατσαρίδες που τρέχουν στο άδειο πάτωμα ενός διαμερίσματος. Ο αέρας ήταν γεμάτος κραυγές και φωνές, ονόματα που έπαιρνε ο άνεμος, αλλά και ουρλιαχτά δαιμόνων, τσιρίδες φρίκης και απόλαυσης που τρυπούσαν τα ανθρώπινα αφτιά σαν πόνος. Από τα μελιά πέτρινα σπίτια αναδίδονταν καπνοί, θαμπώνοντας τους πύργους της Αΐθουσας των Συνθηκών. Κοιτώντας προς το Φρούριο, ο Άλεξ είδε κάμποσους Κυνηγούς να κατεβαίνουν τρέχοντας προς την πόλη, φωτισμένοι από τις μαγικές πέτρες που κρατούσαν. Το Κονκλάβιο ερχόταν να πολεμήσει.

Πλησίασε στην άκρη της σκεπής. Τα κτίρια ήταν πολύ κοντά το ένα στο άλλο και τα γείσα τους σχεδόν ενώνονταν. Ήταν εύκολο να πηδήξει στη διπλανή σκεπή, και στην επόμενη. Βρέθηκε να πηδάει ανάλαφρα από σπίτι σε σπίτι, διανύοντας τις μικρές αποστάσεις βιαστικά. Ο κρύος αέρας ήταν ευχάριστος στο πρόσωπό του, καθαρίζοντας τη βρόμα των δαιμόνων.

Έτρεχε για κάμποσα λεπτά πριν συνειδητοποιήσει δυο πράγματα. Πρώτον, ότι κατευθυνόταν στις λευκές σπείρες της Αΐθουσας των Συνθηκών. Και δεύτερον, ότι μπροστά του, σε μια πλατεία μεταξύ δύο στενών δρο-

μων, υπήρχε κάτι που έμοιαζε με καταρράχτη από σπίδες –μόνο που οι σπίδες ήταν μπλε, ένα σκούρο μπλε όμοιο με εκείνο της φλόγας του γκαζιού. Ο Άλεξ κάπου είχε ξαναδεί αυτές τις μπλε σπίδες. Έμεινε για ένα λεπτό να κοιτάζει, και μετά άρχισε να τρέχει.

Η τελευταία σκεπή, που βρισκόταν πιο κοντά στην πλατεία, είχε έντονες προεξοχές. Ο Άλεξ κατέβηκε με τις μπότες του να χτυπάνε σε αδέσποτα σανίδια. Κοίταξε κάτω, στο βάθος του δρόμου.

Από κάτω του βρισκόταν η Πλατεία Δεξαμενής, και τη θέα του εμπόδιζε μια τεράστια μεταλλική δοκός που ήταν στερεωμένη στη μέση της πρόσοψης του κτιρίου στο οποίο στεκόταν. Από τη δοκό κρεμόταν μια πινακίδα, που λικνιζόταν στο ελαφρύ αεράκι. Η πλατεία από κάτω του ήταν γεμάτη δαίμονες Ίμπλις –είχαν ανθρωπινή μορφή, αλλά ήταν φτιαγμένοι από ένα υλικό σαν σπειροειδή μαύρο καπνό, και ο καθένας τους είχε ένα ζευγάρι κίτρινα φλογερά μάτια. Είχαν σχηματίσει μια γραμμή και πλησίαζαν αργά τη μοναχική μορφή ενός άνδρα με ένα γκριζό παλτό, αναγκάζοντάς τον να υποχωρήσει προς έναν τοίχο. Ο Άλεξ δεν μπορούσε να κάνει τίποτα παρά μόνο να κοιτάζει. Όλα πάνω στον άνδρα τού ήταν οικεία –η λεπτή καμπύλη της πλάτης του, η άγρια χαίτη των μαλλιών του και ο τρόπος που έβγαζε απ' τα δάχτυλά του μπλε σπίδες σαν φτερωτές κυανές πυγολαμπίδες.

Ο Μάγκνους. Ο μάγος έριχνε σπαθιά από μπλε φλόγες στους δαίμονες. Το ένα χτύπησε στο στήθος ένα δαίμονα που προχωρούσε πιο μπροστά από τους άλλους. Με έναν ήχο σαν νερό που πέφτει πάνω σε φλόγες, το πλάσμα τρεμούλιασε και έγινε στάχτη. Τα υπόλοιπα

συμπλήρωσαν το κενό που άφησε —οι δαίμονες Ίμπλις δεν ήταν και πολύ έξυπνοι— και ο Μάγκνους εξαπέλυσε άλλη μία επίθεση πενήντα σπαδιών. Έπεσαν αρκετοί, αλλά τώρα ένας άλλος, πιο πονηρός από τους υπόλοιπους, είχε πάει γύρω από τον Μάγκνους και πλησίαζε πίσω του, έτοιμος να επιτεθεί...

Ο Άλεξ δεν το σκέφτηκε δεύτερη φορά. Πήδηξε, πιάστηκε από την άκρη της σκεπής καθώς έπεφτε, μετά γραπώθηκε κατευθείαν πάνω στη μεταλλική δοκό και ύστερα στροβιλίστηκε πάνω της μειώνοντας την ταχύτητα της πτώσης του. Την άφησε και προσγειώθηκε απαλά στο χώμα. Ο δαίμονας άρχισε να τρέχει ξαφνιασμένος με τα κίτρινα μάτια του σαν φλογερά διαμάντια. Ο Άλεξ σκέφτηκε απλώς ότι αν ήταν ο Τζέις θα είχε κάτι έξυπνο να πει πριν βγάλει το σπαδί του απ' τη ζώνη του και το χώσει στο σώμα του δαίμονα. Με μια πνιχτή κραυγή το πλάσμα εξαφανίστηκε, και η βία της εξαφάνισής του απ' τη δική του διάσταση έλουσε τον Άλεξ με μια βροχή από στάχτη.

«Άλεξ;» Ο Μάγκνους τον κοιτούσε με απορία. Είχε εξοντώσει τους υπόλοιπους δαίμονες, και η πλατεία ήταν άδεια. Ήταν μόνοι τους. «Μόλις μου έσωσες τη ζωή;»

Ο Άλεξ ήξερε ότι έπρεπε να πει κάτι του τύπου, Φυσικά, είμαι Κυνηγός, και αυτή είναι η δουλειά μας ή Αυτό έχω μάθει να κάνω. Ο Τζέις κάτι τέτοιο θα έλεγε. Ο Τζέις ήξερε πάντα ποιο ήταν το πιο κατάλληλο πράγμα να πει. Οι λέξεις όμως που βγήκαν απ' το στόμα του Άλεξ ήταν πολύ διαφορετικές —και ακούστηκαν νευριασμένες, ακόμα και στον ίδιο. «Δεν με πήρες», είπε. «Σε πήρα τόσες φορές τηλεφώνο και δεν με πήρες ποτέ».

Ο Μάγκνους κοίταξε τον Άλεξ σαν να είχε τρελαθεί. «Η πόλη σου δέχεται επίθεση», είπε. «Οι ασπίδες έχουν πέσει και οι δρόμοι είναι γεμάτοι δαίμονες. Και εσύ θέλεις να μάθεις γιατί δεν σε πήρα τηλέφωνο;»

Ο Άλεξ έσφιξε το σαγόνι του πεισματικά. «Θέλω να μάθω γιατί δεν με πήρες πίσω».

Ο Μάγκνους σήκωσε τα χέρια του στον αέρα σε μια χειρονομία απόλυτης αγανάκτησης. Ο Άλεξ πρόσεξε με ενδιαφέρον ότι, όταν το έκανε, απ' τα δάχτυλά του ξέφυγαν μερικές μπλε σπίδες, σαν πυγολαμπίδες που βγαίνουν από ένα βάζο. «Είσαι ηλίθιος».

«Γι' αυτό δεν με πήρες; Επειδή είμαι ηλίθιος;»

«Όχι», του είπε ο Μάγκνους και πήγε κοντά του. «Δεν σε πήρα γιατί έχω κουραστεί να με παίρνεις μόνο όποτε χρειάζεσαι κάτι. Έχω κουραστεί να σε βλέπω να είσαι ερωτευμένος με κάποιον άλλο... κάποιον, παρεμπιπτόντως, που δεν σε αγαπάει. Όχι όπως εγώ».

«Με αγαπάς;»

«Ανόητε Νεφιλίμ», είπε ο Μάγκνους υπομονετικά. «Γιατί νομίζεις ότι είμαι εδώ; Γιατί νομίζεις ότι πέρασα τις τελευταίες τρεις εβδομάδες μαζεύοντας τους ηλίθιους φίλους σου κάθε φορά που είχαν μπλεξίματα; Και βγάζοντάς σας από κάθε ανόητη κατάσταση στην οποία πάτε και μπλέκεστε; Για να μην αναφέρω ότι σας βοήθησα να νικήσετε τον Βάλενταϊν. Και όλα αυτά χωρίς να σας χρεώσω!»

«Δεν το είχα σκεφτεί έτσι», παραδέχθηκε ο Άλεξ.

«Όχι βέβαια. Δεν σκέφτηκες απολύτως τίποτα». Τα γατίσια μάτια του Μάγκνους έλαμπαν από θυμό. «Είμαι επτακοσίω ετών, Αλεξάντερ. Ξέρω πότε κάτι δεν πρόκειται να βγάλει πουθενά. Δεν πρόκειται να με γνωρίσεις

ούτε καν στους γονείς σου!»

Ο Άλεξ τον κοίταξε έκπληκτος. «Νόμιζα ότι ήσουν τριακοσίων! Είσαι επτακοσίων ετών;»

«Βασικά» διόρθωσε ο Μάγκνους «οκτακοσίων. Αλλά δεν μου φαίνεται. Και δεν είναι αυτό το θέμα. Το θέμα είναι...»

Ο Άλεξ όμως δεν έμαθε ποτέ ποιο ήταν το θέμα, γιατί εκείνη τη στιγμή μια ντουζίνα δαίμονες Ίμπλις όρμησαν στην πλατεία. Ένωσε το σαγόνι του να πέφτει από έκπληξη. «Φτου σου».

Ο Μάγκνους ακολούθησε το βλέμμα του. Οι δαίμονες είχαν ήδη σχηματίσει ένα ημικύκλιο γύρω τους, με τα κίτρινα τους μάτια να λάμπουν. «Ωραίος τρόπος να αλλάξεις θέμα, Λάιτγουντ».

«Θα σου πω κάτι», είπε ο Άλεξ και έβγαλε ένα δεύτερο σπαθί. «Αν ζήσουμε απόψε, σου υπόσχομαι ότι θα σε συστήσω στους γονείς μου».

Ο Μάγκνους σήκωσε τα χέρια του, και στα δάχτυλά του έλαμψαν δέκα γαλανές φλόγες. Φώτιζαν το χαμόγελό του με ένα φλογερό λαμπερό μπλε. «Σύμφωνοι».

11

ολοκλήρη η κοίλαση

«Ο Βάλενταϊν» ψιθύρισε ο Τζέις. Το πρόσωπό του ήταν χλωμό καθώς κοίταζε την πόλη. Πίσω απ' τα σύννεφα του καπνού, της Κλέρι της φάνηκε ότι μπορούσε να διακρίνει το στενό λαβύρινθο των δρόμων, γεμάτο πανικόβλητους ανθρώπους, μικροσκοπικά μαύρα μυρμηγκία να τρέχουν τρομαγμένα πάνω-κάτω, αλλά όταν κοίταξε πιο προσεκτικά, δεν υπήρχε τίποτα, τίποτε άλλο πέρα απ' τον πυκνό μαύρο καπνό και τη μυρωδιά της φωτιάς και της στάχτης.

«Λες να είναι δουλειά του Βάλενταϊν;» Ο καπνός στάθηκε στο λαιμό της. «Σαν φωτιά μοιάζει. Ίσως να ξέσπασε τυχαία...»

«Η Βορινή Πύλη είναι ανοιχτή». Ο Τζέις έδειξε κάτι που η Κλέρι ίσα που διέκρινε στο βάθος και πίσω απ' τον πυκνό καπνό. «Δεν μένει ποτέ ανοιχτή. Και οι δαιμονικοί πύργοι έχουν χάσει το φως τους. Πρέπει να έπεσαν οι ασπίδες ασφαλείας».

Έβγαλε ένα σπαθί σεράφ από τη ζώνη του, και το

έσφιξε τόσο δυνατά, που οι κλειδώσεις του έγιναν λευκές σαν ελεφαντόδοντο. «Πρέπει να κατέβω στην πόλη».

Ένας κόμπος τρόμου γέμισε το στομάχι της Κλέρι. «Ο Σάιμον...»

«Θα τον έχουν αφήσει να φύγει απ' το Φρούριο. Μην ανησυχείς, Κλέρι. Θα είναι μάλλον πιο τυχερός απ' όλους εκεί κάτω... οι δαίμονες δεν θα του κάνουν κακό. Συνήθως δεν επιτίθενται στα Πλάσματα του Σκότους».

«Λυπάμαι», ψιθύρισε η Κλέρι. «Οι Λάιτγουντ. Ο Άλεξ, η Ίζαμπελ...»

«Γιαχοήλ» είπε ο Τζέις, και το σπαθί φωτίστηκε, λαμπερό σαν το φως της μέρας, στο δεμένο αριστερό του χέρι. «Κλέρι, θέλω να μείνεις εδώ. Θα έρθω να σε πάρω μετά». Ο θυμός που υπήρχε στα μάτια του από τότε που είχαν φύγει απ' το αρχοντικό είχε εξαφανιστεί. Είχε γίνει πάλι ένας στρατιώτης.

Κούνησε το κεφάλι της. «Όχι. Θέλω να έρθω μαζί σου».

«Κλέρι...» Κάτι όμως τον διέκοψε, και τινάχτηκε απότομα. Μετά από ένα λεπτό το άκουσε και η Κλέρι —ένα βαρύ, ρυθμικό ποδοβολητό, και από πάνω ο ήχος σαν μια τεράστια φωτιά. Η Κλέρι χρειάστηκε κάμποσα λεπτά για να αναλύσει τον ήχο στο μυαλό της και να τον χωρίσει όπως αναλύει κανείς ένα μουσικό κομμάτι σε μικρότερα μέτρα. «Είναι...»

«Λυκάνθρωποι». Ο Τζέις κοιτούσε πίσω της. Ακολουθώντας το βλέμμα του, η Κλέρι τους είδε, να κατεβαίνουν το λόφο σαν μια σκιά που απλώνεται, φωτισμένη πού και πού με λαμπερά, άγρια μάτια. Μια αγέλη λύκων —περισσότερο από αγέλη· πρέπει να ήταν εκατοντάδες, μπορεί και χίλιοι. Τα ουρλιαχτά και τα γρυλίσματά τους

ήταν ο ήχος που είχε περάσει για φωτιά, και απλώθηκε στη νύχτα τραχύς και άγριος.

Το στομάχι της Κλέρι ανακατεύτηκε. Ήξερε τι ήταν οι λυκάνθρωποι. Είχε πολεμήσει στο πλάι τους. Αυτοί όμως δεν ήταν οι λύκοι του Λουκ, οι λύκοι που είχαν διαταγές να την προσέχουν και να μην της κάνουν κακό. Θυμήθηκε την τρομακτική θανατηφόρα δύναμη που είχε η αγέλη του Λουκ όταν αφηνόταν ελεύθερη, και ξαφνικά άρχισε να φοβάται.

Δίπλα της ο Τζέις ξεστόμισε μια βαριά βρисиά. Δεν προλάβαινε να βγάλει άλλο σπαθί, οπότε τράβηξε με δύναμη δίπλα του την Κλέρι και τύλιξε το ελεύθερο μπράτσο του στη μέση της. Με το άλλο του χέρι σήκωσε το σπαθί του ψηλά πάνω από το κεφάλι τους. Το φως του σπαθιού ήταν εκτυφλωτικό. Η Κλέρι έκλεισε τα μάτια της...

Και τότε έπεσαν πάνω τους οι λύκοι. Ήταν σαν ένα παλιρροιακό κύμα· ένας ξαφνικός κρότος από εκκωφαντικό ήχο, και ένα κύμα αέρα καθώς οι δύο πρώτοι λύκοι της αγέλης όρμησαν εμπρός και πήδηξαν —τέσσερα άγρια μάτια και δύο ανοιχτά σαγόνια. Ο Τζέις έσφιξε κι άλλο τη μέση της Κλέρι...

Και οι λύκοι πέρασαν από πάνω τους, ενώ οι υπόλοιποι από δεξιά κι αριστερά τους, αφήνοντας ένα κενό περίπου δύο μέτρων γύρω από το σημείο όπου στέκονταν η Κλέρι και ο Τζέις. Η Κλέρι γύρισε το κεφάλι της μη πιστεύοντας στα μάτια της καθώς δύο λύκοι —ένας λεπτός και ριγωτός και ένας τεράστιος και στο γκρι του ατσαλιού— προσγειώθηκαν απαλά στο έδαφος, σταμάτησαν, και μετά συνέχισαν να τρέχουν χωρίς να τους ρίξουν ματιά. Παντού γύρω τους υπήρχαν λύκοι, κι

όμως ούτε ένας δεν τους άγγιξε. Πέρασαν από μπροστά τους σαν χείμαρρος από σκιές, με τις γούνες τους να αντανακλούν το φεγγαρόφωτο σαν ασημένιες λάμπεις, έτσι που έμοιαζαν σαν ενιαίο κινούμενο ποτάμι από μορφές που έτρεχαν κατά πάνω τους, και μετά χωρίζονταν γύρω τους όπως το νερό γύρω από μια πέτρα. Οι δύο Κυνηγοί θα μπορούσαν να είναι αγάλματα, τόση σημασία τους έδωσαν οι λυκάνθρωποι καθώς περνούσαν δίπλα τους με ανοιχτά σαγόνια και τα μάτια καρφωμένα στο δρόμο μπροστά τους.

Και μετά εξαφανίστηκαν. Ο Τζέις γύρισε να κοιτάξει τον τελευταίο να περνάει και να προλαβαίνει τους συντρόφους του. Επικράτησε ξανά σιωπή, κι ακούγονταν μόνο οι αχνοί ήχοι της πόλης στο βάθος.

Ο Τζέις άφησε την Κλέρι και κατέβασε το σπαθί του. «Είσαι καλά;»

«Τι έγινε;» ψιθύρισε εκείνη. «Αυτοί οι λυκάνθρωποι... μόλις μας προσπέρασαν...»

«Πάνε στην πόλη. Στο Αλικάντε». Έβγαλε απ' τη ζώνη του άλλο ένα σπαθί και της το έδωσε. «Θα το χρειαστείς αυτό».

«Δεν θες να μείνω εδώ, τελικά;»

«Όχι, δεν έχει νόημα. Δεν είναι ασφαλές πουθενά. Αλλά...» δίστασε. «Θα προσέχεις;»

«Ναι», είπε η Κλέρι. «Τι κάνουμε τώρα;»

Ο Τζέις κοίταξε το Αλικάντε που φλεγόταν στο βάθος. «Τώρα τρέχουμε».

Δεν ήταν ποτέ εύκολο να ακολουθήσει το βηματισμό του Τζέις, και τώρα που έτρεχε σχεδόν με όλη του τη δύναμη ήταν σχεδόν αδύνατον. Η Κλέρι ένιωθε ότι ο

Τζέις ουσιαστικά πιεζόταν να μην τρέχει γρήγορα, για να μπορεί να τον ακολουθήσει, και ότι του κόστιζε πολύ το να το κάνει αυτό.

Ο δρόμος ήταν επίπεδος στη βάση του λόφου και έγερνε μέσα από κάτι ψηλά δέντρα με πολύ πυκνά κλαδιά, δημιουργώντας την ψευδαίσθηση μιας σήραγγας. Όταν βγήκε απ' την άλλη μεριά η Κλέρι, βρέθηκε να στέκεται μπροστά στη Βορινή Πύλη. Μέσα απ' την αψίδα, διέκρινε μια σύγχυση από καπνό και φλόγες. Ο Τζέις την περίμενε στην πύλη. Κρατούσε στο ένα χέρι το Γιαχοήλ και στο άλλο ένα δεύτερο σπαθί σεράφ, αλλά ακόμα και το διπλό τους φως χανόταν μέσα στη λάμψη της φλεγόμενης πόλης πίσω τους.

«Οι φρουροί» ρώτησε λαχανιασμένη η Κλέρι «γιατί δεν είναι στη θέση τους;»

«Ο ένας είναι», είπε ο Τζέις δείχνοντας με το πιγούνι του στην κατεύθυνση απ' την οποία είχαν έρθει. «Και είναι κομμάτια, κυριολεκτικά. Όχι, μην κοιτάς». Την κοίταξε. «Κρατάς το σπαθί σου λάθος. Έτσι πρέπει». Της έδειξε. «Και πρέπει να το ονομάσεις. Κάσιελ, ας πούμε».

«Κάσιελ». Επανέλαβε η Κλέρι, και το σπαθί έλαμψε με μιας.

Ο Τζέις την κοίταξε θλιμμένα. «Μακάρι να είχα χρόνο να σε εκπαιδεύσω πιο καλά. Φυσικά, κανένας με τόσο λίγη εκπαίδευση όσο εσύ δεν θα έπρεπε να μπορεί να χρησιμοποιήσει ένα σπαθί σεράφ. Κανονικά θα μου φαινόταν παράξενο, αλλά τώρα που ξέρουμε τι έκανε ο Βάλενταϊν...»

Η Κλέρι δεν είχε καμία όρεξη να μιλήσει για το τι είχε κάνει ο Βάλενταϊν. «Ή μήπως φοβάσαι ότι, αν μου έδει-

χνες, θα γινόμεουν καλύτερη από σένα;» τον ρώτησε.

Στο πρόσωπό του σχηματίστηκε ένα αχνό χαμόγελο. «Ό,τι και να συμβεί, Κλέρι» της είπε πίσω από το φως του Γιαχοήλ «μείνε κοντά μου. Κατάλαβες;» Την κοίταξε στα μάτια, απαιτώντας μια υπόσχεση.

Για κάποιο λόγο, εκείνη τη στιγμή, ήρθε στο μυαλό της η ανάμνηση του φιλιού του στον κήπο του αρχοντικού των Γουέιλαντ. Ήταν λες και είχαν περάσει χίλια χρόνια. Σαν να είχε συμβεί σε κάποιους άλλους. «Θα μείνω κοντά σου».

«Ωραία». Γύρισε απ' την άλλη. «Πάμε».

Κινήθηκαν αργά προς την Πύλη, δίπλα-δίπλα. Όταν μπήκαν στην πόλη, άρχισε να αντιλαμβάνεται τους ήχους της μάχης θαρρείς για πρώτη φορά —ένας τοίχος από τον ήχο των ανθρώπινων κραυγών και των απόκοσμων ουρλιαχτών, τους ήχους του γυαλιού που σπάει και το τσιτσίρισμα της φωτιάς. Έκανε το αίμα να βουίζει στα αφτιά της.

Η αυλή πίσω απ' την πύλη ήταν άδεια. Υπήρχαν κουβαριασμένες μορφές εδώ κι εκεί πάνω στις πέτρες· η Κλέρι προσπαθούσε να μην κοιτάζει πολύ προσεκτικά. Αναρωτήθηκε πώς ήταν δυνατόν να καταλαβαίνεις ότι κάποιος είναι πεθαμένος ακόμα και από τόσο μακριά χωρίς προσεκτική εξέταση. Τα νεκρά σώματα δεν έμοιαζαν με όσα ήταν απλώς αναισθητα —ήταν λες και μπορούσες να νιώσεις ότι έλειπε κάτι από μέσα τους, ότι μια σπίδα που ήταν απαραίτητη είχε πια σβήσει.

Ο Τζέις διέσχισε βιαστικά την αυλή —η Κλέρι καταλάβαινε ότι δεν του άρεσε ο ανοιχτός, απροστάτευτος χώρος— και πήρε έναν απ' τους δρόμους που κατέληγαν εκεί. Υπήρχαν ακόμα περισσότερα κουφάρια. Σπασμένα

παράθυρα από καταστήματα και τα περιεχόμενά τους πεταμένα στο δρόμο. Και στον αέρα υπήρχε μια μυρωδιά – μια παχιά, ταγκή μυρωδιά από σκουπίδια. Η Κλέρι την αναγνώρισε. Ήταν η μυρωδιά των δαιμόνων.

«Από δω», είπε πνιχτά ο Τζέις. Πήραν σκυφτοί ένα άλλο, πιο στενό δρομάκι. Στον πάνω όροφο ενός σπιτιού έκαιγε μια φωτιά, αν και τα διπλανά σπίτια φαίνονταν άδικτα. Η Κλέρι θυμήθηκε για κάποιο παράξενο λόγο τις επιδρομές πυραύλων στο Λονδίνο στο Β' Παγκόσμιο πόλεμο, τότε που η καταστροφή έπεφτε από τον ουρανό.

Σήκωσε το κεφάλι της και είδε το φρούριο πάνω απ' την πόλη τυλιγμένο σε μαύρο καπνό.

«Το Φρούριο», είπε.

«Σου είπα, θα το έχουν εκκενώσει...» Ο Τζέις σταμάτησε καθώς βγήκαν από το στενό δρομάκι σε ένα πιο φαρδύ. Στο δρόμο υπήρχαν πτώματα, αρκετά. Κάποια ήταν μικρά. Παιδιά, σκέφτηκε η Κλέρι. Ο Τζέις έτρεξε μπροστά. Η Κλέρι ακολούθησε πιο διστακτικά. Ήταν τρία, και με ένοχη ανακούφιση είδε ότι κανένα δεν ήταν αρκετά μεγάλο για να είναι ο Μαξ. Δίπλα τους ήταν το πτώμα ενός ηλικιωμένου άνδρα, με τα χέρια ακόμη ανοιχτά, σαν να προστάτευε τα παιδιά.

Η έκφραση του Τζέις ήταν σκληρή. «Κλέρι, γύρνα απ' την άλλη, αργά».

Η Κλέρι γύρισε. Πίσω της υπήρχε μια σπασμένη βιτρίνα. Κάποτε είχε τούρτες –έναν ολόκληρο πύργο σκεπασμένο με χρωματιστό γλάσο. Τώρα ήταν σκορπισμένες στο πάτωμα ανάμεσα στα σπασμένα γυαλιά, και στις πέτρες υπήρχε αίμα που ανακατευόταν με το γλάσο σχηματίζοντας ροζ ρυάκια. Αλλά δεν ήταν αυτό που είχε

προκαλέσει τον προειδοποιητικό τόνο του Τζέις. Κάτι έβγαινε έρποντας απ' το παράθυρο, κάτι άμορφο και τεράστιο και σιχαμερό. Κάτι, που είχε μια διπλή σειρά από δόντια κατά μήκος του μακρόστενου σώματός του, που ήταν πασαλειμμένο με γλάσο και γεμάτο σπασμένα γυαλιά σαν μια στρώση ζάχαρης.

Ο δαίμονας βγήκε απ' το παράθυρο και προσγειώθηκε στις πλάκες, πηγαίνοντας, προς το μέρος τους αργά. Κάτι στη σιχαμερή, πυώδη του κίνηση έκανε τη χολή της Κλέρι να ανέβει ως το λαιμό της. Έκανε ένα βήμα πίσω, πέφτοντας πάνω στον Τζέις.

«Μεγαθήριος Δαίμονας», είπε εκείνος κοιτώντας το σιχαμερό πλάσμα μπροστά τους. «Τρώνε τα πάντα».

«Τρώνε και...;»

«Ανθρώπους; Ναι. Έλα πίσω μου».

Έκανε μερικά βήματα για να μπει πίσω του, με τα μάτια καρφωμένα στο Μεγαθήριο. Είχε κάτι πάνω του που της προκαλούσε αφάνταστη απέχθεια, πολύ περισσότερη απ' οποιονδήποτε δαίμονα είχε ήδη συναντήσει. Ήταν σαν ένας τυφλός γυμνοσάλιαγκας με δόντια, και ο τρόπος που έβγαζε πύο... Τουλάχιστον όμως δεν ήταν γρήγορος, και ο Τζέις δεν θα δυσκολευόταν να τον σκοτώσει.

Σαν να τον πίεσε η σκέψη της, ο Τζέις πήδηξε μπροστά, κόβοντάς το στα δύο με το αστραφτερό του σπαθί.

Το όπλο βυθίστηκε στην πλάτη του τέρατος με έναν ήχο σαν παραγινωμένο φρούτο που σκάει. Φάνηκε να σπαραράει, μετά άρχισε να τρέμει και να ξανασχηματίζεται ξαφνικά, κάμποσα μέτρα πιο πέρα.

Ο Τζέις τράβηξε πίσω το Γιαχούλ. «Το φοβόμουν

αυτό», είπε. «Δεν είναι πλήρως σωματοποιημένο. Δύσκολα σκοτώνεται»:

«Άσ' το, τότε», είπε η Κλέρι και τον τράβηξε απ' το μανίκι. «Τουλάχιστον δεν είναι γρήγορο. Πάμε να φύγουμε».

Ο Τζέις την άφησε να τον τραβήξει, απρόθυμα. Γύρισαν για να τρέξουν προς την αντίθετη κατεύθυνση...

Και μπροστά τους ήταν ο δαίμονας, εμποδίζοντας το δρόμο τους. Ήταν σαν να είχε μεγαλώσει, και έβγαζε έναν ήχο, κάτι σαν εκνευρισμένο μουγκρητό.

«Δεν νομίζω να του άρεσε η ιδέα», είπε ο Τζέις.

«Τζέις...»

Αλλά εκείνος έτρεχε ήδη κατά πάνω του, κατεβάζοντας το σπαθί του με σκοπό να το αποκεφαλίσει, όμως το πλάσμα τρεμούλιασε ξανά και ξανασηχηματίστηκε, αυτήν τη φορά πίσω του. Ανασηκώθηκε αποκαλύπτοντας μια κοιλιά σαν κατσαρίδας. Ο Τζέις έκανε μεταβολή και κατέβασε με δύναμη το σπαθί του, μπήγοντάς το στο διάφραγμα του τέρατος. Πράσινο υγρό, παχύρρευστο σαν μύξα, σκέπασε το σπαθί.

Ο Τζέις έκανε πίσω συστρέφοντας το πρόσωπό του από αηδία. Το Μεγαθήριο έβγαζε ακόμη τον ίδιο εκνευριστικό ήχο. Απ' την πληγή του έσταζε υγρό, αλλά δεν φαινόταν να ενοχλείται ιδιαίτερα.

«Τζέις!» φώναξε η Κλέρι. «Το σπαθί...»

Ο Τζέις το κοίταξε. Η μύξα απ' την πληγή του Μεγαθηρίου είχε σκεπάσει το σπαθί του, θαμπώνοντας τη φλόγα του. Ο Τζέις είδε το σιχαμερό υγρό να σβήνει το φως του σπαθιού όπως η άμμος τη φωτιά. Το πέταξε βρίζοντας πριν προλάβει να τον αγγίξει το υγρό.

Το Μεγαθήριο ανασηκώθηκε και πάλι, έτοιμο να επι-

τεθεί. Ο Τζέις έσκυψε προς τα πίσω, και τη θέση του πήρε η Κλέρι, που πήδηξε ανάμεσα σ' αυτόν και στο δαίμονα, κραδαινοντας το σπαθί της. Χτύπησε το πλάσμα ακριβώς κάτω από τα δόντια, χώνοντας το σπαθί στη σάρκα με έναν απαίσιιο, γλοιώδη ήχο.

Τινάχτηκε προς τα πίσω, καθώς ο δαίμονας συσπάστηκε ξανά. Φαινόταν να χρειάζεται αρκετή ενέργεια για να ξανασηματιστεί κάθε φορά που πληγωνόταν. Αν κατάφεραν να το πληγώσουν αρκετές φορές...

Η Κλέρι είδε με την άκρη του ματιού της μια κίνηση. Μια λάμψη γκριζου και ασημί να κινείται πολύ γρήγορα. Δεν ήταν μόνοι τους. Ο Τζέις γύρισε με ορθάνοιχτα μάτια. «Κλέρι!» φώναξε. «Πίσω σου!»

Η Κλέρι έκανε μεταβολή με το Κάσιελ να αστράφτει στο χέρι της τη στιγμή που ο λύκος όρμησε κατά πάνω της με τα χείλη τραβηγμένα πίσω σε ένα απειλητικό γρύλισμα, με τα σαγόνια του ορθάνοιχτα.

Ο Τζέις φώναξε κάτι· η Κλέρι δεν κατάλαβε τι, αλλά είδε το ξέφρενο βλέμμα στα μάτια του τη στιγμή που έπεφτε στο πλάι για να αποφύγει το λύκο. Αυτός πήδηξε από πάνω της, με ανοιχτά τα σαγόνια και το σώμα σε άψογη καμπύλη, και προσγειώθηκε πάνω στο στόχο του, στο Μεγαθήριο, ρίχνοντάς το στο έδαφος και βυθίζοντας τα σαγόνια του στη σάρκα του.

Ο δαίμονας ούρλιαξε, ή κάτι τέτοιο —ήταν ένας διαπεραστικός ήχος, σαν αέρας που βγαίνει από ένα μπαλόνι. Ο λύκος ήταν πάνω του, καρφώνοντάς τον στο χώμα, με τη μουςούδα χωμένη βαθιά στο πλευρό του. Το Μεγαθήριο τρεμούλιασε και σπαρτάρησε σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να ξανασηματιστεί, αλλά ο λυκάνθρωπος δεν του άφηγε περιθώριο. Τα δόντια του χώθηκαν βαθιά

στο δαιμονικό του σώμα, και έκοβε ολόκληρα κομμάτια από τη σαν ζελέ σάρκα του, αγνοώντας το πράσινο υγρό που ανάβλυζε γύρω του. Το Μεγαθήριο ξεκίνησε κάτι τελευταίους απελπισμένους σπασμούς, και μετά τα πριονωτά του δόντια άρχισαν να κροταλίζουν καθώς σπαρταρούσε, και στο τέλος εξαφανίστηκε, αφήνοντας μια μολυσμένη λίμνη από πράσινο υγρό να διαβρώνει τις πέτρες του δρόμου στο σημείο όπου βρισκόταν πριν λίγο.

Ο λύκος έβγαλε έναν ήχο –σαν γρύλισμα ευχαρίστησης– και γύρισε, για να κοιτάξει τον Τζέις και την Κλέρι με μάτια που γυάλιζαν ασημένια στο φως του φεγγαριού. Ο Τζέις έβγαλε άλλο ένα σπαθί απ' τη ζώνη του και το σήκωσε ψηλά, σχηματίζοντας μια αστραφτερή γραμμή μεταξύ των δύο τους και του λύκου.

Ο λύκος γρύλισε και το τρίχωμα στη ράχη του σηκώθηκε όρθιο.

«Τζέις, μη». Η Κλέρι έπιασε το χέρι του.

«Κλέρι, είναι λυκάνθρωπος...»

«Σκότωσε το δαίμονα για μας! Είναι με το μέρος μας!» Η Κλέρι απομακρύνθηκε πριν προλάβει ο Τζέις να την κρατήσει και πλησίασε αργά το λύκο με απλωμένα χέρια και τις παλάμες ανοιχτές. Μιλούσε με αργή, ήρεμη φωνή: «Συγγνώμη, συγγνώμη. Ξέρουμε ότι δεν θέλεις να μας κάνεις κακό». Σταμάτησε, με τα χέρια απλωμένα καθώς ο λύκος την κοιτούσε με ανέκφραστα μάτια. «Ποιος... ποιος είσαι;» ρώτησε. Κοίταξε πίσω απ' τον ώμο της τον Τζέις που κρατούσε ακόμη το σπαθί και σκυθρόπιασε. «Μπορείς να το βάλεις στην άκρη αυτό, σε παρακαλώ;»

Ο Τζέις την κοίταξε σαν να ήταν έτοιμος να της εξη-

γήσει, όχι και πολύ ευγενικά, ότι δεν μπορούσες να “βάλεις στην άκρη” ένα σπαθί σεράφ που άστραφτε όταν υπήρχε κίνδυνος, αλλά πριν προλάβει να πει τίποτα, ο λύκος γρύλισε ξανά και άρχισε να σηκώνεται. Τα πόδια του επιμηκύνθηκαν, η σπονδυλική του στήλη ίσιωσε και το σαγόνι του πήρε τη θέση του. Μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα, μπροστά τους στεκόταν ένα κορίτσι, ένα κορίτσι που φορούσε ένα λερωμένο λευκό φόρεμα, με τα σγουρά της μαλλιά δεμένα πλεξουδάκια, και μια ουλή στο λαιμό.

«Ποιος είσαι;» επανέλαβε με αηδία η κοπέλα. «Δεν το πιστεύω ότι δεν με αναγνωρίσατε. Δεν είμαστε και όλοι οι λύκοι ίδιοι. Αχ, εσείς οι άνθρωποι...».

Η Κλέρι αναστέναξε από ανακούφιση. «Μάγια!»

«Ναι, εγώ είμαι. Έσωσα το τομάρι σας, ως συνήθως». Χαμογέλασε. Ήταν πασαλειμμένη με αίμα και ιχώρ. Στη γούνα του λύκου δεν φαινόταν τόσο πολύ, αλλά τα μαύρα και κόκκινα σημάδια διακρίνονταν πολύ έντονα πάνω στο καστανό της δέρμα. Έβαλε το χέρι της στην κοιλιά της. «Και τι αηδία. Δεν το πιστεύω ότι κατασπάραξα όλον αυτόν το δαίμονα. Ελπίζω να μην έχω αλλεργία».

«Μα, τι κάνεις εδώ;» ρώτησε η Κλέρι. «Δηλαδή, όχι ότι δεν χαιρόμαστε που σε βλέπουμε, αλλά...»

«Δεν ξέρετε;» Η Μάγια κοιτούσε μια την Κλέρι και μια τον Τζέις με απορία. «Μας έφερε ο Λουκ».

«Ο Λουκ;» είπε ξαφνιασμένη η Κλέρι. «Είναι εδώ ο Λουκ;»

Η Μάγια έγνεψε καταφατικά. «Ήρθε σε επαφή με την παλιά του αγέλη και μερικές ακόμα, όλους όσους ήξερε, και μας είπε να έρθουμε στην Άιντρις. Πετάξαμε

ως τα σύνορα, και μετά ταξιδέψαμε ως εδώ με τα πόδια. Κάποιες απ' τις άλλες αγέλες άνοιξαν Πύλες στο δάσος και μας συνάντησαν εδώ. Ο Λουκ είπε ότι οι Νεφιλιμ χρειάζονταν τη βοήθειά μας...» Η φωνή της έσβησε. «Δεν ξέρατε τίποτα;»

«Όχι» είπε ο Τζέις «και αμφιβάλλω αν το ήξερε και το Κονκλάβιο. Δεν νομίζω ότι θα δεχτούν βοήθεια από Πλάσματα του Σκότους».

Η Μάγια ίσιωσε την πλάτη της, και τα μάτια της έλαμψαν από θυμό. «Αν δεν ήμασταν εμείς, θα σας είχαν σφάξει. Δεν προστάτευε κανείς την πόλη όταν ήρθαμε...»

«Σταμάτα», είπε η Κλέρι ρίχνοντας μια απότομη ματιά στον Τζέις. «Νιώθω απέραντη ευγνωμοσύνη που μας έσωσες, Μάγια, και το ίδιο και ο Τζέις, αν και είναι πολύ πεισματάρης για να το παραδεχθεί, γι' αυτό και θα προτιμούσε να καρφώσει ένα σπαθί στο μάτι του παρά να πει κάτι τέτοιο. Και μην πεις ότι ελπίζεις να το κάνει» πρόσδεσε βιαστικά βλέποντας την έκφραση της κοπέλας «γιατί δεν θα βοηθήσει και πολύ. Αυτήν τη στιγμή πρέπει να πάμε στο σπίτι των Λάιτγουντ, και μετά πρέπει να βρω τον Λουκ...»

«Στους Λάιτγουντ; Νομίζω ότι είναι στην Αίδουσα των Συνθηκών. Εκεί τους πήγαμε όλους. Είδα τον Άλεξ, τουλάχιστον» είπε η Μάγια «και αυτόν το μάγο, με τα μαλλιά-καρφάκια. Τον Μάγκνους».

«Αν είναι εκεί ο Άλεξ, θα είναι και οι υπόλοιποι». Η έκφραση ανακούφισης στο πρόσωπο του Τζέις έκανε την Κλέρι να θέλει να βάλει το χέρι της στον ώμο του. Δεν το έκανε, όμως. «Έξυπνη κίνηση που τους πήγατε όλους εκεί. Εκεί αντέχουν οι ασπίδες ασφαλείας». Έβαλε

το σπαθί στη ζώνη του. «Ελάτε, πάμε».

Η Κλέρι αναγνώρισε το εσωτερικό της Αίθουσας των Συνθηκών μόλις πάτησε το πόδι της μέσα. Ήταν το μέρος που είχε δει στα όνειρά της όταν χόρευε με τον Σάιμον, και μετά με τον Τζέις.

Εδώ προσπαθούσα να έρθω όταν άνοιξα την Πύλη, σκέφτηκε καθώς κοίταξε γύρω της τους λευκούς τοίχους και το ψηλό ταβάνι με τον τεράστιο γυάλινο θόλο πίσω απ' τον οποίο μπορούσε να δει το νυχτερινό ουρανό. Η αίθουσα, αν και ήταν πολύ μεγάλη, έμοιαζε κάπως μικρότερη και πιο στενή απ' ό,τι στο όνειρό της. Το σιντριβάνι με τη γοργόνα βρισκόταν στο κέντρο του δωματίου, ρίχνοντας νερό, αλλά φαινόταν διαβρωμένο, και τα σκαλιά που οδηγούσαν κοντά του ήταν γεμάτα ανθρώπους, πολλοί απ' τους οποίους είχαν επιδέσμους. Ο χώρος ήταν γεμάτος Κυνηγούς, ανθρώπους που έτρεχαν πέρα-δώθε, σταματώντας μερικές φορές για να δουν τους περαστικούς ελπίζοντας να βρουν κάποιο συγγενικό τους πρόσωπο. Το πάτωμα ήταν γεμάτο λάσπη, και ανά διαστήματα υπήρχε αίμα και πασαλειμμένο χώμα.

Αυτό που έκανε μεγαλύτερη εντύπωση απ' όλα στην Κλέρι ήταν η ησυχία. Αν αυτό είχε συμβεί στον κόσμο των θνητών, θα υπήρχαν παντού άνθρωποι που θα ούρλιαζαν, θα τσίριζαν και θα φώναζαν ο ένας στον άλλον. Όμως, στην αίθουσα επικρατούσε σιωπή. Οι άνθρωποι κάθονταν σιωπηλοί, κάποιοι με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια τους, κάποιοι κοιτώντας αφηρημένοι στο κενό. Τα παιδιά κάθονταν κοντά στους γονείς τους, αλλά δεν έκλαιγε κανένας τους.

Όμως, πρόσεξε και κάτι άλλο καθώς μπήκε στο δω-

μάτιο, με τον Τζέις και τη Μάγια δεξιά κι αριστερά της. Ήπηρεχαν κάποιοι άνθρωποι πιο ταλαιπωρημένοι, δίπλα στο σιντριβάνι, σχηματίζοντας ένα στραβό κύκλο. Έμοιαζαν να είναι κάπως πιο αποτραβηγμένοι απ' τους άλλους, και όταν η Μάγια τους είδε και χαμογέλασε, η Κλέρι κατάλαβε γιατί.

«Οι δικοί μου», είπε και έτρεξε προς το μέρος τους. Έριξε μόνο μια ματιά προς τα πίσω στην Κλέρι. «Κάπου εδώ θα είναι και ο Λουκ», είπε και εξαφανίστηκε στην ομάδα που έκλεισε γύρω της. Η Κλέρι αναρωτήθηκε τι θα γινόταν αν πήγαινε κοντά τους. Θα τη δέχονταν φιλικά, ως φίλη του Λουκ, ή θα την κοιτούσαν καχύποπτα, όπως και όλους τους Κυνηγούς;

«Μη», είπε ο Τζέις. «Δεν είναι καλή...»

Αλλά η Κλέρι δεν έμαθε ποτέ τι θα της έλεγε, γιατί εκείνη τη στιγμή ακούστηκε μια κραυγή. Τζέις! Και τότε εμφανίστηκε ο Άλεκ, λαχανιασμένος απ' το σπρώξιμο για να φτάσει κοντά τους. Τα σκούρα του μαλλιά ήταν ανάκατα, και στα ρούχα του είχε αίμα, ωστόσο τα μάτια του έλαμπαν με ένα μίγμα ανακούφισης και θυμού. Άρπαξε τον Τζέις απ' το γιακά. «Τι έπαδες, μου λες;»

Ο Τζέις έδειξε να προσβάλλεται. «Εγώ τι έπαδα;»

Ο Άλεκ τον ταρακούνησε, και όχι ελαφρώς. «Είπες ότι θα πήγαινες μια βόλτα! Τι βόλτα ήταν αυτή που κράτησε έξι ώρες;»

«Ε... μεγάλη;» είπε ειρωνικά ο Τζέις.

«Θα μπορούσα να σε σκοτώσω» του είπε ο Άλεκ και χαλάρωσε τη λαβή του. «Το σκέφτομαι πολύ σοβαρά, ξέρεις».

«Τι νόημα θα είχε;» είπε ο Τζέις και κοίταξε γύρω του.

«Πού είναι οι υπόλοιποι;»

«Η Ίζαμπελ και ο Μαξ είναι στο σπίτι με τον Σεμπάστιαν», είπε ο Άλεξ. «Η μαμά και ο μπαμπάς πάνε να τους φέρουν. Και η Αλίν είναι εδώ με τους γονείς της, αν και δεν λείπει πολλά. Κάτι έγινε με ένα δαίμονα Ραχάμπ σ' ένα κανάλι, αλλά την έσωσε η Ίζι».

«Και ο Σάιμον;» ρώτησε με αγωνία η Κλέρι. «Τον είδες πουθενά; Έπρεπε να έχει έρθει μαζί με τους άλλους από το Φρούριο».

«Δεν τον είδα», είπε ο Άλεξ. «Δεν είδα όμως ούτε τον Ανακριτή ούτε τον Ύπατο. Μάλλον θα είναι με κάποιον απ' αυτούς. Ίσως να σταμάτησαν κάπου, ή...» Σταμάτησε καθώς στο δωμάτιο απλώθηκε ένας ψίδυρος. Η Κλέρι είδε την ομάδα των λυκανθρώπων να σηκώνουν τα κεφάλια τους, σε εγρήγορση, όπως μια αγέλη κυνηγόσκυλων που ετοιμάζονται να ορμήσουν. Γύρισε...

Και είδε τον Λουκ, κουρασμένο και γεμάτο αίματα, να περνάει τη δίφυλλη πόρτα της Αίθουσας των Συνθηκών.

Έτρεξε προς το μέρος του. Είχε ξεχάσει πόσο είχε θυμώσει που έφυγε, όπως και πόσο είχε θυμώσει εκείνος μαζί της που τους είχε πάρει στην Άιντρις· είχε ξεχάσει τα πάντα εκτός από το πόσο χαιρόταν που τον έβλεπε. Φάνηκε να ξαφνιάζεται απ' το ξέσπασμά της, αλλά μετά χαμογέλασε, και άπλωσε το χέρι του για να τη σηκώσει όπως όταν ήταν πολύ μικρή. Μύριζε αίμα και μπαρούτι και καπνό, και για μια στιγμή η Κλέρι έκλεισε τα μάτια της και θυμήθηκε πώς είχε αρπάξει ο Άλεξ τον Τζέις μόλις τον είχε δει στην Αίθουσα, γιατί αυτό έκανες όταν ανησυχούσες για την οικογένειά σου –τους αγκάλιαζες και τους κρατούσες και τους έλεγες πόσο πολύ σε είχαν τρομάξει, και ήταν όλα εντάξει, γιατί, όσο και να είχες

θυμώσει, ήταν πάντα δικοί σου. Και αυτό που είχε πει στον Βάλενταϊν ήταν αλήθεια. Ο Λουκ ήταν η οικογένειά της.

Την άφησε κάτω μισοκλείνοντας τα μάτια του. «Πρόσεχε» της είπε «κοντά στη γέφυρα Μέριγουεδερ, με δάγκωσε ένας Κράουτσερ στον ώμο». Έβαλε τα χέρια του στους ώμους της. «Εσύ είσαι εντάξει, έτσι δεν είναι;»

«Τι συγκινητική σκηνή», είπε μια ψυχρή φωνή. «Τι λέτε;»

Η Κλέρι γύρισε με το χέρι του Λουκ ακόμη στον ώμο της. Πίσω της στεκόταν ένας άνδρας με μακρύ μπλε μανδύα που σερνόταν στα πόδια του καθώς πήγαινε προς το μέρος τους. Το πρόσωπό του κάτω από την κουκούλα του ήταν σαν το πρόσωπο ενός αγάλματος — με έντονα ζυγωματικά, αυστηρά χαρακτηριστικά σαν αετίσια, και μάτια με βαριές βλεφαρίδες. «Λούσιαν», είπε, χωρίς να κοιτάξει την Κλέρι. «Έπρεπε να το καταλάβω ότι εσύ ήσουν πίσω απ' αυτή την... επιδρομή».

«Επιδρομή;» είπε ο Λουκ, και ξαφνικά πίσω του βρέθηκε η αγέλη του. Είχαν μετακινηθεί τόσο γρήγορα και τόσο σιωπηλά, που ήταν σαν να είχαν εμφανιστεί απ' το πουθενά. «Δεν μπήκαμε εμείς στην πόλη σας, Ύπατε. Εμείς ήρθαμε για να βοηθήσουμε».

«Το Κονκλάβιο δεν χρειάζεται βοήθεια», είπε κοφτά ο Ύπατος. «Όχι από σένα και τους ομοίους σου, τουλάχιστον. Παραβιάζετε το Νόμο μόνο και μόνο με το να μπαίνετε εδώ μέσα, με ή χωρίς ασπίδες. Πρέπει να το ξέρεις αυτό».

«Νομίζω ότι είναι αρκετά εμφανές ότι το Κονκλάβιο χρειάζεται βοήθεια. Αν δεν είχαμε έρθει, πολλοί περισσότεροι δικοί σας θα ήταν τώρα νεκροί». Ο Λουκ κοίταξε

γύρω του στην αίθουσα. Αρκετοί Κυνηγοί είχαν πλησιάσει, θέλοντας να μάθουν τι συνέβαινε. Κάποιοι κοιτούσαν τον Λουκ στα μάτια. Άλλοι χαμήλωναν το βλέμμα τους, σαν να ντρέπονταν. Κανένας τους όμως, πρόσεξε ξαφνιασμένη η Κλέρι, δεν φαινόταν θυμωμένος. «Το έκανα για να αποδείξω κάτι, Μαλαχία».

Η φωνή του Μαλαχία ήταν ψυχρή. «Και τι είναι αυτό;»

«Ότι μας χρειάζεστε», είπε ο Λουκ. «Για να νικήσετε τον Βάλενταϊν, χρειάζεστε τη βοήθειά μας. Όχι μόνο των λυκανθρώπων, αλλά όλων των Πλασμάτων του Σκότους».

«Τι μπορούν να κάνουν τα Πλάσματα του Σκότους απέναντι στον Βάλενταϊν;» ρώτησε περιφρονητικά ο Μαλαχίας. «Λούσιαν, εσύ θα 'πρεπε να το ξέρεις αυτό. Ήσουν κάποτε ένας από μας. Πάντοτε στεκόμασταν μόνοι μας απέναντι σε κάθε κίνδυνο, φυλάσσοντας τον κόσμο απ' το κακό. Θα αντιμετωπίσουμε και τώρα τη δύναμη του Βάλενταϊν με τη δική μας δύναμη. Τα Πλάσματα του Σκότους καλά θα κάνουν να μην μπλέκονται στα πόδια μας. Είμαστε Νεφιλίμ. Δίνουμε τις μάχες μας μόνοι μας».

«Αυτό δεν είναι και τόσο αλήθεια, έτσι δεν είναι;» ακούστηκε μια μελιστάλαχτη φωνή. Ήταν ο Μάγκνους Μπείν, με ένα μακρύ και γυαλιστερό παλτό, πολλούς κρίκους στα αφτιά και μια πονηρή έκφραση. Η Κλέρι δεν είχε ιδέα από πού είχε ξεφυτρώσει. «Όλοι σας έχετε χρησιμοποιήσει τη βοήθεια μάγων περισσότερες από μία φορές στο παρελθόν, και έχετε μάλιστα πληρώσει αδρά γι' αυτήν».

Ο Μαλαχίας συνοφρυώθηκε. «Δεν θυμάμαι να σε κα-

λέσαμε στη Γυάλινη Πόλη, Μπέιν».

«Ούτε εγώ» είπε ο Μάγκνους «αλλά δεν έχετε πια ασπίδες».

«Αλήθεια;» Η φωνή του Ύπατου έσταζε σαρκασμό. «Δεν το είχα προσέξει».

Ο Μάγκνους φάνηκε να προβληματίζεται. «Είναι φοβερό. Κάποιος θα έπρεπε να σας το έχει πει». Κοίταξε τον Λουκ. «Πες του ότι έπεσαν οι ασπίδες».

Ο Λουκ ήταν αγανακτισμένος. «Μαλαχία, για όνομα του Θεού, τα Πλάσματα του Σκότους είναι δυνατά. Είμαστε πολλοί. Σου είπα, μπορούμε να βοηθήσουμε».

Η φωνή του Ύπατου υψώθηκε. «Κι εγώ σου είπα, ούτε χρειαζόμαστε ούτε θέλουμε τη βοήθειά σας!»

«Μάγκνους». Η Κλέρι γλίστρησε δίπλα του και του ψιθύρισε κάτι. Είχε μαζευτεί ένα μικρό πλήθος που παρακολουθούσε τον Ύπατο και τον Λουκ να τσακώνονται. Ήταν σίγουρη ότι κανείς δεν την πρόσεχε. «Έλα να σου πω. Τώρα που είναι πολύ απασχολημένοι για να μας προσέξουν».

Ο Μάγκνους τής έριξε ένα σύντομο ερωτηματικό βλέμμα, έγνεψε καταφατικά και την απομάκρυνε, ανοίγοντας χώρο στο πλήθος σαν ανοιχτήρι κονσέρβας. Κανένας απ' τους συγκεντρωμένους Κυνηγούς ή λυκανθρώπους δεν έμοιαζε να θέλει να μπει στο δρόμο ενός δίμετρου μάγου με γατίσια μάτια και παρανοϊκό χαμόγελο. Την πήγε σε μια ήσυχη γωνία. «Τι συμβαίνει;»

«Πήρα το βιβλίο». Η Κλέρι το έβγαλε από την τσέπη του διαλυμένου της παλτό, λερώνοντας το υπόλευκο εξώφυλλο με δαχτυλιές. «Πήγα στο σπίτι του Βάλενταϊν. Ήταν στη βιβλιοθήκη, όπως είπες. Και...» Δίστασε στη σκέψη του φυλακισμένου Αγγέλου. «Τέλος πάντων».

Του έδωσε τη Λευκή Βίβλο. «Ορίστε. Πάρ' το».

Ο Μάγκνους πήρε το βιβλίο απ' το χέρι της με τα μακριά του δάχτυλα. Το ξεφύλλισε με μάτια διάπλατα ανοιχτά. «Είναι καλύτερο απ' ό,τι μου είχαν πει», ανακοίνωσε θριαμβευτικά. «Ανυπομονώ να δοκιμάσω τα ξόρκια».

«Μάγκνους!» Η αυστηρή φωνή της Κλέρι τον επανέφερε στην πραγματικότητα. «Πρώτα τη μαμά μου. Το υποσχέθηκες».

«Κρατάω πάντα τις υποσχέσεις μου». Ο μάγος κούνησε σοβαρά το κεφάλι του.

«Υπάρχει και κάτι ακόμα», είπε η Κλέρι, με το μυαλό της στον Σάιμον. «Πριν φύγεις».

«Κλέρι!» Ακούστηκε μια φωνή, λαχανιασμένη, στον ώμο της. Γύρισε έκπληκτη και είδε δίπλα της τον Σεμπάστιαν. Φορούσε τη στολή της μάχης, και φαινόταν να του ταιριάζει τόσο πολύ, σαν να είχε γεννηθεί για να τη φοράει. Ενώ όλοι οι άλλοι ήταν γεμάτοι αίματα και τालαιπωρημένοι, αυτός έμοιαζε να μην έχει πάθει τίποτα —εκτός από δυο γρατζουνιές στο αριστερό μάγουλο, σαν να τον είχε γδάρει κάτι με τα νύχια του. «Ανησύχησα για σένα. Πήγα από το σπίτι της Άματις, αλλά δεν ήσουν εκεί, και είπε ότι δεν σε είχε δει...»

«Μια χαρά είμαι», είπε η Κλέρι, και κοίταζε μια τον Σεμπάστιαν και μια τον Μάγκνους, ο οποίος κρατούσε τη Λευκή Βίβλο στο στήθος του. Τα τριγωνικά φρύδια του Σεμπάστιαν είχαν ανασηκωθεί. «Εσύ; Το πρόσωπό σου...» Άπλωσε το χέρι της στο μάγουλό του. Οι γρατζουνιές έβγαζαν ακόμη αίμα.

Ο Σεμπάστιαν ανασήκωσε τους ώμους του, διώχνοντας απαλά το χέρι της. «Μια δαιμόνισσα με πέτυχε

κοντά στο σπίτι των Πένχαλου. Αλλά είμαι καλά. Τι συμβαίνει εδώ;»

«Τίποτα. Μιλούσα με τον Μα... Ρέιγκνορ», είπε βιαστικά η Κλέρι, συνειδητοποιώντας ξαφνικά ότι ο Σεμπάστιαν δεν είχε ιδέα ποιος ήταν ο Μάγκνους.

«Μαρέιγκνορ;» είπε ο Σεμπάστιαν, ανασηκώνοντας τα φρύδια του. «Μάλιστα». Κοίταξε με περιέργεια τη Λευκή Βίβλο. Η Κλέρι ευχήθηκε να το έκρυβε κάπου ο Μάγκνους. Με τον τρόπο που το κρατούσε, τα χρυσά του γράμματα ήταν εμφανή. «Τι είναι αυτό;»

Ο Μάγκνους τον κοίταξε για μια στιγμή, με τα γατίσια του μάτια όλο σκέψη. «Ένα βιβλίο με ξόρκια», είπε τελικά. «Τίποτα που να αφορά έναν Κυνηγό».

«Βασικά, η θεία μου κάνει συλλογή από βιβλία με ξόρκια. Μπορώ να το δω;» Ο Σεμπάστιαν άπλωσε το χέρι του, αλλά πριν προλάβει να απαντήσει ο Μάγκνους, η Κλέρι άκουσε το όνομά της, και είδε τον Τζέις και τον Άλεξ, οι οποίοι δεν χαιρόνταν καθόλου που έβλεπαν εκεί τον Σεμπάστιαν, να τους πλησιάζουν. «Σου είπα να μείνεις με τον Μαξ και την Τζαμπελ!» του πέταξε ο Άλεξ. «Μόνους τους τούς άφησες;»

Τα μάτια του Σεμπάστιαν πήγαν αργά από τον Μάγκνους στον Άλεξ. «Οι γονείς σου ήρθαν σπίτι, όπως είχες πει». Η φωνή του ήταν παγερή. «Με έστειλαν να σας πω ότι είναι όλοι καλά, το ίδιο και η Ίζι και ο Μαξ. Έρχονται από δω».

«Ωραία» είπε ο Τζέις σαρκαστικά «ευχαριστούμε που ήρθες να μας πεις τα νέα αμέσως μόλις έφτασες».

«Δεν σας είδα μόλις έφτασα», είπε ο Σεμπάστιαν. «Είδα πρώτα την Κλέρι».

«Γιατί αυτήν έψαχνες».

«Γιατί ήθελα να της μιλήσω. Ιδιαίτέρως». Κοίταξε ξανά την Κλέρι στα μάτια, και η ένταση του βλέμματός του την έκανε να διστάσει. Ήθελε να του πει να μην την κοιτάζει έτσι όταν ήταν μπροστά ο Τζέις, αλλά αυτό θα ακουγόταν παράλογο και τρελό, άλλωστε, ίσως και να είχε κάτι σημαντικό να της πει.

«Κλέρι;»

Κούνησε καταφατικά το κεφάλι της. «Εντάξει. Για ένα λεπτό μόνο», είπε, και είδε την έκφραση του Τζέις να αλλάζει —δεν ήταν περιφρονητική, αλλά το πρόσωπό του έμεινε τελείως ακίνητο. «Θα έρθω αμέσως», είπε, όμως ο Τζέις δεν την κοίταξε. Κοιτούσε τον Σεμπάστιαν.

Ο Σεμπάστιαν την έπιασε απ' τον καρπό και την τράβηξε μακριά απ' τους άλλους, προς το μέρος όπου το πλήθος ήταν πιο πυκνό. Κοίταξε πίσω της. Την κοιτούσαν όλοι, ακόμα και ο Μάγκνους. Τον είδε να κουνάει το κεφάλι του μια φορά, πολύ διακριτικά.

Σταμάτησε. «Σεμπάστιαν, περίμενε. Τι συμβαίνει; Τι θέλεις να μου πεις;»

Γύρισε και την κοίταξε, κρατώντας ακόμη τον καρπό της. «Έλεγα να πάμε έξω», είπε. «Να μιλήσουμε ιδιαίτερος».

«Όχι, θέλω να μείνω εδώ», είπε, και άκουσε τη φωνή της να τρέμει λίγο, σαν να μην ήταν σίγουρη. Όμως, ήταν σίγουρη. Τράβηξε το χέρι της με δύναμη και απελευθερώθηκε απ' τη λαβή του. «Τι πρόβλημα έχεις;»

«Αυτό το βιβλίο» της είπε «που κρατούσε ο Φελ, τη Λευκή Βίβλο, ξέρεις πού τη βρήκε;»

«Αυτό ήθελες να μου πεις;»

«Είναι ένα εξαιρετικά ισχυρό βιβλίο μαγείας» της εξή-

γησε ο Σεμπάστιαν. «Και ένα που... που ψάχνουν εδώ και καιρό πολλοί άνθρωποι».

Αναστέναξε αγανακτισμένη. «Άκου, Σεμπάστιαν», είπε. «Αυτός δεν ήταν ο Ρέιγκνορ Φελ. Ήταν ο Μάγκνους Μπείν».

«Αυτός ήταν ο Μάγκνους Μπείν;» Ο Σεμπάστιαν γύρισε και τον κοίταξε πριν ρίξει ένα αποδοκιμαστικό βλέμμα στην Κλέρι. «Και το ήξερες απ' την αρχή, έτσι; Τον ξέρεις τον Μπείν».

«Ναι, συγγνώμη. Μου ζήτησε να μη σ' το πω. Είναι ο μόνος που θα μπορούσε να με βοηθήσει να σώσω τη μητέρα μου. Γι' αυτό του έδωσα τη Λευκή Βίβλο. Υπάρχει μέσα ένα ξόρκι που ίσως τη βοηθήσει».

Κάτι πίσω από τα μάτια του Σεμπάστιαν άστραψε, και η Κλέρι ένιωσε το ίδιο αίσθημα που είχε νιώσει όταν την προτοφίλησε —ένα ξαφνικό κύμα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, σαν να είχε κάνει ένα βήμα μπροστά, περιμένοντας να πατήσει πάνω σε στέρεο έδαφος, και τελικά να είχε βρεθεί να πέφτει στο κενό. Το χέρι του άρπαξε πάλι τον καρπό της. «Έδωσες το βιβλίο, τη Λευκή Βίβλο, σε ένα μάγο; Ένα βρομερό Πλάσμα του Σκότους;»

Η Κλέρι έμεινε τελείως ακίνητη. «Δεν το πιστεύω ότι είπες κάτι τέτοιο». Κοίταξε το χέρι της στο σημείο όπου την κρατούσε ο Σεμπάστιαν. «Ο Μάγκνους είναι φίλος μου».

Ο Σεμπάστιαν χαλάρωσε τη λαβή του, αν και απειροελάχιστα. «Συγγνώμη», είπε. «Δεν έπρεπε να το πω αυτό. Απλώς... πόσο καλά ξέρεις τον Μάγκνους Μπείν;»

«Καλύτερα απ' ό,τι ξέρω εμένα», είπε ψυχρά η Κλέρι. Κοίταξε προς τα πίσω, εκεί όπου είχε αφήσει τον Μάγκνους να στέκεται με τον Τζέις και τον Άλεκ —και την

κατέκλυσε ένα κύμα έκπληξης. Ο Μάγκνους είχε εξαφανιστεί. Ο Τζέις και ο Άλεκ στέκονταν εκεί και κοιτούσαν αυτήν και τον Σεμπάστιαν. Μπορούσε να νιώσει την αποδοκιμασία του Τζέις σαν ζέστη από ανοιχτό φούρο.

Ο Σεμπάστιαν ακολούθησε το βλέμμα της με τα μάτια του να σκοτεινιάζουν. «Αρκετά καλά, ώστε να ξέρεις πού εξαφανίστηκε με το βιβλίο σου;»

«Δεν είναι δικό μου», απάντησε κοφτά η Κλέρι. «Του το έδωσα. Και δεν καταλαβαίνω εσένα τι σε νοιάζει, στο κάτω-κάτω. Κοίτα, το εκτιμώ ότι προσφέρθηκες χτες να με βοηθήσεις να βρω τον Φελ, αλλά τώρα με πιέζεις πάρα πολύ. Πάω πίσω στους φίλους μου».

Άρχισε να πηγαίνει προς το μέρος τους, αλλά μπήκε μπροστά της. «Συγγνώμη. Δεν έπρεπε να έχω μιλήσει έτσι. Απλώς... υπάρχουν πολλά πράγματα που δεν ξέρεις».

«Τότε, πες τα μου».

«Έλα έξω μαζί μου. Θα σου τα πω όλα». Το ύφος του ήταν ανυπόμονο, ανήσυχο. «Κλέρι, σε παρακαλώ».

Κούνησε το κεφάλι της. «Πρέπει να μείνω εδώ. Πρέπει να περιμένω τον Σάιμον». Ήταν μισή αλήθεια και μισή δικαιολογία. «Μου είπε ο Άλεκ ότι θα φέρουν εδώ τους αιχμαλώτους...»

Ο Σεμπάστιαν κουνούσε το κεφάλι του. «Κλέρι, δεν σου το είπε κανείς; Τους φυλακισμένους τούς άφησαν πίσω. Άκουσα τον Μαλαχία να το λέει. Η πόλη ήταν υπό επίθεση, και εκκένωσαν το Φρούριο, αλλά δεν πήραν τους φυλακισμένους. Ο Μαλαχίας είπε ότι, έτσι κι αλλιώς, ήταν συνεργός του Βάλενταϊν. Ότι δεν υπήρχε περίπτωση να τους αφήσουν, γιατί θα διακινδύνευαν

πολλά».

Το κεφάλι της Κλέρι ήταν σαν να γέμιζε ομίχλη. Ένιωθε να ζαλίζεται και να ανακατεύεται. «Δεν μπορεί να είναι αλήθεια».

«Αλήθεια είναι», είπε ο Σεμπάστιαν. «Ορκίζομαι». Η λαβή του στον καρπό της δυνάμωσε και πάλι, και η Κλέρι μετακίνησε το βάρος της από το ένα πόδι στο άλλο. «Μπορώ να σε πάω εγώ. Στο Φρούριο. Μπορώ να σε βοηθήσω να τον βγάλεις. Αλλά πρέπει να μου υποσχεθείς ότι...»

«Δεν πρέπει να σου υποσχεθεί τίποτα», είπε ο Τζέις. «Άφησέ την, Σεμπάστιαν».

Ο Σεμπάστιαν, ξαφνιασμένος, χαλάρωσε τη λαβή του στον καρπό της Κλέρι. Η Κλέρι τράβηξε το χέρι της και απελευθερώθηκε. Όταν γύρισε, είδε τον Άλεξ και τον Τζέις με απειλητικό βλέμμα στο πρόσωπό τους. Το χέρι του Τζέις ακουμπούσε ελαφρώς το σπαθί που είχε στερεωμένο στη ζώνη του.

«Η Κλέρι θα κάνει ό,τι θέλει», είπε ο Σεμπάστιαν. Δεν είχε κατσουφιάσει, αλλά στο πρόσωπό του είχε ένα παρὰξενο, στραβό ύφος που ήταν κατά κάποιον τρόπο χειρότερο. «Και τώρα θέλει να έρθει μαζί μου για να σώσει το φίλο της. Το φίλο που εσείς χάσατε στη φυλακή».

Ο Άλεξ χλώμιασε στο άκουσμα αυτών των λέξεων, αλλά ο Τζέις δεν πτοήθηκε. «Δεν σε συμπαθώ καθόλου», είπε. «Ξέρω ότι όλοι οι άλλοι σε συμπαθούν, Σεμπάστιαν, αλλά όχι εγώ», είπε σκεπτικός. «Ίσως επειδή προσπαθείς τόσο πολύ να κάνεις τους ανθρώπους να σε συμπαθήσουν. Ίσως να είμαι απλώς ένας αντιδραστικός μπάσταρδος. Αλλά δεν μου αρέσεις καθόλου, και δεν μου αρέσει ο τρόπος που πιάνεις την αδερφή μου. Αν

θέλει να πάει στο Φρούριο και να ψάξει τον Σάιμον, εντάξει. Θα έρθει μαζί μας. Όχι μαζί σου».

Η έκφραση του Σεμπάστιαν δεν άλλαξε. «Νομίζω ότι αυτό θα πρέπει να το αποφασίσει εκείνη», είπε. «Όχι εσύ».

Κοίταξαν και οι δύο την Κλέρι. Εκείνη κοίταζε τον Λουκ που λογομαχούσε ακόμη με τον Μαλαχία».

«Θα πάω με τον αδερφό μου», είπε.

Κάτι έλαμψε πίσω από τα μάτια του Σεμπάστιαν, κάτι που εξαφανίστηκε πολύ γρήγορα για να το εντοπίσει η Κλέρι, αν και ένιωσε ένα ρίγος στη βάση του λαιμού της, σαν να την είχε αγγίξει ένα παγωμένο χέρι. «Μάλιστα», είπε εκείνος, και παραμέρισε.

Πρώτος κινήθηκε ο Άλεξ, σπρώχνοντας τον Τζέις μπροστά του, κάνοντάς τον να προχωρήσει. Ήταν σχεδόν στην πόρτα όταν η Κλέρι ένιωσε ότι ο καρπός της πονούσε — μια έντονη αίσθηση σαν κάψιμο. Όταν κοίταξε το χέρι της, περίμενε να δει ένα σημάδι στον καρπό της, στο σημείο όπου την είχε πιάσει ο Σεμπάστιαν, αλλά δεν υπήρχε τίποτα. Μόνο ένας λεκές από αίμα στο μανίκι της, εκεί όπου είχε αγγίξει τη γρατζουνιά του. Κατσούφιασε, και ενώ ο καρπός της πονούσε ακόμη, κατέβασε το μανίκι της και έτρεξε να προλάβει τους άλλους.

12

εκ βαθεων

Τα χέρια του Σάιμον ήταν μαύρα απ' το αίμα.

Είχε προσπαθήσει να τραβήξει τα κάγκελα από το παράθυρο και την πόρτα του κελιού του, αλλά όταν άγγιζε οποιοδήποτε για λίγη παραπάνω ώρα, οι παλάμες του γέμιζαν βαθιά σημάδια σαν κάψιμο. Τελικά κατέρρευσε λαχανιασμένος στο πάτωμα, και έμεινε να κοιτάζει μουνδιασμένος τα σημάδια στα χέρια του καθώς οι πληγές περνούσαν γρήγορα, το αίμα έφευγε και το ξεφλουδισμένο δέρμα επουλωνόταν σαν ταινία σε fast forward.

Απ' την άλλη πλευρά του τοίχου, ο Σαμουήλ προσευχόταν: «Αν, όταν έρθει απέναντί μας το κακό, όπως το ξίφος, η κρίση, η ασθένεια, ή η πείνα, στεκόμαστε μπροστά σ' αυτό τον οίκο, και παρουσία σου, και φωνάζουμε σε σένα την οδύνη μας, θα μας ακούσεις και θα μας βοηθήσεις...»

Ο Σάιμον ήξερε ότι δεν μπορούσε να προσευχηθεί μεγαλόφωνα. Το είχε προσπαθήσει, και η λέξη Θεός έκαιγε το λαιμό του και τον έπνιγε. Αναρωτήθηκε πώς γινόταν

να μπορεί να σκεφτεί τις λέξεις, αλλά να μην μπορεί να τις πει. Και γιατί άντεχε τον ήλιο του μεσημεριού και δεν πέθαινε, αλλά δεν μπορούσε να πει την τελευταία του προσευχή.

Στο διάδρομο είχε αρχίσει να κατεβαίνει καπνός σαν άψυχο φάντασμα. Μπορούσε να μυρίσει τη φωτιά και να ακούσει τους ήχους της καθώς εξαπλωνόταν ανεξέλεγκτη, αλλά ένιωθε παράξενα απόμακρος, μακριά απ' όλα. Ήταν παράξενο να γίνεσαι βρικόλακας, να σου χαρίζεται αυτό που αποκαλείται αιώνια ζωή, και μετά να πεθαίνεις, ούτως ή άλλως, στα δεκαέξι σου μόλις χρόνια.

«Σάιμον!» Η φωνή ήταν αχνή, αλλά την άκουσε πάνω απ' το τρίξιμο της φωτιάς που δυνάμωνε. Ο καπνός στο διάδρομο είχε φέρει ζέστη. Τον περικύκλωνε σαν ένας καταπιεστικός τοίχος. «Σάιμον!»

Η φωνή ήταν η φωνή της Κλέρι. Θα την αναγνώριζε οπουδήποτε. Αναρωτήθηκε αν το μυαλό του τού έπαιζε παιχνίδια, μια ανάμνηση αυτού που αγαπούσε περισσότερο απ' οτιδήποτε όταν ζούσε, για να την πάρει μαζί του στο θάνατο.

«Σάιμον, παλιόβλακα! Εδώ είμαι, στο παράθυρο!»

Ο Σάιμον τινάχτηκε πάνω. Αμφέβαλλε ότι το μυαλό του θα γεννούσε κάτι τέτοιο. Πίσω απ' τον πυκνό καπνό είδε κάτι λευκό να κινείται πίσω απ' τα κάγκελα του παραθύρου. Όταν πλησίασε, είδε ότι τα λευκά αντικείμενα ήταν χέρια που έσφιγγαν τα κάγκελα. Πήδηξε στο κρεβάτι, φωνάζοντας για να ακουστεί πάνω απ' τους ήχους της φωτιάς.

«Κλέρι;»

«Αχ, ευτυχώς!» Ένα απ' τα χέρια μπήκε μέσα και χάλι-

δεψε τον ώμο του. «Θα σε βγάλουμε από δω».

«Πώς;» ρώτησε ο Σάιμον. Είχε κάποιο δίκιο, αλλά εκείνη τη στιγμή τα χέρια της Κλέρι εξαφανίστηκαν και αντικαταστάθηκαν μετά από ένα λεπτό από άλλα χέρια. Αυτά ήταν μεγαλύτερα, σίγουρα αντρικά, με σημαδεμένες αρθρώσεις και λεπτά δάχτυλά πιανίστα.

«Περίμενε». Η φωνή του Τζέις ήταν ήρεμη, γεμάτη αυτοπεποίθηση, σαν να τον είχε δει σε ένα πάρτι και όχι πίσω απ' τα κάγκελα ενός υπόγειου κελιού που θα καιγόταν από στιγμή σε στιγμή. «Καλύτερα να κάνεις λίγο πίσω».

Ο Σάιμον υπάκουσε ξαφνιασμένος και παραμέρισε. Τα χέρια του Τζέις έσφιξαν τα κάγκελα και οι αρθρώσεις του άσπρισαν ανησυχητικά. Ακούστηκε ένας τραχύς ήχος, και το τετράγωνο πλαίσιο με τα κάγκελα βγήκε ολόκληρο απ' τις πέτρες που το συγκρατούσαν και έπεσε στο χώμα δίπλα στο κρεβάτι. Τον έπνιξε ένα λευκό σύννεφο σκόνης.

Το πρόσωπο του Τζέις εμφανίστηκε στο άδειο τετράγωνο του παραθύρου. «Σάιμον! Έλα!» Του έδωσε το χέρι του.

Ο Σάιμον σηκώθηκε και πιάστηκε απ' τα χέρια του Τζέις. Ένιωσε να τον τραβάει, και μετά βρέθηκε στην άκρη του παραθύρου, και σκαρφάλωσε έξω σαν φίδι που σέρνεται σε ένα τούνελ. Μετά από ένα δευτερόλεπτο βρισκόταν ξαπλωμένος στο υγρό γρασίδι, κοιτώντας έναν κύκλο από ανήσυχα πρόσωπα πάνω απ' το κεφάλι του. Η Κλέρι, ο Τζέις και ο Άλεξ. Τον κοιτούσαν όλοι γεμάτοι ανησυχία.

«Φαίνεσαι χάλια, βρικόλακα», του είπε ο Τζέις. «Τι έπαδες;»

Ο Σάιμον ανακάθισε. Οι πληγές στα χέρια του είχαν επουλωθεί, αλλά οι παλάμες του ήταν ακόμη μαύρες στα σημεία όπου είχε αγγίξει τα κάγκελα. Πριν προλάβει να απαντήσει, η Κλέρι τον τύλιξε σε μια ξαφνική, δυνατή αγκαλιά.

«Σάιμον», του ψιθύρισε. «Δεν το πιστεύω. Δεν ήξερα καν ότι είσαι εδώ. Νόμιζα ότι ήσουν στη Νέα Υόρκη μέχρι χτες...»

«Ναι», είπε ο Σάιμον. «Ούτε εγώ ήξερα ότι ήσουν εδώ». Κοίταξε τον Τζέις. «Μάλιστα, θυμάμαι ότι μου είπαν συγκεκριμένα ότι δεν ήσουν εδώ».

«Δεν είπα κάτι τέτοιο», είπε ο Τζέις. «Απλώς δεν σε διόρθωσα όταν το είπες εσύ. Τέλος πάντων, μόλις σε έσωσα από το να καείς μέχρι θανάτου, γι' αυτό δεν σου επιτρέπω να θυμώνεις μαζί μου».

Θα καιγόταν μέχρι θανάτου. Ο Σάιμον άφησε την Κλέρι και κοίταξε γύρω του. Βρίσκονταν σε έναν τετράγωνο κήπο, που στις δυο πλευρές του είχε τα τείχη του φρουρίου και στις άλλες δύο μια πυκνή φυλλωσιά από δέντρα. Τα δέντρα είχαν ανοιχτεί σε ένα μονοπάτι που οδηγούσε στην πόλη, φωτισμένο από πυρσούς με μαγικό φως, απ' τους οποίους όμως μόνο λίγοι ήταν αναμμένοι, με φως θαμπό και τρεμουλιαστό. Κοίταξε το Φρούριο. Από εκείνη τη γωνία σχεδόν αδυνατούσε να καταλάβει ότι είχε ξεσπάσει φωτιά –μαύρος καπνός λέρωνε τον ουρανό από πάνω του και μερικά παράθυρα έμοιαζαν παράξενα φωτεινά, ωστόσο οι πέτρινοι τοίχοι κρατούσαν καλά το μυστικό τους.

«Ο Σαμουήλ», είπε. «Πρέπει να τον βγάλουμε έξω».

«Ποιον;» ρώτησε με απορία η Κλέρι.

«Δεν ήμουν μόνος μου εκεί κάτω. Ο Σαμουήλ... ήταν

στο διπλανό κελί».

«Αυτός ο σωρός κουρέλια που είδα απ' το παράθυρο;» θυμήθηκε ο Τζέις.

«Ναι. Είναι λίγο περιεργος, αλλά είναι καλός. Δεν μπορούμε να τον αφήσουμε εκεί». Ο Σάιμον σηκώθηκε όρθιος. «Σαμουήλ; Σαμουήλ!»

Δεν απάντησε κανείς. Ο Σάιμον έτρεξε στο χαμηλό παράθυρο, δίπλα στο δικό του. Μέσα απ' τα κάγκελα έβλεπε μόνο τον πυκνό καπνό. «Σαμουήλ! Είσαι εκεί;»

Κάτι κινήθηκε μέσα στον καπνό —κάτι σκυφτό και σκοτεινό. Η φωνή του Σαμουήλ, τραχιά απ' τον καπνό, ακούστηκε πνιχτή. «Άσε με ήσυχο! Φύγετε!»

«Σαμουήλ! Θα πεθάνεις εκεί κάτω». Ο Σάιμον τράνταξε τα κάγκελα. Τίποτα.

«Όχι! Αφήστε με ήσυχο! Θέλω να μείνω εδώ!»

Ο Σάιμον κοίταξε γύρω του απεγνωσμένα και είδε τον Τζέις δίπλα του. «Κάνε στην άκρη», του είπε ο Τζέις, και όταν ο Σάιμον απομακρύνθηκε, κλότσησε τα κάγκελα με τη μπότα του. Αυτά έσπασαν και έπεσαν με κρότο μέσα στο κελί του Σαμουήλ. Ο Σαμουήλ έβγαλε μια τραχιά κραυγή.

«Σαμουήλ! Είσαι καλά;» Ο Σάιμον τον φαντάστηκε με το κεφάλι στραπατσαρισμένο απ' τα σιδερένια κάγκελα.

Η φωνή του Σαμουήλ έγινε ουρλιαχτό. «Είπα ΦΥΓΕΤΕ!»

Ο Σάιμον κοίταξε λοξά τον Τζέις. «Νομίζω ότι το εννοεί».

Ο Τζέις κούνησε το ξανθό του κεφάλι αγανακτισμένος. «Δεν μπορούσες να μην κάνεις έναν τρελό φίλο στη φυλακή, έτσι; Δεν μπορούσες να κάτσεις να μετράς τα τούβλα, ή να βρεις έναν αρουραίο να μιλάς όπως οι

κανονικοί φυλακισμένοι;»

Χωρίς να περιμένει απάντηση, ο Τζέις έπεσε στο χώμα και σύρθηκε στο κελί.

«Τζέις!» φώναξε η Κλέρι και, μαζί με τον Άλεκ, έτρεξε προς το μέρος του, αλλά ο Τζέις είχε περάσει ήδη απ' το παράθυρο και είχε μπει στο κελί. «Πώς μπόρεσες να τον αφήσεις να το κάνει αυτό;» ρώτησε η Κλέρι τον Σάιμον, ρίχνοντάς του μια θυμωμένη ματιά.

«Εντάξει, δεν μπορούσε να αφήσει αυτό τον τύπο εκεί κάτω να πεθάνει», είπε απρόσμενα ο Άλεκ, αν και έδειχνε να ανησυχεί λίγο κι εκείνος. «Για τον Τζέις μιλάμε, άλλωστε...»

Εκείνη τη στιγμή δυο χέρια βγήκαν απ' τον καπνό. Ο Άλεκ άρπαξε το ένα και ο Σάιμον το άλλο, και σήκωσαν μαζί το Σαμουήλ σαν ένα απαθές σακί με πατάτες και τον άφησαν στο γρασίδι. Μετά από ένα λεπτό ο Σάιμον και η Κλέρι έπιασαν τα χέρια του Τζέις και τον τράβηξαν, αν και αυτός ήταν λιγότερο απαθής και τους έβρισε όταν χτύπησαν κατά λάθος το κεφάλι του στον τοίχο. Άφησε τα χέρια τους και ανέβηκε μόνος του και έπεσε ανάσκελα στο χορτάρι. «Άουτς», είπε κοιτώντας τον ουρανό. «Νομίζω ότι τραβήχτηκε κάτι». Ανακάθισε και κοίταξε προς τον Σαμουήλ. «Καλά είναι;»

Ο Σαμουήλ καθόταν ανακούρκουδα στο χώμα, με τα χέρια να σκεπάζουν το πρόσωπό του. Κουνιόταν πέρα-δώδε χωρίς ήχο.

«Νομίζω ότι κάτι δεν πάει καλά μ' αυτόν», είπε ο Άλεκ. Έσκυψε για να αγγίξει τον ώμο του Σαμουήλ. Ο Σαμουήλ τραβήχτηκε μακριά, σχεδόν παραπατώντας. «Άσε με ήσυχο», είπε με φωνή που ράγιζε. «Άλεκ, άσε με ήσυχο».

Ο Άλεξ πάγωσε στη θέση του. «Τι είπες;»

«Είπε να τον αφήσεις ήσυχο», είπε ο Σάιμον, αλλά ο Άλεξ δεν τον κοιτούσε καν, δεν πρέπει να είχε καν ακούσει ότι είχε μιλήσει. Κοιτούσε τον Τζέις που ξαφνικά είχε χλωμιάσει πάρα πολύ και είχε αρχίσει να σηκώνεται όρθιος.

«Σαμουήλ», είπε ο Άλεξ. Το ύφος του ξαφνικά ήταν πολύ απότομο. «Βγάλε τα χέρια σου από το πρόσωπό σου».

«Όχι». Ο Σαμουήλ έσκυψε το κεφάλι του, με ώμους που έτρεμαν. «Όχι, σε παρακαλώ. Όχι».

«Άλεξ!» διαμαρτυρήθηκε ο Σάιμον. «Δεν βλέπεις ότι δεν είναι καλά;»

Η Κλέρι έπιασε τον Σάιμον απ' το μανίκι. «Σάιμον, κάτι δεν πάει καλά».

Τα μάτια της ήταν στον Τζέις —όπως πάντα— καθώς εκείνος πλησίασε εξεταστικά τη σκυφτή μορφή του Σαμουήλ. Οι άκρες των δαχτύλων του είχαν ματώσει στα σημεία που είχε γδαρθεί στο παράθυρο, και όταν έσπρωξε τα μαλλιά που έπεφταν στο πρόσωπό του, άφησε ματωμένες δαχτυλιές στο μάγουλό του. Δεν φάνηκε να το προσέχει. Τα μάτια του ήταν ορθάνοιχτα και το στόμα του μια ευθεία θυμωμένη γραμμή. «Κυνηγέ των Σκιών», είπε. Η φωνή του ήταν θανάσιμα καθαρή. «Δείξε το πρόσωπό σου».

Ο Σαμουήλ δίστασε, και μετά κατέβασε τα χέρια του. Ο Σάιμον δεν είχε ξαναδεί το πρόσωπό του, και δεν είχε συνειδητοποιήσει πόσο σκελετωμένος ήταν, ή πόσο μεγάλος φαινόταν. Το πρόσωπό του ήταν το μισό σκεπασμένο από μια πυκνή γκριζα γενειάδα, τα μάτια έπλεαν μέσα σε μεγάλους μαύρους κύκλους και τα μάγουλά του

ήταν γεμάτα χαρακιές. Παρ' όλα αυτά όμως, ήταν και πάλι παράξενα γνωστός.

Τα χείλη του Άλεξ κινήθηκαν, αλλά δεν βγήκε ήχος. Αυτός που μίλησε ήταν ο Τζέις.

«Χοτζ».

«Χοτζ;» είπε ο Σάιμον έκπληκτος. «Μα, δεν γίνεται. Ο Χοτζ ήταν... και ο Σαμουήλ... δεν μπορεί».

«Βασικά, αυτό κάνει ο Χοτζ, απ' ό,τι φαίνεται», είπε με πικρία ο Άλεξ. «Σε κάνει να πιστεύεις ότι είναι κάποιος άλλος».

«Μα, είπε...» άρχισε να λέει ο Σάιμον. Η Κλέρι τον τράβηξε απ' το μανίκι, και τα λόγια έσβησαν στα χείλη του. Η έκφραση του Χοτζ ήταν αρκετή. Δεν ήταν ενοχή, ούτε φόβος που τον είχαν ανακαλύψει, αλλά μια απίδανη θλίψη που ήταν δύσκολο να την κοιτάξεις για πολλή ώρα.

«Τζέις», είπε ο Χοτζ, πολύ σιγά. «Άλεξ... λυπάμαι τόσο πολύ».

Ο Τζέις κινήθηκε τότε όπως κινείτο κατά τη διάρκεια της μάχης, σαν μια ηλιαχτίδα πάνω στο νερό. Στάθηκε μπροστά στον Χοτζ με ένα μαχαίρι. Η μυτερή του αιχμή βρισκόταν στο λαιμό του παλιού του δασκάλου. Η αντανάκλαση της φωτιάς κυλούσε πάνω στη λεπίδα του. «Δεν θέλω τη συγγνώμη σου. Θέλω να μου δώσεις ένα λόγο για να μη σε σκοτώσω εδώ και τώρα».

«Τζέις», είπε ανήσυχος ο Άλεξ. «Τζέις, περίμενε».

Ακούστηκε ένα ξαφνικό βουητό καθώς η οροφή του Φρουρίου αναλύθηκε σε πορτοκαλί φλόγες σαν γλώσσες. Η ζέστη έκανε τον αέρα να τρέμει και φώτιζε τη νύχτα. Η Κλέρι μπορούσε να δει κάθε χορταράκι στο

χώρα, κάθε γραμμή στο λεπτό και βρόμικο πρόσωπο του Χοτζ.

«Όχι», είπε ο Τζέις. Η κενή του έκφραση όταν κοίταξε τον Χοτζ θύμιζε στην Κλέρι ένα παρόμοιο πρόσωπο σαν μάσκα. Του Βάλενταϊν. «Ήξερες τι έκανε ο πατέρας μου σε μένα, έτσι δεν είναι; Ήξερες όλα τα βρόμικα μυστικά του».

Ο Άλεξ κοιτούσε με απορία μια τον Τζέις και μια το δάσκαλό του. «Τι λες, Τζέις; Τι συμβαίνει;»

Το πρόσωπο του Χοτζ γέμισε ρυτίδες. «Τζόναθαν...»

«Το ήξερες απ' την αρχή, και δεν είπες ποτέ τίποτα. Όλα αυτά τα χρόνια στο Ινστιτούτο δεν είπες ποτέ τίποτα».

Το στόμα του Χοτζ κρέμασε. «Εγώ... δεν ήμουν σίγουρος», ψιθύρισε. «Όταν έχεις να δεις ένα παιδί από μωρό... δεν ήμουν σίγουρος ποιος ήσουν, ούτε τι ήσουν».

«Τζέις;» Ο Άλεξ δεν καταλάβαινε λέξη, τα γαλανά του μάτια ήταν όλο απορία, αλλά κανείς απ' τους δυο τους δεν έδινε σημασία σε τίποτε άλλο εκτός απ' το συνομιλητή του. Ο Χοτζ έμοιαζε με έναν άνδρα παγιδευμένο σε έναν ασφυκτικό κλοιό, τα χέρια του έτρεμαν σαν να πονούσε. Η Κλέρι θυμήθηκε τον καλοντυμένο άνδρα στη γεμάτη βιβλία βιβλιοθήκη του που της πρόσφερε τσάι και ευγενικές συμβουλές. Έμοιαζε να έχει συμβεί πριν από χρόνια.

«Δεν σε πιστεύω», είπε ο Τζέις. «Ήξερες ότι ο Βάλενταϊν δεν είχε πεθάνει. Πρέπει να σ' το είχε πει...»

«Δεν μου είπε τίποτα», είπε ο Χοτζ πνιχτά. «Όταν μου είπαν οι Λάιτγουντ ότι θα υιοθετούσαν το γιο του Μάικλ Γουέιλαντ, είχα να ακούσω λέξη απ' τον Βάλενταϊν από την Εξέγερση. Νόμιζα ότι με είχε ξεχάσει. Προσευ-

χόμενοι να έχει πεθάνει, αλλά δεν ήμουν ποτέ σίγουρος. Και τότε, τη μέρα πριν έρθεις, ήρθε ο Χούγκο με ένα μήνυμα απ' τον Βάλενταϊν. «Το αγόρι είναι γιος μου». Μόνο αυτό έλεγε». Πήρε μια πνιγμένη ανάσα. «Δεν είχα ιδέα αν έπρεπε να τον πιστέψω. Πίστευα ότι θα καταλάβαινα, ότι θα καταλάβαινα μόλις σε έβλεπα, αλλά δεν υπήρχε τίποτα, τίποτα για να βεβαιωθώ. Και νόμιζα ότι όλο αυτό ήταν ένα κόλπο του Βάλενταϊν, αλλά τι κόλπο; Τι προσπαθούσε να κάνει; Εσύ δεν είχες ιδέα, αυτό ήταν εμφανές, όσο για το σκοπό του Βάλενταϊν...»

«Έπρεπε να μου είχες πει τι ήμουν», είπε ο Τζέις με μια ανάσα, σαν να έβγαιναν με κόπο οι λέξεις. «Θα μπορούσα να έχω κάνει κάτι γι' αυτό. Να αυτοκτονήσω, ίσως».

Ο Χοτζ σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τον Τζέις πίσω από τα κολλημένα, βρόμικα μαλλιά του. «Δεν ήμουν σίγουρος» είπε σχεδόν από μέσα του «και τις στιγμές που αμφέβαλλα, πίστευα ότι ίσως η ανατροφή να ήταν πιο ισχυρή απ' το αίμα... ότι θα μπορούσες να μάθεις...»

«Τι να μάθω; Να μην είμαι τέρας;» Η φωνή του Τζέις έτρεμε, αλλά το μαχαίρι στο χέρι του ήταν σταθερό. «Θα έπρεπε να το ξέρεις. Σε έκανε δειλό, έτσι δεν είναι; Και δεν ήσουν καν ένα μικρό παιδί όταν το έκανε. Θα μπορούσες να είχες κάνει κάτι».

Ο Χοτζ χαμήλωσε το βλέμμα του. «Προσπάθησα να κάνω το καλύτερο για σένα», είπε, αλλά ακόμα και στην Κλέρι τα λόγια του ακούστηκαν αδύναμα.

«Μέχρι που ήρθε πίσω ο Βάλενταϊν» είπε ο Τζέις «και τότε έκανες ό,τι σου είπε με έδωσες σ' αυτόν σαν να ήμουν ένας σκύλος που του ανήκε, που σου είχε ζητήσει

να τον προσέχεις για λίγο καιρό...»

«Και μετά έφυγες», είπε ο Άλεξ. «Μας άφησες όλους. Πίστευες στ' αλήθεια ότι θα μπορούσες να κρυφτείς εδώ, στο Αλικάντε;»

«Δεν ήρθα εδώ για να κρυφτώ», είπε ο Χοτζ με φωνή άψυχη. «Ήρθα για να σταματήσω τον Βάλενταϊν».

«Δεν μπορεί να περιμένεις να το πιστέψουμε αυτό». Ο Άλεξ ακουγόταν πάλι θυμωμένος. «Ήσουν πάντα με το μέρος του Βάλενταϊν. Θα μπορούσες να έχεις διαλέξει να του γυρίσεις την πλάτη...»

«Ποτέ δεν είχα αυτή την επιλογή!» Η φωνή του Χοτζ δυνάμωσε. «Οι γονείς σου είχαν την ευκαιρία τους για μια καινούρια ζωή —έμένα ποτέ δεν μου δόθηκε αυτό! Παγιδεύτηκα στο Ινστιτούτο για δεκαπέντε χρόνια...»

«Το Ινστιτούτο ήταν το σπίτι μας!» είπε ο Άλεξ. «Ήταν τόσο απαίσιο να ζεις μαζί μας, να είσαι μέλος της οικογένειάς μας;»

«Όχι εξαιτίας σας». Η φωνή του Χοτζ ήταν σαν κουρέλι. «Σας αγαπούσα. Αλλά ήσασταν παιδιά. Και κανένα μέρος από το οποίο απαγορεύεται να φύγεις δεν μπορεί να γίνει σπίτι σου. Μερικές φορές περνούσαν εβδομάδες που δεν μιλούσα σε άλλον ενήλικα. Κανένας άλλος Κυνηγός δεν με εμπιστευόταν. Ούτε οι γονείς σου δεν με συμπαθούσαν πραγματικά. Με ανέχονταν επειδή δεν είχαν άλλη επιλογή. Δεν μπορούσα να παντρευτώ, να κάνω δική μου οικογένεια. Δεν είχα ζωή. Και τελικά, εσείς τα παιδιά θα μεγαλώνατε και θα φεύγατε, και θα έμενα πάλι μόνος. Ζούσα με το φόβο, αν αυτό ήταν ζωή».

«Δεν μπορείς να μας κάνεις να σε λυπηθούμε», είπε ο Τζέις. «Όχι μετά από όσα έκανες. Και τι, στο καλό,

φοβόσουνα κλεισμένος στη βιβλιοθήκη; Τη σκόνη; Εμείς ήμασταν έξω και πολεμούσαμε τους δαίμονες!»

«Φοβόταν τον Βάλενταϊν», είπε ο Σάιμον. «Δεν καταλαβαίνετε...;»

Ο Τζέις τού έριξε ένα δηλητηριώδες βλέμμα. «Σιωπή, βρικόλακα. Αυτό δεν έχει καμία σχέση με σένα».

«Όχι ακριβώς τον Βάλενταϊν», είπε ο Χοτζ που κοίταξε τον Σάιμον σχεδόν για πρώτη φορά από τότε που τον είχαν σύρει έξω απ' το κελί. Στην έκφρασή του υπήρχε κάτι που ξάφνιασε την Κλέρι —ένα κουρασμένο βλέμμα, σχεδόν τρυφερό. «Την ίδια μου την αδυναμία σε ό,τι είχε σχέση με τον Βάλενταϊν. Ήξερα ότι μια μέρα θα γυρνούσε. Ήξερα ότι θα επέστρεφε να διεκδικήσει την εξουσία, να διοικήσει το Κονκλάβιο. Και ήξερα τι θα μου προσέφερε. Ελευθερία από την κατάρα μου. Μια ζωή. Μια θέση στον κόσμο. Θα μπορούσα να είμαι ξανά Κυνηγός, στο δικό του κόσμο. Ποτέ δεν θα μπορούσα να ξαναγίνω σ' αυτόν εδώ». Στη φωνή του διακρινόταν μια γυμνή λαχτάρα που πονούσε να την ακούς. «Και ήξερα ότι θα ήμουν πολύ αδύναμος για να του αρνηθώ αν μου το προσέφερε αυτό».

«Και κοίτα τι ζωή κέρδισες», είπε περιφρονητικά ο Τζέις. «Να σαπίζεις στα κελιά του Φρουρίου. Άξιζε λοιπόν που μας πρόδωσες;»

«Ξέρεις την απάντηση σ' αυτό». Ο Χοτζ ήταν εξαγνλημένος. «Ο Βάλενταϊν με ελευθέρωσε απ' την κατάρα μου. Είχε ορκιστεί ότι θα το έκανε, και το έκανε. Νόμιζα ότι θα με έφερνε πίσω στον Κύκλο, ή σε ό,τι είχε απομείνει απ' αυτόν. Δεν το έκανε, όμως. Ούτε αυτός δεν με ήθελε. Ήξερα ότι δεν θα υπήρχε θέση για μένα στον καινούριο του κόσμο. Και ήξερα ότι είχα πουλήσει ό,τι

είχα και δεν είχα για ένα ψέμα». Κοίταξε τα σφιγμένα, βρόμικα του χέρια. «Ένα πράγμα μου έμενε μόνο —μια ευκαιρία να κάνω κάτι διαφορετικό απ' το να σπαταλήσω άσκοπα τη ζωή μου. Όταν έμαθα ότι ο Βάλενταϊν είχε σκοτώσει τους Σιωπηλούς Αδελφούς και είχε πάρει το Θανάσιμο Ξίφος, ήξερα ότι θα έπαχνε τον Καθρέφτη μετά. Ήξερα ότι χρειαζόταν και τα τρία Αντικείμενα. Και ήξερα ότι ο Θανάσιμος Καθρέφτης ήταν εδώ, στην Άιντρις».

«Περίμενε». Ο Άλεξ σήκωσε το χέρι του. «Το Θανάσιμο Καθρέφτη; Εννοείς ότι ξέρεις πού είναι; Και ποιος τον έχει;»

«Δεν τον έχει κανείς», είπε ο Χοτζ. «Κανείς δεν μπορεί να έχει το Θανάσιμο Καθρέφτη. Ούτε Νεφιλίμ ούτε Πλάσμα του Σκότους».

«Νομίζω ότι το έχασες στ' αλήθεια εκεί κάτω», είπε ο Τζέις δείχνοντας με το πιγούνι του τα καμένα παράθυρα των υπόγειων κελιών. «Ε, Χοτζ;»

«Τζέις». Η Κλέρι κοιτούσε ανήσυχη την οροφή του Φρουριου που ήταν στεφανωμένη με ένα αγκαθωτό δίχτυ από κοκκινόχρυσες φλόγες. «Η φωτιά απλώνεται. Πρέπει να φύγουμε. Πάμε να συνεχίσουμε στην πόλη...»

«Ήμουν κλειδωμένος στο Ινστιτούτο δεκαπέντε χρόνια», συνέχισε ο Χοτζ σαν να μην είχε ακούσει την Κλέρι. «Δεν μπορούσα ούτε να ξεμυτίσω. Περνούσα όλο μου τον καιρό στη βιβλιοθήκη, ψάχνοντας τρόπους να σπάσω την κατάρα που με κρατούσε φυλακισμένο. Έμαθα ότι μόνο ένα Θανάσιμο Αντικείμενο μπορούσε να την ανατρέψει. Διάβασα βιβλία ολόκληρα με την ιστορία και τη μυθολογία του Αγγέλου, πώς βγήκε απ' τη λίμνη

κρατώντας τα Θανάσιμα Αντικείμενα και τα έδωσε στον Κυνηγό Τζόναθαν, τον πρώτο Νεφιλίμ, και ότι υπήρχαν τρία: το Κύπελλο, το Ξίφος και ο Καθρέφτης...»

«Τα ξέρουμε όλα αυτά», τον διέκοψε ο Τζέις αγανακτισμένος. «Εσύ μας τα έμαδες».

«Νομίζεις ότι τα ξέρεις όλα, αλλά δεν τα ξέρεις. Όσο διάβαζα και ξαναδιάβαζα διάφορες εκδοχές της ιστορίας, έπεφτα ξανά και ξανά στην ίδια εικόνα, στην ίδια εικονογράφηση —όλοι την έχουμε δει, τον Αρχάγγελο να βγαίνει από τη λίμνη με το σπαθί στο χέρι και το Κύπελλο στο άλλο. Δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί δεν απεικονιζόταν ο Καθρέφτης. Μετά το κατάλαβα, όμως. Ο Καθρέφτης είναι η λίμνη. Η λίμνη είναι ο Καθρέφτης. Είναι το ίδιο πράγμα».

«Η λίμνη Λυν;» Ο Τζέις χαμήλωσε αργά το μαχαίρι του.

Η Κλέρι σκέφτηκε τη λίμνη, που ερχόταν κατά πάνω της σαν ένας καθρέφτης, το νερό που είχε γίνει χίλια κομμάτια όταν είχε πέσει μέσα του. «Έπεσα στη λίμνη όταν πρωτοήρθα εδώ. Υπάρχει κάτι παράξενο, όντως. Ο Λουκ είπε ότι έχει παράξενες ιδιότητες και ότι οι Νεράιδες τη λένε Καθρέφτη των Ονείρων».

«Ακριβώς», είπε ο Χοτζ ζωηρά. «Και κατάλαβα ότι το Κονκλάβιο δεν το ήξερε αυτό, ότι αυτή η γνώση είχε χαθεί με τους αιώνες. Ούτε ο Βάλενταϊν δεν ήξερε...»

Τον διέκοψε ένα βροντερό βουητό, ο ήχος ενός πύργου στο βάθος του Φρουρίου που κατέρρευσε. Προκάλεσε μια έκρηξη από κόκκινες αστραφτερές σπίδες σαν πυροτεχνήματα.

«Τζέις», είπε ο Άλεξ και σήκωσε ανήσυχος το κεφάλι του. «Τζέις, πρέπει να φύγουμε. Σήκω», είπε στον Χοτζ

και τον τράβηξε από το μπράτσο για να σηκωθεί. «Μπορείς να πεις στο Κονκλάβιο ό,τι μας είπες».

Ο Χοτζ σηκώθηκε τρέμοντας. Πώς να ήταν άραγε, αναρωτήθηκε η Κλέρι με ένα τσίμπημα απρόσκλητης λύπης, να ζεις τη ζωή σου και να ντρέπεσαι όχι μόνο για αυτά που έχεις κάνει, αλλά και για όσα κάνεις ακόμη και για όσα ήξερες ότι θα κάνεις ξανά; Ο Χοτζ είχε σταματήσει πριν από πολύ καιρό να προσπαθεί να ζήσει μια καλύτερη ζωή, ή έστω μια διαφορετική. Το μόνο που ήθελε ήταν να μη φοβάται, και γι' αυτό φοβόταν συνεχώς.

«Έλα». Ο Άλεξ τράβηξε τον Χοτζ για να σηκωθεί. Όμως, ο Τζέις μπήκε ανάμεσά τους, κλείνοντάς τους το δρόμο. «Κι αν πάρει ο Βάλενταϊν το Θανάσιμο Καθρέφτη, τι θα γίνει;»

«Τζέις», είπε ο Άλεξ που συνέχιζε να κρατάει τον Χοτζ απ' το μπράτσο. «Όχι τώρα...»

«Αν το πει στο Κονκλάβιο, εμείς δεν θα το μάθουμε ποτέ», είπε ο Τζέις. «Γι' αυτούς είμαστε απλώς παιδιά. Αλλά ο Χοτζ το χρωστάει αυτό σε μας». Γύρισε στον παλιό του δάσκαλο. «Είπες ότι κατάλαβες ότι έπρεπε να σταματήσεις τον Βάλενταϊν. Να τον σταματήσεις πριν κάνει τι; Τι μπορεί να κάνει με τη δύναμη του Καθρέφτη;»

Ο Χοτζ κούνησε το κεφάλι του. «Δεν μπορώ...»

«Και χωρίς ψέματα». Το μαχαίρι άστραψε στο πλάι του Τζέις. Το χέρι του κρατούσε σφιχτά τη λαβή. «Γιατί, για κάθε ψέμα που μου λες, θα σου κόβω ένα δάχτυλο. Μπορεί και δύο».

Ο Χοτζ τραβήχτηκε, με αληθινό φόβο να καθρεφτίζεται στα μάτια του. Ο Άλεξ είχε σοκαριστεί. «Τζέις. Όχι.

Έτσι ήταν ο πατέρας σου. Εσύ όμως όχι».

«Άλεκ», είπε ο Τζέις χωρίς να κοιτάζει το φίλο του. Το ύφος του ήταν σαν ένα θλιβερό άγγιγμα. «Δεν ξέρεις πραγματικά τι είμαι».

Ο Άλεκ κοίταξε την Κλέρι. Δεν μπορεί να καταλάβει γιατί φέρεται έτσι ο Τζέις, σκέφτηκε εκείνη. Δεν ξέρει. Έκανε ένα βήμα μπροστά. «Τζέις, ο Άλεκ έχει δίκιο. Μπορούμε να πάρουμε τον Χοτζ κάτω στην Αίδουσα, και εκεί να πει στο Κονκλάβιο ό,τι είπε και σε μας».

«Αν είχε σκοπό να μιλήσει στο Κονκλάβιο, θα το είχε κάνει ήδη», είπε κοφτά ο Τζέις χωρίς να την κοιτάξει. «Το ότι δεν το έκανε αποδεικνύει ότι είναι ένας ψεύτης».

«Δεν μπορούμε να εμπιστευθούμε το Κονκλάβιο!» διαμαρτυρήθηκε απεγνωσμένα ο Χοτζ. «Υπάρχουν κατάσκοποι... άνθρωποι του Βάλενταϊν, δεν μπορώ να τους πω πού είναι ο Καθρέφτης. Αν έβρισκε τον Καθρέφτη ο Βάλενταϊν, θα...»

Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του. Κάτι αστραφτερό και ασημένιο έλαμψε στο φως του φεγγαριού σαν ένα καρφί μες στο σκοτάδι. Ο Άλεκ φώναξε. Ο Χοτζ παραπάτησε, σφίγγοντας το χέρι του στο στήθος του. Καθώς έπεσε προς τα πίσω, η Κλέρι είδε γιατί —απ' το στέρνο του έβγαινε η λαβή ενός μακριού στιλέτου σαν την άκρη ενός βέλους που εξείχε απ' το στόχο.

Ο Άλεκ πήδηξε και έπιασε το δάσκαλό του καθώς έπεφτε, και τον χαμήλωσε απαλά στο έδαφος. Κοίταξε γύρω του σαστισμένος με το πρόσωπό του πιτσιλισμένο με το αίμα του Χοτζ. «Τζέις, γιατί...;»

«Δεν...» Ο Τζέις είχε χλωμιάσει, και η Κλέρι πρόσεξε ότι κρατούσε ακόμη το μαχαίρι του στο πλάι του. «Όχι

εγώ...»

Ο Σάιμον έκανε απότομα μεταβολή, το ίδιο και η Κλέρι, ψάχνοντας στο σκοτάδι. Η φωτιά έριχνε την πορτοκαλιά λάμψη της κόλασης στο γρασίδι, αλλά ανάμεσα στα δέντρα ήταν σκοτάδι και μετά κάτι βγήκε απ' το σκοτάδι, μια σκοτεινή μορφή με γνώριμα, ανακατεμένα σκούρα μαλλιά. Πήγε προς το μέρος τους, με το φως να πέφτει πάνω του και να καθρεφτίζεται στα σκοτεινά του μάτια —ήταν λες και καίγονταν.

«Σεμπάστιαν;» ρώτησε η Κλέρι.

Ο Τζέις κοιτούσε μια τον Χοτζ και μια τον Σεμπάστιαν που στεκόταν αβέβαιος στην άκρη του κήπου. Ο Τζέις ήταν σχεδόν σαστισμένος. «Εσύ», είπε. «Εσύ το έκανες αυτό;»

— «Έπρεπε να το κάνω», είπε ο Σεμπάστιαν. «Θα σας σκότωνε».

«Με τι;» ρώτησε ο Τζέις με φωνή που δυνάμωσε και ράγισε. «Δεν είχε ούτε καν όπλο...»

«Τζέις». Ο Άλεκ διέκοψε τις φωνές του Τζέις. «Έλα εδώ και βοήθησέ με με τον Χοτζ».

«Θα σας σκότωνε», είπε ο Σεμπάστιαν ξανά. «Θα...»

Ο Τζέις όμως είχε γονατίσει δίπλα στον Άλεκ, βάζοντας το μαχαίρι πίσω στη ζώνη του. Ο Άλεκ κρατούσε στα χέρια του τον Χοτζ, με το αίμα να μουσκεύει και τα δικά του ρούχα. «Πάρε το ραβδί μου από την τσέπη μου», είπε στον Τζέις. «Δοκίμασε να κάνεις έναν ιράτζε».

Η Κλέρι, παγωμένη από τρόμο, ένιωσε τον Σάιμον να κουνιέται δίπλα της. Γύρισε να τον κοιτάξει και σοκαρίστηκε —ήταν κατάχλωμος σαν πανί εκτός από δύο κόκκινους κύκλους σε κάθε μάγουλο. Διέκρινε τις φλέ-

βες κάτω απ' το δέρμα του, σαν ένα μικρό λεπτεπίλεπτο κοράλλι. «Το αίμα» της ψιθύρισε χωρίς να την κοιτάζει. «Πρέπει να φύγω λίγο».

Η Κλέρι πήγε να τον πιάσει απ' το χέρι, αλλά εκείνος τραβήχτηκε μακριά της απότομα.

«Όχι, Κλέρι, άσε με. Θα είμαι εντάξει. Θα έρθω σε λίγο. Απλώς...» Άρχισε να τον ακολουθεί, αλλά ήταν πολύ γρήγορος για να τον προλάβει. Εξαφανίστηκε στο σκοτάδι ανάμεσα στα δέντρα.

«Χοτζ...» Ο Άλεξ έμοιαζε να έχει πανικοβληθεί. «Χοτζ, κρατήσου».

Ο δάσκαλός του όμως πάλευε αδύναμα να απομακρυνθεί να απομακρυνθεί απ' το ραβδί στο χέρι του Τζέις. «Όχι». Το πρόσωπό του είχε το χρώμα του ασβέστη. Το βλέμμα του πήγαινε απ' τον Τζέις στον Σεμπάστιαν, που βρισκόταν ακόμη στις σκιές. «Τζόναθαν...»

«Τζέις», είπε ο Τζέις, σχεδόν ψιθυριστά. «Μη με λες Τζόναθαν».

Τα μάτια του Τζέις έμειναν πάνω του. Η Κλέρι δεν μπορούσε να αποκρυπτογραφήσει το βλέμμα του. Ικετευτικό, ναι, αλλά κάτι περισσότερο από αυτό, γεμάτο τρόμο, ή κάτι τέτοιο, και με ανάγκη. Σήκωσε ένα προστατευτικό χέρι. «Όχι εσύ» ψιθύρισε, και απ' το στόμα του, μαζί με τις λέξεις, βγήκε αίμα.

Ένα πληγωμένο ύφος απλώθηκε στο πρόσωπο του Τζέις. «Άλεξ, κάνε εσύ το ρούνο. Νομίζω ότι δεν θέλει να τον αγγίξω».

Το χέρι του Χοτζ έγινε σφιχτό σαν γροθιά. Τράβηξε τον Τζέις απ' το μανίκι. Ο ρόγγος του ήταν τραχύς και δυνατός. «Δεν ήσουν... ποτέ...»

Και πέθανε. Η Κλέρι κατάλαβε τη στιγμή που έσβησε

μέσα του η ζωή. Δεν ήταν ένα ήσυχο, σιωπηλό, άμεσο πράγμα, όπως στις ταινίες. Η φωνή του πνίγηκε στο λαιμό του και τα μάτια του γύρισαν προς τα πίσω και τα μέλη του έγιναν άψυχα και βαριά, με το μπράτσο διπλωμένο παράξενα κάτω απ' το σώμα του.

Ο Άλεξ τού έκλεισε τα μάτια με τα δάχτυλά του. «Vale, Χοτζ Στάρκγουεδερ».

«Δεν του αξίζει αυτό», πετάχτηκε ο Σεμπάστιαν με κοφτή φωνή. «Δεν ήταν Κυνηγός. Ήταν ένας προδότης. Δεν του αξίζουν οι τελευταίες λέξεις των Κυνηγών».

Το κεφάλι του Άλεξ τινάχτηκε απότομα προς τα πάνω. Άφησε τον Χοτζ στο χώμα και σηκώθηκε με τα γαλανά του μάτια παγερά. Τα ρούχα του ήταν γεμάτα αίμα. «Δεν έχεις ιδέα τι λες. Σκότωσες έναν άοπλο άνδρα, έναν Νεφιλίμ. Είσαι δολοφόνος».

Τα χείλη του Σεμπάστιαν σφίχτηκαν. «Λες να μην ξέρω ποιος ήταν αυτός; Ο Στάρκγουεδερ ήταν στον Κύκλο. Πρόδωσε το Κονκλάβιο τότε, και τον καταράστηκαν. Θα έπρεπε να έχει πεθάνει γι' αυτό που έκανε, αλλά το Κονκλάβιο έδειξε επιείκεια, και τι κατάλαβε; Μας πρόδωσε ξανά όλους όταν έδωσε στον Βάλενταϊν το Θανάσιμο Κύπελλο μόνο και μόνο για να λύσει την κατάρα του — μια κατάρα που του άξιζε». Σταμάτησε, λαχανιασμένος. «Δεν έπρεπε να το έχω κάνει, αλλά του άξιζε».

«Πώς ξέρεις τόσα πολλά για τον Χοτζ;» τον ρώτησε η Κλέρι. «Και τι κάνεις εδώ πέρα; Νόμιζα ότι είχαμε πει ότι θα έμενες στην Αϊθουσα».

Ο Σεμπάστιαν δίστασε. «Κάνατε πολλή ώρα», είπε τελικά. «Ανησύχησα, και σκέφτηκα ότι ίσως χρειαζόσασταν τη βοήθειά μου».

«Και αποφάσιες να μας βοηθήσεις σκοτώνοντας τον άνθρωπο που μας μιλούσε;» ρώτησε επιτακτικά η Κλέρι. «Επειδή είχε σκοτεινό παρελθόν; Ποιος... ποιος θα έκανε κάτι τέτοιο; Δεν έχουν νόημα αυτά που λες, Σεμπάστιαν».

«Λέει ψέματα», είπε ο Τζέις. Κοιτούσε τον Σεμπάστιαν με ένα ψυχρό, υπολογιστικό βλέμμα. «Και όχι με επιτυχία. Νόμιζα ότι θα σκεφτόσουν κάτι καλύτερο, Βέρλακ».

Ο Σεμπάστιαν τού ανταπέδωσε το βλέμμα. «Δεν ξέρω τι εννοείς, Μόργκενστερν».

«Εννοείς» είπε ο Άλεκ και έκανε ένα βήμα μπροστά «ότι αν πιστεύεις στ' αλήθεια πως ό,τι έκανες ήταν σωστό, δεν θα έχεις πρόβλημα να έρθεις μαζί μας στην Αίθουσα των Συνθηκών και να εξηγηθείς στο Κονκλάβιο. Έτσι δεν είναι;»

Πέρασε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου πριν χαμογελάσει ο Σεμπάστιαν. Το χαμόγελο που είχε γοητεύσει την Κλέρι, αλλά τώρα είχε κάτι λίγο λοξό —σαν μια κορνίζα που κρεμόταν σ' έναν τοίχο ελαφρώς στραβά. «Όχι βέβαια». Πήγε προς το μέρος τους αργά, σαν να έκανε περίπατο, σαν να μην είχε ούτε μία έγνοια στον κόσμο. Σαν να μην είχε μόλις σκοτώσει κάποιον. «Φυσικά» είπε «είναι λίγο παράξενο που σας πείραξε τόσο το ότι σκότωσα έναν άνθρωπο του οποίου ο Τζέις σκόπευε να κόψει τα δάχτυλα ένα-ένα».

Το στόμα του Άλεκ σφίχτηκε. «Δεν θα το έκανε, όμως».

«Παλιό...» Ο Τζέις τον κοίταξε με μίσος. «Δεν ξέρεις τι λες».

«Ή ίσως» είπε ο Σεμπάστιαν «ο αληθινός λόγος που

θύμωσες είναι επειδή φίλησα την αδερφή σου. Επειδή ήθελε εμένα».

«Ψέματα!» είπε η Κλέρι, αλλά κανείς τους δεν την κοιτούσε. «Δεν σε ήθελα!»

«Έχει αυτήν τη μικρή συνήθεια, ξέρεις, να βγάζει μια μικρή φωνούλα όταν τη φιλάς, σαν να ξαφνιάζεται». Ο Σεμπάστιαν είχε σταματήσει μπροστά στον Τζέις και του χαμογελούσε σαν άγγελος. «Είναι πολύ γλυκό. Πρέπει να το έχεις προσέξει».

Ο Τζέις έμοιαζε σαν να ήταν έτοιμος να ξεράσει. «Η Κλέρι είναι αδερφή μου...»

«Αδερφή σου», είπε ο Σεμπάστιαν. «Αλήθεια; Γιατί δεν φέρεστε σαν αδέρφια. Νομίζετε ότι οι άλλοι δεν βλέπουν τον τρόπο που κοιτάτε ο ένας τον άλλο; Νομίζετε ότι χρύβετε το πώς νιώθετε; Νομίζετε ότι δεν το θεωρούν όλοι γύρω σας αρρωστημένο και αφύσικο; Γιατί έτσι είναι».

«Αρχετά». Το βλέμμα στο πρόσωπο του Τζέις ήταν δολοφονικό.

«Γιατί το κάνεις αυτό;» ρώτησε η Κλέρι. «Σεμπάστιαν, γιατί τα λες όλα αυτά;»

«Γιατί επιτέλους μπορώ», είπε ο Σεμπάστιαν. «Δεν έχετε ιδέα τι έχω περάσει μαζί σας τις τελευταίες μέρες, αναγκασμένος να υποκρίνομαι ότι σας συμπαθώ. Ότι δεν θέλω να κάνω εμετό μόνο που σας βλέπω. Εσύ» είπε στον Τζέις «κάθε δευτερόλεπτο που δεν σου τρέχουν τα σάλια για την ίδια σου την αδερφή, κλαψουρίζεις συνεχώς για το πόσο άσχημα σου φέρθηκε ο μπαμπακούλης σου. Δεν είχε κι άδικο, εδώ που τα λέμε. Και εσύ, εσύ ηλίθια σκύλα» είπε στην Κλέρι «που έδωσες αυτό το ανεκτίμητο βιβλίο σε έναν μπάσταρδο μάγο! Δεν έχεις

ούτε ελάχιστο μυαλό στο μικροσκοπικό σου κεφάλι; Κι εσύ...» γύρισε το περιφρονητικό του βλέμμα στον Άλεξ. «Όλοι ξέρουμε τι πρόβλημα έχεις. Δεν θα έπρεπε να αφήνουν άτομα σαν κι εσένα στο Κονκλάβιο. Μου προκαλείς αηδία».

Ο Άλεξ χλώμιασε, αν και έμοιαζε πιο έκπληκτος απ' όλους. Η Κλέρι δεν τον αδικούσε —ήταν πολύ δύσκολο να βλέπεις τον Σεμπάστιαν, το αγγελικό του πρόσωπο, και να φαντάζεσαι ότι μπορούσε να λέει αυτά τα λόγια. «Υποκρινόσουν ότι μας συμπαθούσες;» επανέλαβε η Κλέρι. «Γιατί να πρέπει να υποκρίνεσαι, εκτός κι αν ήσουν... αν ήσουν κατάσκοπος» είπε συνειδητοποιώντας την αλήθεια τη στιγμή που ξεστόμιζε τις λέξεις. «Κατάσκοπος για τον Βάλενταϊν».

Το όμορφο πρόσωπο του Σεμπάστιαν διαστρεβλώθηκε, το στρογγυλό του πρόσωπο μάκρυνε και τα μεγάλα κομψά του μάτια έγιναν λεπτά σαν σχισμές. «Επιτέλους, το κατάλαβαν», είπε. «Παίρνω όρκο ότι στις θεοσκότεινες διαστάσεις εκεί έξω υπάρχουν δαίμονες πολύ πιο έξυπνοι από εσάς».

«Μπορεί να μην είμαστε έξυπνοι» είπε ο Τζέις «αλλά τουλάχιστον είμαστε ζωντανοί».

Ο Σεμπάστιαν τον κοίταξε με αηδία. «Κι εγώ ζωντανός είμαι», είπε.

«Όχι για πολύ», είπε ο Τζέις. Στη λεπίδα του μαχαίριού του άστραψε το φως του φεγγαριού καθώς όρμησε πάνω στον Σεμπάστιαν με κίνηση τόσο γρήγορη, που δεν πρόλαβαν να τον δουν· πιο γρήγορα απ' οποιονδήποτε θνητό είχε δει ποτέ η Κλέρι.

Μέχρι τότε.

Ο Σεμπάστιαν είχε πηδήξει στο πλάι, αποφεύγοντας

το χτύπημα, και είχε πιάσει το χέρι του Τζέις που κρατούσε το μαχαίρι. Αυτό έπεσε στο χώμα, και ο Σεμπάστιαν άρπαξε τον Τζέις απ' την πλάτη του μπουφάν του. Τον σήκωσε και τον πέταξε με απίστευτη δύναμη. Ο Τζέις διέσχισε τον αέρα και έπεσε στον τοίχο του Φρουριού με τόση δύναμη, που θα μπορούσαν να σπάσουν τα κόκαλά του, και σωριάστηκε στο χώμα.

«Τζέις!» Η Κλέρι τυφλώθηκε από θυμό. Όρμησε στον Σεμπάστιαν για να τον κάνει κομματάκια, αλλά την πρόλαβε και κατέβασε το χέρι του τόσο χαλαρά σαν να έδιωχνε ένα έντομο. Το χέρι του την πέτυχε στο κεφάλι με τόση δύναμη, που την έριξε στο χώμα. Έπεσε κάτω, και μια κόκκινη ομίχλη πόνου σκέπασε τα μάτια της.

Ο Άλεξ είχε βγάλει το τόξο του και είχε ετοιμάσει το βέλος του. Τα χέρια του δεν έτρεμαν καθόλου καθώς στόχευε τον Σεμπάστιαν. «Μείνε εκεί που είσαι» είπε «και βάλε τα χέρια σου πίσω απ' την πλάτη».

Ο Σεμπάστιαν γέλασε. «Δεν θα μου έριχνες», είπε. Πήγε προς τον Άλεξ με ένα ανέμελο, χαλαρό ύφος, σαν να πήγαινε απλώς στο σπίτι του.

Ο Άλεξ μισόκλεισε τα μάτια του. Τα χέρια του σηκώθηκαν αργά και με κομψή χάρη. Τράβηξε το βέλος και το απελευθέρωσε. Αυτό πέταξε προς τον Σεμπάστιαν...

Και έπεσε μακριά του. Ο Σεμπάστιαν είχε σκύψει, ή είχε μετακινηθεί με κάποιο τρόπο. Η Κλέρι δεν είχε προλάβει να δει, αλλά το βέλος τον προσπέρασε και καρφώθηκε στον κορμό ενός δέντρου. Ο Άλεξ πρόλαβε μόνο να του ρίξει ένα στιγμιαίο έκπληκτο βλέμμα πριν πέσει πάνω του ο Σεμπάστιαν, αρπάζοντας το τόξο απ' τα χέρια του. Το έσπασε στα δύο, και ο ήχος που έκανε φάνηκε στην Κλέρι σαν κόκαλα που γίνονταν κομμάτια.

Προσπάθησε να ανασηκωθεί, αγνοώντας το βαθύ πόνο στο κεφάλι της. Ο Τζέις ήταν ξαπλωμένος λίγα μέτρα πιο πέρα, απόλυτα ακίνητος. Προσπάθησε να ανασηκωθεί, αλλά τα πόδια της δεν λειτουργούσαν κανονικά.

Ο Σεμπάστιαν πέταξε τα κομμάτια του τόξου και πλησίασε τον Άλεκ. Αυτός είχε ήδη βγάλει ένα σπαθί σεράφ που έλαμπε στο χέρι του, αλλά ο Σεμπάστιαν το παραμέρισε καθώς ο Άλεκ όρμησε πάνω του —το απέφυγε και άρπαξε τον Άλεκ απ' το λαιμό, σηκώνοντάς τον σχεδόν απ' το έδαφος. Του έσφιγγε το λαρύγγι ανελήτητα, βίαια, χαμογελώντας καθώς ο Άλεκ προσπαθούσε απεγνωσμένα να πάρει ανάσα. «Λάιτγουντ», είπε πνιχτά. «Κανόνισα έναν από σας σήμερα. Δεν περίμενα ότι θα μπορούσα να καθαρίσω και το δεύτερο».

Τότε τινάχτηκε πίσω, σαν μαριονέτα που της είχαν τραβήξει τις κλωστές. Ο Άλεκ έπεσε στο χώμα με τα χέρια στο λαιμό του. Η Κλέρι άκουσε την απεγνωσμένη του ανάσα, αλλά το βλέμμα της ήταν καρφωμένο στον Σεμπάστιαν. Μια σκοτεινή σκιά είχε πέσει στην πλάτη του και είχε κολλήσει πάνω του σαν βδέλλα. Εκείνος κρατούσε το λαιμό του βήχοντας και λαχανιάζοντας καθώς προσπαθούσε να διώξει το πλάσμα που είχε κολλήσει πάνω του. Καθώς γύρισε, το φως του φεγγαριού έπεσε πάνω του, και η Κλέρι είδε τι ήταν.

Ήταν ο Σάιμον. Είχε τα χέρια του τυλιγμένα γύρω απ' το λαιμό του Σεμπάστιαν, με τους λευκούς του κοπτήρες να λάμπουν σαν κοκάλινες βελόνες. Ήταν η πρώτη φορά που τον είχε δει η Κλέρι να έχει την πλήρη μορφή του βρικόλακα από τη νύχτα που είχε βγει απ' τον τάφο, και τον κοίταζε έντρομη αλλά και με δέος, μη μπορώντας να τραβήξει το βλέμμα της. Τα χείλη του

ήταν τραβηγμένα πίσω, τα δόντια του είχαν βγει έξω και ήταν κοφτερά σαν στιλέτα. Τα βύθισε στο μπράτσο του Σεμπάστιαν ανοίγοντας μια βαθιά κόκκινη ουλή στο δέρμα.

Ο Σεμπάστιαν ούρλιαξε δυνατά και έπεσε προς τα πίσω, χτυπώντας με δύναμη στο χώμα. Κυλίστηκε κάτω, με τον Σάιμον γραπωμένο πάνω του, και οι δυο τους άρχισαν να παλεύουν, με νύχια και με δόντια σαν σκύλοι σε παράνομη μάχη. Ο Σεμπάστιαν αιμορραγούσε σε αρκετά σημεία όταν σηκώθηκε με δυσκολία και κλότσησε δυο φορές με δύναμη τον Σάιμον στα πλευρά. Ο Σάιμον διπλώθηκε στα δύο, σφίγγοντας την κοιλιά του. «Βρομερέ παλιολιγδιάρη», είπε ο Σεμπάστιαν και ετοιμάστηκε να τον κλοτσήσει ξανά.

«Στη θέση σου δεν θα το έκανα», είπε μια ήρεμη φωνή.

Η Κλέρι σήκωσε το κεφάλι της απότομα, προκαλώντας ένα κύμα πόνου ανάμεσα στα μάτια της. Ο Τζέις βρισκόταν λίγα μέτρα πιο πέρα απ' τον Σεμπάστιαν. Το πρόσωπό του ήταν ματωμένο, το ένα του μάτι τόσο πρησμένο που έμοιαζε κλειστό, αλλά στο χέρι του έλαμπε ένα σπαθί, και το χέρι που το κρατούσε ήταν σταθερό. «Δεν έχω σκοτώσει ποτέ άνθρωπο με αυτό» είπε ο Τζέις «αλλά μπορώ να δοκιμάσω».

Το πρόσωπο του Σεμπάστιαν παραμορφώθηκε. Κοίταξε τον Σάιμον, και μετά σήκωσε το κεφάλι του και τον έφτυσε. Οι λέξεις που είπε ήταν σε μια γλώσσα που η Κλέρι δεν αναγνώρισε και ύστερα γύρισε με την ίδια τρομακτική σβελτάδα με την οποία είχε κινηθεί όταν είχε επιτεθεί στον Τζέις και εξαφανίστηκε στο σκοτάδι.

«Όχι!» φώναξε η Κλέρι και προσπάθησε να σηκωθεί

όρθια, αλλά ο πόνος ήταν σαν ένα βέλος που διαπερνούσε το μυαλό της. Έπεσε στο υγρό γρασίδι. Μετά από ένα λεπτό, δίπλα της πήγε ο Τζέις, με πρόσωπο χλωμό και ανήσυχο. Τον κοίταξε με βλέμμα θολό –αλλιώς πώς εξηγείτο αυτό το λευκό φως γύρω του...;

Άκουσε τη φωνή του Σάιμον, και μετά του Άλεκ, και κάποιος έδωσε κάτι στον Τζέις –ένα ραβδί. Το μπράτσο της άρχισε να καίει, και έπειτα από ένα λεπτό ο πόνος άρχισε να υποχωρεί, και το κεφάλι της καθάρισε. Κοίταξε τα πρόσωπα που συνωστιζόνταν γύρω της. «Το κεφάλι μου...»

«Έπαθες διάσειση», είπε ο Τζέις. «Ο ρούνος θα σε βοηθήσει, αλλά πρέπει να σε πάμε σε ένα γιατρό του Κονκλάβιου. Τα χτυπήματα στο κεφάλι είναι επικίνδυνα». Έδωσε το ραβδί πίσω στον Άλεκ. «Νομίζεις ότι μπορείς να σηκωθείς;»

Κούνησε το κεφάλι της. Μεγάλο λάθος. Τη διαπέρασε ξανά ο πόνος καθώς είδε χέρια να απλώνονται για να τη βοηθήσουν. Ο Σάιμον. Στηρίχτηκε πάνω του με ευγνωμοσύνη, περιμένοντας να ξαναβρεί την ισορροπία της. Ένιωθε ακόμη ότι θα μπορούσε να πέσει από στιγμή σε στιγμή.

Ο Τζέις είχε σκυθρωπιάσει. «Δεν έπρεπε να ορμήσεις έτσι στον Σεμπάστιαν. Δεν είχες καν όπλο. Τι σκεφτόσουν;»

«Ό,τι και όλοι μας», είπε αναπάντεχα ο Άλεκ προς υπεράσπισή της. «Ότι σε είχε μόλις πετάξει στον αέρα σαν μπαλάκι του τένις. Τζέις, δεν έχω ξαναδεί ποτέ κανένα να σε κατατροπώνει έτσι».

«Ε... με αιφνιδίασε», είπε λίγο απρόθυμα ο Τζέις. «Πρέπει να είχε ειδική εκπαίδευση. Δεν το περίμενα».

«Ναι, μάλιστα». Ο Σάιμον άγγιξε τα πλευρά του, μορφάζοντας από πόνο. «Νομίζω ότι μου έσπασε ένα-δυο πλευρά. Δεν πειράζει», πρόσθεσε όταν είδε την ανήσυχη έκφραση της Κλέρι. «Θα μου περάσει. Αλλά ο Σεμπάστιαν είναι δυνατός. Πάρα πολύ δυνατός». Κοίταξε τον Τζέις. «Πόση ώρα λες να στεκόταν στις σκιές;»

Ο Τζέις ήταν σοβαρός. Κοίταξε τα δέντρα, στην κατεύθυνση που είχε πάρει ο Σεμπάστιαν. «Θα τον πιάσει το Κονκλάβιο, και μάλλον θα τον καταραστεί. Θα ήθελα να του βάλουν την ίδια κατάρα που είχαν ρίξει και στον Χοτζ. Αυτό θα είναι τραγική ειρωνεία».

Ο Σάιμον γύρισε απ' την άλλη και έφτυσε στους θάμνους. Σκούπισε το στόμα του με την ανάποδη της παλάμης του, με το πρόσωπο να σχηματίζει μια γκριμάτσα. «Πάντως, το αίμα του έχει απαίσια γεύση —σαν δηλητήριο».

«Ωραία, να το προσθέσουμε στη λίστα με τα άλλα υπέροχα χαρακτηριστικά του», είπε ο Τζέις. «Αναρωτιέμαι τι άλλο θα κάνει απόψε».

«Πρέπει να πάμε πίσω στην Αίδουσα των Συνθηκών». Στο πρόσωπο του Άλεξ υπήρχε μια ανήσυχη έκφραση, και η Κλέρι θυμήθηκε τι του είχε πει ο Σεμπάστιαν... κάτι για τους Λάιτγουντ. «Κλέρι, μπορείς να περπατήσεις;»

Απομακρύνθηκε απ' τον Σάιμον. «Ναι. Ο Χοτζ; Δεν μπορούμε να τον αφήσουμε έτσι».

«Πρέπει», είπε ο Άλεξ. «Θα έρθουμε να τον θάψουμε μετά, αν καταφέρουμε να επιβιώσουμε απόψε».

Καθώς έφευγαν απ' τον κήπο, ο Τζέις γύρισε, έβγαλε το μπουφάν του και το άπλωσε πάνω στο χλωμό πρόσωπο του Χοτζ. Η Κλέρι ήθελε να πάει κοντά στον

Τζέις, να βάλει το χέρι της στον ώμο του, αλλά κάτι στον τρόπο του την εμπόδισε. Ακόμα και ο Άλεξ δεν τον πλησίασε, ούτε του πρότεινε να του κάνει ένα θεραπευτικό ρούντο, παρά το γεγονός ότι ο Τζέις κούτσαινε καθώς κατέβαιναν το λόφο.

Κατέβηκαν όλοι μαζί το φιδογυριστό μονοπάτι, με τα όπλα τους έτοιμα σε περίπτωση επίθεσης. Ο ουρανός έλαμπε κόκκινος από το φλεγόμενο Φρούριο πίσω τους. Δεν είδαν δαίμονες, όμως. Η σιωπή και το απόκοσμο φως έκαναν το κεφάλι της Κλέρι να πονάει. Ένιωθε σαν να έβλεπε όνειρο. Η εξάντληση την έσφιγγε σαν τανάλια. Ακόμα και το να βάλει το ένα πόδι μπροστά από το άλλο και να περπατήσει ήταν σαν να σήκωνε έναν κουβά με τσιμέντο και να τον κατέβαζε ξανά και ξανά. Άκουγε τον Τζέις και τον Άλεξ να μιλάνε κάπου πιο μπροστά στο μονοπάτι με φωνές ελαφρώς αχνές παρόλο που ήταν τόσο κοντά.

Ο Άλεξ μιλούσε απαλά, σχεδόν ικετευτικά. «Τζέις, ο τρόπος που μιλούσες εκεί πέρα, στον Χοτζ. Δεν πρέπει να σκέφτεσαι έτσι. Το ότι είσαι γιος του Βάλενταϊν δεν σε κάνει τέρας. Ό,τι και να σου έκανε όταν ήσουν παιδί, ό,τι και να σου έμαθε, πρέπει να καταλάβεις ότι δεν ήταν δικό σου λάθος...»

«Δεν θέλω να το συζητήσω αυτό, Άλεξ. Ούτε τώρα ούτε ποτέ. Μη με ξαναρωτήσεις γι' αυτό». Το ύφος του Τζέις ήταν άγριο, και ο Άλεξ δεν απάντησε. Η Κλέρι μπορούσε να νιώσει πόσο πολύ πληγώθηκε. Τι νύχτα, σκέφτηκε η Κλέρι. Μια νύχτα πόνου για όλους.

Προσπάθησε να μη θυμάται τον Χοτζ, την ικετευτική, οικτρή έκφραση του προσώπου του λίγο πριν πεθάνει. Δεν τον συμπαθούσε, αλλά δεν του άξιζε αυτό που του

έκανε ο Σεμπάστιαν. Σε κανένα δεν άξιζε. Θυμήθηκε τον Σεμπάστιαν, τον τρόπο που κινήθηκε σαν σπίδα. Δεν είχε δει κανέναν άλλον εκτός απ' τον Τζέις να κινείται τόσο γρήγορα. Ήθελε να φτιάξει τα κομμάτια του παζλ —τι είχε συμβεί στον Σεμπάστιαν; Πώς είχε καταφέρει ένας ξάδερφος των Πένχαλου να πάρει τόσο στραβό δρόμο και πώς ήταν δυνατόν να μην το είχαν καταλάβει ποτέ; Σκέφτηκε ότι εκείνη είχε σκοπό να σώσει τη μητέρα της, αλλά εκείνος ήθελε τη Λευκή Βίβλο μόνο και μόνο για να τη δώσει στον Βάλενταϊν. Ο Μάγκνους είχε κάνει λάθος —ο Βάλενταϊν δεν είχε μάθει από τους Λάιτγουντ για τον Ρέιγκνορ Φελ. Το είχε μάθει από τον Σεμπάστιαν, που του το είχε πει η ίδια. Τι χαζή που ήταν.

Απογοητευμένη, δεν πρόσεξε καν ότι το μονοπάτι είχε γίνει μια λεωφόρος που τους οδηγούσε στην πόλη. Οι δρόμοι ήταν έρημοι, τα σπίτια σκοτεινά, πολλές από τις λάμπες των δρόμων σπασμένες, τα γυαλιά σκορπισμένα στο πλακόστρωτο. Ακούγονταν φωνές κάπου στο βάθος, και στις σκιές ανάμεσα στα κτίρια έλαμπε πού και πού το φως κάποιου πυρσού, αλλά...

«Είναι πολύ ήσυχα», είπε ο Άλεξ, κοιτώντας έκπληκτος γύρω του. «Και...»

«Δεν μυρίζει δαίμονες», είπε σκυθρωπά ο Τζέις. «Παράξενο. Ελάτε. Πάμε προς την Αίθουσα».

Αν και η Κλέρι είχε προετοιμαστεί για επίθεση, δεν είδαν ούτε ένα δαίμονα καθώς περνούσαν από τους δρόμους της πόλης. Όχι ζωντανό, τουλάχιστον —αν και μόλις περπάτησαν σε ένα στενό δρομάκι, είδαν μια ομάδα τριών-τεσσάρων Κυνηγών γύρω από ένα πλάσμα που σφάδαζε στο έδαφος. Το κάρφωσαν ο ένας μετά τον

άλλο με μακριά, μυτερά ραβδιά. Ανατρίχιασε και γύρισε απ' την άλλη.

Η Αίθουσα των Συνθηκών ήταν φωτισμένη σαν πυροτέχνημα, με μαγικό φως να ξεχύνεται απ' τις πόρτες και τα παράθυρα. Ανέβηκαν βιαστικά τα σκαλιά. Η Κλέρι προσπαθούσε να στηριχτεί κάπου όποτε ζαλιζόταν. Η ζαλάδα της γινόταν όλο και χειρότερη. Ο κόσμος γύρω της έμοιαζε να ταλαντεύεται σαν να στεκόταν μέσα σε μια τεράστια σφαίρα. Πάνω απ' το κεφάλι της, τα αστέρια ήταν σαν ζωγραφισμένες σταγόνες στον ουρανό. «Καλύτερα να καθίσεις», της είπε ο Σάιμον. «Κλέρι;» της ξαναείπε όταν δεν του απάντησε.

Με υπεράνθρωπη προσπάθεια κατάφερε να του χαμογελάσει. «Καλά είμαι».

Ο Τζέις, που στεκόταν στην είσοδο της Αίθουσας, γύρισε το κεφάλι του και την κοίταξε. Στο άγριο φως της Αίθουσας, το αίμα στο πρόσωπό του και το πρησμένο του μάτι φαίνονταν πολύ άσχημα, λερωμένα και μαύρα.

Μέσα στην αίθουσα ακουγόταν ένα υπόκωφο βουητό, το μουρμουρητό εκατοντάδων φωνών. Της Κλέρι τής φαινόταν σαν το πετάρισμα μιας τεράστιας καρδιάς. Το φως απ' τους πυρσούς μαζί με τη λάμψη από τις μαγικές πέτρες φώτιζε τα πάντα, έκαιγε τα μάτια της και δεν την άφηνε να δει καλά —διέκρινε μόνο μορφές, σχήματα και χρώματα. Λευκό, χρυσό και το νυχτερινό ουρανό ψηλά, που γινόταν σιγά-σιγά από μαύρος σκούρος μπλε. Τι ώρα να ήταν άραγε;

«Δεν τους βλέπω». Ο Άλεξ κοίταξε ανήσυχος γύρω-γύρω στην αίθουσα, ψάχνοντας την οικογένειά του. Η Κλέρι τον άκουσε από κάπου πολύ μακριά, ή σαν να

ήταν κάτω απ' το νερό. «Θα έπρεπε να έχουν έρθει...»

Η φωνή του έσβησε καθώς η ζαλάδα της Κλέρι χειροτέρευε. Έβαλε το χέρι της σε μια κολόνα, για να βρει την ισορροπία της. Ένα χέρι χάιδεψε την πλάτη της. Ο Σάιμον. Έλεγε κάτι στον Τζέις με ύφος αναστατωμένο. Η φωνή του έσβησε ανάμεσα σε δεκάδες άλλες που δυνάμωναν και χαμήλωναν γύρω της σαν κύματα.

«Δεν έχω ξαναδεί κάτι τέτοιο. Οι δαίμονες έκαναν μεταβολή και έφυγαν έτσι απλά. Εξαφανίστηκαν».

«Ίσως να φοβούνται την αυγή. Σε λίγο ξημερώνει».

«Όχι, δεν είναι μόνο αυτό».

«Λες να ξαναέρθουν αύριο το βράδυ;»

«Μην το λες αυτό. Δεν υπάρχει λόγο να το λες αυτό. Οι ασπίδες θα φτιαχτούν».

«Και ο Βάλενταϊν θα τις ρίξει και πάλι».

«Ίσως να μας αξίζει. Ίσως να είχε δίκιο ο Βάλενταϊν. Ίσως η συμμαχία μας με τα Πλάσματα του Σκότους να σημαίνει ότι έχουμε χάσει την ευλογία του Αρχαγγέλου».

«Σταμάτα. Δείξε λίγο σεβασμό. Βγάζουν τους νεκρούς απ' την Πλατεία του Αρχαγγέλου».

«Να τοι», είπε ο Άλεξ. «Εκεί, δίπλα στο βωμό. Είναι λες και...» Η φωνή του έσβησε, και άρχισε να τρέχει, σπρώχνοντας το πλήθος. Η Κλέρι μισόκλεισε τα μάτια της προσπαθώντας να δει.

Άκουσε τον Τζέις να βγάζει μια πνιχτή κραυγή, και μετά, χωρίς δεύτερη λέξη, έτρεχε μέσα στο πλήθος πίσω απ' τον Άλεξ. Η Κλέρι άφησε την κολόνα, με σκοπό να τους ακολουθήσει, αλλά παραπάτησε, και την έπιασε ο Σάιμον.

«Πρέπει να καθίσεις, Κλέρι», της είπε.

«Όχι» ψιθύρισε «πρέπει να δω τι έγινε...»

Σταμάτησε απότομα. Ο Σάιμον κοιτούσε ευθεία, πίσω απ' τον Τζέις, και έδειχνε σαστισμένος. Η Κλέρι πιάστηκε πάλι απ' την κολόνα και ανασηκώθηκε στις μύτες των ποδιών της, για να κοιτάξει πίσω απ' το πλήθος.

Οι Λάιτγουντ ήταν εκεί -η Μαρίζ με τα χέρια της γύρω απ' την Τζαμπελ, που έκλαιγε με λυγμούς, και ο Ρόμπερτ Λάιτγουντ που καθόταν στο πάτωμα και κρατούσε κάτι, ή μάλλον κάποιον, και η Κλέρι θυμήθηκε την πρώτη φορά που είχε δει τον Μαξ, στο Ινστιτούτο, να κοιμάται σε έναν καναπέ, με τα γυαλιά του πεσμένα στραβά και το χέρι να ακουμπάει στο πάτωμα. Μπορεί να κοιμηθεί όπου τον αφήσεις, της είχε πει ο Τζέις, και όντως έμοιαζε σαν να κοιμόταν στην αγκαλιά του πατέρα του, αλλά η Κλέρι ήξερε ότι δεν ήταν έτσι.

Ο Άλεξ είχε γονατίσει και κρατούσε το χέρι του Μαξ, αλλά ο Τζέις στεκόταν στη θέση του, ακίνητος, και περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο έμοιαζε χαμένος, σαν να μην είχε ιδέα πού ήταν ή γιατί. Το μόνο που ήθελε να κάνει η Κλέρι ήταν να τρέξει κοντά του και να τον αγκαλιάσει, αλλά η έκφραση στο πρόσωπο του Σάιμον της έλεγε όχι, όχι, το ίδιο και η ανάμνηση του αρχοντικού και η αγκαλιά του Τζέις. Ήταν το τελευταίο άτομο στον κόσμο που θα μπορούσε να του προσφέρει έστω και λίγη ανακούφιση.

«Κλέρι», είπε ο Σάιμον, αλλά η Κλέρι τραβήχτηκε μακριά του, παρά τη ζαλάδα της και τον πόνο στο κεφάλι της. Έτρεξε προς την πόρτα της Αίδουσας και την έσπρωξε με δύναμη, κατέβηκε τα σκαλιά και στάθηκε εκεί, παίρνοντας βαθιές ανάσες καθαρού αέρα. Στο βάθος, ο ορίζοντας είχε γεμίσει κόκκινη φωτιά και τα

αστέρια έσβηγαν σιγά-σιγά πάνω στον ουρανό που είχε γίνει πιο ανοιχτός. Η νύχτα είχε τελειώσει. Είχε έρθει η αυγή.

13

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΚΑΤΟΙΚΕΙ Η ΘΛΙΨΗ

Η Κλέρι ξύπνησε λαχανιασμένη από ένα όνειρο γεμάτο Αρχαγγέλους που αιμορραγούσαν, με τα σεντόνια τυλιγμένα γύρω της σαν σφιχτή ζώνη. Ήταν θεοσκότεινα και αποπνικτικά στον ξενώνα της Άματις, σαν να ήταν κλεισμένη σε ένα φέρετρο. Άπλωσε το χέρι της και άνοιξε τις βαριές κουρτίνες. Το φως χύθηκε στο δωμάτιο. Η Κλέρι κατσούφιασε και τις ξανάκλεισε.

Οι Κυνηγοί έκαιγαν τους νεκρούς τους, και από τη στιγμή της επίθεσης των δαιμόνων ο ουρανός στα δυτικά της πόλης ήταν γεμάτος καπνό. Η Κλέρι τον είδε απ' το παράθυρο και ένιωσε να ανακατεύεται, γι' αυτό τράβηξε ξανά τις κουρτίνες. Στο σκοτάδι τουωματίου έκλεισε τα μάτια της προσπαθώντας να θυμηθεί το όνειρό της. Είχε δει Αρχαγγέλους και την εικόνα του ρούνου που της είχε δείξει ο Ιθουριήλ. Αναβόσβηνε πίσω απ' τα βλέφαρά της ξανά και ξανά σαν ένα φωτεινό σήμα κινδύνου. Ήταν ένας απλός ρούνος, σαν δεμένος κόμπος, αλλά όσο και να συγκεντρωνόταν, δεν μπορούσε

να καταλάβει τι σήμαινε. Το μόνο που ήξερε ήταν πως της φαινόταν μισός, λες και αυτός που είχε φτιάξει το σχήμα να μην το είχε ολοκληρώσει.

Δεν είναι οι πρώτες εικόνες που σου έχω δείξει, της είχε πει ο Ιδουριήλ. Θυμήθηκε τα άλλα της όνειρα –τον Σάιμον με σταυρούς χαραγμένους στα χέρια, τον Τζέις με φτερά, λίμνες σαν σπασμένο γυαλί που έλαμπαν σαν καθρέφτες. Άραγε κι αυτά της τα είχε στείλει ο άγγελος;

Ανασηκώθηκε αναστενάζοντας. Τα όνειρα μπορεί να ήταν άσχημα, αλλά και οι εικόνες που περνούσαν μπροστά απ' τα μάτια της όταν ήταν ξύπνια ήταν ακόμα χειρότερες. Η Τζαμπελ, να κλαίει στο πάτωμα της Αΐθουσας των Συνθηκών, να τραβάει με τόση δύναμη τα μαύρα της μαλλιά, που η Κλέρι φοβόταν ότι θα τα ξερίζωνε. Η Μαρίζ, να ουρλιάζει στην Τζία Πένχαλου ότι το αγόρι που είχαν φέρει στο σπίτι τους ευθυνόταν γ' αυτό, ο ίδιος τους ο ανιψιός, και αν αυτός ήταν κατάσκοπος του Βάλενταϊν, μήπως ήταν κι εκείνοι; Ο Άλεξ, να προσπαθεί να ηρεμήσει τη μητέρα του, να ζητάει τη βοήθεια του Τζέις, αλλά εκείνος να στέκεται εκεί καθώς ο ήλιος ανέτελλε πάνω από το Αλικάντε και άστραφτε μέσα απ' το ταβάνι της Αΐθουσας. «Χαράζει», είχε πει ο Λουκ, και η Κλέρι δεν τον είχε δει ποτέ τόσο κουρασμένο. «Ωρα να φέρουμε μέσα τα πτώματα». Και είχε στείλει περιπόλους να μαζέψουν τους νεκρούς λυκανθρώπους και τους Κυνηγούς που ήταν πεσμένοι στους δρόμους και να τους φέρουν στην πλατεία έξω απ' την Αΐθουσα, την πλατεία που είχε διασχίσει η Κλέρι με τον Σεμπάστιαν σχολιάζοντας ότι η Αΐθουσα έμοιαζε με εκκλησία. Της είχε φανεί όμορφο μέρος τότε, με ζαρντι-

νιέρες και πολύχρωμα βαιμμένα μαγαζιά. Και τώρα ήταν γεμάτο πτώματα.

Και το πτώμα του Μαξ. Σκέφτηκε το μικρό αγόρι που της μιλούσε με σοβαρό ύφος για τα μάνγκα του, και το στομάχι της σφίχτηκε. Κάποτε του είχε υποσχεθεί ότι θα τον πήγαινε στον Απαγορευμένο Πλανήτη, αλλά αυτό δεν θα γινόταν ποτέ. Θα του αγόραζα βιβλία, σκέφτηκε. Ό,τι ήθελε. Δεν είχε πια σημασία.

Μην το σκέφτεσαι. Η Κλέρι κλότσησε τα σεντόνια της και σηκώθηκε. Μετά από ένα βιαστικό ντους, έβαλε το τζιν και το πουλόβερ που φορούσε όταν είχε έρθει απ' τη Νέα Υόρκη. Πίεσε την μπλούζα της στο πρόσωπό της πριν τη φορέσει, ελπίζοντας να νιώσει το άρωμα του Μπρούκλιν, ή τη μυρωδιά του απορρυπαντικού, κάτι που να της θυμίσει το σπίτι της, αλλά είχε πλυθεί και μύριζε μόνο σαπουνί με άρωμα λεμόνι. Αναστέναξε ξανά και πήγε κάτω.

Το σπίτι ήταν άδειο, εκτός απ' τον Σάιμον που καθόταν στον καναπέ του σαλονιού. Τα ανοιχτά παράθυρα πίσω του άφηναν το φως να μπαίνει στο δωμάτιο. Είχε γίνει σαν γάτα, παρατήρησε η Κλέρι, που έψαχνε πάντα τα κομματάκια ήλιου για να καθίσει. Όσο και να καθόταν στον ήλιο όμως, το δέρμα του παρέμενε το ίδιο λευκό ιβουάρ χρώμα.

Έπιασε ένα μήλο απ' το μπολ που υπήρχε στο τραπέζι και κάθισε δίπλα του σταυροπόδι. «Κοιμήθηκες καθόλου;»

«Λίγο». Την κοίταξε. «Μάλλον εγώ πρέπει να σε ρωτήσω. Εσύ έχεις μαύρους κύκλους κάτω απ' τα μάτια σου. Εφιάλτες;»

«Τα συνηθισμένα. Θάνατος, καταστροφή, σατανικοί

άγγελοι».

«Ό,τι και στην πραγματικότητα, δηλαδή».

«Ναι, αλλά τουλάχιστον αυτά τελειώνουν όταν ξυπνάω». Δάγκωσε το μήλο της. «Να μαντέψω... ο Λουκ και η Άματις είναι στην Αίδουσα των Συνθηκών και συνεδριάζουν πάλι».

«Ναι. Νομίζω ότι είναι από αυτά τα συμβούλια που κάνουν για να αποφασίσουν τι άλλα συμβούλια πρέπει να γίνουν». Ο Σάιμον ξέφτιζε αφηρημένος τα κρόσσια από ένα μαξιλάρι. «Έχεις καθόλου νέα από τον Μάγκνους;»

«Όχι». Η Κλέρι προσπαθούσε να αγνοήσει το γεγονός ότι είχαν περάσει τρεις μέρες από τότε που είχε δει τον Μάγκνους, και αυτός δεν της είχε στείλει ούτε ένα μήγυμα. Ή το ότι δεν υπήρχε κάτι να τον εμποδίσει να πάρει τη Λευκή Βίβλο και να εξαφανιστεί χωρίς να ξανακούσει γι' αυτόν ποτέ κανείς. Αναρωτήθηκε γιατί είχε σκεφτεί ότι θα μπορούσε να εμπιστευθεί κάποιον που φορούσε τόσο πολύ αϊλάινερ.

Άγγιξε απαλά τον καρπό του Σάιμον. «Εσύ; Είσαι καλά;» Μόλις τελείωσε η μάχη, η Κλέρι ήθελε να γυρίσει ο Σάιμον πίσω —πίσω στο σπίτι, εκεί όπου θα ήταν ασφαλής. Αλλά ο Σάιμον αντιδρούσε πεισματικά. Είχε κάποιο λόγο, και ήταν αποφασισμένος να μείνει. Ήλπιζε να μην ήταν επειδή πίστευε ότι έπρεπε να τη φροντίσει —παραλίγο να του πει κατάμουτρα ότι δεν χρειαζόταν τη βοήθειά του—, αλλά δεν το είχε πει, γιατί ένα μέρος της δεν άντεχε να τον δει να φεύγει. Έτσι, είχε μείνει, και η Κλέρι, μέσα της, ένιωθε μια ένοχη χαρά. «Έχεις... ξέρεις... ό,τι χρειάζεσαι;»

«Αίμα, εννοείς; Ναι, η Μάγια μού φέρνει κάθε μέρα

μπουκάλια. Μη με ρωτάς πού το βρίσκει, όμως». Την πρώτη μέρα που είχε μείνει ο Σάιμον στο σπίτι της Άματις, είχε χτυπήσει το κουδούνι ένας γελαστός λυκάνθρωπος με μια ζωντανή γάτα. «Αίμα», του είχε πει με βαριά προφορά. «Για σένα. Ολόφρεσκο!» Ο Σάιμον τον ευχαρίστησε, περίμενε να φύγει, και μετά άφησε ελεύθερη τη γάτα.

«Κάπου πρέπει να βρεις αίμα, ξέρεις», του είπε ο Λουκ, που έμοιαζε να το διασκεδάζει.

«Έχω γάτα στο σπίτι μου», είχε απαντήσει ο Σάιμον. «Αποκλείεται».

«Θα το πω στη Μάγια», είχε πει ο Λουκ, και από τότε το αίμα ερχόταν σε διακριτικά μπουκάλια από γάλα. Η Κλέρι δεν είχε ιδέα πώς το κατάφερνε η Μάγια, και όπως και ο Σάιμον, δεν ήθελε να μάθει. Δεν είχε δει το κορίτσι από τη μέρα της μάχης —οι λυκάνθρωποι είχαν κατασκηνώσει κάπου στο κοντινό δάσος, και μόνο ο Λουκ είχε παραμείνει στην πόλη.

«Τι συμβαίνει;» Ο Σάιμον ακούμπησε το κεφάλι του πίσω και την κοίταξε μέσα απ' τις χαμηλωμένες του βλεφαρίδες. «Μου δίνεις την εντύπωση ότι θέλεις να με ρωτήσεις κάτι».

Υπήρχαν πολλά πράγματα που ήθελε να τον ρωτήσει η Κλέρι, αλλά προτίμησε κάτι ασφαλές. «Ο Χοτζ», είπε και δίστασε. «Όταν ήταν στο κελί... αλήθεια δεν είχες καταλάβει ποιος ήταν;»

«Δεν μπορούσα να τον δω. Μονάχα να τον ακούσω πίσω απ' τον τοίχο. Και μιλούσαμε αρκετά».

«Και τον συμπάθησες; Ήταν καλός, δηλαδή;»

«Καλός; Δεν ξέρω. Βασανισμένος, θλιμμένος, έξυπνος, με κατανόηση ανά διαστήματα, ναι, τον συμπάθησα.

Νομίζω ότι κατά κάποιον τρόπο του θύμιζα τον εαυτό του...»

«Μην το λες αυτό!» Η Κλέρι ανακάθισε, και παραλίγο να της πέσει το μήλο. «Δεν έχεις καμία σχέση με τον Χοτζ».

«Δεν είμαι βασανισμένος και έξυπνος;»

«Ο Χοτζ ήταν σατανικός. Εσύ δεν είσαι». Η Κλέρι μιλούσε αποφασιστικά. «Αυτό είναι όλο».

Ο Σάιμον αναστέναξε. «Οι άνθρωποι δεν γεννιούνται καλοί ή κακοί. Ίσως να γεννιούνται με την τάση προς ένα από τα δύο, αλλά αυτό που μετράει είναι το τι κάνεις με τη ζωή σου. Και τους ανθρώπους που ξέρεις. Ο Βάλενταιν ήταν ο φίλος του Χοτζ, και δεν νομίζω ότι ο Χοτζ είχε κάποιον άλλο στη ζωή του να τον προκαλέσει να κάνει κάτι ή να γίνει καλύτερος άνθρωπος. Αν είχα εγώ αυτήν τη ζωή, δεν ξέρω πώς θα είχα καταλήξει. Αλλά δεν την είχα. Είχα οικογένεια. Είχα εσένα».

Η Κλέρι τού χαμογέλασε, αλλά οι λέξεις του αντηχούσαν επώδυνα στα αφτιά της. Οι άνθρωποι δεν γεννιούνται καλοί ή κακοί. Πάντα πίστευε κι η ίδια ότι έτσι είναι, αλλά στις εικόνες που της είχε δείξει ο άγγελος είχε δει τη μητέρα της να λέει το ίδιο της το παιδί σατανικό, ένα τέρας. Ευχήθηκε να μπορούσε να τα πει όλα αυτά στον Σάιμον, αλλά δεν γινόταν. Θα έπρεπε να του πει τι είχαν ανακαλύψει για τον Τζέις, και αυτό δεν μπορούσε να το κάνει. Ήταν δικό του μυστικό και όχι δικό της. Ο Σάιμον την είχε ρωτήσει μια φορά τι εννοούσε ο Τζέις όταν έλεγε στον Χοτζ ότι ο πατέρας του τον είχε κάνει τέρας, αλλά του είχε απαντήσει απλώς ότι ήταν δύσκολο να καταλάβει τι εννοούσε ο Τζέις ακόμα και υπό κανονικές συνθήκες. Δεν ήταν σίγουρη αν την είχε πιστέψει

ο Σάιμον, αλλά δεν την είχε ξαναρωτήσει.

Ευτυχώς την έσωσε ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα. Η Κλέρι άφησε την κόρα του μήλου της στο τραπέζι με μια γκριμάτσα. «Πάω εγώ».

Η πόρτα έφερε στο σπίτι ένα κύμα φρέσκου κρύου αέρα. Στα μπροστινά σκαλιά στεκόταν η Αλίν Πένχαλου με ένα σκούρο ροζ μεταξωτό μπουφάν στην ίδια σχεδόν απόχρωση με τους κύκλους κάτω απ' τα μάτια της. «Πρέπει να σου μιλήσω», είπε χωρίς προκαταρκτικά.

Η Κλέρι ξαφνιασθηκε τόσο, που το μόνο που έκανε ήταν να της ανοίξει κι άλλο την πόρτα για να περάσει. «Εντάξει. Έλα μέσα».

«Ευχαριστώ». Η Αλίν πέρασε δίπλα της βιαστικά και μπήκε στο σαλόνι. Πάγωσε όταν είδε τον Σάιμον να κάθεται στον καναπέ, και τα χείλη της άνοιξαν από έκπληξη. «Αυτός δεν είναι...;»

«Ο βρικόλακας;» είπε ο Σάιμον και χαμογέλασε. Η ελαφριά, αλλά απόκοσμη προεξοχή των κοπτήρων του ίσα που φαινόταν όταν χαμογελούσε έτσι. Η Κλέρι ευχήθηκε να μην το έκανε αυτό.

Η Αλίν γύρισε στην Κλέρι. «Μπορούμε να μιλήσουμε ιδιαιτέρως;»

«Όχι», είπε η Κλέρι και κάθισε στον καναπέ, δίπλα στον Σάιμον. «Ό,τι έχεις να πεις, μπορείς να το πεις και στους δυο μας».

Η Αλίν δάγκωσε τα χείλη της. «Εντάξει. Άκου, έχω κάτι που πρέπει να πω στους Λάιτγουντ, αλλά δεν έχω ιδέα πού να τους βρω».

Η Κλέρι αναστέναξε. «Έβαλαν κάποιες γνωριμίες που είχαν και μένουν σε ένα άδειο σπίτι. Η οικογένεια που έμενε εκεί πήγε στο εξοχικό τους».

Η Αλίν έγνεψε καταφατικά. Πολλοί είχαν εγκαταλείψει την Άντρις από τη μέρα της επίθεσης. Οι περισσότεροι είχαν μείνει —περισσότεροι απ' ό,τι περίμενε η Κλέρι—, αλλά αρκετοί είχαν μαζέψει τα πράγματά τους και είχαν φύγει αφήνοντας τα σπίτια τους άδεια.

«Είναι καλά, αν αυτό σε απασχολεί. Κοίτα, ούτε κι εγώ τους έχω δει. Από τη μέρα της μάχης. Θα μπορούσα να τους στείλω μήνυμα μέσω του Λουκ, αν θέλεις...»

«Δεν ξέρω». Η Αλίν δάγκωνε το κάτω της χείλος. «Οι γονείς μου χρειάστηκε να πούνε στη θεία του Σεμπάστιαν στο Παρίσι τι έγινε. Αναστατώθηκε πάρα πολύ».

«Όπως θα έκανε οποιοσδήποτε ανακάλυπτε ότι ο ανιψιός του ήταν ένα σατανικό μυαλό», είπε ο Σάιμον.

Η Αλίν τού έριξε ένα δολοφονικό βλέμμα. «Είπε ότι δεν είχε καμία σχέση με το χαρακτήρα του και ότι πρέπει να είχε γίνει κάποιο λάθος. Έτσι, μου έστειλε μερικές φωτογραφίες του». Η Αλίν έβαλε το χέρι της στην τσέπη της και έβγαλε μερικές λίγο τσαλακωμένες φωτογραφίες, που τις έδωσε στην Κλέρι. «Κοίτα».

Η Κλέρι κοίταξε. Είδε ένα γελαστό μελαχρινό αγόρι, όμορφο με έναν αφοπλιστικό τρόπο, με ένα λοξό χαμόγελο και λίγο μεγάλη μύτη. Έμοιαζε με παιδί που θα είχε πλάκα να κάνεις παρέα μαζί του. Επίσης, δεν έμοιαζε καθόλου με τον Σεμπάστιαν. «Αυτός είναι ο ξάδερφός σου;»

«Αυτός είναι ο Σεμπάστιαν Βέρλακ. Που σημαίνει...»

«Ότι το αγόρι που ήταν εδώ, που υποτίθεται ότι ήταν ο Σεμπάστιαν, είναι κάποιος άλλος;» Η Κλέρι είδε όλες τις φωτογραφίες με αυξανόμενη ταραχή.

«Νόμιζα...» η Αλίν δάγκωνε πάλι τα χείλη της «ότι αν ήξεραν οι Λάιτγουντ πως ο Σεμπάστιαν —ή όποιο ήταν

αυτό το αγόρι— δεν ήταν στ' αλήθεια ο ξάδερφός μου, θα με συγχωρούσαν. Θα μας συγχωρούσαν».

«Σίγουρα θα σας συγχωρήσουν», είπε η Κλέρι με φωνή όσο πιο ευγενική μπορούσε. «Αλλά αυτό είναι πολύ πιο σημαντικό. Το Κονκλάβιο θα θέλει να μάθει ότι ο Σεμπάστιαν δεν ήταν απλώς ένα κακομαθημένο παιδί που πήρε το στραβό δρόμο. Ο Βάλενταιν τον έστειλε εδώ ως κατάσκοπο».

«Ήταν τόσο πειστικός», είπε η Αλίν. «Ήξερε πράγματα που γνώριζε μόνο η οικογένειά μου. Ήξερε πράγματα απ' την παιδική μας ηλικία...»

«Και αυτό σε κάνει να αναρωτιέσαι» είπε ο Σάιμον «τι συνέβη στον πραγματικό Σεμπάστιαν. Τον ξάδερφό σου. Πρέπει να έφυγε απ' το Παρίσι, με κατεύθυνση την Άιντρις, αλλά δεν έφτασε ποτέ. Τι συνέβη λοιπόν στη διαδρομή;»

Απάντησε η Κλέρι. «Ο Βάλενταιν. Πρέπει να το είχε σχεδιάσει απ' την αρχή και να ήξερε πού θα βρισκόταν ο Σεμπάστιαν και πώς να τον αιχμαλωτίσει. Και αν το έκανε με τον Σεμπάστιαν...»

«Ίσως υπάρχουν κι άλλοι», είπε η Αλίν. «Πρέπει να το πείτε στο Κονκλάβιο. Πείτε το στον Λούσιαν Γκρέιμαρκ». Είδε την έκπληξη στο βλέμμα της Κλέρι και της απάντησε: «Τον ακούνε. Έτσι λένε οι γονείς μου».

«Ίσως πρέπει να έρθεις μαζί μας στην Αίθουσα των Συνθηκών», είπε ο Σάιμον. «Να τους το πεις η ίδια».

«Δεν μπορώ να κοιτάξω τους Λάιτγουντ στα μάτια. Ειδικά την Ίζαμπελ. Μου έσωσε τη ζωή κι εγώ... εγώ το έβαλα στα πόδια. Δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Απλώς έτρεξα».

«Σοκαρίστηκες. Δεν φταις εσύ».

Η Αλίν δεν είχε πειστεί. «Και τώρα ο αδερφός της...» Σταμάτησε, δαγκώνοντας πάλι τα χείλη της. «Τέλος πάντων. Ήθελα να σου πω και κάτι άλλο, Κλέρι».

«Εμένα;» Η Κλέρι σάστισε.

«Ναι». Η Αλίν πήρε μια βαθιά ανάσα. «Άκου, όταν μπήκες και μας είδες με τον Τζέις την άλλη φορά, δεν ήταν τίποτα. Εγώ τον φίλησα. Ήταν... ένα πείραμα. Και δεν ήταν κάτι παραπάνω».

Η Κλέρι ένιωσε να κοκκινίζει, και ήταν σίγουρη ότι θα φαινόταν πάρα πολύ. Γιατί μου το λέει τώρα; αναρωτήθηκε. «Δεν πειράζει. Δεν είναι δική μου δουλειά, στο κάτω-κάτω».

«Εντάξει, μου φάνηκες αρκετά συγχυσμένη εκείνη την ώρα». Ένα μικρό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη της Αλίν. «Και νομίζω ότι ξέρω γιατί».

Η Κλέρι ξεροκατάπιε. Το στόμα της είχε μια στυφή γεύση. «Γιατί;»

«Εντάξει, ο αδερφός σου κυκλοφορεί, όλοι το ξέρουν αυτό. Έχει βγει με πάρα πολλές. Ανησυχείς ότι αν έκανε κάτι μαζί μου, θα είχε πρόβλημα. Άλλωστε, οι οικογένειές μας είναι, ήταν, δεμένες. Δεν χρειάζεται να ανησυχείς, όμως. Δεν είναι ο τύπος μου».

«Νομίζω ότι δεν έχω ξανακούσει κάποιο κορίτσι να το λέει αυτό», είπε ο Σάιμον. «Νόμιζα ότι ο Τζέις ήταν ο τύπος όλων των κοριτσιών».

«Κι εγώ» είπε αργά η Αλίν «και γι' αυτό τον φίλησα. Προσπαθούσα να καταλάβω ποιος είναι ο τύπος μου».

Αυτή φίλησε τον Τζέις, σκέφτηκε η Κλέρι. Όχι αυτός. Αυτή τον φίλησε. Κοίταξε τον Σάιμον. Φαινόταν να το διασκεδάζει. «Και τελικά τι αποφάσισες;»

Η Αλίν ανασήκωσε τους ώμους της. «Δεν είμαι σίγου-

ρη. Αλλά τουλάχιστον δεν χρειάζεται να ανησυχείς για τον Τζέις».

Μακάρι. «Πάντα ανησυχώ για τον Τζέις».

Ο χώρος μέσα στην Αίθουσα των Συνθηκών είχε διαμορφωθεί διαφορετικά από τη νύχτα της μάχης. Αφού το Φρούριο είχε καταρρεύσει, τώρα η Αίθουσα εκτελούσε χρέη αίθουσας συνεδριάσεων, αποτελούσε τόπο συγκέντρωσης για άτομα που έψαχναν τα αγνοούμενα μέλη των οικογενειών τους, αλλά και ένα μέρος για να μάθει κανείς τα τελευταία νέα. Το κεντρικό σιντριβάνι δεν είχε νερό, και δεξιά κι αριστερά του είχαν τοποθετηθεί μακρόστενοι πάγκοι που έβλεπαν ένα υπερυψωμένο βάθρο στο βάθος της Αίθουσας. Ενώ μερικοί Νεφιλίμ κάθονταν στους πάγκους σχηματίζοντας κάτι που έμοιαζε με συνεδρίαση του Συμβουλίου, στους διαδρόμους και κάτω απ' τις αψίδες που στήριζαν τη μεγάλη αίθουσα υπήρχαν δεκάδες άλλοι Κυνηγοί που περιφέρονταν ανήσυχοι. Η Αίθουσα δεν έμοιαζε καθόλου με μέρος όπου κάποιος θα ήθελε να χορέψει. Στον αέρα υπήρχε μια περίεργη ατμόσφαιρα, ένα μίγμα έντασης και αναμονής.

Παρά τη συνεδρίαση του Κονκλάβιου στη μέση, στο χώρο αντηχούσαν μουρμουρητά και συζητήσεις. Η Κλέρι έπιανε σκόρπιες φράσεις καθώς διέσχιζαν το δωμάτιο με τον Σάιμον —οι δαιμονικοί πύργοι λειτουργούσαν ξανά· οι ασπίδες είχαν αποκατασταθεί, αλλά ήταν πιο αδύναμες απ' ό,τι πριν· οι ασπίδες είχαν αποκατασταθεί και ήταν πιο δυνατές απ' ό,τι πριν· δαίμονες είχαν εντοπιστεί στους λόφους νότια της πόλης· τα εξοχικά είχαν εγκαταλειφθεί· κι άλλες οικογένειες είχαν εγκαταλείψει την πόλη· άλλες πάλι είχαν εγκαταλείψει και το

Κονκλάβιο.

Στην υπερυψωμένη εξέδρα, περικυκλωμένος από χάρτες της πόλης, στεκόταν ο Ύπατος, βλοσυρός σαν σωματοφύλακας πλάι σε έναν κοντό παχουλό άνδρα με γκρι ρούχα. Ο παχουλός άνδρας χειρονομούσε θυμωμένα καθώς μιλούσε, αλλά κανείς δεν φαινόταν να του δίνει σημασία.

«Φτου σου, ο Ανακριτής», μουρμούρισε ο Σάιμον στο αφτί της Κλέρι και τον έδειξε. «Ο Άλντερτρι».

«Και ο Λουκ», είπε η Κλέρι, που τον ξεχώρισε ανάμεσα στο πλήθος. Στεκόταν κοντά στο στεγνό σιντριβάνι, απορροφημένος στη συζήτηση με έναν άνδρα που φορούσε μια πολύ φθαρμένη στολή και έναν επίδεσμο στο μισό του πρόσωπο. Η Κλέρι έψαξε γύρω της για την Άματις και την είδε να κάθεται σιωπηλή σε ένα παγκάκι, όσο πιο μακριά απ' τους άλλους Κυνηγούς μπορούσε. Η Άματις την είδε, πήρε μια ξαφνιασμένη έκφραση, και πήγε να σηκωθεί όρθια.

Ο Λουκ είδε την Κλέρι, κατσούφιασε και είπε κάτι χαμηλόφωνα στον άνδρα με τον επίδεσμο, ζητώντας του συγγνώμη για τη διακοπή. Διέσχισε την αίθουσα προς το σημείο όπου στέκονταν ο Σάιμον με την Κλέρι, δίπλα σε μια κολόνα, με έκφραση που σκυθρόπιαζε όσο πλησίαζε. «Τι κάνετε εδώ;» ρώτησε. «Ξέρετε ότι το Κονκλάβιο δεν επιτρέπει παιδιά στις συνεδριάσεις, και όσο για σένα...» είπε αγριοκοιτάζοντας τον Σάιμον. «Δεν είναι και η καλύτερη ιδέα να εμφανίζεσαι μπροστά στον Ανακριτή, παρόλο που δεν μπορεί να κάνει τίποτα γι' αυτό». Ένα χαμόγελο τρεμόπαιξε στην άκρη του στόματός του. «Όχι χωρίς να θέτει σε κίνδυνο οποιαδήποτε συνεργασία μπορεί να ελπίζει να κάνει το Κονκλάβιο

στο μέλλον, τουλάχιστον».

«Σωστά», είπε ο Σάιμον και κούνησε τα δάχτυλά του χαιρετώντας τον Ανακριτή. Ο Άλντερτρι τον αγνόησε.

«Σάιμον, σταμάτα. Έχουμε έρθει για ένα σκοπό εδώ πέρα». Η Κλέρι έδωσε απότομα τις φωτογραφίες του Σεμπάστιαν στον Λουκ. «Αυτός είναι ο Σεμπάστιαν Βέρλακ. Ο αληθινός Σεμπάστιαν Βέρλακ».

Η έκφραση του Λουκ σκοτεινίασε. Ξεφύλλισε τις φωτογραφίες χωρίς να πει λέξη καθώς η Κλέρι επανέλαβε την ιστορία που της είχε πει η Αλίν. Ο Σάιμον, στο μεταξύ, στεκόταν ανήσυχος πλάι της, αγριοκοιτάζοντας τον Άλντερτρι, που εξακολουθούσε να τον αγνοεί.

«Ο αληθινός Σεμπάστιαν μοιάζει τόσο με τον εισβολέα;» ρώτησε ο Λουκ.

«Δεν θα το 'λεγα», είπε η Κλέρι. «Ο ψεύτικος ήταν πιο ψηλός. Και νομίζω ότι ήταν μάλλον ξανθός, γιατί σίγουρα έβαφε τα μαλλιά του. Κανένας δεν έχει τόσο μαύρα μαλλιά». Και η μπογιά ξέβαψε στα χέρια μου όταν τον χάιδεψα, σκέφτηκε, αλλά το κράτησε για τον εαυτό της. «Η Αλίν ήθελε να τις δείξω σε σένα και στους Λάιτγουντ», είπε. «Πίστευε πως αν ήξεραν πως δεν ήταν πραγματικός συγγενής τους...»

«Δεν τις έχει δείξει στους γονείς της, δηλαδή;» ρώτησε ο Λουκ δείχνοντας τις φωτογραφίες.

«Νομίζω όχι ακόμη», είπε η Κλέρι. «Νομίζω ότι ήρθε κατευθείαν σε μένα. Μου ζήτησε να σου το πω. Είπε ότι εσένα σε ακούνε οι Κυνηγοί».

«Ίσως κάποιои», είπε ο Λουκ και έδειξε τον άνδρα με το μπανταρισμένο πρόσωπο. «Μιλούσα τώρα με τον Πάτρικ Πένχαλου, βασικά. Ο Βάλενταϊν ήταν φίλος του τον παλιό καιρό, και ίσως να είχε βρει τρόπο να

παρακολουθεί την οικογένειά του στα χρόνια που πέρασαν. Είπες ότι ο Χοτζ σάς είπε ότι ο Βάλενταϊν είχε κατασκόπους εδώ». Έδωσε τις φωτογραφίες πίσω στην Κλέρι. «Δυστυχώς, οι Λάιτγουντ δεν θα είναι στο συμβούλιο σήμερα. Ήταν η κηδεία του Μαξ το πρωί. Θα είναι μάλλον στο νεκροταφείο». Όταν είδε την έκφραση στο πρόσωπο της Κλέρι, πρόσθεσε: «Ήταν πολύ μικρή τελετή, Κλέρι. Μόνο οι συγγενείς».

Μα, κι εγώ είμαι συγγενής του Τζέις, είπε μια μικρή φωνή διαμαρτυρίας στο κεφάλι της. Αλλά υπήρχε άλλη μία, πιο δυνατή, που την εξέπληξε με την πικρία της. Και σου είπε ότι το να βρίσκεται κοντά σου είναι σαν να αιμορραγεί αργά μέχρι θανάτου. Λες να έχει καμία όρεξη να νιώθει έτσι ενώ είναι στην κηδεία του Μαξ;

«Τότε, ίσως μπορέσεις να τους το πεις απόψε», είπε η Κλέρι. «Εννοώ... νομίζω ότι θα είναι καλά νέα. Όποιος και να είναι ο Σεμπάστιαν, δεν είναι συγγενής των φίλων τους».

«Καλά νέα θα ήταν αν ήξερα πού είναι», μουρμούρισε ο Λουκ. «Ή ποιοι άλλοι εδώ μέσα είναι κατάσκοποι του Βάλενταϊν. Πρέπει να είναι περισσότεροι από ένας και να έχουν σχέση με την πτώση των ασπίδων ασφαλείας. Μόνο μέσα απ' την πόλη μπορούσε να γίνει αυτό».

«Ο Χοτζ είπε ότι ο Βάλενταϊν είχε βρει έναν τρόπο να το κάνει», είπε ο Σάιμον. «Είπε ότι μόνο με αίμα δαίμονα πέφτουν οι ασφάλειες, και δεν υπήρχε τρόπος να μπει στην πόλη τέτοιο αίμα. Αλλά ο Βάλενταϊν είχε βρει έναν τρόπο».

«Κάποιος έγραψε ένα ρούνο με αίμα δαίμονα στον άξονα ενός από τους πύργους», είπε ο Λουκ αναστενάζοντας. «Άρα, ο Χοτζ προφανώς είχε δίκιο. Δυστυχώς, το

Κονκλάβιο εμπιστευόταν πάντα τυφλά τις ασπίδες του. Αλλά ακόμα και ο πιο έξυπνος γρίφος έχει μια λύση».

«Μου φαίνεται ότι είναι σαν τα βίντεο-παιχνίδια», είπε ο Σάιμον. «Μόλις καταφέρεις να βρεις τον τρόπο να ενισχύσεις το φρούριό σου με ένα ξόρκι που το κάνει εντελώς αόρατο, έρχεται κάποιος και καταφέρνει να το λύσει».

«Σάιμον» είπε η Κλέρι «δεν είναι ώρα».

«Δεν έχει άδικο», είπε ο Λουκ. «Απλώς δεν ξέρουμε πώς κατάφεραν να βάλουν αίμα δαίμονα στην πόλη χωρίς να απενεργοποιήσουν τις ασπίδες πρώτα». Ανασήκωσε τους ώμους του. «Αυτό είναι το μικρότερο απ' τα προβλήματα μας αυτήν τη στιγμή. Οι ασπίδες είναι στη θέση τους, αλλά ξέρουμε πλέον ότι δεν είναι αδιαπέραστες. Ο Βάλενταϊν θα μπορούσε να επιστρέψει ανά πάσα στιγμή με ακόμα περισσότερες δυνάμεις, και αμφιβάλλω αν θα καταφέρναμε να τον αντιμετωπίσουμε. Δεν υπάρχουν αρκετοί Νεφιλίμ, και όσοι βρίσκονται εδώ δεν έχουν και το ακμαιότερο ηθικό».

«Και τα Πλάσματα του Σκότους;» ρώτησε η Κλέρι. «Είπες στον Ύπατο ότι το Κονκλάβιο πρέπει να συμμαχήσει με τα Πλάσματα του Σκότους».

«Μπορώ να το λέω στον Μαλαχία και στον Άλντερτρι μέχρι να στεγνώσει το στόμα μου, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι θα με ακούσουν», είπε κουρασμένος ο Λουκ. «Ο μόνος λόγος που με αφήνουν να βρισκομαι εδώ είναι επειδή το Κονκλάβιο ψήφισε να με κρατήσουν ως σύμβουλο. Και το έκαναν μόνο και μόνο γιατί αρκετοί από αυτούς σώθηκαν απ' την αγέλη μου. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι θέλουν στην Άιντρις κι άλλα Πλάσματα του Σκότους...»

Κάποιος ούρλιαξε.

Ήταν η Άματις που είχε σηκωθεί όρθια, με το χέρι να σκεπάζει το στόμα της, κοιτώντας έντρομη την είσοδο της αίθουσας. Στην πόρτα στεκόταν ένας άνδρας, λουσμένος στο κίτρινο φως του ήλιου που έμπαινε απ' έξω. Στην αρχή ήταν μόνο το περίγραμμα μιας σιλουέτας, αλλά μετά έκανε ένα βήμα στην Αίθουσα, και η Κλέρι είδε καθαρά το πρόσωπό του.

Ο Βάλενταϊν.

Για κάποιο λόγο, το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε η Κλέρι ήταν ότι ήταν ξυρισμένος. Τον έκανε να φαίνεται νεότερος, πιο πολύ σαν το θυμωμένο αγόρι στις αναμνήσεις που της είχε δείξει ο Ιθουριήλ. Αντί για τη στολή της μάχης, φορούσε ένα κομψό ριγέ κοστούμι και γραβάτα. Ήταν άοπλος. Θα μπορούσε να είναι ένας άνδρας που περπατούσε στους δρόμους του Μανχάταν. Θα μπορούσε να είναι ο πατέρας οποιουδήποτε.

Δεν κοίταξε την Κλέρι, δεν έδειξε καν να προσέχει την παρουσία της. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στον Λουκ καθώς διέσχιζε το στενό διάδρομο ανάμεσα στους πάγκους.

Πώς τολμάει να έρχεται εδώ μέσα άοπλος; αναρωτήθηκε η Κλέρι, και η ερώτησή της απαντήθηκε μετά από ένα λεπτό —ο Ανακριτής Άλντερτρι, βγάζοντας έναν ήχο σαν πληγωμένη αρκούδα, όρμησε αφήνοντας πίσω του τον Μαλαχία που προσπαθούσε να τον συγκρατήσει, κατέβηκε τα σκαλιά της εξέδρας και επιτέθηκε στον Βάλενταϊν.

Πέρασε όμως μέσα από το σώμα του σαν μαχαίρι που σκίζει ένα πανί. Ο Βάλενταϊν τον κοίταξε με μια έκφραση ενδιαφέροντος καθώς ο Ανακριτής παραπάτησε,

έπεσε πάνω σε μια κολόνα και έπεσε αδέξια στο πάτωμα. Ο Ύπατος τον ακολούθησε και έσκυψε για να τον βοηθήσει να σηκωθεί, με μια έκφραση αηδίας στο πρόσωπό του, αν και η Κλέρι δεν ήταν σίγουρη αν ήταν εξαιτίας του Βάλενταϊν ή του Άλντετρι που είχε φερθεί σαν ανόητος.

Άλλος ένας ψίδυρος απλώθηκε στο δωμάτιο. Ο Ανακριτής τσίριζε και πάλευε σαν ποντίκι στη φάκα. Ο Μαλαχίας τον κρατούσε σφιχτά καθώς ο Βάλενταϊν προχωρούσε στο δωμάτιο χωρίς να τους ρίξει δεύτερη ματιά. Οι Κυνηγοί που συνωστίζονταν γύρω απ' τους πάγκους χωρίστηκαν στα δύο, σαν την Ερυθρά Θάλασσα που άνοιξε για τον Μωσή, ανοίγοντας ένα διάδρομο προς τη μέση της αίθουσας. Η Κλέρι ανατρίχιασε καθώς ο Βάλενταϊν πλησίασε το σημείο όπου στεκόταν μαζί με τον Λουκ και τον Σάιμον. *Είναι μια απλή Προβολή, είπε στον εαυτό της. Δεν μπορεί να σου κάνει κακό.*

Δίπλα της ο Σάιμον ανατρίχιασε. Η Κλέρι τον έπιασε απ' το χέρι καθώς ο Βάλενταϊν σταμάτησε στη βάση της εξέδρας, γύρισε το κεφάλι του και την κάρφωσε με το βλέμμα του. Τα μάτια του την επιδεώρησαν μια φορά, προσπέρασαν τον Σάιμον και σταμάτησαν στον Λουκ.

«Λούσιαν», είπε.

Ο Λουκ ανταπέδωσε το βλέμμα, σταθερά και ισότιμα, χωρίς να πει λέξη. Ήταν η πρώτη φορά που είχαν βρεθεί στο ίδιο δωμάτιο από τότε στο ξενοδοχείο Ρένγουικ, θυμήθηκε η Κλέρι, και τότε ο Λουκ ήταν μισοπεδαμένος από τη μάχη και γεμάτος αίματα. Τώρα ήταν πιο εύκολο να δει τις ομοιότητες και τις διαφορές μεταξύ των δύο ανδρών –τον Λουκ με το διαλυμένο μπλουζάκι και το τζιν, και τον Βάλενταϊν με το ωραίο και ακριβό

κοστούμι· ο Λουκ με αξύριστα γένια και γκριζες τριχες στα μαλλιά, και ο Βάλενταϊν να μοιάζει όπως όταν ήταν είκοσι πέντε χρονών, μόνο πιο ψυχρός, κάπως πιο σκληρός, λες και τα χρόνια που είχαν περάσει τον είχαν κάνει σιγά-σιγά πέτρα.

«Άκουσα ότι το Κονκλάβιο σε έχει βάλει στο Συμβούλιο», είπε ο Βάλενταϊν. «Μόνο ένα Κονκλάβιο διεφθαρμένο και εκμαυλισμένο θα δεχόταν μπάσταρδους αποστάτες». Η φωνή του ήταν ήρεμη, σχεδόν εύθυμη, τόσο πολύ, που ήταν δύσκολο να νιώσει κανείς το δηλητήριο στις λέξεις του, ή να σκεφτεί τι ακριβώς εννοούσε. Το βλέμμα του επέστρεψε στην Κλέρι. «Είναι και η Κλαρίσα εδώ» είπε «με το βρικόλακα, βλέπω. Όταν τακτοποιηθούν λίγο τα πράγματα, θα ασχοληθούμε με την επιλογή του κατοικίδιού σου».

Ένας υπόκωφος ήχος βγήκε απ' το λαρύγγι του Σάιμον. Η Κλέρι έσφιξε το χέρι του τόσο δυνατά, που υπό κανονικές συνθήκες ο Σάιμον θα το είχε τραβήξει από τον πόνο. Τώρα όμως φάνηκε να μην τον νιώθει καν. «Μη», του είπε. «Όχι τώρα».

Ο Βάλενταϊν είχε ήδη στρέψει την προσοχή του και κοίταζε το πλήθος. «Πόσα γνώριμα πρόσωπα...» είπε. «Πάτρικ. Μαλαχία. Άματις».

Η Άματις στεκόταν άκαμπτη, με το βλέμμα γεμάτο μίσος.

Ο Ανακριτής πάλευε ακόμη στα χέρια του Μαλαχία. Το βλέμμα του Βάλενταϊν έπεσε πάνω του, διασκεδάζοντας. «Ακόμα κι εσύ, Άλντερτρι. Έμαθα ότι είσαι εμμέσως υπεύθυνος για το θάνατο του αγαπητού μου φίλου, Χοτζ Στάρκγουεδερ. Κρίμα».

Ο Λουκ βρήκε τη φωνή του. «Το παραδέχεσαι, λοι-

πόν», είπε. «Εσύ απενεργοποίησες τις ασπίδες. Εσύ έστειλες τους δαίμονες».

«Ναι, εγώ τους έστειλα», είπε ο Βάλενταϊν. «Μπορώ να στείλω κι άλλους. Σίγουρα το Κονκλάβιο, όσο ανόητο και να είναι, πρέπει να το περίμενε. Εσύ το περίμενες, έτσι δεν είναι, Λούσιαν;»

Τα μάτια του Λούσιαν ήταν σοβαρά και σκούρα μπλε. «Ναι. Αλλά εγώ σε ξέρω καλά, Βάλενταϊν. Έχεις έρθει για να διαπραγματευτείς, ή για να υπερηφανευθείς;»

«Τίποτε απ' τα δύο». Ο Βάλενταϊν κοίταξε το σιωπηλό πλήθος. «Δεν έχω ανάγκη να διαπραγματευτώ με κανέναν», είπε, και παρόλο που η φωνή του ήταν ήρεμη, αντήχησε στην Αίδουσα με έμφαση. «Ούτε έχω όρεξη να υπερηφανευθώ. Δεν χαίρομαι που προκαλώ το θάνατο Κυνηγών των Σκιών είμαστε λίγοι και πολύτιμοι, σ' έναν κόσμο που μας χρειάζεται απεγνωσμένα. Αλλά αυτό θέλει το Κονκλάβιο, έτσι δεν είναι; Είναι απλώς άλλος ένας απ' τους παράλογους νόμους του, τους νόμους που χρησιμοποιούν για να συνθλίβουν τους απλούς Κυνηγούς. Έκανα ό,τι έκανα γιατί έπρεπε να το κάνω. Έκανα ό,τι έκανα γιατί ήταν ο μόνος τρόπος να κάνω το Κονκλάβιο να με ακούσει. Οι Κυνηγοί δεν πέθαναν εξαιτίας μου. Πέθαναν εξαιτίας του Κονκλάβιου που με αγνόησε». Κοίταξε τον Άλντερτρι στην άλλη άκρη του δωματίου. Το πρόσωπο του Ανακριτή ήταν χλωμό και το ύφος του τεταμένο. «Πολλοί από εσάς ήσασταν κάποτε στον Κύκλο», είπε αργά ο Βάλενταϊν. «Σε σας μιλάω τώρα, αλλά και σε όλους όσοι τον γνώριζαν αλλά ήταν έξω απ' αυτόν. Θυμάστε τι είχα προφητεύσει πριν από δεκαπέντε χρόνια; Ότι αν δεν δρούσαμε κατά των Συνθηκών, η πόλη του Αλικάντε, η πολύτιμη πρωτεύουσά

μας, θα γινόταν έρμαιο των σιχαμερών, δουλοπρεπών μπάσταρδων, των εκφυλισμένων που θα λέρωναν με τα χέρια τους ό,τι αγαπάμε περισσότερο; Και όπως ακριβώς είχα προφητεύσει, όλα έτσι συνέβησαν. Το Φρούριο κάηκε μέχρι τη ρίζα, η Πύλη καταστράφηκε, οι δρόμοι μας γέμισαν τέρατα. Μπαστάρδικα σκουπίδια υποκρίνονται ότι μπορούν να μας διοικήσουν. Γι' αυτό, φίλοι μου, εχθροί μου, αδερφοί μου στο όνομα του Αρχαγγέλου, σας ρωτάω, με πιστεύετε τώρα;» Η φωνή του έγινε κραυγή. «ΜΕ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΤΩΡΑ;»

Το βλέμμα του σάρωσε το δωμάτιο σαν να περίμενε απάντηση. Δεν ακούστηκε τίποτα –μόνο μια θάλασσα από ανέκφραστα πρόσωπα.

«Βάλενταϊν», η φωνή του Λουκ, αν και ήρεμη, έσπασε τη σιωπή. «Δεν καταλαβαίνεις τι έχεις κάνει; Οι Συνθήκες, τις οποίες τόσο πολύ φοβόσουν, δεν εξίσωσαν τα Πλάσματα του Σκότους με τους Νεφιλίμ. Δεν έδωσαν στους μπάσταρδους μια θέση στο Συμβούλιο. Όλα τα παλιά μίση βρίσκονται ακόμη στη θέση τους. Θα έπρεπε να έχεις μείνει πιστός σε όλα αυτά, αλλά δεν το έκανες –δεν μπορούσες–, και τώρα έχεις δώσει σε όλους μας το μόνο πράγμα που θα μπορούσε να μας ενώσει όλους». Τα μάτια του καρφώθηκαν στα μάτια του Βάλενταϊν. «Έναν κοινό εχθρό».

Το χλωμό πρόσωπο του Βάλενταϊν αναψοκοκκίνισε. «Δεν είμαι εχθρός. Όχι των Νεφιλίμ. Εσύ είσαι εχθρός τους. Εσύ προσπαθείς να τους οδηγήσεις σε έναν ανούσιο πόλεμο. Νομίζεις ότι αυτοί οι δαίμονες είναι όλοι όσοι έχω; Είναι ένα κλάσμα μόνο του μεγέθους του στρατού μου».

«Υπάρχουν κι άλλοι δικοί μας», είπε ο Λουκ. «Νεφι-

λίμ και Πλάσματα του Σκότους».

«Πλάσματα του Σκότους» είπε περιφρονητικά ο Βάλενταϊν. «Θα το βάλουν στα πόδια με τον πρώτο κίνδυνο. Οι Νεφιλίμ είναι γεννημένοι πολεμιστές, για να προστατεύουν αυτό τον κόσμο, αλλά ο κόσμος μισεί πλάσματα σαν κι εμένα. Υπάρχει ένας λόγος που το ασήμι σε καίει και το φως της μέρας καίει τα Παιδιά της Νύχτας».

«Εμένα δεν με καίει», είπε ο Σάιμον με σκληρή, καθαρή φωνή, παρά το σφίξιμο του χεριού του απ' την Κλέρι. «Ορίστε, κοίτα, στέχομαι στο φως...»

Όμως, ο Βάλενταϊν απλώς γέλασε. «Σε έχω δει να πνίγεται με τη λέξη Θεός, βρικόλακα», είπε. «Όσο για το πώς γίνεται να αντέχεις το φως...» σταμάτησε και χαμογέλασε. «Είσαι μια ανωμαλία, μάλλον. Φρικιό. Αλλά τέρας, παρ' όλα αυτά».

Τέρας. Η Κλέρι θυμήθηκε τον Βάλενταϊν στο πλοίο, αυτό που της είχε πει εκεί. Η μητέρα σου μου είπε ότι είχα κάνει το πρώτο της παιδί ένα τέρας. Έφυγε πριν προλάβω να κάνω το ίδιο και στο δεύτερο.

Ο Τζέις. Η σκέψη του ονόματός του ήταν σαν ένας οξύς πόνος. Μετά από όσα έκανε ο Βάλενταϊν, τολμάει να μιλάει για τέρατα...

«Το μόνο τέρας εδώ μέσα» είπε, παρόλο που δεν το ήθελε και είχε αποφασίσει να μη μιλήσει «είσαι εσύ. Είδα τον Ιθουριήλ». Εκείνος γύρισε και την κοίταξε έκπληκτος, αλλά η Κλέρι συνέχισε λέγοντας: «Ξέρω τα πάντα...»

«Αμφιβάλλω γι' αυτό», είπε ο Βάλενταϊν. «Αν ήξερες, θα κρατούσες το στόμα σου κλειστό. Για χάρη του αδερφού σου, αν όχι για δική σου...»

Πώς τολμάς να μου λες εμένα για τον Τζέις! ήθελε

να φωνάξει η Κλέρι, αλλά μια άλλη φωνή τη διέκοψε, μια ψυχρή, αναπάντεχη γυναικεία φωνή, ατρόμητη και γεμάτη πικρία.

«Και τι έχεις να πεις για το δικό μου αδερφό;» Η Άματις πλησίασε και στάθηκε στη βάση της εξέδρας, κοιτάζοντας τον Βάλενταϊν. Ο Λουκ ξαφνιάστηκε και κούνησε το κεφάλι του, αλλά η Άματις τον αγνόησε.

Ο Βάλενταϊν συνοφρυώθηκε. «Τι σχέση έχει ο Λούσιαν;» Η ερώτηση της Άματις τον είχε ταράξει, πρόσεξε η Κλέρι, αλλά ίσως να ήταν το γεγονός ότι η Άματις στεκόταν εκεί μπροστά του και έκανε ερωτήσεις, ερχόταν σε αντιπαράθεση μαζί του. Την είχε διαγράψει πριν από χρόνια ως αδύναμη, ανίκανη να τον προκαλέσει. Του Βάλενταϊν δεν του άρεσε να τον ξαφνιάζουν οι άνθρωποι.

«Μου είπες ότι δεν ήταν πια ο αδερφός μου», είπε η Άματις. «Μου πήρες τον Στέφεν. Κατέστρεψες την οικογένειά μου. Λες ότι δεν είσαι εχθρός των Νεφιλίμ, αλλά στρέφεις τον έναν ενάντια στον άλλο, χωρίζεις τις οικογένειες, καταστρέφεις ζωές χωρίς ενδοιασμούς. Λες ότι μισείς το Κονκλάβιο, αλλά εσύ είσαι αυτός που τους έκανε αυτό που είναι τώρα –μικροπρεπείς και παρανοϊκούς. Κάποτε οι Νεφιλίμ εμπιστευόμασταν ο ένας τον άλλον. Εσύ το άλλαξες αυτό. Δεν θα σε συγχωρήσω ποτέ γι' αυτό». Η φωνή της έτρεμε. «'Η που με έκανες να αντιμετωπίσω τον Λούσιαν σαν να μην ήταν πια αδερφός μου. Δεν θα σε συγχωρήσω ούτε γι' αυτό. Ούτε τον εαυτό μου θα συγχωρήσω που σε πίστεψε».

«Άματις...» Ο Λουκ έκανε ένα βήμα μπροστά, αλλά η αδερφή του σήκωσε το χέρι της για να τον σταματήσει. Τα μάτια της έλαμπαν από δάκρυα, αλλά στεκόταν στη-

τή, με φωνή σταθερή, που δεν έτρεμε ούτε λίγο.

«Κάποτε ήμασταν όλοι πρόθυμοι να σε ακούσουμε, Βάλενταϊν», είπε. «Και το έχουμε όλοι βάρος στη συνείδησή μας. Όχι πια, όμως. Όχι πια. Πέρασε αυτός ο καιρός. Υπάρχει κανείς εδώ μέσα που δεν συμφωνεί μαζί μου;»

Η Κλέρι γύρισε το κεφάλι της και κοίταξε το συγκεντρωμένο πλήθος —ήταν σαν ένα σκίτσο ενός πλήθους με λευκές μουτζούρες για πρόσωπα. Είδε τον Πάτριχ Πένχαλου, με σφιγμένο πρόσωπο, και τον Ανακριτή, που έτρεμε σαν ένα αδύναμο δέντρο στην καταιγίδα. Είδε τον Μαλαχία, με το σκούρο, λείο του πρόσωπο, που δεν διαβαζόταν με τίποτα.

Δεν είπε κανείς λέξη.

Αν η Κλέρι περίμενε να θυμώσει ο Βάλενταϊν μ' αυτή την έλλειψη ανταπόκρισης από τους Νεφιλίμ που ήλπιζε να διοικήσει, απογοητεύθηκε. Εκτός από ένα τρεμούλιασμα στο μυ του πιγουνιού του, ήταν απόλυτα ανέκφραστος. Λες και την περίμενε αυτή την απάντηση. Λες και την είχε σχεδιάσει.

«Πολύ καλά», είπε. «Αν δεν πειστείτε με τη λογική, θα πειστείτε με τη βία. Σας έχω ήδη αποδείξει ότι μπορώ να ρίξω τις ασπίδες σας. Βλέπω ότι τις φτιάξατε ξανά, αλλά αυτό δεν έχει σημασία. Μπορώ εύκολα να το ξανακάνω. Είτε θα δεχτείτε τους όρους μου είτε θα αντιμετωπίσετε όσους δαίμονες μπορεί να καλέσει το Θανάσιμο Ξίφος. Θα τους πω να μη λυπηθούν ούτε έναν από εσάς, άνδρα, γυναίκα, ή παιδί. Δική σας επιλογή είναι».

Ένα μουρμουρητό απλώθηκε στην αίθουσα. Ο Λουκ τον κοιτούσε άναυδος. «Θα κατέστρεφες τους ομοίους σου, Βάλενταϊν;»

«Μερικές φορές, τα μολυσμένα φυτά πρέπει να ξεριζωθούν για να προφυλαχθεί ο κήπος», είπε ο Βάλενταϊν. «Αν είναι όλα μολυσμένα...» συνέχισε «... έχω το Θανάσιμο Κύπελλο. Αν χρειαστεί, θα ξαναρχίσω απ' την αρχή, με μια καινούρια γενιά Κυνηγών, που θα εκπαιδευθούν από μένα. Μπορώ όμως να σας δώσω μία και μόνο ευκαιρία. Αν το Κονκλάβιο υπογράψει ότι παραδίδει όλη την εξουσία του Συμβουλίου σε μένα και δεχτεί τη μοναδική ηγεμονία και εξουσία μου, δεν θα επιτεθώ. Όλοι οι Κυνηγοί θα δώσουν όρκο υπακοής και θα δεθούν μαζί μου με ένα μόνιμο ρούντο υποταγής. Αυτοί είναι οι όροι μου».

Σιωπή. Η Άματις είχε σκεπάσει το στόμα της με το χέρι της. Η υπόλοιπη αίθουσα ήταν για την Κλέρι μια θολή δίνη. Δεν μπορούν να υποκύψουν, σκέφτηκε. Δεν μπορούν. Τι άλλη επιλογή είχαν, όμως; Πότε είχαν επιλογή, άλλωστε; Ήταν παγιδευμένοι απ' τον Βάλενταϊν, σκέφτηκε βαρύνθυμα, όπως είμαστε εγώ κι ο Τζέις παγιδευμένοι σ' αυτό που έκανε με μας. Είμαστε όλοι δεμένοι μαζί του με το ίδιο μας το αίμα.

Ήταν μόνο μια στιγμή, αλλά της Κλέρι της φάνηκε αιώνας, και μετά μια λεπτή φωνή έσπασε τη σιωπή — λεπτή, ισχνή φωνή του Ανακριτή. «Ηγεμονία και εξουσία;» τσίριξε. «Το δικό σου νόμο;»

«Άλντερτρι...» Ο Ύπατος πήγε να τον συγκρατήσει, αλλά ο Ανακριτής πρόλαβε. Του ξέφυγε και έτρεξε προς την εξέδρα. Ούρλιαζε κάτι, τις ίδιες λέξεις ξανά και ξανά, σαν να είχε χάσει τα λογικά του τελείως, με τα μάτια γυρισμένα προς τα πίσω, έτσι που, κυριολεκτικά, φαινόταν μόνο το λευκό. Έσπρωξε την Άματις και ανέβηκε παραπατώντας τα σκαλιά της εξέδρας και στάθηκε

μπροστά στον Βάλενταϊν. «Εγώ είμαι ο Ανακριτής, το καταλαβαίνεις; Ο Ανακριτής!» φώναξε. Είμαι μέλος του Κονκλάβιου. Του Συμβουλίου! Εγώ ορίζω τους νόμους, όχι εσύ! Εγώ διοικώ, όχι εσύ! Δεν θα σε αφήσω να το κάνεις αυτό, παλιοστασιαστή, εραστή δαιμόνων, βρομερέ...»

Με μια έκφραση που έμοιαζε πάρα πολύ με ανία, ο Βάλενταϊν άπλωσε το χέρι του, σαν να ήθελε να αγγίξει τον Ανακριτή στον ώμο. Ο Βάλενταϊν όμως δεν μπορούσε να αγγίξει τίποτα —ήταν μόνο μια τρισδιάστατη εικόνα. Ωστόσο, η Κλέρι έβγαλε μια κραυγή έκπληξης όταν είδε το χέρι του Βάλενταϊν να περνάει μέσα από το δέρμα του Ανακριτή, τα κόκαλα και τη σάρκα, και να χώνεται στα πλευρά του. Για ένα δευτερόλεπτο, μόλις ένα δευτερόλεπτο, ολόκληρη η Αίδουσα έμεινε άφωνη να κοιτάζει το χέρι του Βάλενταϊν να έχει χωθεί ως τον καρπό στο στήθος του Άλντερτρι, αν ήταν αυτό δυνατόν. Μετά, ο Βάλενταϊν έκανε μια απότομη κίνηση και μια ξαφνική στροφή προς τα αριστερά, σαν να γυρνούσε ένα πεισματάρικο, σκουριασμένο πόμολο.

Ο Ανακριτής έβγαλε μια κραυγή και έπεσε σαν πέτρα στο πάτωμα.

Ο Βάλενταϊν έβγαλε το χέρι του. Ήταν λερωμένο με αίμα, ένα αιμάτινο γάντι που έφτανε στη μέση του χεριού του, λερώνοντας το ακριβό βαμβάκι του κοστουμιού του. Χαμήλωσε το λερωμένο του χέρι και κοίταξε το έντρομο πλήθος, σταματώντας τελικά το βλέμμα του στον Λουκ. «Σας δίνω διορία μέχρι αύριο τα μεσάνυχτα να σκεφτείτε τους όρους μου. Τότε θα φέρω το στρατό μου, με όλες μου τις δυνάμεις, στην Πεδιάδα Μπρόσελιν. Αν δε έχω λάβει ως τότε μήνυμα παράδοσης από

το Κονκλάβιο, θα προελάσω με το στρατό μου στο Αλικάντε, και αυτήν τη φορά δεν θα αφήσω τίποτα όρθιο. Έχετε αυτόν το χρόνο για να σκεφτείτε τους όρους μου. Χρησιμοποιήστε τον με σύνεση».

Αυτά είπε και εξαφανίστηκε.

14

μεσα στο σκοτεινο δασος

«Για φαντάσου», είπε ο Τζέις. Δεν την κοιτούσε —δεν την είχε κοιτάξει καθόλου απ' τη στιγμή που είχαν φτάσει με τον Σάιμον στην πόρτα του σπιτιού όπου έμεναν τώρα οι Λάιτγουντ. Ακουμπούσε σε ένα απ' τα ψηλά παράθυρα του σαλονιού και κοιτούσε έξω, τον ουρανό που σκοτεινίαζε βιαστικά. «Πάει κάποιος στην κηδεία του εννιάχρονου αδερφού του και χάνει όλη τη διασκέδαση».

«Τζέις», είπε ο Άλεξ με μια κάπως κουρασμένη φωνή. «Μη».

Ο Άλεξ ήταν ξαπλωμένος σε μια φθαρμένη, παραφουσκωμένη πολυθρόνα. Μόνο τέτοιες είχε στο δωμάτιο. Το σπίτι είχε την παράξενη, ξένη αίσθηση ότι ανήκε σε κάποιον άγνωστο —ήταν διακοσμημένο με λουλουδάτες ταπετσαρίες στα έπιπλα, σε απαλά χρώματα, και με δαντελίτσες, και όλα ήταν λίγο φθαρμένα ή σπασμένα. Στο μικρό τραπεζάκι κοντά στον Άλεξ υπήρχε ένα βάζο με σοκολατάκια. Η Κλέρι που είχε πεθάνει της πείνας

έφαγε μερικά —ήταν στεγνά και μπαγιάτικα. Αναρωτήθηκε τι είδους άνθρωποι να ζούσαν εκεί. Κάποιοι που το έβαζαν στα πόδια όταν τα πράγματα δυσκόλευαν, σκέφτηκε με πικρία. Τους άξιζε που οι Λάιτγουντ είχαν καταλάβει το σπίτι τους.

«Μη τι;» ρώτησε ο Τζέις. Έξω είχε σκοτεινιάσει τόσο, που η Κλέρι έβλεπε το πρόσωπό του να αντανακλάται στο τζάμι. Τα μάτια του ήταν μαύρα. Φορούσε τα πένθιμα ρούχα των Κυνηγών (δεν φορούσαν μαύρα στις κηδείες, αφού το μαύρο ήταν το χρώμα της μάχης). Το χρώμα του θανάτου ήταν το λευκό, και το λευκό μπουφάν που φορούσε ο Τζέις είχε κόκκινους ρούνους κεντημένους στο ύφασμά του γύρω απ' το γιακά και τους καρπούς. Σε αντίθεση με τους ρούνους της μάχης, που ήταν επιδεικτικοί και προστατευτικοί, αυτοί μιλούσαν μια πιο μαλακή γλώσσα, μια γλώσσα επούλωσης και πένθους. Γύρω απ' τους καρπούς του φορούσε βραχιόλια από σφυρήλατο μέταλλο, με παρόμοιους ρούνους. Με τον ίδιο τρόπο ήταν ντυμένος και ο Άλεξ —λευκά με κόκκινους ρούνους κεντημένους στις λεπτομέρειες. Έκανε τα μαλλιά του να φαίνονται πολύ μαύρα.

Ο Τζέις, απ' την άλλη, σκέφτηκε η Κλέρι, με τα λευκά φαινόταν σαν άγγελος. Αν και μάλλον άγγελος-τιμωρός.

«Δεν σου φταίει η Κλέρι, ούτε ο Σάιμον», είπε ο Άλεξ. «Τουλάχιστον» πρόσθεσε με ένα αδιόρατο μορφασμό ανησυχίας «νομίζω ότι δεν σου φταίει ο Σάιμον».

Η Κλέρι σχεδόν περίμενε να πετάξει κάποια θυμωμένη απάντηση ο Τζέις, αλλά αντίθετα είπε: «Η Κλέρι ξέρει ότι δεν είμαι θυμωμένος μαζί της».

Ο Σάιμον, που ακούμπησε τους αγκώνες του στην

πλάτη του καναπέ, έκανε μια γκριμάτσα, και απλώς είπε: «Αυτό που δεν καταλαβαίνω είναι πώς κατάφερε ο Βάλενταϊν να σκοτώσει τον Ανακριτή. Νόμιζα ότι τα ολογράμματα δεν μπορούσαν να επηρεάσουν τίποτα».

«Κανονικά, έτσι είναι», είπε ο Άλεξ. «Είναι απλώς ψευδαισθήσεις. Σαν χρωματισμένος αέρας, ας πούμε».

«Όχι αυτήν τη φορά, όμως. Έχωσε το χέρι του στον Ανακριτή και έστριψε...» Η Κλέρι ανατρίχιασε. «Τέλος πάντων. Γέμισε παντού αίματα».

«Ειδικό δώρο για σένα», είπε ο Τζέις στον Σάιμον.

Ο Σάιμον τον αγνόησε. «Υπήρχε ποτέ κανένας ανακριτής που να μην πεθάνει με άσχημο τρόπο;» αναρωτήθηκε μεγαλόφωνα. «Σαν ντράμερ των Σπάιναλ Ταπ¹».

Ο Άλεξ έτριψε τα μάτια του με το χέρι του. «Δεν το πιστεύω ότι ακόμη δεν το έχουν μάθει οι γονείς μου αυτό», είπε. «Όχι ότι ανυπομονώ να τους το πω».

«Πού είναι οι γονείς σου;» ρώτησε η Κλέρι. «Δεν είναι πάνω;»

Ο Άλεξ κούνησε το κεφάλι του. «Είναι ακόμη στη Νεκρόπολη. Στον τάφο του Μαξ. Μας έστειλαν πίσω. Ήθελαν να μείνουν λίγο μόνοι».

«Και η Ίζαμπελ;» ρώτησε η Κλέρι. «Πού είναι;»

Η ευθυμία, όση κι αν ήταν, εξαφανίστηκε απ' τη φωνή του Τζέις. «Δεν βγαίνει απ' το δωμάτιό της. Πιστεύει πως ό,τι έπαθε ο Μαξ ήταν δικό της λάθος. Δεν ήθελε να έρθει ούτε στην κηδεία».

«Προσπαθήσατε να της μιλήσετε;»

«Όχι» είπε ο Τζέις «μόνο να της ρίξουμε μερικά χαστούκια. Εσύ τι λες;»

¹ Φανταστικό χέβι μέταλ συγκρότημα που έχει αλλάξει δεκαοχτώ φορές ντράμερ (εκ των οποίων οι περισσότεροι έχουν πεθάνει με βίαιο τρόπο). (Σ.τ.Μ.)

«Είπα να ρωτήσω». Το ύφος του Σάιμον ήταν ήρεμο.

«Θα της πούμε ότι ο Σεμπάστιαν δεν ήταν ο αληθινός Σεμπάστιαν», είπε ο Άλεξ. «Μπορεί να την κάνει να νιώσει καλύτερα. Πιστεύει ότι θα έπρεπε να έχει καταλάβει ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τον Σεμπάστιαν, αλλά αν ήταν κατάσκοπος...» Ο Άλεξ ανασήκωσε τους ώμους του. «Κανένας δεν πρόσεξε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά», είπε ο Άλεξ. «Ούτε καν οι συγγενείς του».

«Εγώ πάντως δεν τον συμπαθούσα», είπε ο Τζέις.

«Ναι, αλλά επειδή...» Ο Άλεξ χώθηκε πιο βαθιά στην πολυθρόνα του. Το δέρμα του είχε ένα απαλό γκριζό χρώμα δίπλα στο λαμπερό λευκό των ρούχων του. «Τέλος πάντων. Δεν έχει σημασία. Όταν καταλάβει τι απειλεί να κάνει ο Βάλενταϊν, δεν πρόκειται να χαρεί και πολύ».

«Θα το έκανε όμως στ' αλήθεια;» ρώτησε η Κλέρι. «Θα έστελνε ένα στρατό από δαίμονες εναντίον των Νεφιλίμ; Εννοώ... είναι κι ο ίδιος Κυνηγός των Σκιών, πώς μπορεί να θέλει να καταστρέψει την ίδια του τη φυλή;»

«Εδώ δεν τον ένοιαζε για τα ίδια του τα παιδιά», είπε ο Τζέις και την κοίταξε στα μάτια απ' την άλλη μεριά του δωματίου. «Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι νοιάζεται για τη φυλή του;»

Ο Άλεξ κοίταξε μια τον έναν και μια τον άλλον, και η Κλέρι κατάλαβε από την έκφρασή του ότι ο Τζέις δεν του είχε πει για τον αιχμάλωτο άγγελο. Φάνηκε απορημένος, και πολύ θλιμμένος. «Τζέις...»

«Αυτό όμως δεν εξηγεί κάτι», είπε ο Τζέις χωρίς να κοιτάξει τον Άλεξ. «Ο Μάγκνους προσπαθούσε να δει αν μπορούσε να χρησιμοποιήσει ένα ρούνο εντοπισμού σε κάποιο απ' τα αντικείμενα του Σεμπάστιαν, μήπως

και τον βρῖσκαμε ἔτσι. Ὅμως, εἶπε ὅτι δεν μποροῦσε να διαβάσει τίποτα. Το ἀπόλυτο κενό».

«Και τι σημαίνει αυτό;»

«Ἦταν τα πράγματα του Σεμπάστιαν Βέρλακ. Ο ψεύτικος Σεμπάστιαν μάλλον τα πήρε ὅταν τον αιχμαλώτισε. Και ο Μάγκνους δεν μπορεί να εντοπίσει κάτι, γιατί ο ἀληθινός Σεμπάστιαν μάλλον...»

«Εἶναι νεκρός», συμπλήρωσε ο Ἄλεξ. «Και ο Σεμπάστιαν που ξέρουμε εἶναι πολύ ἔξυπνος για να ἀφήσει πίσω του κάτι που θα μποροῦσε να χρησιμοποιηθεῖ για τον εντοπισμό του. Δεν μπορείς να χρησιμοποιήσεις ὅ,τι να ἔναι. Πρέπει να εἶναι ἓνα ἀντικείμενο που ἦταν συνδεδεμένο με κάποιον τρόπο μ' αυτό το άτομο. Ἐνα οικογενειακό κειμήλιο, ἓνα ραβδί, ἢ μια βούρτσα με μερικές τρίχες, κάτι τέτοιο».

«Δυστυχώς» εἶπε ο Τζέις «γιατί αν μποροῦσαμε να τον ἀκολουθήσουμε, πιθανότατα θα μας οδηγούσε κατευθείαν στον Βάλενταϊν. Εἶμαι σίγουρος ὅτι ἔτρεξε πίσω στον ἀφέντη του με πλήρη ἀναφορά. Θα του ἔχει πει τα πάντα για την τρελή θεωρία του Χοτζ για τη λίμνη».

«Ἴσως και να μην ἦταν τρελή», εἶπε ο Ἄλεξ. «Ἐχουν βάλει φρουρούς σε ὅλα τα μονοπάτια που οδηγούν στη λίμνη και ἔχουν φτιάξει ἀμυνες που θα τους εἰδοποιήσουν αν ἀνοίξει κανεὶς κάποια Πύλη ἐκεῖ».

«Φανταστικά. Εἶμαι σίγουρος ὅτι νιώθουμε ὅλοι πολύ ἀσφαλεις τώρα», εἶπε ο Τζέις και ἀκούμπησε πάλι στον τοῖχο.

«Αὐτό που δεν καταλαβαίνω» εἶπε ο Σάιμον «εἶναι γιατί ἔμεινε ἐδῶ ο Σεμπάστιαν. Ὅταν ἔκανε ὅ,τι ἔκανε με τον Μαξ και την Ἴζι, θα τον ἔπιαναν, δεν μποροῦσε να υποκρίνεται ἄλλο. Εννοῶ, αν νόμιζε ὅτι εἶχε σκοτώσει

την Τζι, πώς θα εξηγούσε ότι ήταν και οι δύο νεκροί ενώ αυτός ήταν μια χαρά; Όχι, σίγουρα θα τον έπιαναν. Γιατί λοιπόν να μείνει κατά τη διάρκεια της μάχης; Γιατί να έρθει στο Φρούριο για μένα; Είμαι σίγουρος ότι δεν τον ένοιαζε καθόλου ούτε αν πέθαινα ούτε αν ζούσα».

«Νομίζω ότι τον αδικείς», είπε ο Τζέις. «Σίγουρα θα προτιμούσε να πεθάνεις».

«Βασικά» είπε η Κλέρι «νομίζω ότι έμεινε για μένα».

Το βλέμμα του Τζέις έπεσε πάνω της καυτό. «Για σένα; Ήλπιζε να βγείτε κανένα καυτό ραντεβού πάλι;»

Η Κλέρι κοκκίνισε. «Όχι. Και το ραντεβού μας δεν ήταν καυτό. Δεν ήταν καν ραντεβού. Αλλά δεν είναι αυτό το θέμα. Όταν ήρθε στην Αίδουσα, με τραβούσε συνέχεια για να βγω έξω μαζί του και να μιλήσουμε. Ήθελε κάτι από μένα. Απλώς δεν ξέρω τι ακριβώς».

«Ίσως να ήθελε εσένα», είπε ο Τζέις. Όταν είδε την έκφραση της Κλέρι, βιάστηκε να προσθέσει: «Δεν εννοώ αυτό. Εννοώ ότι ίσως ήθελε να σε πάρει στον Βάλενταϊν».

«Ο Βάλενταϊν δεν ασχολείται μαζί μου. Μόνο για σένα νοιάζεται».

Κάτι στα βράδη των ματιών του Τζέις έλαμψε. «Έτσι λες;» Η έκφρασή του ήταν τρομακτικά κενή. «Μετά από ό,τι έγινε στο πλοίο, ενδιαφέρεται για σένα. Που σημαίνει ότι πρέπει να προσέχεις. Να προσέχεις πολύ. Βασικά, δεν θα ήταν άσχημο να έμενες μερικές μέρες στο σπίτι. Μπορείς να κλειδωθείς στο δωμάτιό σου σαν την Τζαμπελ».

«Δεν πρόκειται να το κάνω αυτό».

«Και βέβαια» είπε ο Τζέις «γιατί σου αρέσει να με βασανίζεις, έτσι δεν είναι;»

«Τζείς, δεν περιστρέφονται όλα γύρω από σένα», του είπε η Κλέρι εκνευρισμένη.

«Ίσως» είπε εκείνος «αλλά πρέπει να παραδεχτείς ότι τα περισσότερα περιστρέφονται».

Η Κλέρι έπνιξε την επιθυμία της να ουρλιάξει.

Ο Σάιμον ξερόβηξε. «Μια που ανέφερες την Ίζαμπελ —αν και το λέω πιο πολύ για να μην ξεφύγει ο καβγάς—, λέω να πάω να δω τι κάνει».

«Εσύ;» είπε έκπληκτος ο Άλεξ, και μετά, επειδή ντραπήκε που έδειξε τόση έκπληξη, πρόσθεσε «εννοώ ότι δεν είστε καν συγγενείς. Γιατί να σου ανοίξει εσένα;»

«Ίσως γι' αυτόν ακριβώς το λόγο», είπε ο Σάιμον. Στεκόταν με τα χέρια στις τσέπες και τους ώμους στήτους. Νωρίτερα, όταν η Κλέρι καθόταν δίπλα του, είχε προσέξει ότι στο λαιμό του είχε ακόμη μια λεπτή λευκή γραμμή, το ίδιο και στους καρπούς του, εκεί όπου τον είχε κόψει ο Βάλενταϊν. Η γνωριμία του με τον κόσμο των Κυνηγών των Σκιών τον είχε αλλάξει, και όχι μόνο επιφανειακά, ούτε μόνο το αίμα του. Η αλλαγή του ήταν βαθύτερη. Στεκόταν όρθιος, με το κεφάλι ψηλά, και δεχόταν ό,τι και να του έλεγε ο Τζείς ή ο Άλεξ χωρίς να θίγεται. Ο Σάιμον που θα τους φοβόταν ή θα ένιωθε άβολα είχε εξαφανιστεί.

Ένιωσε έναν ξαφνικό πόνο στην καρδιά της και συνειδητοποίησε έκπληκτη τι ήταν —της έλειπε. Της έλειπε ο Σάιμον, ο Σάιμον όπως ήταν παλιά.

«Νομίζω ότι θα πάω να προσπαθήσω να την κάνω να μου μιλήσει», είπε ο Σάιμον. «Δεν έχω τίποτα να χάσω».

«Μα, έχει σκοτεινιάσει», είπε η Κλέρι. «Είπαμε στον Λουκ και στην Άματις ότι θα επιστρέψαμε πριν πέσει ο

ήλιος».

«Θα έρθω εγώ μαζί σου», είπε ο Τζέις. «Ο Σάιμον θα τα καταφέρει και μόνος του στο σκοτάδι, έτσι δεν είναι, Σάιμον;»

«Έννοείται», είπε με έμφαση ο Άλεξ, σαν να ήθελε να διορθώσει την προηγούμενη συμπεριφορά του. «Είναι βρικόλακας... και» πρόσθεσε «εντάξει, εντάξει, το κατάλαβα, έκανες πλάκα. Μη μου δίνεις σημασία».

Ο Σάιμον χαμογέλασε. Η Κλέρι άνοιξε το στόμα της για να διαμαρτυρηθεί, αλλά το ξανάκλεισε. Απ' τη μία επειδή ήξερε ότι ήταν παράλογη. Απ' την άλλη επειδή στο πρόσωπο του Τζέις όταν κοίταξε πίσω της, τον Σάιμον, είχε σχηματιστεί μια έκφραση που την ξάφνιασε και την έκανε να σωπάσει –το διασκέδαζε, αν και η έκφρασή του ήταν αναμειγμένη με ευγνωμοσύνη και ίσως, το πιο παράξενο απ' όλα, λίγο σεβασμό.

Η απόσταση μεταξύ του σπιτιού που έμεναν οι Λάιτγουντ και της Άματις ήταν μικρή. Η Κλέρι ευχήθηκε να ήταν μεγαλύτερη. Δεν μπορούσε να διώξει το συναίσθημα ότι κάθε στιγμή που περνούσε με τον Τζέις ήταν κατά κάποιο τρόπο περιορισμένη και πολύτιμη, σαν να πλησίαζε μια σχεδόν αδιόρατη προθεσμία που θα τους χώριζε για πάντα.

Τον κοίταξε λοξά. Κοιτούσε ευθεία μπροστά του σχεδόν σαν να ήταν μόνος του. Η γραμμή του προσώπου του ήταν οξεία και ξεκάθαρη στο μαγικό φως που φώτιζε τους δρόμους. Τα μαλλιά του έπεφταν στο μάγουλό του, αν και δεν κατάφεραν να κρύψουν το Σημάδι στον κρόταφό του, εκεί όπου είχε κάνει ένα ρούνο. Διέκρινε μια γραμμή να λάμπει στο λαιμό του, την αλυσίδα

απ' όπου κρεμόταν το δαχτυλίδι των Μόργκενστερν. Το αριστερό του χέρι ήταν γυμνό. Οι αρθρώσεις του ήταν πληγωμένες. Είχε όντως αφήσει τις πληγές να επουλωθούν όπως των θνητών, όπως του είχε ζητήσει ο Άλεξ.

Ανατρίχιασε. Ο Τζέις την κοίταξε. «Κρυώνεις;»

«Απλώς σκεφτόμουν» είπε εκείνη. «Μου φαίνεται παράξενο που ο Βάλενταϊν επιτέθηκε στον Ανακριτή και όχι στον Λουκ —ο Λουκ είναι ένα Πλάσμα του Σκότους. Και επίσης, ο Βάλενταϊν τον μισεί».

«Ναι, αλλά κατά κάποιον τρόπο τον σέβεται, παρόλο που είναι Πλάσμα του Σκότους», είπε ο Τζέις, και η Κλέρι σκέφτηκε τον τρόπο που είχε κοιτάξει ο Τζέις τον Σάιμον νωρίτερα, και μετά προσπάθησε να μην το σκέφτεται. Δεν ήθελε να θεωρεί τον Τζέις παρόμοιο με τον Βάλενταϊν, από καμία άποψη, ούτε καν σε κάτι τόσο ασήμαντο όσο ένα βλέμμα. «Ο Λουκ προσπαθεί να κάνει το Κονκλάβιο να αλλάξει, να σκεφτεί με καινούριο τρόπο. Το ίδιο ακριβώς προσπαθούσε να κάνει και ο Βάλενταϊν, αν και οι σκοποί του ήταν... τέλος πάντων, πολύ διαφορετικοί. Ο Λουκ είναι ένας εικονοκλάστης. Θέλει την αλλαγή. Εκπροσωπεί την αλλαγή. Για τον Βάλενταϊν, ο Ανακριτής εκπροσωπούσε το παλιό, στενόμυαλο Κονκλάβιο που μισούσε τόσο πολύ».

«Και κάποτε ήταν φίλοι», είπε η Κλέρι. «Ο Βάλενταϊν και ο Λουκ».

«Σημάδια αυτού που κάποτε υπήρχε», είπε ο Τζέις, και η Κλέρι, απ' τον ειρωνικό τόνο της φωνής του, κατάλαβε ότι ήταν στίχος από κάποιο ποίημα¹. «Δυστυχώς όμως δεν μπορείς να μισήσεις κανέναν περισσότερο από κάποιον για τον οποίο κάποτε νοιαζόσουν. Ο Βάλενταϊν

¹ Από το ποίημα του Samuel Taylor Coleridge, *Cristabel*. (Σ.τ.Μ.)

σχεδιάζει κάτι για τον Λουκ, μετά τη μάχη, όταν νικήσει».

«Μα, δεν θα νικήσει», είπε η Κλέρι, και όταν είδε ότι ο Τζέις δεν απαντούσε, ύψωσε τη φωνή της. «Δεν πρόκειται να νικήσει, δεν γίνεται. Δεν θέλει στ' αλήθεια πόλεμο, κυρίως όχι απέναντι στους Κυνηγούς και στα Πλάσματα του Σκότους».

«Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι οι Κυνηγοί θα δεχτούν να πολεμήσουν μαζί με τα Πλάσματα του Σκότους;» ρώτησε ο Τζέις, συνεχίζοντας να μην την κοιτάζει. Περπατούσαν κατά μήκος του καναλιού, και ο Τζέις κοιτούσε το νερό με σφιγμένο πρόσωπο. «Μόνο και μόνο επειδή το λέει ο Λουκ; Ο Λουκ είναι ένας ιδεαλιστής».

«Και για ποιο λόγο αυτό είναι κακό;»

«Δεν είναι κακό. Απλώς εγώ δεν είμαι», είπε ο Τζέις, και η Κλέρι ένιωσε ένα κρύο σφιξιμο στην καρδιά της στο άκουσμα της κενής του φωνής. *Απόγνωση, θυμός, μίσος. Ιδιότητες ενός δαίμονα. Λειτουργεί έτσι επειδή έτσι πιστεύει ότι πρέπει να λειτουργήσει.*

Είχαν φτάσει στο σπίτι της Άματις. Η Κλέρι σταμάτησε μπροστά στα σκαλιά και γύρισε προς το μέρος του. «Ίσως», είπε. «Αλλά ούτε σαν αυτόν είσαι».

Φάνηκε να ξαφνιάζεται λίγο, ή ίσως ήταν απλώς η αποφασιστικότητα της φωνής της. Γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος της, και η Κλέρι ένιωσε ότι ήταν η πρώτη φορά που την κοιτούσε απ' τη στιγμή που είχαν φύγει απ' το άλλο σπίτι. «Κλέρι» άρχισε να λέει, αλλά διέκοψε απότομα. «Έχεις αίμα στο μανίκι σου. Έχεις χτυπήσει;»

Ο Τζέις πήγε κοντά της και έπιασε τον καρπό της. Εκείνη χαμήλωσε τα μάτια της και είδε με έκπληξη ότι

όντως στο δεξί μανίκι του παλτού της είχε ένα ακανόνιστο σημάδι από αίμα. Το παράξενο ήταν ότι ήταν ακόμη λαμπερό κόκκινο. Δεν θα έπρεπε το ξεραμένο αίμα να είναι πιο σκούρο; Έκανε μια γκριμάτσα. «Δεν είναι δικό μου».

Ο Τζέις ηρέμησε λίγο και χαλάρωσε τη λαβή στον καρπό της. «Είναι του Ανακριτή;»

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. «Βασικά, νομίζω ότι είναι του Σεμπάστιαν».

«Του Σεμπάστιαν;»

«Ναι... όταν ήρθε στην Αίδουσα τις προάλλες, θυμάσαι; Το πρόσωπό του είχε αίμα. Πρέπει να τον είχε γδάρει η Ίζαμπελ, αλλά τέλος πάντων... άγγιξα το πρόσωπό του και λερώθηκα». Το κοίταξε πιο καλά. «Νόμιζα ότι η Άματις είχε πλύνει το παλτό, αλλά μάλλον δεν το έπλυνε».

Περίμενε να την αφήσει, αλλά δεν το έκανε. Κράτησε τον καρπό της για κάμποση ώρα, κοιτώντας το αίμα, μέχρι που το ελευθέρωσε, ικανοποιημένος. «Ευχαριστώ».

Τον κοίταξε για μια στιγμή, και μετά κούνησε το κεφάλι της. «Να υποθέσω ότι δεν υπάρχει περίπτωση να μου πεις τι ήταν αυτό τώρα, έτσι;»

«Καμία».

Σήκωσε ψηλά τα χέρια της αγανακτισμένη. «Πάω μέσα. Τα λέμε».

Γύρισε το κεφάλι της και ανέβηκε τα σκαλιά προς το σπίτι της Άματις. Δεν υπήρχε περίπτωση να ξέρει ότι, μόλις γύρισε το κεφάλι της, το χαμόγελο εξαφανίστηκε απ' το πρόσωπο του Τζέις, ούτε ότι έμεινε πολλή ώρα στο σκοτάδι αφότου έκλεισε πίσω της η πόρτα, κοιτώντας προς το μέρος της και στριφογυρίζοντας μια μικρή

κλωστή στα δάχτυλά του.

«Ίζαμπελ» είπε ο Σάιμον. Έκανε κάμποσες απόπειρες πριν βρει το σωστό δωμάτιο, αλλά η κραυγή της «Φύγει!» μόλις χτύπησε την τελευταία πόρτα τον έπεισε ότι αυτό ήταν το σωστό δωμάτιο. «Ίζαμπελ, άσε με να μπω».

Ακούστηκε ένας πνιχτός κρότος, και η πόρτα τραντάχτηκε ελαφρώς, σαν να είχε πετάξει κάτι πάνω της η Ίζαμπελ. Μάλλον παπούτσι. «Δεν θέλω να σας μιλήσω, ούτε εσένα ούτε της Κλέρι. Δεν θέλω να μιλήσω σε κανέναν. Άσε με ήσυχη, Σάιμον».

«Η Κλέρι δεν είναι εδώ», είπε. «Και εγώ δεν πρόκειται να φύγω αν δεν μου μιλήσεις».

«Άλεκ!» φώναξε η Ίζαμπελ. «Τζέις! Πείτε του να φύγει!»

Ο Σάιμον περίμενε λίγο. Από κάτω δεν ακούστηκε τίποτα. Ή είχε φύγει και ο Άλεκ ή έκανε την πάπια. «Δεν είναι εδώ, Ίζαμπελ. Μόνο εγώ είμαι εδώ».

Σιωπή. Μετά μίλησε η Ίζαμπελ. Αυτήν τη φορά η φωνή της ακουγόταν πιο κοντά, σαν να στεκόταν πίσω απ' την πόρτα. «Είσαι μόνος;»

«Είμαι μόνος», είπε ο Σάιμον.

Η πόρτα άνοιξε τρίζοντας. Μπροστά του στεκόταν η Ίζαμπελ, με ένα μαύρο κομπινεζόν και τα μαλλιά της λυμένα και ανακατεμένα στους ώμους της. Ο Σάιμον δεν την είχε ξαναδεί ποτέ έτσι —ξυπόλυτη, με τα μαλλιά αχτένιστα και χωρίς μακιγιάζ. «Έλα μέσα».

Μπήκε στο δωμάτιο. Στο φως απ' την πόρτα διέκρινε ότι ήταν, όπως θα έλεγε η μητέρα του, σαν να το είχε χτυπήσει ανεμοστρόβιλος. Στο πάτωμα υπήρχαν στοίβες από πεταμένα ρούχα και ένα σακίδιο ανοιχτό σαν

να είχε εκραγεί. Το λαμπερό ασημί-χρυσό μαστίγιό της ήταν κρεμασμένο στο ένα κομοδίνο, ενώ ένα δαντελένιο σουτιέν στο άλλο. Ο Σάιμον γύρισε το κεφάλι του. Οι κουρτίνες ήταν κλειστές και τα φώτα σβηστά.

Η Ίζαμπελ κάθισε στο κρεβάτι και τον κοίταξε με πικρή ειρωνεία. «Ένας βρικόλακας που κοκκινίζει. Ποιος θα το 'λεγε...» Σήκωσε το πιγούνι της. «Λοιπόν, σε άφησα να μπεις. Τι θες;»

Παρά το άγριο ύφος της, ο Σάιμον σκέφτηκε ότι φαινόταν μικρότερη απ' ό,τι συνήθως, με μάτια τεράστια και μαύρα στο πονεμένο χλωμό της πρόσωπο. Διέκρινε τα λευκά σημάδια που διέτρεχαν το δέρμα της παντού —στα γυμνά της μπράτσα, στην πλάτη και στο στέρνο, ακόμα και στα πόδια της. Αν η Κλέρι παραμείνει Κυνηγός, θα γίνει κι αυτή έτσι, σκέφτηκε, σημαδεμένη παντού. Η σκέψη δεν τον αναστάτωσε τόσο όσο θα τον αναστάτωνε κάποτε. Κάτι στον τρόπο που δεν ντρεπόταν να δείχνει τα Σημάδια της, θα έλεγες ότι η Ίζαμπελ ήταν περήφανη γι' αυτά.

Είχε κάτι στα χέρια της, κάτι που το στριφογυρνούσε ανάμεσα στα δάχτυλά της. Ήταν κάτι μικρό που γυάλιζε θαμπά στο ημίφως. Στην αρχή τού φάνηκε σαν ένα μικρό κόσμημα.

«Δεν φταις εσύ» είπε ο Σάιμον «γι' αυτό που συνέβη στον Μαξ».

Δεν τον κοίταξε. Κοιτούσε το αντικείμενο στο χέρι της. «Ξέρεις τι είναι αυτό;» είπε και το σήκωσε ψηλά. Ήταν ένα μικρό στρατιωτάκι, σκαλισμένο στο ξύλο. Ήταν ένας Κυνηγός των Σκιών, συνειδητοποίησε ο Σάιμον, κανονικότατος, με ζωγραφισμένη μαύρη στολή. Η ασημένια λάμψη που είχε προσέξει ήταν το μικρό

σπαθί που κρατούσε —ήταν φθαρμένο. «Ήταν του Τζέις», του είπε, χωρίς να περιμένει απάντηση. «Ήταν το μόνο παιχνίδι που είχε όταν ήρθε να μείνει μαζί μας. Δεν ξέρω, ίσως κάποτε να ήταν μέρος ενός μεγαλύτερου παιχνιδιού. Νομίζω ότι το είχε φτιάξει μόνος του, αλλά δεν μιλούσε ποτέ γι' αυτό. Το έπαιρνε πάντα μαζί του, όμως όταν ήταν μικρός, το είχε πάντα στην τσέπη του, ή όπου μπορούσε. Μετά, μια μέρα, πρόσεξα ότι το κρατούσε ο Μαξ. Ο Τζέις πρέπει να ήταν γύρω στα δεκατρία τότε. Πρέπει να του το είχε δώσει όταν ήταν πια μεγάλος για να παίζει μ' αυτό. Ήταν στο χέρι του Μαξ όταν τον βρήκανε. Ήταν σαν να πιάστηκε απ' ό,τι βρήκε μπροστά του για να προφυλαχθεί όταν ο Σεμπάστιαν...» σταμάτησε. Η προσπάθεια που έκανε για να μην κλάψει ήταν εμφανής. Το στόμα της ήταν σφιγμένο σαν μια γκριμάτσα, σαν να είχε χάσει το σχήμα του. «Θα έπρεπε να είμαι εγώ εκεί και να τον προστατεύω. Θα έπρεπε να είμαι εκεί και να κρατάει εμένα, όχι ένα ηλίδιο ξύλινο παιχνιδάκι». Το πέταξε στο κρεβάτι με μάτια που γυάλιζαν.

«Ήσουν αναίσθητη», διαμαρτυρήθηκε ο Σάιμον. «Παραλίγο να πεθάνεις κι εσύ, Τζι. Δεν μπορούσες να κάνεις τίποτα».

Η Τζαμπελ κούνησε το κεφάλι της με τα ανακατεμένα της μαλλιά να πηγαίνουν πέρα-δώθε πάνω στους ώμους της. Ήταν αγριεμένη και νευρική. «Και εσύ πού το ξέρεις» τον ρώτησε. «Ξέρεις ότι τη νύχτα που πέθανε, ο Μαξ μάς είχε πει ότι είχε δει κάποιον να σκαρφαλώνει στους δαιμονικούς πύργους; Και εγώ του είπα ότι το είχε δει στον ύπνο του και τον έδιωξα; Και είχε δίκιο. Βάζω στοίχημα ότι ήταν αυτό το κάθαρμα ο Σεμπάστιαν που

σκαρφάλωνε για να απενεργοποιήσει τις άμυνες. Και ο Σεμπάστιαν τον σκότωσε για να μην το πει σε κανέναν. Αν τον είχα ακούσει... αν είχα κάτσει ένα λεπτό να τον ακούσω... δεν θα είχε συμβεί».

«Δεν υπήρχε περίπτωση να το είχες καταλάβει», είπε ο Σάιμον. «Και όσο για τον Σεμπάστιαν, δεν ήταν ο ξάδερφος των Πένχαλου. Τους κοροΐδευε όλους».

Η Ίζαμπελ δεν έδειξε να ξαφνιάζεται. «Το ξέρω», είπε. «Σε άκουσα να μιλάς με τον Άλεξ και τον Τζέις. Άκουγα από την κορυφή της σκάλας».

«Κρυφάκουγες;»

Ανασήκωσε τους ώμους της. «Μέχρι το σημείο που είπες ότι θα ερχόσουν να μου μιλήσεις. Μετά ήρθα στο δωμάτιο. Δεν είχα όρεξη να σε δω». Τον κοίταξε πλαγίως. «Αλλά πρέπει να το παραδεχθώ –είσαι επίμονος».

«Άκου, Ίζαμπελ», είπε και έκανε ένα βήμα μπροστά. Ξαφνικά, κατά έναν παράξενο τρόπο, συνειδητοποίησε ότι δεν ήταν και πολύ ντυμένη, οπότε δεν έβαλε το χέρι του στον ώμο της, ούτε έκανε κάποια άλλη κίνηση. «Όταν πέθανε ο πατέρας μου, ήξερα ότι δεν έφταιγα εγώ, αλλά και πάλι συνέχιζα να σκέφτομαι, ξανά και ξανά, όλα όσα έπρεπε να έχω κάνει, να έχω πει, πριν πεθάνει».

«Ναι, αλλά αυτό είναι δικό μου λάθος», είπε η Ίζαμπελ. «Και αυτό που έπρεπε να έχω κάνει ήταν να τον ακούσω. Και αυτό που μπορώ τώρα να κάνω είναι να βρω τον μπάσταρδο που το έκανε αυτό και να τον σκοτώσω».

«Δεν είμαι σίγουρος ότι αυτό θα βοηθήσει...»

«Κι εσύ πού το ξέρεις;» τον ρώτησε η Ίζαμπελ. «Βρήκες τον υπεύθυνο για το θάνατο του πατέρα σου και

τον σκότωσες;»

«Ο πατέρας μου έπαθε καρδιακή προσβολή», είπε ο Σάιμον.

«Άρα, δεν ξέρεις για τι πράγμα μιλάω, έτσι δεν είναι;» Η Ίζαμπελ σήκωσε το κεφάλι της και τον κοίταξε εξεταστικά. «Έλα εδώ».

«Ορίστε;»

Του έκανε νόημα με το δάχτυλό της. «Έλα εδώ, Σάιμον».

Πήγε κοντά της απρόθυμα. Απείχε ελάχιστα εκατοστά όταν τον άρπαξε απ' το γιακά και τον τράβηξε προς το μέρος της. Τα πρόσωπά τους απείχαν ελάχιστα –μπορούσε να δει το δέρμα κάτω απ' τα μάτια της να γυαλίζει απ' τα σημάδια των δακρύων. «Ξέρεις τι χρειάζομαι τώρα;» τον ρώτησε τονίζοντας κάθε λέξη.

«Ε...» είπε ο Σάιμον. «Όχι».

«Κάτι να μου αποσπάσει την προσοχή», είπε και τον έριξε με μια κίνηση του χεριού της στο κρεβάτι δίπλα της.

Προσγειώθηκε ανάμεσα σε μια στοίβα τσαλακωμένα ρούχα. «Ίζαμπελ» είπε αδύναμα ο Σάιμον «πιστεύεις πραγματικά ότι αυτό θα σε κάνει να νιώσεις καλύτερα;»

«Πίστεψέ με», είπε η Ίζαμπελ και έβαλε το χέρι της στο στήθος του, ακριβώς πάνω απ' την καρδιά του που δεν χτυπούσε πια. «Νιώθω ήδη καλύτερα».

Η Κλέρι ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της και κοιτούσε ένα μοναχικό κομμάτι από φεγγαρόφως που έπεφτε στο ταβάνι. Τα νεύρα της ήταν ακόμη πολύ τεντωμένα απ' τα γεγονότα της ημέρας, κι έτσι δυσκολευόταν να

αποκοιμηθεί, ενώ το ότι ο Σάιμον δεν είχε επιστρέψει ακόμη δεν ήταν και πολύ καλό. Τελικά είχε μεταφέρει στον Λουκ την ανησυχία της, ο οποίος είχε βάλει το μπουφάν του και είχε πάει απ' τους Λάιτγουντ. Είχε γυρίσει με μια ειρωνική έκφραση. «Ο Σάιμον είναι μια χαρά, Κλέρι. Πήγαινε για ύπνο». Και μετά είχε ξαναφύγει, μαζί με την Άματις για άλλη μία ατέλειωτη συνεδρίαση στην Αίθουσα των Συνθηκών. Αναρωτήθηκε αν είχε καθαρίσει κανείς το αίμα του Ανακριτή απ' το πάτωμα.

Δεν είχε τίποτε άλλο να κάνει και είχε πέσει για ύπνο, αλλά ο ύπνος αρνείτο πεισματικά να την επισκεφθεί. Η Κλέρι έβλεπε συνέχεια στο μυαλό της τον Βάλενταϊν να χώνει το χέρι του μέσα στον Ανακριτή και να ξεριζώνει την καρδιά του. Τον τρόπο που είχε γυρίσει και της είχε πει, *θα κρατούσες το στόμα σου κλειστό. Για χάρη του αδερφού σου, αν όχι για δική σου*. Πάνω από όλα, τα μυστικά που είχε μάθει απ' τον Ιθουριήλ βάραιναν σαν τούβλο την καρδιά της. Κάτω απ' όλες αυτές τις ανησυχίες, υπήρχε ο φόβος, μόνιμος σαν το σφυγμό της καρδιάς, ότι θα πέθαινε η μητέρα της. «Πού ήταν ο Μάγκνους;»

Στην κουρτίνα ακούστηκε ένα θρόισμα, και ξαφνικά στο δωμάτιο χύθηκε φως. Η Κλέρι ανακάθισε απότομα ψάχνοντας το σπαθί που είχε στο κομοδίνο της.

«Μην ανησυχείς». Ένα χέρι σκέπασε το δικό της — λεπτό, σημαδεμένο, οικείο. «Εγώ είμαι».

Η Κλέρι πήρε μια βαθιά ανάσα, και αυτός τράβηξε το χέρι του. «Τζείς», του είπε. «Τι κάνεις εδώ; Τι έγινε;»

Για μια στιγμή δεν της απάντησε, και γύρισε να τον κοιτάξει, τραβώντας τις κουβέρτες γύρω της. Ένωσε

να κοκκινίζει, συνειδητοποιώντας ξαφνικά ότι φορούσε μόνο το κάτω της πιτζάμας της και ένα πολύ λεπτό φανελάκι, αλλά μετά είδε την έκφρασή του, και η ντροπή της εξαφανίστηκε.

«Τζέις;» ψιθύρισε. Στεκόταν στο κεφαλάρι του κρεβατιού της, φορώντας ακόμη τα πένθιμα ρούχα του, και ο τρόπος που την κοιτούσε δεν ήταν ούτε ελαφρύς, ούτε σαρκαστικός, ούτε απόμακρος. Ήταν πολύ χλωμός, και τα μάτια του ήταν στοιχειωμένα, και σχεδόν μαύρα απ' την κούραση. «Είσαι καλά;»

«Δεν ξέρω», είπε εκείνος με το ζαλισμένο ύφος κάποιου που είχε μόλις ξυπνήσει από ένα όνειρο. «Δεν είχα σκοπό να έρθω εδώ. Περιπλανιόμουν όλη τη νύχτα —δεν μπορούσα να κοιμηθώ— και βρισκόμουν συνέχεια εδώ. Σε σένα».

Ἡ Κλέρι ανακάθισε πιο ίσια και άφησε τις κουβέρτες να πέσουν γύρω της. «Γιατί δεν μπορούσες να κοιμηθείς; Έγινε κάτι;» ρώτησε, και μετά ένιωσε ανόητη. Και τι δεν είχε συμβεί;

Ο Τζέις, παρ' όλα αυτά, δεν έμοιαζε να έχει ακούσει την ερώτηση. «Ήθελα να σε δω», είπε, πιο πολύ στον εαυτό του. «Ξέρω ότι δεν έπρεπε. Αλλά ήταν ανάγκη».

«Εντάξει, κάτσε, τότε», είπε και του έκανε χώρο για να καθίσει στην άκρη του κρεβατιού. «Γιατί με έχεις φρικάρει. Είσαι σίγουρος ότι δεν έγινε τίποτα;»

«Δεν είπα ότι δεν έγινε τίποτα». Κάθισε στο κρεβάτι και την κοίταζε. Ήταν αρκετά κοντά, έτσι που θα μπορούσε να σκύψει και να τον φιλήσει...

Το στήθος της σφίχτηκε. «Έχεις κακά νέα; Είναι όλα... είναι όλοι...;»

«Δεν είναι κακά» είπε ο Τζέις «και δεν είναι νέα. Είναι

το αντίθετο. Είναι κάτι που το ήξερα πάντα και που... μάλλον το ξέρεις κι εσύ. Ένας Θεός ξέρει ότι δεν το έκρυψα και τόσο καλά». Τα μάτια του έψαχναν το πρόσωπό της αργά, σαν να ήθελαν να το καταγράψουν στη μνήμη του. «Αυτό που έγινε» είπε, και δίστασε «είναι ότι συνειδητοποίησα κάτι».

«Τζέις», του ψιθύρισε ξαφνικά, και χωρίς λόγο ένιωσε να φοβάται για το τι θα της έλεγε. «Τζέις, δεν χρειάζεται...»

«Προσπαθούσα να πάω... κάπου», είπε ο Τζέις. «Αλλά κάτι με τραβούσε εδώ ξανά και ξανά. Δεν μπορούσα να σταματήσω να περπατάω, δεν μπορούσα να σταματήσω να σκέφτομαι. Την πρώτη φορά που σε είδα, και ότι μετά δεν μπορούσα να σε ξεχάσω. Ήθελα, αλλά δεν μπορούσα. Πίεσα τον Χοτζ να στείλει εμένα να σε βρω και να σε φέρω στο Ινστιτούτο. Και ακόμα και τότε, σ' εκείνο το ηλίθιο καφέ, όταν σε είδα να κάθεται στον καναπέ με τον Σάιμον, ακόμα και τότε ένιωθα ότι δεν έπρεπε να είναι έτσι, εγώ έπρεπε να είμαι εκεί μαζί σου. Εγώ έπρεπε να είμαι αυτός που σε έκανε να γελάς έτσι. Δεν μπορούσα να διώξω αυτή την αίσθηση. Ότι έπρεπε να είμαι εγώ. Και όσο πιο πολύ σε γνώριζα, τόσο πιο έντονα το ένιωθα. Ποτέ πριν δεν είχα νιώσει έτσι. Ήθελα πάντα κάποιο κορίτσι, και μετά, όταν τη γνώριζα, δεν την ήθελα πια, αλλά με σένα αυτό το συναίσθημα γινόταν όλο και πιο δυνατό, μέχρι εκείνη τη νύχτα που εμφανίστηκες στο Ρένγουικ, και ήμουν σίγουρος».

Και όταν έμαθα το λόγο που ένιωθα έτσι –σαν να ήσουν ένα κομμάτι μου που είχα χάσει και δεν ήξερα ότι μου έλειπε μέχρι που σε βρήκα– ήταν το ότι ήσουν αδερφή μου. Ήταν σαν να με κορόιδευε το Σύμπαν.

Σαν να με έφτυνε ο Θεός. Δεν ξέρω καν γιατί, επειδή θεωρούσα ότι ίσως και να μπορούσα να σε κάνω δική μου, επειδή δεν μου άξιζε ποτέ να είμαι ευτυχισμένος. Δεν μπορούσα να φανταστώ τι είχα κάνει για να τιμωρούμαι έτσι...»

«Αν νιώθεις ότι τιμωρείσαι» είπε η Κλέρι «το ίδιο νιώθω κι εγώ. Γιατί όλα αυτά τα πράγματα τα ένιωθα κι εγώ, αλλά δεν μπορούμε, πρέπει να σταματήσουμε να νιώθουμε έτσι, γιατί είναι η μόνη μας ελπίδα».

Ο Τζέις έσφιγγε τα χέρια του. «Μόνη μας ελπίδα για ποιο πράγμα;»

«Για να είμαστε έστω κι έτσι μαζί. Γιατί αλλιώς δεν μπορούμε να είμαστε ο ένας κοντά στον άλλον, ούτε καν στο ίδιο δωμάτιο, και αυτό δεν το αντέχω. Προτιμώ να σε έχω στη ζωή μου σαν αδερφό παρά καθόλου...»

«Και υποτίθεται ότι θα ανεχτώ το ότι θα γνωρίζεις αγόρια, θα ερωτευτείς κάποιον άλλο, θα παντρευτείς...;» Η φωνή του τεντώθηκε. «Και στο μεταξύ, θα πεθαίνω λίγο-λίγο κάθε μέρα».

«Όχι. Μέχρι τότε δεν θα σε νοιάζει». Ακόμα και τη στιγμή που το έλεγε, αναρωτιόταν αν θα μπορούσε να αντέξει την ιδέα ενός Τζέις που δεν θα νοιαζόταν γι' αυτήν. Δεν το είχε σκεφτεί τόσο καλά όσο εκείνος, και όταν προσπάθησε να τον φανταστεί να ερωτεύεται κάποια άλλη, να παντρεύεται κάποια άλλη, δεν μπορούσε καν να το δει σαν εικόνα, δεν μπορούσε να δει τίποτα παρά ένα μαύρο τούνελ που οδηγούσε μπροστά για πάντα. «Σε παρακαλώ. Αν δεν πούμε τίποτα... αν απλώς προσποιηθούμε...»

«Δεν γίνεται να προσποιούμαστε», είπε ο Τζέις με απόλυτη βεβαιότητα. «Σ' αγαπώ, και θα σ' αγαπώ μέχρι να

πεθάνω, και αν υπάρχει ζωή μετά απ' αυτήν εδώ, θα σ' αγαπάω και τότε».

Ἡ ανάσα της κόπηκε. Το είχε πει —είχε πει τις λέξεις απ' τις οποίες δεν υπήρχε γυρισμός. Προσπάθησε να πει κάτι, αλλά δεν έβγαινε τίποτα.

«Και ξέρω ότι νομίζεις ότι θέλω να είμαι μαζί σου μόνο και μόνο για να αποδειξω στον εαυτό μου ότι είμαι ένα τέρας», είπε. «Και ίσως και να είμαι. Δεν ξέρω. Αλλά αυτό που ξέρω είναι ότι αν έχω μέσα μου αίμα δαίμονα, υπάρχει και αίμα ανθρώπου. Και δεν θα μπορούσα να σε αγαπήσω όπως σ' αγαπώ αν δεν ήμουν έστω και λίγο άνθρωπος. Γιατί οι δαίμονες απλώς θέλουν. Αλλά δεν αγαπούν. Κι εγώ...»

Σηκώθηκε όρθιος με μια σχεδόν βίαιη κίνηση και πήγε στο παράθυρο. Φαινόταν χαμένος όπως στη Μεγάλη Αϊθουσα όταν στεκόταν πάνω απ' το σώμα του Μαξ.

«Τζέις;» είπε έντρομη η Κλέρι, και όταν δεν της απάντησε, σηκώθηκε και έτρεξε κοντά του, βάζοντας το χέρι της στον ώμο του. Συνέχισε να κοιτάει απ' το παράθυρο: οι αντανακλάσεις τους στο τζάμι ήταν σχεδόν διάφανες —στοιχειωμένα περιγράμματα ενός ψηλού αγοριού και ενός μικροκαμωμένου κοριτσιού με το χέρι της γραπωμένο αδέξια στο μανίκι του. «Τι συμβαίνει;»

«Δεν έπρεπε να σου έχω μιλήσει έτσι», είπε χωρίς να την κοιτάζει. «Συγγνώμη, ήταν μάλλον πολλά όλα αυτά. Φάνηκες... να σοκάρεσαι». Η ένταση που διαπερνούσε τη φωνή του ήταν σαν τεντωμένο σκοινί.

«Ναι», είπε. «Πέρασα τις τελευταίες μέρες προσπαθώντας να καταλάβω αν με μισούσες. Και μετά σε είδα απόψε και ήμουν σχεδόν σίγουρη ότι με μισούσες».

«Σε μισούσα;» επανέλαβε σαστισμένος. Άπλωσε το χέρι

του και χάιδεψε το πρόσωπό της, απαλά, με τις άκρες των δαχτύλων του πάνω στο δέρμα της. «Σου είπα ότι δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Αύριο τα μεσάνυχτα θα είμαστε ή νεκροί ή υπόδουλοι του Βάλενταϊν. Θα μπορούσε να είναι η τελευταία νύχτα της ζωής μας, σίγουρα πάντως η τελευταία έστω και λίγο κανονική νύχτα. Η τελευταία νύχτα που πάμε για ύπνο και ξυπνάμε όπως πάντα. Το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ ήταν ότι ήθελα να την περάσω μαζί σου».

Η καρδιά της φτερούγισε. «Τζέις...»

«Δεν εννοώ αυτό», είπε. «Δεν πρόκειται να σε αγγίξω, αν δεν θέλεις. Το ξέρω ότι είναι λάθος —Θεέ μου, είναι τόσο λάθος—, αλλά θέλω να κοιμηθώ μαζί σου και να ξυπνήσω μαζί σου έστω και μία φορά, μία φορά στη ζωή μου». Η φωνή του έκρυβε απόγνωση. «Μόνο γι' αυτήν τη νύχτα. Αν σκεφτείς όλα τα πράγματα που έγιναν και θα γίνουν, τι σημασία έχει μία μόνο νύχτα;»

Γιατί σκέψου πώς θα νιώθουμε το πρωί. Σκέψου πόσο χειρότερο θα είναι το να προσποιούμαστε ότι δεν σημαίνει τίποτα ο ένας για τον άλλον μπροστά σε όλους τους άλλους ενώ θα έχουμε περάσει τη νύχτα μαζί, ακόμα και αν απλώς κοιμηθούμε. Είναι σαν να παίρνεις μόνο λίγο από ένα ναρκωτικό —σε κάνει απλώς να θέλεις κι άλλο.

Γι' αυτό όμως της είχε πει όλα αυτά, σκέφτηκε η Κλέρι. Γιατί δεν ήταν αλήθεια, γι' αυτόν τουλάχιστον· δεν υπήρχε τίποτα χειρότερο, όπως και δεν υπήρχε τίποτα καλύτερο. Αυτό που ένιωθε ήταν οριστικό σαν μια θανατική ποινή, και άραγε εκείνη μπορούσε να πει ότι γι' αυτήν δεν ήταν έτσι; Και ακόμα κι αν ήλπιζε ότι ίσως και να ήταν, ακόμα κι αν ήλπιζε ότι ίσως μια μέρα να μπορούσε να πειστεί από το χρόνο, ή τη λογική, ή τη

σταδιακή τριβή να μη νιώθει πια έτσι, δεν είχε σημασία. Δεν ὑπῆρχε τίποτα που να έχει επιθυμήσει περισσότερο στη ζωή της από αυτήν τη νύχτα με τον Τζέις.

«Κλείσε τις κουρτίνες κι ἔλα στο κρεβάτι», του εἶπε. «Δεν μπορώ να κοιμηθῶ με τόσο φως».

Ἡ ἐκφραση που απλώθηκε στο πρόσωπό του ἦταν ἀπόλυτης ἐκπληξης και δυσπιστίας. Δεν περίμενε να του πει ναι, συνειδητοποίησε κάπως ξαφνιασμένη ἡ Κλέρι, και μετά ἀπό ἓνα λεπτό την εἶχε αρπάξει και την ἀγκάλιαζε, με το πρόσωπό του χωμένο στα μαλλιά της που ἦταν ἀνακατεμένα ἀπ' τον ὕπνο. «Κλέρι...»

«Ἐλα, ξάπλωσε», του εἶπε. «Εἶναι ἀργά». Απομακρύνθηκε και γύρισε στο κρεβάτι. Μπήκε κάτω ἀπ' τις κουβέρτες και τις τράβηξε μέχρι τη μέση της. Κατά κάποιο τρόπο, ἔτσι ὅπως τον κοιτούσε, μπορούσε να φανταστεί ὅτι τα πράγματα ἦταν διαφορετικά, ὅτι εἶχαν περάσει πολλά χρόνια και ἦταν μαζί τόσο καιρό και το εἶχαν κάνει αὐτό εκατοντάδες φορές, ὅτι τους ἀνήκε κάθε νύχτα και ὄχι μόνο μία. Ἐβαλε το πιγούνι της στα χέρια της και τον παρακολούθησε καθῶς ἐκλεινε τις κουρτίνες, και μετά ἔβγαλε το μπουφάν του και το κρέμασε στην καρέκλα. Ἀπό κάτω φορούσε ἓνα ἀνοιχτό γκριζο μπλουζάκι, και τα Σημάδια στα γυμνά του μπράτσα ἔλαμπαν σκοτεινά καθῶς ἔβγαλε τη ζώνη με τα ὄπλα του και την ἀφησε στο πάτωμα. Ἐβγαλε τις μπότες του και πήγε προς τὸ κρεβάτι και ξάπλωσε πολύ προσεκτικά δίπλα στην Κλέρι. Ξαπλωμένος ἀνάσκελα γύρισε το κεφάλι του και την κοίταξε. Στο δωμάτιο ἐμπαινε πολύ λίγο φως κάτω ἀπ' τις κουρτίνες, και ἦταν ἴσα-ἴσα ἀρκετό για να βλέπει το περίγραμμα του προσώπου του και την ἀπαλή λάμψη των ματιῶν του.

«Καληνύχτα, Κλέρι», της είπε.

Τα χέρια του ήταν απλωμένα ίσια στο πλάι του. Ήταν λες και δεν ανάσαινε καθόλου· δεν ήταν σίγουρη ότι ανάσαινε ούτε η ίδια. Γλίστρησε το χέρι της στο σεντόνι, ώστε τα χέρια τους ίσα που να αγγίξουν, τόσο απαλά, που δεν θα το πρόσεχε αν άγγιζε κάποιον άλλον εκτός απ' τον Τζέις. Όμως, επειδή ήταν ο Τζέις, οι άκρες των δαχτύλων της ανατρίχιασαν απαλά, σαν να τα κρατούσε πάνω από μια λεπτή φλόγα. Τον ένιωσε να σφίγγεται δίπλα της, και μετά να χαλαρώνει. Είχε κλείσει τα μάτια του, και οι βλεφαρίδες του έριχναν λεπτές σκιές στις καμπύλες των ζυγωματικών του. Το στόμα του σχημάτισε ένα χαμόγελο, σαν να είχε καταλάβει ότι τον κοιτούσε. Και η Κλέρι αναρωτήθηκε πώς θα ήταν εκείνος το πρωί, με τα μαλλιά του ανακατεμένα και τα μάτια του πρησμένα από τον ύπνο. Παρά τα όσα είχαν γίνει, η σκέψη και μόνο έκανε την καρδιά της να σφιχτεί από ευτυχία.

Πέρασε τα δάχτυλά της στα δικά του. «Καληνύχτα», του ψιθύρισε. Με τα χέρια τους ενωμένα, σαν παιδιά σε ένα παραμύθι, αποκοιμήθηκε δίπλα του στο σκοτάδι.

15

τα παντα διαλθουνται

Ο Λουκ είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας παρακολουθώντας την πρόοδο του φεγγαριού πίσω απ' το γυάλινο θόλο της Αίδουσας των Συνθηκών σαν ένα ασημένιο νόμισμα που διέσχιζε τη λεία επιφάνεια ενός τραπεζιού. Όταν το φεγγάρι ήταν σχεδόν γεμάτο όπως εκείνη τη νύχτα, ένιωθε μια αντίστοιχη όξυνση στην όραση και στην όσφρησή του, ακόμα και όταν είχε την ανθρωπίνη μορφή του. Τώρα, για παράδειγμα, μπορούσε να μυρίσει τον ιδρώτα της αμφιβολίας στην αίδουσα και το τσίμπημα του φόβου. Μπορούσε να νιώσει την ανησυχία της αγέλης του έξω στο δάσος του Μπρόσελιν καθώς γυρνούσαν στο σκοτάδι κάτω απ' τα δέντρα και περίμεναν νέα του.

«Λούσιαν». Η φωνή της Άματις ήταν χαμηλή, αλλά διαπεραστική. «Λούσιαν».

Ο Λουκ ξύπνησε απ' την ονειροπόλησή του και προσπάθησε να συγκεντρώσει τα εξαντλημένα του μάτια στη σκηνή μπροστά του. Ήταν μια κουρασμένη μικρή

ομάδα εκείνοι που τελικά είχαν συμφωνήσει να ακούσουν το σχέδιό του. Λιγότεροι απ' ό,τι ήλπιζε. Πολλούς τους ήξερε απ' την παλιά του ζωή στην Άιντρις —οι Πένχαλου, οι Λάιτγουντ, οι Ράβενσκαρ— και άλλους τους είχε μόλις γνωρίσει, όπως τους Μοντεβέρντε, από το Ινστιτούτο της Λισσαβόνας, που μιλούσαν μισά Πορτογαλικά μισά Αγγλικά, τη Νασρίν Τσαντχούρι, την επικεφαλής του Ινστιτούτου της Βομβάης. Το σκούρο πράσινο σάρι της ήταν στολισμένο με ρούνους από τόσο αστραφτερό ασήμι, που ο Λουκ έκλεινε τα μάτια του άθελά του όταν τον πλησίαζε.

«Ε, Λούσιαν», είπε η Μαρίζ. Το μικρό χλωμό της πρόσωπο ήταν σημαδεμένο απ' την κούραση και τον πόνο. Ο Λουκ δεν περίμενε να έρθουν αυτή ή ο άντρας της, αλλά είχαν συμφωνήσει σχεδόν αμέσως μόλις τους το είχε αναφέρει. Υπέθετε ότι θα έπρεπε να νιώθει ευγνωμοσύνη που ήταν εκεί, ακόμα και αν ο πόνος έκανε τη Μαρίζ πιο απότομη απ' ό,τι συνήθως. «Εσύ μας ζήτησες να έρθουμε, το λιγότερο που μπορείς να κάνεις είναι να προσέχεις τι λέμε».

«Προσέχει». Η Άματις καθόταν με τα πόδια σταυρωμένα σαν μικρό κορίτσι, αλλά η έκφρασή της ήταν αυστηρή. «Δεν φταίει αυτός που λέμε τα ίδια και τα ίδια εδώ και ώρες».

«Και θα συνεχίσουμε να το κάνουμε μέχρι να βρούμε μια λύση», είπε ο Πάτρικ Πένχαλου κάπως εκνευρισμένος.

«Με κάθε σεβασμό, Πάτρικ, αλλά σ' αυτό το πρόβλημα μπορεί και να μην υπάρχει λύση», είπε η Νασρίν με την κοφτή προφορά της. «Το καλύτερο που μπορούμε να ελπίζουμε είναι ένα σχέδιο».

«Ένα σχέδιο που δεν περιλαμβάνει μαζική σφαγή ή...» άρχισε να λέει η Τζία, η γυναίκα του Πάτρικ, και μετά σταμάτησε δαγκώνοντας τα χείλη της. Ήταν μια όμορφη, αδύνατη γυναίκα που έμοιαζε πολύ με την κόρη της, την Αλίν. Ο Λουκ θυμόταν όταν ο Πάτρικ είχε πάει στο Ινστιτούτο του Πεκίνου για να την παντρευτεί. Είχε γίνει σκάνδαλο αφού υποτίθεται ότι θα παντρευόταν ένα κορίτσι που είχαν διαλέξει οι γονείς του στην Άιντρις. Όμως, του Πάτρικ δεν του άρεσε ποτέ να του λένε τι να κάνει, ένα χαρακτηριστικό για το οποίο ο Λουκ αισθανόταν τώρα ιδιαίτερα ευγνώμων.

«Ή συμμαχία με τα Πλάσματα του Σκότους;» είπε ο Λουκ. «Φοβάμαι ότι αυτό δεν γίνεται να αποφευχθεί».

«Δεν είναι αυτό το πρόβλημα, και το ξέρεις», είπε η Μαρίζ. «Είναι το θέμα με τις έδρες στο Συμβούλιο. Το Κονκλάβιο δεν πρόκειται ποτέ να συμφωνήσει. Το ξέρεις αυτό. Τέσσερις ολόκληρες έδρες...»

«Όχι τέσσερις», είπε ο Λουκ. «Μία για τις Νεράιδες, μία για τα Παιδιά του Φεγγαριού, μία για τα Παιδιά της Λίλιθ».

«Μάγοι, Νεράιδες και Λυκάνθρωποι», είπε ο Σινιόρ Μοντεβέρντε. «Και οι βρικόλακες;»

«Δεν μου έχουν υποσχεθεί τίποτα», παραδέχθηκε ο Λουκ. «Αλλά ούτε κι εγώ τους έχω υποσχεθεί κάτι. Μπορεί να μη θέλουν να μπουν στο Συμβούλιο. Δεν συμπαθούν τους δικούς μου, αλλά ούτε και τα συμβούλια και τους κανόνες. Ωστόσο, η πόρτα είναι ανοιχτή αν αλλάξουν γνώμη».

«Ο Μαλαχίας και οι δικοί του δεν θα συμφωνήσουν ποτέ, και μπορεί να μην έχουμε αρκετές ψήφους στο Συμβούλιο χωρίς αυτούς», μουρμούρισε ο Πάτρικ. «Άλ-

λωστε, χωρίς τους βρικόλακες, τι ελπίδες έχουμε;»

«Πολύ καλές», είπε κοφτά η Άματις που έμοιαζε να πιστεύει στο σχέδιο του Λουκ περισσότερο κι απ' τον ίδιο. «Υπάρχουν πολλά πλάσματα του Σκότους που θέλουν να πολεμήσουν μαζί μας, και είναι πολύ ισχυρά. Και μόνο οι μάγοι...»

Με ένα κούνημα του κεφαλιού της, η Σινιόρα Μοντεβέρντε γύρισε στο σύζυγό της. «Αυτό το σχέδιο είναι παράτολμο. Αποκλείεται να πετύχει. Δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε τα Πλάσματα του Σκότους».

«Πέτυχε κατά τη διάρκεια της Εξέγερσης», είπε ο Λουκ.

Τα χείλη της γυναίκας τραβήχτηκαν ειρωνικά. «Μόνο και μόνο επειδή ο Βάλενταϊν είχε κάτι ηλίθιους για στρατό», είπε. «Όχι δαίμονες. Και τώρα πώς ξέρουμε ότι τα παλιά μέλη του Κύκλου του δεν θα τρέξουν δίπλα του μόλις τους καλέσει;»

«Πρόσεχε τι λες, Σινιόρα», μούγκρισε ο Ρόμπερτ Λάιτγουντ. Ήταν η πρώτη φορά που είχε μιλήσει μέσα σε μία ώρα. Είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος του απογεύματος ακίνητος, βουβός από πόνο. Στο πρόσωπό του υπήρχαν γραμμές που ο Λουκ θα ορκιζόταν ότι δεν υπήρχαν τρεις μέρες πριν. Το μαρτύριό του ήταν εμφανές στις σφιγμένες του γροδιές και στους τεντωμένους του ώμους. Ο Λουκ δεν τον αδικούσε. Δεν συμπαθούσε ποτέ ιδιαίτερα τον Ρόμπερτ, αλλά στο θέαμα ενός τόσο μεγαλόσωμου άνδρα που γινόταν αβοήθητος απ' τον πόνο υπήρχε κάτι που ήταν θλιβερό να το αντικρίζει κανείς. «Αν πιστεύετε ότι θα συμμαχούσα με τον Βάλενταϊν μετά το θάνατο του γιου μου —έβαλε να δολοφονήσουν το παιδί μου...»

«Ρόμπερτ», μούρμούρισε η Μαρίζ. Έβαλε το χέρι της στο μπράτσο του.

«Αν δεν συμμαχήσουμε μαζί του» είπε η Σινιόρα Μοντεβέρντε «μπορεί να πεθάνουν όλα τα παιδιά μας».

«Αν νομίζετε ότι θα γίνει έτσι, τότε γιατί είστε εδώ;» Η Άματις σηκώθηκε όρθια. «Νόμιζα ότι είχαμε συμφωνήσει...»

Κι εγώ. Το κεφάλι του Λουκ πονούσε. Πάντα έτσι γινόταν μ' αυτούς. Δυο βήματα μπροστά, ένα πίσω. Ήταν χειρότεροι απ' τα Πλάσματα του Σκότους, μακάρι να μπορούσαν να το καταλάβουν. Ίσως να ήταν καλύτερα αν έλυναν όλα τους τα προβλήματα με τη μάχη, όπως και η αγέλη του...

Μια μικρή κίνηση στην άλλη πλευρά της Αίθουσας έπεσε στην αντίληψή του. Ήταν στιγμιαία, και αν δεν ήταν τόσο κοντά στην πανσέληνο, ίσως να μην την είχε προσέξει, ούτε να είχε αναγνωρίσει τη μορφή που πέρασε βιαστικά έξω απ' την πόρτα. Για μια στιγμή αναρωτήθηκε μήπως το φαντάστηκε. Μερικές φορές, όταν ήταν πολύ κουρασμένος, νόμιζε ότι έβλεπε την Τζόσλιν—σε μια σκιά, στο παιχνιδισμα του φωτός στον τοίχο.

Δεν ήταν η Τζόσλιν, όμως. Ο Λουκ σηκώθηκε όρθιος. «Πάω να πάρω λίγο αέρα. Θα έρθω σε πέντε λεπτά». Τους είδε να τον κοιτάνε όλοι τους, ακόμα και η Άματις. Άκουσε τον Σινιόρ Μοντεβέρντε να ψιθυρίζει κάτι στη γυναίκα του στα Πορτογαλικά. Έπιασε τη λέξη λόμπο, που σήμαινε "λύκος". Μπορεί και να νομίζουν ότι θα αρχίσω να τρέχω γύρω-γύρω ουρλιάζοντας στο φεγγάρι.

Ο αέρας έξω ήταν φρέσκος και κρύος, ο ουρανός ένα γκρι σαν φέτα από ατσάλι. Η αυγή κοκκίνιζε τον ουρανό στα ανατολικά και έριχνε μια απαλή ροζ λάμψη

στα λευκά μαρμάρινα σκαλιά έξω απ' την πόρτα της Αίθουσας. Ο Τζέις τον περίμενε στη μέση της σκάλας. Τα λευκά ρούχα που φορούσε χτύπησαν τον Λουκ σαν χαστούκι στο πρόσωπο, μια υπενθύμιση όλου του θανάτου που είχαν μόλις ζήσει εκεί πέρα και που επρόκειτο να ξαναζήσουν.

Ο Λουκ σταμάτησε, μερικά σκαλιά πάνω απ' τον Τζέις. «Τι κάνεις εδώ, Τζόναθαν;»

Ο Τζέις δεν είπε τίποτα, και ο Λουκ καταράστηκε από μέσα του την αφηρημάδα του. Του Τζέις δεν του άρεσε να τον λένε Τζόναθαν, και συνήθως αντιδρούσε απότομα σ' αυτό το όνομα. Αυτήν τη φορά όμως δεν έδειξε να τον νοιάζει. Το πρόσωπο που κοιτούσε τον Λουκ ήταν τόσο σοβαρό, όσο τα πρόσωπα των ενηλίκων που βρίσκονταν μέσα στην Αίθουσα. Αν και ο Τζέις απείχε ακόμα ένα χρόνο απ' την ενηλικίωση σύμφωνα με το νόμο του Κονκλάβιου, είχε δει χειρότερα πράγματα στη σύντομη ζωή του απ' ό,τι πολλοί ενήλικες.

«Έψαχνες τους γονείς σου;»

«Τους Λάιτγουντ εννοείς;» Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του. «Όχι. Δεν θέλω να τους μιλήσω. Εσένα έψαχνα».

«Πρόκειται για την Κλέρι;» Ο Λουκ κατέβηκε και στάθηκε ένα μόνο σκαλί πάνω απ' τον Τζέις. «Είναι καλά;»

«Μια χαρά». Η αναφορά στην Κλέρι έκανε τον Τζέις να σφίχτει, που με τη σειρά του άγχωσε τον Λουκ —αλλά ήξερε ότι δεν θα του έλεγε ότι ήταν καλά αν δεν ήταν.

«Τότε, τι συμβαίνει;»

Ο Τζέις κοίταξε πίσω του, προς την πόρτα της Αίθουσας. «Πώς πάει εκεί; Καμία πρόοδος;»

«Δεν θα το 'λεγα», παραδέχθηκε ο Λουκ. «Όσο κι αν

δεν θέλουν να παραδοθούν στον Βάλενταϊν, η ιδέα τού να δεχθούν τα Πλάσματα του Σκότους στο Συμβούλιο τούς αρέσει ακόμα λιγότερο. Και χωρίς την υπόσχεση μιας έδρας στο Συμβούλιο, οι δικοί μου δεν θα πολεμήσουν».

«Το Κονκλάβιο αποκλείεται να συμφωνήσει μ' αυτή την ιδέα».

«Δεν χρειάζεται να ενθουσιαστεί. Το μόνο που χρειάζεται είναι να την προτιμήσουν απ' την ιδέα της αυτοκτονίας».

«Θα κάνουν εκατό χρόνια», του είπε ο Τζέις. «Βάλ' τους προδεσμια. Το Κονκλάβιο δουλεύει καλύτερα με προδεσμίες».

Ο Λουκ δεν μπορούσε να μη χαμογελάσει. «Όλα τα Πλάσματα του Σκότους που μπόρεσα να συγκεντρώσω θα πλησιάσουν τη Βορινή Πύλη στο λυκόφως. Αν το Κονκλάβιο συμφωνήσει μέχρι τότε να συμμαχήσει μαζί τους, θα μπουν στην πόλη. Αν όχι, θα γυρίσουν πίσω. Ήταν το αργότερο που μπόρεσα να πετύχω —ισα-ίσα θα προλάβουμε να πάμε ως την Μπρόσελιν μέχρι τα μεσάνυχτα».

Ο Τζέις σφύριξε. «Πολύ δραματικό. Ελπίζεις ότι η όψη όλων αυτών των Πλασμάτων του Σκότους θα εμπνεύσει το Κονκλάβιο; Ή μήπως ότι θα το τρομάξει;»

«Μάλλον λίγο και απ' τα δύο. Πολλά από τα μέλη του Συμβουλίου σχετίζονται με Ινστιτούτα, όπως εσείς —είναι πολύ πιο εξοικειωμένοι με τα Πλάσματα του Σκότους. Είναι οι ντόπιοι κάτοικοι της Άιντρις που με προβληματίζουν. Το θέαμα των Πλασμάτων του Σκότους στις Πύλες τους μπορεί να τους πανικοβάλλει. Απ' την άλλη, δεν θα τους κάνει κακό μια υπενθύμιση του πόσο

ευάλωτοι είναι».

Ενστικτωδώς, ο Τζέις κοίταξε προς τα πάνω, τα ερείπια του Φρουρίου, μια μαύρη πληγή στο λόφο πάνω απ' την πόλη. «Είμαι σίγουρος ότι κανείς δεν χρειάζεται άλλη υπενθύμιση γι' αυτό». Γύρισε στον Λουκ, με τα καθαρά του μάτια πολύ σοβαρά. «Θέλω να σου πω κάτι, και θα ήθελα να μου υποσχεθείς εχεμύθεια».

Ο Λουκ δεν μπορούσε να κρύψει την έκπληξή του. «Γιατί σε μένα; Γιατί όχι στους Λάιτγουντ;»

«Γιατί, ουσιαστικά, εσύ είσαι επικεφαλής εδώ. Το ξέρεις».

Ο Λουκ δίστασε. Κάτι στο λευκό και κουρασμένο πρόσωπο του Τζέις ξυπνούσε τη συμπάθεια παρά την εξάντλησή του. Συμπάθεια, αλλά και την επιθυμία να δείξει σ' αυτό το αγόρι, που είχε προδοθεί και χρησιμοποιηθεί τόσο άσχημα από όλους τους ενήλικες στη ζωή του, ότι δεν ήταν όλοι έτσι, ότι υπήρχαν κάποιοι στους οποίους μπορούσε να βασιστεί. «Σύμφωνοι».

«Και» είπε ο Τζέις «επειδή πιστεύω ότι θα μπορέσεις να το εξηγήσεις στην Κλέρι».

«Να εξηγήσω τι στην Κλέρι;»

«Γιατί έπρεπε να το κάνω». Τα μάτια του Τζέις έλαμπαν στο φως του ήλιου που ανέτελλε· τον έκανε να φαίνεται χρόνια πιο μικρός. «Θα κυνηγήσω τον Σεμπάστιαν, Λουκ. Ξέρω πώς να τον βρω, και θα τον ακολουθήσω μέχρι να με οδηγήσει στον Βάλενταϊν».

Ο Λουκ κράτησε την ανάσα του έκπληκτος. «Ξέρεις πώς να τον βρεις;»

«Μου έδειξε ο Μάγκνους πώς να κάνω ένα ξόρκι εντοπισμού όταν έμενα στο διαμέρισμά του στο Μπρούκλιν. Προσπαθούσαμε να βρούμε τον πατέρα μου από το δα-

χτυλίδι του, αλλά δεν έπιασε...»

«Δεν είσαι μάγος. Δεν μπορείς να κάνεις ξόρκι».

«Είναι ρούνιοι. Όπως με παρακολουθούσε η Ανακρίτρια όταν πήγα στον Βάλενταϊν στο πλοίο. Το μόνο που χρειαζόμουν ήταν κάτι που να ανήκε στον Σεμπάστιαν».

«Μα, ψάξαμε τα πράγματά του. Δεν άφησε τίποτα πίσω του. Το δωμάτιό του ήταν πεντακάθαρο, μάλλον γι' αυτόν ακριβώς το λόγο».

«Βρήκα κάτι», είπε ο Τζέις. «Μια κλωστή μουσκεμένη με το αίμα του. Δεν είναι κάτι σπουδαίο, αλλά αρκεί. Το δοκίμασα και έπιασε».

«Δεν μπορείς να κυνηγήσεις τον Βάλενταϊν μόνος σου, Τζέις. Δεν πρόκειται να σε αφήσω».

«Δεν μπορείς να με σταματήσεις. Εκτός αν θέλεις να μονομαχήσουμε εδώ και τώρα, σ' αυτά εδώ τα σκαλιά. Δεν πρόκειται να νικήσεις. Το ξέρεις το ίδιο καλά με μένα». Στη φωνή του Τζέις υπήρχε κάτι παράξενο, ένα μίγμα από σιγουριά και μίσος για τον εαυτό του.

«Άκου, όσο αποφασισμένος κι αν είσαι να παίξεις το μοναχικό ήρωα...»

«Δεν είμαι ήρωας», είπε ο Τζέις. Η φωνή του ήταν καθαρή και άχρωμη, σαν να έλεγε το πιο απλό πράγμα.

«Σκέψου τι θα προκαλέσεις στους Λάιτγουντ, ακόμα και αν δεν πάθεις τίποτα. Σκέψου την Κλέρι...»

«Λες να μην έχω σκεφτεί την Κλέρι; Λες να μην έχω σκεφτεί την οικογένειά μου; Γιατί λες να το κάνω αυτό;»

«Λες να μη θυμάμαι τι σημαίνει να είσαι δεκαεφτά;» ρώτησε ο Λουκ. «Να νομίζεις ότι έχεις τη δύναμη να αλλάξεις τον κόσμο, και όχι μόνο τη δύναμη, αλλά και

την ευθύνη...»

«Κοίταξέ με», είπε ο Τζέις. «Κοίταξε με και πες μου ότι είμαι ένας συνηθισμένος δεκαεπτάχρονος».

«Δεν υπάρχει τίποτα συνηθισμένο πάνω σου».

«Πες μου, τότε, ότι είναι αδύνατον. Πες μου ότι αυτό που σου προτείνω δεν γίνεται». Όταν ο Λουκ δεν είπε τίποτα, ο Τζέις συνέχισε. «Άκου, το σχέδιό σου είναι μια χαρά, μέχρι ένα σημείο. Φέρε τα Πλάσματα του Σκότους, πολέμησε τον Βάλενταϊν μέχρι τις Πύλες του Αλικάντε. Είναι πολύ καλύτερο απ' το να μείνετε και να περιμένετε να σας πατήσει. Αλλά θα το περιμένει. Δεν θα τον αιφνιδιάσετε. Εγώ... εγώ θα μπορούσα να τον αιφνιδιάσω. Δεν θα ξέρει ότι παρακολουθώ τον Σεμπάστιαν. Τουλάχιστον είναι μια πιθανότητα, και πρέπει να εκμεταλλευτούμε οποιαδήποτε πιθανότητα έχουμε».

«Αυτό μπορεί να είναι αλήθεια» είπε ο Λουκ «αλλά είναι πολύ δύσκολο για να το ζητάς από ένα άτομο. Ακόμα κι αν είσαι εσύ».

«Δεν βλέπεις, λοιπόν; Μόνο εγώ μπορώ να είμαι», είπε απεγνωσμένα ο Τζέις. «Ακόμα και αν ο Βάλενταϊν καταλάβει ότι τον ακολουθώ, μπορεί να με αφήσει να τον πλησιάσω αρκετά...»

«Αρκετά για να κάνεις τι;»

«Να τον σκοτώσω», είπε ο Τζέις. «Τι άλλο;»

Ο Λουκ κοίταξε το αγόρι που στεκόταν στο σκαλί μπροστά του. Ευχήθηκε να μπορούσε να κάνει κάτι και να δει την Τζόσλιν στο γιο της, όπως μπορούσε να τη δει και στην κόρη της, την Κλέρι, αλλά ο Τζέις ήταν πάντα και μόνο ο εαυτός του, αυτόνομος, μόνος και ξεχωριστός. «Θα μπορούσες να το κάνεις;» ρώτησε ο Λουκ. «Να σκοτώσεις τον ίδιο σου τον πατέρα;»

«Ναι», είπε ο Τζέις με φωνή μακρινή σαν ηχώ. «Τώρα θα μου πεις ότι δεν μπορώ να τον σκοτώσω επειδή πάνω απ' όλα είναι πατέρας μου και η πατροκτονία είναι ασυγχώρητο αμάρτημα;»

«Όχι. Τώρα θα σου πω ότι πρέπει να είσαι σίγουρος ότι μπορείς να το κάνεις», είπε ο Λουκ, και συνειδητοποίησε, με μεγάλη έκπληξη, ότι ένα κομμάτι του είχε ήδη αποδεχθεί ότι ο Τζέις θα έκανε αυτό ακριβώς που έλεγε ότι θα κάνει, και ότι εκείνος θα τον άφηγε. «Δεν μπορείς να κάνεις όλα αυτά, να αφήσεις πίσω σου τα πάντα και να κυνηγήσεις μόνος σου τον Βάλενταϊν, μόνο και μόνο για να αποτύχεις στην τελική αναμέτρηση».

«Α», είπε ο Τζέις. «Μπορώ να το κάνω». Κοίταξε απ' την άλλη μεριά, τα σκαλιά που οδηγούσαν στην πλατεία που μέχρι την προηγούμενη μέρα ήταν γεμάτη με πτώματα. «Ο πατέρας μου με έκανε αυτό που είμαι. Και τον μισώ γι' αυτό. Μπορώ να τον σκοτώσω. Αυτό το έχει εξασφαλίσει ο ίδιος».

Ο Λουκ κούνησε το κεφάλι του. «Όπως και να σε μεγάλωσε, Τζέις, το έχεις ξεπεράσει. Δεν σε κατέστρεψε...»

«Όχι», είπε ο Τζέις. «Δεν χρειάστηκε». Κοίταξε τον ουρανό που ήταν γκριζος και γαλάζιος. Τα πουλιά είχαν αρχίσει το πρωινό τους τραγούδι στα δέντρα γύρω απ' την πλατεία. «Καλύτερα να πηγαίνω».

«Θέλεις να πω κάτι στους Λάιτγουντ;»

«Όχι, όχι, μην πεις τίποτα. Θα κατηγορήσουν εμένα αν μάθουν ότι ήξερες τι σκόπευα να κάνω και δεν με σταμάτησες. Τους άφησα σημειώματα», είπε. «Θα καταλάβουν».

«Τότε, γιατί...;»

«Γιατί σ' τα είπα όλα αυτά; Γιατί ήθελα να το ξέρεις.

Θέλω να το έχεις στο μυαλό σου όσο φτιάχνεις τα σχέδια της μάχης. Ότι είμαι εκεί έξω και ψάχνω τον Βάλενταϊν. Αν τον βρω, θα σου στείλω μήνυμα». Χαμογέλασε φευγαλέα. «Σκέψου με σαν το εναλλακτικό σου σχέδιο».

Ο Λουκ άπλωσε το χέρι του και έσφιξε το χέρι του αγοριού. «Αν ο πατέρας σου δεν ήταν αυτός που είναι, θα ήταν περήφανος για σένα».

Ο Τζέις έδειξε να ξαφνιάζεται για μια στιγμή, και μετά, το ίδιο γρήγορα, κοκκίνισε και τράβηξε το χέρι του. «Αν ήξερες...» άρχισε να λέει, και δάγκωσε τα χείλη του. «Δεν έχει σημασία. Χαίρε και αντίο, Λούσιαν Γκρέιμαρκ. Ave atque vale».

«Ας ελπίσουμε ότι θα ξαναϊδωθούμε», είπε ο Λουκ. Ο ήλιος ανέβαινε γοργά στον ουρανό, και καθώς ο Τζέις σήκωσε το κεφάλι του, συνοφρυωμένος απ' την απότομη λάμψη του φωτός, κάτι στο πρόσωπό του ξάφνιασε τον Λουκ, κάτι στο συνδυασμό τρυφερότητας και πεισματάρικης υπερηφάνειας. «Μου θυμίζεις κάποιον», του είπε χωρίς να το σκεφτεί. «Κάποιον που ήξερα πριν από πολλά χρόνια».

«Το ξέρω», είπε ο Τζέις με μια πικρή σύσπαση του στόματός του. «Σου θυμίζω τον Βάλενταϊν».

«Όχι», είπε ο Λουκ με μια ονειροπόλα φωνή. Όταν όμως ο Τζέις γύρισε απ' την άλλη, η ομοιότητα εξαφανίστηκε, σβήνοντας τα φαντάσματα του παρελθόντος. «Όχι, μόνο τον Βάλενταϊν δεν σκεφτόμουν».

Τη στιγμή που ξύπνησε η Κλέρι, ήξερε ότι ο Τζέις είχε φύγει, ακόμα και πριν ανοίξει τα μάτια της. Το χέρι της, απλωμένο ακόμη στο κρεβάτι, ήταν άδειο. Δεν υπήρχαν δάχτυλα να αγκαλιάζουν τα δικά της. Ανακάθισε αργά,

με το στήθος σφιγμένο.

Πρέπει να είχε τραβήξει τις κουρτίνες όταν έφυγε, γιατί τα παράθυρα ήταν ανοιχτά, και στο κρεβάτι έπεφταν πυκνές ρίγες φωτός. Η Κλέρι αναρωτήθηκε γιατί δεν την είχε ξυπνήσει το φως. Απ' τη θέση του ήλιου, πρέπει να ήταν μεσημέρι. Το κεφάλι της ήταν βαρύ και ζαλισμένο, τα μάτια της θολά. Ίσως να ήταν επειδή δεν είχε δει εφιάλτες το προηγούμενο βράδυ, μετά από τόσο καιρό, και το σώμα της είχε ανάγκη από ύπνο.

Μόνο όταν σηκώθηκε, είδε το διπλωμένο χαρτί στο κομοδίνο. Το έπιασε με ένα χαμόγελο έτοιμο να σκάσει στα χείλη της —της είχε αφήσει σημείωμα—, και όταν κάτι βαρύ έπεσε απ' το χαρτί και γλίστρησε στο πάτωμα ανάμεσα στα πόδια της, τρόμαξε τόσο που νόμιζε ότι ήταν κάτι ζωντανό.

Ήταν στα πόδια της, ένα στρογγυλό μέταλλο. Ήξερε τι ήταν πριν σκύψει για να το πιάσει. Η αλυσίδα και το ασημένιο δαχτυλίδι που φορούσε ο Τζέις στο λαιμό του. Το οικογενειακό δαχτυλίδι. Δεν τον είχε δει σχεδόν ποτέ να μην το φοράει. Ένα κύμα τρόμου τη συνεπήρε.

Άνοιξε το γράμμα και διάβασε πεταχτά τις πρώτες γραμμές: *Παρά τα όσα έχουν γίνει, δεν αντέχω τη σκέψη ότι αυτό το δαχτυλίδι θα χαθεί για πάντα, όπως και τη σκέψη ότι μπορεί να σε αφήνω για πάντα. Και παρόλο που για το δεύτερο δεν έχω επιλογή, έχω τουλάχιστον για το πρώτο.*

Το υπόλοιπο γράμμα χάθηκε σε ένα ακατάληπτο κουβάρι από γράμματα· χρειάστηκε να το διαβάσει ξανά και ξανά για να βγάλει κάποιο νόημα. Όταν κατάλαβε επιτέλους, έμεινε να κοιτάζει το χαρτί να τρέμει μαζί με το χέρι της. Τώρα καταλάβαινε γιατί της είχε πει ο Τζέις

ό,τι της είχε πει, και γιατί είχε πει ότι μια νύχτα δεν είχε σημασία. Μπορούσες να πεις οτιδήποτε σε κάποιον που δεν θα ξανάβλεπες ποτέ.

Αργότερα δεν θυμόταν καθόλου πώς ντύθηκε ή πώς αποφάσισε τι θα έκανε, αλλά θυμόταν να κατεβαίνει τρέχοντας τα σκαλιά, ντυμένη με τη στολή των Κυνηγών, με το γράμμα στο ένα χέρι και την αλυσίδα με το δαχτυλίδι περασμένη βιαστικά στο λαιμό της.

Το σαλόνι ήταν άδειο και η φωτιά είχε γίνει γκριζα στάχτη, αλλά απ' την κουζίνα έβγαινε φως και θόρυβος –φωνές και η μυρωδιά φαγητού. Κρέπες; σκέφτηκε έκπληκτη η Κλέρι. Δεν περίμενε να ξέρει η Άματις να φτιάχνει.

Και είχε δίκιο. Όταν μπήκε στην κουζίνα, η Κλέρι ένιωσε τα μάτια της να ανοίγουν διάπλατα –η Ίζαμπελ, με τα μακριά μαύρα της μαλλιά δεμένα κότσο στη βάση του κεφαλιού της, στεκόταν στο μάτι, με μια ποδιά γύρω απ' τη μέση και μια μεταλλική κουτάλα στο χέρι. Ο Σάιμον καθόταν στο τραπέζι, με τα πόδια πάνω σε μια καρέκλα, και η Άματις, που δεν έκανε καμία κίνηση να του πει να κατεβάσει τα πόδια του, ακουμπούσε στον πάγκο και έδειχνε να το διασκεδάζει.

Η Ίζαμπελ τής κούνησε το κουτάλι. «Καλημέρα», είπε. «Θέλεις πρωινό; Αν και μάλλον για μεσημεριανό μού φαίνεται».

Η Κλέρι κοίταξε άφωνη την Άματις, που ανασήκωσε τους ώμους της. «Μόλις ήρθαν και ήθελαν να φτιάξουν πρωινό» είπε «και εγώ δεν είμαι και η πρώτη μαγείρισσα, πρέπει να το παραδεχτώ».

Η Κλέρι θυμήθηκε την απαίσια σούπα της Ίζαμπελ στο Ινστιτούτο και έκρυψε την ανατριχίλα της. «Πού

είναι ο Λουκ;»

«Στην Μπρόσελιν με την αγέλη του», είπε η Άματις. «Όλα καλά; Φαίνεσαι λίγο...»

«Αγριεμένη», είπε ο Σάιμον. «Όλα καλά;»

Για μια στιγμή η Κλέρι δεν μπορούσε να σκεφτεί κάτι να πει. Μόλις ήρθαν, είχε πει η Άματις. Που σήμαινε ότι ο Σάιμον είχε περάσει τη νύχτα με την Ίζαμπελ. Τον κοίταξε εξεταστικά. Δεν φαινόταν να έχει αλλάξει κάτι.

«Μια χαρά», είπε. Δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για να ανησυχεί για την ερωτική ζωή του Σάιμον. «Θέλω να μιλήσω στην Ίζαμπελ».

«Για πες», είπε η Ίζαμπελ, πατώντας ένα κακοσχηματισμένο πράγμα στη βάση του τηγανιού που η Κλέρι πολύ φοβόταν ότι ήταν τηγανίτα. «Ακούω».

«Ιδιαίτερώς», είπε η Κλέρι.

Η Ίζαμπελ συνοφρυώθηκε. «Δεν μπορεί να περιμένει; Τελειώνω σε λίγο...»

«Όχι», είπε η Κλέρι, και κάτι στον τόνο της έκανε τον Σάιμον, τουλάχιστον, να ανασηκωθεί. «Δεν μπορεί».

Ο Σάιμον σηκώθηκε όρθιος. «Εντάξει. Θα σας αφήσουμε μόνες». Γύρισε στην Άματις. «Θες να μου δείξεις τις φωτογραφίες του Λουκ, που μου έλεγες, από όταν ήταν μωρό;»

Η Άματις έριξε μια ανήσυχη ματιά στην Κλέρι, αλλά ακολούθησε τον Σάιμον. «Ίποθέτω πως ναι...»

Η Ίζαμπελ κούνησε το κεφάλι της όταν έκλεισε πίσω τους η πόρτα. Κάτι έλαμπε στη βάση του λαιμού της —ένα λαμπερό, λεπτεπίλεπτο μαχαίρι ήταν καρφωμένο στα μαλλιά της, για να τα κρατάει στη θέση τους. Παρά την εμφάνιση νοικοκυράς, ήταν πάντα μια Κυνηγός. «Άκου» της είπε «αν πρόκειται για τον Σάιμον...»

«Δεν πρόκειται για τον Σάιμον. Πρόκειται για τον Τζέις». Της έδωσε απότομα το σημείωμα. «Διάβασε αυτό».

Η Ίζαμπελ έκλεισε το μάτι της κουζίνας αναστενάζοντας, πήρε το σημείωμα και κάθισε στο τραπέζι για να το διαβάσει. Η Κλέρι έπιασε ένα μήλο απ' το μπολ και κάθισε απέναντι, ενώ η Ίζαμπελ, στην άλλη πλευρά του τραπεζιού, διάβασε το γράμμα σιωπηλή. Η Κλέρι ξεφλούδισε αφηρημένη το μήλο. Δεν μπορούσε να φανταστεί ότι θα κατάφερνε να το φάει, ή γενικώς ότι θα κατάφερνε να ξαναφάει ποτέ οτιδήποτε.

Η Ίζαμπελ σήκωσε το κεφάλι της απ' το σημείωμα, με ανασηκωμένα φρύδια. «Είσαι σίγουρη ότι θέλεις να το διαβάσω αυτό; Είναι λίγο... προσωπικό».

Μάλλον όχι, σκέφτηκε η Κλέρι. Δεν θυμόταν καν τις λέξεις στο σημείωμα. Υπό οποιοσδήποτε άλλες συνθήκες δεν θα το είχε δείξει με τίποτα στην Ίζαμπελ, αλλά ο πανικός της για τον Τζέις ξεπερνούσε κάθε άλλη ανησυχία. «Διάβασε μέχρι το τέλος».

Η Ίζαμπελ το διάβασε ως το τέλος. Όταν τέλειωσε, το άφησε στο τραπέζι. «Το φανταζόμουν ότι θα έκανε κάτι τέτοιο».

«Κατάλαβες τι εννοώ» είπε η Κλέρι μπερδεύοντας τα λόγια της «αλλά δεν μπορεί να έφυγε πολύ νωρίς, ούτε θα έχει φτάσει μακριά. Μπορούμε να τον ακολουθήσουμε και...» Σταμάτησε όταν συνειδητοποίησε τι είχε πει η Ίζαμπελ. «Τι εννοείς ότι φανταζόσουν ότι θα έκανε κάτι τέτοιο;»

«Αυτό που είπα». Η Ίζαμπελ έσπρωξε μια μπούκλα πίσω απ' τα μαλλιά της. «Από τότε που εξαφανίστηκε ο Σεμπάστιαν, όλοι ασχολούνται με το πώς θα τον βρούμε. Έκανα άνω-κάτω το δωμάτιό του στους Πένχαλου

για να βρω κάτι που θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε, αλλά δεν υπήρχε τίποτα. Ήμουν σίγουρη ότι, αν ο Τζέις έβρισκε οτιδήποτε ανήκε στον Σεμπάστιαν, θα έφευγε σαν σφαίρα». Δάγκωσε τα χείλη της. «Απλώς ήλπιζα ότι θα έπαιρνε μαζί του και τον Άλεξ. Του Άλεξ δεν θα του αρέσει καθόλου».

«Λες να θέλει ο Άλεξ να πάμε να τον βρούμε;» ρώτησε η Κλέρι με αναπτερωμένες ελπίδες.

«Κλέρι», είπε η Ίζαμπελ με μια αδιόρατη αγανάκτηση. «Πώς ακριβώς θα πάμε να τον βρούμε; Πώς νομίζεις ότι θα έχουμε έστω και την παραμικρή ιδέα για το πού βρίσκεται;»

«Πρέπει να υπάρχει κάποιος τρόπος...»

«Μπορούμε να προσπαθήσουμε με ρούνο εντοπισμού. Ο Τζέις όμως είναι έξυπνος. Θα έχει μπλοκάρει τον εντοπισμό με κάποιο τρόπο».

Ένας παγερός θυμός γέμισε το στήθος της Κλέρι. «Πραγματικά, απορώ αν θέλεις να πας να τον βρεις. Σε νοιάζει καθόλου το ότι έφυγε σε κάτι που ουσιαστικά είναι μια αποστολή αυτοκτονίας; Δεν μπορεί να αντιμετωπίσει τον Βάλενταϊν μόνος του».

«Μάλλον όχι» είπε η Ίζαμπελ «αλλά είμαι σίγουρη ότι ο Τζέις έχει κάποιο λόγο για να...»

«Για τι; Για να θέλει να πεθάνει;»

«Κλέρι». Τα μάτια της Ίζαμπελ έλαμψαν ξαφνικά από μια απότομη λάμψη θυμού. «Λες όλοι οι υπόλοιποι να είμαστε ασφαλείς; Όλοι περιμένουμε να πεθάνουμε ή να αιχμαλωτιστούμε. Μπορείς να φανταστείς τον Τζέις να το κάνει αυτό, να κάθεται άπραγος και να περιμένει κάτι απαίσιο να συμβεί; Μπορείς να φανταστείς...»

«Το μόνο που καταλαβαίνω είναι ότι ο Τζέις είναι

αδερφός σου, όπως ακριβώς ήταν και ο Μαξ, και σε ένοιαζε τι έγινε με τον Μαξ».

Το μετάνιωσε τη στιγμή που το είπε. Το πρόσωπο της Ίζαμπελ χλώμιασε, λες και οι λέξεις της Κλέρι έσβησαν το χρώμα από το πρόσωπό της. «Ο Μαξ» είπε η Ίζαμπελ καταπνίγοντας με κόπο το θυμό της «ήταν ένα μικρό αγόρι, όχι πολεμιστής, ήταν εννιά χρονών. Ο Τζέις είναι ένας Κυνηγός των Σκιών, ένας πολεμιστής. Αν πολεμήσουμε τον Βάλενταϊν, νομίζεις ότι ο Άλεξ δεν θα πολεμήσει; Νομίζεις ότι δεν είμαστε όλοι μας έτοιμοι να πολεμήσουμε αν χρειαστεί, αν ο σκοπός είναι αρκετά σημαντικός; Ο Βάλενταϊν είναι ο πατέρας του Τζέις —αυτός έχει τις καλύτερες πιθανότητες απ' όλους μας να τον πλησιάσει για να κάνει αυτό που πρέπει...»

«Ο Βάλενταϊν θα τον σκοτώσει αν χρειαστεί», είπε η Κλέρι. «Δεν θα τον λυπηθεί».

«Το ξέρω».

«Αλλά το μόνο που έχει σημασία είναι να πεθάνει ένδοξα; Δεν θα σου λείψει καν;»

«Θα μου λείπει κάθε μέρα» είπε η Ίζαμπελ «για όλη την υπόλοιπη ζωή μου, που, ας το παραδεχτούμε, αν αποτύχει ο Τζέις, δεν θα κρατήσει πάνω από μία εβδομάδα». Κούνησε το κεφάλι της. «Δεν καταλαβαίνεις, Κλέρι. Δεν καταλαβαίνεις τι σημαίνει να είσαι συνέχεια σε πόλεμο, να μεγαλώνεις με μάχες και θυσίες. Δεν είναι δικό σου λάθος. Έτσι μεγάλωσες...»

Η Κλέρι σήκωσε τα χέρια της. «Καταλαβαίνω. Το ξέρω ότι δεν με συμπαθείς, Ίζαμπελ. Γιατί για σένα είμαι μια θνητή».

«Νομίζεις ότι γι' αυτό...» Σταμάτησε με μάτια που έλαμπαν, όχι μόνο από θυμό, είδε έκπληκτη η Κλέρι,

αλλά και από δάκρυα. «Θεέ μου, δεν καταλαβαίνεις τίποτα, έτσι δεν είναι; Ξέρεις τον Τζέις, πόσο, ένα μήνα; Εγώ τον ξέρω επτά χρόνια. Και τόσο καιρό που τον ξέρω, δεν τον έχω δει ποτέ να ερωτεύεται, ούτε καν να συμπαθεί κάποιον. Δεν λέω, έβγαινε με κορίτσια. Τα κορίτσια πάντα τον ερωτεύονταν, αλλά αυτόν δεν τον ένοιαζε. Νομίζω ότι γι' αυτό πίστευε ο Άλεξ...» Σταμάτησε για λίγο και έμεινε εντελώς ακίνητη. Προσπαθεί να μην κλάψει, σκέφτηκε η Κλέρι με δέος –η Ίζαμπελ, που δεν έκλαιγε ποτέ. «Πάντα με ανησυχούσε αυτό, το ίδιο και τη μαμά μου. Ποιος έφηβος δεν ερωτεύεται ποτέ καμία; Ήταν σαν να ήταν πάντα αδιάφορος προς τους άλλους ανθρώπους. Πίστευα ότι ίσως ό,τι είχε γίνει με τον πατέρα του να του είχε αφήσει κάποια μόνιμη πληγή, ότι ίσως να μην μπορούσε να αγαπήσει ποτέ κανέναν. Αν ήξερα τι είχε όντως συμβεί με τον πατέρα του... τότε όμως και πάλι το ίδιο θα πίστευα, έτσι δεν είναι; Εννοώ, ποιος θα έμενε ανέπαφος από κάτι τέτοιο;

»Και μετά γνωρίσαμε εσένα, και ήταν σαν να ξύπνησε. Εσύ δεν το έβλεπες, γιατί εσύ δεν τον είχες γνωρίσει όταν ήταν διαφορετικός. Εγώ όμως το έβλεπα. Ο Χοτζ το έβλεπε. Ο Άλεξ το έβλεπε –γιατί νομίζεις ότι σε μισούσε τόσο πολύ; Ήταν έτσι απ' την πρώτη στιγμή που σε γνωρίσαμε. Εσύ πίστευες ότι ήταν εκπληκτικό που μπορούσες να μας δεις, αλλά αυτό που ήταν εκπληκτικό για μένα ήταν ότι ο Τζέις μπορούσε να δει εσένα. Μιλούσε για σένα σε όλο το δρόμο μέχρι το Ινστιτούτο. Έκανε τον Χοτζ να τον στείλει για να σε φέρει, και όταν σε έφερε, δεν ήθελε να σε αφήσει να φύγεις. Όποτε ήσουν στο δωμάτιο, σε κοιτούσε... Ζήλευε ακόμα και τον Σάιμον. Δεν είμαι σίγουρη αν το αντιλαμβανόταν,

αλλά εγώ το καταλάβαινα. Ζήλευε ένα θνητό. Και μετά, όταν έγινε αυτό με τον Σάιμον στο πάρτι, ήταν πρόθυμος να πάει μαζί σου στο Ντιμόρ, να παραβιάσει το Νόμο του Κονκλάβιου μόνο και μόνο για να σώσει ένα θνητό που δεν συμπαθούσε. Το έκανε για σένα. Γιατί, αν πάθαινε κάτι ο Σάιμον, θα πληγωνόσουν εσύ. Εσύ ήσουν το πρώτο άτομο έξω απ' την οικογένειά μας η ευτυχία του οποίου τον ενδιέφερε τόσο πολύ. Γιατί σε αγαπούσε».

Η Κλέρι έβγαλε έναν απροσδιόριστο ήχο. «Μα, αυτό ήταν πριν...»

«Πριν μάθει ότι ήσουν αδερφή του. Το ξέρω. Και ξέρω ότι δεν φταις που πήγες και τα έφτιαξες με τον Σάιμον αμέσως μετά σαν να μη σε ένοιαζε τίποτα. Νόμιζα ότι όταν μάθαινε ο Τζέις ότι ήσουν αδερφή του, θα τα παρατούσε και θα το ξεπερνούσε, αλλά δεν το έκανε. Δεν μπορούσε. Δεν ξέρω τι του έκανε ο Βάλενταϊν όταν ήταν μικρός. Δεν ξέρω αν αυτός είναι ο λόγος που είναι έτσι, ή αν είναι απλώς ο χαρακτήρας του, αλλά δεν μπορεί να σε ξεπεράσει, Κλέρι. Δεν μπορεί. Άρχισα να σε μισώ. Μισούσα το να βρίσκεσαι με τον Τζέις. Ήταν σαν μια πληγή από δηλητήριο δαίμονα –πρέπει να την αφήσεις για να επουλωθεί. Κάθε φορά που βγάζεις τους επιδέσμους, ανοίγεις ξανά την πληγή. Κάθε φορά που σε βλέπει, είναι σαν να σκίζεις τους επιδέσμους του».

«Το ξέρω», είπε η Κλέρι. «Πώς νομίζεις ότι νιώθω εγώ;»

«Δεν ξέρω. Δεν μπορώ να ξέρω πώς νιώθεις. Δεν είσαι αδερφή μου. Δεν σε μισώ, Κλέρι. Βασικά, σε συμπαθώ. Αν ήταν δυνατόν, μόνο μαζί σου θα ήθελα να είναι ο Τζέις. Αλλά ελπίζω να καταλαβαίνεις όταν λέω ότι, αν

με κάποιο θαύμα γλιτώσουμε όλοι από αυτό, ελπίζω η οικογένειά μου να μετακομίσει τόσο μακριά, ώστε να μη σε ξαναδούμε ποτέ».

Τα μάτια της Κλέρι γέμισαν με δάκρυα. Ήταν παράξενο, να κάθονται η μία απέναντι απ' την άλλη και να κλαίνε για τον Τζέις για λόγους τελείως διαφορετικούς, αλλά και πολύ παρόμοιους. «Γιατί μου τα λες όλα αυτά τώρα;»

«Γιατί με κατηγορείς ότι δεν θέλω να προστατεύσω τον Τζέις. Αλλά θέλω να τον προστατεύσω. Γιατί λες να αναστατώθηκα τόσο όταν ήρδες στο σπίτι των Πένχαλου; Κάνεις λες και δεν είσαι μέρος όλων αυτών, μέρος του κόσμου μας. Στέκεσαι στα χαρακώματα, αλλά είσαι μέρος του. Είσαι στο κέντρο του. Δεν μπορείς να προσποιείσαι για πάντα ότι είσαι ένας αναπληρωματικός παίκτης, Κλέρι, όχι όταν είσαι η κόρη του Βάλενταϊν. Όχι όταν ο Τζέις κάνει ό,τι κάνει εξαιτίας σου».

«Εξαιτίας μου;»

«Γιατί λες να θέλει τόσο πολύ να ρισκάρει τη ζωή του; Γιατί λες να μην τον νοιάζει αν πεθάνει;» Οι λέξεις της Ίζαμπελ τρύπησαν τα αφτιά της Κλέρι σαν μυτερές βελόνες. Ξέρω γιατί, σκέφτηκε, επειδή πιστεύει ότι είναι δαίμονας, νομίζει ότι δεν είναι άνθρωπος, γι' αυτό, αλλά δεν μπορώ να σου το πω αυτό, δεν μπορώ να σου πω το μόνο πράγμα που θα σε έκανε να τον καταλάβεις. «Πιστευε πάντα ότι κάτι δεν πάει καλά, και τώρα, εξαιτίας σου, νομίζει ότι είναι καταραμένος για πάντα. Τον άκουσα να το λέει στον Άλεκ. Γιατί λοιπόν να μη ρισκάρει τη ζωή του αν δεν τη θέλει έτσι κι αλλιώς; Γιατί να μη ρισκάρει τη ζωή του αν δεν είναι ποτέ ευτυχισμένος, ό,τι και να κάνει;»

«Ίζαμπελ, φτάνει». Η πόρτα άνοιξε, σχεδόν αθόρυβα, και στο κατώφλι στεκόταν ο Σάιμον. Η Κλέρι είχε ξεχάσει πόσο καλή ήταν πλέον η ακοή του. «Δεν φταίει η Κλέρι».

Το πρόσωπο της Ίζαμπελ κοκκίνισε. «Δεν είναι δική σου δουλειά, Σάιμον. Δεν ξέρεις τι γίνεται εδώ».

Ο Σάιμον μπήκε στην κουζίνα και έκλεισε πίσω του την πόρτα. «Άκουσα τα περισσότερα», είπε. «Ακόμα και πίσω απ' τον τοίχο. Είπες ότι δεν ξέρεις πώς νιώθει η Κλέρι γιατί δεν την ξέρεις αρκετό καιρό. Εγώ όμως την ξέρω. Αν νομίζεις ότι ο Τζέις είναι ο μόνος που υποφέρει εδώ πέρα, κάνεις λάθος».

Σιωπή. Η οργή στην έκφραση της Ίζαμπελ έσβηνε σιγά-σιγά. Στο βάθος, της Κλέρι της φάνηκε ότι άκουσε κάποιον να χτυπάει την εξώπορτα —μάλλον ο Λουκ, ή η Μάγια που έφερνε αίμα για τον Σάιμον.

«Δεν έφυγε εξαιτίας μου», είπε η Κλέρι, και η καρδιά της άρχισε να χτυπάει. Μπορώ να τους πω τώρα το μυστικό του Τζέις, τώρα που έφυγε; Να τους πω τον αληθινό λόγο που έφυγε, το λόγο που δεν τον νοιάζει αν πεθάνει; Οι λέξεις άρχισαν να βγαίνουν απ' το στόμα της παρά τη θέλησή της. «Όταν εγώ κι ο Τζέις πήγαμε στο σπίτι των Γουέιλαντ, όταν πήγαμε να βρούμε τη Λευκή Βίβλο...»

Σταμάτησε καθώς η πόρτα της κουζίνας άνοιξε με δύναμη. Στο κατώφλι στεκόταν η Άματις με μια παράξενη έκφραση στο πρόσωπό της. Για μια στιγμή της Κλέρι της φάνηκε τρομαγμένη, και η καρδιά της σφίχτηκε. Δεν ήταν όμως φόβος αυτό στο πρόσωπο της Άματις, όχι. Ήταν η έκφραση που είχε όταν η Κλέρι και ο Λουκ είχαν εμφανιστεί ξαφνικά στο κατώφλι της. Ήταν λες

και είχε δει φάντασμα. «Κλέρι», είπε αργά. «Έχεις έναν επισκέπτη».

Πριν προλάβει να τελειώσει, ο επισκέπτης μπήκε στην κουζίνα. Η Άματις έκανε ένα βήμα πίσω και η Κλέρι είδε για πρώτη φορά καθαρά τον εισβολέα – μια αδύνατη γυναίκα ντυμένη στα μαύρα. Στην αρχή, το μόνο που είδε η Κλέρι ήταν τα ρούχα του Κυνηγού, και σχεδόν δεν την αναγνώρισε, μέχρι που τα μάτια της έπεσαν στο πρόσωπο της γυναίκας και ένιωσε το στομάχι της να φτάνει στο λαιμό της όπως είχε νιώσει όταν είχε πέσει με τον Τζέις από την ταράτσα του ξενοδοχείου Ντιμόρ με τη μηχανή, από ύψος δέκα ορόφων.

Ήταν η μητέρα της.

Μέρος τρίτο

Ο Δρόμος για τον Παράδεισο

Ω, να, ξέρω, ο δρόμος για τον Παράδεισο ήταν εύκολος
—*Siegfried Sassoon, "Ο Μη Τέλειος Εραστής"*

16

αρθρα της πιστης

Από εκείνη τη νύχτα που είχε γυρίσει σπίτι και δεν είχε βρει τη μητέρα της εκεί, η Κλέρι είχε φανταστεί πώς θα ήταν όταν την ξανάβλεπε, υγιής και καλά, τόσες πολλές φορές, που η φαντασία της είχε γίνει σαν μια φωτογραφία που είχε ξεθωριάσει απ' τις φορές που την είχε κοιτάξει. Οι εικόνες αυτές εμφανίστηκαν τώρα μπροστά της τη στιγμή που κοιτούσε χωρίς να πιστεύει στα μάτια της -εικόνες στις οποίες η μητέρα της, υγιής και χαρούμενη, αγκάλιαζε την Κλέρι και της έλεγε πόσο πολύ της είχε λείψει και ότι όλα θα πήγαιναν πλέον μια χαρά.

Η μητέρα στη φαντασία της είχε πολύ μικρή ομοιότητα με τη γυναίκα που στεκόταν τώρα μπροστά της. Θυμόταν την Τζόσλιν ως τρυφερή και καλλιτεχνική, λίγο μποέμ με τις φόρμες εργασίας της λερωμένες με χρώματα, τα κόκκινα μαλλιά της σε πλεξούδες ή στερεωμένα με ένα μολύβι σε έναν ατημέλητο κότσο. Αυτή η Τζόσλιν ήταν λαμπερή και ζωηρή σαν μαχαίρι, με τα μαλλιά της τραβηγμένα πίσω αυστηρά, χωρίς να πετάει

ούτε τούφα· το σκληρό μαύρο της στολής της έκανε το πρόσωπό της να φαίνεται χλωμό και τραχύ. Ούτε η έκφρασή της ήταν αυτή που είχε φανταστεί η Κλέρι –αντί για χαρά, στον τρόπο που κοίταξε την Κλέρι υπήρχε κάτι σαν τρόμος, τα πράσινα μάτια της είχαν ανοίξει διάπλατα. «Κλέρι» είπε χαμηλόφωνα. «Τα ρούχα σου».

Η Κλέρι κοιτάχτηκε. Είχε βάλει τη μαύρη στολή της Άματις, αυτό ακριβώς που η μητέρα της είχε περάσει τη μισή της ζωή να διαφυλάσσει ότι δεν θα φορούσε ποτέ η κόρη της. Η Κλέρι ξεροκατάπτε και σηκώθηκε όρθια, σφίγγοντας την άκρη του τραπέζιού με τα χέρια της. Μπορούσε να δει πόσο λευκές ήταν οι κλειδώσεις της, αλλά τα χέρια της ένιωθαν κάπως ξένα με το σώμα της, σαν να ανήκαν σε κάποιον άλλον.

Η Τζόσλιν πήγε προς το μέρος της απλώνοντας τα χέρια της. «Κλέρι...»

Η Κλέρι ένιωσε να κάνει πίσω, τόσο βιαστικά, που χτύπησε τη μέση της στον πάγκο. Ο πόνος τη διαπέρασε, αλλά δεν έδωσε σημασία –κοιτούσε έκπληκτη τη μητέρα της. Το ίδιο και ο Σάιμον, με το στόμα ανοιχτό. Η Άματις έμοιαζε το ίδιο ξαφνιασμένη.

Η Ίζαμπελ σηκώθηκε όρθια και μπήκε ανάμεσα στην Κλέρι και στη μητέρα της. Έβαλε το χέρι της στην τσέπη της ποδιάς, και η Κλέρι φοβήθηκε ότι αν το έβγαζε, θα κρατούσε το μαστίγιό της. «Τι συμβαίνει εδώ;» ρώτησε. «Ποια είσαι;»

Η δυνατή φωνή της τρεμούλιασε λίγο όταν είδε την έκφραση της Τζόσλιν –η Τζόσλιν την κοιτούσε με το χέρι πάνω στην καρδιά της.

«Μαρίζ», είπε με φωνή που ίσα που ακουγόταν.

Η Ίζαμπελ έδειξε να ξαφνιάζεται. «Πώς ξέρεις το όνο-

μα της μητέρας μου;»

Το χρώμα επέστρεψε βιαστικά στο πρόσωπο της Τζόσλιν. «Μα, βέβαια. Είσαι η κόρη της Μαρίζ. Απλώς... της μοιάζεις τόσο πολύ». Χαμήλωσε αργά το χέρι της. «Είμαι η Τζόσλιν Φρ... Φέρτσαϊλντ. Η μητέρα της Κλέρι».

Η Ίζαμπελ έβγαλε το χέρι της απ' την τσέπη της και κοίταξε την Κλέρι, με μάτια σαστισμένα. «Μα... ήσασταν στο νοσοκομείο, στη Νέα Υόρκη».

«Ναι», είπε η Τζόσλιν με πιο σταθερή φωνή. «Αλλά, χάρη στην κόρη μου, τώρα είμαι καλά. Και θα ήθελα να μείνω λίγο μόνη μαζί της».

«Δεν είμαι σίγουρη» είπε η Άματις «ότι θέλει». Έβαλε το χέρι της στους ώμους της Τζόσλιν. «Πρέπει να έχει πάθει σοκ...»

Η Τζόσλιν έδιωξε την Άματις και πήγε προς την Κλέρι, απλώνοντας τα χέρια της. «Κλέρι...»

Η Κλέρι βρήκε επιτέλους τη φωνή της. Ήταν μια παγερή, ψυχρή φωνή, τόσο θυμωμένη, που ξάφνιασε και την ίδια. «Πώς ήρθες εδώ, Τζόσλιν;»

Η μητέρα της σταμάτησε απότομα, με μια έκφραση απορίας στο πρόσωπό της. «Μου άνοιξε μια Πύλη έξω απ' την πόλη ο Μάγκνους Μπέιν. Ήρθε χθες στο νοσοκομείο, μου έφερε το αντίδοτο. Μου είπε όλα όσα έκανες για μένα. Το μόνο που ήθελα απ' τη στιγμή που ξύπνησα ήταν να σε δω...» Η φωνή της έσβησε. «Κλέρι, συμβαίνει κάτι;»

«Γιατί δεν μου είπες ότι είχα αδερφό;» είπε η Κλέρι. Δεν ήταν αυτό που περίμενε να πει, δεν ήταν αυτό που ήθελε να ξεστομίσει. Αλλά αυτό είχε πει.

Η Τζόσλιν κατέβασε τα χέρια της. «Γιατί νόμιζα ότι είχε πεθάνει. Νόμιζα ότι θα πληγωνόσουν αν το ήξε-

ρες».

«Άκουσε κάτι, μαμά» είπε η Κλέρι «το να ξέρεις κάτι είναι πάντα καλύτερο απ' το να μην ξέρεις. Πάντα».

«Λυπάμαι...» άρχισε να λέει η Τζόσλιν.

«Λυπάσαι;» Ήταν λες και κάτι μέσα της είχε ανοίξει με βία, και ξεχύνονταν όλα, όλη η πικρία, η συσσωρευμένη οργή της. «Θες να μου εξηγήσεις γιατί δεν μου είπες ποτέ ότι ήμουν Κυνηγός Σκιών; Ή ότι ο πατέρας μου ζει ακόμη; Και τι έχεις να πεις για το γεγονός ότι πλήρωνες τον Μάγκνους να κλέβει τις αναμνήσεις μου;»

«Προσπαθούσα να σε προστατεύσω...»

«Ε, λοιπόν, δεν τα κατάφερες καθόλου καλά!» Η Κλέρι ύψωσε τη φωνή της. «Τι περίμενες να κάνω εγώ όταν εσύ θα εξαφανιζόσουν; Αν δεν ήταν ο Τζέις και οι άλλοι, θα είχα πεθάνει. Δεν μου έδειξες ποτέ πώς να προστατεύω τον εαυτό μου. Δεν μου είπες ποτέ πόσο επικίνδυνα είναι στην πραγματικότητα κάποια πράγματα. Και τι περίμενες; Ότι αν δεν μπορούσα να δω τα κακά πράγματα, δεν μπορούσαν να με δουν ούτε αυτά;» Τα μάτια της έκαιγαν. «Ήξερες ότι ο Βάλενταϊν δεν είχε πεθάνει. Είπες στον Λουκ πως πίστευες ότι ήταν ακόμη ζωντανός».

«Γι' αυτό έπρεπε να σε κρύψω», είπε η Τζόσλιν. «Δεν μπορούσα να ρισκάρω να μάθει ο Βάλενταϊν πού ήσουν. Δεν μπορούσα να τον αφήσω να σε αγγίξει».

«Γιατί έκανε το πρώτο σου παιδί ένα τέρας» είπε η Κλέρι «και δεν ήθελες να κάνει το ίδιο και στο δεύτερο».

Η Τζόσλιν την κοιτούσε σοκαρισμένη και άφωνη. «Ναι», είπε τελικά. «Ναι, αλλά δεν ήταν μόνο αυτό, Κλέρι...»

«Μου έκλεψες τις αναμνήσεις», είπε η Κλέρι. «Τις πήρες όλες. Μου πήρες αυτό που ήμουν».

«Δεν είσαι αυτό!» φώναξε η Τζόσλιν. «Ποτέ δεν ήθελα να γίνεις αυτό...»

«Δεν έχει σημασία τι ήθελες εσύ!» φώναξε η Κλέρι. «Είμαι αυτή που είμαι! Μου τα πήρες όλα και δεν είχες το δικαίωμα!»

Η Τζόσλιν είχε χλωμιάσει. Στα μάτια της Κλέρι ανέβλυσαν δάκρυα –δεν άντεχε να βλέπει έτσι τη μητέρα της, να τη βλέπει τόσο πληγωμένη, αλλά ήταν εκείνη που την πλήγωνε, και ήξερε ότι αν ξανάνοιγε το στόμα της, θα έβγαιναν κι άλλες απαίσιες λέξεις, και άλλα πικρά, θυμωμένα πράγματα. Έκλεισε το στόμα της με το χέρι της και όρμησε προς το σαλόνι, προσπερνώντας τη μητέρα της, το απλωμένο χέρι του Σάιμον. Το μόνο που ήθελε ήταν να φύγει. Έσπρωξε στα τυφλά την εξώπορτα και έπεσε σχεδόν έξω στο δρόμο. Πίσω της, κάποιος φώναζε το όνομά της, αλλά δεν γύρισε καν. Είχε αρχίσει ήδη να τρέχει.

Ο Τζέις κάπως ξαφνιαστική που ο Σεμπάστιαν είχε αφήσει το άλογο των Βέρλακ στους στάβλους αντί να το πάρει μαζί του τη νύχτα που είχε εξαφανιστεί. Ίσως να φοβόταν ότι θα κατάφεραν με κάποιον τρόπο να τον εντοπίσουν.

Ένιωσε μια ικανοποίηση με το σέλωμα του αλόγου και τον καλπασμό στην εξοχή. Πράγματι, αν ο Σεμπάστιαν ήθελε το άλογο, δεν θα το είχε αφήσει –άλλωστε, δεν ήταν καν δικό του. Όμως, η αλήθεια ήταν ότι του Τζέις του άρεσαν τα άλογα. Την τελευταία φορά που είχε ιππεύσει ήταν δέκα χρονών, αλλά οι αναμνήσεις,

παρατήρησε με ικανοποίηση, δεν είχαν σβήσει ποτέ.

Με την Κλέρι είχαν χρειαστεί έξι ώρες για να περπατήσουν απ' το σπίτι των Γουέιλαντ στην πόλη. Για να επιστρέψει, με γκάλοπ, χρειάστηκε σχεδόν δύο. Μέχρι να φτάσουν στο λόφο που έβλεπε κάτω το σπίτι και τον κήπο, τόσο ο ίδιος όσο και το άλογο ήταν καλυμμένοι με ένα λεπτό στρώμα ιδρώτα.

Οι άμυνες παραπλάνησης που έκρυβαν το αρχοντικό είχαν καταστραφεί μαζί με τα θεμέλια του. Αυτό που είχε μείνει από το κάποτε κομψό κτίριο ήταν μια στοίβα από καψαλισμένη πέτρα. Οι κήποι, τσουρουφλισμένοι στις άκρες, του ξυπνούσαν αναμνήσεις απ' όσα είχε ζήσει εκεί ως παιδί. Οι τριανταφυλλιές, χωρίς άνθη πια και γεμάτες πράσινα ζιζάνια, τα πέτρινα παγκάκια πλάι απά άδειες λιμνούλες και το κενό στο χώμα όπου είχε ξαπλώσει με την Κλέρι τη νύχτα που είχε καταρρεύσει το σπίτι. Μπορούσε να δει τη γαλάζια λάμψη της κοντινής λίμνης πίσω απ' τα δέντρα.

Ένα κύμα πικρίας τον κατέλαβε. Έβαλε το χέρι του στην τσέπη του και έβγαλε ένα ραβδί. Το είχε "δανειστεί" από το δωμάτιο του Άλεκ πριν φύγει για να αντικαταστήσει εκείνο που είχε χάσει η Κλέρι, αφού ο Άλεκ θα μπορούσε να βρει άλλο. Μετά έβγαλε την κλωστή που είχε τραβήξει απ' το παλτό της Κλέρι. Ήταν στην παλάμη του, καστανοκόκκινη από τη μία μεριά. Έκλεισε σφιχτά τη γροθιά του γύρω της, τόσο πολύ, που έκανε τα κόκαλα κάτω από το δέρμα του να πετάγονται, και σχεδίασε με το ραβδί ένα ρούντο στο πάνω μέρος του χεριού του. Το ελαφρύ τσίμπημα ήταν πιο πολύ οικείο παρά επώδυνο. Είδε το ρούντο να βυθίζεται στο δέρμα του σαν μια πέτρα που βουλιάζει στο νερό, και έκλεισε

τα μάτια του.

Αντί για σκοτάδι, είδε ένα λιβάδι. Στεκόταν σε μια κορυφή και το κοιτούσε από ψηλά, και ήταν σαν να κοιτούσε ένα χάρτη που έγγραφε τη θέση του —ήξερε ακριβώς πού ήταν. Θυμόταν πώς ήξερε η Ανακρίτρια πού ακριβώς βρισκόταν το σκάφος του Βάλενταιν στο Ηστ Ρίβερ, και συνειδητοποίησε ότι έτσι το είχε κάνει. Κάθε λεπτομέρεια ήταν πεντακάθαρη —κάθε χορταράκι, τα πεσμένα φύλλα στα πόδια του—, αλλά δεν ακουγόταν τίποτα. Η σκηνή ήταν απόκοσμα σιωπηλή.

Η κοιλάδα ήταν σαν ένα πέταλο με ένα άκρο πιο στενό από το άλλο. Μια ασημένια λωρίδα νερού, ένα ρυάκι, τη διέσχιζε και εξαφανιζόταν ανάμεσα στα βράχια στο στενότερο άκρο. Δίπλα απ' το ρυάκι υπήρχε ένα γκρίζο πέτρινο σπίτι, που απ' την καμινάδα του έβγαινε λευκός καπνός. Ήταν μια παράξενα γαλήνια σκηνή, ήρεμη, κάτω απ' το γαλανό βλέμμα του ουρανού. Καθώς κοιτούσε προσεκτικά, είδε μια μορφή να εμφανίζεται. Ο Σεμπάστιαν. Τώρα που δεν προσποιείτο πια, η επιθετικότητα του ήταν εμφανής, στην κίνηση των ώμων του, στο αχνό χαμόγελο στα χείλη του. Ο Σεμπάστιαν γονάτισε δίπλα στο ποταμάκι και έβαλε μέσα τα χέρια του, ρίχνοντας νερό στο πρόσωπο και στα μαλλιά του.

Ο Τζέις άνοιξε τα μάτια του. Από κάτω του ο Γουέιφερερ μασουλούσε ευτυχισμένος το χορτάρι. Ο Τζέις έβαλε στην τσέπη του το ραβδί και την κλωστή, και, με μια τελευταία ματιά στα ερείπια του σπιτιού όπου είχε μεγαλώσει, μάζεψε τα χαλινάρια και έδωσε μια κλοτσιά στα καπούλια του ζώου.

Η Κλέρι ήταν ξαπλωμένη στο γρασίδι στους πρόποδες

του λόφου του Φρουριού και χάζευε αφηρημένη την πόλη. Η θέα από εκεί, έπρεπε να παραδεχτεί, ήταν εντυπωσιακή. Μπορούσε να δει τις στέγες των σπιτιών με τα κομψά γλυπτά και τους γεμάτους ρούνους ανεμοδείκτες, πίσω απ' τις σπείρες της Αϊθουσας των Συνθηκών, προς κάτι που έλαμπε στο βάθος σαν ασημένιο νόμισμα. Η Λίμνη Λυν; Τα μαύρα ερείπια του Φρουριού υψώνονταν πίσω της και οι δαιμονικοί πύργοι έλαμπαν σαν κρύσταλλοι. Η Κλέρι σκέφτηκε ότι μπορούσε σχεδόν να δει τις άμυνες, σαν ένα αόρατο δίχτυ πλεγμένο γύρω από τα όρια της πόλης.

Κοίταξε τα χέρια της. Είχε κόψει κάμποσο γρασίδι απ' τα νεύρα της, και τα δάχτυλά της κολλούσαν από λάσπη και αίμα εκεί που είχε σπάσει ένα νύχι. Όταν ο θυμός είχε περάσει, την είχε καταλάβει ένα αίσθημα απέραντου κενού. Δεν είχε συνειδητοποιήσει πόσο θυμωμένη ήταν με τη μητέρα της, παρά μόνο όταν την είχε δει και είχε καταφέρει να αφήσει το φόβο της για τη ζωή της Τζόσλιν στην άκρη και να συνειδητοποιήσει τι ένιωθε πέρα απ' αυτό. Τώρα που ήταν πιο ήρεμη, αναρωτήθηκε αν ένα μέρος της ήθελε να τιμωρήσει τη μητέρα της για ό,τι είχε συμβεί στον Τζέις. Αν δεν του είχε πει ψέματα, αν δεν είχαν πει ψέματα και στους δυο τους, τότε ίσως το σοκ της ανακάλυψης τού τι είχε κάνει ο Βάλενταϊν όταν ήταν μικρός να μην τον είχε οδηγήσει σε μια κίνηση που για την Κλέρι ήταν σχεδόν αυτοκτονία.

«Μπορώ να καθίσω;»

Ανακάθισε έκπληκτη και γύρισε στο πλάι για να δει ποιος ήταν. Από πάνω της στεκόταν ο Σάιμον, με τα χέρια στις τσέπες. Κάποιος, μάλλον η Τζαμπελ, του είχε δώσει ένα μπουφάν από το σκληρό μαύρο υλικό που

χρησιμοποιούσαν οι Κυνηγοί για τις στολές τους. Ένας βρικόλακας με στολή. Για φαντάσου. «Με τρόμαξες», είπε. «Μάλλον δεν είμαι και πολύ καλή Κυνηγός».

Ο Σάιμον ανασήκωσε τους ώμους του. «Αν σε κάνει να νιώθεις καλύτερα, κινούμαι με ταχύτητα και χάρη πάνθηρα. Και εξίσου αδόρυβα».

Παρά τη θλίψη της, η Κλέρι χαμογέλασε. Ανακάθισε, σκουπίζοντας τη σκόνη απ' τα χέρια της. «Έλα, κάθισε. Η γιορτή είναι για όλους».

Ο Σάιμον κάθισε δίπλα της, είδε τη θέα της πόλης και σφύριξε. «Ωραία θέα».

«Ναι», είπε η Κλέρι και τον κοίταξε λοξά. «Πώς με βρήκες;»

«Μου πήρε μερικές ώρες», είπε και χαμογέλασε λίγο στραβά. «Μετά θυμήθηκα ότι, όταν τσακωνόμασταν στην πρώτη δημοτικού, πήγαινες και καθόσουν στη σκεπή μας, και ερχόταν η μαμά μου και σε κατέβαζε...»

«Και;»

«Σε ξέρω», είπε. «Όταν είσαι στεναχωρημένη, πηγαίνεις ψηλά».

Της άπλωσε κάτι –το πράσινο παλτό της, προσεκτικά διπλωμένο. Το πήρε και το φόρεσε. Το καημένο έδειχνε ήδη σημάδια φθοράς. Είχε ακόμα και μια τρυπούλα στον αγκώνα απ' όπου χωρούσε να περάσει ένα δάχτυλο.

«Ευχαριστώ, Σάιμον». Έπλεξε τα χέρια της μπροστά απ' τα γόνατά της και κοίταξε την πόλη. Ο ήλιος βυθιζόταν στον ορίζοντα και οι πύργοι είχαν αρχίσει να παίρνουν μια απαλή ρόδινη λάμψη. «Η μαμά μου σε έστειλε να με βρεις;»

Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του. «Βασικά, όχι. Ο Λουκ. Μου είπε απλώς να σου πω ότι μπορεί να θέλεις

να έρθεις πίσω πριν τη δύση. Συμβαίνουν αρκετά σημαντικά πράγματα».

«Τι είδους πράγματα;»

«Ο Λουκ έδωσε διορία στο Κονκλάβιο μέχρι τη δύση να αποφασίσουν αν συμφωνούν να δώσουν στα Πλάσματα του Σκότους έδρες στο Συμβούλιο. Τα Πλάσματα του Σκότους θα έρθουν στη Βορινή Πύλη με το λυκόφως. Αν συμφωνήσει το Κονκλάβιο, θα μπουν στο Αλικάντε. Αν όχι...»

«Θα φύγουν», είπε η Κλέρι. «Και το Κονκλάβιο θα παραδοθεί στον Βάλενταϊν».

«Ναι».

«Θα συμφωνήσουν», είπε η Κλέρι. «Δεν γίνεται αλλιώς». Αγκάλιασε τα γόνατά της. «Δεν θα διάλεγαν ποτέ τον Βάλενταϊν. Κανένας δεν θα το έκανε».

«Χαίρομαι που ο ιδεαλισμός σου έχει μείνει αλώβητος», είπε ο Σάιμον και, παρόλο που η φωνή του ήταν ανάλαφρη, η Κλέρι άκουσε μια άλλη φωνή μέσα της. Του Τζέις, να λέει ότι δεν ήταν ιδεαλιστής. Ανατρίχιασε παρά το παλτό που φορούσε.

«Σάιμον;» τον ρώτησε. «Έχω μια χαζή ερώτηση».

«Τι;»

«Κοιμήθηκες με την Ίζαμπελ;»

Ο Σάιμον έβγαλε έναν ήχο, σαν να πνιγόταν. Η Κλέρι γύρισε και τον κοίταξε.

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε.

«Ναι», είπε βρίζκοντας την ψυχραιμία του με εμφανή κόπο. «Σοβαρά μιλάς;»

«Μα, έλειπες όλη τη νύχτα».

Ο Σάιμον έμεινε σιωπηλός για ένα ολόκληρο λεπτό. «Δεν νομίζω ότι είναι δική σου δουλειά» είπε τελικά

«αλλά όχι».

«Μάλιστα», είπε η Κλέρι. «Εντάξει, δεν πιστεύω ότι θα την εκμεταλλευόσουν τώρα που είναι ευάλωτη και τα λοιπά».

Ο Σάιμον έβγαλε έναν αποδοκιμαστικό ήχο. «Αν βρεις εσύ έναν άνδρα που να μπορεί να εκμεταλλευτεί την Ίζαμπελ, να μου τον γνωρίσεις. Θα τον συγχαρώ. Ή θα το βάλω στα πόδια πολύ γρήγορα, δεν ξέρω τι απ' τα δύο».

«Δεν βγαίνεις με την Ίζαμπελ, δηλαδή».

«Κλέρι», είπε ο Σάιμον. «Τι σχέση έχει η Ίζαμπελ. Δεν δεξ να μιλήσουμε για τη μαμά σου; Ή τον Τζέις; Μου είπε η Ίζαμπελ ότι έφυγε. Ξέρω πώς θα νιώθεις».

«Όχι», είπε η Κλέρι. «Όχι, νομίζω ότι δεν ξέρεις».

«Δεν είσαι το μόνο άτομο που έχει νιώσει να τον εγκαταλείπουν». Η φωνή του Σάιμον είχε έναν τόνο ανυπομονησίας. «Απλώς... δεν σε έχω δει ποτέ τόσο θυμωμένη. Και ειδικά με τη μαμά σου. Νόμιζα ότι σου είχε λείψει».

«Φυσικά και μου έλειψε!» είπε η Κλέρι, συνειδητοποιώντας τη στιγμή που μιλούσε πώς θα είχε φανεί η σκηνή στην κουζίνα, ειδικά στη μαμά της. Έδιωξε τη σκέψη. «Απλώς, ήμουν τόσο συγκεντρωμένη στο να τη σώσω, που δεν σταμάτησα ποτέ για να σκεφτώ πόσο είχα θυμώσει που μου έλεγε ψέματα τόσα χρόνια. Που μου τα έκρυβε όλα αυτά, που έκρυβε την αλήθεια. Που δεν μου είπε ποτέ ποια είμαι στ' αλήθεια».

«Δεν της είπες αυτά όμως όταν μπήκε στο σπίτι», είπε σιγανά ο Σάιμον. «Της είπες "Γιατί δεν μου είπες ότι είχα αδερφό;"»

«Το ξέρω». Η Κλέρι τράβηξε το γρασίδι απ' το χώμα,

παίζοντας με τα δάχτυλά της. «Δεν μπορώ να σταματήσω να σκέφτομαι ότι, αν ήξερα την αλήθεια, δεν θα είχα γνωρίσει τον Τζέις όπως τον γνώρισα. Δεν θα τον είχα ερωτευτεί».

Ο Σάιμον έμεινε σιωπηλός για λίγο. «Δεν νομίζω ότι σε έχω ξανακούσει να το λες αυτό».

«Ότι τον αγαπώ;» Γέλασε, αλλά ακούστηκε θλιβερό και στην ίδια. «Μου φαίνεται ανούσιο να προσποιούμαι ότι δεν είναι έτσι, τουλάχιστον τώρα πια. Ίσως να μην έχει σημασία. Ίσως να μην τον ξαναδώ ποτέ, έτσι κι αλλιώς».

«Θα γυρίσει».

«Ίσως».

«Θα γυρίσει», είπε ο Σάιμον. «Για σένα».

«Δεν ξέρω», είπε η Κλέρι και κούνησε το κεφάλι της. Είχε αρχίσει να κάνει ψύχρα καθώς ο ήλιος άγγιζε την άκρη του ορίζοντα. Μισόκλεισε τα μάτια της και έσκυψε μπροστά κοιτώντας προσεκτικά. «Σάιμον, κοίτα».

Ακολούθησε το βλέμμα της. Πέρα απ' τους πύργους, στη Βορινή Πύλη της πόλης, μαζεύονταν εκατοντάδες σκούρες μορφές, κάποιες συγκεντρωμένες σε μπουλούκια και άλλες που έστεκαν μόνες —τα Πλάσματα του Σκότους που είχε καλέσει ο Λουκ για να βοηθήσουν την πόλη, περίμεναν υπομονετικά την απόφαση του Κονκλάβιου για να μπουν στην πόλη. Ένα ρίγος διαπέρασε τη ραχοκοκαλιά της Κλέρι. Βρισκόταν στο λόφο κοιτώντας την πόλη στο βάθος, τη στιγμή μιας κρίσης, ενός γεγονότος που θα άλλαζε τη ροή ολόκληρου του κόσμου των Κυνηγών.

«Έφτασαν», είπε ο Σάιμον. «Άραγε να σημαίνει ότι αποφάσισε το Κονκλάβιο;»

«Ελπίζω». Το γρασίδι που στριφογύριζε στα χέρια της η Κλέρι είχε γίνει ένα πράσινο κουβάρι. Το πέταξε και έπιασε ένα άλλο κομμάτι. «Δεν ξέρω τι θα κάνω αν αποφασίσουν να παραδοθούν στον Βάλενταϊν. Ίσως μπορέσω να ανοίξω μια Πύλη που θα μας πάρει όλους μακριά, κάπου όπου ο Βάλενταϊν δεν θα μας βρει ποτέ. Σε ένα έρημο νησί, ή κάτι τέτοιο».

«Εντάξει, έχω κι εγώ μια ανόητη ερώτηση», είπε ο Σάιμον. «Μπορείς να φτιάξεις νέους ρούνους. Γιατί δεν φτιάχνεις έναν που θα σκοτώσει όλους τους δαίμονες του κόσμου; Ή τον Βάλενταϊν;»

«Δεν δουλεύει έτσι», είπε η Κλέρι. «Μπορώ να φτιάξω μόνο ρούνους τους οποίους μπορώ να δω, να οραματιστώ. Πρέπει να εμφανιστεί στο μυαλό μου ολόκληρη η εικόνα σαν ζωγραφιά. Όταν προσπαθώ να δω το “Σκότωσε τον Βάλενταϊν” ή “Γίνε άρχοντας του κόσμου”, δεν βλέπω τίποτα, μόνο μια θολή εικόνα».

«Και από πού έρχονται οι εικόνες που βλέπεις, τι νομίζεις;»

«Δεν ξέρω», είπε η Κλέρι. «Όλοι οι ρούνιοι που γνωρίζουν οι Κυνηγοί είναι από το Γκρι Βιβλίο. Γι' αυτό, μόνο οι Νεφιλίμ μπορούν να τους δεχτούν, γι' αυτούς είναι φτιαγμένοι. Υπάρχουν όμως και άλλοι, πιο αρχαίοι ρούνιοι. Μου το είχε πει ο Μάγκνους. Όπως το Σημάδι του Κάιν. Ήταν ένα Σημάδι προστασίας, αλλά δεν ήταν απ' το Γκρι Βιβλίο. Όταν σκέφτομαι αυτούς τους ρούνους, όπως το ρούνιο του Ατρόμητου, δεν ξέρω αν είναι κάτι που επινοώ εκείνη την ώρα ή κάτι που θυμάμαι—ρούνους πιο αρχαίους απ' τους ίδιους τους Κυνηγούς. Παλιούς όσο οι άγγελοι». Θυμήθηκε το ρούνιο που της είχε δείξει ο Ιθουριήλ, που ήταν απλός σαν κόμπος. Είχε

έρθει απ' το δικό της μυαλό, ή απ' τον άγγελο; Ή μήπως ήταν κάτι που υπήρχε πάντα, σαν τη θάλασσα ή τον ουρανό; Η σκέψη την έκανε να ανατριχιάσει.

«Κρυώνεις;» τη ρώτησε ο Σάιμον.

«Ναι. Εσύ;»

«Δεν κρυώνω πια». Έβαλε το χέρι του στην πλάτη της και την χάιδειψε με κυκλικές κινήσεις. Γέλασε θλιμμένα. «Μάλλον δεν βοηθάει και πολύ αυτό, μια που δεν έχω θερμοκρασία σώματος».

«Όχι», είπε η Κλέρι. «Θέλω να πω, ναι, βοηθάει. Μη σταματήσεις».

Τον κοίταξε. Εκείνος κοιτούσε τη Βορινή Πύλη, γύρω απ' την οποία ήταν ακόμη συγκεντρωμένες οι σκοτεινές μορφές Πλασμάτων του Σκότους, σχεδόν ακίνητες. Το κόκκινο φως από τους δαιμονικούς πύργους αντικατοπτριζόταν στα μάτια του —ήταν σαν μια φωτογραφία με φλας. Έβλεπε τις αχνές γαλάζιες του φλέβες κάτω απ' το δέρμα του στα σημεία όπου ήταν πιο λεπτό —στους κροτάφους, στη βάση του λαιμού του. Ήξερε αρκετά για τους βρικόλακες για να ξέρει ότι αυτό σήμαινε ότι είχε περάσει πολλή ώρα από την τελευταία φορά που είχε φάει. «Πεινάς;»

Τώρα την κοίταξε. «Φοβάσαι μη σε δαγκώσω;»

«Ξέρεις ότι μπορείς να πιεις το αίμα μου όποτε θέλεις».

Ένα ρίγος, όχι από το κρύο, τον διαπέρασε, και την τράβηξε πιο κοντά στην αγκαλιά του. «Δεν θα το έκανα ποτέ», είπε. Και μετά, πιο ανάλαφρα, πρόσθεσε: «Άλλωστε, έχω ήδη πιει το αίμα του Τζέις. Αρκετά με τσίσαν οι φίλοι μου».

Η Κλέρι σκέφτηκε την ασημένια ουλή στο λαιμό του

Τζέις. Αργά, με το μυαλό της γεμάτο ακόμη απ' την εικόνα του, είπε: «Λες γι' αυτό....;»

«Γι' αυτό τι πράγμα;»

«Γι' αυτό δεν σε ενοχλεί το φως του ήλιου. Εννοώ, πριν από αυτό σε πείραζε, έτσι δεν είναι; Πριν από εκείνη τη νύχτα στο σκάφος;»

Κούνησε απρόθυμα το κεφάλι του.

«Λοιπόν, τι άλλο άλλαξε; Ή είναι μόνο επειδή ήπιες το αίμα του;»

«Εννοείς επειδή είναι Νεφιλίμ; Ναι, αλλά όχι μόνο γι' αυτό. Εσύ και ο Τζέις... δεν είστε εντελώς κανονικοί, έτσι δεν είναι; Εννοώ, όχι κανονικοί Κυνηγοί Σκιών. Ό,τι κι αν είναι αυτό που σας κάνει διαφορετικούς, με έκανε κι εμένα. Υπάρχει κάτι ιδιαίτερο και με τους δυο σας. Όπως είχε πει και η Βασίλισσα των Σίλι, είστε πειράγματα». Της χαμογέλασε όταν είδε το έκπληκτο ύφος της. «Δεν είμαι χαζός. Μπορώ να αντιληφθώ κάποια πράγματα. Εσύ με τη δύναμη των ρούνων, ο Τζέις... κανένας δεν θα μπορούσε να είναι τόσο εκνευριστικός χωρίς κάποια υπεράνθρωπη δύναμη».

«Τον αντιπαθείς αλήθεια τόσο πολύ;»

«Δεν τον αντιπαθώ», διαμαρτυρήθηκε ο Σάιμον. «Εντάξει, τον μισούσα στην αρχή, αυτό είναι σίγουρο. Ήταν τόσο αγενής και γεμάτος αυτοπεποίθηση... κι εσύ έκανες λες και σου είχε χαρίσει το φεγγάρι...»

«Δεν έκανα έτσι».

«Άσε με να τελειώσω, Κλέρι». Ο Σάιμον μιλούσε βιαστικά, και αν μπορούσε να αναπνεύσει, θα έλεγες με κομμένη την ανάσα. Ακουγόταν λες και έτρεχε προς κάποια κατεύθυνση. «Έβλεπα πόσο σου άρεσε, και νόμιζα ότι σε χρησιμοποιούσε, ότι ήσουν απλώς ένα ανόη-

το θνητό κορίτσι που μπορούσε να εντυπωσιάσει με τα κόλπα του Κυνηγού. Στην αρχή έλεγα στον εαυτό μου ότι δεν θα τον πίστευες ποτέ, και ότι ακόμα κι αν σε έριχνε, κάποια στιγμή θα σε βαριόταν, και θα γυρνούσες σε μένα. Δεν είμαι περήφανος γι' αυτό, αλλά όταν είσαι απελπισμένος, μπορείς να πιστέψεις μάλλον τα πάντα. Και μετά, όταν αποδείχθηκε ότι ήταν αδερφός σου, ήταν σαν μια χάρη που μου δόθηκε την τελευταία στιγμή, και χάρηκα. Χαιρόμουν ακόμα και όταν έβλεπα πόσο υπέφερε, μέχρι εκείνη τη μέρα στο Παλάτι των Σίλι που σε φίλησε. Κατάλαβα...»

«Τι κατάλαβες;» ρώτησε η Κλέρι που δεν άντεξε τη διακοπή.

«Ο τρόπος που σε κοιτούσε. Τότε το κατάλαβα. Δεν σε χρησιμοποιούσε, ποτέ. Σε αγαπούσε, και αυτό τον σκότωνε».

«Γι' αυτό πήγες στο Ντιμόρ;» ρώτησε η Κλέρι. Ήταν κάτι που πάντα ήθελε να ρωτήσει, αλλά ποτέ δεν είχε βρει το θάρρος να το κάνει.

«Εξαιτίας του Τζέις κι εσένα; Όχι, όχι συνειδητά τουλάχιστον. Από εκείνη τη νύχτα στο ξενοδοχείο, πάντα ήθελα να γυρίσω. Το έβλεπα στον ύπνο μου. Και ξυπνούσα, ντυνόμουν, ή έβγαινα στο δρόμο, και ήξερα ότι ήθελα να πάω πίσω στο ξενοδοχείο. Τη νύχτα ήταν πάντα χειρότερο, όπως χειρότερο όσο πλησίαζα στο ξενοδοχείο. Νόμιζα ότι ήταν μετατραυματικό στρες, ή κάτι τέτοιο. Εκείνη τη νύχτα, ήμουν τόσο εξαντλημένος και κουρασμένος, και ήμασταν τόσο κοντά στο ξενοδοχείο, και ήταν νύχτα... ούτε που θυμάμαι πώς έγινε. Απλώς θυμάμαι να φεύγω απ' το πάρκο και μετά... τίποτα».

«Αν όμως δεν είχες θυμώσει μαζί μου... αν δεν σε

είχαμε αναστατώσει...»

«Δεν είχες άλλη επιλογή», είπε ο Σάιμον. «Και δεν είναι ότι δεν το ήξερα. Μπορείς να αγνοείς την αλήθεια, αλλά κάποια στιγμή θα βγει στην επιφάνεια. Το λάθος που έκανα ήταν που δεν σου είπα το πρόβλημά μου, που δεν σου είπα για τα όνειρα. Αλλά δεν μετανιώνω που τα έφτιαξα μαζί σου. Χαίρομαι που έστω προσπαθήσαμε. Και σ' αγαπώ που προσπάθησες, ακόμα και αν δεν επρόκειτο να βγάλει κάπου».

«Ήθελα τόσο πολύ να πάει καλά», είπε απαλά η Κλέρι. «Δεν ήθελα να σε πληγώσω».

«Δεν θα το άλλαζα», είπε ο Σάιμον. «Δεν θα μπορούσα να μη σε αγαπάω. Για τίποτα στον κόσμο. Ξέρεις τι μου είπε ο Ραφαέλ; Ότι δεν ήξερα να είμαι καλός βρικόλακας, ότι οι βρικόλακες δέχονται ότι έχουν πεθάνει. Όσο όμως θυμάμαι πώς ήταν να σ' αγαπώ, θα νιώθω πάντα ζωντανός».

«Σάιμον...»

«Κοίτα», τη διέκοψε με μια χειρονομία, και τα σκούρα του μάτια μεγάλωσαν. «Εκεί κάτω».

Ο ήλιος ήταν μια κόκκινη γραμμή στον ορίζοντα. Μέχρι να τον κοιτάξει, είχε τρεμοσβήσει και είχε χαθεί πίσω απ' τη σκοτεινή γραμμή του κόσμου. Οι δαιμονικοί πύργοι του Αλικάντε έλαμψαν με ξαφνικό πυρακτωμένο φως. Κάτω απ' το φως τους, η Κλέρι έβλεπε το σκοτεινό πλήθος να συνωστιζεται γύρω από τη Βορινή Πύλη. «Τι συμβαίνει;» ψιθύρισε. «Ο ήλιος έχει δύσει. Γιατί δεν ανοίγουν οι πύλες;»

Ο Σάιμον είχε μείνει ακίνητος. «Το Κονκλάβιο», είπε. «Πρέπει να είπες όχι στον Λουκ».

«Αποκλείεται!» είπε η Κλέρι και η φωνή της δυνάμω-

σε ξαφνικά. «Αυτό θα σήμαινε...»

«Θα παραδοθούν στον Βάλενταϊν!»

«Δεν γίνεται!» φώναξε ξανά η Κλέρι, αλλά έβλεπε τα πλήθη που τριγύριζαν στην πόλη να κάνουν μεταβολή και να απομακρύνονται, σαν μυρμηγκια που εγκαταλείπουν μια κατεστραμμένη μυρμηγκοφωλιά.

Το πρόσωπο του Σάιμον ήταν σαν κέρινο στο φως των πύργων. «Μάλλον» είπε «μας μισούν πραγματικά. Προτιμούν να παραδοθούν στον Βάλενταϊν».

«Δεν είναι μίσος», είπε η Κλέρι. «Είναι φόβος. Ακόμα και ο Βάλενταϊν φοβόταν». Το είπε χωρίς να το σκεφτεί, και το συνειδητοποίησε τη στιγμή που το έλεγε. «Φοβόταν και ζήλευε».

Ο Σάιμον την κοίταξε έκπληκτος. «Ζήλευε;»

Η Κλέρι ήταν πίσω στο όνειρο που της είχε δείξει ο Ιθουριήλ, και η φωνή του Βάλενταϊν αντηχούσε στα αφτιά της. *Ονειρευόμουν ότι θα μου έλεγες γιατί. Γιατί μας δημιούργησε ο Ραζιήλ, μια φυλή από Κυνηγούς, δίχως όμως να μας δώσει τη δύναμη που έχουν τα Πλάσματα του Σκότους –την ταχύτητα των λύκων, την ανδρανασία του λαού των Νεραϊδών, τη μαγεία των μάγων, ακόμα και την αντοχή των βρικολάκων. Μας άφησε γυμνούς μπροστά στους κινδύνους της κόλασης, μόνο με τις ζωγραφισμένες γραμμές στο σώμα μας. Γιατί να είναι οι δυνάμεις τους μεγαλύτερες απ' τις δικές μας; Γιατί να μην έχουμε κι εμείς ό,τι κι αυτοί;*

Τα χείλη της μισάνοιξαν, και κοίταξε χωρίς να βλέπει την πόλη. Άκουγε αφηρημένη τον Σάιμον να λέει το όνομά της, αλλά το μυαλό της έτρεχε αλλού. Ο άγγελος θα μπορούσε να της δείξει οτιδήποτε, σκέφτηκε, αλλά διάλεξε αυτές τις εικόνες, αυτές τις αναμνήσεις για κά-

ποιο λόγο. Σκέφτηκε τον Βάλενταϊν να φωνάζει, *Γιατί να πρέπει να ενωθούμε με τα Πλάσματα του Σκότους, να συνεργαστούμε με αυτά τα όντα!*

Και το ρούνο. Το ρούνο που είχε ονειρευτεί. Το ρούνο που έμοιαζε με κόμπο.

Γιατί να μην έχουμε κι εμείς ό,τι κι αυτοί;

«Ενότητα», είπε δυνατά. «Είναι ρούνος ενότητας. Ενώνει όμοια και ανόμοια».

«Ορίστε;» είπε ο Σάιμον και την κοίταξε έκπληκτος.

Σηκώθηκε όρθια τινάζοντας τη σκόνη. «Πρέπει να κατέβω κάτω. Πού είναι;»

«Πού είναι ποιοι; Κλέρι...;»

«Το Κονκλάβιο. Πού συνεδριάζουν; Πού είναι ο Λουκ;»

Ο Σάιμον σηκώθηκε όρθιος. «Στην Αίθουσα των Συνθηκών. Κλέρι...»

Αλλά εκείνη έτρεχε ήδη προς το φιδογυριστό μονοπάτι που οδηγούσε στην πόλη. Ο Σάιμον την ακολούθησε βρίζοντας από μέσα του.

Λένε ότι όλοι οι δρόμοι οδηγούν στην Αίθουσα. Οι λέξεις του Σεμπάστιαν αντηχούσαν ξανά και ξανά στο κεφάλι της Κλέρι, καθώς έτρεχε στους στενούς δρόμους του Αλικάντε. Ήλπιζε να ήταν αλήθεια, γιατί αλλιώς σίγουρα θα χανόταν. Οι δρόμοι έστριβαν σε παράξενα σημεία, καμία σχέση με τους υπέροχους ολόισιους δρόμους του Μανχάταν. Στο Μανχάταν ήξερες πάντα πού βρίσκεσαι. Ήταν όλα ξεκάθαρα αριθμημένα και τακτοποιημένα. Το Αλικάντε ήταν ένας λαβύρινθος.

Όρμησε σε μια μικρή αυλή, και μετά πήρε ένα απ' τα μονοπάτια κατά μήκος του καναλιού, ξέροντας ότι, αν

ακολουθούσε το νερό, θα έβγαινε κάποια στιγμή στην πλατεία του Αρχαγγέλου. Με έκπληξη είδε ότι ο δρόμος την έβγαλε στο σπίτι της Άματις, και ύστερα άρχισε να τρέχει λαχανιασμένη έναν πιο φαρδύ, καμπύλο, οικείο δρόμο. Οδηγούσε στην πλατεία, και η Αΐδουσα των Συνθηκών ορθωνόταν τεράστια και λευκή μπροστά της, με το άγαλμα του Αρχαγγέλου να λάμπει στη μέση της πλατείας. Δίπλα στο άγαλμα στεκόταν ο Σάιμον, με τα χέρια σταυρωμένα, και την κοίταζε αυστηρά. «Έπρεπε να με περιμένεις», της είπε.

Έσκυψε μπροστά με τα χέρια της στα γόνατά της, προσπαθώντας να πάρει ανάσα. «Αφού ήρθες... πιο γρήγορα από μένα...» είπε.

«Η ταχύτητα του βρικόλακα», είπε ο Σάιμον με κάποια ικανοποίηση. «Όταν γυρίσουμε πίσω, θα πάω σε αγώνες».

«Αυτό θα ήταν... κλεψιά». Η Κλέρι πήρε μια τελευταία βαθιά ανάσα και ίσιωσε την πλάτη της, τινάζοντας τα μαλλιά απ' το πρόσωπό της. «Έλα. Πάμε μέσα».

Η Αΐδουσα ήταν γεμάτη Κυνηγούς, περισσότερους απ' όσους είχε δει ποτέ συγκεντρωμένους η Κλέρι, ακόμα και τη νύχτα της επίθεσης του Βάλενταϊν. Οι φωνές τους ήταν σαν μουγκρητό, σαν δυνατή χιονοστιβάδα· οι περισσότεροι είχαν συγκεντρωθεί σε μικρές ομάδες που φώναζαν και χειρονομούσαν –η εξέδρα είχε εγκαταλειφθεί και ο χάρτης της Άντρις κρεμόταν παρατημένος πίσω της.

Έψαξε τον Λουκ. Χρειάστηκε ένα λεπτό για να τον εντοπίσει –ακουμπούσε σε μια κολόνα με τα μάτιαμισόκλειστα. Ήταν χάλια– μισοπεδαμένος, με ώμους γειρούς. Η Άματις στεκόταν δίπλα του, χαϊδεύοντας ανή-

συχη τον ώμο του. Η Κλέρι κοίταξε γύρω της, αλλά δεν είδε πουθενά την Τζόσλιν.

Για μια μόνο στιγμή δίστασε. Μετά σκέφτηκε τον Τζέις, που κυνήγησε τον Βάλενταϊν ολομόναχος, γνωρίζοντας ότι ίσως και να σκοτωνόταν. Ήξερε ότι και η ίδια ήταν μέρος όλου αυτού, κομμάτι της κατάστασης, πάντα ήταν, ακόμα και όταν δεν το ήξερε. Μέσα της έτρεχε ακόμη η αδρεναλίνη, οξύνοντας την αντίληψή της, κάνοντας τα πάντα να φαίνονται καθαρά. Σχεδόν υπερβολικά καθαρά. Έσφιξε το χέρι του Σάιμον. «Ευχήσου μου καλή τύχη», είπε, και μετά ένωσε τα πόδια της να την οδηγούν στα σκαλιά της εξέδρας, σχεδόν παρά τη θέλησή της, και έπειτα βρέθηκε να στέκεται πάνω στο βήμα και να κοιτάζει το πλήθος.

Δεν ήταν σίγουρη τι περίμενε. Κραυγές έκπληξης; Μια θάλασσα από σιωπηλά, ανυπόμονα πρόσωπα; Δεν την είχαν καν προσέξει, μόνο ο Λουκ σήκωσε το κεφάλι του, σαν να την είχε νιώσει, και πάγωσε με μια έκφραση έκπληξης στο πρόσωπό του. Και μετά κάποιος άρχισε να πηγαίνει προς το μέρος της μέσα από το πλήθος —ένας ψηλός άνδρας με κόκαλα που πετούσαν σαν την πλώρη ενός πλοίου. Ο Ύπατος Μαλαχίας. Της έκανε νόημα να κατέβει από το βήμα, κουνώντας το κεφάλι του και φωνάζοντας κάτι που η Κλέρι δεν άκουγε. Τότε γύρισαν κι άλλοι Κυνηγοί ενώ εκείνος διέσχιζε ακόμη το πλήθος.

Η Κλέρι είχε αυτό που ήθελε —όλα τα μάτια πάνω της. Άκουσε τους ψιθύρους του πλήθους. «Αυτή είναι. Αυτή είναι η κόρη του Βάλενταϊν».

«Έχετε δίκιο», είπε μιλώντας όσο πιο δυνατά μπορούσε. «Είμαι η κόρη του Βάλενταϊν. Δεν ήξερα καν ότι ήταν πατέρας μου μέχρι πριν από μερικές εβδομάδες.

Δεν ήξερα καν την ύπαρξή του μέχρι πριν από μερικές εβδομάδες. Ξέρω ότι πολλοί από σας δεν θα πιστέψετε ότι είναι αλήθεια, και δεν πειράζει. Πιστέψτε ό,τι θέλετε. Αρκεί να πιστέψετε ότι ξέρω πράγματα για τον Βάλενταϊν που δεν ξέρετε και που θα μπορούσαν να σας βοηθήσουν να νικήσετε αυτήν τη μάχη εναντίον του, *αρκεί να με αφήσετε να σας τα πω*».

«Γελοίο». Ο Μαλαχίας στεκόταν στη βάση της εξέδρας. «Αυτό είναι γελοίο. Είσαι ένα κοριτσάκι...»

«Είναι η κόρη της Τζόσλιν Φέρτσαϊλντ». Ήταν ο Πάτρικ Πένχαλου. Είχε σπρώξει τον κόσμο και είχε φτάσει στο μπροστινό μέρος του πλήθους και σήκωνε το χέρι του. «Άσε το κορίτσι να μας πει τι θέλει, Μαλαχία».

Το πλήθος βούιζε ανυπόμονα. «Εσύ», είπε η Κλέρι στον Υπατο. «Εσύ και ο Ανακριτής βάλατε το φίλο μου στη φυλακή...»

«Το φίλο σου το βρικόλακα;» είπε ειρωνικά ο Μαλαχίας.

«Μου είπε ότι τον ρωτήσατε τι έγινε στο πλοίο του Βάλενταϊν εκείνη τη νύχτα στο Ηστ Ρίβερ. Νομίζατε ότι ο Βάλενταϊν έκανε κάποια μαύρη μαγεία, κάτι τέτοιο. Ε, λοιπόν, όχι. Αν θέλετε να μάθετε τι κατέστρεψε το πλοίο, η απάντηση είναι... εγώ. Εγώ το έκανα».

Το γέλιο του Μαλαχία, γεμάτο δυσπιστία, το μιμήθηκαν πολλοί στο πλήθος. Ο Λουκ την κοιτούσε κουνώντας το κεφάλι του, αλλά η Κλέρι συνέχισε.

«Το έκανα με ένα ρούντο», είπε. «Ήταν ένας ρούντος τόσο δυνατός, που έκανε το πλοίο να γίνει κομματάκια. Μπορώ να φτιάξω νέους ρούντους. Όχι μόνο αυτούς που βρίσκονται στο Γκρι Βιβλίο. Ρούντους που δεν έχει δει κανένας, πιο δυνατούς...»

«Αρχετά», είπε ο Μαλαχίας. «Αυτό είναι γελοίο. Κα-
νένας δεν μπορεί να δημιουργήσει νέους ρούνους. Είναι
απολύτως αδύνατον». Γύρισε στο πλήθος. «Όπως και ο
πατέρας της, το κορίτσι είναι μια ψεύτρα».

«Δεν λέει ψέματα». Η φωνή ακούστηκε απ' το βάθος
της Αίδουσας. Ήταν καθαρή, δυνατή και αποφασιστική.
Το πλήθος γύρισε, και η Κλέρι είδε ποιος είχε μιλήσει
—ήταν ο Άλεξ. Στεκόταν με την Ίζαμπελ απ' τη μία και
τον Μάγκνους απ' την άλλη. Μαζί τους ήταν ο Σάιμον
και η Μαρίζ Λάιτγουντ. Ήταν ένας μικρός, αποφασιστι-
κός κλοιός δίπλα στην πόρτα. «Την έχω δει να φτιάχνει
ένα ρούνο. Τον χρησιμοποίησέ πάνω μου, και έπιασε».

«Λες ψέματα», είπε ο Μαλαχίας, αλλά η αμφιβολία
είχε τρυπώσει στο βλέμμα του. «Για να προστατεύσεις
τη φίλη σου...»

«Μαλαχία!» είπε κοφτά η Μαρίζ. «Γιατί να πει ψέμα-
τα ο γιος μου για κάτι τέτοιο όταν η αλήθεια είναι τόσο
εύκολο να αποκαλυφθεί; Δώσε στο κορίτσι ένα ραβδί και
άφησέ τη να φτιάξει ένα ρούνο».

Ένας ψίδυρος συμφωνίας απλώθηκε στην αίθουσα. Ο
Πάτριχ Πένχαλου έκανε ένα βήμα μπροστά και έδωσε
το ραβδί στην Κλέρι. Εκείνη το πήρε με ευγνωμοσύνη
και γύρισε την πλάτη της στο πλήθος.

Το στόμα της είχε στεγνώσει. Η αδρεναλίνη της ήταν
ακόμη σε ψηλά επίπεδα, αλλά δεν ήταν αρκετή για να
σκεπάσει τελείως τον τρόμο της μπροστά σε τόσο μεγάλο
κοινό. Τι θα έκανε; Τι ρούνο θα έφτιαχνε που θα έπειθε
αυτό το πλήθος ότι έλεγε την αλήθεια; Τι θα τους έδει-
χνε την αλήθεια;

Κοίταξε το πλήθος και είδε τον Σάιμον μαζί με τους
Λάιτγουντ, να την κοιτάζει πίσω απ' το κενό που τους

χώριζε. Ήταν ο ίδιος τρόπος με τον οποίο την είχε κοιτάξει ο Τζέις στο αρχοντικό. Ήταν η μόνη κλωστή που ένωνε αυτά τα αγόρια που αγαπούσε τόσο πολύ, σκέφτηκε, το μόνο κοινό τους σημείο —πίστευαν και οι δύο σ' αυτήν ακόμα και όταν δεν πίστευε η ίδια στον εαυτό της.

Κοιτώντας τον Σάιμον, με τη σκέψη της στον Τζέις, κατέβασε το ραβδί και πέρασε το μυτερό του άκρο στο εσωτερικό του καρπού της, εκεί όπου χτυπούσε ο σφυγμός της. Δεν κοίταζε το χέρι της καθώς έγραφε, αλλά ζωγράφιζε στα τυφλά, δείχνοντας στον εαυτό της και στο ραβδί εμπιστοσύνη για να σχεδιάσουν το ρούνο που ήθελε. Τον ζωγράφισε αχνά, ελαφρά —θα τον χρειαζόταν μόνο για λίγο—, αλλά χωρίς να διστάσει στιγμή.

Το πρώτο πράγμα που είδε όταν τέλειωσε ήταν ο Μαλαχίας. Το πρόσωπό του είχε χλωμιάσει και απομακρυνόταν από αυτή με μια έκφραση τρόμου. Είπε κάτι —μια λέξη σε μια γλώσσα που δεν καταλάβαινε—, και μετά πίσω της είδε τον Λουκ, να την κοιτάζει με το στόμα ελαφρώς ανοιχτό. «Τζόσλιν;» είπε.

Του κούνησε το κεφάλι, ελαφρώς, και κοίταξε το πλήθος. Ήταν μια θολή εικόνα γεμάτη πρόσωπα, που ξεχώριζαν καθώς τα κοιτούσε ένα-ένα. Κάποια χαμογελούσαν, κάποια κοιτούσαν το πλήθος με απορία, κάποια γυρνούσαν στο άτομο που στεκόταν δίπλα τους. Μερικοί είχαν έντρομες ή έκπληκτες εκφράσεις και σκέπαζαν το στόμα τους με τα χέρια τους. Είδε τον Άλεξ να ρίχνει ένα κλεφτό βλέμμα στον Μάγκνους, και μετά σ' εκείνη, με δυσπιστία, και τον Σάιμον να κοιτάζει σαστισμένος, και ύστερα την Άματις που βγήκε μπροστά, σπρώχνοντας τον Πάτριχ Πένχαλου, και έτρεξε προς τα σκαλιά

της εξέδρας. «Στέφεν!» είπε κοιτώντας την Κλέρι με μια ζαλισμένη απορία. «Στέφεν!»

«Ω», είπε η Κλέρι. «Ω, Άματις, όχι». Και μετά ένιωσε τη μαγεία του ρούνου να γλιστράει, σαν να τον είχε σκεπάσει με ένα λεπτό αόρατο ύφασμα. Η Άματις σταμάτησε και γύρισε προς τα πίσω με μια έκφραση έκπληξης και συντριβής.

Η Κλέρι κοίταξε το πλήθος. Ήταν απόλυτα σιωπηλό, και όλα τα πρόσωπα ήταν στραμμένα πάνω της. «Ξέρω τι είδατε όλοι σας», είπε. «Και ξέρω πως γνωρίζετε ότι τέτοιου είδους μαγεία είναι πέρα από ξόρκια και ψευδαισθήσεις. Και το έκανα μόνο με ένα ρούνο. Ένα ρούνο που έφτιαξα εγώ. Υπάρχουν λόγοι που έχω αυτή την ικανότητα, και ξέρω ότι ίσως να μη σας αρέσουν ή να μην τους πιστέψετε, αλλά δεν έχει σημασία. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι μπορώ να σας βοηθήσω να νικήσετε σ' αυτήν τη μάχη ενάντια στον Βάλενταϊν αν με αφήσετε».

«Δεν θα υπάρξει μάχη», είπε ο Μαλαχίας, ο οποίος δεν την κοιτούσε στα μάτια. «Το Κονκλάβιο έχει αποφασίσει. Θα συμφωνήσουμε με τους όρους του Βάλενταϊν και θα καταθέσουμε τα όπλα αύριο το πρωί».

«Δεν μπορείτε να το κάνετε αυτό», είπε με μια υποψία απόγνωσης να τρυπώνει στη φωνή της. «Νομίζετε ότι όλα θα είναι εντάξει αν παραδοθείτε; Νομίζετε ότι ο Βάλενταϊν θα σας αφήσει να συνεχίσετε να ζείτε όπως ζούσατε ως τώρα; Νομίζετε ότι θα περιορίσει τους φόνους του στους Δαίμονες και στα Πλάσματα του Σκότους;» Σάρωσε με το βλέμμα της την αίθουσα. «Οι περισσότεροι από εσάς έχετε να δείτε τον Βάλενταϊν δεκαπέντε χρόνια. Ίσως να έχετε ξεχάσει πώς είναι στ' αλήθεια. Εγώ

τον ξέρω, όμως. Τον έχω ακούσει να μιλάει για τα σχέδιά του. Νομίζετε ότι μπορείτε να συνεχίσετε τη ζωή σας υπό το ζυγό του Βάλενταϊν, αλλά δεν θα μπορέσετε. Θα σας εξουσιάζει τελείως, γιατί θα σας απειλεί πάντα ότι θα σας καταστρέψει με τα Θανάσιμα Αντικείμενα. Θα ξεκινήσει φυσικά με τα Πλάσματα του Σκότους. Μετά όμως θα έρθει η σειρά του Κονκλάβιου. Θα σκοτώσει πρώτα αυτούς, γιατί τους θεωρεί διεφθαρμένους και αδύναμους. Έπειτα θα ξεκινήσει με όλους όσους έχουν κάποιο Πλάσμα του Σκότους στην οικογένειά του. Ίσως έναν αδελφό λυκάνθρωπο» είπε και κοίταξε την Άματις «ή μια αντιδραστική έφηβη κόρη που βγαίνει πού και πού με έναν ιππότη των ξωτικών» κοίταξε τους Λάιτγουντ «ή όποιον έχει έστω ένα φίλο που να είναι Πλάσμα του Σκότους. Και ύστερα θα κυνηγήσει όλους όσους έχουν δεχτεί τις υπηρεσίες κάποιου μάγου. Πόσοι από εσάς δεν το έχετε κάνει;»

«Αυτά είναι ανοησίες», είπε ο Μαλαχίας. «Ο Βάλενταϊν δεν ενδιαφέρεται να καταστρέψει τους Νεφιλίμ».

«Ναι, αλλά πιστεύει ότι όποιος σχετίζεται με Πλάσματα του Σκότους δεν αξίζει να λέγεται Νεφιλίμ», επέμεινε η Κλέρι. «Ακούστε, ο πόλεμός σας δεν είναι ενάντια στον Βάλενταϊν. Είναι ενάντια στους Δαίμονες. Το να κρατήσετε τους Δαίμονες μακριά απ' αυτό τον κόσμο είναι η αποστολή σας, μια αποστολή δοσμένη απ' τον ουρανό. Και μια τέτοια αποστολή δεν είναι κάτι που μπορείτε απλώς να αγνοήσετε. Τα Πλάσματα του Σκότους μισούν τους Δαίμονες. Και αυτοί τους καταστρέφουν. Αν ο Βάλενταϊν νικήσει, θα αφιερώσει όλο του το χρόνο κυνηγώντας τα Πλάσματα του Σκότους και όλους τους Κυνηγούς που έχουν σχετιστεί ποτέ μαζί τους, που

τελικά θα ξεχάσει τους Δαίμονες, και το ίδιο θα κάνετε κι εσείς, γιατί θα φοβάστε τόσο πολύ τον Βάλενταϊν. Και τότε οι Δαίμονες θα καταλάβουν τον κόσμο, και όλα θα τελειώσουν».

«Κατάλαβα που πηγαίνει αυτό», είπε ο Μαλαχίας μέσα από τα σφιγμένα του δόντια. «Δεν πρόκειται να πολεμήσουμε πλάι στα Πλάσματα του Σκότους σε έναν πόλεμο που δεν μπορούμε να κερδίσουμε...»

«Μπορείτε να κερδίσετε», είπε η Κλέρι. «Μπορείτε». Ο λαιμός της ήταν στεγνός, το κεφάλι της πονούσε, και τα πρόσωπα στο πλήθος απέναντί της ήταν σαν να έλιωναν και να γίνονταν μια αδιευκρίνιστη θολή μάζα με διαλείμματα φωτός εδώ κι εκεί. Αλλά δεν θα σταματήσεις τώρα. Πρέπει να συνεχίσεις. «Ο πατέρας μου μισεί τα Πλάσματα του Σκότους επειδή τα ζηλεύει», συνέχισε, μπερδεύοντας τα λόγια της. «Ζηλεύει και φοβάται όλα όσα μπορούν να κάνουν ενώ εκείνος δεν μπορεί. Μισεί το ότι από κάποιες απόψεις είναι πιο ισχυρά από τους Νεφιλίμ, και σίγουρα δεν είναι ο μόνος. Είναι εύκολο να φοβάσαι αυτό που εσύ δεν έχεις». Πήρε μια ανάσα. «Αλλά τι θα γινόταν αν μπορούσες να το έχεις; Αν μπορούσα να φτιάξω ένα ρούνο που θα ένωνε όλους σας, κάθε έναν Κυνηγό με ένα Πλάσμα του Σκότους, που θα πολεμούσε δίπλα σας, και θα μπορούσατε να μοιράζεστε τις δυνάμεις σας, να θεραπεύεστε γρήγορα σαν βρικόλακες, να είστε δυνατοί σαν λυκάνθρωποι, ή να πολεμάτε γρήγορα σαν ξωτικά. Και εκείνοι με τη σειρά τους να μοιράζονται την εκπαίδευση, τις ικανότητές σας; Θα είστε μια ανίκητη δύναμη, αν με αφήσετε να σας Σημαδέψω, και αν πολεμήσετε μαζί με τα Πλάσματα του Σκότους. Γιατί αν δεν πολεμήσετε μαζί τους, οι ρούνοι δεν

θα πιάσουν». Σταμάτησε λίγο. «Σας παρακαλώ», είπε, αλλά η λέξη σχεδόν δεν βγήκε απ' το στεγνό της λαιμό. «Σας παρακαλώ, αφήστε με να σας Σημαδέψω».

Τα λόγια της έπεσαν σε μια γοερή σιωπή. Ο κόσμος ήταν σαν μια δίνη, και συνειδητοποίησε ότι τα τελευταία λόγια τα είχε πει κοιτώντας το γυάλινο θόλο της αίδουσας και ότι οι φωτεινές εκρήξεις που νόμιζε ότι έβλεπε ήταν τα αστέρια που έβγαιναν ένα-ένα στο νυχτερινό ουρανό. Η σιωπή συνεχιζόταν και η Κλέρι έσφιγγε τα χέρια της σε γροδιές. Και μετά, αργά, πολύ αργά, χαμήλωσε το κεφάλι της και κοίταξε το πλήθος που την κοιτούσε.

17

η ιστορία του κυνηγού των σκιών

Η Κλέρι καθόταν στην κορυφή των σκαλοπατιών που οδηγούσαν στην Αίθουσα των Συνθηκών και κοιτούσε την Πλατεία του Αρχαγγέλου. Το φεγγάρι είχε βγει πριν λίγο και φαινόταν ελάχιστα πάνω απ' τις οροφές των σπιτιών. Οι δαιμονικοί πύργοι αντανακλούσαν το ασημόλευκο φως του. Το σκοτάδι έκρυβε καλά τις ουλές και τα σημάδια της πόλης. Φαινόταν γαλήνια κάτω απ' το νυχτερινό ουρανό — αν δεν κοιτούσες το Λόφο του Φρουρίου και το κατεστραμμένο περίγραμμα του τείχους. Στην πλατεία περιπολούσαν φρουρές που εμφανίζονταν και εξαφανίζονταν καθώς περνούσαν κάτω απ' τις λάμπες. Αγνοούσαν επιμελώς την παρουσία της Κλέρι.

Μερικά σκαλιά πιο κάτω, ο Σάιμον βημάτιζε πέρα-δώδε με τα απολύτως αδύρυστα βήματά του. Είχε τα χέρια στην τσέπη, και όταν έφτασε στην άκρη της σκάλας και έκανε μεταβολή για να γυρίσει προς τα πίσω, το φως του φεγγαριού έλαμψε στο χλωμό του δέρμα σαν

να ήταν καθρέφτης.

«Σταμάτα να πηγαينوέρχεσαι», είπε. «Με αγχώνεις περισσότερο».

«Συγγνώμη».

«Νιώθω ότι έχει περάσει ένας αιώνας», είπε η Κλέρι. Τέντωνε τα αφτιά της, αλλά δεν μπορούσε να ακούσει τίποτε άλλο εκτός απ' το βουητό πολλών φωνών που έρχονταν απ' την κλειστή δίφυλλη πόρτα της Αίδουσας. «Μπορείς να ακούσεις τι λένε;»

Ο Σάιμον μισόκλεισε τα μάτια του και φαινόταν ότι προσπαθούσε να συγκεντρωθεί. «Λίγα», είπε μετά από λίγο.

«Μακάρι να ήμασταν εκεί», είπε η Κλέρι και κλότσησε με τα πόδια της τα σκαλιά εκνευρισμένη. Ο Λουκ της είχε ζητήσει να περιμένει έξω όσο συνεδρίαζε το Συμβούλιο. Ήθελε να στείλει μαζί της την Άματις, αλλά ο Σάιμον είχε επιμείνει να πάει εκείνος λέγοντας ότι καλύτερα να έμενε μέσα η Άματις για να υποστηρίξει την Κλέρι. «Μακάρι να μπορούσαμε να πάρουμε μέρος στο Συμβούλιο».

«Άσε καλύτερα», είπε ο Σάιμον.

Ήξερε γιατί της είχε πει ο Λουκ να περιμένει έξω. Μπορούσε να φανταστεί τι θα έλεγαν μέσα γι' αυτήν. Ψεύτρα. Τρελή. Ανόητη. Χαζή. Τέρας. Κόρη του Βάλενταιν. Ίσως να ήταν καλύτερα που έμενε έξω απ' την Αίδουσα, αλλά το άγχος της αναμονής της απόφασης του Κονκλάβιου ήταν σχεδόν επώδυνο.

«Ίσως καταφέρω να σκαρφαλώσω σε μία από αυτές», είπε ο Σάιμον, κοιτώντας τις φαρδιές λευκές κολόνες που στήριζαν τη γερτή οροφή της Αίδουσας. Πάνω τους ήταν σκαλισμένοι ρούντοι σε σχέδια που κάλυπταν το

ένα το άλλο, αλλά δεν είχαν εμφανή σημεία για να στηριχτεί. «Για να εκτονωθώ λίγο».

«Έλα τώρα», είπε η Κλέρι. «Βρικόλακας είσαι, όχι ο Σπάιντερμαν».

Η απάντηση του Σάιμον ήταν να ανέβει χαλαρά τα σκαλιά μέχρι τη βάση μιας κολόνας. Την κοίταξε για ένα λεπτό σκεπτικός, και μετά έβαλε τα χέρια του πάνω και άρχισε να σκαρφαλώνει. Η Κλέρι τον κοίταξε με ανοιχτό το στόμα καθώς τα δάχτυλα και τα πόδια του έβρισκαν απίστευτα σημεία για να στηριχτούν πάνω στη χαραγμένη πέτρα. «Είσαι ο Σπάιντερμαν!» αναφώνησε.

Ο Σάιμον την κοίταξε από τη μέση της κολόνας. «Τότε, εσύ είσαι η Μαίρη Τζέιν», είπε. «Έχεις και κόκκινα μαλλιά». Κοίταξε προς την πόλη συνοφρυωμένος. «Νόμιζα ότι από δω θα έβλεπα τη Βορινή Πύλη, αλλά δεν είμαι αρκετά ψηλά».

Η Κλέρι ήξερε γιατί ήθελε να δει την πύλη. Είχαν σταλεί αγγελιαφόροι για να ζητήσουν από τα Πλάσματα του Σκότους να περιμένουν ενώ συνεδρίαζε το Κονκλάβιο, και η Κλέρι ήλπιζε ότι θα δέχονταν να το κάνουν. Και αν είχαν δεχτεί, άραγε πώς να ήταν εκεί έξω; Η Κλέρι φαντάστηκε το πλήθος να συνωστιάζεται, να περιμένει, να αναρωτιέται...

Η διπλή πόρτα της Αίδουσας άνοιξε ελαφρώς. Από το κενό γλίστρησε μια αδύνατη φιγούρα, έκλεισε την πόρτα πίσω της και κοίταξε την Κλέρι. Ήταν στη σκιά, και μόνο όταν πλησίασε το μαγικό φως που φώτιζε τα σκαλιά, η Κλέρι είδε τα λαμπερά κόκκινα μαλλιά και αναγνώρισε τη μητέρα της.

Η Τζόσλιν σήκωσε το κεφάλι της, χαμογελώντας. «Γεια σου, Σάιμον. Χαίρομαι που βλέπω ότι... προσαρ-

μόζεσαι».

Ο Σάιμον άφησε την κολόνα και προσγειώθηκε χαλαρά στη βάση της. Έδειχνε ελαφρώς ταραγμένος. «Ε... γεια σας, κυρία Φρέι».

«Δεν ξέρω αν έχει νόημα να με λες έτσι πια», είπε η μητέρα της Κλέρι. «Ίσως να με λες σκέτο Τζόσλιν καλύτερα». Δίστασε. «Ξέρεις, όσο παράξενη κι αν είναι αυτή η... κατάσταση, χαίρομαι που είσαι εδώ με την Κλέρι. Δεν θυμάμαι να ήσασταν ποτέ χώρια εσείς οι δύο».

Ο Σάιμον έδειχνε πια εμφανώς ντροπιασμένος. «Κι εγώ χαίρομαι που σας βλέπω».

«Ευχαριστώ». Η Τζόσλιν κοίταξε την κόρη της. «Τώρα, Κλέρι, μπορούμε να μιλήσουμε λίγο; Μόνες μας;»

Η Κλέρι έμεινε ακίνητη για λίγο κοιτώντας τη μητέρα της. Ήταν δύσκολο να μη νιώθει ότι κοιτούσε μια άγνωστη. Ο λαιμός της την έσφιγγε, σχεδόν δεν μπορούσε να μιλήσει. Κοίταξε προς τον Σάιμον που ήταν εμφανές ότι περίμενε ένα σημάδι της για να αποχωρήσει ή όχι. «Εντάξει», αναστέναξε η Κλέρι.

Ο Σάιμον έκανε στην Κλέρι μια ενθαρρυντική χειρονομία πριν εξαφανιστεί στην Αίδουσα. Η Κλέρι γύρισε το κεφάλι της και κοίταξε με προσήλωση την πλατεία, τους φρουρούς να κάνουν την περιπολία τους, ενώ η Τζόσλιν πήγε και κάθισε δίπλα της. Ένα μέρος της Κλέρι ήθελε να γείρει στο πλάι και να βάλει το κεφάλι της στον ώμο της μητέρας της. Θα μπορούσε να κλείσει τα μάτια της και να προσποιηθεί ότι όλα ήταν εντάξει. Ένα άλλο μέρος της όμως ήξερε ότι δεν θα είχε καμία διαφορά. Δεν μπορούσε να κρατήσει τα μάτια της κλειστά για πάντα.

«Κλέρι», είπε η Τζόσλιν απαλά. «Λυπάμαι τόσο

πολύ».

Η Κλέρι κοίταξε τα χέρια της. Συνειδητοποίησε ότι κρατούσε ακόμη το ραβδί του Πάτριχ Πένχαλου. Ευχήθηκε ο Πένχαλου να μη νόμιζε ότι σκόπευε να του το κλέψει.

«Δεν περίμενα ποτέ ότι θα ξανάβλεπα αυτό το μέρος», είπε η Τζόσλιν. Η Κλέρι τής έριξε μια πλάγια ματιά και είδε ότι η μητέρα της κοιτούσε την πόλη, τους δαιμονικούς πύργους που έριχναν το χλωμό λευκό τους φως στο νυχτερινό ορίζοντα. «Το έβλεπα μερικές φορές στον ύπνο μου. Ήθελα να το ζωγραφίσω, να ζωγραφίσω τις αναμνήσεις μου, αλλά δεν μπορούσα να το κάνω. Φοβόμουν ότι, αν έβλεπες τις εικόνες, θα με ρωτούσες πού ήταν αυτό το μέρος, πώς ήρθαν στο μυαλό μου αυτές οι εικόνες. Φοβόμουν τόσο πολύ ότι θα ανακάλυπτες από πού καταγόμουν. Ποια ήμουν πραγματικά».

«Και τώρα το έμαθα».

«Και τώρα το έμαδες», είπε η Τζόσλιν θλιμμένα. «Και έχεις κάθε λόγο να με μισείς».

«Δεν σε μισώ, μαμά», είπε η Κλέρι. «Απλώς...»

«Δεν με εμπιστεύεσαι», είπε η Τζόσλιν. «Δεν σε κατηγορώ. Θα έπρεπε να σου έχω πει την αλήθεια». Άγγιξε απαλά τον ώμο της Κλέρι και έδειξε να ενθαρρύνεται όταν η Κλέρι δεν τραβήχτηκε. «Μπορώ να σου πω ότι το έκανα για να σε προστατεύσω, αλλά ξέρω πώς θα ακουστεί αυτό. Ήμουν εκεί μέσα πριν, στην αίθουσα, και σε κοιτούσα...»

«Ήσουν μέσα;» ρώτησε η Κλέρι ξαφνιασμένη. «Δεν σε είδα».

«Ήμουν στο βάθος της αίθουσας. Μου είχε πει ο Λουκ να μην έρθω στη συνεδρίαση, ότι η παρουσία μου θα

αναστατώνε τον κόσμο και θα διακινδύνευε τη συμφωνία, και μάλλον είχε δίκιο. Αλλά ήθελα απεγνωσμένα να έρθω. Μπήκα κρυφά όταν άρχισε η συνεδρίαση και κρύφτηκα στις σκιές. Ήμουν εκεί. Και ήθελα να σου πω απλώς...»

«Ότι έγινα ρεζίλι», είπε με πικρία η Κλέρι. «Το ξέρω αυτό».

«Όχι, ήθελα να σου πω ότι είμαι περήφανη για σένα».

Η Κλέρι γύρισε και κοίταξε τη μητέρα της. «Αλήθεια;»

Η Τζόσλιν κούνησε το κεφάλι της. «Μα και βέβαια. Έτσι όπως μίλησες μπροστά στο Κονκλάβιο. Ο τρόπος που τους έδειξες τι μπορείς να κάνεις. Τους έκανες να σε κοιτάζουν και να δουν το πρόσωπο που αγαπούν περισσότερο στον κόσμο, έτσι δεν είναι;

«Ναι», είπε η Κλέρι. «Πώς το κατάλαβες;»

«Τους άκουσα να λένε διάφορα ονόματα» είπε τρυφερά η Τζόσλιν. «Αλλά εγώ έβλεπα και πάλι εσένα».

«Α», είπε η Κλέρι και κοίταξε τα παπούτσια της. «Αλλά δεν νομίζω ότι πιστεύουν στους ρούνους. Εννοώ, το ελπίζω, αλλά...»

«Μπορώ να το δω;» ρώτησε η Τζόσλιν.

«Τι πράγμα;»

«Το ρούνο. Το ρούνο που έφτιαξες για να ενώσει τους Κυνηγούς με τα Πλάσματα του Σκότους». Δίστασε. «Αν δεν μπορείς...»

«Όχι, δεν πειράζει». Η Κλέρι χάραξε με το ραβδί τις γραμμές του ρούνου που της είχε δείξει ο άγγελος πάνω στο μάρμαρο. Καθώς τις ζωγράφιζε, αυτές πήραν ένα καυτό χρυσαφί χρώμα. Ήταν ένας δυνατός ρούνος, γεμάτος καμπύλες που σκέπαζαν ένα καλούπι από άλλες, πιο ίσιες. Απλός και σύνθετος μαζί. Η Κλέρι ήξερε τώρα

γιατί της φαινόταν πριν ημιτελής –χρειαζόταν άλλον ένα για να λειτουργήσει. Ήταν ένα ζευγάρι. «Συμμαχία», είπε και απομάκρυνε το ραβδί της. «Έτσι θα τον ονομάσω».

Η Τζόσλιν κοίταζε σιωπηλή το ρούνο να λάμπει και να σβήνει, αφήνοντας αχνές γραμμές στην πέτρα. «Όταν ήμουν μικρή» είπε τελικά «πολέμησα τόσο σκληρά για να ενώσω του Κυνηγούς με τα Πλάσματα του Σκότους, να προστατεύσω τις Συνθήκες. Νόμιζα ότι κυνηγούσα ένα όνειρο, κάτι που οι περισσότεροι Κυνηγοί δεν έβλεπαν ούτε στον ύπνο τους. Και τώρα εσύ το έκανες απτό και κυριολεκτικό και αληθινό». Είχε βουρκώσει. «Συνειδητοποίησα κάτι όταν σε κοιτούσα στην Αΐδουσα. Ξέρεις, όλα αυτά τα χρόνια προσπαθούσα να σε προστατεύσω με το να σε κρύβω. Γι' αυτό δεν μου άρεσε που πήγαινες στο Πανδαιμόνιο. Ήξερα ότι ήταν ένα μέρος όπου πήγαιναν Πλάσματα του Σκότους και θνητοί, και αυτό σήμαινε ότι θα υπήρχαν Κυνηγοί των Σκιών. Φανταζόμουν ότι ήταν κάτι στο αίμα σου που σε τραβούσε εκεί, κάτι που αναγνώριζε τον κόσμο των Σκιών ακόμα και χωρίς την Όραση. Νόμιζα ότι θα ήσουν ασφαλής μόνο αν μπορούσα να κρατήσω αυτό τον κόσμο κρυμμένο από σένα. Δεν σκέφτηκα ποτέ να σε προστατεύσω με το να σε βοηθήσω να γίνεις δυνατή και να μάθεις να πολεμάς». Ακουγόταν θλιμμένη. «Όμως, με κάποιιο τρόπο έγινες δυνατή ούτως ή άλλως. Αρκετά δυνατή για να σου πω την αλήθεια, αν θέλεις ακόμη να την ακούσεις».

«Δεν ξέρω», είπε η Κλέρι. Θυμήθηκε τις εικόνες που της είχε δείξει ο άγγελος, πόσο απαίσιες ήταν. «Ξέρω ότι θύμωσα μαζί σου που μου είπες ψέματα. Αλλά δεν είμαι σίγουρη ότι θέλω να μάθω κι άλλα απαίσια πράγ-

ματα».

«Μίλησα με τον Λουκ. Πιστεύει ότι θα έπρεπε να ξέρεις όσα έχω να σου πω. Ολόκληρη την ιστορία. Τα πάντα. Πράγματα που δεν έχω πει ποτέ σε κανέναν, ούτε σ' εκείνον. Δεν μπορώ να σου υποσχεθώ ότι είναι όλα ευχάριστα, αλλά είναι η αλήθεια».

Ο Νόμος είναι σκληρός, αλλά είναι ο Νόμος. Το χρωστούσε στον Τζέις να μάθει την αλήθεια, όσο και στον εαυτό της. Η Κλέρι έσφιξε στο χέρι της το ραβδί που κρατούσε και οι κλειδώσεις της άσπρισαν. «Θέλω να μάθω τα πάντα».

«Τα πάντα...» Η Τζόσλιν πήρε μια βαθιά ανάσα. «Δεν ξέρω από πού να ξεκινήσω».

«Τι θα 'λεγες για το πώς μπόρεσες να παντρευτείς τον Βάλενταϊν; Πώς μπόρεσες να παντρευτείς έναν άνδρα σαν αυτόν, να γίνει ο πατέρας μου... είναι ένα τέρας».

«Όχι. Είναι ένας άνθρωπος. Δεν είναι καλός άνθρωπος. Αλλά αν θέλεις να μάθεις γιατί τον παντρεύτηκα, είναι επειδή ήμουν ερωτευμένη μαζί του».

«Δεν μπορεί», είπε η Κλέρι. «Κανείς δεν θα μπορούσε να τον αγαπήσει».

«Ήμουν στην ηλικία σου όταν τον ερωτεύτηκα», είπε η Τζόσλιν. «Πίστευα ότι ήταν τέλειος –έξυπνος, υπέροχος, αστείος, γοητευτικός. Ξέρω, με κοιτάς σαν να είμαι τρελή. Ξέρεις τον Βάλενταϊν μόνο όπως είναι τώρα. Δεν μπορείς να φανταστείς πώς ήταν τότε. Όταν ήμασταν στο σχολείο, όλοι τον αγαπούσαν. Ήταν σαν να εξέπεμπε φως, σαν να υπήρχε ένα ιδιαίτερο, υπέρλαμπρο σημείο στο σύμπαν στο οποίο μόνο αυτός είχε πρόσβαση, και αν ήμασταν τυχεροί, μπορεί να το μοιραζόταν μαζί μας, έστω και λίγο. Όλα τα κορίτσια τον λάτρευαν, και

πίστευα ότι δεν είχα καμία ελπίδα. Δεν είχα τίποτα ιδιαίτερο. Δεν ήμουν καν αρκετά δημοφιλής. Ο Λουκ ήταν ένας απ' τους καλύτερούς μου φίλους, και περνούσα τον περισσότερο μου χρόνο μαζί του. Αλλά και πάλι, με κάποιο τρόπο, ο Βάλενταϊν διάλεξε εμένα».

Μπλιάχ, ήθελε να πει η Κλέρι. Αλλά κρατήθηκε. Ίσως να ήταν η μελαγχολία στη φωνή της μαμάς της, αναμειγμένη με τύψεις. Ή ίσως αυτό που είχε πει για τον Βάλενταϊν, ότι εξέπεμπε φως. Η Κλέρι είχε σκεφτεί το ίδιο για τον Τζέις, και είχε νιώσει ανόητη που το είχε σκεφτεί. Απ' την άλλη όμως, όλοι οι ερωτευμένοι έτσι ένιωθαν.

«Εντάξει» είπε «το κατάλαβα. Αλλά ήσουν δεκαέξι. Αυτό δεν σημαίνει ότι έπρεπε να τον παντρευτείς κιόλας».

«Όταν παντρευτήκαμε, ήμουν δεκαοχτώ. Αυτός ήταν δεκαεννιά», είπε η Τζόσλιν με πεζό ύφος.

«Θεούλη μου», είπε έντρομη η Κλέρι. «Θα με σκοτώνες αν ήθελα να παντρευτώ στα δεκαοχτώ».

«Ναι», συμφώνησε η Κλέρι. «Αλλά οι Κυνηγοί τείνουν να παντρεύονται νωρίτερα απ' τους θνητούς. Η ζωή τους —μας— είναι συνήθως μικρότερη —πολλοί από μας πεθαίνουμε βίαια. Κάνουμε τα πάντα νωρίτερα γι' αυτόν ακριβώς το λόγο. Και πάλι όμως, ήμουν μικρή για να παντρευτώ. Παρ' όλα αυτά η οικογένειά μου χάρηκε —ακόμα και ο Λουκ χάρηκε. Όλοι θεωρούσαν τον Βάλενταϊν ένα υπέροχο παιδί. Και ήταν, ξέρεις, ένα παιδί ακόμη τότε. Το μόνο άτομο που μου είχε πει ότι δεν έπρεπε να τον παντρευτώ ήταν η Μαντλίν. Ήμασταν φίλες στο σχολείο, αλλά όταν της είπα ότι σκόπευα να παντρευτώ, μου είπε ότι ο Βάλενταϊν ήταν εγωιστής και

ρατσιαστής και ότι η γοητεία του έκρυβε μια τρομακτική ανηθικότητα. Νόμιζα ότι ζήλευε».

«Ζήλευε όντως;» ρώτησε η Κλέρι.

«Όχι», είπε η Τζόσλιν. «Την αλήθεια έλεγε. Απλώς δεν ήθελα να την ακούσω». Κοίταξε τα χέρια της.

«Αλλά το μετάνιωσες», είπε η Κλέρι. «Όταν τον παντρεύτηκες, έτσι;»

«Κλέρι», είπε η Τζόσλιν. Ακουγόταν κουρασμένη. «Ήμασταν ευτυχισμένοι. Τουλάχιστον τα πρώτα χρόνια. Πήγαμε να ζήσουμε στο σπίτι των γονιών μου, εκεί όπου μεγάλωσα. Ο Βάλενταϊν δεν ήθελε να είναι στη πόλη, και ήθελε να αποφεύγει και ο υπόλοιπος Κύκλος το Αλικάντε και τα αδιάκριτα μάτια του Κονκλάβιου. Οι Γουέιλαντ ζούσαν στο αρχοντικό που ήταν λίγα χιλιόμετρα μακριά απ' το δικό μας, και υπήρχαν κι άλλοι εκεί κοντά, οι Πένχαλου, οι Λάιτγουντ. Ήταν σαν να ήμασταν στο κέντρο του κόσμου, με τόση δραστηριότητα γύρω μας, τόσο πάθος, και μέσα σε όλα αυτά ήμουν στο πλευρό του Βάλενταϊν. Δεν με έκανε ποτέ να νιώσω παραμελημένη ή ασήμαντη. Όχι, ήμουν ένα σημαντικό μέρος του Κύκλου. Ήμουν απ' τους λίγους τη γνώμη των οποίων εμπιστευόταν. Μου έλεγε συνέχεια ότι χωρίς εμένα δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτα. Χωρίς εμένα θα ήταν ένα τίποτα».

«Αλήθεια;» Η Κλέρι δεν μπορούσε να φανταστεί τον Βάλενταϊν να λέει κάτι τέτοιο, οτιδήποτε που θα τον έκανε να φαίνεται... ευάλωτος.

«Ναι, αλλά δεν ήταν αλήθεια. Ο Βάλενταϊν ποτέ δεν θα μπορούσε να γίνει ένα τίποτα. Ήταν γεννημένος για να γίνει αρχηγός, να βρεθεί στο κέντρο μιας επανάστασης. Κέρδιζε όλο και περισσότερους οπαδούς. Τους τραβούσε

το πάθος και η λαμπρότητα των ιδεών του. Δεν μιλούσε σχεδόν ποτέ για τα Πλάσματα του Σκότους εκείνες τις ημέρες. Το θέμα ήταν η αναμόρφωση του Κονκλάβιου, η αλλαγή νόμων που ήταν αρχαίοι και δύσκαμπτοι και λανθασμένοι. Ο Βάλενταϊν υποστήριζε ότι έπρεπε να υπάρχουν περισσότεροι Κυνηγοί, για να μπορούν να εξολοθρεύουν τους Δαίμονες, περισσότερα Ινστιτούτα, ότι έπρεπε να ασχολούμαστε λιγότερο με το πώς θα κρυφτούμε και περισσότερο με το πώς θα προστατεύσουμε τον κόσμο απ' τους Δαίμονες. Ότι έπρεπε να περπατάμε με το κεφάλι ψηλά στον κόσμο. Ήταν ελκυστικό το όραμά του —ένας κόσμος γεμάτος από Κυνηγούς, όπου οι Δαίμονες θα έφευγαν τρομαγμένοι και οι θνητοί θα μας ευχαριστούσαν για ό,τι κάναμε γι' αυτούς. Ήμασταν νέοι. Πιστεύαμε ότι το ευχαριστώ ήταν σημαντικό. Δεν ξέραμε...» Η Τζόσλιν πήρε μια βαθιά ανάσα, σαν να ετοιμαζόταν να βουτήξει. «Μετά έμεινα έγκυος».

Η Κλέρι ένιωσε ένα κρύο ρίγος στο σβέροκο της, και ξαφνικά δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί —δεν ήταν πια σίγουρη αν ήθελε να ακούσει την αλήθεια, δεν ήταν σίγουρη αν ήθελε να ξανακούσει πώς είχε κάνει ο Βάλενταϊν τον Τζέις ένα τέρας. «Μαμά...»

Η Τζόσλιν κούνησε το κεφάλι της χωρίς να βλέπει. «Με ρώτησες γιατί δεν σου είπα ποτέ ότι είχες αδερφό. Γι' αυτό». Πήρε μια ανάσα με κόπο. «Ήμουν τόσο χαρούμενη όταν το έμαθα. Και ο Βάλενταϊν, πάντα ήθελε να γίνει πατέρας, έτσι είπε. Να εκπαιδεύσει το γιο του να γίνει πολεμιστής όπως είχε εκπαιδεύσει αυτόν ο πατέρας τού. "Η την κόρη σου" του έλεγα, και χαμογελούσε και έλεγε ότι και μια κόρη μπορούσε να μάθει να πολεμάει όπως ακριβώς και ένας γιος, και ότι θα ήταν ευτυχισμέ-

νος ό,τι και να ήταν. Νόμιζα ότι όλα ήταν τέλεια.

Και μετά ένας λυκάνθρωπος δάγκωσε τον Λουκ. Λένε ότι οι πιθανότητες να γίνεις λυκάνθρωπος από δάγκωμα είναι μία στις δύο. Νομίζω ότι είναι τρεις στις τέσσερις στην πραγματικότητα. Δεν έχω δει σχεδόν ποτέ κανένα να τη γλιτώνει, και ο Λουκ δεν ήταν η εξαίρεση. Το επόμενο φεγγάρι Μεταμορφώθηκε. Στεκόταν το πρωί στο κατώφλι μας, γεμάτος αίματα, τα ρούχα του κουρέλια. Ήθελα να τον παρηγορήσω, αλλά ο Βάλενταϊν δεν με άφησε. «Τζόσλιν, το μωρό», μου είπε. Λες και ο Λουκ θα έτρεχε πάνω μου και θα ξέσκιζε το μωρό απ' την κοιλιά μου. Ήταν ο Λουκ, αλλά ο Βάλενταϊν με έσπρωξε και πήρε τον Λουκ μαζί του στο δάσος. Όταν ήρθε πίσω, πολύ αργότερα, ήταν μόνος του. Έτρεξα πάνω του, αλλά μου είπε ότι ο Λουκ είχε αυτοκτονήσει απελπισμένος για την αρρώστια του. Ότι είχε... πεθάνει».

Η θλίψη στη φωνή της Τζόσλιν ήταν ζωντανή και κουρασμένη, σκέφτηκε η Κλέρι, παρόλο που ήξερε ότι ο Λουκ ήταν ζωντανός. Όμως, η Κλέρι θυμήθηκε τη δική της απόγνωση όταν είχε δει τον Σάιμον να πεθαίνει στα σκαλιά του Ινστιτούτου. Υπάρχουν κάποια συναισθήματα που δεν τα ξεχνάς ποτέ.

«Έδωσε στον Λουκ ένα μαχαίρι», είπε η Κλέρι σιγανά. «Του είπε να αυτοκτονήσει. Έκανε τον άντρα της Άματις να τη χωρίσει μόνο και μόνο επειδή ο αδερφός της είχε γίνει λυκάνθρωπος».

«Δεν το ήξερα», είπε η Τζόσλιν. «Όταν πέθανε ο Λουκ, ήταν σαν να έπεσα σε ένα μαύρο πηγάδι. Πέρασα μήνες ολόκληρους στο δωμάτιό μου, κοιμόμουν συνεχώς, έτρωγα μόνο για το μωρό. Οι θνητοί θα το έλεγαν κατάθλιψη, αλλά οι Κυνηγοί δεν έχουν τέτοιους όρους. Ο

Βάλενταϊν πίστευε ότι είχα δύσκολη εγκυμοσύνη. Έλεγε σε όλους ότι δεν ήμουν καλά. Δεν ήμουν, δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Μου φαινόταν ότι άκουγα παράξενους θορύβους, κραυγές μέσα στη νύχτα. Ο Βάλενταϊν μου έδινε διάφορα για να κοιμάμαι, αλλά μου προκαλούσαν εφιάλτες. Απαίσια όνειρα στα οποία ο Βάλενταϊν με κρατούσε με τη βία και μου έμπηγε ένα μαχαίρι, ή πνιγόμουν από δηλητήριο. Το πρωί ήμουν εξαντλημένη και κοιμόμουν όλη μέρα. Δεν είχα ιδέα τι γινόταν έξω, δεν είχα ιδέα ότι είχε αναγκάσει τον Στέφεν να χωρίσει την Άματις και να παντρευτεί τη Σελίν. Ήμουν σε μια ζάλη. Και μετά...» Η Τζόσλιν έσφιξε τα χέρια της στην αγκαλιά της. Έτρεμαν. «Και μετά γέννησα».

Έμεινε σιωπηλή για τόση ώρα, που η Κλέρι αναρωτήθηκε αν θα συνέχιζε να μιλάει. Η Τζόσλιν κοιτούσε χωρίς να βλέπει τους δαιμονικούς πύργους, με τα δάχτυλά της να χαράζουν ένα αόρατο τατουάζ στα γόνατά της. Στο τέλος είπε: «Ήταν μαζί μου η μητέρα μου όταν γέννησα. Δεν τη γνώρισες ποτέ. Η γιαγιά σου. Τι καλή γυναίκα. Θα τη συμπαθούσες, νομίζω. Μου έδωσε το γιο μου, και στην αρχή το μόνο που κατάλαβα ήταν ότι ταίριαζε απόλυτα στην αγκαλιά μου, ότι η κουβέρτα που τον τύλιγε ήταν απαλή, και ότι ήταν τόσο μικρός και ευαίσθητος, με μια τούφα ανοιχτόχρωμα μαλλιά στο κεφάλι του. Και μετά άνοιξε τα μάτια του».

Η φωνή της Τζόσλιν ήταν επίπεδη, σχεδόν άχρωμη, αλλά η Κλέρι ανατρίχιασε, τρέμοντας για το τι θα άκουγε μετά. Μη, ήθελε να πει, μη μου πεις. Αλλά η Τζόσλιν συνέχισε, με τις λέξεις να ξεχύνονται σαν παγερό δηλητήριο.

«Με κατέλαβε τρόμος. Ήταν σαν να με είχαν λούσει

με οξύ —ένιωσα σαν να ξεφλουδίξε το δέρμα από τα κόκαλά μου, και με το ζόρι κρατήθηκα να μην πετάξω το μωρό και να αρχίσω να ουρλιάζω. Λένε ότι όλες οι μητέρες αναγνωρίζουν ενστικτωδώς το παιδί τους. Υποθέτω ότι συμβαίνει και το αντίθετο. Όλα τα νεύρα στο κορμί μου μού φώναζαν ότι αυτό δεν ήταν το μωρό μου, ότι ήταν κάτι αφύσικο και απαίσιο, απάνθρωπο σαν παράσιτο. Πώς μπορούσε να μην το βλέπει η μητέρα μου; Αλλά μου χαμογελούσε σαν να ήταν όλα μια χαρά».

«Τον λένε Τζόναθαν», είπε μια φωνή απ' την πόρτα. Σήκωσα το κεφάλι μου και είδα τον Βάλενταϊν να κοιτάζει τη σκηνή με μια έκφραση ευτυχίας. Το μωρό άνοιξε τα μάτια του, σαν να αναγνώρισε το όνομά του. Τα μάτια του ήταν μαύρα, μαύρα σαν τη νύχτα, απύθμενα σαν τούνελ σκαμμένα στο κρανίο του. Δεν είχαν τίποτα, μα τίποτα ανθρωπινό μέσα τους».

Μεσολάβησε μια μακριά σιωπή. Η Κλέρι ήταν ακίνητη, παγωμένη, και κοιτούσε τη μητέρα της με ανοιχτό το στόμα, έντρομη. Μιλούσε για τον Τζέις, σκέφτηκε. Τον Τζέις όταν ήταν μωρό. Πώς μπορείς να νιώδεις έτσι για ένα μωράκι;

«Μαμά», ψιθύρισε. «Ίσως, ίσως να είχες σοκαριστεί ή κάτι τέτοιο. Ή ίσως να ήσουν άρρωστη...»

«Αυτό μου είπε και ο Βάλενταϊν» απάντησε χωρίς συναίσθημα η Τζόσλιν. «Ότι ήμουν άρρωστη. Ο Βάλενταϊν λάτρευε τον Τζόναθαν. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι δεν πήγαινε καλά με μένα. Και ήξερα ότι είχε δίκιο. Ήμουν ένα τέρας, μια μητέρα που δεν άντεχε την όψη του ίδιου του παιδιού της. Σκεφτόμουν να αυτοκτονήσω. Ίσως να το είχα κάνει, αλλά μετά έλαβα ένα μήνυμα φωτιάς από τον Ρέιγκνορ Φελ. Ήταν ένας μάγος που

ήταν πάντα δεμένος με την οικογένειά μου· αυτόν καλούσαμε όταν χρειαζόμασταν ένα ξόρκι επούλωσης και τέτοια πράγματα. Είχε μάθει ότι ο Λουκ ήταν αρχηγός μιας αγέλης λυκανθρώπων στο Δάσος Μπρόσελιν, στα ανατολικά σύνορα. Έκαψα το σημείωμα αμέσως. Ήξερα ότι ο Βάλενταϊν δεν έπρεπε να το μάθει ποτέ. Αλλά, μόνο όταν έφτασα στον καταυλισμό των λυκανθρώπων και είδα τον Λουκ, κατάλαβα με βεβαιότητα ότι ο Βάλενταϊν μου είχε πει ψέματα για το θάνατο του Λουκ. Τότε άρχισα να τον μισώ στ' αλήθεια».

«Αλλά ο Λουκ είπε πως ήξερες ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τον Βάλενταϊν —ότι ήξερες πως έκανε κάτι απαίσιο. Είπε ότι το ήξερες πριν ακόμα Μεταμορφωθεί».

Για μια στιγμή η Τζόσλιν δεν απάντησε.

«Ξέρεις, ο Λουκ δεν θα έπρεπε να έχει πάθει αυτό που έπαθε. Δεν έπρεπε να έχει συμβεί αυτό. Ήταν μια απλή περιπολία ρουτίνας στο δάσος, είχε βγει με τον Βάλενταϊν... δεν έπρεπε να είχε συμβεί».

«Μαμά...»

«Ο Λουκ λέει ότι του είπα ότι φοβόμουν τον Βάλενταϊν πριν ακόμα Μεταμορφωθεί. Λέει ότι του είπα ότι άκουγα κραυγές μέσα απ' τους τοίχους του σπιτιού και ότι υποπτευόμουν και φοβόμουν κάτι απαίσιο. Και ο Λουκ, ο καλός, αφελής Λουκ, ρώτησε τον Βάλενταϊν την αμέσως επόμενη ημέρα. Εκείνη τη νύχτα ο Βάλενταϊν πήγε με τον Λουκ για κυνήγι, και τότε ένας λύκος δάγκωσε τον Λουκ. Νομίζω.... Νομίζω ότι ο Βάλενταϊν με έκανε να ξεχάσω ό,τι είχα δει, ό,τι με είχε τρομάξει. Με έκανε να πιστεύω ότι όλα ήταν άσχημα όνειρα. Και νομίζω ότι βεβαιώθηκε ότι ο λύκος θα δάγκωνε τον Λουκ εκείνο το βράδυ. Νομίζω ότι ήθελε να βγάλει τον Λουκ

από τη μέση, για να μην μπορεί να μου θυμίσει κανείς ότι φοβόμουν τον ίδιο μου τον άνδρα. Αλλά δεν το κατάλαβα αμέσως. Ο Λουκ κι εγώ ειδωθήκαμε ελάχιστο εκείνη την πρώτη φορά, και ήθελα τόσο πολύ να του πω για τον Τζόναθαν, αλλά δεν μπορούσα. Δεν μπορούσα. Ο Τζόναθαν ήταν γιος μου. Όμως, το ότι είδα τον Λουκ, και μόνο που τον είδα, με έκανε πιο δυνατή. Γύρισα πίσω και είπα ότι θα έκανα μια νέα αρχή με τον Τζόναθαν, θα μάθαινα να τον αγαπάω. Θα ανάγκαζα τον εαυτό μου να τον αγαπήσει.

Εκείνη τη νύχτα με ξύπνησε το κλάμα ενός μωρού. Ανακάθισα ξαφνιασμένη, μόνη στο υπνοδωμάτιό μου. Ο Βάλενταϊν έλειπε σε μια συνάντηση του Κύκλου, οπότε δεν είχα κανένα να μοιραστώ την έκπληξή μου. Ο Τζόναθαν, βλέπεις, δεν έκλαιγε ποτέ. Δεν έβγαζε ούτε ήχο. Αυτό ήταν ένα απ' τα πράγματα που με τρόμαζαν. Έτρεξα στο δωμάτιό του, αλλά κοιμόταν σιωπηλός. Παρ' όλα αυτά άκουγα ένα μωρό να κλαίει. Ήμουν σίγουρη. Έτρεξα στο ισόγειο, ακολουθώντας τον ήχο. Ήταν σαν να ερχόταν απ' το άδειο κελάρι. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Όμως, είχα μεγαλώσει σ' αυτό το σπίτι. Ήξερα πού έκρυβε ο πατέρας μου το κλειδί».

Η Τζόσλιν δεν κοιτούσε την Κλέρι όσο μιλούσε. Έμοιαζε χαμένη στις αναμνήσεις της.

«Δεν σου είχα πει ποτέ την ιστορία του Κυανοπώγωνα όταν ήσουν μικρή, έτσι δεν είναι; Αυτός είχε πει στη γυναίκα του να μην κοιτάξει ποτέ το κλειδωμένο δωμάτιο, και όταν εκείνη είχε κοιτάξει, είχε βρει τα πτώματα όλων των προηγούμενων γυναικών του, τις οποίες εκείνος είχε δολοφονήσει, εκτεθειμένες σαν πεταλούδες σε γυάλινες θήκες. Δεν είχα ιδέα όταν ξεκλείδωνα εκείνη

την πόρτα τι θα έβρισκα μέσα. Αν έπρεπε να το ξανακάνω, θα μπορούσα να ανοίξω την πόρτα και να πάρω τη μαγική μου πέτρα για να φωτίζει το δρόμο μου μέσα στο σκοτάδι; Δεν ξέρω, Κλέρι. Ειλικρινά, δεν ξέρω.

»Η μυρωδιά... αχ, η μυρωδιά εκεί μέσα, από αίμα και θάνατο και σαπίλα. Ο Βάλενταϊν είχε σκάψει ένα κομμάτι του βράχου, εκεί όπου ήταν κάποτε το κελάρι. Τελικά δεν ήταν μωρό αυτό που είχα ακούσει. Εκεί κάτω υπήρχαν κελιά, με πράγματα φυλακισμένα μέσα. Δαίμονες, δεμένοι με ηλεκτροφόρες αλυσίδες, ζαρωμένοι ή σφαδάζοντας αβοήθητοι στα κελιά τους, αλλά και άλλα, πολλά άλλα, τα σώματα Πλασμάτων του Σκότους σε διάφορα στάδια θανάτου και αποσύνθεσης. Λυκάνθρωποι με τα σώματα μισοδιαλυμένα από ασημένια σκόνη. Βρικόλακες βουτηγμένοι με το κεφάλι σε αγιασμό μέχρι που το δέρμα είχε ξεφλουδίσει απ' το κρανίο τους. Ξωτικά που το δέρμα τους είχε τρυπηθεί με σίδηρο...

»Ακόμα και τώρα δεν τον θεωρώ βασανιστή. Όχι. Έμοιαζε να αναζητά μια σχεδόν επιστημονική αλήθεια. Υπήρχαν έξω από κάθε πόρτα μπλοκ με σημειώσεις, προσεκτικές εγγραφές των πειραμάτων του, πόσο γρήγορα είχε πεθάνει κάθε πλάσμα. Υπήρχε ένας βρικόλακας που του είχε λιώσει το δέρμα ξανά και ξανά για να δει αν υπήρχε ένα σημείο πέρα απ' το οποίο το καημένο το πλάσμα δεν θα μπορούσε να ξαναγεννηθεί. Ήταν δύσκολο να τα διαβάσω χωρίς να θέλω να λιποθυμήσω ή να κάνω εμετό. Με κάποιο τρόπο συγκρατήθηκα.

»Υπήρχε μια σελίδα με τα πειράματα που είχε κάνει στον εαυτό του. Είχε διαβάσει κάπου ότι το αίμα δαίμονα μπορούσε να λειτουργήσει ως ενισχυτικό των δυνάμεων που είχαν οι Κυνηγοί εκ γενετής. Είχε προσπαθήσει να

εγχύσει στο αίμα του, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Δεν είχε γίνει τίποτα. Παραλίγο να αρρωστήσει. Τελικά κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν έπιανε σ' αυτόν, επειδή ήταν πολύ μεγάλος, και ότι θα έπρεπε να δοθεί σε ένα μωρό για να έχει αποτέλεσμα, και κατά προτίμηση σε ένα που δεν είχε ακόμη γεννηθεί.

»Στην απέναντι σελίδα αυτών των συμπερασμάτων είχε γράψει άλλες σημειώσεις με έναν τίτλο που αναγνώρισα. Το όνομά μου. *Τζόσλιν Μόργκενστερν*.

»Θυμάμαι πώς έτρεμαν τα δάχτυλά μου όταν γυρνούσα τις σελίδες, πώς έκαιγαν οι λέξεις το μυαλό μου. «Χτες, η Τζόσλιν ήπια πάλι το μίγμα. Στην ίδια δεν φάνηκε κάποια αλλαγή, αλλά και πάλι, αυτό που με ενδιαφέρει είναι το παιδί... Με τακτικές εγχύσεις από δαιμονικό ιχώρ όπως αυτές που της δίνω, το παιδί θα είναι ικανό για τα πάντα... Χτες το βράδυ άκουσα την καρδιά του να χτυπάει, πιο δυνατά από κάθε ανθρώπινη καρδιά, ο ήχος ήταν σαν μια καμπάνα, το ξεκίνημα μιας νέας γενιάς Κυνηγών, με το αίμα των αγγέλων και των δαιμόνων αναμειγμένο, για να φτιάξει δυνάμεις πέρα απ' ό,τι μπορούσε κανείς να φανταστεί ως τώρα... Ποτέ πια δεν θα είναι η δύναμη των Πλασμάτων του Σκότους η μεγαλύτερη σ' αυτήν εδώ τη γη...»

»Και υπήρχαν κι άλλα, πάρα πολλά. Διάβαζα με τα χέρια μου να τρέμουν, το μυαλό μου να θυμάται τα φίλτρα που μου έδινε να πω κάθε βράδυ ο Βάλενταϊν, τους εφιάλτες που έβλεπα, ότι με μαχαίρωνε, με έπνιγε, με δηλητηρίαζε. Όμως, δεν δηλητηρίαζε εμένα, αλλά τον Τζόναθαν. Τον Τζόναθαν, που τον είχε κάνει κάτι σαν μισό δαίμονα, ένα σατανικό πλάσμα. Και τότε, Κλέρι... τότε συνειδητοποίησα τι πραγματικά ήταν ο

Βάλενταϊν».

Η Κλέρι κρατούσε την ανάσα της χωρίς να το καταλαβαίνει. Ήταν απαίσιο, τόσο απαίσιο, κι όμως ταίριαζαν όλα με το όραμα που της είχε δείξει ο Ιθουριήλ. Δεν ήταν σίγουρη ποιον λυπόταν περισσότερο —τη μητέρα της ή τον Τζόναθαν. Τον Τζόναθαν, δεν μπορούσε να τον σκεφτεί ως Τζέις, όχι όσο ήταν εκεί η μητέρα της, με την ιστορία τόσο φρέσκια στο μυαλό της, καταδικασμένο να μην είναι άνθρωπος από έναν πατέρα που τον ένοιαζε περισσότερο η σφαγή των Πλασμάτων του Σκότους από ό,τι η ίδια του η οικογένεια.

«Αλλά... δεν έφυγες τότε, έτσι δεν είναι;» Η φωνή της Κλέρι βγήκε σιγανή. «Έμεινες...»

«Για δύο λόγους», είπε η Τζόσλιν. «Ο ένας ήταν η Εξέγερση. Αυτά που ανακάλυψα στο κελάρι εκείνο το βράδυ ήταν σαν ένα χαστούκι στο πρόσωπο. Με ξύπνησε από τη δική μου θλίψη και με έκανε να δω τι συνέβαινε γύρω μου. Όταν κατάλαβα τι σχεδίαζε ο Βάλενταϊν, την ολοκληρωτική σφαγή των Πλασμάτων του Σκότους, ήξερα ότι δεν μπορούσα να το αφήσω να συμβεί. Άρχισα να συναντιέμαι κρυφά με τον Λουκ. Δεν μπορούσα να του πω τι είχε κάνει ο Βάλενταϊν σε μένα και στο παιδί μας. Ήξερα ότι θα εξοργιζόταν, ότι δεν θα μπορούσε να μην ψάξει τον Βάλενταϊν για να τον σκοτώσει, και θα κατάφερε μόνο να σκοτωθεί ο ίδιος στην πορεία. Ούτε μπορούσα να πω σε κανέναν άλλον τι είχε συμβεί με τον Τζόναθαν. Ό,τι και να ήταν, ήταν το παιδί μου. Είπα όμως στον Λουκ για τα απαίσια πράγματα στο κελάρι, την πεποίθησή μου ότι ο Βάλενταϊν τρελαινόταν, ότι γινόταν σιγά-σιγά όλο και πιο παρανοϊκός. Μαζί σχεδιάσαμε το σαμποτάζ της Εξέγερσης. Ένωθα ότι έπρεπε

να το κάνω, Κλέρι. Ήταν σαν μια εξιλέωση, ο μόνος τρόπος που θα μπορούσα να νιώσω ότι είχα πληρώσει για την αμαρτία τού ότι είχα μπει στον Κύκλο, ότι είχα εμπιστευθεί τον Βάλενταϊν. Που τον είχα αγαπήσει».

«Και δεν το κατάλαβε; Ο Βάλενταϊν, εννοώ. Δεν κατάλαβε τι έκανες;»

Η Τζόσλιν κούνησε το κεφάλι της. «Όταν κάποιος σε αγαπάει, σε εμπιστεύεται. Άλλωστε, στο σπίτι προσπαθούσα να προσποιούμαι ότι όλα ήταν εντάξει. Φερόμουν λες και η αρχική μου αποστροφή στην όψη του Τζόναθαν είχε εξαφανιστεί. Τον έπαιρνα στο σπίτι της Μαρίζ Λάιτγουντ για να παίξει με το μωρό της, τον Άλεκ. Μερικές φορές ερχόταν και η Σελίν Χέροντεϊλ, που ήταν έγκυος. “Ο άντρας σου είναι τόσο καλός”, μου έλεγε. «Ενδιαφέρεται τόσο για μένα και για τον Στέφεν. Μου δίνει φίλτρα και βότανα για την υγεία του μωρού· είναι υπέροχα”».

«Ω», είπε η Κλέρι «Ω, Θεέ μου».

«Αυτό ακριβώς σκέφτηκα κι εγώ», είπε η Τζόσλιν μελαγχολικά. «Ήθελα να της πω να μην εμπιστεύεται τον Βάλενταϊν και να μην παίρνει αυτά που της έδινε. Δεν μπορούσα, όμως. Ο άντρας της ήταν ο στενότερος φίλος του Βάλενταϊν, και θα με είχε σίγουρα προδώσει σ’ αυτόν. Κράτησα το στόμα μου κλειστό. Και μετά...»

«Αυτοκτόνησε», είπε η Κλέρι που θυμόταν την ιστορία. «Λες εξαιτίας αυτών που της έδινε ο Βάλενταϊν;»

Η Τζόσλιν κούνησε το κεφάλι της. «Δεν νομίζω, αλήθεια. Ο Στέφεν σκοτώθηκε σε μια επιδρομή, και όταν το έμαθε, έκοψε τις φλέβες της. Ήταν οχτώ μηνών έγκυος. Πέθανε από αιμορραγία...»

Δίστασε. «Το πτώμα το βρήκε ο Χοτζ. Και ο Βάλενταϊν

φάνηκε να ταράζεται πολύ με το θάνατό τους. Εξαφανίστηκε σχεδόν για μία ολόκληρη μέρα, και ήρθε σπίτι με μάτια πρησμένα, εξαντλημένος. Κι όμως, από μια άποψη, ήταν ένας αντιπερισπασμός για μένα. Τουλάχιστον σήμαινε ότι δεν έδινε πολλή σημασία σε αυτά που έκανα εγώ. Κάθε μέρα φοβόμουν όλο και περισσότερο ότι ο Βάλενταϊν θα ανακάλυπτε τη συνωμοσία και θα προσπαθούσε να μου εκμαιεύσει την αλήθεια με βασανιστήρια –ποιος ήταν στη μυστική μου συμμαχία. Πόσα από τα σχέδιά του τού είχα αποκαλύψει. Αναρωτιόμουν πώς θα άντεχα τα βασανιστήρια, αν θα μπορούσα να αντέξω. Μέσα μου φοβόμουν ότι δεν θα τα άντεχα. Τελικά αποφάσισα να λάβω τα μέτρα μου, για να βεβαιωθεί ότι δεν θα γινόταν κάτι τέτοιο. Πήγα στον Φελ, του είπα τους φόβους μου, και μου έφτιαξε ένα φίλτρο...»

«Το ξόρκι απ' τη Λευκή Βίβλο», είπε η Κλέρι. «Γι' αυτό το ήθελες. Και το αντίδοτο... πώς κατέληξε στη βιβλιοθήκη των Γουέλμαντ;»

«Το έκρυψα εκεί ένα βράδυ σε ένα πάρτι», είπε η Τζόσλιν με το ίχνος ενός χαμόγελου. «Δεν ήθελα να το πω στον Λουκ, ήξερα ότι δεν θα του άρεσε καθόλου η ιδέα του φίλτρου, αλλά όλοι οι άλλοι γνωστοί μου ήταν στον Κύκλο. Έστειλα ένα μήνυμα στον Φελ, αλλά έφευγε απ' την Άιντρις, και δεν ήξερε πότε θα γυρνούσε. Είπε ότι θα μπορούσα να του στείλω μήνυμα, ποιος θα το έστελνε όμως; Τελικά σκέφτηκα ότι υπήρχε ένα άτομο που θα με βοηθούσε, ένα άτομο που μισούσε τόσο τον Βάλενταϊν, που δεν θα με πρόδιδε ποτέ. Έστειλα ένα γράμμα στη Μαντλίν, εξηγώντας της τι σκόπευα να κάνω και ότι ο μόνος τρόπος να ξυπνήσω θα ήταν μέσω του Φελ. Δεν μου απάντησε ποτέ, αλλά έπρεπε να πιστεύω ότι το

είχε λάβει και καταλάβαινε. Δεν είχα άλλη επιλογή».

«Δυο λόγοι», είπε η Κλέρι. «Είπες ότι είχες δυο λόγους για να μείνεις. Ο ένας ήταν η Εξέγερση. Ο άλλος;»

Τα πράσινα μάτια της Τζόσλιν ήταν κουρασμένα, αλλά λαμπερά και διάπλατα ανοιχτά. «Αχ, Κλέρι, δεν μπορείς να φανταστείς; Ο δεύτερος λόγος ήταν ότι ήμουν ξανά έγκυος. Με σένα».

«Α», είπε η Κλέρι σιγανά. Θυμήθηκε τον Λουκ που είχε πει, *Η Τζόσλιν ήταν έγκυος και το ήξερε μερικές εβδομάδες.*

«Και δεν σε έκανε αυτό να θέλεις περισσότερο να φύγεις;»

«Ναι» είπε η Τζόσλιν «αλλά ήξερα ότι δεν γινόταν. Αν είχα φύγει μακριά του, ο Βάλενταϊν θα είχε κινήσει γη και ουρανό για να με φέρει πίσω. Θα με ακολουθούσε μέχρι την άκρη του κόσμου, γιατί του ανήκα, και δεν θα με άφηνε ποτέ να φύγω. Και ίσως να τον είχα αφήσει να με κυνηγήσει και να το είχα διακινδυνεύσει, αλλά δεν θα τον άφηνα ποτέ να κυνηγήσει εσένα». Παραμέρισε τα μαλλιά από το κουρασμένο της πρόσωπο. «Μόνο ένας τρόπος υπήρχε για να βεβαιωθώ ότι δεν θα το έκανε. Να πεθάνει».

Η Κλέρι κοίταξε έκπληκτη τη μητέρα της. Η Τζόσλιν φαινόταν ακόμη κουρασμένη, αλλά το πρόσωπό της έλαμπε με ένα άγριο φως.

«Νόμιζα ότι θα σκοτωνόταν κατά τη διάρκεια της Εξέγερσης», είπε. «Δεν μπορούσα να τον σκοτώσω η ίδια, αλλά πίστευα ότι δεν θα τη γλίτωνε στη μάχη. Και μετά, όταν κάηκε το σπίτι, ήθελα να πιστέψω ότι είχε πεθάνει. Έλεγα στον εαυτό μου ξανά και ξανά ότι είχαν καεί κι αυτός και ο Τζόναθαν στη φωτιά. Το ήξερα όμως...» Η

φωνή της έσβησε. «Γι' αυτό έκανα ό,τι έκανα. Νόμιζα ότι ήταν ο μόνος τρόπος να σε προστατεύσω, να σου πάρω τις αναμνήσεις, να σε κάνω όσο πιο θνητή μπορούσα. Να σε κρύψω στον κόσμο των θνητών. Ήταν ανόητο, τώρα το συνειδητοποιώ. Ανόητο και λάθος. Συγγνώμη, Κλέρι. Ελπίζω να με συγχωρήσεις. Αν όχι τώρα, ίσως κάποια στιγμή στο μέλλον».

«Μαμά». Η Κλέρι ξερόβηξε. Ένιωθε σαν να ήταν έτοιμη να κλάψει ήδη από τα προηγούμενα δέκα λεπτά. «Δεν πειράζει. Απλώς... είναι ένα πράγμα που δεν καταλαβαίνω». Έπλεξε τα χέρια της στην μπλούζα της. «Εννοώ, ξέρω λίγα από όσα έκανε ο Βάλενταϊν στον Τζέις, στον Τζόναθαν. Αλλά έτσι όπως περιγράφεις τον Τζόναθαν, είναι σαν να ήταν ένα τέρας. Και, μαμά, ο Τζέις δεν είναι έτσι. Δεν έχει καμία σχέση. Αν τον ήξερες... αν μπορούσες να τον γνωρίσεις...»

«Κλέρι». Η Τζόσλιν άπλωσε το χέρι της και έπιασε το χέρι της Κλέρι. «Υπάρχουν κι άλλα που πρέπει να σου πω. Δεν υπάρχει κάτι άλλο που σου έκρυψα ή για το οποίο να σου έχω πει ψέματα. Αλλά είναι κάποια πράγματα που ούτε εγώ τα ήξερα. Τα ανακάλυψα πολύ πρόσφατα. Και ίσως είναι δύσκολο να τα ακούσεις».

Χειρότερα από όσα μου έχεις ήδη πει; αναρωτήθηκε η Κλέρι. Δάγκωσε τα χείλη της και κούνησε το κεφάλι της. «Πες μου. Προτιμώ να ξέρω».

«Όταν μου είπε η Δωροθέα ότι είχαν δει τον Βάλενταϊν στην πόλη, ήξερα ότι ήταν εκεί για μένα —για το Κύπελλο. Ήθελα να φύγω, αλλά δεν μπορούσα να σου πω γιατί. Δεν σε κατηγορώ καθόλου που το έσκασες εκείνη την απαίσια νύχτα, Κλέρι. Ευτυχώς δεν ήσουν εκεί όταν ο πατέρας σου, ο Βάλενταϊν και οι δαίμονές

του διέρρηξαν το διαμέρισμά μας. Ίσα που πρόλαβα να πω το φίλτρο –τους άκουσα να σπάνε την πόρτα...» Η φωνή της έσβησε, τεντωμένη. «Ήλπιζα ο Βάλενταϊν να πιστευε πως ήμουν νεκρή, αλλά μάταια. Με πήρε μαζί του στο Ρένγουικ. Προσπάθησε διάφορες μεθόδους για να με ξυπνήσει, αλλά δεν έπιασε τίποτα. Ήμουν σε μια κατάσταση σαν να κοιμόμουν· είχα κάποια συναίσθηση του πού βρισκόμουν, αλλά δεν μπορούσα να κουνηθώ, ούτε να ανταποκριθώ σε οτιδήποτε. Αμφιβάλλω αν ήξερε ότι μπορούσα να τον ακούσω και να τον καταλάβω. Παρ' όλα αυτά καθόταν δίπλα μου όσο κοιμόμουν και μου μιλούσε».

«Σου μιλούσε; Τι σου έλεγε;»

«Για το παρελθόν μας. Το γάμο μας. Ότι με αγαπούσε, κι εγώ τον είχα προδώσει. Ότι δεν είχε αγαπήσει καμία από τότε. Νομίζω ότι τα εννοούσε, όσο μπορεί να εννοούσε κάτι τέτοιο. Πάντα σ' εμένα μιλούσε για τις αμφιβολίες, την ενοχή που ένιωθε, και στα χρόνια που έλειπα δεν νομίζω ότι μιλούσε γι' αυτά σε κανέναν άλλο. Νομίζω ότι δεν μπορούσε να μη μου μιλήσει, αν και ήξερε ότι δεν έπρεπε. Νομίζω ότι ήθελε απλώς να μιλήσει σε κάποιον. Θα περίμενε κανείς ότι το μυαλό του ήταν στο τι είχε κάνει στους κακόμοιρους ανθρώπους που είχε μετατρέψει σε Καταραμένους, και το τι σκόπευε να κάνει με το Κονκλάβιο, αλλά όχι. Ήθελε να μιλήσει για τον Τζόναθαν».

«Και τι σου είπε γι' αυτόν;»

Το στόμα της Τζόσλιν σφίχτηκε. «Ήθελε να μου πει ότι λυπόταν για όσα είχε κάνει στον Τζόναθαν πριν γεννηθεί, γιατί ήξερε ότι με είχε σχεδόν καταστρέψει. Ήξερε ότι ήμουν έτοιμη να αυτοκτονήσω γι' αυτό. Αν και δεν

ήξερε ότι είχα απελπιστεί και για όσα είχα μάθει γι' αυτόν. Είχε βρει με κάποιο τρόπο αίμα Αρχαγγέλου. Είναι μια σχεδόν θρυλική ουσία για τους Κυνηγούς Σκιών. Αν το πιεις, υποτίθεται ότι αποκτάς υπεράνθρωπες δυνάμεις. Ο Βάλενταϊν το δοκίμασε στον εαυτό του και ανακάλυψε ότι όχι μόνο είχε ενισχυμένη δύναμη, αλλά και μια αίσθηση ευφορίας και ευτυχίας κάθε φορά που το έχυne στο αίμα του. Γι' αυτό είχε πάρει μια μικρή ποσότητα, το είχε αφυδατώσει και το είχε ανακατέψει με το φαγητό μου, ελπίζοντας να μου φτιάξει τη μελαγχολία».

Ξέρω πού βρήκε το αίμα Αρχαγγέλου, σκέφτηκε η Κλέρι, καθώς θυμήθηκε τον Ιθουριήλ με μεγάλη θλίψη. «Δες να έκανε κάτι;»

«Αναρωτιέμαι τώρα αν γι' αυτό βρήκα ξαφνικά τη δύναμη και τη δυνατότητα να προχωρήσω και να βοηθήσω τον Λουκ να υπονομεύσει την Εξέγερση. Θα ήταν ειρωνεία αν αυτό είναι που συνέβη, αν σκεφτείς γιατί το έκανε ο Βάλενταϊν. Αλλά αυτό που δεν ήξερε ήταν ότι, όταν το έκανε αυτό, ήμουν έγκυος σε σένα. Έτσι, ενώ εμένα με επηρέασε λίγο, εσένα σε επηρέασε πολύ περισσότερο. Πιστεύω ότι γι' αυτό μπορείς να κάνεις ό,τι κάνεις με τους ρούνους».

«Και ίσως κι εσύ» είπε η Κλέρι «γι' αυτό να μπορείς να κάνεις πράγματα όπως να κρύβεις την εικόνα του Θανάσιμου Κυπέλλου σε μια τράπουλα ταρό. Και γι' αυτό ο Βάλενταϊν μπόρεσε να κάνει πράγματα όπως το να αναιρέσει την κατάρα του Χοτζ».

«Ο Βάλενταϊν έχει περάσει χρόνια πειραματιζόμενος με τον εαυτό του, με άπειρους τρόπους», είπε η Τζόσλιν. «Είναι όσο κοντά μπορεί να φτάσει ένας άνθρωπος, ένας

Κυνηγός, σε Μάγο. Τίποτα όμως απ' όσα έκανε στον εαυτό του δεν είχε το εμφανές αποτέλεσμα που είχε σε σένα ή στον Τζόναθαν, επειδή εσείς ήσασταν τόσο νέοι. Δεν είμαι σίγουρη ότι έχει καταφέρει κανείς πριν από τον Βάλενταϊν να κάνει ό,τι έκανε, όχι σε μωρό που δεν έχει γεννηθεί ακόμη».

«Άρα, ο Τζέις –ο Τζόναθαν– κι εγώ ήμασταν πειράματα;»

«Εσύ έγινες κατά λάθος. Με τον Τζόναθαν, ο Βάλενταϊν ήθελε να δημιουργήσει κάτι σαν υπερήρωα, πιο δυνατό και πιο γρήγορο, και καλύτερο απ' όλους τους άλλους Κυνηγούς. Στο Ρένγουικ, ο Βάλενταϊν μού είπε ότι ο Τζόναθαν ήταν όντως όλα αυτά. Αλλά ήταν και σκληρός και ανήθικος, και παράξενα κενός. Ο Τζόναθαν ήταν αρκετά πιστός στον Βάλενταϊν, αλλά υποθέτω ότι ο Βάλενταϊν συνειδητοποίησε ότι κάπου στην πορεία, προσπαδώντας να δημιουργήσει ένα παιδί ανώτερο από τα άλλα, δημιούργησε ένα γιο που δεν θα μπορούσε ποτέ να τον αγαπήσει».

Η Κλέρι θυμήθηκε τον Τζέις, πώς ήταν στο Ρένγουικ, πώς κρατούσε εκείνο το κομματάκι σπασμένου καθρέφτη τόσο σφιχτά, που είχε ματώσει το χέρι του. «Όχι», είπε. «Όχι και πάλι όχι. Ο Τζέις δεν είναι έτσι. Τον αγαπάει τον Βάλενταϊν. Δεν θα έπρεπε, αλλά τον αγαπάει. Και δεν είναι κενός. Είναι το αντίθετο απ' όλα όσα λες».

Τα χέρια της Τζόσλιν στριφογύριζαν στο στήθος της. Ήταν κεντημένα παντού με λεπτές λευκές ουλές –τα σημάδια που είχαν όλοι οι Κυνηγοί, την ανάμνηση των Σημαδιών από τους ρούνους. Η Κλέρι όμως δεν είχε δει ποτέ ξανά τις ουλές της μητέρας της. Η μαγεία του

Μάγκνους την έκανε πάντα να τις ξεχνάει. Υπήρχε μία, στο εσωτερικό του καρπού της μητέρας της, που έμοιαζε με αστέρι...

Τότε η Τζόσλιν μίλησε, και όλες οι σκέψεις εξαφανίστηκαν απ' το μυαλό της Κλέρι.

«Δεν μιλάω για τον Τζέις», είπε η Τζόσλιν.

«Μα...» είπε η Κλέρι. Όλα έμοιαζαν να συμβαίνουν πολύ αργά, σαν να ονειρευόταν. Ίσως και να ονειρεύομαι, είπε. Ίσως η μητέρα μου δεν ξύπνησε ποτέ και όλα αυτά είναι ένα όνειρο. «Ο Τζέις είναι ο γιος του Βάλενταϊν. Ποιος άλλος θα μπορούσε να είναι;»

Η Τζόσλιν κοίταξε την κόρη της στα μάτια. «Τη νύχτα που πέθανε η Σελίν Χέροντεϊλ ήταν οχτώ μηνών έγκυος. Ο Βάλενταϊν της έδινε φίλτρα, σκόνες, προσπαθούσε να κάνει μ' αυτήν ό,τι και στον εαυτό του, με το αίμα του Ιθουριήλ, ελπίζοντας ότι το παιδί του Στέφεν θα γινόταν εξίσου δυνατό και ισχυρό με τον Τζόναθαν, αλλά χωρίς τις κακές αρετές του Τζόναθαν. Δεν άντεχε να πάει χαμένο το πείραμά του, οπότε μαζί με τον Χοτζ έβγαλαν το μωρό απ' την κοιλιά της Σελίν. Δεν ήταν πολλή ώρα πεθαμένη...»

Η Κλέρι παραλίγο να κάνει εμετό. «Δεν γίνεται αυτό».

Η Τζόσλιν συνέχισε σαν να μην είχε μιλήσει η Κλέρι. «Ο Βάλενταϊν πήρε το μωρό και έβαλε τον Χοτζ να το πάρει στο δικό του σπίτι, σε μια κοιλάδα κοντά στη Λίμνη Λυν. Γι' αυτό έλειπε όλη εκείνη τη νύχτα. Ο Χοτζ φρόντισε το μωρό μέχρι την Εξέγερση. Μετά από αυτό, ο Βάλενταϊν, που υποκρινόταν ότι ήταν ο Μάικλ Γουέιλαντ, μετακόμισε με το παιδί στο αρχοντικό των Γουέιλαντ και το μεγάλωσε ως γιο του Μάικλ Γουέιλαντ».

«Δηλαδή ο Τζέις», ψιθύρισε η Κλέρι, «ο Τζέις δεν είναι αδερφός μου;»

Ένωσε τη μητέρα της να της σφίγγει συμπονετικά το χέρι. «Όχι, Κλέρι. Δεν είναι».

Η Κλέρι ένωσε τα μάτια της να σκοτεινιάζουν. Ένωθε την καρδιά της να χτυπάει αργά και με διαπεραστικούς ήχους. Η μαμά μου με λυπάται, σκέφτηκε ζαλισμένη. Νομίζει ότι με πείραξε αυτό το νέο. Τα χέρια της έτρεμαν. Τότε, τι κόκαλα ήταν αυτά στη φωτιά; Ο Λουκ είχε πει ότι ήταν κόκαλα παιδιού...»

Η Τζόσλιν κούνησε το κεφάλι της. «Ήταν τα κόκαλα του Μάικλ και του γιου του. Ο Βάλενταϊν τους σκότωσε και τους δύο και έκαψε τα σώματά τους. Ήθελε να πιστέψει το Κονκλάβιο ότι και ο ίδιος και ο γιος του ήταν νεκροί».

«Άρα, ο Τζόναθαν...»

«Είναι ζωντανός», είπε η Τζόσλιν, με τον πόνο να γεμίζει το πρόσωπό της. «Μου το είπε ο Βάλενταϊν στο Ρένγουικ. Ο Βάλενταϊν μεγάλωνε τον Τζέις στο αρχοντικό των Γουέιλαντ και τον Τζόναθαν στο σπίτι κοντά στη λίμνη. Κατάφερνε να μοιράζει το χρόνο του μεταξύ και των δύο, πηγαίνοντας από το ένα σπίτι στο άλλο, μερικές φορές αφήνοντας τα αγόρια μόνα τους για πολύ καιρό. Φαίνεται ότι ο Τζέις δεν ήξερε τίποτα για τον Τζόναθαν, ενώ ο Τζόναθαν πρέπει να γνώριζε για τον Τζέις. Δεν συναντήθηκαν ποτέ αν και έμεναν μόνο μερικά χιλιόμετρα μακριά».

«Και ο Τζέις δεν έχει αίμα δαίμονα μέσα του; Δεν είναι... καταραμένος;»

«Καταραμένος;» Η Τζόσλιν έδειξε να ξαφνιάζεται. «Όχι, δεν έχει αίμα δαίμονα. Κλέρι, ο Βάλενταϊν έκα-

νε πειράματα με τον Τζέις όταν ήταν μωρό με το ίδιο αίμα που χρησιμοποίησε και σε μένα, σε σένα. Αίμα Αρχαγγέλου. Ο Τζέις δεν είναι καταραμένος. Το αντίθετο, μάλιστα. Όλοι οι Κυνηγοί έχουν λίγο από το αίμα του Αρχαγγέλου μέσα τους — απλώς, εσείς οι δύο έχετε λίγο περισσότερο».

Το μυαλό της Κλέρι έτρεχε σαν τρελό. Προσπάθησε να φανταστεί τον Βάλενταϊν να μεγαλώνει δυο παιδιά ταυτόχρονα, το ένα μισό δαίμονα το άλλο μισό άγγελο. Ένα αγόρι στη σκιά, ένα στο φως. Να τα αγαπάει ίσως και τα δύο, όσο μπορούσε να αγαπήσει οτιδήποτε ο Βάλενταϊν. Ο Τζέις δεν είχε γνωρίσει ποτέ τον Τζόναθαν, αλλά τι να ήξερε το άλλο αγόρι γι' αυτόν; Το συμπληρωματικό του μέρος, το αντίθετό του; Τον μισούσε; Ήθελε να τον συναντήσει; Αδιαφορούσε; Ήταν και οι δύο τόσο μόνοι. Και ο ένας από αυτούς ήταν αδερφός της — αληθινός αδερφός της. «Πιστεύεις ότι είναι ακόμη έτσι; Ο Τζόναθαν εννοώ. Λες να έχει γίνει... καλύτερος;»

«Δεν νομίζω», είπε απαλά η Τζόσλιν.

«Τι σε κάνει τόσο σίγουρη;» Η Κλέρι γύρισε και κοίταξε τη μητέρα της με ξαφνική απορία. «Μπορεί και να έχει αλλάξει. Έχουν περάσει χρόνια. Μπορεί...»

«Ο Βάλενταϊν μού είπε ότι είχε περάσει χρόνια μαθαίνοντας στον Τζόναθαν πώς να φαίνεται ευχάριστος, ακόμα και γοητευτικός. Ήθελε να τον κάνει κατάσκοπο, και δεν μπορείς να είσαι κατάσκοπος αν τρομοκρατείς όποιον γνωρίζεις. Ο Τζόναθαν έμαθε ακόμα και τη δύναμη να ρίχνει ελαφριά ξόρκια, να πείθει τους ανθρώπους ότι ήταν αξιόπιστος». Η Τζόσλιν αναστέναξε. «Σ' τα λέω όλα αυτά για να μη νιώσεις άσχημα που εξαπατήθηκες. Κλέρι, τον έχεις γνωρίσει τον Τζόναθαν. Μόνο που δεν

σου είπε το αληθινό του όνομα, γιατί υποκρινόταν πως είναι κάποιος άλλος. Ο Σεμπάστιαν Βέρλακ».

Η Κλέρι κοιτούσε τη μητέρα της άφωνη. *Μα, αυτός είναι ο ξάδερφος των Πένχαλου, ήθελε να πει, αλλά φυσικά ο Σεμπάστιαν δεν ήταν αυτός που είχε πει ότι είναι. Όλα όσα τους είχε πει ήταν ένα ψέμα. Θυμήθηκε πώς είχε νιώσει την πρώτη φορά που τον είχε δει, σαν να αναγνώριζε κάποιον που ήξερε ολόκληρη τη ζωή της, κάποιον τόσο απίστευτα οικείο, σαν τον ίδιο της τον εαυτό. Δεν είχε νιώσει ποτέ έτσι για τον Τζέις. «Ο Σεμπάστιαν είναι αδερφός μου;»*

Το λεπτοκαμωμένο πρόσωπο της Τζόσλιν ήταν κουρασμένο, τα χέρια της σταυρωμένα. Οι άκρες των δαχτύλων της ήταν λευκές σαν να τις πίεζε πολύ μεταξύ τους. «Μίλησα αρκετά με τον Λουκ σήμερα για το τι έχει γίνει στο Αλικάντε από τότε που ήρθατε. Μου είπε για τους δαιμονικούς πύργους και τις υποψίες του ότι ήταν ο Σεμπάστιαν που είχε καταστρέψει τις άμυνες, αν και δεν είχε ιδέα πώς το είχε κάνει. Τότε κατάλαβα ποιος ήταν ο Σεμπάστιαν».

«Επειδή υποκρινόταν ότι ήταν ο Σεμπάστιαν Βέρλακ; Η επειδή ήταν κατάσκοπος του Βάλενταϊν;»

«Και τα δύο» είπε η Τζόσλιν «αλλά κυρίως το κατάλαβα όταν μου είπε ο Λουκ ότι του είπες ότι ο Σεμπάστιαν έβαφε τα μαλλιά του. Θα μπορούσα να κάνω λάθος, αλλά ένα αγόρι λίγο μεγαλύτερο από σένα, με ανοιχτά μαλλιά και σκούρα μάτια, χωρίς εμφανείς γονείς, απόλυτα πιστό στον Βάλενταϊν, δεν μπορούσα να μη σκεφτώ ότι ήταν ο Τζόναθαν. Και υπάρχει και κάτι άλλο. Ο Βάλενταϊν προσπαθούσε πάντα να βρει έναν τρόπο να καταστρέψει τις άμυνες, και ήταν πάντα σίγουρος ότι

υπήρχε τρόπος να το κάνει. Όταν έκανε πειράματα με τον Τζόναθαν με το αίμα του δαίμονα, υποτίθεται ότι ήταν για να τον κάνει ισχυρότερο, καλύτερο πολεμιστή, αλλά ήταν και κάτι άλλο...»

«Τι εννοείς κάτι άλλο;» τη διέκοψε η Κλέρι.

«Ήταν ο τρόπος του για να καταστρέψει τις άμυνες», είπε η Τζόσλιν. «Δεν μπορείς να φέρεις ένα Δαίμονα στο Αλικάντε, αλλά χρειάζεσαι αίμα δαίμονα για να καταστρέψεις τις άμυνες. Ο Τζόναθαν έχει αίμα δαίμονα, τρέχει στις φλέβες του. Και εφόσον είναι Κυνηγός, σημαίνει ότι έχει άδεια να μπει στην πόλη όποτε θέλει, ό,τι και να γίνει. Χρησιμοποίησε το ίδιο του το αίμα για να σπάσει τις άμυνες, είμαι σίγουρη γι' αυτό».

Η Κλέρι θυμήθηκε τον Σεμπάστιαν που στεκόταν απέναντί της στο γρασίδι, στα ερείπια του σπιτιού των Φέρτσαϊλντ. Το πώς την είχε πιάσει απ' τους καρπούς, με τα νύχια του να τρυπάνε το δέρμα της. Τον τρόπο που της είχε πει ότι ήταν αδύνατον να είχε αγαπήσει ο Βάλενταϊν τον Τζέις. Νόμιζε ότι ήταν επειδή μισούσε τον Βάλενταϊν. Συνειδητοποίησε όμως ότι δεν ήταν αυτό. Απλώς... ζήλευε.

Θυμήθηκε το σκοτεινό πρίγκιπα των σκίτσων της, αυτόν που έμοιαζε τόσο πολύ με τον Σεμπάστιαν. Είχε θεωρήσει την ομοιότητα μια τυχαία σύμπτωση, ένα κόλπο της φαντασίας της, αλλά τώρα αναρωτήθηκε αν ήταν ο δεσμός του κοινού τους αίματος που την είχε οδηγήσει να δώσει τη μορφή του αδερφού της στο δυστυχημένο ήρωα της ιστορίας της. Προσπάθησε να τον φανταστεί ξανά, αλλά η εικόνα διαλυόταν στα μάτια της σαν στάχτη που την παίρνει ο αέρας. Μπορούσε να δει μόνο τον Σεμπάστιαν, με το κόκκινο φως της φλεγόμενης πόλης

να αντανακλάται στα μάτια του.

«Ο Τζέις», είπε. «Κάποιος πρέπει να του το πει. Πρέπει να του πει την αλήθεια». Οι λέξεις της μπερδεύονταν άτακτα στο μυαλό της. Αν το ήξερε ο Τζέις, αν ήξερε ότι δεν είχε αίμα δαίμονα, ίσως να μην είχε πάει να βρει τον Βάλενταϊν. Αν ήξερε ότι δεν ήταν αδερφός της...

«Μα, νόμιζα...» είπε η Τζόσλιν με ένα μίγμα συμπάθειας και απορίας «ότι δεν ήξερε κανείς πού βρισκόταν...»

Πριν προλάβει να απαντήσει η Κλέρι, η διπλή πόρτα της Αϊθουσας άνοιξε διάπλατα, χύνοντας φως στην αψιδωτή στοά και στα σκαλιά. Το βουητό των φωνών, που ακουγόταν πια καθαρά, αντήχησε καθώς απ' την πόρτα βγήκε ο Λουκ. Φαινόταν εξαντλημένος, αλλά είχε ένα φως που δεν υπήρχε πριν. Φαινόταν σχεδόν ανακουφισμένος.

Η Τζόσλιν σηκώθηκε όρθια. «Λουκ. Τι συμβαίνει;»

Έκανε μερικά βήματα προς το μέρος τους, μετά στάματησε μεταξύ της πόρτας και της σκάλας. «Τζόσλιν» είπε «συγγνώμη που σας διακόπτω».

«Δεν πειράζει, Λουκ». Ακόμα και μέσα στη ζάλη της, η Κλέρι σκέφτηκε, γιατί λένε έτσι τα ονόματα ο ένας του άλλου; Μεταξύ τους υπήρχε μια αμηχανία, μια αμηχανία που δεν υπήρχε πριν. «Έγινε κάτι;»

Κούνησε το κεφάλι του. «Όχι. Για μια φορά, τα νέα είναι ευχάριστα». Χαμογέλασε στην Κλέρι, και δεν υπήρχε καμία αμηχανία. Φαινόταν ευχαριστημένος, ακόμα και περήφανος. «Τα κατάφερες, Κλέρι», είπε. «Το Κονκλάβιο συμφώνησε να σε αφήσει να τους Σημαδέψεις. Δεν θα παραδοθούμε τελικά».

18

καιρε και αντιο

Η κοιλάδα ήταν πολύ πιο όμορφη στην πραγματικότητα απ' ό,τι στο όραμα του Τζέις. Ίσως να ήταν το λαμπερό φως του φεγγαριού που ασήμωνε το ποτάμι που διέσχιζε την πράσινη κοίτη της. Λευκές σημύδες και λεύκες υπήρχαν δεξιά κι αριστερά της κοιλάδας, με τα φύλλα τους να αστράφτουν στο δροσερό αεράκι —εκεί στην κορυφή του λόφου έκανε ψύχρα καθώς δεν υπήρχε προστασία απ' τον αέρα.

Χωρίς αμφιβολία, ήταν η κοιλάδα στην οποία είχε δει τον Σεμπάστιαν. Επιτέλους τον πλησίαζε. Αφού έδεσε τον Γουέιφερερ σε ένα δέντρο, ο Τζέις έβγαλε τη ματωμένη κλωστή απ' την τσέπη του και επανέλαβε το τυπικό του εντοπισμού, για να βεβαιωθεί.

Έκλεισε τα μάτια του, περιμένοντας να δει τον Σεμπάστιαν, ελπίζοντας κάπου κοντά, ίσως ακόμη στην κοιλάδα...

Αλλά είδε μόνο σκοτάδι.

Η καρδιά του άρχισε να χτυπάει.

Προσπάθησε ξανά, αυτήν τη φορά με την κλωστή στο αριστερό χέρι και σχηματίζοντας αδέξια το ρούνο με το δεξί, πιο αδύναμο χέρι του. Πήρε μια βαθιά ανάσα πριν κλείσει τα μάτια του αυτήν τη φορά.

Τίποτα και πάλι. Μόνο ένα κυματιστό, σιωπηλό σκοτάδι. Έμεινε εκεί για ένα ολόκληρο λεπτό, με σφιγμένα δόντια, νιώθοντας τον άνεμο να περνάει απ' το μπουφάν του, κάνοντάς τον να ανατριχιάσει. Τελικά άνοιξε τα μάτια του βρίζοντας, και μετά, με απεγνωσμένο θυμό, άνοιξε και τη γροθιά του· ο αέρας πήρε την κλωστή τόσο γρήγορα, που ακόμα και να προλάβαινε να το σκεφτεί, αποκλείεται να προλάβαινε να την πιάσει.

Το μυαλό του άρχισε να δουλεύει γοργά. Προφανώς ο ρούνος εντοπισμού δεν έπιανε πια. Ίσως ο Σεμπάστιαν να είχε συνειδητοποιήσει ότι τον ακολουθούσαν και να είχε κάνει κάτι για να μπλοκάρει το ρούνο, αλλά τι μπορούσε να κάνει για να εμποδίσει τον εντοπισμό; Ίσως αν είχε βρει ένα μεγάλο όγκο νερού. Το νερό εμπόδιζε τη μαγεία.

Όχι ότι αυτό βοηθούσε και πολύ τον Τζέις. Δεν μπορούσε να ψάξει όλες τις λίμνες της χώρας για να δει αν επέπλεε στην επιφάνειά της ο Σεμπάστιαν. Και ήταν τόσο κοντά, τόσο κοντά. Την είχε δει αυτή την κοιλάδα, και είχε δει και τον Σεμπάστιαν εκεί. Και ήταν και το σπίτι, ίσα που φαινόταν βέβαια, ανάμεσα σε ένα δασύλλιο από δέντρα στο βάθος της κοιλάδας. Τουλάχιστον μπορούσε να πάει να κοιτάξει στο σπίτι μήπως έβρισκε κάτι που θα του έδειχνε προς τα πού ήταν ο Σεμπάστιαν, ή ο Βάλενταϊν.

Με ένα αίσθημα παραίτησης, ο Τζέις χρησιμοποίησε το ραβδί του για να Σημαδέψει τον εαυτό του με μερικά

Σημάδια μάχης —για γρήγορη δράση και γρήγορη εξαφάνιση. Ένα για να τον κάνει αδύρυστο, ένα για ταχύτητα και άλλο ένα για σταθερό βήδισμα. Όταν τέλειωσε —και ένιωθε τον οικείο πόνο σαν τσίμπημα να καίει το δέρμα του—, έβαλε το ραβδί στην τσέπη του, χάιδεψε απαλά τον Γουέιφερερ στο λαιμό και κατέβηκε προς την κοιλάδα.

Οι πλευρές της κοιλάδας ήταν απρόσμενα απότομες και επικίνδυνες, με βράχια που δεν ήταν καθόλου σταθερά, κάτι που τον βοηθούσε να κατέβει γρήγορα, αλλά ήταν επικίνδυνο. Μέχρι να φτάσει στην κοιλάδα, τα χέρια του είχαν ματώσει καθώς είχε πέσει στο χαλίκι περισσότερες από μία φορές. Τα ξέπλυσε στο καθαρό δυνατό ποταμάκι. Το νερό του ήταν τόσο κρύο, που μούδιασαν τα δάχτυλά του.

Όταν σηκώθηκε όρθιος και κοίταξε γύρω του, κατάλαβε ότι κοιτούσε την κοιλάδα από ελαφρώς διαφορετική γωνία απ' ό,τι στο όραμά του. Είδε τα ροζιασμένα δέντρα με τα κλαδιά τους να μπλέκονται, τα τοιχώματα της κοιλάδας να απλώνονται γύρω του, και το μικρό σπιτάκι. Τα παράθυρα ήταν σκοτεινά, και απ' την καμινάδα δεν έβγαινε καπνός. Ο Τζέις ένιωσε ένα τσίμπημα ανακούφισης και απογοήτευσης μαζί. Θα ήταν πιο εύκολο να ψάξει το σπίτι αν δεν ήταν κανένας μέσα. Αλλά απ' την άλλη δεν είχε βρει κανέναν.

Καθώς πλησίασε, αναρωτήθηκε τι ήταν αυτό που του είχε φανεί απόκοσμο στο σπίτι που είχε δει στο όραμά του. Από κοντά ήταν ένα απλό, συνηθισμένο αγροτόσπιτο της Άιντρις, από τετράγωνα λευκής και γκριζας πέτρας. Τα παραθυρόφυλλα ήταν κάποτε ένα λαμπερό μπλε, αλλά ήταν λες και είχαν περάσει χρόνια από την

τελευταία φορά που είχαν βαφτεί. Ήταν ξεβαμμένα και ξεφλούδιζαν από τον καιρό.

Όταν έφτασε σε ένα από τα παράθυρα, ο Τζέις πήδηξε στο περβάζι και κοίταξε μέσα από το θολό τζάμι. Είδε ένα μεγάλο ελαφρώς σκονισμένο δωμάτιο με έναν πάγκο εργασίας στον έναν τοίχο. Τα εργαλεία δεν ήταν εργαλεία τεχνίτη —ήταν εργαλεία μάγου. Λερωμένες περγαμηνές, μαύρα λιπαρά κεριά, χοντρές μπρούτζινες λεκάνες με ξεραμένο μαύρο υγρό κολλημένο στα τοιχώματά τους, μια συλλογή από μαχαίρια, μερικά λεπτά σαν σουβλιά, μερικά με φαρδιές τετράγωνες λεπίδες. Στο πάτωμα ήταν γραμμένη με κιμωλία μια πεντάλφα, με το περίγραμμα θολό, και τις πέντε γωνίες της διακοσμημένες με διαφορετικό ρούνο. Το στομάχι του Τζέις σφίχτηκε —οι ρούνοι ήταν σαν εκείνους που ήταν χαραγμένοι γύρω απ' τον Ίδουριήλ. Να ήταν άραγε αυτά του Βάλενταϊν; Ήταν αυτό το κρησφύγετο του; Ένα κρησφύγετο που ο Τζέις δεν είχε δει ποτέ, ούτε είχε ακούσει γι' αυτό;

Πήδηξε απ' το περβάζι και προσγειώθηκε σε ένα ξερό κομμάτι γρασίδι —τη στιγμή που μια σκιά πέρασε μπροστά από το φεγγάρι. Κι όμως, εκεί δεν υπήρχαν πουλιά, σκέφτηκε και σηκώνοντας το κεφάλι του αντίκρισε ένα γεράκι να κόβει κύκλους από πάνω του. Ο Τζέις πάγωσε, μετά κρύφτηκε βιαστικά στη σκιά ενός δέντρου και κοίταξε πίσω απ' το φύλλωμά του. Καθώς το γεράκι κατέβηκε πιο κοντά στο έδαφος, ο Τζέις κατάλαβε ότι το ένστικτό του ήταν αληθινό. Δεν ήταν ένα οποιοδήποτε γεράκι —ήταν ο Χούγκο, το γεράκι που ήταν κάποτε του Χοτζ. Ο Χοτζ τον χρησιμοποιούσε ανά διαστήματα για να στέλνει μηνύματα έξω απ' το Ινστιτούτο. Από τότε ο Τζέις είχε μάθει ότι ο Χούγκο ανήκε στον πατέρα του.

Ο Τζέις κόλλησε στον κορμό του δέντρου. Η καρδιά του χτυπούσε πάλι δυνατά, αυτήν τη φορά από ενθουσιασμό. Αν ήταν εκεί ο Χούγκο, σήμαινε μόνο ότι κουβαλούσε κάποιο μήνυμα, και αυτήν τη φορά το μήνυμα δεν θα ήταν για τον Χοτζ. Θα ήταν για τον Βάλενταϊν. Έπρεπε να είναι έτσι. Αν κατάφερνε να το ακολουθήσει...

Ο Χούγκο σταμάτησε σε ένα περβάζι και κοίταξε μέσα στα παράθυρα του σπιτιού. Όταν κατάλαβε ότι το σπίτι ήταν άδειο, το πουλί σηκώθηκε στον αέρα κρώζοντας ενοχλημένο και πέταξε προς την κατεύθυνση του ρυακιού.

Ο Τζέις βγήκε απ' τις σκιές και το ακολούθησε.

«Άρα, πρακτικά» είπε ο Σάιμον «παρόλο που ο Τζέις δεν είναι αδερφός σου, έχεις φιληθεί με τον αδερφό σου».

«Σάιμον!» είπε εκνευρισμένη η Κλέρι. «Κόφ' το!» Γύρισε το κεφάλι της για να δει αν τους άκουγε κανείς, αλλά ευτυχώς δεν φαινόταν να τους έχει ακούσει κανείς. Καθόταν σε μια ψηλή καρέκλα πάνω στην εξέδρα στην Αίδουσα Συνθηκών, και ο Σάιμον ήταν δίπλα της. Η μητέρα της ήταν στην άκρη της εξέδρας και έσκυβε για να μιλήσει στην Άματις.

Παντού γύρω τους στην Αίδουσα επικρατούσε χάος καθώς τα Πλάσματα του Σκότους είχαν έρθει απ' τη Βορινή Πύλη. Ξεχύνονταν απ' την πόρτα και γέμιζαν την αίδουσα. Η Κλέρι αναγνώρισε διάφορα μέλη της αγέλης του Λουκ, όπως και τη Μάγια, που της χαμογέλασε. Υπήρχαν νεράιδες, χλωμές και παγερές και όμορφες σαν σταλακτίτες, και μάγοι με φτερά νυχτερίδας και πόδια κατσίκας, και ακόμα και ένας με κέρατα, που έβγαζαν

μπλε φωτιές απ' τα δάχτυλά τους καθώς διέσχιζαν το δωμάτιο. Οι Κυνηγοί κυκλοφορούσαν ανάμεσά τους με ανήσυχο ύφος.

Σφίγγοντας το ραβδί της στα δυο της χέρια, η Κλέρι κοίταξε γύρω της ανήσυχη. Πού ήταν ο Λουκ; Είχε εξαφανιστεί στο πλήθος. Τον εντόπισε μετά από λίγο· μίλαγε με τον Μαλαχία, ο οποίος κουνούσε το κεφάλι του πεισματικά. Η Άματις στεκόταν εκεί κοντά, ρίχνοντας στον Ύπατο δολοφονικές ματιές.

«Μη με κάνεις να το μετανιώσω που σ' τα είπα όλα αυτά, Σάιμον», είπε η Κλέρι και τον αγριοκοίταξε. Είχε βάλει τα δυνατά της να του πει μια περιληπτική εκδοχή της ιστορίας της Τζόσλιν, βασικά ψιθυρίζοντας ενώ ο Σάιμον τη βοηθούσε να διασχίσει το πυκνό πλήθος και να ανέβει στην εξέδρα. Ήταν παράξενο να κάθεται εκεί πάνω και να κοιτάζει το πλήθος σαν να ήταν η βασίλισσά τους. Μια βασίλισσα βέβαια δεν θα ένιωθε τέτοιο πανικό. «Άλλωστε, φιλούσε απαίσια».

«Μπορεί να ήταν απαίσιο επειδή ήταν, ξέρεις, αδερφός σου».

Ο Σάιμον φαινόταν να το διασκεδάζει όλο αυτό, πολύ περισσότερο απ' ό,τι έπρεπε, σκέφτηκε η Κλέρι.

«Μην το ξαναπείς αυτό και σε ακούσει η μαμά μου, γιατί θα σε σκοτώσω», του είπε με μια δεύτερη άγρια ματιά. «Νιώθω ήδη έτοιμη να ξεράσω ή να λιποθυμήσω. Μην το κάνεις χειρότερο».

Η Τζόσλιν, που επέστρεψε από την άκρη της εξέδρας πάνω στην ώρα για να ακούσει την τελευταία φράση, αν και ευτυχώς όχι τις προηγούμενες, χάιδεψε καθησυχαστικά τον ώμο της Κλέρι. «Μην αγχώνεσαι, μωρό μου. Ήσουν τέλεια προηγουμένως. Χρειάζεσαι κάτι; Μια

κουβέρτα, λίγο ζεστό νερό;»

«Δεν κρυώνω», είπε υπομονετικά η Κλέρι, ούτε θέλω να κάνω μπάνιο. Καλά είμαι. Απλώς θέλω να έρθει ο Λουκ να μου πει τι συμβαίνει».

Η Τζόσλιν κούνησε το χέρι της στον Λουκ για να τραβήξει την προσοχή του, λέγοντάς του κάτι με νοήματα που η Κλέρι δεν μπόρεσε να αποκρυπτογραφήσει. «Μαμά» της είπε κοφτά «σταμάτα», αλλά ήταν ήδη πολύ αργά. Ο Λουκ σήκωσε το κεφάλι του, όπως και μερικοί άλλοι Κυνηγοί. Οι περισσότεροι από αυτούς γύρισαν απ' την άλλη βιαστικά, αλλά η Κλέρι ένιωθε την περιέργειά τους. Ήταν παράξενο να σκέφτεται ότι η μητέρα της ήταν κάτι σαν θρυλική φιγούρα ανάμεσά τους. Όλοι σχεδόν στην αίθουσα είχαν ακούσει το όνομά της και είχαν κάποια άποψη γι αυτήν, είτε καλή είτε κακή. Η Κλέρι αναρωτήθηκε πώς μπορούσε η μητέρα της να μη δίνει σημασία. Έδειχνε σαν να μην την ένοιαζε καθόλου, έδειχνε ψύχραιμη και συγκεντρωμένη και επικίνδυνη.

Μετά από ένα λεπτό ο Λουκ είχε ανέβει στην εξέδρα, με την Άματις δίπλα του. Έμοιαζε ακόμη κουρασμένος, αλλά και ζωηρός ταυτόχρονα, και ίσως και λίγο ενθουσιασμένος. «Περίμενε λιγάκι», είπε. «Έρχονται και οι άλλοι».

«Ο Μαλαχίας» είπε η Τζόσλιν χωρίς να κοιτάζει τον Λουκ στα μάτια «σου δημιουργεί προβλήματα;»

Ο Λουκ έκανε μια αδιάφορη χειρονομία. «Νομίζει ότι θα έπρεπε να στείλουμε στον Βάλενταϊν μήνυμα ότι αρνούμαστε τους όρους του. Εγώ λέω να μην παίζουμε το χαρτί μας. Να αφήσουμε τον Βάλενταϊν να έρθει με το στρατό του στην Πεδιάδα Μπρόσελιν περιμένοντας

να παραδοθούμε. Ο Μαλαχίας είπε ότι αυτό δεν είναι σωστό, και όταν του είπα ότι δεν παίζουμε κρίκετ σε σχολικό πρωτάθλημα, μου είπε ότι, αν οποιοσδήποτε απ' τα Πλάσματα του Σκότους το παρακάνει, θα μπει ο ίδιος στη μέση και θα διακόψει τη διαδικασία. Δεν ξέρω τι περιμένει ότι μπορεί να γίνει... λες και τα Πλάσματα του Σκότους δεν μπορούν να σταματήσουν να τσακώνονται ούτε για πέντε λεπτά».

«Αυτό ακριβώς πιστεύει», είπε η Άματις. «Για τον Μαλαχία μιλάμε. Μπορεί και να νομίζει ότι θα φαγωθείτε μεταξύ σας».

«Άματις» είπε ο Λουκ «μπορεί να σε ακούσει κανείς». Γύρισε το κεφάλι του καθώς δύο άνδρες ανέβαιναν τα σκαλιά της εξέδρας. Ο ένας ήταν ένας ψηλός αδύνατος ιππότης-ξωτικό με μακριά μαύρα μαλλιά που έπεφταν κυματιστά πλαισιώνοντας το στενό του πρόσωπο. Φορούσε ένα θωρακισμένο χιτώνα –από ανοιχτόχρωμο σκληρό μέταλλο φτιαγμένο από μικροσκοπικούς κύκλους σαν λέπια ψαριού. Τα μάτια του ήταν πράσινα σαν τα φύλλα.

Ο άλλος άνδρας ήταν ο Μάγκνους Μπείν. Δεν χαμογέλασε στην Κλέρι καθώς πήγε και στάθηκε πλάι στον Λουκ. Φορούσε ένα μακρύ μαύρο παλτό κουμπωμένο μέχρι το λαιμό, και τα μαύρα του μαλλιά ήταν τραβηγμένα προς τα πίσω.

«Είσαι τόσο απλά ντυμένος», είπε η Κλέρι έκπληκτη.

Ο Μάγκνους χαμογέλασε αχνά. «Άκουσα ότι έχεις να μας δείξεις ένα ρούνο», είπε μόνο.

Η Κλέρι κοίταξε τον Λουκ, που κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. «Ναι» απάντησε εκείνη. «Απλώς χρειάζομαι κάτι για να γράψω, ένα κομμάτι χαρτί».

«Σε ρώτησα αν χρειάζεσαι κάτι», μουρμούρισε η Τζόσλιν, και εκείνη τη στιγμή έμοιαζε πάρα πολύ με τη μητέρα που θυμόταν η Κλέρι.

«Έχω εγώ χαρτί», είπε ο Σάιμον βγάζοντας κάτι απ' την τσέπη του τζιν του. Ήταν ένα διαφημιστικό για μια παράσταση του συγκροτήματός του στο Κλωστοϋφαντουργείο τον Ιούλιο. Η Κλέρι αναστέναξε και το πήρε σηκώνοντας το δανεικό ραβδί. Έλαμψε ελαφρώς όταν άγγιξε το χαρτί, και για μια στιγμή φοβήθηκε μήπως το κάψει, αλλά η μικροσκοπική φλόγα έσβησε γρήγορα. Άρχισε να ζωγραφίζει βάζοντας τα δυνατά της για να κλείσει απ' έξω το θόρυβο του πλήθους, την αίσθηση ότι όλοι την κοιτούσαν.

Ο ρούνος βγήκε όπως και πριν —ένα σχέδιο από γραμμές που τυλίγονταν δυναμικά, η μία γύρω από την άλλη, και μετά απλώνονταν στη σελίδα σαν να περίμεναν κάτι να τις συμπληρώσει. Φύσηξε τη σκόνη απ' το χαρτί και το σήκωσε ψηλά, νιώθοντας παραδόξως σαν να ήταν στο σχολείο και να έδειχνε στην τάξη της κάποια παρουσίαση. «Αυτός είναι ο ρούνος», είπε. «Χρειάζεται άλλον ένα για να συμπληρωθεί και να δουλέψει κανονικά. Ένα ρούνο-ταίρι».

«Ένας Κυνηγός, ένα Πλάσμα του Σκότους. Και τα δύο μισά πρέπει να σημαδευτούν», είπε ο Λουκ. Έγραψε έναν ίδιο ρούνο στο κάτω μέρος της σελίδας, έσκισε το χαρτί στα δύο και έδωσε το ένα στην Άματις. «Άρχισε να το δείχνεις» είπε «και δείξε στους Νεφιλίμ πώς λειτουργεί».

Η Άματις εξαφανίστηκε στα σκαλιά, και μέσα στο πλήθος. Ο ιππότης, που την κοίταξε να φεύγει, κούνησε το κεφάλι του. «Μας έλεγαν πάντα ότι μόνο οι Νεφιλίμ

μπορούν να φέρουν τα σημάδια του Αγγέλου», είπε με αρχική δυσπιστία. «Ότι εμείς θα τρελαθούμε ή θα πεθάνουμε αν τα χρησιμοποιήσουμε».

«Δεν είναι απ' τα Σημάδια του Αγγέλου», είπε η Κλέρι. «Δεν είναι από το Γκρι Βιβλίο. Είναι ασφαλές, αλήθεια».

Ο ιππότης δεν έδειχνε να πείδεται.

Ο Μάγκνους σήκωσε το μανίκι του αναστενάζοντας και άπλωσε το χέρι του στην Κλέρι. «Ξεκίνα».

«Δεν μπορώ εγώ», είπε. «Ο Κυνηγός που θα σε σημάδεψει πρέπει να πολεμάει δίπλα σου στη μάχη, και εγώ δεν θα είμαι εκεί».

«Το καλό που σου θέλω», είπε ο Μάγκνους. Κοίταξε τον Λουκ και την Τζόσλιν που στέχονταν πλάι-πλάι. «Εσείς οι δύο» είπε «άντε. Δείξτε στο ξωτικό πώς δουλεύει».

Η Τζόσλιν τον κοίταξε έκπληκτη. «Ορίστε;»

«Υπέθεσα» είπε ο Μάγκνους «ότι εσείς οι δύο θα πολεμούσατε μαζί, μια που είστε σχεδόν παντρεμένοι».

Η Τζόσλιν κατακοκκίνισε και απέφυγε να κοιτάξει τον Λουκ. «Δεν έχω ραβδί...»

«Πάρε αυτό», είπε η Κλέρι. «Έλα, δείξε τους».

Η Τζόσλιν στράφηκε στον Λουκ που έμοιαζε κατάπληκτος. Της άπλωσε το χέρι του πριν του το ζητήσει, και η Τζόσλιν σημάδεψε την παλάμη του με βιαστική ακρίβεια. Το χέρι του έτρεμε καθώς το ζωγράφιζε, και η Τζόσλιν τον έπιασε απ' τον καρπό για να τον σταθεροποιήσει. Ο Λουκ την κοίταξε, και η Κλέρι θυμήθηκε τη συζήτησή τους για τη μητέρα της και τι της είχε πει για τα αισθήματά του γι' αυτήν, και ένιωσε ένα τσίμπημα θλίψης. Αναρωτήθηκε αν ήξερε η μητέρα της ότι ο Λουκ

την αγαπούσε, και αν το ήξερε, τι θα έλεγε.

«Ορίστε», είπε η Τζόσλιν και της έδωσε το ραβδί.
«Έτοιμος».

Ο Λουκ σήκωσε το χέρι του, με την παλάμη απλωμένη, και έδειξε το στροβιλιζόμενο μαύρο σημάδι στο κέντρο της στον ιππότη. «Ικανοποιημένος τώρα, Μέλιον;»

«Μέλιον;» είπε η Κλέρι. «Σε ξέρω! Έβγαινες με την Ίζαμπελ Λάιτγουντ».

Ο Μέλιον ήταν σχεδόν ανέκφραστος, αλλά η Κλέρι θα έπαιρνε όρκο ότι φαινόταν ελάχιστα αμήχανος. Ο Λουκ κούνησε το κεφάλι του. «Κλέρι, ο Μέλιον είναι ιππότης του Παλατιού των Σίιλι. Αποκλείεται...»

«Ναι, ναι, έβγαινε με την Ίζαμπελ» είπε ο Σάιμον «και μάλιστα τον παράτησε. Ή τουλάχιστον έτσι είχε πει ότι θα έκανε. Κρίμα, φίλε».

Ο Μέλιον τον κοίταξε ειρωνικά. «Εσύ» είπε με αηδία «εσύ είσαι ο επιλεγμένος αντιπρόσωπος των Παιδιών της Νύχτας;»

Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του. «Όχι. Έχω έρθει απλώς γι' αυτήν». Έδειξε την Κλέρι.

«Τα Παιδιά της Νύχτας» είπε ο Λουκ, μετά από σύντομο δισταγμό «δεν θα συμματάσχουν, Μέλιον. Έχω μεταφέρει στην Κυρία σου αυτή την πληροφορία. Έχουν αποφασίσει να... πάρουν το δικό τους δρόμο».

Τα λεπτεπίλεπτα χαρακτηριστικά του Μέλιον έγιναν μια γκριμάτσα. «Όμως το ήξερα...» είπε. «Τα Παιδιά της Νύχτας είναι σοφός και προσεκτικός λαός. Όποιο σχέδιο προκαλεί την οργή τους, προκαλεί τις υποψίες μου».

«Δεν είπα τίποτα για οργή», είπε ο Λουκ με ένα μίγμα επιτηδευμένης ηρεμίας και αδιόρατης αγανάκτησης – η Κλέρι αμφέβαλλε αν κάποιος που δεν τον ήξερε καλά

θα καταλάβαινε ότι ήταν εκνευρισμένος. Εκείνη ένιωθε την ελαφριά αλλαγή της στάσης του – κοιτούσε προς το πλήθος. Ακολουθώντας το βλέμμα του, η Κλέρι είδε μια γνώριμη μορφή στο πλήθος – την Ίζαμπελ, με τα μαύρα της μαλλιά να κυματίζουν και το μαστίγιό της τυλιγμένο στον καρπό της σαν σειρές από χρυσά βραχιόλια.

Η Κλέρι έπιασε τον καρπό του Σάιμον. «Οι Λάιτγουντ. Μόλις είδα την Ίζαμπελ».

Ο Σάιμον κοίταξε προς το πλήθος σκυθρωπός. «Δεν είχα καταλάβει ότι τους έψαχνες».

«Πήγαινε, σε παρακαλώ, να της μιλήσεις», ψιθύρισε κοιτώντας γύρω της, για να δει αν τους πρόσεχε κανείς. Κανείς όμως δεν τους έδινε σημασία. Ο Λουκ χειρονομούσε προς το πλήθος σε κάποιον. Η Τζόσλιν έλεγε κάτι στον Μέλιον, που την κοιτούσε με μια έκφραση σχεδόν πανικόβλητη. «Πρέπει να μείνω εδώ, αλλά, σε παρακαλώ, πρέπει να πεις στην Ίζαμπελ και στον Άλεκ αυτά που μου είπε η μητέρα μου. Για τον Τζέις και ποιος είναι στην πραγματικότητα, και τον Σεμπάστιαν. Πρέπει να το μάθουν, και πες τους να έρθουν να μου μιλήσουν όσο πιο σύντομα μπορούν. Σε παρακαλώ, Σάιμον».

«Εντάξει». Προφανώς ανήσυχος απ' την επιτακτικότητα της φωνής της, ο Σάιμον απελευθερώθηκε απ' τη λαβή της και την άγγιξε καθησυχαστικά στο μάγουλο. «Θα έρθω σε λίγο».

Κατέβηκε τα σκαλιά και εξαφανίστηκε στον κόσμο. Όταν γύρισε το κεφάλι της, ο Μάγκνους την κοιτούσε με ένα στραβό χαμόγελο. «Μην ανησυχείς», είπε απαντώντας σε κάποια ερώτηση που του είχε κάνει ο Λουκ. «Ξέρω την πεδιάδα Μπρόσελιν. Θα ανοίξω την Πύλη στο κέντρο. Ωστόσο, μια τόσο μεγάλη δεν θα κρατήσει

πάρα πολύ, γι' αυτό να τους περάσεις όλους πολύ γρήγορα μόλις κάνουν τα Σημάδια».

Καθώς ο Λουκ κούνησε το κεφάλι του και γύρισε για να πει κάτι στην Τζόσλιν, η Κλέρι έσκυψε και είπε σιγά στον Μάγκνους: «Ευχαριστώ, παρεμπιπτόντως. Που έσωσες τη μαμά μου».

Το στραβό χαμόγελό του μεγάλωσε. «Δεν πιστεύεις ότι θα το κάνω, έτσι δεν είναι;»

«Δεν ήμουν σίγουρη», παραδέχθηκε η Κλέρι. «Ειδικά αν σκεφτείς ότι, όταν σε είδα στο αγρόκτημα, δεν θεώρησες σημαντικό να μου αναφέρεις ότι ο Τζέις είχε φέρει μαζί του μέσα από την Πύλη τον Σάιμον. Δεν έχω προλάβει να σου βάλω τις φωνές γι' αυτό, αλλά, πραγματικά, τι νόμιζες; Ότι δεν θα με ένοιαζε;»

«Ότι θα σε ένοιαζε υπερβολικά», είπε ο Μάγκνους. «Ότι θα τα παρατούσες όλα και θα έτρεχες στο Φρούριο. Και σε χρειαζόμουν, για να βρεις τη Λευκή Βίβλο».

«Αυτό είναι κυνικό», είπε η Κλέρι. «Και κάνεις λάθος. Θα έκανα...»

«Ό,τι θα έκανε οποιοσδήποτε. Ό,τι θα έκανα κι εγώ αν ήταν κάποιος για τον οποίο νοιαζόμουν. Δεν σε κατηγορώ, Κλέρι, και δεν το έκανα επειδή θεωρούσα ότι ήσουν αδύναμη. Το έκανα επειδή είσαι άνθρωπος, και ξέρω πώς λειτουργούν οι άνθρωποι. Είμαι ζωντανός αρκετό καιρό πια».

«Ναι, λες κι εσύ δεν κάνεις ανοησίες όταν αγαπάς κάποιον», είπε η Κλέρι. «Πού είναι ο Άλεκ, βασικά; Γιατί δεν πας να τον διαλέξεις για σύμμαχό σου;»

Ο Μάγκνους έκανε μια γκριμάτσα σαν να πονούσε. «Δεν θα τον προσέγγιζα ενώ είναι εδώ οι γονείς του, το ξέρεις αυτό».

Η Κλέρι ακούμπησε το πιγούνι της στο χέρι της. «Το να κάνεις το σωστό επειδή αγαπάς κάποιον είναι βλακεία μερικές φορές».

«Εμένα μου λες», είπε η Μάγκνους.

Το γεράκι έκανε αργούς, τεμπέλικους κύκλους πάνω από τα δέντρα προς τη δυτική άκρη της κοιλάδας. Το φεγγάρι ήταν ψηλά, και δεν υπήρχε ανάγκη για φως από τη μαγική πέτρα όσο ο Τζέις το ακολουθούσε, μένοντας κοντά στις σκιές των δέντρων.

Η πλαγιά της κοιλάδας υψωνόταν μπροστά του, ένας απότομος τοίχος από γκριζο βράχο. Το πουλί έμοιαζε να ακολουθεί την καμπύλη του ποταμού καθώς πήγαινε προς τα δυτικά, και εξαφανίστηκε τελικά μέσα σε ένα στενό άνοιγμα του βράχου. Ο Τζέις παραλίγο να στραμπουλίξει τον αστράγαλό του κάμποσες φορές πάνω στον υγρό βράχο και ευχήθηκε να μπορούσε να βρίσει δυνατά, αλλά ο Χούγκο σίγουρα θα τον άκουγε. Σκυμμένος σε μια άβολη στάση, προσπαθούσε να συγκεντρωθεί στο να μη σπάσει κανένα πόδι.

Η μπλούζα του ήταν όλη μούσκεμα απ' τον ιδρώτα μέχρι να φτάσει στην άκρη της κοιλάδας. Για μια στιγμή τού φάνηκε ότι τον είχε χάσει, και η καρδιά του σφίχτηκε, αλλά μετά είδε τη μαύρη μορφή του καθώς το γεράκι χαμήλωσε και χώθηκε στο άνοιγμα του πέτρινου τοίχου. Ο Τζέις έτρεξε βιαστικά –ήταν μεγάλη ανακούφιση να μπορεί να τρέξει αντί να σέρνεται. Καθώς πλησίασε το άνοιγμα, είδε μια μεγαλύτερη μαύρη τρύπα δίπλα του –μια σπηλιά. Ψάχνοντας τη μαγική του πέτρα μέσα στην τσέπη του, ο Τζέις όρμησε ακολουθώντας το πουλί.

Μόνο λίγο φως έμπαινε από το στόμιο της σπηλιάς, και μετά από μερικά βήματα ακόμα και αυτό βυθίστηκε στο αποπνικτικό σκοτάδι. Ο Τζέις έβγαλε την πέτρα του και άφησε το φως να χυθεί ανάμεσα από τα δάχτυλά του.

Στην αρχή νόμιζε ότι κατά κάποιον τρόπο είχε βρεθεί πάλι έξω και ότι έβλεπε τα αστέρια που έλαμπαν αστραφτερά. Τα αστέρια δεν έλαμπαν πουθενά με τον ίδιο τρόπο που έλαμπαν στην Άιντρις –αλλά δεν ήταν αυτό. Το μαγικό φως έπεφτε πάνω σε δεκάδες αστραφτερές αποθέσεις μετάλλων στο βράχο γύρω του, και οι τοίχοι ζωντάνευαν από τις μυριάδες αντανακλάσεις του φωτός.

Του έδειξαν ότι στεκόταν σε ένα στενό χώρο σκαμμένο στο βράχο. Πίσω του βρισκόταν η είσοδος της σπηλιάς και μπροστά του ένα τούνελ που χωριζόταν στα δύο. Ο Τζέις θυμήθηκε τις ιστορίες που του έλεγε ο πατέρας του για λαβυρίνθους, και ήρωες που χρησιμοποιούσαν σκοινί ή νήμα για να βρουν το δρόμο τους. Δεν είχε τίποτε απ' τα δύο μαζί του. Πλησίασε τις εισόδους των τούνελ, μένοντας για λίγο ακίνητος, και αφουγκράστηκε. Άκουσε τις σταγόνες του νερού κάπου στο βάθος, ένα ποταμάκι, ένα θρόισμα σαν φτερά, και μετά... φωνές.

Τινάχτηκε πίσω. Οι φωνές έβγαιναν απ' το αριστερό τούνελ, ήταν σίγουρος. Πέρασε τον αντίχειρά του πάνω απ' το φως για να το χαμηλώσει, μέχρι που είχε μείνει μόνο μια θαμπή λάμψη που έφτανε μόλις για να φωτίζει το δρόμο του. Μετά όρμησε στο σκοτάδι.

«Μιλάς σοβαρά, Σάιμον; Είναι αλήθεια; Αυτό είναι απίστευτο! Υπέροχο!» Η Τζαμπελ άπλωσε και έπιασε το χέρι

του αδερφού της. «Άλεξ, άκουσες τι ειπε ο Σάιμον; Ο Τζέις δεν είναι γιος του Βάλενταϊν. Ποτέ δεν ήταν».

«Και ποιανού γιος είναι;» απάντησε ο Άλεξ, αν και ο Σάιμον είχε την εντύπωση ότι ήταν αφηρημένος. Έμοιαζε να ψάχνει κάτι. Οι γονείς του στέκονταν λίγο πιο πέρα και τους κοιτούσαν ανήσυχοι. Ο Σάιμον αγχωνόταν ότι θα έπρεπε να εξηγήσει και σε αυτούς, αλλά ήταν πολύ ευγενικοί και τον είχαν αφήσει διακριτικά για λίγα λεπτά μόνο του με την Ίζαμπελ και τον Άλεξ.

«Τι σημασία έχει!» Η Ίζαμπελ είχε σηκώσει τα χέρια της ψηλά ενθουσιασμένη, και μετά συνοφρυώθηκε. «Βασικά όμως, αυτό είναι καλό ερώτημα. Ποιος ήταν ο πατέρας του; Ο Μάικλ Γουέιλαντ;»

Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του. «Ο Στέφεν Χέροντνείλ».

«Άρα, ήταν ο εγγονός της Ανακρίτριας», ειπε ο Άλεξ. «Γι' αυτό, λοιπόν εκείνη...» σταμάτησε όμως και κοίταξε στο βάθος.

«Γι' αυτό εκείνη τι;» ρώτησε η Ίζαμπελ. «Άλεξ, συγκεντρώσου. Η τουλάχιστον πες μας τι ψάχνεις».

«Όχι τι», ειπε ο Άλεξ. «Ποιον. Τον Μάγκνους. Ήθελα να του ζητήσω να είναι το ταίρι μου. Αλλά δεν έχω ιδέα πού είναι. Τον είδες εσύ;» ρώτησε τον Σάιμον.

Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του. «Ήταν στην εξέδρα με την Κλέρι πριν, αλλά» τέντωσε το λαιμό του για να δει «δεν είναι πια. Μάλλον κάπου στο πλήθος θα είναι».

«Αλήθεια; Θα του ζητήσεις να είναι ταίρι σου;» ρώτησε η Ίζαμπελ. «Είναι σαν χορός, αυτή η ιστορία με τα ταίρια, αλλά με σκοτωμούς».

«Δηλαδή, ακριβώς σαν χορός», ειπε ο Σάιμον.

«Ίσως τότε να σου ζητήσω να είσαι το ταίρι μου, Σάιμον», είπε η Ίζαμπελ και σήκωσε το ένα της φρύδι.

Ο Άλεξ έκανε μια γκριμάτσα. Όπως και όλοι οι άλλοι Κυνηγοί στην αίθουσα, ήταν πάνοπλος –στα μαύρα, με μια ζώνη απ' την οποία κρέμονταν διάφορα όπλα. Στην πλάτη του ήταν κρεμασμένο ένα τόξο. Ο Σάιμον χάρηκε που είχε βρει άλλο για να αντικαταστήσει αυτό που του είχε σπάσει ο Σεμπάστιαν. «Ίζαμπελ, εσύ δεν χρειάζεσαι ταίρι, γιατί δεν θα πολεμήσεις. Είσαι πολύ μικρή. Και αν σου περάσει απ' το μυαλό, θα σε σκοτώσω». Τίναξε το κεφάλι του. «Περιμένετε... αυτός είναι ο Μάγκνους;»

Η Ίζαμπελ ακολούθησε το βλέμμα του και έκανε έναν αποδοκιμαστικό ήχο. «Άλεξ, αυτός είναι λυκάνθρωπος. Και μάλιστα γυναίκα λυκάνθρωπος. Βασικά είναι η πώστη-λένε. Η Μέι».

«Μάγια», τη διόρθωσε ο Σάιμον. Στεκόταν λίγο απόμερα και φορούσε καφέ δερμάτινο παντελόνι και ένα στενό μαύρο μπλουζάκι που έγραφε Ο,ΤΙ ΔΕΝ ΜΕ ΣΚΟΤΩΝΕΙ... ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΤΟ ΒΑΛΕΙ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ. Είχε τα μαλλιά της δεμένα με μια μαύρη κορδέλα. Γύρισε, σαν να ένιωθε ότι την κοιτούσαν, και χαμογέλασε. Ο Σάιμον τής ανταπέδωσε το χαμόγελο. Η Ίζαμπελ αγριοκοίταζε. Ο Σάιμον έκρυψε βιαστικά το χαμόγελό του –πότε ακριβώς είχε γίνει η ζωή του τόσο περίπλοκη;

Το πρόσωπο του Άλεξ φωτίστηκε. «Να ο Μάγκνους», είπε και έφυγε χωρίς να ρίξει ούτε δεύτερη ματιά πίσω του, ανοίγοντας δρόμο στο πλήθος μέχρι το σημείο όπου στεκόταν ο ψηλός μάγος. Η έκπληξη του Μάγκνους καθώς τον πλησίασε ο Άλεξ ήταν εμφανής ακόμα και από τόσο μακριά.

«Είναι γλυκό» είπε η Ίζαμπελ κοιτάζοντάς τους «αν

και λίγο χαζό».

«Γιατί χαζό;»

«Γιατί» εξήγησε η Ίζαμπελ «ο Άλεξ προσπαθεί να κάνει τον Μάγκνους να τον πάρει στα σοβαρά, αλλά δεν έχει πει ποτέ στους γονείς μας γι' αυτόν. Ούτε καν ότι του αρέσουν... Ξέρεις».

«Οι μάγοι;» ρώτησε ο Σάιμον.

«Πολύ αστείο». Η Ίζαμπελ τον αγριοκοίταξε. «Ξέρεις τι εννοώ. Αυτό που γίνεται είναι...»

«Τι ακριβώς γίνεται;» ρώτησε η Μάγια που τους πλησίασε. «Εννοώ, δεν καταλαβαίνω ακριβώς αυτό με τα ταίρια. Πώς λειτουργεί;»

«Έτσι», είπε ο Σάιμον και της έδειξε τον Άλεξ και τον Μάγκνους, που στέκονταν λίγο πιο μακριά απ' το πλήθος. Ο Άλεξ σχεδίαζε το χέρι του Μάγκνους με σοβαρό πρόσωπο, ενώ τα σκούρα του μαλλιά έπεφταν και έκρυβαν τα μάτια του.

«Άρα, πρέπει όλοι να το κάνουμε αυτό;» ρώτησε η Μάγια. «Να μας σημαδέψουν, εννοώ;»

«Μόνο αν πρόκειται να πολεμήσεις», είπε η Ίζαμπελ, κοιτώντας ψυχρά το άλλο κορίτσι. «Δεν μου φαίνεσαι για δεκαοχτώ».

Η Μάγια χαμογέλασε ειρωνικά. «Εγώ δεν είμαι Κυνηγός. Οι λυκάνθρωποι θεωρούμαστε ενήλικες στα δεκαέξι».

«Άρα, πρέπει να σε σημαδέψουν», είπε η Ίζαμπελ. «Πρέπει να βρεις έναν Κυνηγό. Καλύτερα να ψάξεις».

«Μα...» είπε η Μάγια, που κοίταζε τον Άλεξ και τον Μάγκνους, αλλά σταμάτησε απότομα και σήκωσε τα φρύδια της. Ο Σάιμον γύρισε να δει τι κοιτούσε —και έμεινε άφωνος.

Ο Άλεξ είχε βάλει τα χέρια του γύρω απ' τον Μάγκνους και τον φιλούσε κανονικότητα στο στόμα. Ο Μάγκνους, που έδειχνε να έχει μείνει άναυδος, στεκόταν παγωμένος. Αρκετές ομάδες ανθρώπων –Κυνηγοί και Πλάσματα του Σκότους– τους κοιτούσαν και ψιθύριζαν. Ο Σάιμον γύρισε στο πλάι και είδε τους Λάιτγουντ να κοιτάνε με μάτια διάπλατα ανοιχτά. Η Μαρίζ είχε βάλει το χέρι της στο στόμα της.

Η Μάγια φάνηκε να απορεί. «Περιμένετε λίγο», είπε. «Πρέπει να κάνουμε κι αυτό;»

Για έκτη φορά, η Κλέρι έψαξε στο πλήθος για τον Σάιμον. Δεν μπορούσε να τον βρει. Το δωμάτιο ήταν γεμάτο Κυνηγούς και Πλάσματα του Σκότους, και το πλήθος έφτανε απ' την ανοιχτή πόρτα στα σκαλιά έξω απ' την αίθουσα. Παντού φαινόταν η λάμψη από τις στήλες καθώς Κυνηγοί και Πλάσματα του Σκότους γίνονταν ζευγάρια και σημάδευαν ο ένας τον άλλον. Η Κλέρι είδε τη Μαρίζ να απλώνει το χέρι της σε μια ψηλή νεράιδα με πράσινο δέρμα το ίδιο χλωμή και μεγαλόπρεπη με τη Μαρίζ. Ο Πάτρικ Πένχαλου αντάλλαξε ήρεμα Σημάδια με ένα μάγο που τα μαλλιά του έβγαζαν μπλε σπίνδες. Μέσα απ' τις πόρτες της Αίθουσας, η Κλέρι έβλεπε την αστραφτερή λάμψη της Πύλης στην πλατεία. Το φως των αστεριών που έμπαινε από τη γυάλινη οροφή έριχνε έναν απόκοσμο αέρα σε όλα.

«Καταπληκτικό δεν είναι;» είπε ο Λουκ. Στεκόταν στην άκρη της εξέδρας και κοιτούσε την αίθουσα. «Κυνηγοί και Πλάσματα του Σκότους στην ίδια αίθουσα. Να συνεργάζονται». Στη φωνή του υπήρχε δέος. Το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί η Κλέρι ήταν ότι ευχόταν να

ήταν εκεί ο Τζέις για να δει τι συνέβαινε. Δεν μπορούσε να παραμερίσει το φόβο της γι' αυτόν, όσο και να προσπαθούσε. Η ιδέα ότι μπορεί να αντιμετώπιζε τον Βάλενταϊν, να διακινδύνευε τη ζωή του επειδή νόμιζε ότι ήταν καταραμένος... ότι ίσως να πέθαινε χωρίς να μάθαινε ποτέ ότι δεν ήταν αλήθεια...

«Κλέρι», είπε η Τζόσλιν με μια έκφραση απορίας. «Άκουσες τι είπα;»

«Ναι», είπε η Κλέρι. «Είναι καταπληκτικό».

Η Τζόσλιν έβαλε το χέρι της πάνω στο χέρι της Κλέρι. «Δεν είπα αυτό. Είπα ότι εγώ κι ο Λουκ θα πάμε να πολεμήσουμε. Ξέρω ότι το ξέρεις. Εσύ θα μείνεις εδώ με την Ίζαμπελ και τα άλλα παιδιά».

«Δεν είμαι παιδί».

«Το ξέρω ότι δεν είσαι, αλλά είσαι πολύ μικρή για να πολεμήσεις. Και ακόμα κι αν δεν ήσουν, δεν έχεις εκπαιδευτεί».

«Δεν θέλω να κάτσω εδώ και να μην κάνω τίποτα».

«Τίποτα;» είπε έκπληκτη η Τζόσλιν. «Κλέρι, χωρίς εσένα δεν θα γινόταν τίποτε απ' όλα αυτά. Δεν θα πολεμούσαμε καν. Είμαι πολύ περήφανη για σένα. Ήθελα να σου πω απλώς ότι, παρόλο που θα φύγουμε με τον Λουκ, θα ξαναγυρίσουμε. Όλα θα πάνε καλά».

Η Κλέρι κοίταξε τη μητέρα της, στα πράσινα μάτια της που έμοιαζαν τόσο με τα δικά της. «Μαμά», της είπε. «Μη λες ψέματα».

Η Τζόσλιν πήρε μια βαθιά ανάσα και σηκώθηκε όρθια. Τράβηξε το χέρι της. Πριν προλάβει να πει τίποτα, κάτι τράβηξε την προσοχή της Κλέρι. Ένα οικείο πρόσωπο μέσα στο πλήθος. Μια αδύνατη, σκοτεινή μορφή που πήγαινε προς το μέρος τους, γλιστρώντας ανάμεσα στο

πλήθος με αποφασιστική και εκπληκτική άνεση, σαν να μπορούσε να το διασχίσει, σαν καπνός ανάμεσα απ' τις ρωγμές ενός φράχτη.

Αυτό ακριβώς ήταν, συνειδητοποίησε η Κλέρι καθώς πλησίασε στην εξέδρα. Ήταν ο Ραφαέλ, ντυμένος με το ίδιο λευκό πουκάμισο και μαύρο παντελόνι που φορούσε την πρώτη φορά που τον είχε δει. Είχε ξεχάσει πόσο αδύνατος ήταν. Δεν φαινόταν ούτε δεκατεσσάρων χρονών καθώς σκαρφάλωνε τα σκαλιά, με το λεπτό του πρόσωπο ήρεμο και αγγελικό, σαν ένα αγόρι της χορωδίας που ανέβαινε να τραγουδήσει.

«Ραφαέλ». Η φωνή του Λουκ ήταν γεμάτη έκπληξη, μαζί με ανακούφιση. «Δεν περίμενα να έρθεις. Αποφάσισαν τα Παιδιά της Νύχτας να μας βοηθήσουν να πολεμήσουμε τον Βάλενταϊν; Υπάρχει ακόμη μια θέση στο Συμβούλιο αν τη θέλετε». Άπλωσε το χέρι του στον Ραφαέλ.

Τα καθαρά και όμορφα μάτια του Ραφαέλ τον κοίταξαν ανέκφραστα. «Δεν μπορώ να κάνω χειραψία μαζί σου, λυκάνθρωπε», είπε. Όταν ο Λουκ έδειξε να προσβάλλεται, ο Ραφαέλ συμπλήρωσε. «Είμαι μια Προβολή», είπε και σήκωσε το χέρι του, για να δουν όλοι πώς το διαπερνούσε το φως. «Δεν μπορώ να αγγίξω τίποτα».

«Μα...» Ο Λουκ κοίταξε το φως του φεγγαριού που έπεφτε απ' τη γνάβινη οροφή. «Γιατί...;» Χαμήλωσε το χέρι του. «Όπως και να 'χει, χαίρομαι που ήρθες. Όπως και αν επέλεξες να εμφανιστείς».

Ο Ραφαέλ κούνησε το κεφάλι του. Για ένα λεπτό το βλέμμα του έμεινε στην Κλέρι —ένα βλέμμα που δεν της άρεσε καθόλου—, και μετά γύρισε στην Τζόσλιν, και το

χαμόγελό του μεγάλωσε. «Εσύ», είπε. «Η γυναίκα του Βάλενταϊν. Κάποιοι δικοί μου που πολέμησαν μαζί σου στην Εξέγερση μού μίλησαν για σένα. Δεν περίμενα ότι θα σε έβλεπα ποτέ.

Η Τζόσλιν έσκυψε το κεφάλι της. «Πολλά από τα Παιδιά της Νύχτας πολέμησαν πολύ γενναία τότε. Η παρουσία σου εδώ δείχνει ότι ίσως πολεμήσουμε πλάι-πλάι για ακόμα μία φορά;»

Ήταν παράξενο, σκέφτηκε η Κλέρι, να ακούει τη μητέρα της να μιλάει με αυτό τον ψυχρό και τυπικό τρόπο, αλλά φαινόταν ότι για την Τζόσλιν ήταν κάτι φυσικό. Όσο φυσικό ήταν το να κάθεται σταυροπόδι στο χώμα με μια παμπάλαια φόρμα κρατώντας μια βούρτσα γεμάτη μπογιές.

«Ελπίζω», είπε ο Ραφαέλ, και το βλέμμα του πλανήθηκε στην Κλέρι ξανά, σαν το άγγιγμα από ένα παγωμένο χέρι. «Έχουμε μόνο ένα αίτημα, ένα απλό και μικρό αίτημα. Αν γίνει δεκτό, τα Παιδιά της Νύχτας πολλών χωρών θα πολεμήσουν με χαρά δίπλα σας».

«Τη θέση στο Συμβούλιο», είπε ο Λουκ. «Φυσικά θα επισημοποιηθεί, και τα έγγραφα θα ετοιμαστούν σε λιγότερο από μία ώρα».

«Όχι», είπε ο Ραφαέλ. «Όχι τη θέση στο Συμβούλιο. Κάτι άλλο».

«Κάτι... άλλο;» επανέλαβε ανέκφραστα ο Λουκ. «Τι είναι; Σας διαβεβαιώνω, αν μπορούμε...»

«Α, ναι, μπορείτε». Το χαμόγελο του Ραφαέλ ήταν εκτυφλωτικό. «Βασικά είναι κάτι που βρίσκεται ανάμεσα στους τοίχους της Αίθουσας καθώς μιλάμε». Γύρισε και έκανε μια κομπή κίνηση προς το πλήθος. «Θέλουμε το αγόρι, τον Σάιμον. Θέλουμε τον Ημεροβάτη».

* * *

Το τούνελ ήταν μακρύ και φιδογυριστό, γύριζε προς τα πίσω ξανά και ξανά, λες και ο Τζέις σερνόταν στα σπλάχνα κάποιου τεράστιου θηρίου. Μύριζε υγρό βράχο και στάχτη και κάτι άλλο, κάτι υγρό και παράξενο που θύμιζε στον Τζέις αμυδρά την Πόλη των Οστών.

Στο τέλος, το τούνελ οδηγούσε σε ένα κυκλικό δωμάτιο. Τεράστιοι σταλακτίτες, λειοί σαν πετράδια, κρέμονταν από ένα κυματιστό πέτρινο ταβάνι. Το πάτωμα ήταν λείο σαν να είχε γυαλιστεί, και εδώ κι εκεί είχε απόκρυφα σχέδια από ένθετα πετρώματα. Μια σειρά από τραχείς σταλαγμίτες το περικύκλωναν. Στο κέντρο ακριβώς του χώρου στεκόταν ένας μοναχικός τεράστιος σταλαγμίτης από κουάρτς, που έβγαινε από το πάτωμα σαν γιγάντιο δόντι, στολισμένο σε κάποια σημεία με κοκκινωπά σχέδια. Όταν πλησίασε προσεκτικά, ο Τζέις πρόσεξε ότι οι πλευρές του σταλαγμίτη ήταν διάφανες και ότι το κοκκινωπό σχέδιο ήταν το αποτέλεσμα από κάτι που αναδευόταν και στροβιλιζόταν μέσα του, σαν μια τεράστια δοκιμαστική φιάλη γεμάτη με χρωματιστό καπνό.

Ψηλά πάνω, το φως έμπαινε από μια κυκλική τρύπα στο ταβάνι, μια φυσική ηλιοροφή. Το δωμάτιο ήταν σίγουρα σχεδιασμένο και όχι τυχαία σκαμμένο στο βράχο — τα περίτεχνα σχέδια που κάλυπταν το πάτωμα το αποδείκνυαν, αλλά ποιος θα είχε φτιάξει ένα τεράστιο υπόγειο δωμάτιο, και γιατί;

Ένα δυνατό κρώξιμο αντήχησε στο δωμάτιο, στέλνοντας ένα σοκ στα νεύρα του Τζέις. Κρύφτηκε πίσω από ένα χοντρό σταλαγμίτη, σβήνοντας το φως του, τη στιγμή που δυο μορφές βγήκαν απ' τις σκιές στο βάθος του

δωματίου και πήγαν προς το μέρος του, με τα κεφάλια σκυφτά, απορροφημένες στη συζήτησή τους. Μόνο όταν έφτασαν στη μέση του δωματίου και έπεσε πάνω τους το φως, τους αναγνώρισε.

Ήταν ο Σεμπάστιαν.

Και ο Βάλενταϊν.

Ελπίζοντας να αποφύγει το πλήθος, ο Σάιμον έκανε το γύρο για να φτάσει στην εξέδρα, περνώντας τις σειρές από κολόνες που βρίσκονταν στο πλάι της αίθουσας. Είχε το κεφάλι σκυφτό καθώς περνούσε, χαμένος στις σκέψεις του. Φαινόταν παράξενο που ο Άλεξ, που ήταν μόνο ένα-δυο χρόνια πιο μεγάλος από την Ίζαμπελ, θα πήγαινε να πάρει μέρος σε έναν πόλεμο και οι υπόλοιποι θα έμεναν πίσω. Και η Ίζαμπελ έδειχνε να το δέχεται με ηρεμία. Χωρίς φωνές, χωρίς υστερία. Ήταν σαν να το περίμενε. Ίσως και να το περίμενε. Ίσως όλοι να το περίμεναν.

Ήταν κοντά στα σκαλιά της εξέδρας όταν σήκωσε το κεφάλι του και είδε, όλο έκπληξη, τον Ραφαέλ να στέκεται απέναντι από τον Λουκ, με τη συνηθισμένη του απαθή έκφραση. Ο Λουκ, από την άλλη, φαινόταν αναστατωμένος –κουνούσε το κεφάλι και τα χέρια του καθώς διαμαρτυρόταν για κάτι, και η Τζόσλιν, δίπλα του, έμοιαζε εξοργισμένη. Ο Σάιμον δεν μπορούσε να δει το πρόσωπο της Κλέρι, ήταν γυρισμένη με την πλάτη προς το μέρος του, αλλά την ήξερε τόσο καλά, που αναγνώριζε την έντασή της μόνο και μόνο απ' τη στάση των ώμων της.

Δεν ήθελε να τον δει ο Ραφαέλ, γι' αυτό ο Σάιμον κρύφτηκε πίσω από μια κολόνα και αφουγκράστηκε.

Ακόμα και πάνω απ' το βουητό του πλήθους, μπορούσε να ακούσει τη φωνή του Λουκ που δυνάμωνε.

«Δεν υπάρχει περίπτωση», έλεγε ο Λουκ. «Δεν το πιστεύω ότι τολμάτε να το ζητάτε».

«Κι εγώ δεν πιστεύω ότι το αρνείστε», έλεγε ο Ραφαέλ. Η φωνή του ήταν ψυχρή και καθαρή, με την ψιλή ακόμη φωνή ενός εφήβου. «Είναι ένα πολύ μικρό πράγμα».

«Δεν είναι Πράγμα» ακούστηκε θυμωμένη η Κλέρι. «Είναι ο Σάιμον. Είναι ένας άνθρωπος».

«Είναι ένας βρικόλακας», είπε ο Ραφαέλ. «Κάτι που φαίνεται ότι ξεχνάτε συνέχεια».

«Κι εσύ βρικόλακας δεν είσαι;» ρώτησε η Τζόσλιν, με ύφος τόσο παγερό, όσο όταν μάλωνε την Κλέρι και τον Σάιμον όποτε είχαν κάνει κάποια βλακεία. «Θέλεις να πεις ότι η δική σου ζωή δεν έχει καμία αξία;»

Ο Σάιμον κόλλησε πάνω στην κολόνα. Τι συνέβαινε;

«Η δική μου ζωή έχει μεγάλη αξία» είπε ο Ραφαέλ «γιατί, αντίθετα με τη δική σας, είναι αιώνια. Δεν υπάρχει τέλος σε όλα όσα μπορώ να καταφέρω, ενώ σε ό,τι έχει σχέση μ' εσάς υπάρχει οριστικό τέλος. Αλλά δεν είναι αυτό το θέμα. Είναι ένας βρικόλακας, ανήκει στο λαό μου, και τον ζητάω πίσω».

«Δεν μπορείς να τον πάρεις πίσω», είπε η Κλέρι. «Γιατί δεν είναι δικός σου. Δεν σε ενδιέφερε ποτέ, παρά μόνο όταν έμαδες ότι μπορεί να βγαίνει στον ήλιο χωρίς να παθαίνει τίποτα...»

«Μπορεί» είπε ο Ραφαέλ «αλλά όχι για το λόγο που νομίζεις». Έγειρε το κεφάλι του στο πλάι, και τα λαμπερά του μάτια ήταν σκούρα και αικίνητα σαν ενός πουλιού. «Κανένας βρικόλακας δεν θα έπρεπε να έχει τη δύναμη

που έχει αυτός», είπε. «Όπως κανένας Κυνηγός δεν θα έπρεπε να έχει τη δύναμη που έχετε εσύ κι ο αδερφός σου. Για χρόνια μάς έλεγαν ότι ήμαστε ένα λάθος, κάτι αφύσικο. Αλλά όχι, αυτό, αυτό είναι αφύσικο».

«Ραφαέλ». Το ύφος του Λουκ ήταν προειδοποιητικό. «Δεν ξέρω τι ήλπιζες να πετύχεις. Αλλά δεν υπάρχει περίπτωση να σε αφήσω να κάνεις κακό στον Σάιμον».

«Ναι, αλλά θα αφήσεις τον Βάλενταϊν και το στρατό του να κάνουν κακό σε όλους αυτούς τους ανθρώπους, τους συμμάχους σου». Ο Ραφαέλ έκανε μια κίνηση που περιλάμβανε όλη την αίθουσα. «Τους αφήνεις να διακινδυνεύσουν τις ζωές τους με δική τους επιλογή, αλλά δεν δίνεις στον Σάιμον την ίδια ευκαιρία; Ίσως θα διάλεγε κάτι διαφορετικό απ' ό,τι εσύ». Κατέβασε το χέρι του. «Ξέρεις ότι διαφορετικά δεν θα πολεμήσουμε μαζί σας. Τα Παιδιά της Νύχτας δεν θα πάρουν μέρος σ' αυτήν τη μάχη».

«Άρα, ας γίνει έτσι», είπε ο Λουκ. «Δεν πρόκειται να εξαγοράσω τη συμμετοχή σας με τη ζωή ενός αθώου. Δεν είμαι ο Βάλενταϊν».

Ο Ραφαέλ γύρισε στην Τζόσλιν. «Κι εσύ, Κυνηγέ; Θα αφήσεις αυτόν το λυκάνθρωπο να αποφασίσει τι είναι καλύτερο για το λαό σου;»

Η Τζόσλιν κοιτούσε τον Ραφαέλ σαν να ήταν κατσαρίδα που βρήκε να σέρνεται στο καθαρό πάτωμα της κουζίνας της. Είπε πολύ αργά: «Αν ακουμπήσεις έστω και μία τρίχα του Σάιμον, βρικόλακα, θα σε κάνω κομματάκια και θα σε ρίξω στη γάτα μου, κατάλαβες;»

Το στόμα του Ραφαέλ έγινε μια λεπτή γραμμή. «Πολύ καλά», είπε. «Όταν θα αργοπεθαίνετε στην Πεδιάδα Μπρόσελιν, θα αναρωτιέστε αν μια ζωή άξιζε τόσες πολ-

λές».

Εξαφανίστηκε. Ο Λουκ γύρισε βιαστικά στην Κλέρι, αλλά ο Σάιμον δεν τους κοιτούσε πια –κοιτούσε τα χέρια του. Πίστευε ότι θα έτρεμαν, αλλά ήταν ακίνητα, σαν νεκρά. Τα έσφιξε πολύ αργά σε γροδιές.

Ο Βάλενταϊν ήταν όπως πάντα, ένας μεγαλόσωμος άνδρας με τροποποιημένη στολή Κυνηγού, με τους φαρδιούς ώμους να έρχονται σε αντίθεση με το λεπτό πρόσωπο με τα φίνα χαρακτηριστικά. Είχε το Θανάσιμο Είφος κρεμασμένο στην πλάτη μαζί με ένα φουσκωμένο σακίδιο. Φορούσε μια φαρδιά ζώνη με διάφορα όπλα περασμένα –χοντρά κυνηγετικά μαχαίρια, στενά στιλέτα και μαχαίρια για γδάρισμα. Όταν κοίταζε τον Βάλενταϊν πίσω από το βράχο, ο Τζέις ένιωθε όπως κάθε φορά που σκεφτόταν τον πατέρα του –μια επίμονη τρυφερότητα, διεφθαρμένη από θλίψη, απογοήτευση και προδομένη εμπιστοσύνη.

Ήταν παράξενο να βλέπει τον πατέρα του με τον Σεμπάστιαν, που ήταν... διαφορετικός. Φορούσε κι εκείνος στολή, και ένα μακρύ σπαδί με ασημένια λαβή περασμένο στη μέση του, αλλά δεν ήταν το ότι φορούσε στολή αυτό που έκανε εντύπωση στον Τζέις. Ήταν τα μαλλιά του, που δεν ήταν πια κυματιστές σκούρες μπούκλες, αλλά ανοιχτόχρωμα, λαμπερά, κάτι σαν λευκόχρυσο. Του πήγαινε, μάλιστα, καλύτερα απ' ό,τι τα μαύρα. Το δέρμα του δεν φαινόταν πια τόσο παράταιρα λευκό. Πρέπει να είχε βάψει τα μαλλιά του, για να μοιάζει με τον αληθινό Σεμπάστιαν Βέρλακ, και αυτή ήταν η πραγματική του μορφή. Ένα πικρό, ορμητικό κύμα μίσους κατέκλυσε τον Τζέις, και μετά βίας συγκρατήθηκε να

μην τρέξει να αρπάξει τον Σεμπάστιαν απ' το λαιμό.

Ο Χούγκο έκρωξε ξανά και κάθισε στον ώμο του Βάλενταϊν. Μια παράξενη σουβλιά διαπέρασε τον Τζέις βλέποντας το γεράκι στη θέση που του είχε γίνει τόσο οικεία όλα αυτά τα χρόνια που γνώριζε τον Χοτζ. Ο Χούγκο ζούσε ουσιαστικά στον ώμο του δασκάλου του, και το να τον βλέπει πάνω στον Βάλενταϊν ήταν παράξενα ανοίκειο, ακόμα και λάθος, παρά τα όσα είχε κάνει ο Χοτζ.

Ο Βάλενταϊν άπλωσε το χέρι του και χάιδεψε τα λαμπερά πούπουλα του πουλιού, κουνώντας το κεφάλι του σαν να μπορούσε να συζητήσει μαζί του. Ο Σεμπάστιαν τους κοίταξε με τα χλωμά φρύδια ανασηκωμένα. «Κανένα νέο από το Αλικάντε;» ρώτησε καθώς ο Χούγκο σηκώθηκε απ' τον ώμο του Βάλενταϊν και όρμησε ξανά στον αέρα, με τα φτερά του να χαϊδεύουν τις διαμαντένιες άκρες των σταλακτιτών.

«Τίποτα δεν έγινε όπως ήθελα», είπε ο Βάλενταϊν. Ο ήχος της φωνής του πατέρα του, καθαρής και ψύχραιμης όπως πάντα, τρύπησε τον Τζέις σαν ένα βέλος. Τα χέρια του τινάχτηκαν άδελά του, και τα πλεσε με δύναμη στα πλευρά του, ευγνωμονώντας τον όγκο του βράχου που τον έκρυβε. «Ένα πράγμα είναι σίγουρο. Το Κονκλάβιο θα συμμαχήσει με τη δύναμη του Λούσιαν και τα Πλάσματα του Σκότους».

Ο Σεμπάστιαν συνοφρυώθηκε. «Μα, ο Μαλαχίας είπε...»

«Ο Μαλαχίας απέτυχε», είπε ο Βάλενταϊν με σφιγμένα χείλη.

Προς μεγάλη έκπληξη του Τζέις, ο Σεμπάστιαν έκανε ένα βήμα μπροστά και έβαλε το χέρι του στο μπράτσο

του Βάλενταϊν. Υπήρχε κάτι σ' αυτή την κίνηση... κάτι προσωπικό και σίγουρο, που έκανε το στομάχι του Τζέις να σφιχτεί σαν να είχε δεχθεί επίθεση από σκουλήκια. Κανένας δεν άγγιζε έτσι τον Βάλενταϊν. Ούτε εκείνος δεν θα άγγιζε έτσι τον πατέρα του. «Ταράχτηκες;» ρώτησε ο Σεμπάστιαν, και στη φωνή του υπήρχε ο ίδιος τόνος, η ίδια παράξενη και περιεργη αίσθηση ότι ήταν δεμένοι.

«Το Κονκλάβιο έχει προχωρήσει περισσότερο απ' ό,τι νόμιζα. Ήξερα ότι οι Λάιτγουντ ήταν διεφθαρμένοι πέρα από κάθε ελπίδα και ότι αυτού του είδους η διαφθορά είναι μεταδοτική. Γι' αυτό προσπάθησα να τους εμποδίσω να μπουν στην Άιντρις. Αλλά για να έχουν γεμίσει οι υπόλοιποι τόσο εύκολα το μυαλό τους με το δηλητήριο του Λούσιαν, όταν δεν είναι καν Νεφιλίμ...» Η αηδία του Βάλενταϊν ήταν εμφανής, αλλά δεν απομακρύνθηκε απ' τον Σεμπάστιαν, και ο Τζέις είδε έκπληκτος ότι δεν έκανε καμία κίνηση να βγάλει το χέρι του αγοριού από τον ώμο του. «Απογοητεύτηκα. Νόμιζα ότι θα έβλεπαν τι είναι λογικό. Θα προτιμούσα να μη γινόντουσαν έτσι τα πράγματα».

Ο Σεμπάστιαν έδειξε να το διασκεδάζει. «Εγώ δεν συμφωνώ», είπε. «Σκέψου τους, έτοιμους να πολεμήσουν, να ορμήσουν στη μάχη μόνο και μόνο για να ανακαλύψουν ότι δεν έχει νόημα. Ότι η κίνησή τους είναι μάταιη. Σκέψου την έκφραση στα πρόσωπά τους...» Το στόμα του σχημάτισε ένα χαμόγελο.

«Τζόναθαν» αναστέναξε ο Βάλενταϊν «αυτή είναι μια άσχημη αναγκαιότητα, όχι κάτι που απολαμβάνουμε».

Τζόναθαν; Ο Τζέις πιάστηκε απ' το βράχο, με τα χέρια να γλιστράνε στο λείο υλικό του. Γιατί να πει ο Βάλε-

νταϊν τον Σεμπάστιαν με το δικό του όνομα; Έκανε λάθος; Αλλά ο Σεμπάστιαν δεν έδειξε να ξαφνιάζεται.

«Καλύτερα δεν είναι να απολαμβάνω αυτό που κάνω;» είπε ο Σεμπάστιαν. «Πάντως, στο Αλικάντε, το διασκεδάσα πολύ. Οι Λάιτγουντ ήταν πολύ καλύτερη παρέα απ' ό,τι μου είχες πει, ειδικά η Ίζαμπελ. Αν και χωρίσαμε κάπως απότομα. Όσο για την Κλέρι...»

Μόνο και μόνο ακούγοντας τον Σεμπάστιαν να λέει το όνομα της Κλέρι, ο Τζέις ένιωσε ένα ξαφνικό, επώδυνο τσίμπημα.

«Δεν ήταν καθόλου όπως την περίμενα», συνέχισε εκνευρισμένος ο Σεμπάστιαν. «Δεν είχε καμία σχέση με μένα».

«Δεν υπάρχει κανένας άλλος στον κόσμο σαν εσένα, Τζόναθαν. Και όσο για την Κλέρι, ήταν πάντα ίδια η μητέρα της».

«Δεν παραδέχεται τι θέλει», είπε ο Σεμπάστιαν. «Όχι ακόμη. Αλλά πού θα πάει...»

Ο Βάλενταϊν σήκωσε ένα φρύδι. «Τι εννοείς, Τζόναθαν;»

Ο Σεμπάστιαν χαμογέλασε, ένα χαμόγελο που γέμισε τον Τζέις με σχεδόν ανεξέλεγκτη οργή. Δάγκωσε τόσο δυνατά τα χείλη του, που ένιωσε αίμα. «Α, ξέρεις», είπε ο Σεμπάστιαν. «Θα έρθει με το μέρος μας. Ανυπομονώ. Το να την ξεγελάσω ήταν το πιο διασκεδαστικό πράγμα που έκανα εδώ και πολύ καιρό».

«Δεν πήγες εκεί για να διασκεδάσεις, Τζόναθαν. Υποτίθεται ότι έπρεπε να μάθεις τι έψαχνε. Και όταν το βρήκε—χωρίς εσένα, να προσθέσω—, την άφησες να το δώσει σε ένα μάγο. Και μετά απέτυχες να τη φέρεις μαζί σου όταν έφυγες, παρά την απειλή που αποτελεί για μας.

Δεν θα το έλεγα συγκλονιστική επιτυχία, Τζόναθαν».

«Προσπάθησα να τη φέρω. Δεν την άφηναν από τα μάτια τους, και δεν μπορούσα και να την απαγάγω στη μέση της Αίθουσας των Συνθηκών». Ο Σεμπάστιαν ακούστηκε μωτρωμένος. «Άλλωστε, σου είπα, δεν έχει ιδέα πώς να χρησιμοποιήσει αυτήν τη δύναμη με τους ρούνους που έχει. Είναι πολύ αφελής για να αποτελεί κίνδυνο για μας...»

«Ό,τι και να σχεδιάζει το Κονκλάβιο πάντως, αυτή βρίσκεται στο κέντρο του», είπε ο Βάλενταϊν. «Το είπε ο Χούγκιν. Την είδε στην εξέδρα της Αίθουσας των Συνθηκών. Αν καταφέρει να δείξει στο Κονκλάβιο τη δύναμή της...»

Ο Τζέις ένιωσε μια αστραπή φόβου για την Κλέρι, μαζί με μια παράξενη υπερηφάνεια —φυσικά και ήταν στο κέντρο των εξελίξεων. Αυτή ήταν η Κλέρι του.

«Τότε, θα πολεμήσουν» είπε ο Σεμπάστιαν «αυτό δεν θέλουμε; Δεν έχει σημασία η Κλέρι. Αυτό που έχει σημασία είναι η μάχη».

«Νομίζω ότι την υποτιμάς», είπε σιγά ο Βάλενταϊν.

«Την παρακολουθούσα», είπε ο Σεμπάστιαν. «Αν η δύναμή της είναι τόσο απεριόριστη όσο πιστεύεις, τότε θα μπορούσε να την είχε χρησιμοποιήσει για να βγάλει το φίλο της το βρικόλακα απ' τη φυλακή —ή να σώσει αυτό τον ηλίθιο τον Χοτζ όταν πέδαινε...»

«Η δύναμη δεν χρειάζεται να είναι απεριόριστη για να είναι επικίνδυνη», είπε ο Βάλενταϊν. «Και όσο για τον Χοτζ, θα μπορούσες να δείξεις λίγο περισσότερη μεταμέλεια όσον αφορά στο θάνατό του μια που εσύ είσαι αυτός που τον σκότωσε».

«Μα, θα τους έλεγε για τον Άγγελο. Έπρεπε να το

κάνω».

«Ήθελες να το κάνεις. Πάντα αυτό θέλεις». Ο Βάλενταϊν έβγαλε ένα ζευγάρι βαριά δερμάτινα γάντια από την τσέπη του και τα φόρεσε αργά. «Ίσως να τους το είχε πει. Ίσως και όχι. Όλα αυτά τα χρόνια πρέπει να πρόσεχε τον Τζέις στο Ινστιτούτο και να αναρωτιόταν τι ανέτρεφε. Ο Χοτζ ήταν από τους λίγους που ήξεραν ότι υπήρχαν περισσότερα από ένα αγόρια. Ήξερα ότι δεν θα με πρόδιδε, ήταν πολύ δειλός γι' αυτό». Λύγισε τα δάχτυλά του μέσα στα γάντια, σκυθρωπιάζοντας.

Περισσότερα από ένα αγόρια; Τι εννοούσε ο Βάλενταϊν;

Ο Σεμπάστιαν έκανε μια αδιάφορη κίνηση με το χέρι του. «Ποιος νοιάζεται τι πιστευε; Έχει πεθάνει τώρα. Στα τσακίδια». Τα μάτια του έλαμπαν σκοτεινά. «Πιας στη λίμνη τώρα;»

«Ναι. Είναι ξεκάθαρο το τι θα κάνεις;» Ο Βάλενταϊν έδειξε με το πιγούνι του το ξίφος στη μέση του Σεμπάστιαν. «Χρησιμοποίησε αυτό. Δεν είναι το Θανάσιμο Ξίφος, αλλά η συνάφειά του είναι αρκετά δαιμονική γι' αυτόν το σκοπό».

«Δεν μπορώ να έρθω κι εγώ μαζί σου στη λίμνη;» Η φωνή του Σεμπάστιαν είχε ένα χαρακτηριστικό κλαψιάρικο τόνο. «Δεν μπορούμε να εξαπολύσουμε το στρατό τώρα;»

«Δεν είναι ακόμη μεσάνυχτα. Τους είπα ότι θα τους δώσω διορία ως τα μεσάνυχτα. Ίσως να αλλάξουν γνώμη μέχρι τότε».

«Δεν πρόκειται να...»

«Έδωσα το λόγο μου και θα τον κρατήσω». Το ύφος του Βάλενταϊν ήταν οριστικό. «Αν δεν έχεις νέα του

Μαλαχία μέχρι τα μεσάνυχτα, άνοιξε την Πύλη». Βλέποντας το δισταγμό του Σεμπάστιαν, ο Βάλενταϊν φάνηκε να ανυπομονεί. «Πρέπει να το κάνεις εσύ αυτό, Σεμπάστιαν. Δεν μπορώ να περιμένω εδώ ως τα μεσάνυχτα. Θα χρειαστώ σχεδόν μία ώρα να φτάσω στη λίμνη απ' τις σήραγγες, και δεν σκοπεύω να αφήσω τη μάχη να κρατήσει πολύ. Οι επόμενες γενιές πρέπει να μάθουν πόσο γρήγορα έχασε το Κονκλάβιο και πόσο αποφασιστική ήταν η νίκη μας».

«Απλώς δεν θέλω να χάσω το Κάλεσμα. Θα ήθελα να είμαι εκεί όταν το κάνεις». Η έκφραση του Σεμπάστιαν ήταν θλιμμένη, αλλά πίσω της υπήρχε κάτι επιτηδευμένο, ειρωνικό και παρακλητικό και υπολογιστικό, και παράξενα, στοχευμένα... παγερό. Όχι ότι ο Βάλενταϊν έδειχνε να νοιάζεται ιδιαίτερα.

Προς έκπληξη του Τζέις, ο Βάλενταϊν χάιδεψε την άκρη του προσώπου του Σεμπάστιαν, μια γρήγορη, απροκάλυπτα τρυφερή χειρονομία, πριν κάνει μεταβολή προς το βάθος της σπηλιάς, όπου είχαν μαζευτεί πυκνές σκιές. Στάθηκε εκεί, μια χλωμή μορφή στο σκοτάδι. «Τζόναθαν», φώναξε, και ο Τζέις κοίταξε προς το μέρος του, άθελά του. «Θα δεις το πρόσωπο του Αγγέλου μια μέρα. Άλλωστε, όταν εγώ φύγω, θα κληρονομήσεις όλα τα Θανάσιμα Αντικείμενα. Ίσως μια μέρα να καλέσεις, κι εσύ, τον Ραζιήλ».

«Θα το ήθελα», είπε ο Σεμπάστιαν και έμεινε τελείως ακίνητος καθώς ο Βάλενταϊν, με ένα τελευταίο νεύμα, εξαφανίστηκε στο σκοτάδι. Η φωνή του Σεμπάστιαν έγινε ένας ψίθυρος. «Πολύ θα το ήθελα», γρύλισε. «Θα ήθελα να φτύσω στο μπαστάρδικο πρόσωπό του». Έκανε μεταβολή, και το πρόσωπό του ήταν σαν μια μάσκα

στο θαμπό φως. «Μπορείς να βγεις τώρα, Τζέις», είπε. «Ξέρω ότι είσαι εδώ».

Ο Τζέις πάγωσε —αλλά μόνο για μια στιγμή. Το σώμα του κινήθηκε πριν προλάβει να αντιδράσει το μυαλό του, και τινάχτηκε όρδιος. Έτρεξε προς την έξοδο του τούνελ, με μόνη σκέψη στο μυαλό του να φτάσει έξω, να στείλει, με κάποιον τρόπο, ένα μήνυμα στον Λουκ.

Η είσοδος όμως ήταν κλειστή. Μπροστά της στεκόταν ο Σεμπάστιαν, με μια έκφραση ψυχρή και θριαμβευτική, τα χέρια απλωμένα και τα δάχτυλα να αγγίζουν σχεδόν τους τοίχους του τούνελ. «Πραγματικά» του είπε «πίστευες ότι είσαι πιο γρήγορος από μένα;»

Ο Τζέις σταμάτησε απότομα. Η καρδιά του χτυπούσε ακανόνιστα στο στήθος του, σαν χαλασμένος μετρονόμος, αλλά η φωνή του ήταν σταθερή. «Μια που είμαι καλύτερος από σένα από όλες τις δυνατές απόψεις, ήταν πολύ πιθανόν».

Ο Σεμπάστιαν απλώς χαμογέλασε. «Άκουγα την καρδιά σου να χτυπάει», του είπε απαλά. «Όταν μιλούσα με τον Βάλενταϊν. Σε πείραξε;»

«Που τα έχεις με τον μπαμπά μου;» Ο Τζέις ανασήκωσε τους ώμους του. «Είσαι λίγο μικρός γι' αυτόν, να σου πω την αλήθεια».

«Ορίστε;» Για πρώτη φορά από τότε που τον είχε γνωρίσει ο Τζέις, ο Σεμπάστιαν έδειξε να έχει μείνει άναυδος. Ο Τζέις το απόλαυσε μόνο για μια στιγμή όμως, μια που αμέσως το αγόρι ξαναβρήκε την αυτοκυριαρχία του. Ωστόσο, στο μάτι του υπήρχε μια σκοτεινή λάμψη που έλεγε ότι δεν θα συγχωρούσε τον Τζέις που τον είχε κάνει να χάσει την ψυχραιμία του. «Αναρωτιόμουν καμιά φορά για σένα», συνέχισε ο Σεμπάστιαν με την

ίδια απαλή φωνή. «Υπήρχε κάτι, μερικές φορές, με σένα, κάτι πίσω απ' αυτά τα κίτρινα μάτια σου. Μια λάμψη εξυπνάδας, σε αντίθεση με την πανηλίθια θετή σου οικογένεια. Αλλά υποθέτω ότι ήταν μόνο μια επίδειξη, μια συμπεριφορά. Γιατί είσαι τόσο βλάκας όσο και οι υπόλοιποι, παρά τη μία δεκαετία καλής ανατροφής που είχες».

«Τι ξέρεις εσύ για την ανατροφή μου;»

«Περισσότερα απ' όσα νομίζεις». Ο Σεμπάστιαν χαμήλωσε τα χέρια του. «Με μεγάλωσε ο ίδιος άνδρας που μεγάλωσε κι εσένα. Μόνο που εμένα δεν με βαρέθηκε μετά από δέκα χρόνια».

«Τι εννοείς;» Η φωνή του Τζέις βγήκε ψιθυριστά, και μετά, καθώς κοιτούσε το ακίνητο, αγέλαστο πρόσωπο του Σεμπάστιαν, ήταν σαν να έβλεπε το άλλο αγόρι για πρώτη φορά —τα λευκά μαλλιά, τα μαύρα μάτια σαν κάρβουνο, τις σκληρές γραμμές του προσώπου, σαν κάτι σμιλεμένο στην πέτρα, και στο μυαλό του είδε το πρόσωπο του πατέρα του όπως το είχε δείξει ο άγγελος, νέο και έξυπνο και ζωηρό και πεινασμένο, και το κατάλαβε. «Εσύ», είπε. «Ο Βάλενταϊν είναι πατέρας σου. Είσαι αδερφός μου».

Ο Σεμπάστιαν όμως δεν στεκόταν πια μπροστά του. Είχε πάει ξαφνικά πίσω του, με τα μπράτσα του στους ώμους του Τζέις σαν να ήθελε να τον αγκαλιάσει, αλλά τα χέρια του ήταν σφιγμένα σε γροθιές. «Χαίρε και αντίο, αδερφέ μου», είπε, και μετά τα χέρια του απλώθηκαν και σφίχτηκαν, κόβοντας την ανάσα του Τζέις.

Η Κλέρι ήταν εξαντλημένη. Ένας βαρύς, δυνατός πονοκέφαλος, αποτέλεσμα της σχεδίασης του ρούνου της

Συμμαχίας, είχε εγκατασταθεί στον μετωπιαίο της λοβό. Ήταν σαν να προσπαθούσε να ρίξει κάποιος μια πόρτα απ' τη λάθος πλευρά.

«Είσαι καλά;» Η Τζόσλιν έβαλε το χέρι της στον ώμο της κόρης της. «Δεν φαίνεσαι και πολύ καλά».

Η Κλέρι κοίταξε κάτω και είδε το μαύρο ρούνο που στόλιζε την ανάποδη της παλάμης της μητέρας της σαν αράχνη, και το δίδυμό του στην παλάμη του Λουκ. Το στομάχι της σφίχτηκε. Κατάφερε να μη σκέφτεται το ότι η μητέρα της και ο Λουκ θα πολεμούσαν σε λίγο ένα στρατό από δαίμονες, αλλά μόνο σπρώχνοντας συνειδητά τη σκέψη κάθε φορά που ερχόταν στο μυαλό της.

«Απλώς αναρωτιέμαι πού να είναι ο Σάιμον». Η Κλέρι σηκώθηκε όρθια. «Πάω να τον βρω».

«Εκεί κάτω;» Η Τζόσλιν κοίταξε ανήσυχη το πλήθος. Είχε αρχίσει να αραιώνει, παρατήρησε η Κλέρι καθώς όσοι είχαν Σημαδευτεί είχαν βγει έξω στην πλατεία. Ο Μαλαχίας στεκόταν στην πόρτα με το μπρονζέ του πρόσωπο απαθές καθώς έδινε οδηγίες σε Πλάσματα του Σκότους και Κυνηγούς.

«Δεν θα πάθω τίποτα», είπε η Κλέρι στη μητέρα της και κατέβηκε τα σκαλιά της εξέδρας. «Θα έρθω σε λίγο».

Καθώς κατέβαινε τα σκαλοπάτια, πολλά κεφάλια γύρισαν και την κοίταξαν. Η Κλέρι γλίστρησε μέσα στο πλήθος. Ένωθε πάνω της τα μάτια, το βάρος του βλέμματός τους. Έψαξε μέσα στο πλήθος τον Σάιμον ή τους Λάιτγουντ, αλλά δεν είδε κανένα γνωστό της, και ήταν δύσκολο να δει οτιδήποτε μέσα στον κόσμο, αν σκεφτεί κανείς πόσο κοντή ήταν. Αναστενάζοντας, η Κλέρι πήγε προς τη δυτική πλευρά της Αίδουσας, όπου το πλήθος ήταν πιο αραιό.

Τη στιγμή που πλησίασε την ψηλή γραμμή από μαρμάρινες κολόνες, ένα χέρι απλώθηκε ανάμεσα από δυο κολόνες και την άρπαξε. Η Κλέρι Ισα που πρόλαβε να φωνάξει πνιχτά από έκπληξη, και μετά βρέθηκε στο σκοτάδι πίσω από την πιο μεγάλη κολόνα με την πλάτη κολλημένη στον παγωμένο μαρμάρινο τοίχο και τα χέρια του Σάιμον να σφίγγουν τα μπράτσα της. «Μη φωνάξεις, εντάξει; Εγώ είμαι», της είπε.

«Δεν πρόκειται να φωνάξω. Μη λες βλακειές». Η Κλέρι κοίταξε γύρω της και αναρωτήθηκε τι συνέβαινε. Έβλεπε μόνο κομμάτια της αίδουσας ανάμεσα από τις κολόνες. «Τι είναι αυτά τα κατασκοπικά κόλπα; Εσένα ερχόμουν να βρω έτσι κι αλλιώς».

«Το ξέρω. Περίμενα να κατέβεις από την εξέδρα. Ήθελα να σου μιλήσω χωρίς να μας ακούσουν». Πέρασε τη γλώσσα του πάνω από τα χείλη του νευρικά. «Άκουσα τι είπε ο Ραφαέλ. Τι ζήτησε».

«Αχ, Σάιμον». Η Κλέρι αναστέναξε. «Δεν έγινε τίποτα, όμως. Ο Λουκ τον έδιωξε».

«Ίσως και να μην έπρεπε», είπε ο Σάιμον. «Ίσως έπρεπε να έχει δώσει στο Ραφαέλ αυτό που ζητούσε».

Τον κοίταξε. «Εννοείς εσένα; Μη λες βλακειές. Δεν υπάρχει περίπτωση...»

«Υπάρχει». Έσφιξε τα χέρια της ακόμα περισσότερο. «Θέλω να το κάνω αυτό. Θέλω να πει ο Λουκ στον Ραφαέλ ότι συμφωνεί. Αλλιώς θα του το πω εγώ».

«Ξέρω τι πας να κάνεις», διαμαρτυρήθηκε η Κλέρι. «Και το σέβομαι, και σε θαυμάζω γι' αυτό, αλλά δεν είσαι αναγκασμένος να το κάνεις, Σάιμον, δεν είναι ανάγκη να γίνει. Αυτό που ζητάει ο Ραφαέλ είναι λάθος, και κανείς δεν θα σε κρίνει που δεν θυσίασες τον εαυτό

σου σε έναν πόλεμο που δεν είναι καν δικός σου».

«Ναι, αλλά αυτό είναι το θέμα», είπε ο Σάιμον. «Αυτό που είπε ο Ραφαέλ είναι σωστό. Είμαι βρικόλακας, και συνέχισα το ξεχνάτε. Ή ίσως να θέλετε να το ξεχάσετε. Αλλά είμαι ένα Πλάσμα του Σκότους, κι εσύ μια Κυνηγός, και αυτός ο πόλεμος είναι και των δυο μας».

«Ναι, αλλά δεν είσαι σαν αυτούς...»

«Είμαι ένας από αυτούς». Ο Σάιμον μιλούσε αργά, σταθερά, σαν να ήθελε να την κάνει να καταλάβει κάθε του λέξη. «Και πάντα θα είμαι. Αν τα Πλάσματα του Σκότους πολεμήσουν μαζί με τους Κυνηγούς χωρίς τη συμμετοχή του λαού του Ραφαέλ, δεν θα υπάρχει θέση για τα Παιδιά της Νύχτας στο Συμβούλιο. Δεν θα γίνουν μέρος του κόσμου που προσπαθεί να δημιουργήσει ο Λουκ, έναν κόσμο όπου τα Πλάσματα του Σκότους και οι Κυνηγοί θα συνεργάζονται. Θα ζουν μαζί. Οι βρικόλακες θα μείνουν έξω από αυτό. Θα γίνουν εχθροί των Κυνηγών. Θα είμαστε εχθροί».

«Ποτέ δεν θα μπορούσαμε να είμαστε εχθροί».

«Θα πέθαινα αν γινόταν κάτι τέτοιο», είπε απλά ο Σάιμον. «Αλλά δεν μπορώ να μείνω απαθής και να προσποιηθώ ότι αυτό δεν με αφορά. Και δεν ζητάω την άδειά σου. Θα ήθελα τη βοήθειά σου. Αν όμως δεν με βοηθήσεις, θα πείσω τη Μάγια να με πάει στην κατασκήνωση των βρικόλακων και θα παραδοθώ στον Ραφαέλ. Κατάλαβες;»

Η Κλέρι τον κοίταξε. Κρατούσε τα μπράτσα της τόσο σφιχτά, που ένιωθε το αίμα να χτυπάει στις φλέβες της, κάτω απ' τα χέρια του. Δρόσισε με τη γλώσσα της τα ξεραμένα της χείλη –το στόμα της είχε μια πικρή γεύση. «Τι θέλεις να κάνω» ψιθύρισε «για να σε βοηθήσω;»

Τον πρόσεχε όλο έκπληξη καθώς της μίλαγε. Κουνούσε το κεφάλι της ήδη πριν τελειώσει, με τα μαλλιά της να πηγαίνουν πέρα-δώθε, σκεπάζοντας σχεδόν τα μάτια της. «Όχι» είπε «αυτή η ιδέα είναι τρελή, Σάιμον. Αυτό δεν είναι χάρισμα, είναι τιμωρία...»

«Ίσως για μένα να μην είναι», είπε ο Σάιμον. Κοίταξε το πλήθος, και η Κλέρι είδε τη Μάγια να στέκεται και να τους κοιτάζει, περιμένοντας τον Σάιμον. Πολύ γρήγορα, σκέφτηκε η Κλέρι. Όλα γίνονται υπερβολικά γρήγορα.

«Είναι καλύτερο απ' την εναλλακτική, Κλέρι».

«Όχι...»

«Μπορεί να μην πονέσω καθόλου. Αφού, στο κάτω-κάτω, έχω ήδη τιμωρηθεί, έτσι δεν είναι; Δεν μπορώ να μπω σε εκκλησία, συναγωγή, δεν μπορώ να πω... δεν μπορώ να πω ιερά ονόματα, δεν μπορώ να μεγαλώσω, είμαι ήδη αποκλεισμένος απ' την κανονική ζωή. Ίσως αυτό να μην αλλάξει τίποτα».

«Ίσως όμως και να αλλάξει».

Άφησε τα χέρια της, έβαλε το δικό του στο πλάι της και τράβηξε το ραβδί του Πάτρικ από τη ζώνη της. Της το έδωσε. «Κλέρι» είπε «κάν' το για μένα. Σε παρακαλώ».

Πήρε το ραβδί με μουδιασμένα δάχτυλα και το σήκωσε, αγγίζοντας την άκρη του στο μέτωπο του Σάιμον, λίγο πιο πάνω απ' τα μάτια του. Το πρώτο Σημάδι, είχε πει ο Μάγκνους. Το πρώτο απ' όλα. Το σκέφτηκε, και το ραβδί της άρχισε να κινείται σαν χορευτής μόλις ξεκινάει η μουσική. Στο μέτωπό του εμφανίστηκαν μαύρες γραμμές σαν ένα λουλούδι που ανθίζει σε ένα βίντεο σε γρήγορη κίνηση. Όταν τέλειωσε, το δεξί της χέρι πο-

νούσε, αλλά καθώς το απομάκρυνε και κοίταξε το έργο της, ήξερε ότι είχε φτιάξει κάτι τέλειο και παράξενο και πανάρχαιο, κάτι που ερχόταν απ' τα βάθη της Ιστορίας. Έλαμπε σαν αστέρι πάνω απ' τα μάτια του Σάιμον καθώς εκείνος ακούμπησε τα δάχτυλα στο μέτωπό του με απορία και σύγχυση.

«Το νιώθω», είπε. «Σαν κάψιμο».

«Δεν ξέρω τι θα γίνει», του ψιθύρισε. «Δεν ξέρω τι μακροπρόθεσμα αποτελέσματα θα έχει».

Με ένα μικρό στραβό χαμόγελο, σήκωσε το χέρι του και άγγιξε το πρόσωπό της. «Ας ελπίσουμε ότι θα έχουμε την ευκαιρία να το δούμε».

19

το προσωπο του θεου

Η Μάγια ήταν σιωπηλή στον περισσότερο δρόμο μέχρι το δάσος, με το κεφάλι της χαμηλωμένο και κοιτώντας δεξιά κι αριστερά πότε-πότε, με τη μύτη σουφρωμένη. Ο Σάιμον αναρωτήθηκε αν μύριζε για να βρει το δρόμο της, και κατέληξε ότι, αν και αυτό ήταν μάλλον λίγο παρατραβηγμένο, σίγουρα ήταν χρήσιμο ταλέντο. Ανακάλυψε επίσης ότι δεν χρειαζόταν να τρέχει για να την προλάβει, όσο γρήγορα κι αν περπατούσε εκείνη. Ακόμα και όταν έφτασαν στο πολυπερπατημένο μονοπάτι που οδηγούσε μέσα στο δάσος και η Μάγια άρχισε να τρέχει, γρήγορα, αθόρυβα και μένοντας κοντά στο χώμα, δεν είχε πρόβλημα να τη φτάσει.

Ήταν ένα πράγμα που απολάμβανε από τότε που είχε γίνει βρικόλακας.

Αλλά δεν κράτησε πολύ. Το δάσος πύκνωσε, και βρέθηκαν να τρέχουν ανάμεσα στα δέντρα, πάνω από σπασμένη, χαμηλή βλάστηση με πυκνές ρίζες και πεσμένα φύλλα. Τα κλαδιά πάνω απ' το κεφάλι τους σχημάτιζαν

δαντέλες στον έναστρο ουρανό. Βγήκαν από το δάσος σε ένα ξέφωτο γεμάτο μεγάλες πέτρες που έμοιαζαν με τετράγωνα λευκά δόντια. Υπήρχαν σωροί από φύλλα εδώ κι εκεί, σαν να είχε περάσει κάποιος το χώμα με μια τεράστια τσουγκράνα.

«Ραφαέλ!» Η Μάγια έκανε τα χέρια της χωνί γύρω απ' το στόμα της και φώναξε τόσο δυνατά, που τα πουλιά στις κορυφές των δέντρων τρόμαξαν και πέταξαν μακριά. «Ραφαέλ, πού είσαι;»

Σιωπή. Μετά οι σκιές κουνήθηκαν. Ακούστηκε ένας σιγανός επαναλαμβανόμενος ήχος σαν τη βροχή που πέφτει σε μια τσίγκινη σκεπή. Οι στοίβες από φύλλα στο χώμα ανασηκώθηκαν σαν μικροσκοπικοί κυκλώνες. Ο Σάιμον άκουσε τη Μάγια να βήχει. Σήκωσε τα χέρια της σαν να ήθελε να προστατευθεί απ' τα φύλλα που έμπαιναν στο πρόσωπο και στα μάτια της.

Όσο ξαφνικά είχε σηκωθεί ο αέρας, εξίσου απότομα κόπασε. Ο Ραφαέλ στεκόταν μπροστά τους, λίγα μέτρα πιο πέρα απ' τον Σάιμον. Γύρω του υπήρχε μια ομάδα από βρικόλακες, γλωμοί και ακίνητοι σαν τα δέντρα στο φως του φεγγαριού. Οι εκφράσεις τους ήταν ψυχρές, γυμνές από οτιδήποτε άλλο εκτός από απροκάλυπτη έχθρα. Αναγνώρισε κάποιους απ' το ξενοδοχείο Ντιμόρ-τη μικροκαμωμένη Λίλι και τον ξανθό Τζέικομπ, με μάτια στενά σαν μαχαίρια. Ήταν όμως και πολλοί άλλοι που δεν τους είχε ξαναδεί ποτέ.

Ο Ραφαέλ βγήκε μπροστά. Το δέρμα του ήταν κιτρινωπό, τα μάτια του είχαν μαύρους κύκλους, αλλά χαμογέλασε όταν είδε τον Σάιμον.

«Ημεροβάτη», του είπε. «Ήρθες».

«Ήρθα», είπε ο Σάιμον. «Είμαι εδώ. Τέλειωσε η υπό-

θεση».

«Δεν έχει τελειώσει ακόμη, Ημεροβάτη». Ο Ραφαέλ κοίταξε τη Μάγια. «Λυκάνθρωπε», είπε. «Γύρνα στον αρχηγό της αγέλης σου και ευχαρίστησέ τον που άλλαξε γνώμη. Πες του ότι τα Παιδιά της Νύχτας θα πολεμήσουν δίπλα του στην Πεδιάδα Μπρόσελιν».

Η Μάγια ήταν σφιγμένη. «Ο Λουκ δεν...»

«Μάγια», είπε ο Σάιμον. «Είναι εντάξει. Πήγαινε».

Τα μάτια της έλαμπαν θλιμμένα. «Σάιμον, σκέψου το», είπε. «Δεν είναι ανάγκη να το κάνεις αυτό».

«Ναι, είναι». Το ύφος του ήταν απότομο. «Μάγια, σ' ευχαριστώ πολύ που με έφερες εδώ. Πήγαινε τώρα».

«Σάιμον...»

Χαμήλωσε τη φωνή του. «Αν δεν φύγεις, θα μας σκοτώσουν και τους δύο, και όλα αυτά θα πάνε χαμένα. Φύγε».

Κούνησε το κεφάλι της και απομακρύνθηκε. Μεταμορφώθηκε καθώς έφευγε, και τη μία στιγμή ήταν ένα αδύνατο κορίτσι, με τα μαλλιά της πλεξούδες που χτυπούσαν στους ώμους της, και μετά είχε πέσει στο χώμα και έτρεχε στα τέσσερα πόδια της, ένας σβέλτος, αθόρυβος λύκος. Έφυγε βιαστικά απ' το ξέφωτο και εξαφανίστηκε στις σκιές.

Ο Σάιμον γύρισε πίσω στους βρικόλακες, και παραλίγο να βγάλει μια κραυγή. Ο Ραφαέλ στεκόταν ακριβώς μπροστά του, ελάχιστα εκατοστά απ' το πρόσωπό του. Από κοντά, το δέρμα του έδειχνε τα χαρακτηριστικά σημάδια της πείνας. Ο Σάιμον θυμήθηκε εκείνη τη νύχτα στο Ξενοδοχείο Ντιμόρ... τα πρόσωπα που έβγαιναν απ' τις σκιές, τα γέλια, τη μυρωδιά του αίματος, και ανατρίχιασε.

Ο Ραφαέλ άπλωσε τα χέρια του στον Σάιμον και έπιασε τους ώμους του, με τα φαινομενικά λεπτά του χέρια να τον σφίγγουν σαν σίδερο. «Γύρνα το κεφάλι σου» του είπε «και κοίταξε τα αστέρια. Θα είναι πιο εύκολο έτσι».

«Δηλαδή, όντως θα με σκοτώσεις;» είπε ο Σάιμον. Προς μεγάλη του έκπληξη δεν ένιωθε φόβο, ούτε καν ιδιαίτερη αναστάτωση. Ήταν λες και όλα είχαν επιβραδυνθεί σε μια απόλυτη διαύγεια. Αντιλαμβανόταν ταυτόχρονα κάθε φύλλο από κάθε κλαδί των δέντρων, κάθε μικροσκοπικό χαλίκι στο χώμα, κάθε ζευγάρι μάτια που τον κάρφωνε.

«Τι νόμιζεις;» ρώτησε ο Ραφαέλ, και του Σάιμον του φάνηκε ότι ήταν λίγο θλιμμένος. «Δεν είναι προσωπικό, σε διαβεβαιώνω. Είναι αυτό που σου είπα και την άλλη φορά –είσαι πολύ επικίνδυνος, για να σου επιτρέψουμε να παραμείνεις αυτό που είσαι. Αν ήξερα τι θα γίνονταν...»

«Δεν θα με είχες αφήσει ποτέ να βγω από εκείνο τον τάφο. Το ξέρω», είπε ο Σάιμον.

Ο Ραφαέλ τον κοίταξε στα μάτια. «Όλοι κάνουν ό,τι μπορούν για να επιβιώσουν. Από αυτή την άποψη είμαστε ακριβώς σαν τους ανθρώπους». Τα δόντια του γλίστρησαν σαν βελόνες απ' τις θήκες τους. «Μείνε ακίνητος», είπε. «Θα τελειώσει πολύ γρήγορα». Έσχυψε μπροστά.

«Περίμενε», είπε ο Σάιμον, και ο Ραφαέλ τραβήχτηκε λίγο με μια περιφρονητική γκριμάτσα. «Περίμενε. Θέλω να σου δείξω κάτι».

Ο Ραφαέλ έβγαλε έναν πνιχτό ήχο σαν σφύριγμα. «Το καλό που σου θέλω να μην το κάνεις για να με καθυ-

στερήσεις, Ημεροβάτη».

«Όχι. Είναι κάτι που νομίζω ότι πρέπει να δεις». Ο Σάιμον σήκωσε το χέρι του και παραμέρισε τα μαλλιά απ' το μέτωπό του. Ένιωσε σαν να έκανε μια ανόητη, σχεδόν θεατρική χειρονομία, αλλά τη στιγμή που την έκανε, είδε το απελπισμένο χλωμό πρόσωπο της Κλέρι καθώς τον κοίταζε, με το ραβδί στο χέρι της. Τουλάχιστον για χάρη της προσπάθησα, σκέφτηκε.

Η αντίδραση του Ραφαέλ ήταν άμεση και απρόσμενη. Έκανε ένα βήμα πίσω απ' τον Σάιμον, σαν να είχε αγγίξει ένα σταυρό, με μάτια ορθάνοιχτα. «Ημεροβάτη», είπε πνιχτά. «Ποιος σου το έκανε αυτό;»

Ο Σάιμον έμεινε να τον κοιτάζει. Δεν ήταν σίγουρος τι αντίδραση περίμενε, αλλά δεν ήταν αυτή.

«Η Κλέρι» είπε ο Ραφαέλ, απαντώντας στην ίδια του την ερώτηση. «Ε, βέβαια. Μόνο μια δύναμη σαν τη δική της θα κατάφερε κάτι τέτοιο... ένας βρικόλακας με ένα Σημάδι, και μάλιστα με ένα τέτοιο Σημάδι...»

«Τι είδους Σημάδι;» είπε ο Τζέικομπ, το αδύνατο αγόρι που στεκόταν πίσω ακριβώς απ' τον Ραφαέλ. Οι υπόλοιποι βρικόλακες κοιτούσαν κι αυτοί προς το μέρος του, με εκφράσεις που συνδύαζαν απορία και έναν αυξανόμενο φόβο. Οτιδήποτε μπορούσε να τρομάξει τον Ραφαέλ, σκέφτηκε ο Σάιμον, τρόμαζε κι εκείνους.

«Αυτό το Σημάδι», είπε ο Ραφαέλ, που εξακολουθούσε να κοιτάζει μόνο τον Σάιμον. «Δεν είναι από το Γκρι Βιβλίο. Είναι ένα ακόμα πιο παλιό Σημάδι. Ένα από τα πιο αρχαία, που το σχημάτισε το ίδιο το χέρι του Δημιουργού». Πήγε να αγγίξει το μέτωπο του Σάιμον, αλλά δεν φαινόταν να μπορούσε να το κάνει το χέρι του έμεινε για λίγο ψηλά, και μετά έπεσε στο πλάι. «Έχουν

αναφερθεί τέτοια Σημάδια, αλλά δεν έχω δει ποτέ κανένα. Και αυτό το Σημάδι...»

Ο Σάιμον είπε: «Πᾶς ὁ ἀποκτείνας Κάιν ἐπτά ἐκδικούμενα παραλύσει. Καὶ ἔθετο Κύριος ὁ Θεὸς σημεῖον τῷ Κάιν τοῦ μὴ ἀνελεῖν αὐτὸν πάντα τὸν εὐρίσκοντα αὐτόν.¹ Μπορεῖς νὰ προσπαθήσεις νὰ με σκοτώσεις, Ραφαέλ. Αλλά δεν θα σ' το πρότεινα».

«Το Σημάδι του Κάιν;» εἶπε με δυσπιστία ο Τζέικομπ. «Αὐτό το Σημάδι πάνω σου εἶναι το Σημάδι του Κάιν;»

«Σκότώσέ τον», εἶπε μια κοκκινομάλλα που στεκόταν κοντά στον Τζέικομπ. Μιλοῦσε με βαριά προφορά, κάτι σαν Ρώσικα, ἀν καὶ ο Σάιμον δεν ἦταν σίγουρος. «Σκότώσέ τον οὕτως ἢ ἄλλως».

Ἡ ἐκφραση του Ραφαέλ ἦταν κάτι ἀνάμεσα σε οργή καὶ ἐκπληξη. «Ὁχι», εἶπε. «Ὅ,τι κακό γίνεῖ ἐναντίον του, θα το πάθει ο δρᾶστης ἐφτά φορές. Αὐτὴ εἶναι ἡ φύση του Σημαδιού. Φυσικά, ἀν θέλει κάποιος ἀπὸ σὰς νὰ πάρει αὐτό το ρίσκο, παρακαλώ».

Κανείς δεν μίλησε, οὔτε κινήθηκε.

«Δεν περιμένα κάτι ἄλλο», εἶπε ο Ραφαέλ. Τα μάτια του κοίταξαν ἐξεταστικά τον Σάιμον. «Σαν τὴ Βασίλισσα του παραμυθιού λοιπόν, ο Λούσιαν Γκρέιμαρκ μού ἔστειλε ἓνα δηλητηριασμένο μήλο. Μάλλον ἤλπιζε νὰ σου ἔκανα κακό, ἔτσι ὥστε νὰ κέρδιζα τὴν τιμωρία που θα ἀκολουθοῦσε».

«Ὁχι», εἶπε βιαστικά ο Σάιμον. «Ὁχι, ο Λουκ δεν εἶχε ἰδέα γι' αὐτό. Ἡ χειρονομία του ἔγινε με καλὴ πίστη. Πρέπει νὰ κρατήσεις τὸ λόγο σου».

¹ Ἀπὸ τὸ βιβλίο τῆς Γενέσεως 4:15: ὅποιος σκοτώσει τὸν Κάιν θα ἐπισύρει τιμωρίες ἐπτά φορές περισσότερες καὶ δεν θα ἀντέξει τὸ βᾶρος τους. Καὶ ὁ Θεὸς ἔβαλε ἓνα σημάδι στὸν Κάιν, ὥστε κανείς ἀπὸ ὄσους θα τον συναντοῦσαν νὰ μὴν τον φονεύσει. (Σ.τ.Μ.)

«Και αυτό το διάλεξες εσύ;» Για πρώτη φορά, σκέφτηκε ο Σάιμον, στη φωνή του Ραφαέλ υπήρχε κάτι άλλο εκτός από περιφρόνηση. «Αυτό δεν είναι ένα απλό ξόρκι προστασίας, Ημεροβάτη. Ξέρεις ποια ήταν η τιμωρία του Κάιν;» Μίλησε σιγανά, σαν να μοιραζόταν ένα μυστικό με τον Σάιμον: «Και νῦν ἐπικατάρατος σὺ ἀπὸ τῆς γῆς. Στένων καὶ τρέμων ἔση ἐπὶ τῆς γῆς».¹

«Αν αυτό πρέπει να γίνει» είπε ο Σάιμον «θα το κάνω. Θα κάνω ό,τι χρειαστεί».

«Και όλα αυτά» είπε ο Ραφαέλ «όλα αυτά για τους Νεφιλίμ».

«Όχι μόνο για τους Νεφιλίμ», είπε ο Σάιμον. «Το κάνω και για σένα. Ακόμα κι αν δεν το θέλεις». Ὑψωσε τη φωνή του για να τον ακούσουν οι σιωπηλοί βρικόλακες γύρω τους. «Ανησυχούσες ότι αν ήξεραν οι άλλοι βρικόλακες τι είχε γίνει με μένα, θα πίστευαν ότι το αίμα των Κυνηγών θα τους επέτρεπε να βγαίνουν στον ήλιο. Αλλά δεν είναι αυτός ο λόγος που έχω αυτήν τη δύναμη. Ήταν κάτι που έκανε ο Βάλενταϊν. Ένα πείραμα. Αυτός το προκάλεσε, όχι ο Τζέις. Και δεν μπορεί να επαναληφθεί. Δεν μπορεί να ξανασυμβεί».

«Νομίζω ότι λέει αλήθεια», είπε ο Τζέικομπ ξαφνιάζοντας τον Σάιμον. «Ξέρω ένα-δυο Παιδιά της Νύχτας που έχουν δοκιμάσει κάμποσες φορές Κυνηγό Σκιών. Κανένας τους δεν έγινε κολλητός με τον ήλιο».

«Είναι άλλο να αρνηθείς να βοηθήσεις τους Κυνηγούς επειδή δεν δέχτηκαν το αίτημά σου» είπε ο Σάιμον «όμως, τώρα που το δέχτηκαν και με έδωσαν σε σένα...» Ἄφησε την υπόλοιπη φράση να αιωρείται ημιτελής.

¹ Γένεσις, 4:11 και 12: Και από δω και στο εξής θα είσαι καταραμένος πάνω στη γη. Θα περιπλανιέσαι πάνω της σαν καταδικωμένος γεμάτος τρόμο. (Σ.τ.Μ.)

«Μην προσπαθείς να με εκβιάσεις, Ημεροβάτη», είπε ο Ραφαέλ. «Όταν τα Παιδιά της Νύχτας κάνουν μια συμφωνία, την τηρούν, όσο άσχημα και αν τους φερθούν». Χαμογέλασε αχνά, με τα μυτερά του δόντια να λάμπουν στο σκοτάδι. «Υπάρχει μόνο ένα πράγμα που θέλω από σένα, για να μου αποδείξεις ότι όντως ήρθες με καλή πίστη». Η έμφαση στην τελευταία λέξη ήταν γεμάτη σαρκασμό.

«Τι πράγμα;» ρώτησε ο Σάιμον.

«Δεν θα είμαστε οι μόνοι βρικόλακες που θα πολεμήσουμε μαζί με τον Λούσιαν Γκρέιμαρκ», είπε ο Ραφαέλ. «Το ίδιο θα κάνεις κι εσύ».

Ο Τζέις άνοιξε τα μάτια του αντικρίζοντας μια ασημένια δίνη. Το στόμα του ήταν γεμάτο με ένα πικρό υγρό. Άναρωτήθηκε αν πνιγόταν, αλλά βρισκόταν στη στεριά. Καθόταν με την πλάτη να ακουμπάει σε ένα σταλαγμίτη, και τα χέρια του ήταν δεμένα πίσω του. Έβηξε ξανά, και το στόμα του γέμισε αλάτι. Δεν πνιγόταν, συνειδητοποίησε, απλά έβηχε αίμα.

«Ξύπνησες, αδερφάκι;» Ο Σεμπάστιαν γονάτισε μπροστά του, με ένα σκοινί στα χέρια και το χαμόγελό του σαν μαχαίρι έξω απ' τη θήκη του. «Ωραία. Για μια στιγμή φοβήθηκα ότι βιάστηκα να σε σκοτώσω».

Ο Τζέις γύρισε το κεφάλι του απ' την άλλη και έφτυσε αίμα στο χώμα. Ένιωθε λες και το κεφάλι του είχε μέσα ένα μπαλόνι που αιωρείτο στο κρανίο του, πιέζοντας το εσωτερικό του. Η ασημένια δίνη πάνω απ' το κεφάλι του σταμάτησε, και αποδείχθηκε ότι ήταν τα ασημένια αστέρια που φαίνονταν απ' την τρύπα στην οροφή της σπηλιάς. «Περιμένεις μια ειδική στιγμή για

να με σκοτώσεις; Έρχονται Χριστούγεννα».

Ο Σεμπάστιαν κοίταξε τον Τζέις σκεπτικός. «Είσαι έξυπνος στα λόγια. Δεν το έμαδες απ' τον Βάλενταϊν αυτό. Τι έμαδες απ' αυτόν; Δεν μου φαίνεται να σου έμαθε πολλά και για τη μάχη, άλλωστε». Έσκυψε πιο κοντά του. «Ξέρεις τι μου έφερε εμένα για τα γενέθλιά μου όταν έγινα εννιά χρονών; Ένα μάθημα. Μου έμαθε ότι υπάρχει ένα σημείο στην πλάτη του ανθρώπου που, αν βυθίσεις το σπαθί σου, μπορείς να τρυπήσεις την καρδιά και τη σπονδυλική στήλη με μία κίνηση. Εσύ τι πήρες για τα ένατα γενέθλιά σου, μικρέ άγγελε; Τούρτα;»

Ένατα γενέθλια; Ο Τζέις κατάπие με δυσκολία. «Για πες μου, σε ποια τρύπα σε έκρυβε τόσο καιρό; Γιατί δεν θυμάμαι να σε πέτυχα ποτέ στο σπίτι».

«Μεγάλωσα σ' αυτήν εδώ την κοιλάδα», είπε ο Σεμπάστιαν και έδειξε με το πιγούνι του προς την έξοδο της σπηλιάς. «Ούτε εγώ θυμάμαι να σε έχω πετύχει πουθενά. Αν και ήξερα για σένα. Βάζω στοίχημα ότι εσύ δεν ήξερες για μένα».

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του. «Ο Βάλενταϊν δεν καυχιόταν και πολύ για σένα. Και τώρα καταλαβαίνω γιατί».

Τα μάτια του Σεμπάστιαν άστραψαν. Τώρα ήταν εύκολο να δει την ομοιότητα με τον Βάλενταϊν –τον ίδιο ασυνήθιστο συνδυασμό ασημόλευκων μαλλιών και μαύρων ματιών, τα ίδια λεπτά κόκαλα που αν βρισκόνταν σε άλλο, λιγότερο ανάγλυφο πρόσωπο, θα φαίνονταν λεπτεπίλεπτα. «Εγώ ήξερα για σένα», είπε. «Αλλά εσύ δεν έχεις ιδέα, έτσι δεν είναι;» Ο Σεμπάστιαν σηκώθηκε όρθιος. «Ήθελα να είσαι ζωντανός για να το δεις αυτό, αδερφάκι», είπε. «Γι' αυτό, κοίτα, και μάλιστα προσε-

κτικά». Με μια κίνηση τόσο γρήγορη που ήταν σχεδόν αόρατη, έβγαλε το σπαθί απ' τη θήκη στη μέση του. Είχε μια ασημένια λαβή και, σαν το Θανάσιμο Ξίφος, έλαμπε με ένα θαμπό, σκούρο φως. Ένα σχέδιο από αστέρια ήταν χαραγμένο στη βάση της μαύρης λεπίδας: αντανακλούσε το αληθινό φως των αστεριών καθώς ο Σεμπάστιαν το στριφογυρνούσε, και έκαιγε σαν φωτιά.

Ο Τζέις κράτησε την ανάσα του. Αναρωτήθηκε αν ο Σεμπάστιαν ήθελε απλώς να τον σκοτώσει. Όμως όχι, αν ήταν, θα το είχε κάνει ήδη όταν ήταν αναισθητός, αν αυτός ήταν ο σκοπός του. Ο Τζέις είδε τον Σεμπάστιαν να πηγαίνει στο κέντρο του δωματίου, κρατώντας ανάλαφρα το σπαθί, αν και έμοιαζε να είναι πολύ βαρύ. Το μυαλό του έτρεχε. Πώς μπορούσε να έχει κι άλλο γιο ο Βάλενταϊν; Ποια ήταν η μητέρα του; Κάποια άλλη από τον Κύκλο; Ήταν μικρότερος ή μεγαλύτερος απ' τον Τζέις;

Ο Σεμπάστιαν είχε φτάσει τον τεράστιο κοκκινωπό σταλαγμίτη στο κέντρο του δωματίου. Έμοιαζε να πάλλεται καθώς το πλησίασε, και ο καπνός μέσα του άρχισε να στροβιλίζεται πιο γρήγορα. Ο Σεμπάστιαν μισόκλεισε τα μάτια του και σήκωσε το σπαθί. Είπε κάτι — μια λέξη σε μια τραχιά δαιμονική γλώσσα — και κατέβασε το σπαθί απότομα και δυνατά, σαν μια φονική καμπύλη.

Η κορυφή του σταλαγμίτη έσπασε. Μέσα ήταν κούφια σαν δοκιμαστικός σωλήνας, γεμάτη από μια μάζα μαύρου και κόκκινου καπνού, που στριφογυρνούσε προς τα πάνω σαν αέριο που βγαίνει από ένα μπαλόνι. Ακούστηκε ένα βουητό — όχι τόσο ήχος, όσο κάτι σαν πίεση που προκαλείται από μια έκρηξη. Ο Τζέις ένιωσε τα αφτιά του να βουλώνουν. Ξαφνικά δυσκολευόταν να

αναπνεύσει. Ἦθελε να τραβήξει το γιακά της μπλούζας του στο στόμα του, αλλά δεν μπορούσε να κουνήσει τα χέρια του —ήταν δεμένα πολύ σφιχτά πίσω του.

Ο Σεμπάστιαν ήταν μισοκρυμμένος πίσω απ' την ορμητική στήλη καπνού. Η δίνη στριφογύριζε, ανεβαίνοντας προς τα πάνω. «Κοίτα!» του φώναξε με πρόσωπο που έλαμπε. Τα μάτια του έβγαζαν φλόγες και τα λευκά μαλλιά του ανέμιζαν στον αέρα που δυνάμωνε, και ο Τζέις αναρωτήθηκε αν ήταν έτσι και ο πατέρας του όταν ήταν νέος —απαίσιος, αλλά με κάποιο τρόπο συναρπαστικός. «Κοίτα και θαύμασε το στρατό του Βάλενταϊν!»

Η φωνή του πνίγηκε από το θόρυβο. Ἦταν ένας ήχος σαν ένα κύμα που πέφτει πάνω στο βράχο, το σπάσιμο ενός τεράστιου κύματος που κουβαλάει μαζί του συντρίμμια, σπασμένα κόκαλα από ολόκληρες πόλεις, ένας χείμαρρος μιας μεγάλης σατανικής δύναμης. Μια τεράστια στήλη από σκοτάδι που στροβιλιζόταν και κουλουριαζόταν και απλωνόταν ξεχύθηκε απ' το σπασμένο σταλαγμίτη και ανέβηκε στον αέρα, προς το άνοιγμα της οροφής της σπηλιάς. Δαίμονες. Ξεχύθηκαν ουρλιάζοντας, τσιρίζοντας, γρυλλίζοντας, μια κοχλάζουσα μάζα από δαγκάνες και νύχια και δόντια και φλογερά μάτια. Ο Τζέις θυμήθηκε τη νύχτα στο πλοίο του Βάλενταϊν όταν ο ουρανός και η θάλασσα και η στεριά παντού γύρω τους είχαν γίνει ένας εφιάλτης —αυτό εδώ ήταν χειρότερο. Ἦταν σαν να είχε ανοίξει η γη και να είχε ξεχυθεί από μέσα η Κόλαση. Οι Δαίμονες έφεραν μαζί τους μια βρόμα σαν ένα εκατομμύριο σαπισμένα πτώματα. Τα χέρια του Τζέις στριφογυρνούσαν μέσα στα δεσμά τους μέχρι που το σκοινί τα έκοψε και τα μάλωσε. Στο στόμα του ανέβηκε μια ξινίλα, και άρχισε να

βήχει σπασμωδικά, βγάζοντας αίμα και χολή καθώς οι τελευταίοι Δαίμονες όρμησαν και χάθηκαν πάνω απ' τα κεφάλια τους, μια σκοτεινή ροή τρόμου που έσβηνε τα αστέρια.

Ο Τζέις σκέφτηκε ότι μάλλον είχε λιποθυμήσει για ένα λεπτό. Γιατί σίγουρα είχε μεσολαβήσει ένα σκοτεινό διάστημα μεταξύ του οποίου οι κραυγές και τα ουρλιαχτά έσβησαν, και ο ίδιος ήταν λες και κρεμόταν στο Διάστημα, καρφωμένος μεταξύ ουρανού και γης, νιώθοντας μια αίσθηση απόμακρη που ήταν κατά κάποιον τρόπο... γαλήνια.

Αλλά δεν κράτησε πολύ. Ξαφνικά επανήλθε με βία στην πραγματικότητα, με τους καρπούς να πονάνε, τους ώμους του να έχουν μούδιάσει, τη βρόμα των Δαιμόνων να κρέμεται τόσο βαριά στον αέρα, που γύρισε το κεφάλι του και ξέρασε απελπισμένα στο χώμα. Άκουσε ένα ξερό γέλιο και κοίταξε πάνω, καταπίνοντας με κόπο το οξύ στο στόμα του. Ο Σεμπάστιαν γονάτισε πάνω στα πόδια του, ακινητοποιώντας τα, με μάτια που έλαμπαν. «Πάει, πέρασε, αδερφούλη», του είπε. «Έφυγαν».

Τα μάτια του Τζέις έτρεχαν και ο λαιμός του ήταν τραχύς σαν να τον είχε γδάρει. Η φωνή του βγήκε σαν κρώξιμο. «Είπε μεσάνυχτα. Ο Βάλενταϊν σου είπε να ανοίξεις την Πύλη τα μεσάνυχτα. Δεν μπορεί να πήγε κιόλας μεσάνυχτα».

«Πάντα πίστευα ότι είναι καλύτερο να ζητάς συγγνώμη και όχι άδεια σε τέτοιες περιπτώσεις». Ο Σεμπάστιαν κοίταξε τον άδειο ουρανό. «Θα χρειαστούν πέντε λεπτά για να φτάσουν στην Πεδιάδα Μπρόσελιν από εδώ, πολύ λιγότερο απ' ό,τι ο πατέρας για να φτάσει στη λίμνη. Θέλω να δω λίγο αίμα Νεφιλίμ να χύνεται. Θέλω να

τους δω να σπαρταράνε και να πεθαίνουνε στο χώμα. Τους αξίζει λίγη ντροπή πριν χαθούν στη λήθη».

«Πιστεύεις στ' αλήθεια ότι οι Νεφιλίμ έχουν τόσο λίγες πιθανότητες ενάντια στους Δαίμονες; Δεν είναι τελείως απροετοίμαστοι...»

Ο Σεμπάστιαν τον αγνόησε με μια κίνηση του καρπού του. «Νόμιζα ότι μας άκουγες. Δεν κατάλαβες το σχέδιο; Δεν ξέρεις τι θα κάνει ο πατέρας; μου;»

Ο Τζέις δεν είπε τίποτα.

«Ήταν πολύ καλό» είπε ο Σεμπάστιαν «που με οδήγησες στον Χοτζ εκείνη τη νύχτα. Αν δεν είχε αποκαλύψει ότι ο Καθρέφτης που ψάχναμε ήταν η Λίμνη Λυν, δεν είμαι σίγουρος ότι θα γινόντουσαν όλα αυτά. Γιατί όποιος έχει τα δύο πρώτα Θανάσιμα Αντικείμενα και στέκεται μπροστά στο Θανάσιμο Καθρέφτη, μπορεί να καλέσει τον Άγγελο Ραζιήλ να βγει από αυτόν, όπως έκανε ο Κυνηγός Τζόναθαν πριν από χίλια χρόνια. Και όταν έχεις καλέσει τον Άγγελο, μπορείς να του ζητήσεις ένα πράγμα. Ένα αίτημα. Μια... χάρη».

«Μια χάρη;» ρώτησε ο Τζέις και ένωσε να παγώνει. «Και ο Βάλενταϊν θα ζητήσει να νικήσει τους Κυνηγούς στην Πεδιάδα Μπρόσελιν;»

Ο Σεμπάστιαν σηκώθηκε όρθιος. «Αυτό θα ήταν βλακεία», είπε. «Όχι. Θα απαιτήσει όλοι οι Κυνηγοί που δεν έχουν πει απ' το Θανάσιμο Κύπελλο, όσοι δεν είναι οπαδοί του δηλαδή, να χάσουν τις δυνάμεις τους. Δεν θα είναι πια Νεφιλίμ. Και όταν γίνει αυτό, επειδή θα έχουν ήδη τα Σημάδια...» χαμογέλασε. «Θα γίνουν Καταραμένοι, εύκολη λεία για τους Δαίμονες, και όλα τα Πλάσματα του Σκότους που δεν το έχουν ήδη βάλει στα πόδια θα εξολοθρευτούν εύκολα.»

Στα αφτιά του Τζέις αντηχούσε ένας τραχύς μικροσκοπικός ήχος. Ένωθε να ζαλίζεται. «Ούτε ο Βάλενταϊν» είπε «ούτε ο Βάλενταϊν δεν θα το έκανε ποτέ αυτό...»

«Σε παρακαλώ», είπε ο Σεμπάστιαν. «Πιστεύεις στ' αλήθεια ότι ο πατέρας μου δεν θα ολοκληρώσει το σχέδιό του;»

«Πατέρας μας» είπε ο Τζέις.

Ο Σεμπάστιαν τον κοίταξε. Τα μαλλιά του ήταν σαν ένα λευκό φωτοστέφανο, και έμοιαζε με σατανικό άγγελο που θα μπορούσε να έχει ακολουθήσει το Διάβολο μετά την πτώση του απ' τον Παράδεισο. «Με συγχωρείς» του είπε, με κάποια ευθυμία στη φωνή. «Δεν σε άκουσα. Προσεύχεσαι;»

«Όχι, είπα πατέρας μας. Ο Βάλενταϊν. Όχι μόνο δικός σου».

Για μια στιγμή ο Σεμπάστιαν έμεινε ανέκφραστος μετά το στόμα του σχημάτισε ένα χαμόγελο στη γωνία, και χαμογέλασε. «Μικρό αγόρι-άγγελε», είπε. «Είσαι ανόητος, όπως ακριβώς έλεγε πάντα ο πατέρας μου ότι είσαι».

«Γιατί με λες έτσι;» ρώτησε ο Τζέις. «Τι είναι όλα αυτά που λες για τους Αρχαγγέλους;

«Θεέ μου» είπε ο Σεμπάστιαν «δεν έχεις ιδέα, έτσι; Δεν σου είπα τίποτε άλλο εκτός από ψέματα ο πατέρας μου;»

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του. Προσπαθούσε να λύσει τα σκοινιά πίσω του, αλλά με κάθε τράβηγμα έμοιαζαν να σφίγγονται περισσότερο. Ένωθε το σφυγμό του να χτυπάει σε κάθε δάχτυλο. «Πώς ξέρεις ότι δεν έλεγε ψέματα σε σένα;»

«Γιατί εγώ έχω το αίμα του. Είμαι ακριβώς σαν αυτόν.

‘Όταν φύγει, εγώ θα διοικήσω το Κονκλάβιο».

«Στη θέση σου, δεν θα υπερηφανευόμουν και πολύ ότι είμαι ίδιος μ’ αυτόν».

«Αυτό πού το πας; Εγώ δεν προσποιούμαι ότι είμαι κάτι άλλο από αυτό που είμαι». Η φωνή του Σεμπάστιαν ήταν ανέκφραστη. «Δεν υποκρίνομαι ότι με τρομοκρατεί που ο πατέρας μου κάνει ό,τι κάνει για να σώσει στο λαό του, ακόμα κι αν αυτοί δεν θέλουν —ή, κατά τη γνώμη μου, δεν αξίζουν— να σωθούν. Ποιον θα προτιμούσες να έχεις εσύ για γιο, ένα αγόρι που είναι περήφανο που είσαι ο πατέρας του ή ένα που φεύγει μακριά σου από ντροπή και φόβο;»

«Δεν φοβάμαι τον Βάλενταϊν», είπε ο Τζέις.

«Και καλά κάνεις», είπε ο Σεμπάστιαν. «Εμένα πρέπει να φοβάσαι».

Κάτι στη φωνή του έκανε τον Τζέις να εγκαταλείψει τη μάχη του με τα σκοινιά και να σηκώσει το κεφάλι του. Ο Σεμπάστιαν κρατούσε ακόμη το σπαδί του που έλαμπε θαμπό. Ήταν ένα σκούρο, όμορφο αντικείμενο, σκέφτηκε ο Τζέις, ακόμα και όταν ο Σεμπάστιαν κατέβασε την αιχμή του τόσο, που ακούμπησε το λαιμό του Τζέις, αγγίζοντας ίσα-ίσα την καρωτίδα του.

Ο Τζέις προσπάθησε να κρατήσει τη φωνή του σταθερή. «Και τώρα; Θα με σκοτώσεις ενώ είμαι δεμένος; Σε τρομάζει τόσο πολύ η σκέψη του να μονομαχήσουμε;»

Τίποτα, ούτε καν ένα αδιόρατο συναίσθημα δεν πέρασε απ’ το πρόσωπο του Σεμπάστιαν. «Εσύ» είπε «δεν είσαι απειλή για μένα. Είσαι ένας μπελάς. Μια ενόχληση».

«Γιατί δεν μου λύνεις τα χέρια, τότε;»

Ο Σεμπάστιαν, απόλυτα ακίνητος, τον κοίταζε. Ήταν

σαν άγαλμα, σκέφτηκε ο Τζέις, σαν το άγαλμα ενός πεθαμένου πρίγκιπα, κάποιου που είχε πεθάνει νέος και κακομαθημένος. Και αυτή ήταν η διαφορά μεταξύ του Σεμπάστιαν και του Βάλενταϊν· αν και μοιράζονταν το ίδιο ψυχρό, μαρμάρινο πρόσωπο, ο Σεμπάστιαν είχε έναν αέρα σαν από κάτι χαλασμένο, κάτι σάπιο από μέσα. «Δεν είμαι ανόητος», είπε ο Σεμπάστιαν. «Δεν μπορείς να με ξεγελάσεις. Σε άφησα ζωντανό μέχρι τώρα μόνο και μόνο για να δεις τους Δαίμονες. Όταν πεθάνεις, και επιστρέψεις στους αγγελικούς σου προγόνους, μπορείς να τους πεις ότι δεν υπάρχει πια ένα μέρος στη γη γι' αυτούς. Απέτυχαν στην αποστολή τους για το Κονκλάβιο, και το Κονκλάβιο δεν τους χρειάζεται πια. Τώρα έχουμε τον Βάλενταϊν».

«Με σκοτώνεις για να στείλεις ένα μήνυμα στο Θεό;» Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του και η αιχμή του σπαδιού έβυσε το λαιμό του. «Είσαι πιο τρελός απ' ό,τι νόμιζα».

Ο Σεμπάστιαν χαμογέλασε και έχωσε το σπαδί ελαφρώς βαθύτερα. Όταν κατάπιε, ο Τζέις ένιωσε τη μύτη του ξίφους να αγγίζει την τραχεία του. «Αν θέλεις να προσευχηθείς, αδερφούλη, κάν' το τώρα».

«Δεν έχω να πω τίποτα» είπε ο Τζέις «αλλά έχω ένα μήνυμα. Για τον πατέρα μας. Μπορείς να του το μεταφέρεις;»

«Φυσικά», είπε ο Σεμπάστιαν, αλλά υπήρχε κάτι στη φωνή του, ένα ίχνος δισταγμού πριν μιλήσει, που επιβεβαίωσε στον Τζέις ό,τι είχε ήδη καταλάβει.

«Δες ψέματα. Δεν θα του το πεις, γιατί δεν πρόκειται να του πεις τι έκανες. Δεν σου είπε να με σκοτώσεις, και δεν θα χαρεί καθόλου όταν το μάθει».

«Βλακείες. Δεν είσαι τίποτα γι' αυτόν».

«Νομίζεις ότι δεν θα μάθει τι έγινε αν με σκοτώσεις εδώ και τώρα. Θα του πεις ότι πέθανα στη μάχη, ή θα το υποθέσει μόνος του. Αλλά κάνεις λάθος αν νομίζεις ότι δεν θα το μάθει ποτέ. Ο Βάλενταιν πάντα ξέρει».

«Δεν έχεις ιδέα για τι πράγμα μιλάς», είπε ο Σεμπάστιαν, αλλά το πρόσωπό του ήταν πιο σφιγμένο.

Ο Τζέις συνέχισε πιέζοντας τον αντίπαλο με το επιχείρημά του. «Δεν μπορείς να κρύψεις αυτό που κάνεις, ωστόσο. Υπάρχει ένας μάρτυρας».

«Μάρτυρας;» ρώτησε σχεδόν ξαφνιασμένος ο Σεμπάστιαν, κάτι που Τζέις θεώρησε νίκη. «Τι λες;»

«Το γεράκι», είπε ο Τζέις. «Μας κοιτάει απ' τις σκιές. Θα τα πει όλα στον Βάλενταιν».

«Ο Χούγκιν;» Ο Σεμπάστιαν σήκωσε το κεφάλι του, και παρόλο που το γεράκι δεν φαινόταν, το πρόσωπο του Σεμπάστιαν όταν κοίταξε τον Τζέις ήταν γεμάτο αμφιβολία.

«Αν μάθει ο Βάλενταιν ότι με δολοφόνησες ενώ ήμουν δεμένος και αβοήθητος, θα αηδιάσει», είπε ο Τζέις, και άκουσε τη φωνή του να μοιάζει με του Βάλενταιν όταν ήθελε κάτι —απαλή και πειστική. «Θα σε πει δειλό. Δεν θα σε συγχωρήσει ποτέ».

Ο Σεμπάστιαν δεν είπε τίποτα. Κοιτούσε τον Τζέις με χείλη που έτρεμαν και το μίσος να κοχλάζει πίσω απ' τα μάτια του σαν δηλητήριο.

«Λύσε με», είπε ο Τζέις. «Λύσε με και έλα να μονομαχήσουμε. Είναι ο μόνος τρόπος».

Τα χείλη του Σεμπάστιαν τρεμούλιασαν, και αυτήν τη φορά ο Τζέις σκέφτηκε ότι μάλλον το είχε παρατραβήξει. Ο Σεμπάστιαν ύψωσε το σπαδί, και το φως του φεγγαριού καθρεφτίστηκε πάνω του σε χίλια αστραφτε-

ρά κομματάκια, ασημένια σαν τα αστέρια, σαν το χρώμα των μαλλιών του. Έδειξε τα δόντια του, και η σφυριχτή ανάσα του σπαθιού έκοψε το νυχτερινό αέρα με μια κραυγή καθώς το κατέβασε με δύναμη.

Η Κλέρι καθόταν στα σκαλιά της εξέδρας στην Αίθουσα των Συνθηκών, κρατώντας στα χέρια το ραβδί της. Δεν είχε νιώσει ποτέ τόσο μόνη. Η Αίθουσα ήταν απόλυτα άδεια. Είχε ψάξει παντού την Ίζαμπελ όταν είχαν περάσει όλοι οι πολεμιστές απ' την Πύλη, αλλά δεν την είχε βρει. Η Αλίν τής είχε πει ότι η Ίζαμπελ ήταν μάλλον πίσω στο σπίτι των Πένχαλου, όπου θα πήγαινε και η Αλίν μαζί με κάποιους άλλους εφήβους, για να προσέχουν κάποια μικρά παιδιά που δεν πολεμούσαν. Είχε προσπαθήσει να την πείσει να πάει μαζί τους, αλλά η Κλέρι είχε αρνηθεί. Αν δεν μπορούσε να βρει την Ίζαμπελ, προτιμούσε να μείνει μόνη παρά με άτομα που δεν ήξερε σχεδόν καθόλου. Ή μάλλον έτσι πίστευε. Καθώς καθόταν εκεί όμως, ένιωθε τη σιωπή και το κενό όλο και πιο καταπιεστικά. Παρ' όλα αυτά, δεν είχε φύγει. Προσπαθούσε όσο πιο πολύ μπορούσε να μη σκέφτεται τον Τζέις, τον Σάιμον, τη μητέρα της, τον Λουκ, ή τον Άλεκ, και ο μόνος τρόπος που είχε βρει για να μη σκέφτεται ήταν το να μένει εντελώς ακίνητη και να κοιτάει ένα τετράγωνο κομμάτι μαρμάρου στο πάτωμα, μετρώντας τις ρωγμές του ξανά και ξανά.

Έξι. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, έξι. Τέλειωσε το μέτρημα και άρχισε ξανά απ' την αρχή. Ένα...

Ο ουρανός από πάνω της εξερράγη.

Ή τουλάχιστον έτσι της φάνηκε. Η Κλέρι έριξε πίσω το κεφάλι της και κοίταξε προς τα πάνω, μέσα απ' τη

γνάβνη οροφή της Αίθουσας. Ο ουρανός που ήταν σκοτεινός πριν ένα λεπτό ήταν τώρα μια δίνη από φλόγα και σκοτάδι, με ένα άσχημο πορτοκαλί φως. Μέσα στο φως κινούνταν πράγματα —απαίσια πράγματα που δεν ήθελε να δει, πράγματα που την έκαναν να αισθάνεται ευγνωμοσύνη για το σκοτάδι που της έκρυβε τη θέα. Έστω και μια ματιά ήταν αρκετά απαίσια.

Η διάφανη οροφή κυμάτισε και λύγισε καθώς πέρασε ένας Δαίμονας από πάνω της, σαν να κουβαλούσε μαζί του απίθανη ζέστη. Στο τέλος ακούστηκε ένας ήχος σαν πυροβολισμός, και στο γυαλί εμφανίστηκε μια τεράστια ρωγμή που απλώθηκε σαν ιστός αράχνης σε χιλιάδες μικροσκοπικές ραγισματιές. Η Κλέρι έσκυψε και σκέπασε το κεφάλι της με τα χέρια καθώς τα γυαλιά έπεσαν πάνω της σαν βροχή, σαν δάκρυα.

Είχαν φτάσει σχεδόν στο πεδίο της μάχης όταν ακούστηκε ο ήχος, σκίζοντας τη νύχτα στα δύο. Τη μια στιγμή το δάσος ήταν ήρεμο και σκοτεινό. Την επόμενη φωτίστηκε με μια κολασμένη πορτοκαλιά λάμψη. Ο Σάιμον σκόνταψε, και παραλίγο να πέσει. Πιάστηκε από ένα δέντρο για να βρει την ισορροπία του και κοίταξε πάνω. Δεν πίστευε στα μάτια του. Παντού γύρω του οι άλλοι βρικόλακες κοιτούσαν τον ουρανό, με τα λευκά τους πρόσωπα σαν νυχτολούλουδα που γυρνούσαν πέρα-δώδε για να πιάσουν το φως του φεγγαριού καθώς η νύχτα γέμιζε με εφιαλτικές μορφές.

«Όλο μου λιποθυμάς» είπε ο Σεμπάστιαν «είναι πολύ κουραστικό».

Ο Τζέις άνοιξε τα μάτια του. Το κεφάλι του πονού-

σε τρομερά. Άγγιξε με το χέρι του το πρόσωπό του και συνειδητοποίησε ότι τα χέρια του δεν ήταν πια δεμένα. Ένα κομμάτι σκοινί κρεμόταν στον καρπό του. Το χέρι του που άγγιξε το πρόσωπό του έγινε μαύρο —αίμα που φαινόταν μαύρο κάτω απ' το φως του φεγγαριού.

Κοίταξε γύρω του. Δεν ήταν πια στη σπηλιά —ήταν ξαπλωμένος σε απαλό χορτάρι στην κοιλάδα, όχι πολύ μακριά απ' το πέτρινο σπίτι. Άκουγε τον ήχο του νερού απ' το κοντινό ρυάκι. Κλαδιά δέντρων που μπλέκονταν μεταξύ τους από πάνω του έκρυσαν λίγο απ' το φεγγάρι, αλλά και πάλι ήταν αρκετά φωτεινή η νύχτα.

«Σήκω πάνω», είπε ο Σεμπάστιαν. «Έχεις πέντε δευτερόλεπτα πριν σε σκοτώσω εκεί που είσαι».

Ο Τζέις σηκώθηκε όσο πιο αργά πίστευε ότι θα ανεχόταν ο Σεμπάστιαν. Ήταν ακόμη λίγο ζαλισμένος. Προσπαθώντας να βρει την ισορροπία του, πίεσε τις σόλες των παπουτσιών του στο μαλακό χώμα για να έχει μια σταθερότητα. «Γιατί με έφερες εδώ έξω;»

«Για δύο λόγους», είπε ο Σεμπάστιαν. «Πρώτον, μου άρεσε που σε έβγαλα νοκάουτ. Δεύτερον, δεν θα ήταν πολύ καλό να χύσουμε το αίμα μας στο πάτωμα της σπηλιάς. Πίστεψέ με. Και έχω σκοπό να χύσω πολύ από το αίμα σου».

Ο Τζέις έπιασε τη ζώνη του, και η καρδιά του σφίχτηκε. Ή είχαν πέσει τα περισσότερα όπλα του όταν τον έσερνε ο Σεμπάστιαν στη σπηλιά ή, το πιο πιθανό, τα είχε πάρει ο Σεμπάστιαν. Το μόνο που είχε ήταν ένα κοντό μαχαίρι, πολύ κοντό, καμία σχέση με το ξίφος του Σεμπάστιαν.

«Δεν είναι και πολύ καλό το όπλο σου», είπε ο Σεμπάστιαν και χαμογέλασε. Ήταν χλωμός μες στο σκοτάδι

που έσπαγε το φεγγαρόφωτο.

«Δεν μπορώ να μονομαχήσω μ' αυτό», είπε ο Τζέις, προσπαθώντας να ακουστεί όσο πιο αγχωμένος και φοβισμένος μπορούσε.

«Τι κρίμα», είπε ο Σεμπάστιαν, που πλησίασε τον Τζέις χαμογελώντας.

Κρατούσε το σπαθί του χαλαρά, με δραματική αδιαφορία, παίζοντας με τα δάχτυλά του έναν απαλό ρυθμό στη λαβή. Αν είχε μια ευκαιρία, σκέφτηκε ο Τζέις, αυτή ήταν. Τράβηξε το χέρι του πίσω και χτύπησε με όλη του τη δύναμη τον Σεμπάστιαν στο πρόσωπο.

Ένωσε κόκαλα να σπάνε κάτω απ' τις κλειδώσεις του. Το χτύπημα έστειλε τον Σεμπάστιαν στο χώμα. Έπεσε στη λάσπη, και το σπαθί έφυγε απ' το χέρι του. Ο Τζέις το άρπαξε καθώς πήδηξε μπροστά, και μετά από ένα δευτερόλεπτο στεκόταν πάνω απ' τον Σεμπάστιαν με το σπαθί στο χέρι.

Η μύτη του Σεμπάστιαν αιμορραγούσε και το αίμα ήταν ένα πορφυρό ποτάμι πάνω στο πρόσωπό του. Άπλωσε το χέρι του και τράβηξε το γιακά του, δείχνοντας το λαιμό του. «Έλα, λοιπόν», είπε. «Σκοτώσέ με».

Ο Τζέις δίστασε. Δεν ήθελε να διστάσει, αλλά είχε μια ενοχλητική απροθυμία να σκοτώσει κάποιον που βρισκόταν αβοήθητος στο χώμα. Ο Τζέις θυμήθηκε τον Βάλενταϊν να τον κοροϊδεύει στο Ρένγουικ, προκαλώντας τον ίδιο του το γιο να τον σκοτώσει, και ο Τζέις δεν το είχε καταφέρει. Ο Σεμπάστιαν όμως ήταν ένας δολοφόνος. Είχε σκοτώσει τον Χοτζ. Και τον Μαξ.

Σήκωσε το σπαθί.

Και ο Σεμπάστιαν σηκώθηκε απ' το χώμα, πιο γρήγορος απ' ό,τι μπορούσε να συλλάβει το μάτι. Έμοιαζε να

πετάει, κάνοντας μια περίπλοκη κωλοτούμπα, και προσγειώθηκε με χάρη στο γρασίδι ούτε δέκα εκατοστά πιο πέρα. Τη στιγμή που προσγειωνόταν, κλότσησε με δύναμη το χέρι του Τζέις. Η κλοτσιά έκανε το σπαθί να φύγει απ' το χέρι του Τζέις. Ο Σεμπάστιαν το έπιασε στον αέρα, γελώντας, και όρμησε με το σπαθί, στοχεύοντας στην καρδιά του Τζέις. Ο Τζέις πήδηξε προς τα πίσω και το σπαθί στριφογύρισε στον αέρα ακριβώς μπροστά του, σκίζοντας ελαφρώς το μπλουζάκι του. Αισθάνθηκε έναν πόνο σαν τσίμπημα, και ο Τζέις ένιωσε το αίμα να βγαίνει από μια μικρή γρατζουνιά στο στήθος του.

Ο Σεμπάστιαν γέλασε και πήγε προς το μέρος του Τζέις που έκανε προς τα πίσω, βγάζοντας το μικρό στιλέτο απ' τη ζώνη του. Κοίταξε γύρω του, ελπίζοντας απεγνωσμένα ότι θα υπήρχε κάτι άλλο που θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει ως όπλο —ένα μακρύ ξύλο, οτιδήποτε. Δεν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από χορτάρι, το ποτάμι, και τα δέντρα που άπλωναν τα πυκνά κλαδιά τους πάνω απ' το κεφάλι τους σαν ένα πράσινο δίχτυ. Ξαφνικά θυμήθηκε το Σχηματισμό του Μαλαχία, στον οποίο τον είχε παγιδεύσει η Ανακρίτρια. Ο Σεμπάστιαν δεν ήταν ο μόνος που μπορούσε να πηδήξει.

Ο Σεμπάστιαν όρμησε με το σπαθί κατά πάνω του, αλλά ο Τζέις είχε ήδη πηδήξει —πολύ ψηλά στον αέρα. Το χαμηλότερο κλαδί απείχε περίπου πέντε-έξι μέτρα· το έπιασε και κουνήθηκε πέρα-δώθε και ανέβηκε πάνω του. Γονάτισε πάνω στο κλαδί και είδε τον Σεμπάστιαν, στο χώμα, να κάνει μεταβολή και να γυρίζει το κεφάλι του προς τα πάνω. Ο Τζέις πέταξε το στιλέτο και άκουσε τον Σεμπάστιαν να φωνάζει. Λαχανιασμένος, σηκώθηκε...

Και είδε τον Σεμπάστιαν να στέκεται ξαφνικά στο

κλαδί δίπλα του. Το χλωμό του πρόσωπο ήταν αναψοκοκκινισμένο από θυμό, το μπράτσο που κρατούσε το σπαθί αιμορραγούσε. Είχε ρίξει το σπαθί προφανώς στο χώμα, αν και ο Τζέις είχε πετάξει και αυτός το μαχαίρι του. Είδε με κάποια ικανοποίηση ότι ο Σεμπάστιαν φάνηκε να θυμώνει πραγματικά για πρώτη φορά — να θυμώνει και να εκπλήσσεται, σαν να τον είχε δαγκώσει ένα κατοικίδιο που νόμιζε ότι ήταν εξημερωμένο.

«Είχε πλάκα» είπε ο Σεμπάστιαν «αλλά τέλειωσε τώρα».

Όρμησε στον Τζέις, πιάνοντάς τον απ' τη μέση, και τον έριξε απ' το κλαδί. Έπεσαν από ύψος έξι μέτρων αρπάζοντας ο ένας τον άλλον, ξεσκίζοντας ο ένας τον άλλον — και έπεσαν με τόση δύναμη στο χώμα, που ο Τζέις είδε αστεράκια. Άρπαξε το πληγωμένο χέρι του Σεμπάστιαν και έχωσε μέσα τα δάχτυλά του. Ο Σεμπάστιαν ούρλιαξε και έδωσε μια με την ανάποδη της παλάμης του στο πρόσωπο του Τζέις. Το στόμα του Τζέις γέμισε αλμυρό αίμα· το έφτυσε καθώς σέρνονταν μαζί στο χώμα, ρίχνοντας γροθιές ο ένας στον άλλον. Ένωσε ένα ξαφνικό σοκ από κάτι παγωμένο. Είχαν κυλήσει στην κατηφόρα και βρίσκονταν μισοί στο νερό και μισοί έξω από αυτό. Ο Σεμπάστιαν έβγαλε μια άναρθρη κραυγή και ο Τζέις άρπαξε την ευκαιρία να πιάσει το λαιμό του αντιπάλου του και να κλείσει γύρω του τα χέρια του, πιέζοντάς τον με δύναμη. Ο Σεμπάστιαν πνίγηκε, αλλά έπιασε το δεξί καρπό του Τζέις στο χέρι του και το τράβηξε προς τα πίσω, τόσο δυνατά που θα μπορούσε να του σπάσει τα κόκαλα. Ο Τζέις άκουσε τον εαυτό του να φωνάζει σαν από μακριά, και ο Σεμπάστιαν το εκμεταλλεύτηκε, γυρνώντας το σπασμένο του καρπό ανελέητα

μέχρι που ο Τζέις τον άφησε και έπεσε στην κρύα, υγρή λάσπη, με το χέρι του ένα κουβάρι πόνου.

Μισογονατισμένος πάνω στο στήθος του Τζέις, με το γόνατο να πιέζει τα πλευρά του, ο Σεμπάστιαν τού χαμογέλασε. Τα μάτια του έλαμπαν λευκά και μαύρα πάνω σε μια μάσκα λάσπης και αίματος. Κάτι γυάλιζε στο δεξί του χέρι. Το μαχαίρι του Τζέις. Πρέπει να το είχε πιάσει από κάτω. Η αιχμή του ακουμπούσε ακριβώς πάνω απ' την καρδιά του Τζέις.

«Και βρισκόμαστε στο ίδιο σημείο όπου ήμασταν και πέντε λεπτά νωρίτερα», είπε ο Σεμπάστιαν. «Είχες την ευκαιρία σου, Γουέιλαντ. Έχεις καμιά τελευταία επιθυμία;»

Ο Τζέις τον κοίταξε, με στόμα που ανάβλυζε αίμα, με μάτια που έτσουζαν απ' τον ιδρώτα, και ένιωθε μόνο μια αίσθηση απόλυτης και άδειας εξάντλησης. Έτσι θα πέδαινε, λοιπόν; «Γουέιλαντ;» είπε. «Ξέρεις ότι δεν είναι αυτό το όνομά μου».

«Σου ανήκει τόσο όσο το όνομα Μόργκενστερν», είπε ο Σεμπάστιαν. Έσκυψε μπροστά, ρίχνοντας το βάρος του στο μαχαίρι. Η άκρη του τρύπησε το δέρμα του Τζέις, στέλνοντας ένα καυτό κύμα πόνου στο σώμα του. Το πρόσωπο του Σεμπάστιαν απείχε ελάχιστα εκατοστά και η φωνή του ήταν ένας πνιχτός ψίθυρος. «Πίστευες στ' αλήθεια ότι ήσουν γιος του Βάλενταϊν; Πίστευες στ' αλήθεια ότι ένα κλαψιάρικο, απαθές πλάσμα σαν εσένα άξιζε να είναι ένας Μόργκενστερν, ο αδερφός μου;» Τίναξε πίσω τα λευκά του μαλλιά. Ήταν υγρά απ' τον ιδρώτα και το νερό απ' το ρυάκι. «Είσαι ένα υποκατάστατο», είπε. «Ο πατέρας μου έσφαξε ένα πτώμα για να σε βγάλει απ' τα σπλάχνα του και έκανε πειράματα μαζί

σου. Προσπάθησε να σε μεγαλώσει σαν δικό του γιο, αλλά ήσουν πολύ αδύναμος για να σε χρησιμοποιήσει. Δεν μπορούσες να γίνεις πολεμιστής. Ήσουν ένα τίποτα. Άχρηστος. Γι' αυτό σε πέταξε στους Λάιτγουντ και περίμενε μήπως του γινόσουν χρήσιμος αργότερα, ως δόλωμα. Ή παγίδα. Ποτέ δεν σε αγάπησε.»

Ο Τζέις ανοιγόκλεισε τα μάτια του που έτσουζαν. «Τότε, εσύ...»

«Εγώ είμαι ο γιος του Βάλενταϊν. Ο Τζόναθαν Κρίστοφερ Μόργκενστερν. Δεν είχες ποτέ δικαίωμα σ' αυτό το όνομα. Είσαι ένα φάντασμα. Ένας ψεύτικος πρίγκιπας». Τα μάτια του ήταν μαύρα και λαμπερά, σαν κελύφη σκοτωμένων εντόμων, και ξαφνικά ο Τζέις άκουσε τη φωνή της μητέρας του, σαν σε ένα όνειρο —αν και δεν ήταν μητέρα του, τελικά—, να λέει, *Ο Τζόναθαν δεν είναι πια παιδί. Δεν είναι καν άνθρωπος. Είναι ένα τέρας.*

«Εσύ είσαι αυτός», είπε βήχοντας ο Τζέις. «Αυτός με το αίμα του δαίμονα. Όχι εγώ».

«Σωστά». Το μαχαίρι μπήκε άλλο ένα χιλιοστό στο δέρμα του Τζέις. Ο Σεμπάστιαν χαμογελούσε ακόμη, αλλά ήταν ένα ακούσιο χαμόγελο, σαν ενός κρανίου. «Εσύ είσαι το αγόρι-άγγελος. Έπρεπε να ακούω συνέχεια για σένα. Εσύ με το όμορφο, αγγελικό σου πρόσωπο και τους καλούς τρόπους και τα ευαίσθητα, ευαίσθητα αισθήματα. Δεν μπορούσες ούτε ένα πουλί να δεις να πεθαίνει χωρίς να κλάψεις. Δεν είναι να απορεί κανείς που ο Βάλενταϊν ντρεπόταν για σένα».

«Όχι». Ο Τζέις ξέχασε τον πόνο, ξέχασε το αίμα στο στόμα του. «Για σένα ντρεπόταν. Νομίζεις ότι δεν σε πήρε στη λίμνη επειδή έπρεπε να μείνεις να ανοίξεις την Πύλη τα μεσάνυχτα; Λες και δεν ήξερε ότι δεν θα άντε-

χες να περιμένεις. Δεν σε πήρε μαζί του γιατί ντρέπεται να σταθεί μπροστά στον Άγγελο και να του δείξει τι έκανε. Να του δείξει το πλάσμα που έφτιαξε. Εσένα». Ο Τζέις κοίταξε τον Σεμπάστιαν –μπορούσε να νιώσει έναν απαίσιο, θριαμβευτικό οίκτο στα ίδια του τα μάτια. «Το ξέρει ότι δεν υπάρχει τίποτε ανθρώπινο μέσα σου. Μπορεί να σε αγαπάει, αλλά ταυτόχρονα σε μισεί...»

«Βούλωσ' το!» Ο Σεμπάστιαν έχωσε το μαχαίρι, γυρνώντας τη λαβή. Ο Τζέις τινάχτηκε προς τα πίσω με μια κραυγή και ένωσε έναν πόνο να απλώνεται σαν κεραυνός πίσω απ' τα μάτια του. Τώρα θα πεθάνω, σκέφτηκε. Πεθαίνω. Αυτό ήταν. Αναρωτήθηκε αν η καρδιά του είχε ήδη τρυπήσει. Δεν μπορούσε να κουνηθεί, ούτε να ανασάνει. Ήξερε πώς ένωθε μια πεταλούδα κολλημένη σε κορνίζα. Προσπάθησε να μιλήσει, να πει ένα όνομα, αλλά απ' το στόμα του δεν βγήκε τίποτα.

Κι όμως, ο Σεμπάστιαν ήταν σαν να είχε διαβάσει τα μάτια του. «Η Κλέρι. Το είχα σχεδόν ξεχάσει. Είσαι ερωτευμένος μαζί της, σωστά; Η ντροπή των απαίσιων αιμομικτικών σου ενστίκτων πρέπει να σε σκότωνα. Τι κρίμα που δεν ήξερες ότι δεν ήταν αδερφή σου τελικά. Θα μπορούσες να είχες περάσει την υπόλοιπη ζωή σου μαζί της, αν δεν ήσουν τόσο ηλίθιος». Έσχυψε, πιέζοντας το μαχαίρι πιο δυνατά, με την άκρη του να αγγίζει το κόκαλο. Μιλούσε στο αφτί του Τζέις, με μια φωνή τόσο απαλή σαν ψίδυρο. «Κι αυτή σε αγαπούσε», είπε. «Σκέψου το καθώς πεθαίνεις».

Το σκοτάδι μπήκε απ' τις άκρες των ματιών του Τζέις σαν μελάνι που χύνεται σε μια φωτογραφία, σκεπάζοντας την εικόνα. Ξαφνικά δεν ένωθε καθόλου πόνο. Δεν ένωθε τίποτα, ούτε το βάρος του Σεμπάστιαν πάνω

του, σαν να επέπλεε κάπου. Το πρόσωπο του Σεμπάστιαν αιωρείτο μπροστά του, λευκό πάνω στο σκοτάδι, με το μαχαίρι υψωμένο στο χέρι του. Κάτι άστραψε χρυσό στον καρπό του Σεμπάστιαν, σαν να φορούσε βραχιόλι. Αλλά δεν ήταν βραχιόλι, γιατί κουνήθηκε. Ο Σεμπάστιαν κοίταξε το χέρι του έκπληκτος καθώς το μαχαίρι ξέφυγε απ' τη λαβή του και έπεσε στη λάσπη με ένα δυνατό ήχο.

Μετά έπεσε το ίδιο το χέρι, κομμένο απ' τον καρπό του, στο χώμα δίπλα απ' το μαχαίρι.

Ο Τζέις κοίταξε έκπληκτος το κομμένο χέρι του Σεμπάστιαν να αναπηδάει και να προσγειώνεται σε ένα ζευγάρι μαύρες μπότες. Οι μπότες ανήκαν σε ένα ζευγάρι κομψά πόδια που οδηγούσαν σε ένα αδύνατο σώμα και ένα οικείο πρόσωπο με έναν καταρράχτη μαύρων μαλλιών. Ο Τζέις σήκωσε το βλέμμα του και είδε την Ίζαμπελ, με το μαστίγιο μουσκεμένο από το αίμα, τα μάτια καρφωμένα στον Σεμπάστιαν που κοιτούσε το ματωμένο κομμένο του χέρι με ανοιχτό το στόμα, κατάπληκτος.

Η Ίζαμπελ χαμογέλασε θλιμμένα. «Αυτό ήταν για τον Μαξ, παλιομπάσταρδε».

«Σκύλα», είπε ο Σεμπάστιαν και πήδηξε όρθιος καθώς το μαστίγιο της Ίζαμπελ έπεσε κατά πάνω του σκίζοντας τον αέρα με απίθανη ταχύτητα. Εκείνος έγειρε στο πλάι και εξαφανίστηκε. Ακούστηκε ένα θρόισμα. Μάλλον θα κρύφτηκε ανάμεσα στα δέντρα, σκέφτηκε ο Τζέις, αν και πονούσε υπερβολικά για να γυρίσει το κεφάλι και να κοιτάξει.

«Τζέις!» Η Ίζαμπελ γονάτισε πλάι του με το ραβδί της να γυαλίζει στο αριστερό της χέρι. Τα μάτια της

έλαμπαν από τα δάκρυα· πρέπει να ήταν σε άσχημη κατάσταση οι πληγές του, σκέφτηκε ο Τζέις, για να ήταν έτσι η Ίζαμπελ.

«Ίζαμπελ», προσπάθησε να πει. Ήθελε να της πει να φύγει, να τρέξει, ότι όσο θεαματική και γενναία και ταλαντούχα κι αν ήταν —και ήταν όλα αυτά τα πράγματα—, δεν μπορούσε να νικήσει τον Σεμπάστιαν. Και δεν υπήρχε περίπτωση να αφήσει ο Σεμπάστιαν ένα μικρό πραγματάκι, όπως ότι είχε χάσει το χέρι του, να τον σταματήσει. Το μόνο που βγήκε απ' το στόμα του Τζέις όμως ήταν ένας ήχος σαν πνίξιμο.

«Μη μιλάς». Ένιωσε την άκρη του ραβδιού να καίει το δέρμα του. «Θα γίνεις καλά». Η Ίζαμπελ τού χαμογέλασε τρέμοντας λίγο. «Θα αναρωτιέσαι τι κάνω εδώ πέρα», είπε. «Δεν ξέρω πόσα ξέρεις, τι σου είπε ο Σεμπάστιαν, αλλά δεν είσαι γιος του Βάλενταϊν». Ο θεραπευτικός ρούνος ιράτζε είχε σχεδόν τελειώσει· ο Τζέις ένιωθε ήδη τον πόνο να σβήνει. Κούνησε καταφατικά το κεφάλι του, προσπαθώντας να της πει, *Το ξέρω*. «Βασικά, δεν θα ερχόμουν να σε ψάξω όταν έφυγες, γιατί στο σημείωμα έλεγες να μην έρθουμε, και το κατάλαβα. Αλλά δεν υπήρχε περίπτωση να σε αφήσω να πεθάνεις πιστεύοντας ότι έχεις αίμα δαίμονα, ή χωρίς να σου πω ότι δεν έχεις τίποτα κακό, αν και πραγματικά, πώς μπορούσες να σκεφτείς κάτι τέτοιο, απορώ...» Το χέρι της Ίζαμπελ τινάχτηκε, και εκείνη έμεινε ακίνητη, για να μη χαλάσει το ρούνο. «Και έπρεπε να μάθεις ότι η Κλέρι δεν είναι αδερφή σου», είπε, πιο τρυφερά. «Γιατί... γιατί απλώς έπρεπε. Γι' αυτό, έβαλα τον Μάγκνους να με βοηθήσει να σε εντοπίσω. Χρησιμοποίησα εκείνο το στρατιωτάκι που είχες δώσει στον Μαξ. Δεν νομίζω ότι θα το έκανε

κανονικά ο Μάγκνους, αλλά ας πούμε ότι είχε εξαιρετικά καλή διάθεση, και ίσως να του είπα ότι το ζήτησε ο Άλεχ, αν και δεν ήταν ακριβώς αλήθεια, αλλά θα περάσει λίγη ώρα πριν το μάθει. Και μόλις έμαθα πού ήσουν, βασικά είχε ήδη ανοίξει μια Πύλη για τους άλλους, και ξέρεις πόσο καλή είμαι στο να τρυπώνω...»

Η Ίζαμπελ ούρλιαξε. Ο Τζέις προσπάθησε να την πιάσει, αλλά δεν πρόλαβε –κάτι την άρπαξε, τη σήκωσε και την πέταξε στο πλάι. Το μαστίγιο έπεσε απ' το χέρι της. Προσπάθησε να σηκωθεί όρθια, αλλά ο Σεμπάστιαν είχε ήδη μπει μπροστά της. Τα μάτια του άστραφταν από θυμό, και στον καρπό του είχε τυλίξει ένα ματωμένο ρούχο. Η Ίζαμπελ έσκυψε να πιάσει το μαστίγιο, αλλά ο Σεμπάστιαν ήταν πιο γρήγορος. Γύρισε και την κλότσησε με δύναμη. Η μπότα του έπεσε πάνω στα πλευρά της. Ο Τζέις σχεδόν άκουσε τα κόκαλα της Ίζαμπελ να ραγίζουν καθώς πετάχτηκε προς τα πίσω και προσγειώθηκε αδέξια στο πλάι. Την άκουσε να φωνάζει –η Ίζαμπελ, που δεν φώναζε ποτέ από πόνο– καθώς ο Σεμπάστιαν την ξανακλότσησε, και μετά έπιασε το μαστίγιό της, κραδαινοντάς το στο χέρι του.

Ο Τζέις γύρισε στο πλάι. Ο μισοτελειωμένος ρούνος τον είχε βοηθήσει, αλλά ο πόνος στο στήθος του ήταν ακόμη δυνατός, και ήξερε, κάπου βαθιά στο μυαλό του, ότι το γεγονός ότι έβηχε αίμα σήμαινε ότι είχε κάποια οπή στα πνευμόνια του. Δεν ήταν σίγουρος πόσο θα άντεχε ακόμη. Μάλλον λίγα λεπτά. Σύρθηκε προς το μαχαίρι που είχε πέσει από τον Σεμπάστιαν δίπλα στο αποτρόπαιο απομεινάρι του χεριού του. Ο Τζέις σηκώθηκε όρθιος παραπατώντας. Η μυρωδιά του αίματος ήταν παντού. Θυμήθηκε το όραμα του Μάγκνους, τον κόσμο

που είχε γεμίσει αίμα, και το χέρι του, που γλιστρούσε, έσφιξε τη λαβή του μαχαιριού.

Έκανε ένα βήμα μπροστά. Άλλο ένα. Κάθε βήμα ήταν λες και έσερνε τα πόδια του σε τσιμέντο. Η Ίζαμπελ ούρλιαζε κατάρες στον Σεμπάστιαν, που γέλασε καθώς κατέβασε το μαστίγιο στο σώμα της. Οι κραυγές της βοηθούσαν τον Τζέις να προχωρήσει σαν ψάρι πιασμένο σε αγκίστρι, αλλά γίνονταν πιο αχνές καθώς πλησίαζε. Ο κόσμος γύριζε γύρω του σαν τρενάκι του λούνα παρκ.

Άλλο ένα βήμα, είπε στον εαυτό του. Άλλο ένα. Ο Σεμπάστιαν τού είχε γυρισμένη την πλάτη· είχε επικεντρωθεί στην Ίζαμπελ. Μάλλον νόμιζε ότι ο Τζέις ήταν ήδη νεκρός. Και σχεδόν ήταν. Άλλο ένα βήμα, είπε, αλλά δεν μπορούσε, δεν μπορούσε να κουνηθεί, δεν άντεχε να σύρει το πόδι του ούτε άλλο ένα βήμα. Από τις άκρες των ματιών του έμπαινε πάλι το σκοτάδι. Ένα σκοτάδι πιο βαθύ από το σκοτάδι του ύπνου. Ένα σκοτάδι που θα έσβηνε ό,τι είχε δει ποτέ και θα του έφερνε μια γαλήνη που θα ήταν απόλυτη. Ξαφνικά σκέφτηκε την Κλέρι... την Κλέρι όπως την τελευταία φορά που την είχε δει, με τα μαλλιά της απλωμένα στο μαξιλάρι και το χέρι της στο μάγουλό της. Τότε είχε σκεφτεί ότι δεν είχε ξαναδει τίποτα τόσο γαλήνιο στη ζωή του, αλλά φυσικά εκείνη απλώς κοιμόταν, όπως θα κοιμόταν οποιοσδήποτε άλλος. Δεν ήταν η δική της γαλήνη που τον είχε ξαφνιάσει, αλλά η δική του. Η γαλήνη που ένιωθε όταν ήταν μαζί της δεν έμοιαζε με τίποτε απ' όσα είχε ζήσει στη ζωή του.

Στη ραχοκοκαλιά του ένιωσε μια σουβλιά πόνου, και συνειδητοποίησε με έκπληξη ότι κάπως, χωρίς να το προσπαθήσει, τα πόδια του τον είχαν κουβαλήσει στο

τελευταίο, κρίσιμο βήμα. Ο Σεμπάστιαν είχε σηκώσει το χέρι του, με το μαστίγιο να λάμπει στο χέρι του· η Ίζαμπελ ήταν ξαπλωμένη στο γρασίδι, ένα σκυφτό κουβάρι, χωρίς να ουρλιάζει πια – χωρίς καν να κουνιέται. «Μικρή παλιοβρόμα των Λάιτγουντ», έλεγε ο Σεμπάστιαν. «Θα έπρεπε να σου έχω λιώσει το πρόσωπο μ' εκείνο το σφυρί όταν είχα την ευκαιρία...»

Ο Τζέις σήκωσε το χέρι του, κρατώντας το μαχαίρι, και βύθισε τη λεπίδα στην πλάτη του Σεμπάστιαν.

Ο Σεμπάστιαν έκανε μεταβολή, αφήνοντας το μαστίγιο να πέσει απ' το χέρι του. Γύρισε αργά και κοίταξε τον Τζέις, και ο Τζέις σκέφτηκε, με έναν απόμακρο τρόμο, ότι ο Σεμπάστιαν ίσως να μην ήταν τελικά θνητός και να μην μπορούσε να τον σκοτώσει ποτέ. Το πρόσωπο του Σεμπάστιαν ήταν κενό, η εχθρότητα είχε εξαφανιστεί, το ίδιο και η σκοτεινή φωτιά απ' τα μάτια του. Δεν έμοιαζε πια με τον Βάλενταϊν. Έμοιαζε... φοβισμένος.

Άνοιξε το στόμα του, σαν να ήθελε να πει κάτι, αλλά τα γόνατά του λύγιζαν ήδη. Έπεσε στο χώμα, και η δύναμη της πτώσης του τον έκανε να κυλήσει στην κατηφόρα και να πέσει στο ρυάκι. Σταμάτησε κάποια στιγμή ανάσκελα, με τα μάτια να κοιτάζουν τον ουρανό χωρίς να βλέπουν. Το νερό κυλούσε γύρω του, κουβαλώντας μαύρες γραμμές από αίμα με το ρεύμα του.

Μου έμαθε ότι υπάρχει ένα σημείο στην πλάτη του ανθρώπου που, αν βυθίσεις το σπαθί σου, μπορείς να τρυπήσεις την καρδιά και τη σπονδυλική στήλη με μία κίνηση, είχε πει ο Σεμπάστιαν. Μάλλον πήραμε το ίδιο δώρο στα γενέθλιά μας εκείνο το χρόνο, αδερφέ, σκέφτηκε ο Τζέις. Σωστά;

«Τζέις!» Ήταν η Ίζαμπελ, με πρόσωπο ματωμένο, που

προσπαθούσε με δυσκολία να ανακαθίσει. «Τζέις!»

Προσπάθησε να γυρίσει προς το μέρος της, να της πει κάτι, αλλά οι λέξεις του δεν έβγαιναν. Γλίστρησε στα γόνατά του. Ένα μεγάλο βάρος πίεζε το στήθος του, και η γη τον καλούσε –κάτω, κάτω, κάτω. Ίσα που αντιλαμβάνόταν την Ίζαμπελ να φωνάζει το όνομά του καθώς τον τύλιξε το σκοτάδι.

Ο Σάιμον ήταν βετεράνος άπειρων μαχών. Αν φυσικά μετρούσες τις μάχες που έδινε παίζοντας Ντάντζιονς εντ Ντράγκονς. Ο φίλος του ο Έρικ ήταν πωρωμένος με τη στρατιωτική ιστορία, και συνήθως εκείνος οργάνωνε τα πολεμικά κομμάτια των παιχνιδιών, που περιλάμβαναν το να κινείς δεκάδες μικροσκοπικά πιόνια σε ίσιες γραμμές πάνω σε ένα επίπεδο τοπίο ζωγραφισμένο σε χαρτί του μέτρου.

Πάντα έτσι φανταζόταν τις μάχες –ή όπως ήταν στις ταινίες, με δύο ομάδες ανθρώπων, να προχωράει η μία ενάντια στην άλλη πάνω σε μια επίπεδη έκταση γης. Ίσιες γραμμές και τάξη.

Αυτό δεν είχε καμία σχέση.

Αυτό ήταν ένα χάος, ένα συνονθύλευμα φωνών και κίνησης, και το πεδίο της μάχης δεν ήταν επίπεδο, αλλά ένας σωρός από λάσπη και αίμα που είχε γίνει μια πηχτή, ασταθής πάστα. Ο Σάιμον είχε φανταστεί ότι τα Παιδιά της Νύχτας θα έμπαιναν στο πεδίο της μάχης και θα έβρισκαν κάποιον υπεύθυνο· φανταζόταν ότι θα έβλεπε πρώτα τη μάχη από μακριά και θα παρακολουθούσε τις δύο πλευρές να συγκρούονται. Αλλά δεν ήρθε κανείς να τους χαιρετίσει, ούτε υπήρχαν πλευρές. Η μάχη εμφανίστηκε μέσα στο σκοτάδι σαν να είχε πε-

ράσει κατά λάθος από ένα έρημο μέρος σε μια συμπλοκή στη μέση της Τάιμς Σκουέαρ στη Νέα Υόρκη —ξαφνικά, γύρω του, υπήρχαν πλήθη που συνωστιζόνταν, χέρια που τον άρπαζαν, τον έσπρωχναν στην άκρη, και οι βρικόλακες σκορπίστηκαν βουτώντας στη μάχη χωρίς να του ρίξουν ούτε ένα βλέμμα.

Και υπήρχαν Δαίμονες... Δαίμονες παντού, και δεν είχε φανταστεί ποτέ τι είδους θορύβους θα έβγαζαν, τις κραυγές και τα ουρλιαχτά και τα γρυλίσματα, και το χειρότερο, τον ήχο σκισίματος και τεμαχισμού και πεινασμένης ικανοποίησης. Ο Σάιμον ευχήθηκε να μπορούσε να απενεργοποιήσει την εκπληκτική του ακοή, αλλά δεν μπορούσε, και οι ήχοι ήταν σαν μαχαίρια που έσκιζαν τα τύμπανά του.

Σχόνταψε σε ένα σώμα που ήταν μισοχωμένο στη λάσπη, γύρισε να δει αν χρειαζόταν βοήθεια και είδε ότι ο Κυνηγός που ήταν πεσμένος εκεί ήταν ήδη νεκρός και του έλειπε το σώμα από τους ώμους και πάνω. Τα λευκά κόκαλα γυάλιζαν πάνω στο μαύρο χώμα, και παρά τη φύση του βρικόλακα ο Σάιμον ένιωσε ναυτία. Πρέπει να είμαι ο μόνος βρικόλακας στον κόσμο που αηδιάζει στη θέα του αίματος, σκέφτηκε, και μετά κάτι από πίσω τον χτύπησε με δύναμη, και έπεσε σε μια κατηφόρα από λάσπη και κατέληξε σε μια λακκούβα.

Στη λακκούβα δεν ήταν μόνος. Γύρισε ανάσκελα τη στιγμή που ήρθε από πάνω του ο Δαίμονας. Ήταν σαν την εικόνα του Θανάτου από κάποια μεσαιωνική ξυλογραφία —ένας κινούμενος σκελετός με ένα ματωμένο μπαλτά στο κοκαλιάρικο χέρι του. Ο Σάιμον κύλησε στο πλάι καθώς ο μπαλτάς κατέβηκε με δύναμη και προσγειώθηκε λίγα εκατοστά πιο πέρα απ' το πρόσωπό

του. Ο σκελετός έβγαλε μια κραυγή απογοήτευσης και σήκωσε ξανά το όπλο του...

Και τότε τον χτύπησε στο πλάι ένα κλομπ από ροζιασμένο ξύλο. Ο σκελετός διαλύθηκε σαν παιδικό παιχνίδι γεμάτο κόκαλα. Έγιναν κομματάκια με έναν ήχο σαν καστανιέτες που χτυπάνε, πριν εξαφανιστούν στο σκοτάδι.

Πάνω απ' τον Σάιμον στεκόταν ένας ψηλός άνδρας. Ο Σάιμον δεν τον είχε ξαναδεί. Ήταν ψηλός, με γενειάδα, και γεμάτος αίματα. Πέρασε ένα λερωμένο χέρι πάνω απ' το μέτωπό του καθώς κοιτούσε τον Σάιμον. Άφησε μια λερωμένη γραμμή. «Είσαι καλά;»

Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι, σαστισμένος, και άρχισε να σηκώνεται όρθιος. «Ευχαριστώ».

Ο άγνωστος έσκυψε και του έδωσε το χέρι του για να τον βοηθήσει. Ο Σάιμον το πήρε –και βρέθηκε να πετάει πάνω απ' τη λακκούβα. Προσγειώθηκε όρθιος στην άκρη της με τα πόδια να γλιστράνε στην υγρή λάσπη. Ο άγνωστος τού χαμογέλασε ντροπαλά. «Συγγνώμη. Δύναμη του Σκότους –ο σύμμαχός μου είναι λυκάνθρωπος. Δεν την έχω συνηθίσει». Έδειξε το πρόσωπο του Σάιμον. «Βρικόλακας;»

«Πώς το κατάλαβες;»

Ο άνδρας χαμογέλασε. Ήταν ένα κουρασμένο χαμόγελο, αλλά ήταν πολύ φιλικό. «Απ' τα δόντια σου. Βγαίνουν έξω όταν πολεμάς. Το ξέρω γιατί...» Σταμάτησε. Ο Σάιμον κατάλαβε τι θα έλεγε. Επειδή έχω σκοτώσει κάμποσους βρικόλακες. «Ευχαριστώ, πάντως. Που πολεμάτε μαζί μας».

«Ε...» Ο Σάιμον πήγε να πει ότι δεν είχε πολεμήσει ακόμη. Ούτε είχε κάνει κάτι. Γύρισε για να το πει, και

μόλις που πρόλαβε να βγάλει μία λέξη απ' το στόμα του, μια και κάτι απίθανα τεράστιο και με δαγκάνες και ξεσκισμένα φτερά ορμούσε και έχωνε τα νύχια του στην πλάτη του Κυνηγού.

Ο άνδρας δεν φώναξε καν. Γύρισε το κεφάλι του, σαν να είχε ξαφνιαστεί, σαν να αναρωτιόταν τι είχε προσγειωθεί στην πλάτη του, και μετά εξαφανίστηκε, μέσα στον άδειο σκοτεινό ουρανό, σε ένα στρόβιλο από φτερά και δόντια. Το κλομπ του έπεσε στο χώμα στα πόδια του Σάιμον.

Ο Σάιμον δεν κουνήθηκε. Όλη η σκηνή, απ' τη στιγμή που είχε πέσει στη λακκούβα, είχε διαρκέσει λιγότερο από ένα λεπτό. Γύρισε μουνδιασμένος και κοίταξε τα σπαδιά που άστραφταν στο σκοτάδι, τα κοφτερά νύχια των Δαιμόνων, τις λάμπεις που άστραφταν εδώ κι εκεί μες στο σκοτάδι σαν πυγολαμπίδες που περνούσαν μέσα από ένα δάσος, και ύστερα συνειδητοποίησε τι ήταν — οι λάμπεις από τα σπαδιά σεράφ.

Δεν μπορούσε να βρει τους Λάιτγουντ, ή τους Πένχαλου, ή τον Λουκ, ή οποιονδήποτε άλλο θα μπορούσε να αναγνωρίσει. Δεν ήταν Κυνηγός. Κι όμως, εκείνος ο άνδρας τον είχε ευχαριστήσει, τον είχε ευχαριστήσει που πολεμούσε. Αυτό που είχε πει στην Κλέρι ήταν αλήθεια — αυτή ήταν και δική του μάχη, και τον είχαν ανάγκη εκεί. Όχι τον Σάιμον που ήταν άνθρωπος, αδέξιος και ευγενικός, και σιχαινόταν την όψη του αίματος, αλλά το βρικόλακα Σάιμον, ένα πλάσμα που ούτε ο ίδιος δεν γνώριζε καλά-καλά.

Ένας αληθινός βρικόλακας ξέρει ότι είναι νεκρός, του είχε πει ο Ραφαέλ. Αλλά ο Σάιμον δεν ένιωθε νεκρός. Δεν είχε νιώσει ποτέ πιο ζωντανός. Γύρισε καθώς ένας

άλλος Δαίμονας πήδηξε μπροστά του —ήταν σαν σαύρα, με λέπια και δόντια τρωκτικού. Έπεσε πάνω στον Σάιμον με τα μαύρα νύχια του απλωμένα.

Ο Σάιμον πήδηξε. Έπεσε στο τεράστιο πλευρό του πλάσματος και αρπάχτηκε από πάνω του, χώνοντας στα λέπια του τα νύχια του. Τα λέπια υποχωρούσαν στο άγγιγμά του. Το Σημάδι στο μέτωπό του παλλόταν καθώς έχωνε τα δόντια του στο λαιμό του Δαίμονα.

Είχε φρικτή γεύση.

Όταν τα γυαλιά σταμάτησαν να πέφτουν, στο ταβάνι υπήρχε μια τρύπα, κάμποσα μέτρα μεγάλη, σαν να είχε περάσει από μέσα ένας μετεωρίτης. Απ' το κενό μπήκε παγωμένος αέρας. Ανατριχιάζοντας, η Κλέρι σηκώθηκε όρθια, τινάζοντας σκόνη και γυαλιά απ' τα ρούχα της.

Το μαγικό φως που φώτιζε την Αίδουσα είχε σβήσει —ήταν σκοτεινά εκεί μέσα, πυκνές σκιές και σκόνη. Η αχνή λάμψη της Πύλης που έσβηνε αργά στην πλατεία ίσα που φαινόταν να γυαλίζει πίσω απ' τη δίφυλλη πόρτα.

Μάλλον δεν ήταν πια ασφαλές να μένει εκεί, σκέφτηκε η Κλέρι. Θα έπρεπε να πάει στους Πένχαλοου και να βρει την Αλίν. Είχε διασχίσει τη μισή Αίδουσα όταν άκουσε βήματα στο μαρμάρινο πάτωμα. Με την καρδιά να βροντοχτυπάει, γύρισε και είδε τον Μαλαχία, μια ψηλόλιγνη, αραχνοειδή μορφή στο ημίφως, να πηγαίνει με μεγάλες δρασκελιές προς την εξέδρα. Μα, τι έκανε ακόμη εκεί; Δεν θα έπρεπε να πολεμάει μαζί με τους υπόλοιπους Κυνηγούς;

Καθώς πλησίασε την εξέδρα, η Κλέρι πρόσεξε κάτι που την έκανε να βάλει το χέρι της στο στόμα της, πνί-

γοντας μια κραυγή έκπληξης. Στον ώμο του Μαλαχίας βρισκόταν μια σκυφτή, σκοτεινή μορφή. Ένα πουλί. Ένα γεράκι, για την ακρίβεια.

Ο Χούγκο.

Η Κλέρι έσκυψε και κρύφτηκε πίσω από μια κολόνα καθώς ο Μαλαχίας ανέβηκε τα σκαλιά της εξέδρας. Υπήρχε κάτι αναμφισβήτητα μυστικοπαδές στον τρόπο που κοίταζε δεξιά κι αριστερά. Πιστεύοντας προφανώς ότι δεν τον έβλεπε κανείς, έβγαλε κάτι μικρό και γυαλιστερό απ' την τσέπη του και το φόρεσε στο δάχτυλό του. Ένα δαχτυλίδι; Το στριφογύρισε στο δάχτυλό του, και η Κλέρι θυμήθηκε τον Χοτζ στη βιβλιοθήκη του Ινστιτούτου, να βγάζει το δαχτυλίδι απ' το χέρι του Τζέις...

Ο αέρας μπροστά απ' τον Μαλαχία τρεμούλιασε αχνά, σαν να είχε ζεσταθεί. Από μέσα βγήκε μια φωνή, μια οικεία φωνή, ψυχρή και καλλιεργημένη, με ένα ίχνος αχνής ενόχλησης.

«Τι είναι, Μαλαχία; Δεν έχω όρεξη για ψιλοκουβέντα τώρα».

«Άρχοντά μου Βάλενταϊν», είπε ο Μαλαχίας. Η συνηθισμένη του εχθρότητα είχε αντικατασταθεί από μια γλοιώδη δουλοπρέπεια. «Με επισκέφθηκε ο Χούγκιν μόλις πριν ένα λεπτό με νέα. Υπέδεσα ότι είχατε ήδη φτάσει στον Καθρέφτη, και γι' αυτό ήρθε σε μένα. Πίστευα ότι θα θέλατε να το μάθετε.

Το ύφος του Βάλενταϊν ήταν απότομο. «Πολύ καλά. Τι νέα;»

«Ο γιος σου, αφέντη. Ο άλλος σου γιος. Ο Χούγκιν τον εντόπισε στην κοιλάδα της σπηλιάς. Ίσως να σε ακολουθήσει μέσα από τα τούνελ στη λίμνη».

Η Κλέρι έσφιξε την κολόνα με χέρια που είχαν χλωμιάσει. Μιλούσαν για τον Τζέις.

Ο Βάλενταϊν γρύλισε. «Βρήκε εκεί τον αδερφό του;»
«Ο Χούγκιν λέει ότι τους άφησε να μονομαχούν».

Η Κλέρι ένωσε το στομάχι της να σφίγγεται. Ο Τζέις να μονομαχεί με τον Σεμπάστιαν; Θυμήθηκε πώς τον είχε πετάξει ο Σεμπάστιαν στον τοίχο του Φρουρίου σαν να μη ζύγιζε τίποτα. Ένα κύμα πανικού την κατέλαβε, ένα κύμα τόσο έντονο, που για μια στιγμή ένωσε τα αφτιά της να βουίζουν. Όταν το δωμάτιο σταμάτησε να γυρίζει, είχε χάσει οτιδήποτε είχε ειπωθεί στο μεταξύ.

«Αυτοί που με απασχολούν είναι όσοι είναι αρκετά μεγάλοι για να Σημαδευτούν αλλά όχι αρκετά μεγάλοι για να πολεμήσουν», έλεγε ο Μαλαχίας. «Δεν ψήφισαν στην απόφαση του Συμβουλίου. Μου φαίνεται άδικο να τιμωρηθούν με τον ίδιο τρόπο που πρέπει να τιμωρηθούν αυτοί που πολεμάνε».

«Το σκέφτηκα αυτό». Η φωνή του Βάλενταϊν ήταν μια μπάσα χορδή. «Επειδή οι έφηβοι είναι πιο ελαφρά Σημαδεμένοι, τους παίρνει περισσότερο καιρό να γίνουν Καταραμένοι. Αρκετές μέρες, τουλάχιστον. Πιστεύω ότι είναι μια διαδικασία που μπορεί να αντιστραφεί».

«Ενώ όσοι έχουμε πει από το Θανάσιμο Κύπελλο, θα μείνουμε ανέπαφοι;»

«Έχω δουλειά, Μαλαχία», είπε ο Βάλενταϊν. «Σου έχω πει εκατό φορές ότι θα είσαι ασφαλής. Εδώ διακινδυνεύω την ίδια μου τη ζωή. Δείξε λίγη πίστη».

Ο Μαλαχίας έσκυψε το κεφάλι του. «Έχω εμπιστοσύνη, κύριέ μου. Την έχω δείξει εδώ και χρόνια, σιωπηλά, υπηρετώντας σε πάντα».

«Και θα ανταμειφθείς», είπε ο Βάλενταϊν.

Ο Μαλαχίας σήκωσε το κεφάλι του. «Άρχοντά μου...»

Αλλά ο αέρας είχε σταματήσει να τρέμει. Ο Βάλενταϊν είχε φύγει. Ο Μαλαχίας συνοφρυώθηκε, και μετά κατέβηκε αποφασιστικά τα σκαλιά της εξέδρας και κατευθύνθηκε προς την έξοδο. Η Κλέρι κρύφτηκε πίσω απ' την κολόνα, ελπίζοντας απελπισμένα ότι δεν θα την έβλεπε. Η καρδιά της χτυπούσε σαν τρελή. Τι ήταν όλα αυτά; Τι ήταν αυτά που έλεγαν για τους Καταραμένους; Η απάντηση τρεμόσβηνε στο πίσω μέρος του μυαλού της, αλλά ήταν πολύ απαίσια για να τη σκεφτεί. Ούτε ο Βάλενταϊν δεν θα...

Τότε κάτι όρμησε εναντίον της, κάτι σκοτεινό και επιθετικό. Ίσα που πρόλαβε να σηκώσει τα χέρια της και να σκεπάσει τα μάτια της όταν κάτι ξέσκισε τα χέρια της. Άκουσε ένα βίαιο κρώξιμο και φτερά να πλαταγίζουν πίσω απ' τις ανοιχτές της παλάμες.

«Χούγκιν! Φτάνει!» Ήταν η φωνή του Μαλαχία. «Χούγκιν!» Ακούστηκε άλλο ένα κρώξιμο και ένας γδούπος, και μετά σιωπή. Η Κλέρι χαμήλωσε τα χέρια της και είδε το γεράκι πεσμένο ακίνητο, χτυπημένο ή νεκρό, δεν μπορούσε να καταλάβει. Με ένα γρύλισμα, ο Μαλαχίας κλότσησε το πουλί βίαια και συνέχισε το δρόμο του προς την Κλέρι με άγριο βλέμμα. Την άρπαξε απ' το ματωμένο καρπό και την τράβηξε να σηκωθεί όρθια. «Ανόητο κορίτσι», της είπε. «Πόση ώρα ακούς;»

«Αρκετή για να καταλάβω ότι είσαι κατάσκοπος», είπε κοφτά η Κλέρι και προσπάθησε να απελευθερώσει τον καρπό της, αλλά την κρατούσε σφιχτά. «Είσαι με την πλευρά του Βάλενταϊν».

«Μόνο μια πλευρά υπάρχει». Η φωνή του ήταν ένας πνιχτός συριγμός. «Το Κονκλάβιο είναι ανόητο, παρα-

πλανημένο, ξεπουλημένο σε πλάσματα που είναι μισά άνθρωποι και μισά τέρατα. Το μόνο που θέλω εγώ είναι να το κάνω αγνό, να το επιστρέψω στην αρχική του δόξα. Ένας σκοπός που όλοι οι Κυνηγοί θα έπρεπε να επικροτούν, αλλά όχι, προτιμούν να ακούν ανόητους και φίλο-δαίμονες σαν εσένα και τον Λούσιαν Γκρέιμαρκ. Και τώρα έχεις στείλει την αφρόκρεμα των Νεφιλίμ να πεθάνουν σ' αυτήν τη γελοία μάχη... μια κενή χειρονομία που δεν θα έχει κανένα αποτέλεσμα. Ο Βάλενταϊν έχει ήδη ξεκινήσει την τελετή... πολύ σύντομα ο Αρχάγγελος θα ξυπνήσει και οι Νεφιλίμ θα γίνουν Καταραμένοι. Όλοι εκτός από τους λίγους που βρίσκονται υπό την προστασία του Βάλενταϊν...»

«Αυτό είναι φόνος! Θα δολοφονήσει Κυνηγούς Σκιών!» ~

«Δεν είναι φόνος», είπε ο Υπατος. Η φωνή του ήταν γεμάτη με το πάθος ενός φανατικού. «Κάθαρη. Ο Βάλενταϊν θα φτιάξει έναν καινούριο κόσμο Κυνηγών, έναν κόσμο καθαρό από αδυναμία και διαφθορά».

«Η αδυναμία και η διαφθορά δεν βρίσκονται στον κόσμο», είπε κοφτά η Κλέρι. «Αλλά στους ανθρώπους. Και πάντα έτσι θα είναι. Ο κόσμος χρειάζεται απλώς καλούς ανθρώπους για να εξισορροπούν την κατάσταση. Και εσείς σχεδιάζετε να τους σκοτώσετε όλους».

Την κοίταξε για μια στιγμή με ειλικρινή έκπληξη, σαν να είχε ξαφνιαστεί απ' την ένταση του ύφους της. «Τι ωραία λόγια από ένα κορίτσι που θα πρόδιδε τον ίδιο της τον πατέρα». Ο Μαλαχίας την τράβηξε προς το μέρος του, αρπάζοντας βίαια τον πληγωμένο της καρπό. «Ίσως θα έπρεπε να δούμε πόσο θα πείραζε τον Βάλενταϊν να σου διδάξω πώς...»

Η Κλέρι όμως δεν έμαθε ποτέ τι σκόπευε να της διδάξει. Ανάμεσά τους πετάχτηκε μια σκοτεινή μορφή —απλωμένα φτερά και απειλητικά νύχια.

Το γεράκι πέτυχε τον Μαλαχία με την άκρη του νυχιού του, σχηματίζοντας ένα ματωμένο αυλάκι στο πρόσωπό του. Ο Ύπατος άφησε το χέρι της με μια κραυγή και σήκωσε ψηλά τα χέρια του, αλλά ο Χούγκο είχε κάνει ένα γύρο και τον έκοβε με τα νύχια και το ράμφος του. Ο Μαλαχίας παραπάτησε προς τα πίσω, κουνώντας τα χέρια του, μέχρι που έπεσε με δύναμη πάνω σε ένα παγκάκι. Αυτό υποχώρησε με ένα δυνατό κρότο· έχασε την ισορροπία του και έπεσε πάνω του με μια πνιχτή κραυγή —που κόπηκε απότομα.

Η Κλέρι έτρεξε στο σημείο όπου βρισκόταν ο Μαλαχίας —ήταν πεσμένος στο μαρμαρίνο πάτωμα με έναν κύκλο από αίμα να σχηματίζεται ήδη γύρω του. Είχε προσγειωθεί σε μια στοίβα γυαλιά από το σπασμένο ταβάνι, και ένα από τα μεγαλύτερα κομμάτια είχε τρυπήσει το λαιμό του. Ο Χούγκο έκανε ακόμη κύκλους από πάνω του. Έβγαλε ένα θριαμβευτικό κρώξιμο ενώ η Κλέρι τον κοιτούσε άφωνη —προφανώς δεν του είχαν αρέσει και πολύ οι κλοτσιές και τα χτυπήματα του Ύπατου. Ο Μαλαχίας έπρεπε να το σκεφτεί πριν επιτεθεί σε ένα πλάσμα του Βάλενταϊν, σκέφτηκε με πικρία η Κλέρι. Το πουλί δεν ήταν καλύτερο απ' τον αφέντη του.

Δεν είχε όμως χρόνο να σκεφτεί τον Μαλαχία. Ο Άλεξ είχε πει ότι γύρω από τη λίμνη υπήρχαν φρουρές, και ότι αν άνοιγε οποιοσδήποτε κάποια Πύλη, θα ενεργοποιείτο κάποιος συναγερμός. Ο Βάλενταϊν ήταν μάλλον ήδη εκεί —δεν υπήρχε χρόνος για χάσιμο. Υποχωρώντας αργά από την Αίδουσα και το γεράκι, η Κλέρι όρμησε προς την έξο-

20

ο ζυγος της πιστης

δο της Αϊθουσας και τη λάμψη της Πύλης πέρα.
Ένωσε το νερό να της χτυπάει με δύναμη το πρόσωπο.
Η Κλέρι βούλιαζε, πνιγόταν μέσα στο παγωμένο σκοτάδι.
Η πρώτη της σκέψη ήταν ότι η Πύλη καταστράφηκε,
κι ότι είχε παγιδευτεί στη δίνη του μαύρου κενού.

Μετά, σκέφτηκε ότι ίσως ήταν ήδη νεκρή.

Ήταν αναίσθητη μόνο για λίγα δευτερόλεπτα, αν και ένωσε ότι είχε έρθει το τέλος του κόσμου. Ξύπνησε τόσο βίαια, σαν να έσπαγε ένα λεπτό στρώμα πάγου για να ελευθερωθεί. Ήταν αναίσθητη, και μετά, ξαφνικά, δεν ήταν. Ήταν ξαπλωμένη με την πλάτη στο κρύο, νοτισμένο έδαφος, ενώ κοιτούσε τον έναστρο ουρανό· τα αστέρια ήταν τόσα πολλά, που έμοιαζαν με μια χούφτα ασημένια κομμάτια καρφωμένα σε μια μαύρη επιφάνεια. Το στόμα της ήταν γεμάτο από ένα μαύρο υγρό· γύρισε το κεφάλι στο πλάι, έβηξε, έφτυσε και πνίγηκε μέχρι που άρχισε να αναπνέει ξανά.

Όταν το στομάχι της σταμάτησε τους σπασμούς, κύ-

λησε στο πλάι. Τα χέρια της ήταν δεμένα μεταξύ τους με μια αχνή κορδέλα λαμπερού φωτός, ενώ ένιωθε τα πόδια της βαριά και αλλοπρόσαλλα, μουδιασμένα και σαν να την τσιμπούσαν. Ίσως είχε κάτσει πάνω τους στραβά, ή ίσως ήταν παρενέργεια του παρ' ολίγον πνιγμού της. Ο σβέρκος της την έκαιγε σαν να την είχε τσιμπήσει σφήκα. Ανασηκώθηκε αγκομαχώντας, με τα πόδια τεντωμένα μπροστά, και κοίταξε γύρω της.

Βρισκόταν στην όχθη της Λίμνης Λυν, στο σημείο όπου το νερό έδινε τη θέση του σε μια ψιλή άμμο. Ένας μαύρος τοίχος υψωνόταν πίσω της, τα βράχια που είχε πρωτοδεί όταν είχε περάσει από εκεί με τον Λουκ. Η άμμος ήταν σκούρα κι έλαμπε με κομμάτια ασημένιου μαρμαρυγία. Εδώ κι εκεί, μπηγμένοι μέσα στην άμμο, υπήρχαν πυρσοί αναμμένοι από μαγικό φως. Γέμιζαν τον αέρα με μια ασημένια λάμψη, κάνοντας σχέδια πάνω στην επιφάνεια του νερού.

Στην άκρη της λίμνης, λίγο παραπέρα, έστεκε ένα χαμηλό τραπέζι με κάτι επίπεδες πέτρες στοιβαγμένες τη μία πάνω στην άλλη. Ήταν προφανές ότι είχε συναρμολογηθεί πολύ βιαστικά. Αν και τα κενά ανάμεσα στις πέτρες είχαν παραγεμιστεί με βρεγμένη άμμο, κάποιες από αυτές είχαν πάρει επικίνδυνη κλίση. Πάνω στις πέτρες ήταν τοποθετημένο κάτι που ξάφνιασε την Κλέρι —ήταν το Θανάσιμο Κύπελλο, ενώ πάνω σε αυτό καθόταν οριζόντια το Θανάσιμο Ξίφος, μια γλώσσα μαύρης φλόγας μέσα στο μαγικό φως. Γύρω από το βωμό, στην άμμο είχαν σκαλιστεί μαύρες γραμμές συμβόλων. Τα κοίταξε, αλλά δεν έβγαζαν νόημα, ήταν μπερδεμένα...

Μια σκιά φάνηκε πάνω στην άμμο, μια σκιά που κινήθηκε με σβελτάδα —ήταν η ψηλή, μαύρη σκιά ενός άν-

δρα, που τρεμόπαιζε εξαιτίας των αναμμένων δαυλών. Μέχρι να προλάβει να γυρίσει το κεφάλι της, εκείνος στεκόταν από πάνω της.

Ο Βάλενταϊν.

Το σοκ που ένιωσε όταν τον είδε ήταν τόσο μεγάλο, που σχεδόν δεν ήταν σοκ. Δεν αισθάνθηκε τίποτα κοιτώντας τον πατέρα της, του οποίου το πρόσωπο αιωρείτο σαν φεγγάρι στο μαύρο ουρανό -χλωμό, αυστηρό, με δυο μαύρα μάτια σαν κρατήρες. Πάνω από το πουκάμισό του πρόβαλλαν δερμάτινα λουριά που συγκρατούσαν καμιά ντουζίνα όπλα. Ο θόρυβος που έκαναν έμοιαζε με αγκάθια σκαντζόχοιρου. Έδειχνε τεράστιος, απίστευτα φαρδύς, ένα τρομακτικό άγαλμα ενός πολεμιστή θεού που σκοπό είχε να φέρει την καταστροφή.

«Κλαρίσα» είπε. «Ήταν μεγάλο το ρίσκο να μεταφερθείς εδώ μέσω της Πύλης. Είσαι τυχερή που σε είδα να εμφανίζεσαι μέσα στο νερό από τη μια στιγμή στην άλλη. Ήσουν αναίσθητη. Χάρη σε μένα, δεν πνίγηκες». Ένας μυς δίπλα στο στόμα του κινήθηκε ανεπαίσθητα. «Μη σε ανησυχούν οι άμυνες και οι συναγερμοί που έθεσε το Κονκλάβιο γύρω από τη λίμνη. Τους απενεργοποίησα τη στιγμή που ήρθα. Κανείς δεν ξέρει ότι είσαι εδώ».

Δεν σε πιστεύω! Η Κλέρι άνοιξε το στόμα της για να του πετάξει στα μούτρα τις λέξεις. Δεν βγήκε κανένας ήχος. Όπως γίνεται στους εφιάλτες, που προσπαθεί να φωνάξει, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Από το στόμα της βγήκε μια στεγνή ανάσα, μια άναρθρη κραυγή όπως όταν κάποιος φωνάζει με κομμένο το λαιμό.

Ο Βάλενταϊν κούνησε το κεφάλι του. «Μην προσπαθείς να μιλήσεις. Χάραξα στο σβέρκο σου το Ρούντο της

Σιωπής, σαν αυτά που χρησιμοποιούν οι Σιωπηλοί Αδερφοί. Έχω δέσει τους καρπούς σου με ένα Σύμβολο Δεσμού, ενώ αχρήστευσα τα πόδια σου με ένα Σύμβολο Παράλυσης. Μην προσπαθήσεις να σηκωθείς -τα πόδια σου δεν θα σε κρατήσουν, και θα πονέσεις».

Η Κλέρι τον αγριοκοίταξε, προσπαθώντας να τον τρυπήσει με τα μάτια της και να τον πληγώσει με το μίσος της. Εκείνος δεν το πρόσεξε. «Θα μπορούσε να ήταν και χειρότερα, ξέρεις. Μέχρι να σε βγάλω στην όχθη, το δηλητήριο της λίμνης είχε αρχίσει ήδη να ενεργεί. Παρεμπιπτόντως, το έβγαλα από μέσα σου. Όχι ότι περιμένω να με ευχαριστήσεις». Χαμογέλασε αδύναμα. «Εσύ κι εγώ, δεν έχουμε κάτσει να συζητήσουμε ποτέ, έτσι δεν είναι; Να συζητήσουμε πραγματικά, θέλω να πω. Θα αναρωτιέσαι γιατί δεν ασχολήθηκα ποτέ μαζί σου, όπως θα έκανε ένας πατέρας. Με συγχωρείς αν σε πλήγωσα».

Το βλέμμα της από μισητό έγινε δύσπιστο. Πώς γίνεται να συζητήσουν σοβαρά όταν εκείνη δεν μπορεί να μιλήσει; Προσπάθησε να πει τις λέξεις, αλλά ακούστηκε μόνο μια αχνή κραυγή.

Ο Βάλενταϊν γύρισε στο βωμό του και έβαλε το χέρι του πάνω στο Θανάσιμο Ξίφος. Το ξίφος άστραψε με μαύρο φως, κάτι σαν ανάποδη λάμψη, σαν να ρούφηξε το φως γύρω από αυτό. «Δεν ήξερα ότι η μητέρα σου ήταν έγκυος με σένα όταν με άφησε» είπε. Της μιλούσε, σκέφτηκε η Κλέρι, με έναν τρόπο που δεν της είχε μιλήσει ποτέ. Ο τόνος του ήταν ήρεμος, πράος, αλλά δεν ήταν αυτό. «Ήξερα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Νόμιζα ότι έκρυβε τη δυστυχία της. Πήρα λίγο αίμα από τον Ιθουριήλ, το έκανα σκόνη και το ανακάτεψα στο φαγητό της, νομίζοντας ότι έτσι θα θεράπευα τη δυστυχία

της. Αν ήξερα ότι ήταν έγκυος, δεν θα το επιχειρούσα. Είχα ήδη αποφασίσει να μην πειραματιστώ ξανά σε παιδί προερχόμενο από δικό μου αίμα».

Λες ψέματα, ήθελε να του φωνάξει η Κλέρι. Όμως, ούτε εκείνη ήταν σίγουρη. Ακουγόταν αλλόκοτος. Διαφορετικός. Ίσως επειδή έλεγε την αλήθεια.

«Αφού έφυγε από την Άιντρις, την αναζήτησα για πολλά χρόνια» είπε. «Όχι μόνο επειδή είχε το Θανάσιμο Είφος. Επειδή την αγαπούσα. Θεώρησα ότι αν μπορούσα να της μιλήσω, θα κατάφερα να τη μεταπείσω. Ό,τι έκανα τη νύχτα εκείνη στο Αλικάντε ήταν από οργή, ήθελα να την καταστρέψω, να καταστρέψω ό,τι είχε σχέση με την κοινή μας ζωή. Αργότερα όμως, εγώ...» Κούνησε το κεφάλι του, αγναντεύοντας προς τη λίμνη. «Όταν την εντόπισα, άκουσα τις φήμες ότι είχε κάνει κι άλλο παιδί, μια κόρη. Υπέθεσα ότι ήσουν του Λούσιαν. Εκείνος πάντα αγαπούσε τη μητέρα σου, ήθελε να την πάρει μακριά από μένα. Σκέφτηκα ότι εκείνη προφανώς είχε ενδώσει. Ότι είχε δεχτεί να κάνει παιδί με ένα άθλιο Πλάσμα του Σκότους». Η φωνή του σκλήρυνε. «Όταν τη βρήκα στο διαμέρισμά σας στη Νέα Υόρκη, είχε ακόμη τις αισθήσεις της. Με κατηγόρησε που μεταμόρφωσα το πρώτο της παιδί σε ένα τέρας, αλλά πρόλαβε να ξεφύγει πριν κάνω το ίδιο στο δεύτερο παιδί της. Μετά, κατέρρευσε στην αγκαλιά μου. Τόσα χρόνια που την αναζητούσα, και μόνο αυτό κατάφερα να μοιραστώ μαζί της. Μερικά δευτερόλεπτα, κατά τη διάρκεια των οποίων με κοίταξε με ένα μίσος ατελείωτο. Τότε συνειδητοποίησα κάτι».

Σήκωσε το Μαελάρταχ. Η Κλέρι θυμήθηκε πόσο βαρύ ήταν ακόμα και ένα μισομαγεμένο Σπαθί, ενώ, καθώς

σήκωνε τη λεπίδα, είδε ότι οι μύες στο χέρι του Βάλενταιϊν πετάγονταν, σφιχτοί και γραμμωμένοι, σαν σκοινιά γύρω από το δέρμα.

«Συνειδητοποίησα» είπε «ότι ο λόγος που με άφησε ήταν για να προστατέψει εσένα. Μισούσε τον Τζόναθαν, όμως, εσένα... Θα έκανε τα πάντα για να σε προστατέψει. Για να σε προστατέψει από εμένα. Έζησε ανάμεσα σε θνητούς, κάτι που ξέρω με σιγουριά ότι απεχθανόταν. Θα της στοίχισε πολύ που δεν μπόρεσε να σε μεγαλώσει σύμφωνα με τις παραδόσεις μας. Δεν έχεις εκπαιδευθεί. Έχεις το χάρισμα με τα σύμβολα, αλλά η θνητή ανατροφή σου το έχει χαντακώσει».

Χαμήλωσε το Σπαθί. Η άκρη του βρισκόταν τώρα δίπλα στο πρόσωπό της· μπορούσε να το δει με την άκρη του ματιού της, να επιπλέει στις παρυφές της όρασής της σαν ένα ασημένιο λεπιδόπτερο.

«Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα ότι η Τζόσλιν δεν θα γύριζε ποτέ πίσω σε μένα. Είσαι το μόνο πράγμα στον κόσμο που αγάπησε περισσότερο από μένα. Εξαιτίας σου με μισεί. Και γι' αυτό, εγώ μισώ εσένα».

Η Κλέρι έστρεψε το πρόσωπό της μακριά. Αν σχεδίαζε να τη σκοτώσει, δεν ήθελε να δει το θάνατό της κατάματα.

«Κλαρίσα» είπε ο Βάλενταιϊν. «Κοίταξέ με».

Όχι. Κοίταξε προς τη λίμνη. Κάπου μακριά μπορούσε να δει μια αχνή πορφυρή λάμψη, όπως η φωτιά που σβήνει μέσα στις στάχτες. Ήταν το φως από τη μάχη. Η μητέρα της ήταν εκεί, και ο Λουκ. Ίσως άρμοζε που ήταν μαζί, ακόμα κι αν εκείνη δεν ήταν μαζί τους.

Θα κοιτάζω το φως, σκέφτηκε. Θα κοιτάζω το φως, ό,τι κι αν γίνει. Θα είναι το τελευταίο πράγμα που θα

αντικρίσω.

«Κλαρίσα» είπε ξανά ο Βάλενταϊν. «Της μοιάζεις τόσο πολύ, το ξέρεις; Μοιάζεις με την Τζόσλιν».

Ένωσε έναν έντονο πόνο στο μάγουλό της. Ήταν η λεπίδα του Σπαδιού. Πιέζε την άκρη του στο δέρμα της, για να την αναγκάσει να τον κοιτάξει.

«Θα καλέσω τον Αρχάγγελο τώρα» είπε. «Θέλω να δεις αυτό που θα συμβεί».

Η Κλέρι ένωσε μια πικρίλα στο στόμα της. Ξέρω γιατί έχεις τέτοια εμμονή με τη μητέρα μου. Ήταν το μόνο πράγμα πάνω στο οποίο νόμιζες ότι είχες τον απόλυτο έλεγχο, κι εκείνη σου αντιστάθηκε. Νόμιζες ότι σου ανήκε, όμως, δεν ήταν έτσι. Γι' αυτό τη δες εδώ πέρα, τώρα, για να γίνει μάρτυρας της νίκης σου. Αλλά θα αρκεστείς σε μένα.

Το Ύσπαδι μπήκε πιο βαθιά στο μάγουλό της. Ο Βάλενταϊν είπε: «Κοίταξέ με, Κλέρι».

Κοίταξε. Δεν ήθελε, αλλά ο πόνος ήταν διαπεραστικός. Το κεφάλι της τινάχτηκε σχεδόν στο πλάι παρά τη θέλησή της, ενώ το αίμα έπεφτε με χοντρές στάλες από το πρόσωπό της, λεκιάζοντας την άμμο. Ένας αρρωστημένος πόνος την περιέβαλε καθώς σήκωνε το κεφάλι της να κοιτάξει τον πατέρα της.

Εκείνος κοίταζε τη λεπίδα του Μαελάρταχ. Είχε κι αυτή λεκιαστεί με το αίμα της. Όταν γύρισε τη ματιά του σε εκείνη, ένα παράξενο φως έλαμπε στα μάτια του. «Το αίμα είναι απαραίτητο για να ολοκληρωθεί αυτή η τελετή» είπε. «Είχα σκοπό να χρησιμοποιήσω το δικό μου, αλλά όταν σε είδα στη λίμνη, κατάλαβα ότι ο Ραζιήλ μού μίηνε να χρησιμοποιήσω της κόρης μου. Γι' αυτό καθάρισα το αίμα σου από το δηλητήριο της

λίμνης. Τώρα έχεις εξαγνιστεί. Είσαι έτοιμη. Σε ευχαριστώ, Κλαρίσα, που με αφήνεις να χρησιμοποιήσω το αίμα σου».

Κατά κάποιον τρόπο, η Κλέρι σκέφτηκε, η ευγνωμοσύνη του ήταν αυθεντική. Εδώ και πολύ καιρό είχε χάσει την ικανότητά του να ξεχωρίζει ανάμεσα στον εξαναγκασμό και στη συνεργασία, ανάμεσα στο φόβο και στην προθυμία, ανάμεσα στην αγάπη και στα βασανιστήρια. Μόλις το συνειδητοποίησε αυτό, ξαφνικά μούδιασε. Ποιος ο λόγος να μισεί τον Βάλενταϊν που είναι ένα τέρας όταν ο ίδιος δεν γνώριζε ότι ήταν;

«Και τώρα» είπε ο Βάλενταϊν «χρειάζομαι λίγο ακόμα». Η Κλέρι αναρωτήθηκε, *λίγο ακόμα τι*; Εκείνη τη στιγμή σήκωσε το Σπαδί ψηλά, και το φως των αστεριών χοροπήδησε πάνω στη λεπίδα, και κατάλαβε. *Φυσικά! Δεν θέλει μόνο αίμα, θέλει θάνατο*. Το Σπαδί είχε ήδη γευτεί αρκετό αίμα μέχρι τώρα· είχε αρχίσει να το απολαμβάνει, όπως και ο ίδιος ο Βάλενταϊν. Τα μάτια της δεν άφησαν το μαύρο φως του Μαελάρταχ καθώς ερχόταν κατά πάνω της...

Και εκσφενδονίστηκε μακριά. Ξέφυγε από το χέρι του Βάλενταϊν και χάθηκε στο σκοτάδι. Εκείνος ξαφνιασθηκε. Κοίταξε πρώτα το ματωμένο χέρι του, και μετά κοίταξε πάνω και είδε, ταυτόχρονα με την Κλέρι, τι είχε διώξει το Θανάσιμο Ξίφος από το χέρι του.

Ο Τζέις, κρατώντας ένα γνώριμο σπαδί στο αριστερό του χέρι, στεκόταν στην άκρη ενός αμμόλοφου, ούτε μισό μέτρο από τον Βάλενταϊν. Η Κλέρι κατάλαβε από την όψη του άντρα ότι ούτε εκείνος είχε ακούσει τον Τζέις να πλησιάζει.

Η καρδιά της Κλέρι σφίχτηκε μόλις τον αντίκρισε.

Ξεραμένο αίμα κάλυπτε τη μια πλευρά του προσώπου του, και είχε ένα έντονο πορφυρό σημάδι στο λαιμό του. Τα μάτια του έλαμπαν σαν καθρέφτες, φέγγιζαν κατάμαυρα στο μαγικό φως, μαύρα σαν του Σεμπάστιαν. «Κλέρι» είπε, χωρίς να πάρει τα μάτια του από τον πατέρα του. «Κλέρι, είσαι καλά»;

Τζέις! Προσπάθησε να πει το όνομά του, αλλά τίποτα δεν διαπερνούσε το εμπόδιο στο λαιμό της. Ένιωθε να πνίγεται.

«Δεν μπορεί να σου απαντήσει» είπε ο Βάλενταϊν. «Δεν μπορεί να μιλήσει».

Τα μάτια του Τζέις άστραψαν. «Τι της έκανες;» Έτεινε το σπαθί προς τον Βάλενταϊν, ο οποίος έκανε ένα βήμα πίσω. Το ύφος στο πρόσωπο του Βάλενταϊν πρόδιδε επιφυλακτικότητα, αλλά όχι φόβο. Διέκρινε μια υπολογιστική έκφραση, κι αυτό δεν άρεσε στην Κλέρι. Ήξερε ότι θα 'πρεπε να νιώθει θριαμβευτικά, αλλά δεν ήταν έτσι. Μάλλον ένιωθε μεγαλύτερο πανικό από πριν. Είχε συνειδητοποιήσει ότι θα τη σκότωνε ο Βάλενταϊν, το είχε αποδεχτεί, και τώρα ο Τζέις ήταν εδώ, και ο φόβος της είχε μεγαλώσει ώστε να περιλαμβάνει κι εκείνον. Φαινόταν τόσο... κατεστραμμένος. Τα ρούχα του είχαν σκιστεί από το ένα μπράτσο, ενώ το δέρμα του ήταν γεμάτο λευκές γραμμές. Το πουκάμισό του είχε σκιστεί μπροστά, και διέκρινε έναν αχνό ιράτζε πάνω από την καρδιά του, ο οποίος δεν είχε καταφέρει να σβήσει την κόκκινη πληγή από κάτω. Τα ρούχα του ήταν λερωμένα, σαν να είχε κυλιστεί στο χώμα. Όμως, αυτό που την τρόμαζε περισσότερο ήταν η έκφρασή του. Ήταν τόσο... παγερή.

«Ένα Σύμβολο Σιωπής. Δεν θα της κάνει κακό». Τα

μάτια του Βάλενταϊν καρφώθηκαν στον Τζέις... ήταν πεινασμένα, θεώρησε η Κλέρι, σαν να ρουφούσαν την παρουσία του. «Να υποθέσω» ρώτησε ο Βάλενταϊν «ότι δεν ήρθες για να σταθείς στο πλευρό μου; Για να σε ευλογήσει ο Αρχάγγελος πλάι μου;»

Το ύφος του Τζέις δεν άλλαξε. Τα μάτια του εστίασαν στο θετό του πατέρα, ήταν εντελώς κενά· δεν υπήρχε ίχνος στοργής, αγάπης, ή ανάμνησης. Ούτε καν μίσος. Μόνο... περιφρόνηση, σκέφτηκε η Κλέρι. Μια ψυχρή περιφρόνηση. «Ξέρω τι σχεδιάζεις να κάνεις» είπε ο Τζέις. «Ξέρω γιατί θα καλέσεις τον Αρχάγγελο. Και δεν θα σε αφήσω. Ήδη έστειλα την Ίζαμπελ να ειδοποιήσει το στρατό...»

«Δεν θα βοηθήσουν σε τίποτα. Δεν μπορείς να ξεφύγεις από αυτό τον κίνδυνο». Το βλέμμα του Βάλενταϊν στράφηκε στο σπαθί του Τζέις. «Άσ' το κάτω» ξεκίνησε να λέει «και θα το συζητήσουμε...» Ξαφνικά, σταμάτησε. «Δεν είναι δικό σου το σπαθί. Είναι το σπαθί των Μόργκενστερν».

Ένα σκοτεινό, γλυκό χαμόγελο εμφανίστηκε στο πρόσωπο του Τζέις. «Ήταν του Τζόναθαν. Πάει, πέθανε».

Ο Βάλενταϊν έμεινε έκπληκτος. «Θες να πεις...»

«Το πήρα όταν του έπεσε» είπε ο Τζέις, χωρίς συναίσθημα «αφού τον σκότωσα».

Ο Βάλενταϊν έμεινε άναυδος. «Εσύ σκότωσες τον Τζόναθαν; Πώς έγινε αυτό;»

«Θα με σκότωνε» είπε ο Τζέις. «Δεν είχα επιλογή».

«Δεν εννοούσα αυτό». Ο Βάλενταϊν κούνησε το κεφάλι του· ήταν ακόμη έκπληκτος, όπως ένας πυγμάχος που τον χτύπησαν ανεπανόρθωτα λίγο πριν πέσει στο έδαφος. «Εγώ μεγάλωσα τον Τζόναθαν... Τον εκπαιδευ-

σα εγώ ο ίδιος. Δεν υπήρχε σπουδαιότερος πολεμιστής». «Προφανώς» είπε ο Τζέις «υπήρχε».

«Μα...» Η φωνή του Βάλενταϊν έσπασε· ήταν η πρώτη φορά που η Κλέρι διέκρινε ένα ψεγάδι στην ήπια και ατάραχη φωνή του. «Μα, ήταν ο αδερφός σου».

«Όχι. Δεν ήταν». Ο Τζέις έκανε ένα βήμα μπροστά, πλησιάζοντας τη λεπίδα πιο κοντά στην καρδιά του Βάλενταϊν. «Τι απέγινε ο πατέρας μου; Η Ίζαμπελ μού είπε ότι πέθανε σε μια επιδρομή, αλλά έγινε όντως έτσι; Τον σκότωσες όπως σκότωσες και τη μητέρα μου;»

Ο Βάλενταϊν κοίταζε ακόμη όλο έκπληξη. Η Κλέρι ένιωσε ότι πάλευε να διατηρήσει τον έλεγχο· πάλευε ενάντια στη θλίψη; Η μήπως φοβόταν ότι θα πεθάνει; «Δεν σκότωσα εγώ τη μητέρα σου. Αυτοκτόνησε. Εγώ σε έβγαλα μέσα από το άψυχο κορμί της. Αν δεν το έκανα αυτό, θα είχες πεθάνει μαζί της».

«Γιατί, όμως; Γιατί το έκανες; Δεν χρειαζόσουν κι άλλο γιο, είχες γιο!» Ο Τζέις φαινόταν θανάσιμος κάτω από το φως του φεγγαριού, σκέφτηκε η Κλέρι —θανάσιμος και αλλόκοτος, σαν να ήταν κάποιος άγνωστος. Το χέρι που κρατούσε το σπαδί στο λαιμό του Βάλενταϊν δεν έτρεμε. «Πες μου την αλήθεια» ζήτησε ο Τζέις. «Τέρματα ψέματα για το ότι έχουμε το ίδιο αίμα. Οι γονείς λένε ψέματα στα παιδιά τους, αλλά εσύ... Εσύ δεν είσαι πατέρας μου. Και θέλω την αλήθεια».

«Δεν χρειαζόμουν ένα γιο» είπε ο Βάλενταϊν. «Χρειαζόμουν ένα στρατιώτη. Νόμιζα πως ο Τζόναθαν θα ήταν ο κατάλληλος στρατιώτης, όμως η δαιμονική του φύση ήταν πολύ ισχυρή. Ήταν πολύ άγριος, πολύ απρόβλεπτος, δεν ήταν επιδέξιος. Ακόμα και όταν ήταν μωρό, φοβόμουν ότι δεν θα είχε την υπομονή, ούτε τη συ-

μπόνια να με ακολουθήσει, να διοικήσει το Κονκλάβιο στα δικά μου χνάρια. Έτσι, δοκίμασα ξανά με σένα. Με εσένα είχα το αντίθετο πρόβλημα. Ήσουν πολύ τρυφερός. Συμπονετικός. Ένωθες τον πόνο των άλλων σαν να ήταν δικός σου· ούτε το θάνατο των κατοικιδιών σου δεν άντεχες. Πρέπει να καταλάβεις, γιε μου... σε αγάπησα για αυτά τα χαρίσματά σου. Όμως, τα πράγματα αυτά είναι που σε έκαναν άχρηστο για μένα».

«Όστε νόμιζες ότι ήμουν μαλθακός και άχρηστος» είπε ο Τζέις. «Άρα, θα είναι μεγάλη έκπληξη για σένα όταν ο μαλθακός και άχρηστος γιος σου σου κόψει το λαιμό».

«Έχουμε ξαναβρεθεί σε αυτήν τη θέση». Η φωνή του Βάλενταϊν ήταν σταθερή, αλλά η Κλέρι σαν να έβλεπε τον ιδρώτα να γυαλίζει στους κροτάφους του, στο σβέρκο του. «Δεν θα το έκανες αυτό. Δεν ήθελες να με σκοτώσεις στο Ρένγουικ, ούτε θέλεις να με σκοτώσεις τώρα».

«Κάνεις λάθος». Ο τόνος του Τζέις ήταν μετρημένος. «Κάθε μέρα το μετανιώνω που σε άφησα να ξεφύγεις. Ο αδερφός μου ο Μαξ πέθανε επειδή δεν σε σκότωσα εκείνη την ημέρα. Δεκάδες, ίσως εκατοντάδες, έχασαν τη ζωή τους επειδή έκανα πίσω. Ξέρω το σχέδιό σου. Ξέρω ότι επιθυμείς να σκοτώσεις κάθε Κυνηγό Σκιών στην Άιντρις. Και αναρωτιέμαι, πόσοι ακόμα πρέπει να πεθάνουν πριν κάνω αυτό που έπρεπε να είχα κάνει στο Νησί Μπλάκγουελ; Όχι» είπε. «Δεν θέλω να σε σκοτώσω, αλλά θα το κάνω».

«Μην το κάνεις αυτό» είπε ο Βάλενταϊν. «Δεν θέλω να...»

«Να πεθάνεις; Κανείς δεν θέλει να πεθάνει, πατέρα».

Η μύτη του σπαθιού που κρατούσε ο Τζέις γλιστρούσε όλο και χαμηλότερα, μέχρι που στάθηκε στην καρδιά του Βάλενταϊν. Το πρόσωπο του Τζέις ήταν ήρεμο, σαν το πρόσωπο ενός Αρχαγγέλου εκτελώντας θεία δίκη. «Τελευταία λόγια;»

«Τζόναθαν...»

Αίμα λέκιασε το πουκάμισο του Βάλενταϊν στο σημείο που είχε σταθεί η λεπίδα, και η Κλέρι είδε, με το μυαλό της, τον Τζέις στο Ρένγουικ με τρεμάμενο χέρι, να μη θέλει να κάνει κακό στον πατέρα του. Και τον Βάλενταϊν να τον χλευάζει. Σπρώξε τη λεπίδα. Λίγα εκατοστά ακόμα. Δεν συνέβαινε το ίδιο τώρα. Το χέρι του Τζέις ήταν σταθερό. Και ο Βάλενταϊν φαινόταν τρομαγμένος.

«Τελευταίες λέξεις» σύριξε ο Τζέις. «Τι έχεις να πεις;»

Ο Βάλενταϊν σήκωσε το κεφάλι του. Τα μαύρα του μάτια, καθώς κοιτούσε το νεαρό αγόρι, έδειχναν θλιβερά. «Λυπάμαι» είπε. «Λυπάμαι τόσο πολύ». Άπλωσε το χέρι του, σαν να ήθελε να φτάσει τον Τζέις, να τον αγγίξει ίσως· έστρεψε το χέρι του με την παλάμη προς τα επάνω και άνοιξε τα δάχτυλα... και τότε φάνηκε μια ασημένια λάμψη, κάτι πέταξε δίπλα από την Κλέρι μέσα στο σκοτάδι σαν σφαίρα από όπλο. Ένιωσε τον αέρα να εκτοπίζεται καθώς περνούσε, και τότε ο Βάλενταϊν την έπιασε στον αέρα, μια μακριά γλώσσα ασημένιας φωτιάς που άστραψε μια φορά στο χέρι του πριν χτυπήσει.

Ήταν το Θανάσιμο Είφος. Άφησε ένα ίχνος μαύρου φωτός στον αέρα καθώς ο Βάλενταϊν έμπηγε τη λεπίδα στην καρδιά του Τζέις.

Τα μάτια του Τζέις άνοιξαν διάπλατα. Μια έκφραση ξαφνικής σύγχυσης πέρασε πάνω από το πρόσωπό του· χαμήλωσε το βλέμμα του και κοίταξε τον εαυτό του,

εκεί που ο Μαελάρταχ εξείχε παράδοξα από το στήθος του... ήταν περισσότερο παράξενο παρά τρομακτικό, σαν τέχνασμα σε έναν εφιάλτη που δεν έβγαζε κανένα νόημα. Ο Βάλενταϊν απομάκρυνε το χέρι του, τραβώντας απότομα το σπαθί από το στέρνο του Τζέις, όπως θα έβγαζε ένα στιλέτο από τη θήκη του. Και σαν να ήταν το μόνο πράγμα που τον κρατούσε όρθιο, ο Τζέις έπεσε στα γόνατα. Το σπαθί του γλίστρησε από το χέρι του και έπεσε στο νοτισμένο έδαφος. Το κοίταξε σαστισμένος, σαν να μην είχε ιδέα γιατί το κρατούσε ή γιατί το άφησε να πέσει κάτω. Άνοιξε το στόμα του να πει κάτι, και το αίμα έτρεξε στο πιγούνι του, λεκιάζοντας ό,τι είχε απομείνει από το σκισμένο του πουκάμισο.

Μετά από αυτό, η Κλέρι ένιωθε ότι όλα πήγαιναν τόσο αργά, σαν να είχε ξεχειλώσει ο χρόνος. Είδε τον Βάλενταϊν να πέφτει στο έδαφος και να τραβά τον Τζέις κοντά του, σαν να ήταν ακόμη πολύ μικρός και χωρούσε στην αγκαλιά του. Τον έκλεισε στα χέρια του και τον λίκνιζε, χαμηλώνοντας το πρόσωπό του πάνω στον ώμο του Τζέις. Η Κλέρι θεώρησε ότι έκλαιγε, όμως όταν σήκωσε το κεφάλι του, τα μάτια του Βάλενταϊν ήταν στεγνά. «Γιε μου» ψέλλισε. «Αγόρι μου».

Η τρομερή βραδύτητα του χρόνου περιέβαλλε την Κλέρι σαν σφιχτό σκοινί, ενώ ο Βάλενταϊν κρατούσε τον Τζέις και απομάκρυνε τα ματωμένα του μαλλιά από το μέτωπό του. Κρατούσε τον Τζέις κοντά του όσο ξεψυχούσε και το φως έσβηνε από τα μάτια του. Τότε ο Βάλενταϊν απόθεσε το σώμα του υιοθετημένου του γιου στο έδαφος, σταυρώνοντας τα χέρια του στο στήθος σαν να ήθελε να κρύψει τη μεγάλη, καταματωμένη πληγή. «Άβε...» ξεκίνησε, σαν να ήθελε να πει τα λόγια πάνω

από τον Τζέις, τον αποχαιρετισμό του Κυνηγού, όμως η φωνή του έσπασε, γύρισε απότομα και κατευθύνθηκε προς το βωμό.

Η Κλέρι δεν μπορούσε να κουνηθεί. Άκουγε την καρδιά της να χτυπά, το γδάρισμα στο στεγνό λαιμό της καθώς έπαιρνε βαθιές ανάσες. Με την άκρη του ματιού της έβλεπε τον Βάλενταϊν να στέκεται στην άκρη της λιμνης, με το αίμα από τη λεπίδα του Μαελάρταχ να στάζει μέσα στο Θανάσιμο Κύπελλο. Έψαλλε λέξεις που η Κλέρι δεν κατανοούσε. Δεν την ενδιέφερε να καταλάβει. Όλα θα τέλειωναν πολύ σύντομα, και σχεδόν χαιρόταν γι' αυτό. Αναρωτήθηκε αν είχε αρκετή ενέργεια μέσα της, για να συρθεί ως εκεί που βρισκόταν ο Τζέις, αν μπορούσε να ξαπλώσει δίπλα του και να περιμένει να τελειώσουν όλα. Τον κοίταξε, έτσι ακίνητος που ήταν πάνω σ'την ανασκαλεμένη, ματωμένη άμμο. Τα μάτια του ήταν κλειστά, το πρόσωπό του ασάλευτο· αν δεν ήταν η πληγή στο στήθος του, θα έλεγε ότι κοιμόταν.

Όμως, δεν ήταν έτσι. Ήταν ένας Κυνηγός. Πέθανε στη μάχη. Του άξιζε μια τελευταία ευλογία. *Ave atque vale*. Τα χείλη της σχημάτισαν τις λέξεις, αν και έπεσαν από το στόμα της σιωπηρά. Στη μέση, σταμάτησε, ξαφνιασμένη. Τι θα έλεγε; Χαίρε και αντίο, Τζέις Γουέιλαντ; Δεν ήταν αυτό το όνομά του. Ποτέ δεν είχε δικό του όνομα, σκέφτηκε με αγωνία, απλώς του δόθηκε το όνομα ενός νεκρού παιδιού, επειδή εξυπηρετούσε το σκοπό του Βάλενταϊν εκείνη την περίοδο. Και υπήρχε τόση δύναμη σε ένα όνομα...

Γύρισε το κεφάλι της και κοίταξε το βωμό. Τα σύμβολα που τον περιέβαλλαν άρχισαν να λάμπουν. Ήταν ρούννοι πρόσκλησης, ονομαστικοί ρούννοι και ρούννοι δέ-

σμευσης. Έμοιαζαν με τους ρούνους που κρατούσαν φυλακισμένο τον Ιθουριήλ στα υπόγεια κελάρια κάτω από την έπαυλη Γουέιλαντ. Τώρα, παρά τη θέλησή της, θυμήθηκε τον τρόπο που την είχε κοιτάξει τότε ο Τζέις, τη λάμψη στα μάτια του, την πίστη του σε εκείνη. Πάντα τη θεωρούσε δυνατή. Της το είχε δείξει σε ό,τι έκανε, σε κάθε βλέμμα και σε κάθε άγγιγμα. Κι ο Σάιμον πίστευε σε εκείνη, αν και όταν την κρατούσε στην αγκαλιά του, την κρατούσε σαν να ήταν κάτι εύθραυστο, φτιαγμένο από γυαλί. Ο Τζέις όμως την κρατούσε με όλη του τη δύναμη, δεν αναρωτήθηκε ποτέ αν εκείνη θα το άντεχε... ήξερε με σιγουριά πως είχε την ίδια δύναμη με εκείνον.

Ο Βάλενταϊν βύθιζε επανειλημμένα το ματωμένο σπαθί μέσα στη λίμνη τώρα, ψέλλοντας χαμηλόφωνα και γρήγορα. Τα νερά της λίμνης κυμάτιζαν, λες και ένα γιγάντιο χέρι χάιδευε απαλά την επιφάνεια της.

Η Κλέρι έκλεισε τα μάτια της. Θυμήθηκε τον τρόπο που την κοίταξε ο Τζέις τη νύχτα που ελευθέρωσε τον Ιθουριήλ. Φαντάστηκε το βλέμμα που θα της έριχνε τώρα, αν την έβλεπε να ξαπλώνει δίπλα του για να πεθάνει πάνω στην άμμο. Δεν θα συγκινείτο, δεν θα το θεωρούσε όμορφη χειρονομία. Θα της θύμωνε που το έβαζε κάτω. Θα ένιωθε τόσο... απογοητευμένος.

Η Κλέρι ξάπλωσε στο έδαφος, σέρνοντας τα παράλυτα πόδια της. Αργά-αργά, άρχισε να σέρνεται πάνω στην άμμο, χρησιμοποιώντας τα γόνατα και τα δεμένα της χέρια. Η λαμπερή κορδέλα γύρω από τους καρπούς της έκαιγε και την έτσουζε. Η μπλούζα της σκίστηκε όσο εκείνη προχωρούσε συρτά πάνω στο έδαφος, ενώ η άμμος γρατζουνούσε το γυμνό της στομάχι. Δεν ένιω-

θε σχεδόν τίποτα. Ήταν δύσκολο να σέρνεται έτσι. Ο ιδρώτας έτρεχε στο πρόσωπό της, ανάμεσα στις ωμοπλάτες της. Όταν έφτασε τον κύκλο με τα σύμβολα, είχε λαχανιάσει τόσο δυνατά, που φοβήθηκε μην την ακούσει ο Βάλενταϊν.

Εκείνος όμως δεν γύρισε. Κρατούσε το Θανάσιμο Κύπελλο στο ένα χέρι και το Ξίφος στο άλλο. Τον είδε να τραβάει το δεξί του χέρι προς τα πίσω, να λέει μερικές λέξεις που έμοιαζαν με Ελληνικά και να πετάει το Κύπελλο. Εκείνο λαμπύρισε σαν ένα πεφταστέρι καθώς εκσφενδονίστηκε προς τη λίμνη και εξαφανίστηκε κάτω από την επιφάνειά της με έναν αχνό παφλασμό.

Ο κύκλος των ρούνων ανέδιδε μια αχνή θέρμη, σαν μια κρυμμένη φωτιά. Η Κλέρι έπρεπε να στριφογυρίσει, για να πιάσει το ραβδί που ήταν σφηνωμένο στη ζώνη της. Ο πόνος στους καρπούς της εντάθηκε καθώς τα δάχτυλά της έπιασαν τη λαβή. Την τράβηξε, και η Κλέρι ένιωσε ανακουφισμένη καθώς την είδε να ελευθερώνεται.

Δεν μπορούσε να χωρίσει τους καρπούς της, οπότε έπιασε άχαρα το ραβδί με τα δυο της χέρια. Ανασηκώθηκε στους αγκώνες της, κοιτάζοντας τους ρούνους. Ένιωθε τη θέρμη τους στο πρόσωπό της. Είχαν αρχίσει να λάμπουν σαν μαγικό φως. Ο Βάλενταϊν είχε σηκώσει ψηλά το Θανάσιμο Ξίφος, έτοιμος να το πετάξει. Έψαλλε τα τελευταία λόγια του ξορκιού της επίκλησης. Σε μια τελευταία προσπάθεια, η Κλέρι έμπηξε το ραβδί μέσα στην άμμο χωρίς να διαγράψει τα σύμβολα που είχε σχηματίσει ο Βάλενταϊν, αλλά χαράζοντας το δικό της σχέδιο πάνω από αυτά, ένα νέο σύμβολο πάνω από αυτό που συμβόλιζε το όνομά του. Ήταν τόσο μικρό,

σκέφτηκε, ήταν μια τόσο μικρή αλλαγή... δεν ήταν το πανίσχυρο Σύμβολο της Συμμαχίας, ούτε το Σημάδι του Κάιν.

Ήταν όμως το μόνο που μπορούσε να κάνει. Εξουθενωμένη, η Κλέρι γύρισε στο πλάι την ίδια στιγμή που ο Βάλενταϊν πέταξε στον αέρα το Θανάσιμο Ξίφος.

Το Μαελάρταχ στριφογύρισε στον αέρα, μια μαύρη και ασημένια θολή λάμψη που ενώθηκε αδύρυστα με τη μαύρη και ασημένια λίμνη. Μια στήλη νερού ξεπήδησε στο σημείο όπου προσγειώθηκε το Ξίφος —ένα λουλούδι από ασημόλευκο νερό. Η στήλη άρχισε να ανεβαίνει όλο και πιο ψηλά, ένας πίδακας από λιωμένο ασήμι, σαν βροχή που πέφτει προς τα πάνω. Ακούστηκε μια δυνατή βροντή, σαν πάγος που έσπαγε, σαν παγετώνας που θρυμματιζόταν· και τότε η λίμνη χωρίστηκε στα δύο και το ασημένιο νερό εκσφενδονίστηκε προς τα πάνω σαν μια ανάποδη καταιγίδα από χαλάζι.

Μέσα από την καταιγίδα αυτή ξεπρόβαλε ο Αρχάγγελος. Η Κλέρι δεν ήταν σίγουρη τι περίμενε να δει. Κάτι σαν τον Ιθουριήλ, αν και εκείνος είχε συρρικνωθεί μετά από τόσα χρόνια αιχμαλωσίας και βασανιστηρίων. Αυτός εδώ ήταν ένας άγγελος πανίσχυρος. Καθώς αναδύονταν μέσα από το νερό, τα μάτια της άρχισαν να καίνε, κι ένιωθε ότι κοιτούσε τον ίδιο τον ήλιο.

Τα χέρια του Βάλενταϊν έπεσαν στα πλευρά του. Κοίταζε εκστασιασμένος, ένας άντρας που έβλεπε το μεγαλύτερο όνειρό του να πραγματοποιείται. «Ραζιήλ», ψιθύρισε.

Ο Αρχάγγελος συνέχισε να ανεβαίνει, λες και η λίμνη συρρικνωνόταν, αποκαλύπτοντας μια μεγάλη μαρμάρινη στήλη. Πρώτα εμφανίστηκε το κεφάλι του μέσα από

το νερό, με μαλλιά σαν ασημένιες και χρυσές αλυσίδες. Μετά οι ώμοι του, λευκοί σαν πέτρα, και ύστερα ένας γυμνός κορμός. Η Κλέρι είδε ότι ο Αρχάγγελος ήταν Σημαδεμένος παντού με ρούνους όπως και οι Νεφιλίμ, αν και οι ρούνιοι του Ραζιήλ ήταν χρυσοί και ολοζώντανοι καθώς κινούνταν πάνω στο γυμνό του δέρμα σαν σπίδες που πετάει μια φωτιά. Με κάποιο τρόπο, εκείνη τη στιγμή, ο Αρχάγγελος ήταν πελώριος δίχως ωστόσο να ξεπερνάει το μέγεθος ενός ανθρώπου —τα μάτια της Κλέρι πονούσαν όσο προσπαθούσε να τον μελετήσει, αν και εκείνος ήταν το μόνο που μπορούσε να δει. Καθώς υψωνόταν, τα φτερά στην πλάτη του άνοιξαν διάπλατα. Ήταν κι αυτά χρυσά και πουπουλένια, ενώ σε κάθε φτερό υπήρχε από ένα χρυσό μάτι.

Ήταν πανέμορφος, και συνάμα τρομακτικός. Η Κλέρι ήθελε να πάρει το βλέμμα της από πάνω του, αλλά δεν το έκανε. Έπρεπε να δει τα πάντα. Για χάρη του Τζέις, αφού εκείνος δεν μπορούσε.

Όπως στις εικόνες, σκέφτηκε. Ο Αρχάγγελος που αναδύεται από τη λίμνη, με το Σπαθί στο ένα χέρι και το Κύπελλο στο άλλο. Και τα δύο αντικείμενα έσταζαν νερό, αλλά ο Ραζιήλ ήταν στεγνός και τα φτερά του απείραχτα. Τα πόδια του, λευκά και ξυπόλυτα, ήταν πάνω στην επιφάνεια της λίμνης, προκαλώντας μικρούς κυματισμούς. Το πρόσωπό του, πανέμορφο και απάνθρωπο, κοίταζε τον Βάλενταϊν.

Και τότε μίλησε.

Η φωνή του έμοιαζε με κραυγή και ουρλιαχτό, αλλά και σαν μουσική ταυτόχρονα. Δεν περιείχε λέξεις, αν και ήταν απόλυτα κατανοητή. Η δύναμη της ανάσας του παραλίγο να ρίξει τον Βάλενταϊν προς τα πίσω.

έχωσε τις μπότες του στην άμμο, και το κεφάλι του τινάχτηκε προς τα πίσω, σαν να προχωρούσε ενάντια σε θύελλα. Η Κλέρι αισθάνθηκε τον άνεμο από την ανάσα του Αρχαγγέλου να την προσπερνά —ήταν ζεστός αέρας, σαν να έβγαινε μέσα από κλίβανο, και μύριζε παράξενα μπαχαρικά.

Χίλια χρόνια έχουν περάσει από τότε που με κάλεσαν σε αυτό το σημείο, είπε ο Ραζιήλ. Ο Κυνηγός Τζόναθαν με κάλεσε τότε, και με ικέτευσε να σμίξω το αίμα μου με το αίμα θνητών σε ένα Κύπελλο, για να δημιουργήσω μια φυλή πολεμιστών που θα εξόντωναν τους Δαίμονες από τη γη. Έκανα αυτό που μου ζήτησε και του είπα ότι δεν θα κάνω τίποτα παραπάνω. Γιατί με κάλεσες, Νεφιλίμ;

Η φωνή του Βάλενταϊν ήταν ενθουσιώδης. «Έχουν περάσει χίλια χρόνια, Ένδοξε, όμως οι Δαίμονες είναι ακόμη εδώ».

Γιατί να με αφορά αυτό; Για έναν άγγελο τα χίλια χρόνια είναι παρά μόνο μία στιγμή.

«Οι Νεφιλίμ που δημιούργησες ήταν σπουδαία φυλή ανθρώπων. Πολέμησαν για πολλά χρόνια για να καθαρίσουν το πεδίο αυτό από τους δαίμονες. Όμως, απέτυχαν, γιατί φάνηκαν αδύναμοι και υπέπεσαν στη διαφθορά. Σκοπεύω να τους δώσω την παλιά τους δόξα...»

Δόξα; Ο Αρχάγγελος φάνηκε περίεργος, σαν η λέξη να του ήταν άγνωστη. *Η δόξα ανήκει μόνο στο Θεό.*

Ο Βάλενταϊν δεν δίστασε στιγμή. «Το Κονκλάβιο που είχαν δημιουργήσει οι πρώτοι Νεφιλίμ δεν υπάρχει πια. Συμμάχησαν με τα Πλάσματα του Σκότους, τους μiasmμένους από Δαίμονες μη-ανθρώπους που μολύνουν αυτό τον κόσμο όπως οι ψύλλοι το πτώμα ενός αρουραίου.

Σκοπεύω να εξαγνίσω τον κόσμο αυτό, να καταστρέψω κάθε Πλάσμα του Σκότους μαζί με κάθε Δαίμονα...»

Οι Δαίμονες δεν έχουν ψυχή. Όσο για τα πλάσματα στα οποία αναφέρεσαι, τα Παιδιά της Σελήνης, της Νύχτας, της Αίλιθ και τα Ξωτικά, όλα έχουν ψυχή. Φαίνεται πως οι κανόνες σου για το ποιος είναι ή δεν είναι άνθρωπος είναι πιο αυστηροί ακόμα κι από τους δικούς μας. Η Κλέρι θα ορκιζόταν ότι η φωνή του Αρχαγγέλου είχε πάρει έναν πιο ξερό τόνο. Έχεις σκοπό να προκαλέσεις τον Παράδεισο όπως έκανε το άλλο Αστέρι του οποίου το όνομα κουβαλάς, Κυνηγέ;

«Δεν θέλω να προκαλέσω τον Παράδεισο, άρχοντα Ραζιήλ, όχι. Θέλω να συμμαχήσω με τον Παράδεισο...»

Σε έναν πόλεμο που θα ξεκινήσεις εσύ; Εμείς είμαστε ο Παράδεισος, Κυνηγέ. Δεν πολεμάμε τις δικές σου θνητές μάχες.

Όταν ξαναμίλησε ο Βάλενταϊν, ακούστηκε σχεδόν πληγωμένος. «Άρχοντα Ραζιήλ. Είναι σαφές ότι δεν θα επέτρεπες να υπάρξει ποτέ μια τελετή επίκλησης σου αν δεν είχες σκοπό σε καλέσει κάποιος. Εμείς τα Νεφιλιμ είμαστε παιδιά σου. Χρειαζόμαστε την καθοδήγησή σου».

Καθοδήγηση; Τώρα ο Αρχάγγελος φάνηκε να διασκεδάζει. Δεν είναι αυτός ο λόγος που με κάλεσες. Εσύ ο ίδιος θέλεις τη δική σου δόξα.

«Δόξα;» Ο Βάλενταϊν αγρίεψε. «Έδωσα τα πάντα γι' αυτόν το σκοπό. Τη γυναίκα μου. Τα παιδιά μου. Στερήθηκα τους γιους μου. Έδωσα τα πάντα γι' αυτό... Τα πάντα».

Ο Αρχάγγελος αιωρείτο, κοιτάζοντας τον Βάλενταϊν με τα περίεργα, απάνθρωπα μάτια του. Οι φτερούγες του κινούνταν με αργές, μετρημένες κινήσεις, όπως όταν

περνούν τα σύννεφα στον ουρανό. Στο τέλος είπε, Ο Θεός ζήτησε από τον Αβραάμ να θυσιάσει το γιο του σε ένα βωμό, όμοιο με αυτόν εδώ, για να δει ποιον αγαπούσε πιο πολύ ο Αβραάμ, τον Ισαάκ ή το Θεό. Κανείς δεν σου ζήτησε να θυσιάσεις το δικό σου γιο, Βάλενταϊν.

Ο Βάλενταϊν κοίταξε το βωμό που βρισκόταν στα πόδια του, καλυμμένο με το αίμα του Τζέις, και ξανακοίταξε τον Αρχάγγελο. «Αν χρειαστεί, μπορώ να σε εξαναγκάσω» είπε. «Θα προτιμούσα να συνεργαστούμε».

Όταν ο Κυνηγός Τζόνναδαν με κάλεσε, είπε ο Αρχάγγελος, τον βοήθησα γιατί είδα ότι το όνειρό του για έναν κόσμο χωρίς Δαίμονες ήταν αληθινό. Είχε φανταστεί έναν παράδεισο σε αυτήν τη γη. Εσύ ονειρεύεσαι μόνο τη δική σου δόξα, και δεν αγαπάς τον Παράδεισο. Ο αδερφός μου ο Ιθουριήλ μπορεί να το επιβεβαιώσει αυτό.

Ο Βάλενταϊν χλώμιασε «Μα...»

Νόμιζες ότι δεν θα το μάθαινα; Ο Αρχάγγελος χαμογέλασε. Ήταν το πιο τρομακτικό χαμόγελο που είχε δει ποτέ η Κλέρι. Είναι αλήθεια ότι ο αφέντης του κύκλου που σχημάτισες μπορεί να με αναγκάσει να κάνω μια και μοναδική πράξη. Όμως, δεν είσαι εσύ ο αφέντης.

Ο Βάλενταϊν τον κοίταξε. «Άρχοντα Ραζιήλ, δεν υπάρχει κανείς άλλος...»

Κι όμως υπάρχει, αποκρίθηκε ο Αρχάγγελος. Υπάρχει η κόρη σου.

Ο Βάλενταϊν γύρισε απότομα. Η Κλέρι, ξαπλωμένη στην άμμο, με τους καρπούς και τα μπράτσα της να πονάνε μανιασμένα, τον κοίταξε περιφρονητικά. Για μια στιγμή τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. Εκείνος την παρατήρησε, την παρατήρησε πολύ, και η Κλέρι

κατάλαβε ότι ήταν η πρώτη φορά που ο πατέρας της την κοίταζε κατά πρόσωπο και την έβλεπε για αυτό που ήταν. Η πρώτη και τελευταία φορά.

«Κλαρίσα» είπε. «Τι έκανες;»

Η Κλέρι τέντωσε το χέρι της, και με το δάχτυλό της έγγραψε στην άμμο μπροστά στα πόδια του. Δεν ζωγράφισε σύμβολα. Σχημάτισε λέξεις –τις λέξεις που της είχε απευθύνει εκείνος την πρώτη φορά που είχε δει το χάρισμα της, όταν χάραξε το σύμβολο που κατέστρεψε το πλοίο του.

MENE MENE TEKEL UPHARSIN.-

Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα, όπως τα μάτια του Τζέις λίγο πριν πεθάνει. Ο Βάλενταϊν είχε ασπρίσει. Γύρισε αργά να κοιτάξει τον Αρχάγγελο, υψώνοντας τα χέρια του σε μια χειρονομία ικεσίας. «Άρχοντά μου Ραζιήλ...»

Ο Αρχάγγελος άνοιξε το στόμα του και έφτυσε. Η τουλάχιστον έτσι φάνηκε στην Κλέρι, ο Αρχάγγελος έφτυσε, και από το στόμα του βγήκε μια σπίθα λευκής φωτιάς, σαν ένα φλεγόμενο βέλος. Το βέλος πέταξε πάνω από το νερό και βυθίστηκε στο στήθος του Βάλενταϊν. Μάλλον, η λέξη «βυθίστηκε» είναι λάθος. Τον ξέσκισε, σαν μια πέτρα μέσα από λεπτό χαρτί, αφήνοντας μια τρύπα στο μέγεθος μιας γροθιάς. Για μια στιγμή, η Κλέρι μπορούσε να δει μέσα από το στέρνο του πατέρα της τη λίμνη και τη λάμψη του Αρχαγγέλου.

Η στιγμή πέρασε. Όπως ένα δέντρο που πέφτει, έτσι και ο Βάλενταϊν κατέρρευσε στο έδαφος και έμεινε ακίνητος, με το στόμα ανοιχτό, έτοιμος να βγάλει μια σιωπηρή κραυγή, τα άψυχα μάτια του καρφωμένα σε μια έκφραση απίδανης προδοσίας.

Η δικαιοσύνη εκ των ουρανόων. Ελπίζω να μην απογοητεύτηκες.

Η Κλέρι σήκωσε το βλέμμα ψηλά. Ο Αρχάγγελος αιωρείτο από πάνω της, σαν ένας πύργος φτιαγμένος από λευκή φωτιά που έσβηνε τον ουρανό. Τα χέρια του ήταν άδεια· το Θανάσιμο Κύπελλο και το Σπαδί κείτονταν στην όχθη της λίμνης.

Μπορείς να μου ζητήσεις να κάνω μια πράξη, Κλαρίσα Μόργκενστερν. Τι επιθυμείς;

Η Κλέρι άνοιξε το στόμα της. Δεν ακούστηκε τίποτα. Α, φυσικά, είπε ο Αρχάγγελος, και στη φωνή του υπήρχε τρυφερότητα. Ο ρούνος. Τα μάτια ανοιγόκλεισαν. Κάτι την άγγιξε. Ήταν απαλό, πιο απαλό από μετάξι, ή οποιοδήποτε άλλο ύφασμα. Πιο απαλό κι από έναν ψίδυρο ή ένα φτερό. Φαντάστηκε πως τέτοια υφή θα είχαν τα σύννεφα, αν είχαν υφή. Μια αμυδρή ευωδιά ακολούθησε το άγγιγμα – μια ευχάριστη μυρωδιά, δυνατή και γλυκιά.

Ο πόνος από τους καρπούς της εξαφανίστηκε. Ελευθερωμένα από το ξόρκι, τα χέρια της έπεσαν στα πλευρά της. Το τσούξιμο στο σβέροκο της είχε κι αυτό εξαφανιστεί, όπως και το μούδιασμα στα πόδια της. Σηκώθηκε στα γόνατά της. Αυτό που ήθελε περισσότερο ήταν να συρθεί πάνω στη ματωμένη άμμο στο σημείο όπου βρισκόταν το σώμα του Τζέις, να ξαπλώσει δίπλα του και να τον αγκαλιάσει, κι ας είχε χαθεί για πάντα. Όμως, η φωνή του Αρχαγγέλου την εμπόδισε· παρέμεινε εκεί που ήταν, κοιτάζοντας το χρυσαφένιο φως του.

Η μάχη στην Πεδιάδα Μπρόσελιν φτάνει στο τέλος της. Ο έλεγχος του Μόργκενστερν πάνω στους Δαίμονές του χάθηκε με το θάνατό του. Ήδη, πολλοί τρέχουν να

σωθούν· οι υπόλοιποι θα καταστραφούν σύντομα. Οι Νεφιλίμ κατευδύνονται προς την όχθη της λίμνης αυτήν ακριβώς τη στιγμή. Αν έχεις κάποιο αίτημα, Κυνηγέ, μίλα τώρα. Ο Αρχάγγελος έκανε μια παύση. Έχε υπόψη σου, δεν είμαι τζίνι. Διάλεξε την επιθυμία σου με σοφία.

Η Κλέρι δίστασε. Μόνο για μια στιγμή, αλλά ήταν μια στιγμή που κράτησε πολύ. Θα μπορούσε να ζητήσει οτιδήποτε, σκέφτηκε ζαλισμένα, οτιδήποτε —τέλος στον πόνο, στην παγκόσμια πείνα, ή στις ασθένειες· θα μπορούσε να ζητήσει παγκόσμια ειρήνη. Από την άλλη όμως, ίσως ένας άγγελος να μην είχε τη δύναμη να πραγματοποιήσει αυτές τις επιθυμίες, αλλιώς θα είχαν πραγματοποιηθεί ήδη. Ίσως οι ίδιοι οι άνθρωποι να έπρεπε να βρουν τη λύση.

Δεν είχε σημασία, ούτως ή άλλως. Στο τέλος, μόνο ένα πράγμα θα μπορούσε να ζητήσει, είχε μόνο μία επιλογή.

Σήκωσε τα μάτια της προς τον Αρχάγγελο.

«Τον Τζέις» είπε.

Η έκφραση του Αρχαγγέλου δεν άλλαξε. Δεν είχε ιδέα αν ο Ραζιήλ θεώρησε το αίτημά της καλό, ή κακό, ή αν είχε καν σκοπό να το εκπληρώσει, σκέφτηκε σε μια ξαφνική στιγμή πανικού.

Κλείσε τα μάτια, Κλαρίσα Μόργκενστερν, είπε ο Αρχάγγελος.

Η Κλέρι έκλεισε σφιχτά τα μάτια της. Δεν μπορούσες να πας κόντρα σε έναν άγγελο, ό,τι κι αν είχε στο μυαλό του. Η καρδιά της πήγαινε να σπάσει, επέπλεε στο σκοτάδι πίσω από τα βλέφαρά της, ενώ πάσχιζε να μη σκέφτεται τον Τζέις. Όμως, το πρόσωπό του ξεπρόβαλλε μπροστά της μέσα στο σκοτάδι έτσι κι αλλιώς —δεν της

χαμογελούσε, αλλά κοιτούσε στο πλάι, και εκείνη μπορούσε να διακρίνει την ουλή στον κρόταφό του, το λοξό στράβωμα στην άκρη του στόματός του, την ασημένια γραμμή στο λαιμό του, εκεί όπου τον είχε δαγκώσει ο Σάιμον —σημάδια, ψεγάδια και ατέλειες που συμπλήρωναν τον άνθρωπο που αγαπούσε πιο πολύ στον κόσμο όλο. Τζέις. Μια δυνατή λάμψη κοκκίνισε την όρασή της, και έπεσε προς τα πίσω, πάνω στην άμμο, μη γνωρίζοντας αν επρόκειτο να λιποθυμήσει —ή μήπως πέθαινε; Αλλά δεν ήθελε να πεθάνει, όχι τώρα που μπορούσε να δει το πρόσωπο του Τζέις τόσο ξεκάθαρα μπροστά της. Σχεδόν άκουγε τη φωνή του, μάλιστα έλεγε το όνομά της, όπως της το είχε ψιθυρίσει στο Ρένγουικ, ξανά και ξανά. Κλέρι. Κλέρι. Κλέρι.

«Κλέρι» είπε ο Τζέις. «Άνοιξε τα μάτια σου».

Τα άνοιξε.

Ήταν ξαπλωμένη στην άμμο, φορώντας ακόμη τα σκισμένα, βρεγμένα και γεμάτα αίματα ρούχα της. Δεν είχε αλλάξει κάτι εκεί. Αυτό που είχε αλλάξει ήταν ότι ο Αρχάγγελος είχε φύγει, και μαζί του το εκτυφλωτικό λευκό φως που έκανε τη νύχτα μέρα. Κοίταζε το νυχτερινό ουρανό —τα λευκά αστέρια έμοιαζαν με καθρέφτες μέσα στη σκοτεινιά—, και γέρνοντας από πάνω της, το φως στα μάτια του πιο έντονο από όλα τα αστέρια μαζί, ήταν ο Τζέις.

Τα μάτια της τον περιεργάστηκαν, από τα μπερδεμένα του μαλλιά μέχρι το λεκιασμένο από αίμα πρόσωπό του, τα λαμπερά του μάτια μέσα από στρώσεις από χώματα από τις μελανιές στα μπράτσα του μέχρι το βαθύ ματωμένο σκίσιμο στο πουκάμισό του, μέσα από το οποίο έβλεπε το δέρμα του —δεν υπήρχε κανένα σημάδι, καμία

πληγή που να υποδείκνυε ότι τον είχε διαπεράσει το Είφος. Έβλεπε το σφυγμό να χτυπά στο λαιμό του, και λίγο ήθελε να τον αγκαλιάσει σφιχτά, γιατί αυτό σήμαινε ότι η καρδιά του χτυπούσε, και αυτό σήμαινε ότι...

«Είσαι ζωντανός» ψιθύρισε. «Είσαι στα αλήθεια ζωντανός».

Με μια έκφραση απορίας, της άγγιξε το πρόσωπο. «Ήμουν στο σκοτάδι» είπε απαλά. «Υπήρχαν μόνο σκιές, και ήμουν κι εγώ μια σκιά, και ήξερα ότι ήμουν νεκρός κι ότι όλα είχαν τελειώσει, όλα. Και τότε άκουσα τη φωνή σου. Είπες το όνομά μου, κι αυτό με έφερε πίσω».

«Όχι εγώ» είπε η Κλέρι με δυσκολία. «Ο Αρχάγγελος σε έφερε πίσω».

«Επειδή εσύ του το ζήτησες». Χωρίς να πει λέξη, έψαξε το πρόσωπό της με τα δάχτυλά του, σαν να ήθελε να επιβεβαιώσει ότι ήταν αληθινή. «Θα μπορούσες να ζητήσεις οτιδήποτε στον κόσμο, και ζήτησες εμένα».

Του χαμογέλασε. Έτσι βρόμικος που ήταν, καλυμμένος με αίμα και χρώματα, ήταν ό,τι πιο όμορφο είχε δει ποτέ. «Μα, δεν θέλω τίποτε άλλο στον κόσμο».

Με αυτό, το φως στα μάτια του, που ήταν ήδη τόσο έντονο, έλαμψε τόσο δυνατά, που σχεδόν δεν άντεχε να τον κοιτάξει. Θυμήθηκε τον Αρχάγγελο, και πώς εκείνος έκαιγε σαν χιλιάδες πυρσοί. Ο ίδιος ο Τζέις είχε μέσα του το ίδιο φλογερό αίμα, κι αυτή η φωτιά έλαμπε από μέσα του τώρα, μέσα από τα μάτια του, σαν το φως από το άνοιγμα μιας πόρτας.

Σ' αγαπώ ήθελε να πει η Κλέρι. Και θα ξαναέκανα το ίδιο. Πάντα εσένα θα ζητούσα. Όμως, δεν είπε αυτές τις λέξεις.

«Δεν είσαι αδερφός μου» του είπε, λίγο ξέπνοα, αφού, μόλις κατάλαβε ότι δεν του το είχε ανακοινώσει ακόμη, ήθελε να του το πει όσο πιο γρήγορα γινόταν. «Το ξέρεις αυτό, έτσι;»

Πολύ αμυδρά, μέσα από τη βρόμα και τα αίματα, ο Τζέις χαμογέλασε.

«Ναι» είπε. «Το ξέρω».

Επίλογος

Δραμμένο πάνω στον ουρανό
με αστέρια

Σ' αγάπησα, και έτσι έσυρα αυτά τα κύματα
των ανδρών στα χέρια μου
και έγραψα την επιθυμία μου πάνω στον ουρανό με αστέρια.
—T. E. Lawrence

Ο καπνός ανέβαινε με αργό ρυθμό σε σχήμα ελικοειδές, χαράσσοντας λεπτές γραμμές μαύρου χρώματος στον καθαρό αέρα. Ο Τζέις, μόνος στο λόφο με θέα το νεκροταφείο, κάθισε με τους αγκώνες του στα γόνατά του και παρακολούθησε τον καπνό να παρασύρεται προς τους ουρανούς. Δεν του διέφυγε η ειρωνεία του πράγματος—άλλωστε, αυτά ήταν τα απομεινάρια του πατέρα του.

Μπορούσε να δει το φέρετρο από εκεί που καθόταν, κρυμμένο από τον καπνό και τη φλόγα, και τη μικρή ομάδα ανθρώπων που στέκονταν γύρω του. Αναγνώρισε τα λαμπερά μαλλιά της Τζόσλιν από εκεί ψηλά, και τον Λουκ να στέκεται δίπλα της, με το χέρι του στην πλάτη της. Η Τζόσλιν είχε γυρίσει το κεφάλι της στο πλάι, μακριά από τη φλεγόμενη πυρά.

Ο Τζέις θα μπορούσε να βρίσκεται ανάμεσά τους, εάν ήθελε να είναι. Είχε περάσει τις τελευταίες ημέρες στο αναρρωτήριο, και τον άφησαν να βγει μόλις εκείνο το πρωί, εν μέρει για να μπορέσει να παρευρεθεί στην κη-

δεία του Βάλενταϊν. Αλλά έφτασε στα μισά του δρόμου προς την πυρά, ένας σωρός γυμνών ξύλων, λευκών σαν οστά, και συνειδητοποίησε ότι δεν μπορούσε να πάει παραπέρα. Αντίθετα, γύρισε και ανέβηκε μέχρι το λόφο, μακριά από την πένθιμη πομπή. Ο Λουκ τον φώναξε, αλλά ο Τζέις δεν γύρισε.

Κάθισε και τους παρακολούθησε να μαζεύονται γύρω από το φέρετρο· παρακολούθησε τον Πάτρικ Πένχαλου με τη λευκή ενδυμασία του να βάζει φωτιά στα ξύλα. Ήταν η δεύτερη φορά αυτή την εβδομάδα που παρακολουθούσε ένα σώμα να καίγεται, αλλά ο Μαξ ήταν αξιοθρήνητα μικρός, ενώ ο Βάλενταϊν ήταν ένας μεγάλος άνδρας —ακόμα και ξαπλωμένος ανάσκελα με τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά στο στήθος του, κρατώντας στη γροδιά του ένα σπαθί σεράφ. Τα μάτια του ήταν δεμένα με λευκό μετάξι, όπως πρόσταζε το έθιμο. Αν μη τι άλλο τον είχαν ετοιμάσει καλά, σκέφτηκε ο Τζέις.

Δεν είχαν θάψει τον Σεμπάστιαν. Μια ομάδα Κυνηγών των Σκιών είχε επιστρέψει στην κοιλάδα, αλλά δεν είχαν βρει το σώμα του, και είπαν στον Τζέις ότι το παρέσυρε το ποτάμι, αν και ο ίδιος είχε κάποιες αμφιβολίες.

Έφαξε την Κλέρι στο πλήθος γύρω από το φέρετρο, αλλά δεν ήταν εκεί. Είχαν περάσει σχεδόν δύο ημέρες από την τελευταία φορά που την είχε δει, και του είχε λείψει με μια σχεδόν χειροπιαστή αίσθηση στέρησης. Δεν έφταιγε εκείνη που δεν είχαν ιδωθεί. Ανησυχούσε ότι εκείνος δεν ήταν αρκετά δυνατός να επιστρέψει πίσω στο Αλικάντε από τη λίμνη εκείνο το βράδυ, και τελικά είχε δίκιο. Μόλις οι πρώτοι Κυνηγοί των Σκιών τούς έφτασαν, εκείνος ένιωθε να βυθίζεται σε μια θολή ζα-

λάδα. Είχε ξυπνήσει την επόμενη ημέρα στο νοσοκομείο της πόλης με τον Μάγκνους Μπείν να τον κοιτάζει επίμονα με μια περίεργη έκφραση —θα μπορούσε να είναι βαθιά ανησυχία ή απλά περιέργεια, ήταν πάντα δύσκολο να καταλάβει κανείς με τον Μάγκνους. Εκείνος του είπε ότι, παρόλο που ο Αρχάγγελος είχε θεραπεύσει τον Τζέις σωματικά, φαινόταν πως το πνεύμα και το μυαλό του είχαν εξουθενωθεί, και μόνο η ξεκούραση μπορούσε να τα θεραπεύσει. Όπως και να 'χε, αισθανόταν καλύτερα τώρα. Πάνω στην ώρα για την κηδεία.

Ένας άνεμος είχε σηκωθεί και φυσούσε τον καπνό μακριά από εκείνον. Στο βάθος μπορούσε να δει τα φώτα των πύργων του Αλικάντε να τρεμοφέγγουν, με την παλιά τους δόξα να έχει αποκατασταθεί. Δεν ήταν ακριβώς βέβαιος για το τι ήλπιζε να καταφέρει με το να μένει καθισμένος εκεί και να παρακολουθεί το σώμα του πατέρα του να καίγεται, ή τι θα έλεγε αν ήταν εκεί κάτω ανάμεσα σε αυτούς που θρηνούσαν, λέγοντας τις τελευταίες τους κουβέντες στον Βάλενταϊν. Δεν ήσουν ποτέ πραγματικά ο πατέρας μου, μπορεί να έλεγε, ή, Ήσουν ο μοναδικός πατέρας που γνώρισα ποτέ. Και οι δύο φράσεις ήταν εξίσου αληθινές, όσο αντιφατικές και αν φαινονταν

Όταν άνοιξε για πρώτη φορά τα μάτια του στη λίμνη —γνωρίζοντας, με κάποιον τρόπο, ότι πριν λίγο ήταν νεκρός, ενώ δεν ήταν πια—, το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί ο Τζέις ήταν η Κλέρι, που ήταν ξαπλωμένη σε μικρή απόσταση από εκείνον στη ματωμένη άμμο, με τα μάτια της κλειστά. Σύρθηκε κοντά της σχεδόν πανικόβλητος, σκεπτόμενος ότι μπορεί να είχε χτυπήσει, ή ακόμα και να είχε πεθάνει —και όταν εκείνη άνοιξε τα

μάτια της, το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί ήταν ότι δεν είχε πεθάνει. Μόνο όταν έφθασαν οι άλλοι εκεί, και αντίκρισαν με έκπληξη τη σκηνή, και τον βοήθησαν να σταθεί στα πόδια του, μόνο τότε είδε το σώμα του Βάλενταϊν να κείτεται άψυχο κοντά στην άκρη του ποταμού, και αισθάνθηκε τη δύναμη αυτού που είχε μόλις δει, σαν γροθιά στο στομάχι. Γνώριζε ότι ο Βάλενταϊν ήταν νεκρός —θα τον είχε σκοτώσει και ο ίδιος—, αλλά ακόμα και τώρα, κατά κάποιον τρόπο, το θέαμα ήταν οδυνηρό. Η Κλέρι είχε κοιτάξει τον Τζέις με ένα θλιμμένο βλέμμα, και εκείνος γνώριζε ότι παρόλο που κι εκείνη μισούσε τον Βάλενταϊν και είχε κάθε λόγο να νιώθει έτσι, αισθανόταν ωστόσο την απώλεια του Τζέις.

Μισόκλεισε τα μάτια του, και ένας χείμαρρος εικόνων κατέκλυσε τα βλέφαρα του —ο Βάλενταϊν να τον σηκώνει από το γρασίδι με μια σαρωτική αγκαλιά, ο Βάλενταϊν να τον κρατάει σταθερά στην πλώρη μιας βάρκας στη λίμνη, δείχνοντας του πώς να ισορροπεί. Και άλλες, πιο σκοτεινές αναμνήσεις —το χέρι του Βάλενταϊν να χτυπάει το πρόσωπό του, ένα νεκρό γεράκι, ο άγγελος που ήταν αλυσοδεμένος στο κελάρι του αρχοντικού.

«Τζέις».

Σήκωσε το κεφάλι του. Από πάνω του στεκόταν ο Λουκ, μια μαύρη σιλουέτα κόντρα στον ήλιο. Φορούσε τζιν και ένα φανελένιο πουκάμισο ως συνήθως —χωρίς το λευκό της κηδείας. «Τελείωσε» είπε ο Λουκ. «Η τελετή. Ήταν σύντομη».

«Είμαι σίγουρος ότι ήταν». Ο Τζέις βύθισε τα δάκτυλα του στο έδαφος δίπλα του, νιώθοντας με ευχαρίστηση το επώδυνο γδάρσιμο του χώματος στις άκρες των δακτύλων του. «Είπε κανείς τίποτα;»

«Απλά, τα συνηθισμένα λόγια». Ο Λουκ βολεύτηκε στο έδαφος δίπλα από τον Τζέις, μορφάζοντας λίγο από πόνο. Ο Τζέις δεν τον είχε ρωτήσει πώς ήταν η μάχη· δεν ήθελε πραγματικά να μάθει. Ήξερε ότι είχε τελειώσει πολύ γρηγορότερα από όσο θα περίμενε κανείς –μετά το θάνατο του Βάλενταϊν, οι Δαίμονες που είχε επιστρατεύσει είχαν τραπεί σε φυγή μέσα στη νύχτα σαν την ομίχλη που διαλύεται απ' τον ήλιο. Αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι δεν είχαν υπάρξει θάνατοι. Το σώμα του Βάλενταϊν δεν ήταν το μοναδικό που είχε καεί στο Αλικάντε αυτές τις τελευταίες ημέρες.

«Και η Κλέρι δεν ήταν... θέλω να πω, δεν...»

«Ήρθε στην κηδεία; Όχι. Δεν ήθελε». Ο Τζέις αισθανόταν τον Λουκ να τον κοιτάζει από τα πλάγια. «Δεν την έχεις δει; Όχι από τότε...»

«Όχι από τη λίμνη», είπε ο Τζέις. «Πρώτη φορά με άφησαν να φύγω από το νοσοκομείο σήμερα, και έπρεπε να έρθω εδώ».

«Δεν έπρεπε», είπε ο Λουκ. «Μπορούσες να μην έρθεις».

«Το ήθελα», παραδέχθηκε ο Τζέις. «Ό,τι κι αν δείχνει αυτό για μένα».

«Οι κηδείες είναι για τους ζωντανούς, Τζέις, όχι για τους νεκρούς. Ο Βάλενταϊν ήταν περισσότερο δικός σου πατέρα παρά της Κλέρι, ακόμα και εάν δεν μοιράζεστε το ίδιο αίμα. Εσύ είσαι αυτός που θα πρέπει να πει αντίο. Εσύ είσαι αυτός στον οποίο θα λείψει».

«Δεν είχα σκεφτεί ότι μου επιτρέπεται να μου λείψει».

«Δεν γνώρισες ποτέ τον Στέφεν Χέροντειλ», είπε ο Λουκ. «Και ήρθες στον Ρόμπερτ Λάιτγουντ όταν σχεδόν

δεν ήσουν πια παιδί. Ο Βάλενταϊν ήταν ο πατέρας της παιδικής σου ηλικίας. Θα πρέπει να σου λείπει».

«Σκέφτομαι συνέχεια τον Χοτζ», είπε ο Τζέις. Στο Φρούριο, τον ρωτούσα συνέχεια γιατί δεν μου είπε ποτέ τι ήμουν —ακόμα τότε πίστευα ότι ήμουν μισός δαίμονας—, και μου έλεγε συνέχεια ότι ήταν επειδή δεν γνώριζε. Νόμιζα ότι μου έλεγε ψέματα. Αλλά τώρα πιστεύω ότι το εννοούσε. Ήταν ένας από τους μοναδικούς ανθρώπους που γνώριζε ποτέ ότι ζούσε ακόμη ένα μωρό των Χέροντειλ. Όταν εμφανίστηκα στο Ινστιτούτο, δεν είχε ιδέα ποιος από τους γιους του Βάλενταϊν ήμουν. Ο πραγματικός ή ο υιοθετημένος. Και θα μπορούσα να είμαι οποιοσδήποτε. Ο δαίμονας ή ο άγγελος. Και το θέμα είναι ότι δεν πιστεύω ότι ήξερε ποτέ, όχι μέχρι που είδε τον Τζόναθαν στο Φρούριο και το συνειδητοποίησε. Οπότε όλα αυτά τα χρόνια απλά προσπάθησε να κάνει ό,τι καλύτερο μπορούσε με εμένα, μέχρι που ο Βάλενταϊν εμφανίστηκε ξανά. Αυτό χρειάστηκε κάποια πίστη —δεν νομίζεις;»

«Ναι», είπε ο Λουκ. «Έτσι πιστεύω».

«Ο Χοτζ είπε πως πίστευε ότι η ανατροφή ίσως να μπορούσε να κάνει τη διαφορά, ανεξάρτητα από το αίμα. Εξακολουθώ να σκέφτομαι... εάν είχα μείνει με τον Βάλενταϊν, εάν δεν με είχε στείλει στους Λάιτγουντ, θα ήμουν σαν τον Τζόναθαν; Αυτό θα ήμουν τώρα;»

«Έχει σημασία;» είπε ο Λουκ. «Είσαι αυτός που είσαι τώρα για κάποιο λόγο. Και εάν με ρωτήσεις, νομίζω ότι ο Βάλενταϊν σε έστειλε στους Λάιτγουντ επειδή γνώριζε ότι ήταν η καλύτερη ευκαιρία για εσένα. Μπορεί να είχε και άλλους λόγους. Αλλά δεν μπορείς να αγνοήσεις το γεγονός ότι σε έστειλε σε ανθρώπους που γνώριζε ότι

θα σε αγαπούσαν και ότι θα σε μεγάλωναν με αγάπη. Μπορεί να ήταν ένα από τα λίγα πράγματα που έκανε πραγματικά για κάποιον άλλον». Χτύπησε τον Τζέις στον ώμο, μια χειρονομία τόσο πατρική, που σχεδόν έκανε τον Τζέις να χαμογελάσει. «Δεν θα το ξεχνούσα αυτό, εάν ήμουν στη θέση σου».

Η Κλέρι στεκόταν και κοιτούσε έξω από το παράθυρο της Ίζαμπελ, παρακολουθώντας τον καπνό που λέρωνε τον ουρανό πάνω από το Αλικάντε σαν ένα μουτζουρωμένο χέρι πάνω σε παράθυρο. Έκαιγαν τον Βάλενταϊν σήμερα, το ήξερε· έκαιγαν τον πατέρα της στη νεκρόπολη έξω από τις πύλες.

«Ξέρεις για τη γιορτή σήμερα, έτσι δεν είναι;» Η Κλέρι γύρισε να δει την Ίζαμπελ, πίσω της, κρατώντας δύο φορέματα μπροστά της, ένα μπλε και ένα γκρι. «Τι λες να φορέσω;»

Για την Ίζαμπελ, σκέφτηκε η Κλέρι, τα ρούχα θα είναι πάντα θεραπεία. «Το μπλε».

Η Ίζαμπελ ακούμπησε τα φορέματα στο κρεβάτι. «Εσύ τι θα φορέσεις; Θα πας, έτσι δεν είναι;»

Η Κλέρι σκεφτόταν το ασημένιο φόρεμα στον πάτο του μπαούλου της Άματις, με το πανέμορφο αραχνοϋφαντο ύφασμά του. Αλλά η Άματις μάλλον δεν θα την άφηνε ποτέ να το φορέσει.

«Δεν ξέρω», είπε. «Μάλλον τζιν και το πράσινο παλτό μου».

«Βαρετό», είπε η Ίζαμπελ. Έριξε μια γρήγορη ματιά στην Αλίν, η οποία καθόταν σε μια καρέκλα δίπλα στο κρεβάτι διαβάζοντας. «Δεν νομίζεις ότι είναι βαρετό;»

«Νομίζω ότι θα πρέπει να αφήσεις την Κλέρι να φο-

ρέσει ό,τι θέλει». Η Αλίν δεν σήκωσε το βλέμμα της από το βιβλίο. «Εξάλλου, δεν ετοιμάζεται για κάποιο συγκεκριμένο».

«Ετοιμάζεται για τον Τζέις», είπε η Τζαμπελ σαν να ήταν προφανές. «Και έτσι θα έπρεπε».

Η Αλίν σήκωσε το βλέμμα της, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια της μπερδεμένη, και έπειτα χαμογέλασε. «Α, ναι σωστά. Όλο το ξεχνάω. Θα πρέπει να είναι περίεργο που ξέρεις ότι δεν είναι αδερφός σου, έτσι;»

«Όχι», είπε σοβαρά η Κλέρι. «Το να σκέφτομαι ότι ήταν αδερφός μου ήταν παράξενο. Τώρα μου φαίνεται... σωστό». Κοίταξε πίσω προς το παράθυρο. «Αν και δεν τον έχω ξαναδεί από τότε που το ανακάλυψα. Όχι από τότε που ήμασταν στο Αλικάντε».

«Είναι περίεργο», είπε η Αλίν.

«Δεν είναι περίεργο», είπε η Τζαμπελ, ρίχνοντας στην Αλίν ένα βλέμμα γεμάτο νόημα, το οποίο η Αλίν δεν φάνηκε να παρατηρεί. «Ήταν στο νοσοκομείο. Βγήκε μόλις σήμερα».

«Και δεν ήρθε να σε δει αμέσως;» ρώτησε η Αλίν την Κλέρι.

«Δεν μπορούσε», είπε η Κλέρι. «Έπρεπε να πάει στην κηδεία του Βάλενταϊν. Δεν μπορούσε να λείπει από κάτι τέτοιο».

«Ίσως», είπε η Αλίν χαρούμενα. «Ή ίσως δεν ενδιαφέρεται πια για σένα. Εννοώ, τώρα που δεν είναι απαγορευμένο. Κάποιοι άνθρωποι θέλουν μόνο ό,τι δεν μπορούν να έχουν».

«Όχι ο Τζέις», είπε γρήγορα η Τζαμπελ. «Ο Τζέις δεν είναι τέτοιος».

Η Αλίν σηκώθηκε, ρίχνοντας το βιβλίο της στο κρε-

βάτι. «Πρέπει να πάω να ντυθώ. Θα σας δω το βράδυ, κορίτσια». Και κατευθύνθηκε αργά έξω από το δωμάτιο, σιγοτραγουδώντας.

Η Ίζαμπελ καθώς την παρακολουθούσε να φεύγει κούνησε το κεφάλι της. «Δες να μη σε συμπαθεί;» είπε. «Εννοώ, μήπως σε ζηλεύει; Φάνηκε να ενδιαφέρεται για τον Τζέις».

«Μπα!» Η Κλέρι φάνηκε να διασκεδάζει για λίγο. «Όχι, δεν ενδιαφέρεται για τον Τζέις. Νομίζω ότι είναι από τους ανθρώπους που λένε ό,τι σκέφτονται οποιαδήποτε στιγμή το σκεφτούν. Και ποιος ξέρει, μπορεί να έχει δίκιο».

Η Ίζαμπελ τράβηξε την καρφίτσα από τα μαλλιά της, αφήνοντάς τα να πέσουν γύρω από τους ώμους της. Διέσχισε το δωμάτιο και πλησίασε την Κλέρι στο παράθυρο. Ο ουρανός είχε καθαρίσει τώρα πέρα από τους πύργους των δαιμόνων· ο καπνός είχε φύγει. «Νομίζεις ότι έχει δίκιο;»

«Δεν ξέρω. Θα πρέπει να ρωτήσω τον Τζέις. Φαντάζομαι ότι θα τον δω σήμερα στο πάρτι. Ή στον επινίκιο εορτασμό, ή όπως τον λένε». Κοίταξε την Ίζαμπελ. «Ξέρεις πώς θα είναι;»

«Θα έχει παρέλαση» είπε η Ίζαμπελ «και πυροτεχνήματα μάλλον. Μουσική, χορό, παιχνίδια, τέτοιου είδους πράγματα. Σαν ένα μεγάλο υπαίθριο πανηγύρι στη Νέα Υόρκη». Έριξε μια γρήγορη ματιά έξω από το παράθυρο, με μια νοσταλγική έκφραση. «Ο Μαξ θα το λάτρευε».

Η Κλέρι την πλησίασε και χάιδεψε τα μαλλιά της Ίζαμπελ, όπως θα χάιδευε τα μαλλιά της δικής της αδερφής εάν είχε. «Το ξέρω ότι θα το λάτρευε».

Ο Τζέις έπρεπε να χτυπήσει δύο φορές την πόρτα στο παλιό σπίτι του καναλιού πριν να ακούσει γρήγορα βήματα να τρέχουν να του απαντήσουν· η καρδιά του χτύπησε γρήγορα, και μετά ηρέμησε μόλις άνοιξε η πόρτα και ξεπρόβαλε η Άματις Χέροντεϊλ στο κατώφλι, κοιτάζοντάς τον έκπληκτη. Φαινόταν σαν να ήταν έτοιμη για τη γιορτή –φορούσε ένα μακρύ γκρι φόρεμα και ανοιχτόχρωμα μεταλλικά σκουλαρίκια που αναδείκνυαν τις ασημένιες ανταύγειες στα γκριζαρισμένα της μαλλιά.
«Ναι;»

«Η Κλέρι», ξεκίνησε εκείνος, και σταμάτησε, αβέβαιος για το τι έπρεπε ακριβώς να πει. Πού είχε πάει η ευφράδεια του; Πάντα την είχε, ακόμα και όταν δεν είχε τίποτε άλλο, αλλά τώρα αισθανόταν σαν να είχε σκιστεί και όλες οι έξυπνες, άνετες λέξεις είχαν χυθεί έξω, αφήνοντας τον άδειο. «Ήθελα να ρωτήσω αν είναι εδώ η Κλέρι. Ήλπίζα να της μιλήσω».

Η Άματις κούνησε το κεφάλι της. Η αμηχανία είχε φύγει από την έκφρασή της, και τον κοιτούσε αρκετά έντονα για να τον κάνει να αισθανθεί νευρικός. «Όχι, δεν είναι. Νομίζω ότι είναι με τους Λάιτγουντ».

«Α!» Έμεινε έκπληκτος με την απογοήτευσή του. «Συγγνώμη που σας ενόχλησα».

«Καμία ενόχληση. Χαίρομαι που είσαι εδώ», είπε εκείνη ζωηρά. «Ήθελα να συζητήσουμε κάτι. Πέρασε στο χολ, έρχομαι αμέσως».

Ο Τζέις μπήκε μέσα καθώς εκείνη εξαφανίστηκε στο διάδρομο. Αναρωτιόταν τι μπορεί να ήθελε να συζητήσει μαζί του. Μπορεί η Κλέρι να αποφάσισε ότι δεν ήθελε να έχει καμία σχέση μαζί του και να επέλεξε την Άματις για να του στείλει το μήνυμα.

Η Άματις επέστρεψε σε ένα λεπτό. Δεν κρατούσε κάτι που να έμοιαζε με σημείωμα —προς ανακούφιση του Τζέις—, αλλά αντίθετα ένα μικρό μεταλλικό κουτί. Ήταν ένα λεπτεπίλεπτο αντικείμενο, στολισμένο με ένα μοτίβο πουλιών. «Τζέις», είπε η Άματις. «Ο Λουκ μού είπε ότι είσαι του Στέφεν... ότι ο Στέφεν Χέροντεϊλ ήταν ο πατέρας σου. Μου είπε τι συνέβη».

Ο Τζέις έγνεψε καταφατικά, και ήταν το μοναδικό πράγμα που αισθάνθηκε ότι έπρεπε να κάνει. Τα νέα άρχισαν να διαρρέουν, αλλά αρκετά αργά, κάτι που του άρεσε· ευελπιστούσε ότι θα επέστρεφε στη Νέα Υόρκη πριν όλοι στην Άιντρις μάθαιναν τα πάντα και τον κοιτούσαν καλά-καλά.

«Γνωρίζεις ότι ήμουν παντρεμένη με τον Στέφεν πριν από τη μητέρα σου», η Άματις συνέχισε, με μια τραχιά φωνή, σαν να την πονούσαν τα λόγια που έλεγε. Ο Τζέις την κοίταξε έντονα —ήθελε να του μιλήσει για τη μητέρα του; Μήπως δυσαρεστήθηκε μαζί του που ξύπνησε κακές αναμνήσεις μιας γυναίκας η οποία είχε πεθάνει πριν καν να γεννηθεί εκείνος; «Από όλους τους ανθρώπους που είναι στη ζωή σήμερα, μάλλον εγώ γνώριζα τον πατέρα σου καλύτερα».

«Ναι», είπε ο Τζέις, ευχόμενος να βρισκόταν κάπου αλλού. «Είμαι σίγουρος πως είναι αλήθεια».

«Γνωρίζω ότι μάλλον έχεις πολύ ανάμεικτα συναισθήματα για εκείνον», είπε εκείνη, εκπλήσσοντάς τον κυρίως επειδή ήταν αλήθεια. «Δεν τον γνώρισες ποτέ. Δεν ήταν ο άνθρωπος που σε μεγάλωσε. Δεν του μοιάζεις και τόσο πολύ, εκτός από τα ανοιχτόχρωμα μαλλιά σου... αλλά αυτά τα μάτια σου, δεν ξέρω από πού πήρες αυτά τα μάτια. Οπότε, μπορεί να είμαι τρελή που σε

σκοτίζω με όλα αυτά. Ίσως να μην θες να μάθεις τίποτε απολύτως για τον Στέφεν. Αλλά ήταν ο πατέρας σου, και εάν σε γνώριζε...» Και τότε έκανε μια κίνηση με το κουτί προς αυτόν, κάνοντας τον σχεδόν να αναπηδήσει ξαφνιασμένος. «Αυτά είναι κάποια πράγματα του που κράτησα όλα αυτά τα χρόνια. Γράμματα που είχε γράψει, φωτογραφίες, ένα οικογενειακό δέντρο. Η πέτρα του με το μαγικό φως. Ίσως να μην έχεις απορίες τώρα, αλλά κάποια μέρα πιθανότατα να έχεις, και όταν θα τις έχεις... όταν θα τις έχεις, θα έχεις αυτό». Στάθηκε ακίνητη, δίνοντας του το κουτί σαν να του πρόσφερε έναν πολύτιμο θησαυρό. Ο Τζέις άπλωσε το χέρι του και το πήρε από εκείνη χωρίς λέξη· ήταν βαρύ, και το μέταλλο ήταν κρύο πάνω στο δέρμα του.

«Ευχαριστώ», είπε εκείνος. Ήταν το καλύτερο που μπόρούσε να κάνει. Δίστασε, και έπειτα είπε: «Υπάρχει ένα πράγμα. Κάτι που αναρωτιόμουν».

«Ναι;»

«Εάν ο Στέφεν ήταν ο πατέρας μου, τότε η Ανακρίτρια -η Ίμοτζεν- ήταν η γιαγιά μου».

«Ήταν...» Σταμάτησε η Άματις. «Μια πολύ δύσκολη γυναίκα. Αλλά ναι, ήταν η γιαγιά σου».

«Μου έσωσε τη ζωή», είπε ο Τζέις. «Εννοώ, για πολύ καιρό ήταν σαν να με μισούσε θανάσιμα. Αλλά μετά είδε αυτό». Τράβηξε το γιακά του πουκαμίσου του στο πλάι, δείχνοντας στην Άματις τη λευκή ουλή σε σχήμα αστεριού στον ώμο του. «Και μου έσωσε τη ζωή. Αλλά τι μπορεί να σήμαινε η ουλή μου για εκείνη;»

Τα μάτια της Άματις άνοιξαν διάπλατα. «Δεν θυμάσαι πώς έγινε αυτή η ουλή, έτσι;»

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του. «Ο Βάλενταιν μου

είπε ότι ήταν ένα χτύπημα από τότε που ήμουν πολύ μικρός για να θυμάμαι, αλλά τώρα... δεν νομίζω ότι τον πιστεύω».

«Δεν είναι ουλή. Είναι σημάδι εκ γενετής. Υπάρχει ένας παλιός οικογενειακός θρύλος γύρω από αυτό, ότι έναν από τους πρώτους Χέροντεϊλ που θα γινόταν Κυνηγός των Σκιών τον επισκέφθηκε ένας άγγελος σε ένα όνειρο. Ο άγγελος τον άγγιξε στον ώμο, και όταν ξύπνησε, είχε ένα τέτοιο σημάδι. Όλοι οι απόγονοι του έχουν το ίδιο». Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους της. «Δεν ξέρω εάν η ιστορία είναι αληθινή, αλλά όλοι οι Χέροντεϊλ έχουν το σημάδι. Και ο πατέρας σου είχε ένα, εδώ». Άγγιξε το δεξί πάνω τμήμα του χεριού της. «Λένε ότι σημαίνει ότι ήρθες σε επαφή με έναν άγγελο. Ότι είσαι ευλογημένος, με κάποιον τρόπο. Η Ίμοτζεν θα πρέπει να είδε το Σημάδι και να μάντεψε ποιος πραγματικά ήσουν».

Ο Τζέις κάρφωσε με το βλέμμα του την Άματις, αλλά δεν την έβλεπε —έβλεπε εκείνη τη νύχτα στο πλοίο· το υγρό, μαύρο κατάστρωμα και την Ανακρίτρια να πεθαίνει στα πόδια του. «Μου είπε κάτι», είπε. «Καθώς πέθαινε, είπε: “Ο πατέρας σου θα ήταν περήφανος για σένα”. Σκέφτηκα ότι γινόταν σκληρή. Νόμιζα ότι εννοούσε τον Βάλενταϊν...»

Η Άματις κούνησε το κεφάλι της. «Εννοούσε τον Στέφεν», είπε μαλακά. «Και είχε δίκιο. Θα ήταν περήφανος».

Η Κλέρι άνοιξε την μπροστινή πόρτα της Άματις και μπήκε μέσα, σκεπτόμενη πόσο γρήγορα είχε εξοικειωθεί με το σπίτι. Δεν χρειαζόταν πια να προσπαθήσει για να θυμηθεί το δρόμο για την μπροστινή πόρτα, ή τον

τρόπο που το πόμολο κολλούσε ελαφρώς καθώς την άνοιγε. Η λάμψη του ήλιου από το κανάλι ήταν οικεία, όσο οικεία ήταν και η θέα του Αλικάντε από το παράθυρο. Μπορούσε σχεδόν να φανταστεί ότι ζούσε εδώ, σχεδόν να φανταστεί πώς θα ήταν εάν η Άιντρις ήταν το σπίτι της. Αναρωτήθηκε τι θα της έλειπε πιο πολύ. Το κινέζικο φαγητό στο σπίτι; Οι ταινίες; Τα μαγαζιά με τα κόμικ;

Ήταν έτοιμη να κατευθυνθεί προς τις σκάλες όταν άκουσε τη φωνή της μητέρας της από το σαλόνι — απότομη, και ελαφρώς ταραγμένη. Αλλά για τι πράγμα θα μπορούσε να αναστατωθεί η Τζόσλιν; Όλα ήταν καλά τώρα, έτσι δεν είναι; Χωρίς να σκεφτεί, η Κλέρι ακούμπησε πίσω προς τον τοίχο κοντά στο σαλόνι και άκουσε.

«Τι εννοείς ότι θα μείνεις;» έλεγε η Τζόσλιν. «Εννοείς ότι δεν θα επιστρέψεις καθόλου στη Νέα Υόρκη;»

«Μου ζήτησαν να παραμείνω στο Αλικάντε και να αντιπροσωπεύσω τους λυκανθρώπους στο Συμβούλιο», είπε ο Λουκ. «Τους είπα ότι θα τους απαντήσω απόψε».

«Δεν μπορεί να το κάνει κάποιος άλλος αυτό; Ένας από τους αρχηγούς της αγέλης εδώ στην Άιντρις;»

«Είμαι ο μοναδικός αρχηγός αγέλης ο οποίος ήταν κάποτε Κυνηγός Σκιών. Για αυτό με θέλουν». Αναστέναξε. «Εγώ το ξεκίνησα όλο αυτό, Τζόσλιν. Θα πρέπει να μείνω εδώ και να το παρακολουθήσω».

Υπήρξε μια μικρή σιωπή. «Εάν έτσι αισθάνεσαι, τότε φυσικά θα πρέπει να μείνεις», είπε τελικά η Τζόσλιν, αλλά η φωνή της δεν ήταν σίγουρη.

«Θα πρέπει να πουλήσω το βιβλιοπωλείο. Να τακτοποιήσω τα θέματά μου». Ο Λουκ ακούστηκε βραχνός.

«Δεν θα μετακομίσω αμέσως».

«Μπορώ να το φροντίσω εγώ αυτό. Μετά από όλα αυτά που έχεις κάνει...» Η Τζόσλιν δεν φαινόταν να έχει την ενέργεια να διατηρήσει ζωντανό τον τόνο της. Η φωνή της σύρθηκε αργά στη σιωπή, μια σιωπή που επεκτάθηκε τόσο πολύ, που η Κλέρι σκέφτηκε να βήξει και να μπει στο σαλόνι για να τους κάνει να καταλάβουν την παρουσία της.

Ένα λεπτό αργότερα χάρηκε που δεν το έκανε. «Κοίτα» είπε ο Λουκ «ήθελα να σ' το πω εδώ και καιρό, αλλά δεν το έκανα. Ήξερα ότι δεν θα είχε σημασία, ακόμα και εάν το έλεγα, εξαιτίας του ποιος είμαι. Δεν ήθελες ποτέ κάτι τέτοιο να είναι μέρος της ζωής της Κλέρι. Αλλά τώρα εκείνη ξέρει, και έτσι νομίζω ότι δεν υπάρχει διαφορά. Και μπορώ επίσης να σου το πω. Σε αγαπώ, Τζόσλιν. Σε αγαπώ εδώ και είκοσι χρόνια». Έκανε μια παύση. Η Κλέρι τεντώθηκε για να ακούσει την απάντηση της μητέρας της, αλλά η Τζόσλιν ήταν σιωπηλή. Τελικά μίλησε πάλι ο Λουκ, με μια βαριά φωνή. «Θα πρέπει να πάω πίσω στο Συμβούλιο και να τους πω ότι θα μείνω. Δεν χρειάζεται να το συζητήσουμε ποτέ ξανά αυτό. Απλά νιώθω καλύτερα που το είπα τελικά τώρα».

Η Κλέρι πέρασε το σώμα της πίσω στον τοίχο καθώς ο Λουκ, με το κεφάλι του κατεβασμένο, βάδιζε υπερήφανα έξω από το σαλόνι. Την πέρασε ξυστά, χωρίς να φαίνεται ότι την είχε δει, και τράβηξε την μπροστινή πόρτα. Στάθηκε εκεί για μια στιγμή, κοιτώντας στα τυφλά τη λιακάδα που αντανακλούσε το νερό στο κανάλι. Έπειτα έφυγε, κλείνοντας με βρόντο την πόρτα πίσω του.

Η Κλέρι στάθηκε εκεί που ήταν, με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο. Ένιωθε τρομερή θλίψη για τον Λουκ

και τρομερή θλίψη για τη μητέρα της. Φάνηκε ότι η Τζόσλιν δεν αγαπούσε πραγματικά τον Λουκ, και μάλλον δεν θα μπορούσε ποτέ. Ήταν ακριβώς όπως με εκείνη και τον Σάιμον, αν και δεν πίστευε ότι υπήρχε τρόπος ο Λουκ και η μητέρα της να τα ξαναβρούν. Όχι αν ο Λουκ σκόπευε να μείνει εκεί στην Άιντρις. Δάκρυα έτσουξαν τα μάτια της. Ήταν έτοιμη να γυρίσει και να μπει στο σαλόνι όταν άκουσε τον ήχο της πόρτας της κουζίνας να ανοίγει και μια άλλη φωνή. Αυτή η φωνή ακούστηκε κουρασμένη, και σαν να είχε παραιτηθεί. Η Άματις.

«Συγγνώμη που το άκουσα τυχαία, αλλά χαίρομαι που θα μείνει». Είπε η αδερφή του Λουκ. «Όχι επειδή θα βρίσκεται κοντά μου, αλλά επειδή του δίνει μια ευκαιρία να σε ξεπεράσει».

Η Τζόσλιν ακούστηκε να αμύνεται. «Άματις...»

«Πάει πολύς καιρός, Τζόσλιν» είπε η Άματις. «Εάν δεν τον αγαπάς, πρέπει να τον αφήσεις να φύγει».

Η Τζόσλιν ήταν σιωπηλή. Η Κλέρι ευχόταν να μπορούσε να δει την έκφραση της μητέρας της —φαινόταν λυπημένη; Θυμωμένη; Παραδομένη;

Η Άματις άφησε μια μικρή πνοή. «Εκτός... εάν τον αγαπάς;»

«Άματις, δεν μπορώ...»

«Μπορείς! Μπορείς!» Ακούστηκε ένας δυνατός ήχος, σαν η Άματις να είχε χτυπήσει και τα δύο της χέρια μαζί. «Το ήξερα ότι τον αγαπάς! Πάντα το ήξερα!»

«Δεν έχει σημασία». Η Τζόσλιν ακούστηκε κουρασμένη. «Δεν θα ήταν δίκαιο για τον Λουκ».

«Δεν θέλω να ακούσω». Ακούστηκε ένα θρόισμα, και η Τζόσλιν έβγαλε έναν ήχο διαμαρτυρίας. Η Κλέρι αναρωτήθηκε εάν η Άματις είχε αρπάξει τη μητέρα της. «Εάν

τον αγαπάς, θα πας τώρα και θα του το πεις. Αμέσως τώρα, πριν πάει στο Συμβούλιο».

«Αλλά τον θέλουν να γίνει μέλος του Συμβουλίου τους! Και εκείνος θέλει να...»

«Το μόνο που θέλει ο Λούσιαν» είπε αυστηρά η Άματις «είσαι εσύ. Εσύ και η Κλέρι. Αυτό ήθελε πάντα. Και τώρα πήγαινε».

Πριν η Κλέρι προλάβει να κινηθεί, η Τζόσλιν έτρεξε γρήγορα στο διάδρομο. Κατευθύνθηκε προς την πόρτα —και είδε την Κλέρι να στριμώχεται στον τοίχο. Σταματώντας, άνοιξε το στόμα της με έκπληξη.

«Κλέρι!» Ακούστηκε σαν να προσπαθούσε να κάνει τη φωνή της ζωντανή και χαρούμενη, και απέτυχε παταγωδώς. «Δεν κατάλαβα ότι ήσουν εδώ».

Η Κλέρι απομακρύνθηκε από τον τοίχο, άρπαξε το χερούλι της πόρτας και την άνοιξε διάπλατα. Η έντονη λιακάδα ξεχύθηκε στο χολ. Η Τζόσλιν στεκόταν με μάτια που τρεμόπαιζαν στο δυνατό φως, κοιτώντας την κόρη της.

«Εάν δεν πας στον Λουκ» είπε η Κλέρι, μιλώντας καθαρά «εγώ, προσωπικά, θα σε σκοτώσω».

Για μια στιγμή η Τζόσλιν φαινόταν έκπληκτη. Έπειτα χαμογέλασε. «Καλά...» είπε «εάν το θέτεις έτσι».

Ένα λεπτό αργότερα βρισκόταν έξω από το σπίτι, τρέχοντας στο μονοπάτι πλάι στο κανάλι προς την Αίδουσα των Συνθηκών. Η Κλέρι έκλεισε την πόρτα πίσω της και ακούμπησε πάνω της.

Η Άματις ξεπρόβαλε από το σαλόνι και εκσφενδονίστηκε δίπλα της, για να γείρει στο περβάζι του παραθύρου και να κοιτάξει ανήσυχα μέσα από το τζάμι. «Πιστεύεις ότι θα τον προλάβει πριν πάει στην Αίδουσα;»

«Η μαμά μου πέρασε ολόκληρη τη ζωή της κυνηγώντας με» είπε η Κλέρι. «Κινείται γρήγορα».

Η Άματις την κοίταξε και χαμογέλασε. «Α, τώρα θυμήθηκα» είπε «πέρασε ο Τζέις να σε δει. Νομίζω ότι ελπίζει να σε δει στη γιορτή απόψε».

«Αλήθεια;» είπε η Κλέρι στοχαστικά. *Μπορώ απλά να ρωτήσω. Δεν έχω τίποτα να χάσω.* «Άματις» είπε, και η αδερφή του Λουκ γύρισε από το παράθυρο και την κοίταξε περιεργα.

«Ναι;»

«Αυτό το ασημένιο φόρεμα σου, στο μπαούλο», είπε η Κλέρι. «Μπορώ να το δανειστώ;»

Οι δρόμοι είχαν αρχίσει ήδη να γεμίζουν με κόσμο καθώς η Κλέρι διέσχιζε την πόλη προς το σπίτι των Λάιτγουντ. Ήταν μισοσκοτάδο, και τα φώτα άρχιζαν να ανάβουν, γεμίζοντας τον αέρα με μια ωχρή λάμψη. Μπουκέτα από γνώριμα λευκά λουλούδια κρέμονταν από καλάθια στους τοίχους, γεμίζοντας τον αέρα με τις πικάντικες μυρωδιές τους. Σκουρόχρυσοι ρούνι έκαιγαν στις πόρτες των σπιτιών που πέρναγε· οι ρούνι συμβόλιζαν τη νίκη και τον πανηγυρισμό.

Υπήρχαν Κυνηγοί έξω στους δρόμους. Κανένας δεν φορούσε εξάρτυση —είχαν μια ποικιλία στολιδιών, από μοντέρνα έως αυτά που στόλιζαν τα ιστορικά κοστούμια. Ήταν μια ασυνήθιστα ζεστή νύχτα, και έτσι λίγοι άνθρωποι φόραγαν παλτό, αλλά υπήρχαν πολλές γυναίκες που φόραγαν κάτι που φαινόταν στην Κλέρι σαν τουαλέτες χορού, με τις μακριές φούστες τους να σέρνονται στους δρόμους. Μια λεπτή σκοτεινή φιγούρα έκοψε το δρόμο μπροστά της καθώς έστριψε στο δρόμο

των Λάιτγουντ, και είδε ότι ήταν ο Ραφαέλ, χέρι-χέρι με μια ψηλή γυναίκα με σκούρα μαλλιά που φορούσε ένα κόκκινο βραδινό φόρεμα. Κοίταξε πάνω από τον ώμο του και χαμογέλασε στην Κλέρι, ένα χαμόγελο που της προκάλεσε μια ανατριχίλα, και σκέφτηκε πως ήταν αλήθεια ότι υπήρχε μερικές φορές κάτι άγνωστο στα Πλάσματα του Σκότους, κάτι άγνωστο και τρομακτικό. Ίσως όμως ό,τι ήταν τρομακτικό δεν ήταν απαραίτητα και κακό.

Αν και διατηρούσε τις αμφιβολίες της για τον Ραφαέλ.

Η μπροστινή πόρτα του σπιτιού των Λάιτγουντ ήταν ανοιχτή, και διάφορα μέλη της οικογένειας στέκονταν ήδη έξω στο πεζοδρόμιο. Η Μαρίζ και ο Ρόμπερτ Λάιτγουντ ήταν εκεί, κουβεντιάζοντας με δύο άλλους· όταν γύρισαν, η Κλέρι είδε ελαφρώς έκπληκτη ότι ήταν οι Πένχαλου, οι γονείς της Άλιν. Η Μαρίζ τής χαμογέλασε· ήταν κομψή με ένα σκούρο μπλε μεταξωτό κουστούμι, με τα μαλλιά της δεμένα πίσω από το έντονο πρόσωπο της με μια χοντρή ασημένια κορδέλα. Έμοιαζε στην Ίζαμπελ – τόσο πολύ, που η Κλέρι ήθελε να την πλησιάσει και να βάλει το χέρι της στον ώμο της. Η Μαρίζ φαινόταν ακόμη τόσο λυπημένη, ακόμα και καθώς χαμογελούσε, και η Κλέρι σκέφτηκε, *Θυμάται τον Μαξ, ακριβώς όπως και η Ίζαμπελ, και σκέφτεται πόσο πολύ θα του άρεσαν όλα αυτά.*

«Κλέρι!» Η Ίζαμπελ πήδηξε τα μπροστινά σκαλιά, με τα σκούρα της μαλλιά να ανεμίζουν πίσω της. Δεν φορούσε κανένα από τα ρούχα που έδειχνε στην Κλέρι νωρίτερα, αλλά ένα υπέροχο χρυσό σατέν φόρεμα που αγκάλιαζε το σώμα της σαν τα κλειστά πέταλα ενός λουλουδιού. Τα παπούτσια της είχαν τακούνι στιλέτο, και

η Κλέρι θυμήθηκε τι είχε πει κάποτε η Ίζαμπελ για το πόσο της άρεσαν τα τακούνια, και γέλασε με τον εαυτό της. «Είσαι φανταστική».

«Ευχαριστώ». Η Κλέρι τράβηξε λίγο αμήχανα το διάφανο υλικό του ασημένιου φορέματος. Ήταν μάλλον το πιο κοριτσίστικο πράγμα που είχε φορέσει ποτέ. Άφηνε τους ώμους της ακάλυπτους, και κάθε φορά που ένιωθε τις άκρες των μαλλιών της να γαργαλούν το γυμνό δέρμα εκεί, έπρεπε να καταπνίξει την έντονη επιθυμία της για μια ζακέτα ή ένα φούτερ για να τυλιχτεί. «Επίσης».

Η Ίζαμπελ έσκυψε για να της ψιθυρίσει στο αφτί. «Ο Τζέις δεν είναι εδώ».

Η Κλέρι τραβήχτηκε. «Τότε, που...;»

«Ο Άλεξ λέει ότι μπορεί να είναι στην πλατεία, όπου θα βρίσκονται τα πυροτεχνήματα. Δυσάμαι... δεν έχω ιδέα τι του συμβαίνει».

Η Κλέρι ανασήκωσε τους ώμους της, προσπαθώντας να κρύψει την απογοήτευσή της. «Δεν πειράζει».

Ο Άλεξ και η Αλίν βγήκαν τρέχοντας από το σπίτι μετά την Ίζαμπελ· η Αλίν φορούσε ένα έντονο κόκκινο φόρεμα που έκανε τα μαλλιά της να φαίνονται σοκαριστικά μαύρα. Ο Άλεξ είχε ντυθεί όπως συνήθως, με ένα πουλόβερ και σκούρο παντελόνι, αν και η Κλέρι έπρεπε να παραδεχτεί ότι τουλάχιστον το πουλόβερ δεν φαινόταν να έχει ορατές τρύπες. Χαμογέλασε στην Κλέρι, και εκείνη σκέφτηκε με έκπληξη ότι στην πραγματικότητα φαινόταν διαφορετικός. Ελαφρύτερος για κάποιον λόγο, σαν ένα βάρος να είχε φύγει από τους ώμους του.

«Δεν έχω πάει ποτέ σε γιορτή που να έχει Πλάσματα του Σκότους», είπε η Αλίν, κοιτώντας νευρικά στο

δρόμο, όπου ένα νεραϊδοκόριτσο του οποίου τα μαλλιά είχαν πλεξούδες με λουλούδια —όχι, σκέφτηκε η Κλέρι, τα μαλλιά της ήταν λουλούδια, ενωμένα με λεπτές πράσινες μπουκλές— μαδούσε κάποια από τα λευκά μπουμπούκια ενός κρεμασμένου καλαδιού, κοιτάζοντάς τα στοχαστικά, και τα έτρωγε.

«Θα περάσεις τέλεια», είπε η Ίζαμπελ. «Ξέρουν πώς να περνάνε καλά». Χαιρέτησε από μακριά τους γονείς της, και ξεκίνησαν να πηγαίνουν προς την πλατεία. Η Κλέρι προσπαθούσε ακόμη να διώξει την επιθυμία να σκεπάσει το πάνω μέρος του σώματός της βάζοντας τα χέρια της πάνω στο στήθος της. Το φόρεμα ανέμιζε γύρω της σαν καπνός που διαλύεται στον αέρα. Σκέφτηκε τον καπνό που είχε υψωθεί πάνω απ' την πόλη νωρίτερα, και ανατρίχιασε.

«Γεια!» φώναξε η Ίζαμπελ, και η Κλέρι σήκωσε το κεφάλι της και είδε τον Σάιμον και τη Μάγια να πηγαίνουν προς το μέρος τους. Δεν είχε δει τον Σάιμον απ' το πρωί —εκείνος είχε πάει στην Αίθουσα των Συνθηκών να παρακολουθήσει το προκαταρκτικό μέρος της συνεδρίασης του Συμβουλίου, γιατί ήταν περίεργος να δει ποιον θα επέλεγαν για να εκπροσωπήσει τους βρικόλακες. Η Κλέρι δεν μπορούσε να φανταστεί τη Μάγια να φοράει κάτι κοριτσίστικο, φόρεμα ας πούμε, και όντως φορούσε χαμηλοκάβαλο παντελόνι παραλλαγής και ένα μαύρο μπλουζάκι που έγραφε ΕΠΙΛΕΞΤΕ ΤΟ ΟΠΛΟ ΣΑΣ και είχε ένα σκίτσο ζαριού. Η Κλέρι συνειδητοποίησε ότι το μπλουζάκι μιλούσε για επιτραπέζια παιχνίδια φαντασίας και αναρωτήθηκε αν η Μάγια έπαιζε όντως τέτοια παιχνίδια ή το είχε βάλει για να εντυπωσιάσει τον Σάιμον. Αν ήταν το δεύτερο, είχε κάνει καλή επιλογή.

«Πάτε στην Πλατεία του Αρχαγγέλου;»

Η Μάγια και ο Σάιμον απάντησαν καταφατικά, και πήγαν όλοι μαζί προς την Αίθουσα. Ο Σάιμον έμεινε λίγο πίσω, για να τον προλάβει η Κλέρι, και άρχισαν να περπατάνε δίπλα-δίπλα σιωπηλοί. Ήταν ωραίο να βρίσκεται πάλι δίπλα του, σκέφτηκε η Κλέρι —ήταν το πρώτο άτομο που ήθελε να δει μόλις γύρισε στο Αλικάντε. Τον είχε αγκαλιάσει πολύ σφιχτά, χαρούμενη που ήταν ζωντανός, και είχε αγγίξει το Σημάδι στο μέτωπό του.

«Σε έσωσε;» τον ρώτησε, θέλοντας απεγνωσμένα να ακούσει πως αυτό που του είχε κάνει δεν πήγε χαμένο.

«Ναι», είπε απλώς εκείνος.

«Μακάρι να μπορούσα να το βγάλω», του είχε πει. «Μακάρι να ήξερα τι μπορεί να σου συμβεί εξαιτίας του».

Είχε πιάσει το χέρι της και το είχε κατεβάσει απαλά απ' το πρόσωπό του. «Θα περιμένουμε» είπε «και θα δούμε».

Τον παρακολουθούσε πολύ στενά, αλλά έπρεπε να παραδεχθεί ότι το Σημάδι δεν είχε επιφέρει κάποια αξιοσημείωτη αλλαγή. Ήταν όπως πάντα. Ο γνωστός Σάιμον. Μόνο που είχε αρχίσει να χτενίζει τα μαλλιά του λίγο διαφορετικά, για να καλύπτει το Σημάδι. Αν δεν ήξερες ότι υπήρχε, δεν θα το πρόσεχες.

«Πώς ήταν η συνεδρίαση;» ρώτησε η Κλέρι και τον κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω για να δει αν είχε ντυθεί καλά για τη γιορτή. Δεν είχε βάλει κάτι ιδιαίτερο, αλλά δεν μπορούσε να τον κατηγορήσει —το τζιν και το μπλουζάκι που φορούσε ήταν τα μόνα ρούχα που είχε εκεί. «Ποιον διάλεξαν τελικά;»

«Όχι τον Ραφαέλ, πάντως». Ακούστηκε σαν να ήταν

ευχαριστημένος με το αποτέλεσμα. «Έναν άλλο βρικόλακα. Είχε πολύ δήθεν όνομα. Νάιτσειντ¹, κάτι τέτοιο».

«Ξέρεις, μου ζήτησαν να σχεδιάσω το σύμβολο του Νέου Συμβουλίου», είπε η Κλέρι. «Είναι μεγάλη τιμή. Δέχτηκα. Θα έχει το ρούντο του Συμβουλίου μαζί με τους ρούντους των τεσσάρων οικογενειών των Πλασμάτων του Σκότους. Ένα φεγγάρι για τους λυκανθρώπους, και μάλλον ένα τετράφυλλο τριφύλλι για τα Ξωτικά. Ένα βιβλίο με ξόρκια για τους μάγους. Αλλά για τους βρικόλακες δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτα».

«Ένα δόντι, ίσως;» αστειεύτηκε ο Σάιμον. «Ίσως να στάζει και αίμα». Έδειξε τα δόντια του.

«Ευχαριστώ» είπε η Κλέρι «με βοηθάς πολύ».

«Χαίρομαι που σου το πρότειναν», είπε ο Σάιμον, πιο σοβαρά. «Σου αξίζει αυτή η τιμή. Σου αξίζει ένα μετάλλιο βασιικά, για όλα όσα έκανες, με το ρούντο της Συμμαχίας και όλα αυτά».

Η Κλέρι ανασήκωσε τους ώμους της. «Σιγά. Ούτως ή άλλως η μάχη δεν κράτησε ούτε δέκα λεπτά, μετά από όλα αυτά. Τελικά δεν ξέρω πόσο βοήθησα».

«Ήμουν στη μάχη, Κλέρι», είπε ο Σάιμον. «Μπορεί να ήταν μόνο δέκα λεπτά, αλλά ήταν τα χειρότερα δέκα λεπτά της ζωής μου. Και δεν θέλω καθόλου να μιλήσω γι' αυτό. Αλλά θα σου πω ότι, ακόμα και σε δέκα λεπτά, θα υπήρχαν πολλοί περισσότεροι θάνατοι αν δεν είχες κάνει ό,τι έκανες. Άλλωστε, η μάχη ήταν ένα μόνο μέρος των εξελίξεων. Αν δεν ήσουν εσύ, δεν θα υπήρχε Νέο Συμβούλιο. Θα ήμασταν Κυνηγοί και Πλάσματα του Σκότους που μισούν ο ένας τον άλλον και όχι Κυνηγοί και Πλά-

¹ Νάιτσειντ: *Nightshade*, Σκιά της Νύχτας. Σ.τ.Ε.

σματα του Σκότους που πάνε μαζί σε μια γιορτή».

Η Κλέρι ένιωσε ένα λυγμό να ανεβαίνει στο λαιμό της και κοίταξε ευθεία μπροστά της προσπαθώντας να μη βουρκώσει. «Ευχαριστώ, Σάιμον». Δίστασε, τόσο λίγο, που οποιοσδήποτε άλλος δεν θα το είχε προσέξει. Εκείνος όμως το πρόσεξε.

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησε.

«Απλώς αναρωτιέμαι τι θα κάνουμε όταν γυρίσουμε πίσω», είπε. «Εντάξει, ξέρω ότι ο Μάγκνους κανόνισε ώστε η μαμά σου να μη φρικόρει που εξαφανίστηκες, αλλά το σχολείο... Έχουμε χάσει τόσα μαθήματα. Και δεν ξέρω καν...»

«Δεν πρόκειται να γυρίσεις πίσω», είπε σιγανά ο Σάιμον. «Δες να μην το ξέρω; Είσαι μια Κυνηγός πια. Θα τελειώσεις την εκπαίδευσή σου στο Ινστιτούτο».

«Κι εσύ; Εσύ είσαι βρικόλακας. Θα πας έτσι απλά πίσω στο Λύκειο;»

«Ναι», είπε ο Σάιμον. «Αυτό θα κάνω. Θέλω μια κανονική ζωή, όσο κανονική μπορεί να είναι. Θέλω να πάω Λύκειο, πανεπιστήμιο, όλα αυτά».

Του έσφιξε το χέρι. «Τότε, να το κάνεις», του είπε. «Φυσικά, όλοι θα φρικόρουν όταν γυρίσεις στο σχολείο».

«Γιατί;»

«Γιατί τώρα είσαι πολύ πιο “καυτός” απ’ ό,τι όταν έφυγες». Ανασήκωσε τους ώμους της. «Αλήθεια είναι. Μάλλον επειδή έγινες βρικόλακας».

Ο Σάιμον την κοίταξε σαστισμένος. «Ποιο “καυτός”;»

«Και βέβαια. Κοίτα αυτές τις δύο, ας πούμε. Σε γουστάρουν και οι δύο τρελά». Έδειξε λίγα μέτρα πιο μπροστά τους, την Ίζαμπελ και τη Μάγια που προχωρούσαν

μιλώντας χαμηλόφωνα.

Ο Σάιμον κοίταξε τα κορίτσια. Η Κλέρι μπορούσε να νιώσει σχεδόν το κοκκίνισμά του. «Αλήθεια; Μερικές φορές ψιθυρίζουν και με κοιτάνε καλά-καλά. Δεν έχω ιδέα τι θέλουν».

«Έλα τώρα», είπε η Κλέρι. «Καημένο, έχεις δύο πανέμορφα κορίτσια να συναγωνίζονται για την αγάπη σου. Δύσκολη ζωή».

«Ωραία. Πες μου εσύ ποια να διαλέξω, τότε».

«Δεν υπάρχει περίπτωση. Εσύ θα αποφασίσεις». Χαμήλωσε ξανά τη φωνή της. «Άκου, μπορείς να βγαίνεις με όποια θέλεις, και εγώ θα σε στηρίζω εκατό τοις εκατό. Μπορείς να στηριχτείς πάνω μου».

«Α, δεν νομίζω να αντέξεις το βάρος μου».

Η Κλέρι τον αγνόησε. «Αλλά θέλω να μου υποσχεθείς κάτι, εντάξει; Ξέρω τι γίνεται με τα κορίτσια. Ξέρω ότι δεν τους αρέσει καθόλου να έχουν τα αγόρια τους κολλητές κορίτσια. Απλώς θέλω να μου υποσχεθείς ότι δεν θα με βγάλεις απ' τη ζωή σου εντελώς. Ότι θα μπορούμε ακόμη να κάνουμε παρέα καμιά φορά».

«Καμιά φορά;» Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του. «Κλέρι, είσαι τρελή;»

Η καρδιά της σφίχτηκε. «Δηλαδή...;»

«Δηλαδή δεν θα έκανα ποτέ σχέση με κάποια που θα επέμενε να βγάλω εσένα απ' τη ζωή μου. Αυτό δεν το διαπραγματεύομαι. Αν θέλουν ένα κομμάτι από αυτό τον υπέροχο τύπο» έδειξε τον εαυτό του «θα πάρουν μαζί και την κολλητή μου. Δεν υπήρχε περίπτωση να σε βγάλω απ' τη ζωή μου για κανένα λόγο, όπως δεν θα έκοβα ποτέ το χέρι μου για να το δώσω σε κάποιον ως δώρο για του Αγίου Βαλεντίνου».

«Μπλιάχ», είπε η Κλέρι. «Είναι απαραίτητο;»
Χαμογέλασε. «Είναι», είπε.

Η Πλατεία του Αρχαγγέλου ήταν σχεδόν αγνώριστη. Η Αίδουσα έλαμπε λευκή στο βάθος της πλατείας, μισοκρυμμένη από ένα κομψό δάσος από τεράστια δέντρα που είχε φυτρώσει στο κέντρο του τετραγώνου. Ήταν εμφανώς αποτέλεσμα μαγείας, αν και, σκέφτηκε η Κλέρι όταν θυμήθηκε την ικανότητα του Μάγκνους να εμφανίζει καφέδες και έπιπλα απ' τη μία άκρη του Μανχάταν στην άλλη με το άνοιγμα-κλείσιμο ενός ματιού, ίσως και να ήταν αληθινά, απλώς μεταφυτευμένα.

Τα δέντρα έφταναν σχεδόν στο ύψος των δαιμονικών πύργων, με τους ασημένιους τους κορμούς στολισμένους με κορδέλες, χρωματιστά φώτα κρεμασμένα στα πράσινα δίχτυα των φυλλωμάτων τους που θρόιζαν στο αεράκι. Το τετράγωνο μύριζε από λευκά λουλούδια, καπνό και φύλλα. Παντού τριγύρω υπήρχαν τραπεζάκια, και μακριά παγκάκια όπου κάθονταν ομάδες από Κυνηγούς και Πλάσματα του Σκότους που γελούσαν, έπιναν και μιλούσαν. Παρά το γέλιο όμως, υπήρχε μια μελαγχολία ανάμικτη με τον αέρα της γιορτής –η παρουσία μιας θλίψης δίπλα-δίπλα με τη χαρά.

Τα μαγαζιά που βρισκονταν γύρω-γύρω απ' την πλατεία είχαν ανοίξει τις πόρτες τους και το φως έπεφτε στο πεζοδρόμιο. Ο κόσμος κατέφτανε σιγά-σιγά, κουβαλώντας πιατέλες με φαγητά και κολονάτα ποτήρια κρασιού και χρωματιστά υγρά. Ο Σάιμον είδε ένα κέλι να περνάει κρατώντας ένα ποτήρι μπλε υγρό και ανασήκωσε το φρύδι του.

«Δεν είναι όπως το πάρτι του Μάγκνους» τον καθη-

σύχασε η Ίζαμπελ. «Όλα εδώ πρέπει να είναι σχετικά ασφαλή».

«Σχετικά;» ρώτησε ανήσυχη η Αλίν.

Ο Άλεξ κοίταξε προς το μικρό δάσος, και τα χρωματιστά φώτα καθρεφτίστηκαν στα γαλάζια του μάτια. Ο Μάγκνους καθόταν στη σκιά ενός δέντρου και μιλούσε με ένα κορίτσι με λευκό φόρεμα και ένα σύννεφο από ανοιχτόχρωμα καστανά μαλλιά. Γύρισε το κεφάλι της όταν ο Μάγκνους κοίταξε προς το μέρος τους, και η Κλέρι τη χάξεψε για ένα λεπτό στα μάτια. Είχε κάτι γνώριμο, σκέφτηκε η Κλέρι, αν και δεν μπορούσε να σκεφτεί τι ακριβώς.

Ο Μάγκνους την άφησε και πήγε προς το μέρος τους, και το κορίτσι με το οποίο μιλούσε γλίστρησε στις σκιές των δέντρων και εξαφανίστηκε. Ο Μάγκνους ήταν ντυμένος σαν βικτοριανός ευγενής, με μακρύ μαύρο φράκο και λιλά μεταξωτό γιλέκο. Απ' την τσέπη του γιλέκου του εξείχε ένα τετράγωνο μαντίλι με τα αρχικά Μ.Μ.

«Ωραίο γιλέκο», είπε ο Άλεξ χαμογελώντας.

«Θέλεις ένα;» τον ρώτησε ο Μάγκνους. «Ό,τι χρώμα θέλεις, φυσικά».

«Δεν ασχολούμαι με τα ρούχα», διαμαρτυρήθηκε ο Άλεξ.

«Και αυτό μ' αρέσει σε σένα» είπε ο Μάγκνους «αν και θα μου άρεσε επίσης αν είχες ένα κοστούμι σχεδιαστή. Τι λες; Ντόλτσε; Ζένια; Αρμάνι;»

Ο Άλεξ ψέλλισε μια απάντηση ενώ η Ίζαμπελ έβαλε τα γέλια, και ο Μάγκνους εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία για να σκύψει στην Κλέρι και να ψιθυρίσει στο αφτί της. «Στα σκαλιά της Αίδουσας των Συνθηκών. Πήγαινε».

Ήθελε να τον ρωτήσει τι εννοούσε, αλλά εκείνος είχε

ήδη γυρίζει. προς τον Άλεκ και τους άλλους. Άλλωστε, είχε ένα προαίσθημα. Έσφιξε το χέρι του Σάιμον φεύγοντας, και αυτός της χαμογέλασε πριν συνεχίσει την κουβέντα του με τη Μάγια.

Η Κλέρι πέρασε απ' την άκρη του δάσους για να διασχίσει την πλατεία, μπαίνοντας πότε στις σκιές και πότε στο φως. Τα δέντρα έφταναν μέχρι τη βάση της σκάλας που οδηγούσε στην Αΐθουσα, γι' αυτό μάλλον τα σκαλιά ήταν σχεδόν έρημα. Αν και όχι εντελώς. Κοιτώντας προς την πόρτα, η Κλέρι διέκρινε μια γνώριμη σκοτεινή σιλουέτα, καθισμένη στη σκιά μιας κολόνας. Η καρδιά της άρχισε να χτυπάει πιο δυνατά.

Ο Τζέις.

Χρειάστηκε να σηκώσει το φόρεμά της για να ανέβει τα σκαλιά, γιατί φοβόταν μήπως πατούσε το λεπτεπίλεπτο ύφασμα. Ευχήθηκε να είχε βάλει τα κανονικά της ρούχα καθώς πλησίαζε τον Τζέις, που καθόταν ακουμπισμένος με την πλάτη σε μια κολόνα, κοιτώντας προς την πλατεία. Φορούσε τα πιο ανθρωπίνα ρούχα του -τζιν, ένα λευκό μπλουζάκι και ένα μαύρο τζάκετ από πάνω. Και για πρώτη σχεδόν φορά από τότε που τον είχε γνωρίσει, σκέφτηκε η Κλέρι, δεν φαινόταν να κρατάει όπλα.

Ένιωσε ξαφνικά ότι είχε ντυθεί υπερβολικά καλά για την περίσταση. Σταμάτησε λίγο μακριά του, νιώθοντας ξαφνικά ότι δεν ήξερε τι να του πει.

Σαν να ένιωσε την παρουσία της, ο Τζέις σήκωσε το κεφάλι του. Η Κλέρι είδε ότι κρατούσε κάτι στην αγκαλιά του, ένα ασημένιο κουτί. Έδειχνε κουρασμένος. Κάτω απ' τα μάτια του είχε σκιές, και τα ανοιχτά χρυσά μαλλιά του ήταν ανακατεμένα. Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα. «Κλέρι;»

«Ποιον περιμένεις;»

Δεν απάντησε. «Είσαι διαφορετική».

«Το φόρεμα». Ίσιωσε με τα χέρια της τις πτυχές του υφάσματος νιώθοντας αμήχανα. «Δεν φοράω συχνά τόσο... ωραία πράγματα».

«Είσαι πάντα ωραία», της είπε, και θυμήθηκε την πρώτη φορά που της είχε πει ότι είναι όμορφη, στο θερμοκήπιο στο Ινστιτούτο. Δεν το είχε πει ως κομπλιμέντο, αλλά ως γεγονός, όπως το ότι είχε κόκκινα μαλλιά και της άρεσε να ζωγραφίζει. «Αλλά μοιάζεις... απόμακρη. Σαν να μην μπορώ να σε αγγίξω».

Πήγε και κάθισε δίπλα του στο φαρδύ κεφαλόσκαλο. Η πέτρα ήταν παγωμένη κάτω απ' το λεπτό ύφασμα του φορέματός της. Του έδωσε το χέρι της. Έτρεμε ελαφρώς, τόσο που ίσα που φαινόταν. «Άγγιξέ με», του είπε. «Αν θέλεις».

Πήρε το χέρι της και το έβαλε στο μάγουλό του για λίγο. Μετά το άφησε στην αγκαλιά της. Η Κλέρι ανατρίχιασε λίγο καθώς θυμήθηκε τα λόγια της Αλίν, στο δωμάτιο της Ίζαμπελ. Ίσως να μην ενδιαφέρεται πια για σένα, τώρα που δεν είναι πια απαγορευμένο. Της είπε ότι εκείνη έμοιαζε απόμακρη, αλλά η έκφραση στο πρόσωπό του ήταν τόσο κενή, σαν ένας μακρινός γαλαξίας.

«Τι έχει το κουτί;» Κρατούσε ακόμη σφιχτά το ασημένιο ορθογώνιο με το ένα του χέρι. Ήταν ένα αντικείμενο που φαινόταν ακριβό, με ένα περίτεχνο μοτίβο με πουλιά χαραγμένο στο καπάκι του.

«Πήγα σήμερα το πρωί στο σπίτι της Άματις, για να σε βρω», είπε. «Αλλά δεν ήσουν εκεί. Οπότε κάθισα λίγο μαζί της, και μου έδωσε αυτό». Έδειξε το κουτί. «Ανήκε στον πατέρα μου».

Για μια στιγμή τον κοίταξε χωρίς να καταλαβαίνει. Τον Βάλενταϊν; αναρωτήθηκε, αλλά μετά θυμήθηκε. Όχι, δεν εννοεί αυτόν. «Α, ναι», είπε. «Η Άματις ήταν παντρεμένη με τον Στέφεν Χέροντεϊλ».

«Το κοιτάζω συνέχεια» της είπε. «Διαβάζω τα γράμματά του, το ημερολόγιο. Νόμιζα ότι αν το διάβαζα, θα ένιωθα κάτι να με συνδέει μαζί του. Κάτι που θα έβγαινε απ' τις σελίδες του και θα μου έλεγε ότι, Ναι, αυτός είναι ο πατέρας σου. Αλλά δεν νιώθω τίποτα. Είναι απλώς κομματάκια χαρτιού. Θα μπορούσε να τα είχε γράψει οποιοσδήποτε».

«Τζέις», του είπε απαλά.

«Και είναι κι αυτό», είπε. «Δεν έχω πια ούτε όνομα, έτσι; Δεν είμαι ο Τζόναθαν Κρίστοφερ... αυτό ήταν το όνομα κάποιου άλλου. Αλλά αυτό το όνομα έχω συνηθίσει».

«Ποιος άρχισε να σε φωνάζει Τζέις; Εσύ το σκέφτηκες;»

Κούνησε το κεφάλι του. «Όχι. Ο Βάλενταϊν με φώναζε πάντα Τζόναθαν. Και έτσι με έλεγαν όταν πρωτοπήγα στο Ινστιτούτο. Και υποτίθεται ότι δεν έπρεπε να είναι αυτό το όνομά μου, το Τζόναθαν Κρίστοφερ. Το είχα δει στο ημερολόγιο του πατέρα μου, αλλά δεν μιλούσε για μένα. Ήταν για τον Σεμπ... τον Τζόναθαν. Έτσι, την πρώτη φορά που είχα πει στη Μαρίζ ότι το δεύτερο όνομά μου ήταν Κρίστοφερ, είπε ότι μάλλον δεν θυμόταν καλά και ότι έτσι θα ήταν και το δεύτερο όνομα του γιου του Μάικλ. Είχαν περάσει άλλωστε δέκα χρόνια. Τότε όμως άρχισε να με φωνάζει Τζέις –ήταν σαν να ήθελε να μου δώσει ένα νέο όνομα, κάτι που να της ανήκε, να ανήκε στην καινούρια μου ζωή στη Νέα Υόρκη».

κη. Και μου άρεσε. Το Τζόναθαν δεν μου άρεσε ποτέ». Έπαιζε με το κουτί στριφογυρνώντας το ξανά και ξανά ανάμεσα στα χέρια του. «Αναρωτιέμαι αν το ήξερε η Μαρίζ, ή το μάντευε, αλλά δεν ήθελε να το παραδεχτεί. Με αγαπούσε... και δεν ήθελε να το παραδεχτεί».

«Γι' αυτό ταράχτηκε τόσο όταν έμαθε ότι ήσουν ο γιος του Βάλενταϊν», είπε η Κλέρι. «Γιατί νόμιζε ότι θα έπρεπε να το έχει καταλάβει. Ίσως και να το είχε καταλάβει. Αλλά δεν θέλουμε να πιστεύουμε άσχημα πράγματα για τους ανθρώπους που αγαπάμε. Και, Τζέις, είχε δίκιο για σένα. Είχε δίκιο για το ποιος είσαι πραγματικά. Και έχεις όνομα. Σε λένε Τζέις. Δεν σου έδωσε αυτό το όνομα ο Βάλενταϊν. Σ' το έδωσε η Μαρίζ. Το μόνο πράγμα που κάνει ένα όνομα να έχει σημασία, και να είναι δικό σου, είναι ότι σου το δίνει κάποιος που σε αγαπάει».

«Τζέις τι;» είπε. «Τζέις Χέροντειλ;»

«Έλα τώρα», του είπε. «Είσαι ο Τζέις Λάιτγουντ. Το ξέρεις πολύ καλά».

Σήκωσε τα φρύδια του. Οι βλεφαρίδες του σκοτείνιαζαν τα μάτια του, σκουραίνοντας τη χρυσή τους λάμψη. Της φάνηκε ότι φαινόταν λίγο λιγότερο απόμακρος, αλλά ίσως να το φαντάστηκε.

«Ίσως να είσαι κάποιος άλλος από αυτόν που νόμιζες» συνέχισε, ελπίζοντας να μπορούσε να καταλάβει τι εννοούσε «αλλά κανείς δεν γίνεται διαφορετικός μέσα σε μια νύχτα. Μόνο και μόνο επειδή έμαδες ότι ο Στέφεν ήταν ο βιολογικός σου πατέρας δεν πρόκειται να αρχίσεις ξαφνικά να τον αγαπάς. Και δεν χρειάζεται. Ο Βάλενταϊν δεν ήταν ο αληθινός σου πατέρας, αλλά όχι επειδή δεν έχεις το αίμα του στις φλέβες σου. Δεν ήταν ο αληθινός σου πατέρας επειδή δεν φερόταν σαν πατέ-

ρας. Δεν σε πρόσεχε. Αυτοί που σε φρόντιζαν ήταν οι Λάιτγουντ. Αυτοί είναι η οικογένειά σου. Όπως ακριβώς η μαμά μου και ο Λουκ, αυτοί είναι η δική μου οικογένεια». Άπλωσε το χέρι της να αγγίξει τον ώμο του, αλλά το μετάνιωσε και τραβήχτηκε. «Συγγνώμη», του είπε. «Κάθομαι εδώ και σου κάνω κήρυγμα, και μάλλον ήρθες για να μείνεις μόνος σου».

«Σωστά», είπε.

Η Κλέρι ένιωσε να κόβεται η ανάσα της. «Εντάξει, θα φύγω, τότε». Σηκώθηκε ξεχνώντας να κρατήσει το φόρεμά της, και παραλίγο να πατήσει την άκρη του.

«Κλέρι!» Ο Τζέις άφησε το κουτί και σηκώθηκε όρθιος. «Κλέρι, περίμενε. Δεν εννοούσα αυτό. Δεν εννοούσα ότι θέλω να μείνω μόνος. Εννοούσα ότι έχεις δίκιο για τον Βάλενταϊν... και τους Λάιτγουντ...»

Γύρισε και τον κοίταξε. Στεκόταν μισός στο σκοτάδι και μισός στο φως, με τα λαμπερά χρωματιστά φώτα της γιορτής να ρίχνουν παράξενα σχήματα στο δέρμα του. Θυμήθηκε την πρώτη φορά που τον είχε δει. Της είχε φανεί ότι έμοιαζε με λιοντάρι. Όμορφο και θανατηφόρο. Τώρα ήταν διαφορετικός. Το σκληρό, προστατευτικό περίβλημα που φορούσε πάντα σαν πανοπλία έλειπε, και αντί γι' αυτό έδειχνε τις πληγές του, και μάλιστα με υπερηφάνεια. Δεν είχε χρησιμοποιήσει ούτε καν το ραβδί του για να σβήσει τις μελανιές από το πρόσωπό του, στη γραμμή του πιγουνιού του, στο λαιμό του, εκεί όπου το δέρμα του φαινόταν πάνω απ' το γιακά της μπλούζας του. Αλλά γι' αυτήν ήταν και πάλι όμορφος, πιο όμορφος από πριν, γιατί τώρα φαινόταν ανθρώπινος, ανθρώπινος και αληθινός.

«Ξέρεις» του είπε «η Αλίν λέει ότι ίσως να μην ενδι-

αφέρεσαι πια για μένα, τώρα που δεν είναι απαγορευμένο. Τώρα που, αν θέλεις, μπορείς να είσαι μαζί μου». Ανατρίχιασε λίγο με το λεπτεπίλεπτο φόρεμα και σκέπασε τους αγκώνες της με τα χέρια της. «Αλήθεια είναι; Δεν... ενδιαφέρεσαι πια;»

«Αν ενδιαφέρομαι; Σαν να ήσουν ένα βιβλίο ή μια είδηση; Όχι, δεν με ενδιαφέρει. Με...» Δίστασε, ψάχνοντας την κατάλληλη λέξη όπως ψάχνει κάποιος στο σκοτάδι ένα διακόπτη για να ανάψει το φως. «Θυμάσαι τι σου είχα πει; Ότι το να νιώθω έτσι για την αδερφή μου είναι σαν ένα κοσμικό αστείο εις βάρος μου; Εις βάρος μας;»

«Ναι».

«Δεν το πίστευα αυτό», είπε. «Εντάξει, το πίστευα κατά κάποιον τρόπο... με τρέλαινε από απελπισία, αλλά δεν το ένιωθα. Δεν ένιωθα ποτέ ότι είσαι αδερφή μου. Γιατί δεν ένιωθα για σένα όπως νιώθει κάποιος για την αδερφή του. Αυτό όμως δεν σήμαινε ότι δεν ένιωθα σαν να είσαι ένα μέρος από μένα. Αυτό πάντα το ένιωθα». Σταμάτησε με έναν ανυπόμονο ήχο όταν είδε την απορημένη της έκφραση. «Δεν το λέω σωστά. Κλέρι, μισούσα τη ζωή μου κάθε δευτερόλεπτο που νόμιζα ότι είσαι αδερφή μου. Μισούσα κάθε λεπτό που νόμιζα ότι αυτό που ένιωθα για σένα σήμαινε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με μένα. Αλλά...»

«Αλλά τι;» Η καρδιά της Κλέρι χτυπούσε τόσο δυνατά, που την έκανε να ζαλίζεται –και μάλιστα πολύ.

«Έβλεπα πόσο χαιρόταν ο Βάλενταϊν που ένιωθα έτσι για σένα. Που κι εσύ ένιωδες έτσι για μένα. Το χρησιμοποίησε ως όπλο εναντίον μας. Και αυτό με έκανε να τον μισήσω. Μπορεί περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο μου είχε κάνει, και με έκανε να στραφώ εναντίον του,

και ίσως αυτό να είχα ανάγκη. Γιατί υπήρχαν στιγμές που δε ήμουν σίγουρος αν ήθελα να τον ακολουθήσω ή όχι. Ήταν μια δύσκολη επιλογή... δυσκολότερη απ' ό,τι θέλω να θυμάμαι». Η φωνή του ήταν σφιγμένη.

«Σε ρώτησα κάποτε αν είχες επιλογή», είπε η Κλέρι. «Και είχες πει ότι έχουμε πάντα επιλογές. Εσύ επέλεξες ενάντια στον Βάλενταιν. Τελικά αυτή ήταν η επιλογή σου, και δεν έχει σημασία πόσο δυσκολεύτηκες για να την κάνεις. Σημασία έχει ότι την έκανες».

«Το ξέρω», είπε ο Τζέις. «Απλώς ήθελα να πω ότι νομίζω πως επέλεξα να κάνω αυτό που έκανα σε ένα βαθμό εξαιτίας σου. Από τότε που σε γνώρισα, όλα όσα έχω κάνει, τα έχω κάνει σε ένα βαθμό εξαιτίας σου. Δεν μπορώ να αποδεσμευτώ από σένα, Κλέρι· ούτε την καρδιά μου, ούτε το αίμα μου, ούτε το μυαλό μου δεν μπορώ να ξεκολλήσω από σένα, ούτε οποιοδήποτε άλλο κομμάτι μου. Και δεν θέλω».

«Δεν θες;» του ψιθύρισε.

Έκανε ένα βήμα προς το μέρος της. Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στο πρόσωπό της σαν να μην μπορούσε να κοιτάξει αλλού. «Πίστευα πάντα ότι η αγάπη σε κάνει ανόητο. Αδύναμο. Κακό Κυνηγό. *Να αγαπάς σημαίνει να καταστρέφεις.* Το πίστευα αυτό».

Δάγκωσε τα χείλη της, αλλά ούτε εκείνη μπορούσε να πάρει το βλέμμα της από πάνω του.

«Πίστευα ότι το να είσαι καλός πολεμιστής σήμαινε να μη σε νοιάζει», είπε εκείνος. «Να μη σε νοιάζει τίποτα, ιδίως ο εαυτός σου. Διακινδύνευα τα πάντα. Ορμούσα μπροστά στους Δαίμονες. Νομίζω ότι ο Άλεξ είχε κόμπλεξ για το πόσο καλός πολεμιστής ήταν μόνο και μόνο επειδή ήθελε να ζήσει». Ο Τζέις χαμογέλασε

στραβά. «Και μετά γνώρισα εσένα. Ήσουν μια θνητή. Αδύναμη. Όχι πολεμιστής. Δεν είχες καμία εκπαίδευση. Και μετά είδα πόσο πολύ αγαπούσες τη μητέρα σου, τον Σάιμον, και πώς θα πήγαινες ακόμα και στην Κόλαση για να τους σώσεις. Μπήκες όντως στην κόλαση, σ' εκείνο το ξενοδοχείο. Κυνηγοί με δεκαετίες εμπειρίας δεν θα το είχαν κάνει. Η αγάπη εσένα δεν σε έκανε αδύναμη, αλλά δυνατότερη απ' οποιονδήποτε ήξερα. Και τότε κατάλαβα ότι εγώ ήμουν ο αδύναμος».

«Όχι», είπε ξαφνιασμένη. «Δεν είσαι».

«Ίσως όχι πια». Έκανε άλλο ένα βήμα, και τώρα ήταν αρκετά κοντά για να την αγγίξει. «Ο Βάλενταϊν δεν πίστευε ότι θα σκότωνα τον Τζόναθαν», είπε. «Δεν το πίστευε γιατί εγώ ήμουν ο αδύναμος, ενώ ο Τζόναθαν είχε μεγαλύτερη εκπαίδευση. Κανονικά θα έπρεπε να με έχει σκοτώσει. Σχεδόν το έκανε. Αλλά σκέφτηκα εσένα... σε είδα καθαρά, σαν να στεκόσουν μπροστά μου, να με κοιτάς, και ήξερα ότι ήθελα να ζήσω, το ήθελα περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο είχα θελήσει ποτέ, ας ήταν και για να δω το πρόσωπό σου έστω για μια τελευταία φορά».

Η Κλέρι ευχήθηκε να μπορούσε να κουνηθεί, να απλώσει το χέρι της και να τον αγγίξει, αλλά δεν μπορούσε. Τα χέρια της είχαν παγώσει στο πλάι της. Το πρόσωπό του ήταν κοντά στο δικό της, τόσο κοντά, που μπορούσε να δει το ίδιο της το πρόσωπο να καθρεφτίζεται στις κόρες των ματιών του.

«Και τώρα σε κοιτάω» συνέχισε εκείνος «και με ρωτάς αν σε θέλω ακόμη, λες και θα μπορούσα να σταματήσω να σ' αγαπώ. Λες και θα ήθελα να αφήσω το μόνο πράγμα που με κάνει πιο δυνατό από ποτέ. Δεν τολμούσα

ποτέ να δώσω τον εαυτό μου σε κανέναν —κάποια μικρά κομματάκια του, ναι, στους Λάιτγουντ, στην Ίζαμπελ και στον Άλεκ, αλλά χρειάστηκα χρόνια για να το κάνω—, αλλά, Κλέρι, από την πρώτη φορά που σε είδα, σου ανήκω ολοκληρωτικά. Κι ακόμη έτσι είναι. Αν το θέλεις».

Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου έμεινε ακίνητη. Έπειτα, με κάποιο τρόπο, βρέθηκε να έχει αρπάξει το μπλουζάκι του και να τον τραβάει προς το μέρος της. Τα μπράτσα του τυλίχτηκαν γύρω της, σηκώνοντάς την σχεδόν όρθια, και μετά τη φίλησε —ή εκείνη τον φίλησε, δεν ήταν σίγουρη, αλλά δεν είχε σημασία. Η αίσθηση των χειλιών του στα δικά της ήταν ηλεκτρική. Τα χέρια της έπιασαν τα μπράτσα του και τον τράβηξαν με δύναμη προς το μέρος της. Η αίσθηση της καρδιάς του να χτυπάει κάτω απ' την μπλούζα του την έκαναν να ζαλίζεται από ευτυχία. Καμία καρδιά δεν χτυπούσε σαν την καρδιά του Τζέις. Καμία καρδιά δεν μπορούσε να χτυπήσει έτσι.

Την άφησε, και εκείνη πήρε μια βαθιά ανάσα —είχε ξεχάσει να αναπνεύσει. Πήρε το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια του, χαϊδεύοντας την καμπύλη των ζυγωματικών της με τα δάχτυλά του. Το φως είχε ξαναγυρίσει στα μάτια του, τόσο λαμπερό, όσο όταν ήταν δίπλα στη λίμνη, αλλά τώρα είχε και μια πονηρή σπίθα. «Ορίστε» είπε «δεν ήταν και τόσο άσχημα, παρόλο που δεν ήταν απαγορευμένο, έτσι δεν είναι;»

«Έχουν υπάρξει και χειρότερα», είπε εκείνη με ένα τρεμουλιαστό γέλιο.

«Ξέρεις» είπε και έσκυψε για να αγγίξει τα χείλη του στα χείλη της «αν σε ανησυχεί η έλλειψη του απαγορευ-

μένου, μπορείς να μου απαγορεύσεις να κάνω διάφορα πράγματα».

«Τι είδους πράγματα;»

Ένωσε το στόμα του χαμογελαστό πάνω στο δικό της. «Πράγματα σαν αυτό».

Μετά από κάποια ώρα, κατέβηκαν τα σκαλιά και πήγαν στην πλατεία, όπου είχε αρχίσει να συγκεντρώνεται ένα πλήθος, περιμένοντας τα πυροτεχνήματα. Η Ίζαμπελ και οι άλλοι είχαν βρει ένα τραπέζι κοντά στη γωνία της πλατείας και κάθονταν γύρω του σε παγκάκια και καρέκλες. Όταν τους πλησίασαν, η Κλέρι πήγε να τραβήξει το χέρι της απ' το χέρι του Τζέις, αλλά μετά σταμάτησε. Δεν ήταν κακό, σκέφτηκε. Η σκέψη σχεδόν τη συνεπήρε.

«Α, ήρθατε!» φώναξε η Ίζαμπελ και πήγε χορεύοντας προς το μέρος τους, ενθουσιασμένη, κρατώντας ένα ποτήρι με φούξια υγρό που το έδωσε στην Κλέρι. «Πιες λίγο!»

Η Κλέρι το κοίταξε καχύποπτα. «Δεν πιστεύω να γίνω τρωχτικός;»

«Δείξε λίγη εμπιστοσύνη! Νομίζω ότι είναι χυμός φράουλα», είπε η Ίζαμπελ. «Πάντως έχει τέλεια γεύση. Τζέις;» Του πρότεινε το ποτήρι.

«Εγώ είμαι άντρας» είπε ο Τζέις «και οι άντρες δεν πίνουν ροζ ροφήματα. Κουνήσου, λοιπόν, γυναίκα, και φέρε μου κάτι καφέ να πιω».

«Καφέ;» Η Ίζαμπελ έκανε μια γκριμάτσα.

«Το καφέ είναι αντρικό χρώμα», είπε ο Τζέις και χαιδεψε μια ατίθαση μπούκλα απ' τα μαλλιά της Ίζαμπελ. «Κοίτα, ο Άλεξ φοράει καφέ».

Ο Άλεξ κοίταξε με θλιβερό ύφος το πουλόβερ του. «Μαύρο ήταν» είπε «αλλά μετά ξέβαψε».

«Θα μπορούσες να το αναδείξεις με ένα χρωματιστό μπαντάνα με στρας», του πρότεινε ο Μάγκνους, και έδωσε στο αγόρι του κάτι μπλε και αστραφτερό. «Λέμε τώρα».

«Άσ' το καλύτερα, Άλεξ», είπε ο Σάιμον που καθόταν στην άκρη ενός χαμηλού τοίχου, με τη Μάγια στο πλάι του, αν και εκείνη φαινόταν αφοσιωμένη σε μια συζήτηση με την Αλίν. «Θα είσαι σαν την Ολίβια Νιούτον Τζον στο Ζάναντου».

«Υπάρχουν και χειρότερα», παρατήρησε ο Μάγκνους.

Ο Σάιμον κατέβηκε απ' τον τοίχο και πήγε προς την Κλέρι και τον Τζέις. Με τα χέρια στις πίσω τσέπες του τζιν του, τους κοίταξε σκεπτικός για ένα ολόκληρο λεπτό. Τελικά μίλησε.

«Φαίνεσαι χαρούμενη», είπε στην Κλέρι. Γύρισε το βλέμμα του στον Τζέις. «Και είσαι τυχερός που φαίνεται χαρούμενη».

Ο Τζέις ανασήκωσε το ένα φρύδι. «Τώρα θα μου πεις ότι, αν την πληγώσω, θα με σκοτώσεις;»

«Όχι», είπε ο Σάιμον. «Αν πληγώσεις την Κλέρι, είναι ικανή να σε σκοτώσει και μόνη της. Και με διάφορα όπλα».

Ο Τζέις φάνηκε να διασκεδάζει με την ιδέα.

«Άκου», είπε ο Σάιμον. «Ήθελα να σου πω ότι δεν έχω πρόβλημα αν με αντιπαθείς. Αν κάνεις την Κλέρι χαρούμενη, εγώ είμαι εντάξει μαζί σου». Άπλωσε το χέρι του, και ο Τζέις άφησε την Κλέρι και έσφιξε το χέρι του Σάιμον με μια έκφραση απορίας.

«Δεν σε αντιπαθώ», είπε. «Μάλιστα, επειδή σε συμπα-

θώ, θα σου δώσω μια συμβουλή».

«Συμβουλή;» ρώτησε με δυσπιστία ο Σάιμον.

«Βλέπω ότι τα καταφέρνεις με αρκετή επιτυχία ως βρικόλακας, από μια άποψη», είπε δείχνοντας τη Μάγια και την Ίζαμπελ με μια κίνηση του κεφαλιού του. «Και χάρη. Σε αρκετά κορίτσια αρέσει αυτό το ευαίσθητο-αθάνατο των βρικόλακων. Αλλά θα σου πρότεινα να κόψεις το συγκρότημα. Οι βρικόλακες ροκ σταρ δεν είναι πια στη μόδα, και, επίσης, δεν νομίζω ότι θα ήσουν και πολύ καλός».

Ο Σάιμον αναστέναξε. «Μήπως τελικά θα ήταν καλύτερο να με αντιπαθείς;»

«Αρκετά», είπε η Κλέρι. «Δεν μπορείτε να φέρεστε σαν ηλίθιοι ο ένας στον άλλο για πάντα, εντάξει;»

«Βασικά» είπε ο Σάιμον «εγώ μπορώ».

Ο Τζέις έβγαλε έναν άκομπο ήχο. Η Κλέρι συνειδητοποίησε μετά από ένα λεπτό ότι προσπαθούσε να μη γελάσει, αν και δεν τα κατάφερε και πολύ.

Ο Σάιμον χαμογέλασε. «Χα».

«Μάλιστα», είπε η Κλέρι. «Πολύ συγκινητική στιγμή». Κοίταξε τριγύρω για να βρει την Ίζαμπελ, που θα χαιρόταν κι εκείνη που ο Τζέις κι ο Σάιμον τα πήγαιναν επιτέλους καλά, αν και με το δικό τους, ιδιαίτερο τρόπο.

Αντίθετα, είδε κάποιον άλλο.

Στην άκρη-άκρη του μαγεμένου δάσους, εκεί όπου η σκιά μπερδευόταν με το φως, στεκόταν μια αδύνατη γυναίκα με πράσινο φόρεμα στο χρώμα των φύλλων. Τα μακριά κόκκινα μαλλιά της ήταν δεμένα πίσω με μια χρυσή κορδέλα.

Η Βασίλισσα των Σίλι. Κοιτούσε την Κλέρι στα μάτια,

και όταν την αντιλήφθηκε η Κλέρι, η Βασίλισσα άπλωσε το χέρι της και της έκανε νόημα να πλησιάσει.

Η Κλέρι δεν ήταν σίγουρη αν ήταν δική της επιθυμία ή μια παράξενη έλξη που ασκούσε ο λαός των Ξωτικών, αλλά μουρμούρισε μια δικαιολογία και απομακρύνθηκε απ' τους άλλους προς το δάσος, διασχίζοντας το γλέντι που είχε ανάψει για τα καλά. Αντιλήφθηκε καθώς πλησίαζε τη Βασίλισσα μια ομάδα Ξωτικών που στέκονταν πολύ κοντά της, σχηματίζοντας έναν κύκλο. Ακόμα και αν ήθελε να φαίνεται μόνη, η Βασίλισσα δεν αποχωριζόταν τους αυλικούς της.

Η Βασίλισσα σήκωσε μεγαλόπρεπα το χέρι της. «Εκεί», της είπε. «Μην πλησιάζεις άλλο».

Η Κλέρι σταμάτησε λίγα βήματα πριν τη Βασίλισσα. «Δαίδη», είπε καθώς θυμήθηκε τον επίσημο τρόπο με τον οποίο της είχε απευθυνθεί ο Τζέις στο παλάτι της. «Γιατί με καλείτε πλάι σας;»

«Θα ήθελα να σου ζητήσω μια χάρη», είπε η Βασίλισσα χωρίς προλόγους. «Και φυσικά, θα σου χρωστάω μια χάρη ως αντάλλαγμα».

«Μια χάρη από μένα;» είπε με απορία η Κλέρι. «Μα... δεν με συμπαθείτε καν».

Η Βασίλισσα άγγιξε σκεπτική τα χείλη της με ένα μακρύ λευκό δάχτυλο. «Ο Λαός των Ξωτικών, σε αντίθεση με τους ανθρώπους, δεν ασχολείται και πολύ με τις συμπάθειες. Ίσως με την αγάπη και το μίσος. Είναι και τα δύο χρήσιμα συναισθήματα. Αλλά η συμπάθεια...» Ανασήκωσε κομπά και αδιάφορα τους ώμους της. «Το Συμβούλιο δεν έχει επιλέξει ακόμη ποιον από το λαό μας θα ήθελε να δεχτεί στην έδρα του», είπε. «Ξέρω ότι ο Λούσιαν Γκρέιμαρκ είναι σαν πατέρα για σένα. Θα

άκουγε τη γνώμη σου. Θα ήθελα να του ζητήσεις να επιλέξουν τον ιππότη μου, Μέλιορν, γι' αυτήν τη θέση».

Η Κλέρι θυμήθηκε στην Αίδουσα των Συνθηκών τον Μέλιορν να λέει ότι δεν ήθελε να πολεμήσει παρά μόνο αν πολεμούσαν και τα Παιδιά της Νύχτας. «Δεν νομίζω ότι ο Λουκ τον συμπαθεί και πολύ», είπε.

«Και πάλι» είπε η Βασίλισσα «μιλάς για συμπάθεια».

«Όταν σας πρωτοείδα, στο Παλάτι των Σίιλι» είπε η Κλέρι «αποκαλέσατε τον Τζέις κι εμένα αδέρφια. Ξέρατε όμως ότι δεν ήμασταν αδέρφια στ' αλήθεια, έτσι δεν είναι;»

Η Βασίλισσα χαμογέλασε. «Στο αίμα σας τρέχει το ίδιο αίμα», είπε. «Το αίμα του Αρχαγγέλου. Όλοι όσοι έχουν το αίμα του Αρχαγγέλου είναι αδέρφια κάτω απ' το δέρμα».

Η Κλέρι ανατρίχιασε. «Αλλά θα μπορούσατε να μας έχετε πει την αλήθεια. Και δεν το κάνατε».

«Σας είπα την αλήθεια όπως την έβλεπα εγώ. Όλοι έτσι κάνουμε, έτσι δεν είναι; Έχεις σκεφτεί ποτέ τι ψέματα μπορεί να είχε μέσα η ιστορία που σου είπε η μητέρα σου, που απλώς εξυπηρετούσαν τη δική της οπτική γωνία; Πιστεύεις πραγματικά ότι ξέρεις κάθε μυστικό του παρελθόντος σου;»

Η Κλέρι δίστασε. Χωρίς να ξέρει γιατί, άκουσε ξαφνικά τη φωνή της Δωροθέας στο κεφάλι της. Θα ερωτευτείς το λάθος άτομο, είχε πει η γριά μάγισσα στον Τζέις. Η Κλέρι υπέθετε ότι η Δωροθέα εννοούσε απλώς το πόσα προβλήματα θα τους έφερνε η αγάπη του Τζέις για την Κλέρι. Αλλά υπήρχαν ακόμη κενά στη μνήμη της, το ήξερε, ακόμα κι εκείνη τη στιγμή, πράγματα που δεν είχε θυμηθεί ακόμη. Μυστικά που την αλήθεια τους

δεν θα τη μάθαινε ποτέ. Τα είχε θεωρήσει χαμένα και ασήμαντα, αλλά ίσως...

Όχι. Ένιωσε τα χέρια της στα πλευρά της να γίνονται γροθιές. Το δηλητήριο της Βασίλισσας ήταν πολύ ύπουλο, αλλά δυνατό. Υπήρχε κάποιος στον κόσμο που να μπορούσε να πει ότι ήξερε όλα τα μυστικά για τον εαυτό του; Και δεν υπήρχαν μερικά μυστικά που ήταν καλύτερο να μείνουν κρυφά;

Κούνησε το κεφάλι της. «Αυτό που κάνατε στο παλάτι» είπε «μπορεί να μην ήταν ψέμα. Αλλά δεν έδειχνε καλοσύνη». Άρχισε να απομακρύνεται. «Και έχω ανεχτεί αρκετή κακία».

«Θα τολμούσες πραγματικά να αρνηθείς μια χάρη στη Βασίλισσα του Παλατιού των Σίιλι;» ρώτησε επιτακτικά η Βασίλισσα. «Δεν έχουν όλοι οι θνητοί μια τέτοια ευκαιρία».

«Δεν χρειάζομαι χάρη από σένα», είπε η Κλέρι. «Έχω όλα όσα θέλω». Γύρισε την πλάτη της στη Βασίλισσα και απομακρύνθηκε.

Όταν γύρισε στην παρέα που είχε αφήσει, είδε ότι είχαν προστεθεί ο Ρόμπερτ με τη Μαρίζ Λάιτγουντ, που —είδε έκπληκτη— αντάλλαζαν χειραψίες με τον Μάγκνους Μπέν, που είχε βγάλει το χρωματιστό φουλάρι και ήταν υπόδειγμα σοβαρότητας. Η Μαρίζ είχε βάλει το χέρι της στον ώμο του Άλεκ. Οι υπόλοιποι κάθονταν κατά μήκος του τοίχου· η Κλέρι πήγε να καθίσει, αλλά ένιωσε ένα χτύπημα στον ώμο της.

«Κλέρι!» Ήταν η μητέρα της που της χαμογελούσε, και δίπλα της στεκόταν ο Λουκ, κρατώντας το χέρι της. Η Τζόσλιν δεν είχε ντυθεί καλά —φορούσε τζιν και ένα

φαρδύ μπλουζάκι που τουλάχιστον δεν ήταν λερωμένο από μπογιά. Από τον τρόπο που την κοιτούσε ο Λουκ όμως, δεν φαινόταν τίποτα λιγότερο από τέλεια. «Χαίρομαι που σε βρήκαμε».

Η Κλέρι χαμογέλασε στον Λουκ. «Άρα, τελικά δεν θα μετακομίσεις στην Άιντρις», είπε.

«Μπα», απάντησε εκείνος. Έμοιαζε πιο χαρούμενος από ποτέ. «Έχει απαίσια πίτσα εδώ πέρα».

Η Τζόσλιν γέλασε και πήγε να μιλήσει με την Άματις που χάζευε μια φιάλη με καπνό που άλλαζε συνέχεια χρώμα. Η Κλέρι κοίταξε τον Λουκ. «Θα έφευγες όντως απ' τη Νέα Υόρκη, ή το έκανες μόνο και μόνο για να την κάνεις να πει επιτέλους κάτι;» τον ρώτησε.

«Κλέρι», είπε ο Λουκ. «Απορώ πώς σκέφτηκες κάτι τέτοιο». Της χαμογέλασε, αλλά ξαφνικά σοβάρεψε. «Δεν έχεις πρόβλημα, έτσι δεν είναι; Εννοώ ότι αυτό θα είναι μια μεγάλη αλλαγή στη ζωή σου... Ήθελα μάλιστα να σας ρωτήσω αν θα θέλετε να μετακομίσετε στο σπίτι μου, αφού στο δικό σας διαμέρισμα δεν γίνεται να ζήσετε αυτήν τη στιγμή...»

«Μεγάλη αλλαγή;» ρώτησε ειρωνικά η Κλέρι. «Η ζωή μου έχει ήδη αλλάξει τελείως. Αρκετές φορές».

Ο Λουκ κοίταξε τον Τζέις που τους παρακολουθούσε από τον τοίχο. Ο Τζέις τους κούνησε το κεφάλι του χαμογελώντας τους. «Μάλλον έχεις δίκιο», είπε ο Λουκ.

«Οι αλλαγή είναι καλό πράγμα», είπε η Κλέρι.

Ο Λουκ σήκωσε το χέρι του. Ο ρούνος της Συμμαχίας είχε ξεθωριάσει, όπως και σε όλους, αλλά στο δέρμα του υπήρχε ακόμη το ίχνος του, η ουλή που δεν θα εξαφανιζόταν ποτέ εντελώς. Την κοίταξε σκεπτικός. «Έχεις δίκιο».

«Κλέρι!» Η Τζαμπελ φώναξε από τον τοίχο. «Πυροτεχνήματα!»

Η Κλέρι έδωσε ένα απαλό χτύπημα στον ώμο του Λουκ και πήγε να βρει τους φίλους της. Κάθονταν στη σειρά πάνω στον τοίχο: ο Τζέις, η Τζαμπελ, ο Σάιμον, η Μάγια και η Αλίν. Σταμάτησε δίπλα στον Τζέις. «Δεν βλέπω πυροτεχνήματα», είπε κάνοντας μια γκριμάτσα στην Τζαμπελ.

«Υπομονή, υπομονή», είπε η Μάγια. «Το καλό πράγμα αργεί».

«Πάντα νόμιζα ότι η παροιμία έλεγε “το καλό πράγμα απεργεί” είπε ο Σάιμον. Γι’ αυτό σ’ όλη μου τη ζωή ήμουν μπερδεμένος».

«“Μπερδεμένος” είναι μια καλή λέξη για την περίπτωση σου», είπε ο Τζέις, αλλά ήταν εμφανές ότι δεν έδινε πολλή σημασία: άπλωσε το χέρι του και τράβηξε την Κλέρι προς το μέρος του, σχεδόν αφηρημένα, σαν να ήταν ένα ένστικτο. Ακούμπησε στον ώμο του και κοίταξε τον ουρανό. Τίποτα δεν φώτιζε το στερέωμα παρά μόνο οι δαιμονικοί πύργοι που έριχναν ένα απαλό ασημόλευκο φως στο σκοτάδι.

«Πού πήγες;» τη ρώτησε σιγά, που μόνο εκείνη τον άκουσε.

«Μου ζήτησε η Βασίλισσα των Σίλι να της κάνω μια χάρη», είπε η Κλέρι. «Και θα μου έκανε κι εκείνη μια χάρη για αντάλλαγμα». Ένιωσε τον Τζέις να σφίγγεται. «Χαλάρωσε, της είπα όχι».

«Δεν θα απέρριπταν και πολλοί μια χάρη από τη Βασίλισσα των Σίλι», είπε ο Τζέις.

«Της είπα ότι δεν χρειάζομαι χάρη», είπε η Κλέρι. «Της είπα ότι έχω όλα όσα χρειάζομαι».

Ο Τζέις γέλασε απαλά, και πέρασε το χέρι του απ' το χέρι της πάνω στον ώμο της. Τα δάχτυλά του έπαιζαν αφηρημένα με την αλυσίδα στο λαιμό της, και η Κλέρι κοίταξε την ασημένια λάμψη πάνω στο φόρεμά της. Φορούσε το δαχτυλίδι των Μόργκενστερν από τη μέρα που της το είχε αφήσει ο Τζέις, και μερικές φορές αναρωτιόταν γιατί. Ήθελε πράγματι να θυμάται τον Βάλενταιν; Απ' την άλλη όμως, πώς ήταν δυνατόν να ξεχάσει;

Δεν μπορούσες να σβήσεις όλα όσα σου προκαλούσαν πόνο στηθύμηση. Δεν ήθελε να ξεχάσει τον Μαξ, ούτε τη Μαντλίν, ούτε τον Χοτζ, ούτε την Ανακρίτρια, ούτε καν τον Σεμπάστιαν. Κάθε ανάμνηση ήταν πολύτιμη, ακόμα και οι κακές. Ο Βάλενταιν ήθελε να ξεχάσει — να ξεχάσει ότι ο κόσμος έπρεπε να αλλάξει και ότι οι Κυνηγοί έπρεπε να αλλάξουν μαζί του. Να ξεχάσει ότι τα Πλάσματα του Σκότους είχαν ψυχή, και ότι όλες οι ψυχές είχαν σημασία στον κόσμο. Ήθελε να σκέφτεται μόνο τι ήταν αυτό που χώριζε τους Κυνηγούς από τα Πλάσματα του Σκότους. Όμως, αυτό που τον είχε καταστρέψει ήταν τελικά αυτό που τους ένωνε.

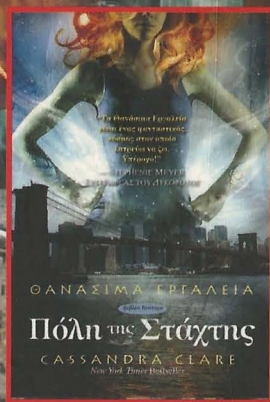
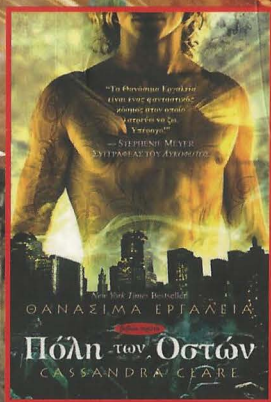
«Κλέρι», είπε ο Τζέις, διακόπτοντας την ονειροπόλησή της. Έσφιξε τα χέρια του γύρω της, και η Κλέρι σήκωσε το κεφάλι της· το πλήθος ζητωκραύγαζε καθώς άρχισαν να πέφτουν τα πρώτα πυροτεχνήματα. «Κοίτα».

Κοίταξε τα πυροτεχνήματα να σκάνε στον ουρανό σαν ένα σιντριβάνι από σπίδες — σπίδες που έβαφαν τα σύννεφα καθώς έπεφταν, ένα-ένα, σαν ξεκάθαρες γραμμές χρυσής φωτιάς, σαν άγγελοι που έπεφταν από τον ουρανό.

“Αγαπημένοι μου Έντουαρντ και Τζέικομπ, σας λατρεύω και τους δύο, αλλά θα περάσω το Σαββατοκύριακο με τον Τζέις. Συγγνώμη.” –STEPHENIE MEYER

Καθώς η Κλέρι ανακαλύπτει όλο και περισσότερα πράγματα για το παρελθόν της οικογένειάς της, αποκτά έναν αναπάντεχο σύμμαχο στο πρόσωπο του μυστηριώδη Κυνηγού, Σεμπάστιαν. Με τον Βάλενταϊν να συγκεντρώνει τις δυνάμεις του για να καταστρέψει όλους τους Κυνηγούς των Σκιών για πάντα, η μόνη ελπίδα των Κυνηγών για να τον νικήσουν είναι να συνεργαστούν με τους αιώνιους εχθρούς τους. Αλλά μπορούν τα Πλάσματα του Σκότους και οι Κυνηγοί των Σκιών να παραμερίσουν την έχθρα τους και να πολεμήσουν πλάι-πλάι; Και ενώ ο Τζέις συνειδητοποιεί πόσα πράγματα είναι τελικά διατεθειμένος να θυσιάσει για την Κλέρι, θα μπορέσει άραγε εκείνη να τιθασεύσει τις καινούριες της δυνάμεις προκειμένου να σωθεί η Γυάλινη Πόλη, όποιο κι αν είναι το τίμημα;

Η αγάπη είναι μια θανάσιμη δύναμη και τα μυστικά του παρελθόντος αποδεικνύονται εξίσου φονικά, καθώς η Κλέρι και ο Τζέις έρχονται αντιμέτωποι με τον Βάλενταϊν στο τρίτο βιβλίο της επιτυχημένης σειράς *Θανάσιμα Εργαλεία*.

PLATYPUS
www.platypus.gr

ISBN 978-960-6665-61-5

9 789606 665615